

Tam Cô Nương Nhà Nông

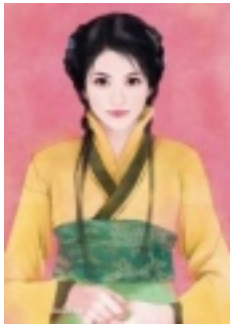
Contents

Tam Cô Nương Nhà Nông	3
1. Chương 1: Sống Lại	3
2. Chương 2: Ba Chị Em	7
3. Chương 3: Bà Diêu	10
4. Chương 4: Dựa Vào Chính Mình	13
5. Chương 5: Ô Lạp Ngưu	16
6. Chương 6: Kiếm Tiền	19
7. Chương 7: Đánh Nhị Văn	23
8. Chương 8: Trộm Dưa Chuột	25
9. Chương 9: Tiệm Ăn Vật	29
10. Chương 10: Chọn Rể	31
11. Chương 11: Rắn Nước	35
12. Chương 12: Kinh Sợ Mất Hồn	37
13. Chương 13: Gặt Lúa Mạch	40
14. Chương 14: Chuyện Gặp Gỡ	43
15. Chương 15: Tên Du Thủ Du Thực	46
16. Chương 16: Mầm Tai Vạ	49
17. Chương 17: Liền Đồ Thừa Thím	53
18. Chương 18: Đáng Đời Thím	56
19. Chương 19: Tiền Trong Mất	59
20. Chương 20: Con Đường Buôn Bán	62
21. Chương 21: Tư Tưởng Xấu	65
22. Chương 22: Buôn Bán Hai Đầu	68
23. Chương 23: Ý Đồ Xấu	71
24. Chương 24: Giữ Ba Thôn	75
25. Chương 25: Đi Chợ	78
26. Chương 26: Diêu Tiểu Tứ	82
27. Chương 27: Đứa Trẻ Xúi Quẩy	86
28. Chương 28: Đầu Trọc Nhỏ	89
29. Chương 29: Ý Riêng	91
30. Chương 30: Cùng Đi	95
31. Chương 31: Ngồi Sau Xe	98
32. Chương 32: Đan Áo Len	102
33. Chương 33: Đặt Bẫy	106
34. Chương 34: Canh Xương Dê	110
35. Chương 35: Không Biết Lãng Mạn	113
36. Chương 36: Gặp Gỡ Vô Tình (1)	117
37. Chương 37: Chương 36(2)	119
38. Chương 38: Lửa Lớn	120
39. Chương 39: Thuật Che Mắt	124
40. Chương 40: Đình Có Đồ Thừa Em	128
41. Chương 41: Làm Mai	131

42. Chương 42: Gặp Gỡ Đối Tượng	135
43. Chương 43: Bánh Ngọt Hai Bên	139
44. Chương 44: Gấp Gáp	143
45. Chương 45: Ba Con Đường	146
46. Chương 46: Dân Liều Mạng	150
47. Chương 47: Phải Xui Xẻo	154
48. Chương 48: Rượu	158
49. Chương 49: Mệnh Tuổi Già Cô Đơn	162
50. Chương 50: Kế Hoạch Mới	167
51. Chương 51: Nho Khô	170
52. Chương 52: Kiếm Tiền Từ Cá	174
53. Chương 53: Xem Trò Vui	178
54. Chương 54: Tạm Được	182
55. Chương 54: Tạm Được	182
56. Chương 55: Không Thẻ Gã	186
57. Chương 55: Không Thẻ Gã	186
58. Chương 56: Thức Tỉnh	190
59. Chương 56: Thức Tỉnh	190
60. Chương 57: Cửa Hiếm	193
61. Chương 57: Cửa Hiếm	193
62. Chương 58: Chuyện Cưới Xin	198
63. Chương 58: Chuyện Cưới Xin	198
64. Chương 59: Cô Dâu	204
65. Chương 59: Cô Dâu	204
66. Chương 60: Đừng Có Đoán Mò	209
67. Chương 60: Đừng Có Đoán Mò	209
68. Chương 61: Thả Cá Con	212
69. Chương 61: Thả Cá Con	212
70. Chương 62: Nghỉ Phép Thăm Nhà	216
71. Chương 62: Nghỉ Phép Thăm Nhà	216
72. Chương 63: Ai Chờ Ai	221
73. Chương 64: Hai Bàn Tay Trắng	225
74. Chương 65: Đúng Là Bịp Bợm Mà	228
75. Chương 66: Quyền Sở Hữu	233
76. Chương 67: Chị Em Lên Đường	238
77. Chương 68: Nhà Giàu Mới Nổi	242
78. Chương 69: Có Mức Độ	247
79. Chương 70: Chương 69.2	250
80. Chương 71: Anh Chờ Em	252
81. Chương 72: Anh Chờ Em 2	254
82. Chương 73: Đại Thượng Hải	256
83. Chương 74: Đại Thượng Hải 2	259
84. Chương 75: Hối Hận Đến Xanh Ruột	261
85. Chương 76: Hối Hận Đến Xanh Ruột (2)	263
86. Chương 77: Nhà Họ Lục	266
87. Chương 78: Nhà Họ Lục 2	268
88. Chương 79: Trăm Ngày Để Tang	271
89. Chương 80: Trăm Ngày Để Tang (2)	273
90. Chương 81: Vàng Khảm Ngọc	276
91. Chương 82: Vàng Khảm Ngọc 2	279
92. Chương 83: Việc Vui Tối Cửa	281
93. Chương 84: Việc Vui Tối Cửa 2	284
94. Chương 85: Phò Mã	287
95. Chương 86: Phò Mã (2)	289

96. Chương 87: Nói Nghĩa Khí	292
97. Chương 88: Nói Nghĩa Khí (2)	294
98. Chương 89: Qua Năm Mới	297
99. Chương 90: Qua Năm Mới 2	299
100. Chương 91: Dự Tính Mới	302
101. Chương 92: Dự Tính Mới 2	304
102. Chương 93: Cá Kim Châm	307
103. Chương 94: Cá Kim Châm 2	310
104. Chương 95: Choáng Váng	312
105. Chương 96: Choáng Váng 2	314
106. Chương 97: Trong Nhà Làm Chủ	317
107. Chương 98: Trong Nhà Làm Chủ (2)	319
108. Chương 99: Đến Đấu Một Mình	322
109. Chương 100: Đến Đấu Một Mình (2)	324

Tam Cô Nương Nhà Nông

Giới thiệu

Nàng không may mắn sinh ra trong một gia đình không có tình thương. Mẹ như nhợc còn cha thì c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tam-co-nuong-nha-nong>

1. Chương 1: Sống Lại

Mang thai lần đầu sinh ra một bé gái, thì đặt tên là gì?

Con gái thì chúng ta cũng thương thôi, kêu Tiểu Đông đi.

Thai thứ hai là một bé gái, đặt tên gì đây?

Trời đất, tại sao lại là con gái nữa vậy? Từ giờ phải thay đổi không được sinh con gái nữa. Kêu Tiểu Cải đi.

Thai thứ ba lại là một bé gái, gọi là gì đây?

Sinh một lượt ba đứa con gái, còn ai thêm đặt tên cho cô! Người nhà thuận miệng kêu cô là “Tiểu Tam”, chữ “Tam” kia còn uốn lười một chút, thành —— Tiểu Tam Nhi.

Dân quê đầu thập niên tám mươi, không ai cảm thấy cái tên này có vấn đề gì. Đến lúc ghi danh lên Tiểu học, thầy giáo nhìn vào tên tuổi Diêu Tiểu Tam mà nhú mày, tiện tay đổi luôn thành “Diêu Tam Tam”. Nghĩ lại chắc thầy giáo đã từng đọc qua văn chương của Thẩm Tông Văn.

(*)Đông: yêu, thương; Cải: Thay đổi; Tiểu tam: Kẻ thứ ba (nữ) trong một mối quan hệ tình cảm.

Diêu Tam Tam lúc này đang nằm trên giường gỗ, hai tay nắm chặt khung gỗ bên giường, cố gắng chịu đựng từng cơn đau đớn như xé rách thân thể. Đây đã là cái thai thứ ba của cô, sao vẫn không thuận lợi như vậy!

Diêu Tam Tam bị người nhà làm chủ gả đến nhà họ Tống, người nhà mấy lần khuyên nhủ ép buộc, cô cũng đã đồng ý, bởi con trai nhà họ Tống là người thích hợp, cho lễ hỏi cũng nhiều, lễ hỏi này cũng đủ để nhà họ Diêu xây nhà.

Nhưng Diêu Tam Tam cũng giống mẹ cô, số mạng không tốt, hai thai đầu đều là con gái, cái thai này, nhà chồng đã sớm nhờ quan hệ để làm siêu âm, xác định là một đứa con trai. Nói theo ý chồng và cha mẹ chồng của cô, nếu vẫn là con gái, thì không cần ra đời nữa!

Bởi vì sinh nhiều, Diêu Tam Tam lo lắng hãi hùng, trốn trốn tránh tránh chịu đựng qua mười tháng mang thai, đến lúc sắp sinh rồi, cũng không dám đi bệnh viện, bởi vì đã kiểm tra là con trai, người chồng vẫn tương đối coi trọng, đã âm thầm tìm một bà mụ ở trạm xá, lặng lẽ sinh ở nhà.

(*)Thời này đã có kế hoạch hóa gia đình, Tam Tam đã mang cái thai thứ ba, nếu bị phát hiện sẽ bị xử phạt nên phải trốn.

“Không được rồi..., bào thai của cô đây nằm không đúng vị trí, lúc khám thai không phát hiện sao?”

“Ôi dào, chị nó ơi, cô xem cả ngày trốn kế hoạch, làm sao dám đi khám thai! Tôi là nông dân, đâu có thể tốn tiền tốn bạc đi làm mấy cái chuyện khám thai đó.”

“Đứa bé không hướng xuống, bị kẹt lại, mấy người xem nè, tiếp tục chảy nhiều máu như vậy thì cả người lớn lẫn đứa bé đều khó sống đó!”

“Vây. Vây phải làm sao? Nếu không, đưa đi bệnh viện xã đi!”

“Cái bộ dạng này, có đưa đi thì bệnh viện xã cũng không dám nhận, này phải đi bệnh viện Huyện, nhưng cũng không kịp đâu, chỉ sợ mới đi nửa đường đã không qua được, tôi thấy Chỉ có thể lo giữ lấy một người.”

Diêu Tam Tam yếu ớt nhắm mắt, nghe thấy bà mụ, chồng và mẹ chồng không ngừng đứng trước giường cô nói ra những tiếng chói tai.

“Giữ người lớn đi, dù sao sau này cũng có thể sinh nữa mà?” Bà mụ nói.

“Giữ đứa bé.” Là tiếng mẹ chồng, “Con trai, con đừng có hồ đồ đó, cái thai này đã kiểm tra, là bé trai, là gốc rễ của nhà họ Tống ta đó!”

Diêu Tam Tam từ từ mê man, rốt cuộc cô nghe được giọng nói của chồng mình truyền đến một cách rõ ràng:

“Giữ đứa bé!”

Số mạng. Gương mặt vàng vọt như sáp nến của Diêu Tam Tam nở ra nụ cười nhàn nhạt bi thương, buông lỏng đôi tay, dần dần rơi vào bóng tối vô biên.

Diêu Tam Tam bị một tràng tiếng khóc òa lên đánh thức, cô từ từ mở mắt ra, bốn phía tối đen như mực, trời vẫn còn chưa sáng, tiếng nức nở ghen ngào của người phụ nữ kia hết sức quen thuộc, cố gắng đè nén, hình như không dám phát ra âm thanh.

“Con của mẹ, con trai của mẹ.”

Một giọng nam bên cạnh nhỏ khuyên: “Đừng khóc nữa, bà nhỏ tiếng một chút, để cho người ta nghe thấy không tốt.”

“Con ngoan của mẹ, con mở mắt ra nhìn mẹ một chút đi con.”

“Được rồi được rồi, không có nó, sau này lại sinh, bà nín khóc có được hay không? Còn sợ không đủ mất mặt hả?”

Diêu Tam Tam cố gắng mở to hai mắt, cảm giác được mình đang nằm trên giường, cô giật giật, liền cảm thấy xương hông và bả vai đau đớn, cô từ bỏ ý định muốn ngồi dậy, dứt khoát thả lỏng thân thể mà nằm

im, bên tai nghe thấy người phụ nữ cách đó không xa vẫn đang khóc lóc đau thương, người đàn ông khuyên một lúc thì mất kiên nhẫn, mắng:

“Khóc, khóc, chỉ biết khóc, có giỏi sao không giữ được con trai cho tôi đi!”

Giọng nói của hai người này, Diêu Tam Tam đã nghe hàng ngàn hàng vạn lần rồi, nhưng lại trẻ trung hơn bình thường rất nhiều, trong lòng cô nghi hoặc, nhưng trong bóng tối hoàn toàn không thể thấy được gì. Cô lại thử gờ chân lên, đụng phải thân thể ấm áp của một người khác. Thân thể kia vừa bị chân cô đụng, liền lật người, lạng lẽ bò qua, len lén kề sát tai cô hỏi một câu:

“Tam Tam, em té còn đau không?”

Tiếng nói kia rất êm tai, âm ấm mềm nhũn, rất quen thuộc, cũng rất non trẻ, thoáng cái không dám xác định rốt cuộc là ai. Diêu Tam Tam không khỏi hỏi:

“Em? Té đâu?”

Người nọ gờ một tay ra, vuốt cái trán của cô, nói: “Đừng dọa chị sợ. Em quên rồi sao? Tối hôm qua em trở về cùng cha mẹ, cha lái xe đập bị ngã, em và mẹ cũng té không nhẹ. Em trai trong bụng mẹ mình. . . . Không giữ được nữa.”

Diêu Tam Tam đưa tay sờ sờ lên mặt người kia, ấm áp bóng loáng, Diêu Tam Tam nói: “Mở đèn lên đi chị.”

Trong phòng chợt sáng lên ánh đèn lu mờ, Diêu Tam Tam vừa nhìn đã thấy một cái bóng đèn treo trên trần nhà, không sáng lắm, nhưng cũng đủ để thấy rõ cả căn phòng, đây là một gian nhà gạch đất, có một cái cửa sổ nhỏ nhỏ, lại bị ván gỗ bít chặt.

(*)Gạch đất: là gạch sống chỉ phơi khô, không được nung.

Ánh mắt Diêu Tam Tam rơi vào khuôn mặt đang quay về phía mình kia, quả nhiên là chị hai, chị hai hết sức trẻ tuổi.

Diêu Tam Tam đột nhiên ngồi dậy, liếc mạng nhện đau, nhìn chằm chằm chị hai Diêu Tiểu Đông, mặt mày trắng trẻo, mái tóc đen mượt, cô và chị hai đều đang ngồi ở đầu giường, mà cuối giường, là một cô gái khác đang yên lặng ngủ, ngủ thật hay giả vờ ngủ cô cũng không biết, nhưng cô biết, nhất định là chị ba Diêu Tiểu Cải của cô.

Diêu Tam Tam sững sốt một lúc lâu, hít sâu một hơi, mắt nhìn ra phòng ngoài. Phòng trong và phòng ngoài, cách nhau bởi một khung cửa ọp ẹp không có cánh cửa, treo một cái rèm vải hoa nhỏ hơi cũ màu đỏ thẫm.

Nếu vậy đang khóc ngoài phòng, chính là mẹ cô Trương Hồng Cúc rồi. Diêu Tam Tam kích động trong lòng, liền muốn nhảy xuống giường ra ngoài nhìn một chút, Diêu Tiểu Đông kéo cô lại, nhỏ giọng nói: “Em làm gì vậy? Đi ra ngoài lại chọc cha tức giận đó.”

Nói đoạn, Diêu Tiểu Đông kéo sợi dây nhỏ ở đầu giường, lạch cạch một tiếng, trong phòng lại tối thui. Diêu Tiểu Đông nằm xuống rúc vào trong chăn, đưa tay đẩy đẩy Diêu Tam Tam.

“Mau nằm xuống, coi chừng lạnh lại bị cảm.”

Diêu Tam Tam từ từ nằm vào ổ chăn, bả vai và xương hông đau đớn, nhắc nhở cho cô biết mình không phải đang nằm mơ. Diêu Tam Tam mở mắt, nhìn chằm chằm vào bóng tối trống rỗng, dần dần nhớ lại chút chuyện lâu đời. Đúng là có một lần như vậy, mẹ cô mang thai hơn sáu tháng lại không giữ được mà đẻ non, nghe nói là một đứa con trai.

Nghĩ lại. Lúc ấy mẹ cô trốn hoạch hoá gia đình, ban ngày thì trốn Đông trốn Tây, núp ở nhà người thân thích, buổi tối có khi người ta không muốn cho ngủ lại, mới lạng lẽ chạy trở về. Sáng ngày đó, cô vốn là bị mẹ cô dắt đi để canh gác, sai vặt, buổi tối cha cô là Diêu Liên Phát rước họ trở lại, cô gầy nhỏ nên ngồi trên đôn đồng trước xe, mẹ cô ngồi ghế sau, dưới ánh trăng loang loáng, rõ ràng đang đi bình thường, lại không biết xe đập bị làm sao, chợt ngã xuống trên đường lớn nông thôn.

Diêu Tam Tam nhớ lại, khi đó cô mười hai tuổi, vẫn còn đang học lớp năm.

Sau khi mẹ cô sinh non không bao lâu, cha cô liền đưa mẹ cô đi vùng khác, dù phải xa xứ cũng muốn sinh con trai. Còn Diêu Tam Tam, học xong lớp năm thì không được học tiếp Trung học, Diêu Liên Phát để lại mấy mẫu ruộng cho ba chị em cô. Lúc đó chị hai mười sáu, chị ba mười lăm.

Còn may là cha cô chạy xe té, nếu là mẹ cô tự té xuống không giữ được thai con trai. Diêu Tam Tam thở dài. Nhà các cô không phải chỉ có ba, mà là bốn chị em. Không có mấy ai biết, nhà cô còn có một cô con gái thứ tư, Diêu Tiểu Tứ từ lúc sinh ra, đã bị giấu ở nhà bà ngoại cô cách hơn chục dặm mà nuôi.

Diêu Liên Phát thì không sinh con trai thì không nghĩ! Nhưng Diêu Tam Tam lại biết rất rõ, nhà các cô chỉ có bốn chị em, sẽ không thể có thêm em trai nữa.

Tiếng khóc đau xót của Trương Hồng Cúc mãi cho đến lúc sắc trời sáng rõ mới ngưng, bà lau nước mắt từ từ đi vào phòng trong, cởi giày, mặc nguyên cả áo mà nằm xuống chiếc giường gỗ đặt kê bức tường hướng nam.

“Ngủ chết hết rồi hả? Còn không mau đứng lên cho tao, tao nuôi tụi mày chỉ ăn hại chứ có ích lợi gì!”

Diêu Liên Phát giật rèm vải, chưa nói một câu đã mắng to. Chuyện tâm trạng không tốt thì lời con nhỏ ra trút giận này, cũng bình thường như cơm bữa ở nhà họ Diêu.

“Cha, con đã dậy.” Diêu Tiểu Đông lên tiếng, Diêu Tiểu Cải ở cuối giường cũng ngồi dậy, vừa khoác áo, vừa nói: “Cha, con cũng dậy rồi.”

Diêu Liên Phát cũng không thèm quan tâm tới hai người, chuyển lửa giận qua người Diêu Tam Tam: “Tam Tam, mày nghỉ học đi, giờ bộ dạng mẹ mày như vậy, mày trở về lo mẹ mày đi. Bữa nay tới nói với thầy giáo một tiếng, kêu y phát cho cái bằng tốt nghiệp Tiểu học, dù sao mày cũng lớp năm rồi, không cho bằng tốt nghiệp, tiền tao tốn mấy năm nay không phải là mất trắng sao?”

Diêu Liên Phát chửi mắng xong rồi, ngay sau đó hai miếng cửa gỗ ở gian ngoài kêu lạch cạch một tiếng, chắc là đã đi ra ngoài!

Diêu Tiểu Đông bỏ dậy, xỏ giày đi tới trước giường Trương Hồng Cúc, hỏi: “Mẹ, mẹ có sao không? Mẹ muốn uống nước không?”

Trương Hồng Cúc chậm rãi lắc đầu một cái, không trả lời.

Diêu Tam Tam xuống giường, cô xoa xoa bên hông vẫn còn đau, hoạt động bả vai một chút, xác định xương không có bị thương, liền mở cửa đi ra ngoài. Nhà các cô không có hàng rào, mấy năm nay, tâm trí Diêu Liên Phát chỉ dùng vào việc trốn kế hoạch, sinh con trai, bên ngoài hai gian phòng gạch đất, là một mảnh đất trống khá rộng, phía tây có một cây cột gỗ, dựng lên một cái lán cỏ, cũng là nơi để các cô nhóm lửa nấu cơm.

Dưới ánh nắng sớm, Diêu Tam Tam xoay xoay rửa sạch nồi, đổ một gáo nước vào, nhóm lửa lên, ở nông thôn thì không bao giờ thiếu củi, củi nhà cô đốt đều là do ba chị em cô gom nhặt được, mà cái nồi nhỏ này cũng không cần bao nhiêu lửa, Diêu Tam Tam không dùng cả nhánh củi, chỉ xé chút rơm rạ ra đốt, một gáo nước sôi rất nhanh, Diêu Tam Tam vào nhà tìm một vòng, tìm được mấy quả trứng gà trong một cái hũ ở chân tường, liền lấy năm trứng, đập thả vào trong nồi, nhỏ lửa nấu canh trứng.

Chị hai Diêu Tiểu Đông nói gót cô ra ngoài, thấy cô rửa nồi, liền lấy cái nồi sắt lớn gần đó rửa sạch, cho nước và một muôi gạo vào nồi, rồi ngồi xồm bên cạnh mà nấu

Diêu Tam Tam nấu canh trứng xong, vào nhà lục lọi một hồi, chỉ tìm được một gói hạt tiêu, trong nhà không có đường, đường trắng đường đỏ đều không có, Diêu Tam Tam lấy chày cán bột giã nhỏ hạt tiêu, tìm một cái chén sứ trắng lớn nhất, múc trứng rồi rắc chút tiêu, lại múc hai muôi nước, sau đó bưng vào cho Trương Hồng Cúc.

“Mẹ, mẹ uống miếng nước đi.”

Trương Hồng Cúc xoay mặt vào trong, khoát khoát tay, không còn hơi sức nói: “Không muốn uống.”

“Mẹ, con làm canh trứng với tiêu đen ẹ đây, thân thể mẹ quan trọng hơn, mẹ cố ăn một miếng đi.”

Phụ nữ địa phương ở cũ, đều ăn mấy thứ trứng gà, đường đỏ, hạt tiêu này. Trương Hồng Cúc nghe xong, chờ một lúc, mới chậm rãi ngồi dậy, nhận lấy cái chén trong tay Tam Tam, ăn một chút.

Trương Hồng Cúc uống thêm miếng nước, mới chén đưa cho Diêu Tam Tam, thở dài một hơi mà nói: “Tam Tam, giờ con cũng sắp học hết cấp rồi, nếu cha con đã nói vậy, con cũng đừng đi nữa, điều kiện chúng ta như vậy, một đứa con gái như con, dù sao cũng không lên cao được.”

2. Chương 2: Ba Chị Em

Nghỉ học? kiếp trước Diêu Tam Tam cũng chỉ học hết Tiểu học, khi ấy Tiểu học vẫn còn là năm năm, vốn năm sau cô sẽ lên Trung học, Diêu Liên Phát lại nhất định không cho cô học tiếp, chỉ là ——

Đã chết một lần, cô có nên lại để cho cha mẹ làm chủ? Mười hai tuổi, văn hóa Tiểu học, nghỉ học xong cô còn có thể được làm gì?

Diêu Tam Tam thật lâu không lên tiếng, cô còn mãi lo suy nghĩ một chút. Cô đưa đĩa trong tay cho Trương Hồng Cúc, xoay người đi ra ngoài.

Trong lán cỏ, Diêu Tiểu Đông vẫn còn đang nấu nướng. Diêu Tam Tam tới ngồi xổm bên cạnh tiếp củi cho cô, Diêu Tiểu Đông đợi nấu sôi rồi nói:

“Tam tam, em cho thêm hai nhánh củi, nấu nhỏ lửa cho như cháo, chị đi lấy mớ bột ngô.”

Diêu Tam Tam không đứng lên mà ngồi đấy tiếp tục nấu, Diêu Tiểu Đông cầm gáo và muối, múc nửa gáo nước bước vào lán, nhanh chóng khuấy tan nửa muối bột ngô, rót vào trong nồi, rồi lại dùng muối khuấy đều một vòng.

“Chị hai, Tam Tam, em tìm cả buổi trời mới thấy chiếc vớ. Hai người nấu cơm rồi hả? Vậy em đi cho heo ăn!” chị ba từ trong nhà đi ra.

Thấy Diêu Tiểu Cải ra tới, Diêu Tiểu Đông khuấy cháo trong nồi, nói: “Dù sao bây giờ cũng không có chuyện gì gấp, chị với Tam Tam ở đây nấu. Em tỉnh rồi thì đi gánh thùng nước đi, nước trong vại sắp hết rồi.”

Diêu Tiểu Cải đứng bên bếp ngáp một cái, vỗ vỗ mặt, sửa sang lại đầu tóc có chút rối, rồi cầm lấy đòn gánh và thùng sắt đi gánh nước. Nhà họ Diêu không có đào giếng, thật ra thì hàng xóm cũng có giếng, nhưng nước trong thôn có tính vôi, uống không tốt, nấu sôi lên còn lắng xuống cả tầng bột trắng dày. Bởi vậy nước dùng trong nhà đều phải tới giếng cũ ở đầu thôn gánh về, đi lại hơn một dặm đường, cũng không phải việc dễ dàng gì.

Nhưng dù là Diêu Tam Tam mới mười hai tuổi, thì gánh nước vẫn là chuyện thường xuyên, vóc dáng Diêu Tam Tam cũng coi như gầy nhỏ hơn so với bạn cùng tuổi, gánh đòn gánh lên, thùng nước coi như miễn cưỡng rồi được mặt đất, đi trên đường phải nghỉ một hai ba lần mới đem được hai thùng nước về tới nhà. Thời gian và tâm trí của cha mẹ đều dùng hết vào việc trốn kế hoạch hóa, sinh con trai, cái nhà này bình thường đều dựa vào ba chị em cô chống đỡ.

Cháo ngô trong nồi vừa chín tới, đây chính là điểm tâm sáng nay của cả nhà, lúc này đã qua đợt gieo trồng vụ xuân, còn chưa tới lúc gặt tiểu mạch, cũng không có làm việc gì nặng. Làm việc nặng mà nói, sáng ăn cháo ngô là không đủ, phải ăn thêm bánh rán.

Diêu Tiểu Đông dập tắt lửa, nhặt lại mấy nhánh củi rơi rớt, kêu Diêu Tam Tam:

“Tam Tam, em vớt mấy miếng dưa muối ra thái nhỏ đi.”

Diêu Tam Tam đáp một tiếng, đi vào nhà, dựa vào trí nhớ mà dễ dàng tìm được một cái bình sứ cao chừng nửa người, mở nắp vãi ra, thò tay vào lấy ra hai miếng dưa muối xù xì, cẩn thận thái nhỏ, rồi đựng vào một cái chén sứ trắng.

Diêu Liên Phát đi ra ngoài vẫn chưa trở lại, không thể ăn cơm trước, Diêu Tiểu Đông sai Diêu Tam Tam xong, chính mình cũng xách một cái thùng nhỏ, múc nửa thùng nước, băm nhỏ rau lang và rau dại, lại trộn thêm nửa gáo cám, khuấy thành nửa thùng thức ăn cho heo, Ba chị em nhà họ Diêu có nuôi hai con heo,

chuồng heo đặt ở trước lán cỏ, Diêu Tiểu Đông nhích tới vách chuồng, vắt vả đồ thức ăn vào trong máng, lại thấy Diêu Liên Phát tay cầm ki hốt phân, vai khiêng xẻng, vẻ mặt u ám đang đi tới.

Diêu Tam Tam thái xong dưa muối, vừa ra khỏi cửa, cũng đúng lúc nhìn thấy Diêu Liên Phát. Diêu Tam Tam nhìn sắc mặt sa sút tinh thần của Diêu Liên Phát, thì đoán Diêu Liên Phát nhất định đã mang cái thai chết non đi chôn rồi. Nghĩ tới tâm tình Diêu Liên Phát đang hết sức không tốt, nên Diêu Tam Tam không cũng lên tiếng, cô quay người lại, cầm cây chổi bên cạnh cửa lên, bắt đầu quét mảnh đất trống ngoài nhà.

Diêu Liên Phát cũng không thèm ngó tới ba đứa con gái, đi thẳng vào phòng, Diêu Tam Tam quét đến chỗ cửa sổ nhỏ bị ván gỗ bít kín, dừng chổi lại, liền nghe được Diêu Liên Phát cảm hận mắng:

“X Mụ nội nó, tôi nói đường lớn đang sóng yên biển lặng mà làm cái quỷ gì tự nhiên ngã xuống! Tôi mới vừa trở lại xem, thì ra là thằng con thứ ba nhà họ Bảo xây nhà ở ven đường vẩy một mảng cát lớn, khó trách sao tôi cảm thấy có thứ gì đó làm xe ngã. Tôi x bà nội nó, cái này là nhà nó hại tôi, nếu không phải tại nhà nó, sao có thể xảy ra này chuyện này? Đứa bé sao có thể không còn? Cái thù này tôi nhớ kỹ rồi, nhìn xem sớm muộn gì nó cũng không yên với ông đây!”

(*)X : Tiếng chửi bậy.

“Mình nhỏ tiếng một chút, chớ gào to. Tôi muốn giấu còn giấu không xong, sao mình còn muốn cùng nhà hấn gây chuyện? Nhà họ Bảo nhiều anh em, con cháu lại càng đông, mình có thể làm gì được người ta?” là tiếng Trương Hồng Cúc.

“Hừ, có trách thì trách cái bụng cô không có tiền đồ nên tôi mới bị người ta qua mặt, nếu ba đứa kia đều là con trai, sao tôi có thể thua kém người ta? Có đứa nào dám trêu vào tôi, tôi liền giết sạch cả nhà nó!”

Trương Hồng Cúc không nói gì, dường như nghĩ tới cái thai con trai vừa sinh non, bắt đầu nhỏ giọng nức nở. Diêu Liên Phát chán nản mắng thêm mấy tiếng, giống như nếu ông ta có ba đứa con trai, thì đó sẽ là ba lực sĩ kim cương vô địch, ít nhất cũng có thể xưng bá cả thôn.

Diêu Tiểu Cải gánh hai thùng nước về tới, Diêu Tam Tam để chổi xuống, đi qua phụ Diêu Tiểu Cải đổ nước vào trong vại. Lúc này ở phía đông mặt trời đã nhô cao, Diêu Tiểu Đông cho heo ăn xong, ba chị em mới tự mình chải đầu rửa mặt. Sủa soạn rồi, Diêu Tiểu Đông mới lấy một chồng chén ra mức cháo, Diêu Tam Tam bưng chén vào nhà, sắp đĩa lên, Diêu Tiểu Cải nhìn nhìn chị hai, hất cằm về phía nhà trong, Diêu Tiểu Đông do dự một chút, mới gọi Diêu Liên Phát:

“Cha ơi, ăn cơm.”

“Ăn ăn ăn, chỉ biết ăn thôi, tao nuôi dưỡng mấy thứ ăn hại như tụi mày có ích lợi gì!” Diêu Liên Phát tâm trạng không tốt, bỗng nhiên nổi cáu lên, “Em trai mày không còn, chuyện lớn như vậy mà tụi mày còn có tâm trạng ăn, đồ thứ vô dụng bất hiếu, đi chết hết đi!”

Diêu Tiểu Đông yên lặng để đĩa xuống, xoay người ra khỏi phòng, cô vừa đi, Diêu Tiểu Cải và Diêu Tam Tam cũng liền đi theo. Ba chị em đứng bên cạnh chuồng heo, Diêu Tam Tam liếc nhìn Diêu Tiểu Đông, thấy cô cúi đầu, nhưng lại không khóc, mới nói:

“Chị hai, hôm nay em làm cái gì đây?”

“Em? Em lo đi học trước đi, cho dù không học nữa, cũng phải nói với thầy giáo một tiếng. Đói bụng..... Lúc đi em lén bỏ bánh rán vào trong giỏ xách đi.” Diêu Tiểu Đông nói xong mới kêu Diêu Tiểu Cải, “Tiểu Cải, em theo chị đi làm cỏ trong ruộng đậu phộng đi, nhân tiện kiểm cỏ heo luôn.”

Diêu Tam Tam sững sờ do dự một chút. Trong lòng cô vẫn còn đang suy nghĩ, chuyện học, rốt cuộc có nên học lên nữa hay không? Về sau cô nên làm cái gì đây? Bây giờ cách thời điểm tốt nghiệp Tiểu học không xa, lên Trung học, cha cô nhất định không đồng ý, nên tính sao đây?

Diêu Tiểu Đông thấy cô ngẩn ngơ, còn tưởng rằng cô không dám đi vào nhà, liền tự mình vào trong nhà lấy giỏ xách, nhìn rèm cửa phòng trong không có động tĩnh, mới lặng lẽ lấy một cái bánh rán ra từ trong rổ, cuộn lại nhét vào trong giỏ xách

“Cho em.” Diêu Tiểu Đông quàng cái giỏ xách quân dụng màu vàng lên vai Diêu Tam Tam, nhỏ giọng nói: “Chị để bánh rán ở trong, nhưng mà không có cuốn dưa muối.”

Diêu Tam Tam đứng yên không nhúc nhích, nhưng Diêu Tiểu Đông cũng không chú ý cô nữa, cầm lấy dụng cụ đi cùng Diêu Tiểu Cải, lúc gần đi còn thúc giục Diêu Tam Tam một câu:

“Đi nhanh lên! Buổi trưa tan học trở về thì ném cho heo một mớ cỏ non trước.”

Diêu Tam Tam cầm giỏ xách, đi một chút lại ngừng một chút, lết chậm rì về cửa thôn ở hướng nam. Trường Tiểu học nằm ở hướng nam, xoay mặt về hướng Bắc, bên ngoài trường học là những khoảnh ruộng rộng lớn. Cô nhớ thời Tiểu học, thời gian đi học muộn, dường như là đến tám giờ mới bắt đầu, nhà ở nông thôn, Thầy giáo cũng cầm một chân trong ruộng, sáng dậy sớm đi làm chút việc nhà nông rồi mới tới. Học sinh lớp lớn cũng như vậy, làm việc nhà nông, nuôi heo nuôi chó, dọn dẹp nhà cửa, dậy rất sớm, trời chưa sáng đã rời giường, nhưng đến khi tới được trường cũng đã muộn một thời gian.

Diêu Tam Tam nhìn cánh cổng trường học xa xa, còn chưa mở cửa đã có mấy đứa trẻ tới sớm đang chờ. Lòng Diêu Tam Tam còn đang tư lự, chưa có quyết định dứt khoát, cô quay người lại, men theo hàng rào trường học mà đi về hướng nam, đi xuyên qua một đoạn đường nhỏ ven ruộng, tới chỗ mấy ngôi mộ.

Một vùng mồ mả lớn, cũng không biết là của nhà ai, mấy chục ngôi mộ chen chúc nhau, ở giữa có hai gốc cây lớn, một cây lê đường, một cây liễu, nghe người ta nói đều là tự mọc. Cả hai cây đều hết sức to lớn, thân cây thấp lùn, chạc cây rất nhiều, dù không biết leo cây, cũng có thể bò lên được. Thuở nhỏ đến trường, sau khi tan học rảnh rỗi, thường chạy đến đây chơi, trên mấy chạc cây treo đầy trẻ con. Trẻ con nông thôn hoang dã, đâu ai để ý có mộ hay không mộ, chơi vui là được.

Diêu Tam Tam bò lên cành cây lê đường hay ngồi trước kia. Mặt trời mọc rồi, ánh sáng chói mắt xuyên thấu cành lá, loang lổ chiếu rọi lên người cô. Diêu Tam Tam sờ sờ vỏ cây xù xì, xoay về phía mặt trời mà nhìn tay mình, nho nhỏ, gầy teo, nhưng da lại mềm mại co dãn, đó là đôi tay của một bé gái. Đôi tay này có thể làm rất nhiều chuyện.

Ở trong nhà này, Diêu Tam Tam vẫn luôn tồn tại như không khí, lặng lẽ làm việc, lặng lẽ lớn lên, lặng lẽ bị coi nhẹ, bị hy sinh, bắt đầu là vì em trai hư ảo, về sau nữa, vì để cho chị hai kén rể tới nhà, vì giúp cho nhà có tiền xây phòng, vì.

Diêu Tam Tam còn nhớ, lúc học lớp bốn, có một lần cha đến trường tìm cô có việc, không ngờ đến con mình học lớp mấy cũng không biết. Sau này gả cho người ta, không phải lại trở thành vật hi sinh cho nhà chồng và người chồng chung sống bao năm ư?

Trời cao cho cô cơ hội được sống một lần nữa, cô rất cuộc nên sống như thế nào đây? Không chỉ riêng cô, còn có chị hai, chị ba, còn có em gái, còn cái nhà này, rất cuộc cô nên làm gì đây?

“Ai, con nhóc này, chạy tới đây làm cái gì vậy?”

Chợt một giọng nói vang lên, dọa Diêu Tam Tam sợ hết hồn, vội vàng quay đầu xuống nhìn, dưới gốc cây là một ông lão dặt dầy mấy con dê, đang ngẩng đầu nhìn cô. Trong nghĩa địa cỏ dại mọc thành bụi, xem ra là muốn thả dê.

“Một nhóc con, chạy vào nghĩa địa ngồi mà không sợ. Chắc con trốn học phải không?” Ông lão nhìn cái giỏ xách vàng cô nhét dưới tàng cây, nói: “Trẻ con đứa nào cũng vậy, lúc được học thì không chịu học hành cho đàng hoàng, tới lúc muốn học thì đã không được nữa rồi, con là con cái nhà ai?”

Diêu Tam Tam không dám trả lời, vội vàng nhảy xuống, nhặt giỏ xách lên. Cô lại men theo hàng rào trường học chạy đi mất, chạy đến cổng trường thì dừng chân.

Đi một bước, tính một bước! Cô bây giờ là học sinh Tiểu học, không thể trốn học như vậy, Diêu Tam Tam nghĩ xong, đẩy cửa bước vào.

Thầy giáo Cao đang ở trong lớp, nhìn thấy Diêu Tam Tam, đặt sách giáo khoa lên bục giảng, cầm viên phấn lên, hỏi cô: “Diêu Tam Tam, sao hôm nay con vẫn muộn? Làm cái gì mà tới tận giờ này mới đến?”

Diêu Tam Tam cúi đầu, không biết nên trả lời thế nào. Thân hình gầy gò kia cũng là một loại sách lược, thầy giáo thấy cô cúi đầu im lặng, trong lòng cũng hiểu rõ, trẻ con nông thôn, mà nhất là con nhà họ Diêu, luôn có những chuyện khó xử, mới buông miệng nói:

“Vào đi, sau này đừng có tới trễ nữa !”

Diêu Tam Tam vội vàng bước vào lớp, lớp học có ba dãy bàn dựng thẳng hàng, ở giữa có hai lối đi, Diêu Tam Tam vừa tính đi tới một dãy bàn bên phía bắc, thì bên dãy kê tường phía nam có người vỗ bàn nhẹ, nhỏ giọng gọi cô:

“Này, vắng đầu rồi hả?”

Diêu Tam Tam cúi đầu, nhìn lướt qua chỗ ngồi kia, quả nhiên là trống không, Diêu Tam Tam vội chạy qua ngồi, cô nhìn cô bé ngồi cùng bàn một cái, là Diêu Linh Độ, một cô bé trong dòng họ, gương mặt tròn xoe cười híp mắt vẫn quen thuộc như cũ..

Thầy Cao đã giảng tiếp bài của ông rồi. Diêu Tam Tam nhớ thầy Cao dạy cô môn ngữ văn, liền mở giỏ xách lôi cuốn sách giáo khoa ngữ văn ra. Cô chợt thấy một cái bánh rán vàng óng, đó là bánh rán của chị hai, lúc này đang tỏa ra mùi thơm ngào ngạt.

Cô còn chưa ăn cơm nữa! Diêu Tam Tam sờ bụng một cái, tự cười với mình, hoạt động mạnh một lúc cũng tốt, ánh mặt trời ngoài cửa sổ thật rực rỡ nhỉ! Cô lấy sách ra, nghiêm túc nghe giảng bài.

3. Chương 3: Bà Diêu

Diêu Tam Tam vốn đến muộn, qua hơn hai tiết học, đã đến giữa trưa. Tan học, Diêu Tam Tam ra khỏi cổng trường, vừa nhắm hướng nhà mình mà bước, vừa lấy bánh rán ra ăn. Theo tình hình buổi sáng, buổi trưa sợ chưa chắc có cơm ăn, hoặc là nói có cơm cũng không được ăn, cô đói bụng tới trưa rồi, ăn lót bụng trước rồi nói.

Nông thôn hẻo lánh đầu thập niên 90, cũng đã bắt đầu có biểu hiện chênh lệch giàu nghèo. Nhà giàu nhất trong thôn đã có hành lang lớn, ngói đỏ gạch đỏ, tường vây thật cao, cổng lớn sơn đỏ bóng loáng. Kém hơn thì nhà ngói thấp lùn, tường vây đá xám. Còn lại, là kiểu nhà của Dư Tam Tam, nhà gạch đất hai gian, nóc nhà lợp cổ tranh, cổ tranh lâu năm rách nát, bị mưa dột nên đắp lên mấy miếng ngói xám, ngay cả một cái hàng rào cũng không có, thành ra nhìn dờ dờ ương ương.

Giữa thôn là một con đường đất, trời nắng thì bụi đất mịn mù, trời mưa thì đọng nước, lầy lưa bùn nhão, đường chính đã thế, trong ngõ nhỏ thì trái một đồng phân, phải một đồng cỏ khô, nước bẩn đọng khắp nơi, nhìn tới đâu cũng có thể phân và nước tiểu súc vật. Dù Diêu Tam Tam là trong hoàn cảnh này mà lớn lên, nhưng quay ngược trở lại hơn hai mươi năm trước, vẫn không tránh được than thở.

Diêu Tam Tam ăn sạch cái bánh trên đường đi.

Đi thẳng về nhà, từ xa đã nghe được tiếng nói chuyện trong nhà cô, giọng nói kia cũng không phải là lớn, nhưng lại vang vang, rất có sức xuyên thấu, Diêu Tam Tam dừng chân bên ngoài nhà, nghĩ một chút cũng đã đoán được ai tới.

Muốn hỏi mấy chị em nhà họ Diêu có tên tuổi sáng tạo như vậy là nhờ ai, thì không phải cha mẹ cô, mà là bà nội. Theo tập tục địa phương, trẻ con sinh ra ba ngày, thì ông nội bà nội sẽ đặt tên cho. Bà Diêu có ba người con trai, và một con gái út. Diêu Liên Phát là con cả, nên Diêu Tiểu Đông cũng chính là đứa cháu đầu tiên của nhà họ Diêu, nhưng bởi cô là con gái, vừa sinh ra đã không được bà Diêu chào đón, đến khi lần lượt sinh thêm ba đứa con gái nữa, con dâu Trương Hồng Cúc cũng hoàn toàn bị bà Diêu phán cho cái tội nặng nề.

“Muốn tôi nói nhỏ nhẹ với cô sao được? Y hết miếng đất bạc màu, trồng tới trồng lui, cuối cùng cũng không có thu hoạch tốt, cô nói cô khó khăn lắm mới mang được đứa con trai, vậy thì tốt biết bao nhiêu, nửa đường lại xảy ra chuyện này, không phải tôi muốn nói cô chứ, hai vợ chồng thẳng cả nhà cô, thật đúng là không có tiền đồ, cô nói coi thẳng cả nó tới tuổi này rồi, ngay cả một đứa con nối dõi cũng không có, cô nói coi một đứa cháu trai đang tốt đẹp, tự nhiên hư mất, làm cho lòng tôi đau buồn khó chịu biết bao nhiêu!”

Diêu lão nãi bày ra vẻ tiếc hận oán trách, ngay sau đó trong nhà lại truyền ra giọng nói của một người đàn bà trẻ tuổi.

“Mẹ, xem người kia, đừng nói nữa mà... mẹ đau lòng, không phải chị hai đây còn đau hơn sao? Không còn cách nào khác, chị ấy cũng không muốn như vậy đâu. Đều là do số mạng, mạng bạc không có phúc được

con trai, cố ép buộc cũng vô ích. Mẹ đừng trách chị hai nữa, làm lòng chị chua xót đau khổ.”

Diêu Tam Tam đã hiểu, đây là thím ba! Trong ba anh em nhà họ Diêu, người thứ hai có ba con trai, người thứ ba có một trai một gái, thím ba vóc người xinh đẹp, lại bẻm mép lắm, bình thường cũng luôn kiêu ngạo, luôn tự cảm thấy mình là người phụ nữ toàn vẹn, tốt hơn hai người chị dâu kia nhiều! Bởi vì biết ăn nói, quen được dịp khoe mẽ, nên cũng được bà nội yêu thích nhất..

Diêu Tam Tam không nghe thấy mẹ cô nói chuyện, chắc là. . . . đang khóc đi! Kiếp trước từ nhỏ đến lớn, thấy mẹ cô bởi vì chỉ sinh bốn đứa con gái mà số khổ bị đánh bị mắng, Diêu Tam Tam chỉ cảm thấy mẹ cô đáng thương, lúc nào cũng ngoan ngoãn nghe lời, sợ chộc người lớn tức giận. Nhưng lúc này cô nghe vậy chỉ thấy tức càn hông, người đáng thương phải có chỗ đáng giận, chính mình có miệng, có tay, có chân, có sao cứ phải im hơi lặng tiếng để cho người ta mắng nhiếc?

Trên đầu chữ nhẵn là một cây đao, giống như cô đời trước, nhường cái này nhịn cái kia, chuyện gì cũng cố sức chịu đựng, nhẵn nhịn, kết quả thế nào? Có ai nhịn nhịn cô?

(*) Chữ nhẵn : Được ghép từ hai chữ, chữ trên là đao (con đao), chữ dưới là tâm (con tim)

Diêu Tam Tam đẩy cửa thật mạnh, cố ý tạo ra âm thanh lớn, hai miếng ván cửa rầm một tiếng đụng vào tường, cô vén rèm vài bước vào phòng.

Hai người kia dường như bị tiếng cửa đập mạnh làm giật mình, ngẩng đầu lên, thấy là Diêu Tam Tam, lập tức không có vẻ mặt tốt, Diêu lão nãi quay qua trách mắng Diêu Tam Tam:

“Làm cái gì gấp gáp vậy? Mày làm tao giật mình! Con nhỏ không có chứng chạc này, mày nhìn Hồng Hà người ta coi, người ta làm cái gì cũng nhẹ nhàng thùy mị, mày nhìn lại mày, thô kệch ẩu tả, mười mấy tuổi đầu, nên có chút dáng vẻ con gái đi.”

Hồng Hà là con gái của thím ba, nhỏ hơn Diêu Tam Tam hai tuổi, cũng giống hệt thím ba, còn nhỏ tuổi nhưng nhanh nhẹn nhanh mép, miệng ngọt như mía lùi, cũng coi như là cháu gái duy nhất khiến bà nội vui vẻ. Dĩ nhiên, cuối cùng cũng kém mấy đứa cháu trai!

* [Haiz, edit cái chương này thiệt nhức đầu, mình xin giải thích chỗ này một chút, Tam Tam gọi bà mình là ‘nãi’ thì mình dịch thành bà nội được, nhưng đến lời của tác giả gọi là ‘Diêu lão nãi’, mình mà dịch bà nội Diêu hoặc bà Diêu thì thấy kì kì, lời của tg thì không thể gọi là nội được, mà bà lão này cũng chẳng có hiền lành gì, phải gọi ra như người xa lạ mới hợp, nên cứ là lời của tác giả mình sẽ để nguyên là ‘Diêu lão nãi’ nha.

Cũng nói thêm cho các bạn rõ, là Diêu lão nãi có 3 con trai: con cả là cha Diêu Tam Tam nhà có bốn đứa con gái; con thứ hai sinh được ba đứa con trai; con thứ ba sinh một trai một gái. Tác giả không nêu tên vợ chồng hai người chú của Tam Tam, nên giống như vừa nói, lời Tam Tam mình sẽ cho gọi chú thím, nhưng đến lời tác giả thì hai người chú này mình sẽ để ‘Diêu lão nhị’, ‘Diêu lão Tam’. Vợ hai người này sẽ là ‘vợ Diêu lão nhị’, ‘vợ Diêu lão tam’.

Mấy cái vụ xưng hô này rắc rối quá, mấy bạn chịu khó đọc mấy từ này giùm nha.]

“Ô, bà nội, thím ba, hai người tới chơi sao? Con không biết a!” Diêu Tam Tam ra vẻ không hay biết, “Con mới vừa tan học, vội vã chạy về nhà, đã làm ẩu rồi. Thím ba, tan học rồi thím không cần về nhà nấu cơm sao?”

“Con xem đó, thím với nội con còn không phải là tới thăm mẹ con sao! Quan tâm trò chuyện với mẹ con, cũng tan học rồi, thím phải nhanh nhanh về nhà nấu cơm đây.” Xong quay qua mẹ chồng mà nói: “Mẹ, mình trở về đi thôi, Hồng Hà với Trụ tử tan học, không thể để hai đứa ăn cơm trễ được.”

Diêu Tam Tam làm vẻ mặt quan tâm nói: “Thím ba, chắc thím phải đi gấp mới kịp, Hồng Hà chắc về đến nhà rồi, nhưng mà Trụ tử chỉ sợ không về được, Con tan học đi qua lớp một, nhìn thấy thầy giáo đang mắng nó dần độn trì trệ, dần còn hơn heo, ngu xuẩn ăn bánh rán không biết cầm. Nhìn tình hình chắc muốn bắt nó ở lại làm bài tập rồi. Nếu nó không về nhà được, thím không phải nên đi đưa cơm sao?”

Ăn bánh rán không biết cầm, là một câu tục ngữ mà người nông dân dùng để giễu cợt người ngu xuẩn, bánh rán phải cuốn thành cuộn mà ăn, nghe nói có người ngốc, hai tay cầm bánh mà cắn ăn, ngốc đến mức không

biết đổi tay, cần trúng cả tay.

Diêu Tam Tam thật ra thì cũng chỉ thuận miệng mà nói vậy thôi, chứ cô cũng không nhìn thấy. Nhưng Diêu Tiểu Trụ đó đầu óc tắc nghẽn như nhồi gỗ, nổi danh không thông suốt, tính tình lại vừa lười vừa xảo quyệt, thật sự cũng là đứa tệ nhất lớp, có ngày nào mà thầy giáo không mắng hấn mấy câu?

Vợ Diêu lão tam nghe vậy, hơi cười mỉa nói: “Gì chứ, Trụ tử không phải là còn nhỏ sao! Nó lớn hơn một chút, hiểu biết hơn chút là học giỏi thôi. —— Mẹ, mình về đi thôi! Đại tẩu vẫn ổn, mình cũng yên tâm.”

“Còn ông thầy kia nữa, thằng bé nhỏ như vậy, học cái gì được? Mới bấy lớn đâu?” Diêu lão nãi nghe nói cháu trai mình không tốt, liền tức giận cầu nhàu, “Bảy tám tuổi chó cũng ngại, bé trai bấy lớn, là lúc đang ham chơi nhất, Trụ tử cũng đâu phải ngốc, nó chỉ là ham chơi không lo học thôi.”

Nghe giọng điệu kia, thì hình như ham chơi không chăm chỉ là một loại vinh quang. Diêu Tam Tam cũng không bắt bẻ, khuôn mặt nhỏ nhắn nở nụ cười.

“Mẹ, người xem nội và thím ba con còn tới thăm mẹ nè, bên ngoài người ta nói bà nội thiên vị, coi thường nhà chúng ta, bọn họ là dệt chuyện nói bừa đó.” Diêu Tam Tam cười cười nói, “Bà nội của con là dạng người gì chứ? Sao có thể ghét đứa con lớn nhất của mình? Ngay cả con trai mình mà cũng chán ghét coi thường, thì còn gì đạo lý làm người nữa.”

Diêu Tam Tam nói xong khoác tay Diêu lão nãi, dáng vẻ thân mật, trong miệng lại nói: “Nội của con sao có thể già mà hồ đồ không theo đạo lý? Đúng không, nội?”

Đời trước Diêu Tam Tam đại khái cũng chưa từng gần gũi với nội cô như thế, cô chợt tới gần Diêu lão nãi như vậy, còn thân mật kéo tay bà, lời nói ra lại vừa vặn trách móc bà ta, làm Diêu lão nãi khó chịu ghen một hơi, rồi lại không tìm đâu ra lý do để phát giận, mặt già lạnh lẽo.

Diêu Tam Tam vòng vèo mắng người như vậy, bà cũng không thể lên tiếng nhận tội chứ? Chẳng lẽ bà còn đi nói, đúng, tao chính là già mà hồ đồ, không theo đạo lý, đúng không?

Lưng Diêu lão nãi cứng ngắc, làm như trên tay Diêu Tam Tam có gai nhọn, vội vàng đẩy tay cô ra, xụ mặt bới móc quở mắng: “Con nhỏ này, về tới nhà không lo đi nấu cơm, chỗ người lớn nói chuyện, mày chạy tới dính vào làm cái gì? Mười mấy tuổi đầu rồi, càng lớn càng hết xài.”

“Trong rổ có bánh rán, trong nồi có sắn cháo, không cần nấu cơm đâu.” Diêu Tam Tam lại cố ý ngang nhiên xông qua kéo Diêu lão nãi, “Nội ơi người xem, còn không phải tại nhà con nghèo quá sao, bánh khoai cháo ngô, cũng không có gì để mẹ con bồi bổ thân thể. Nội và thím ba hai người tới thăm mẹ con, chắc là có đem gì đó tới? Bây giờ con vừa vặn lấy làm bữa trưa. Con đã nói, ai lại không biết bà nội con có lòng dạ tốt, sao có thể tới thăm người mà hai tay trống không được?”

“Thăm người” ở địa phương ý chỉ thăm bệnh nhân, thăm bệnh nhân dĩ nhiên phải mang theo chút đồ. Chỉ là, Diêu lão nãi sao có thể mang một hột cơm nào tới cho Trương Hồng Cúc? Bị Diêu Tam Tam chặn họng như vậy, thiếu chút nữa đã buột miệng mắng ra, nhưng Diêu Tam Tam còn đang thân thiết kéo tay bà ta, lời nói cũng khéo léo không thể bắt bẻ, làm bà ta ghen một bụng, ngoài miệng lại không thể phát tác được.

“Tao đó hả, cũng chỉ mới nghe cha mày nói chuyện này sáng nay, tao sao còn nghĩ được đem cái gì tới? Lại nói là người trong nhà, không phải cũng chỉ tới nhìn chút thôi sao?”

“Phải đó phải đó, tại thím quá lo lắng, vội vàng tới xem một chút, người một nhà thì cần chi mang đồ tới? Con bé này cũng thật là khách sáo.” Vợ Diêu lão tam miệng nói vậy, trong bụng lại hung hăng nghĩ, cái con nhỏ ít nói này, trở nên nhanh miệng như vậy từ lúc nào chứ? Từng câu từng chữ làm người ta phát ghen.

“Cũng đúng ha.” Diêu Tam Tam ngây thơ gãi đầu, nói, “Vậy người một nhà không nói lời hai nhà, nhà con ngay cả dưa muối còn không đủ ăn, thím ba, con không khách sáo với người nữa, con qua vườn thím cắt mấy dao rau hẹ ăn, được không?”

Vợ Diêu lão tam thiếu chút nữa cắn trúng đầu lưỡi, không thể làm gì khác hơn là nói: “Rau hẹ trong vườn thím cũng không còn bao nhiêu, mới cắt xong còn chưa có dài được đâu, con có muốn cắt cũng phải chờ một thời gian.”

“Không vội, con đợi nó dài ra rồi lại cắt.” Diêu Tam Tam sảng khoái mà đồng ý một tiếng, liền làm bộ muốn tiễn hai người đi ra ngoài. Ra khỏi cửa nhà, Diêu Tam Tam chợt nghiêm khuôn mặt nhỏ nhắn, nói một câu:

“Đúng rồi, bà nội, thím ba, hai người sau này đừng ở trước mặt mẹ con mà nói cái gì số mạng hay không số mạng, ngày sau đường còn dài lắm, ai biết trước được số mạng ai? Sinh ra con trai mà dạy dỗ không được, đánh cha mắng mẹ nó thì thôi khỏi đi, mẹ con sinh mấy đứa con gái tui con thì sao? Chúng con cũng không nhờ người khác nuôi sống, vậy không tới phiên người khác tới lo ngại giùm chứ?”

“Mày. . . . con quỷ nhỏ mày muốn chết hả, mày lấy tư cách gì lên tiếng? Mẹ mày sinh ra một đồng con gái tui mày, còn không cho người ta nói hả?” Diêu lão nãi rốt cuộc cũng đổi sắc mặt.

“Bà nội, con là cháu nội trong nhà, con chỉ là nghĩ sao nói vậy thôi. Nhà cô nhỏ cũng sinh hai bé gái, vậy chẳng lẽ mạng cô nhỏ cũng là mạng xấu sao? Sẽ phải để yên cho người ta xem thường sao? Nếu để cô nhỏ biết có người coi thường hai con gái của cô, chắc cô cũng sẽ đau lòng rơi nước mắt phải không?”

Diêu Tam Tam nói một câu đâm trúng chỗ đau của Diêu lão nãi, rồi xoay người đi nhóm lửa nấu cơm, chị hai chị ba buổi sáng chưa ăn cơm đã đi xuống ruộng rồi, cô phải nhanh nhanh nấu cơm, không có rảnh mà để ý hai người đáng ghét kia. Cha cô còn chưa về, chắc ba chị em cũng có thể ăn ổn ăn bữa cơm.

Bên cạnh chuồng heo nhà họ Diêu có trồng một dây bí đỏ, dây bí kia vô cùng tươi tốt, dựa trên tường đá mà bò lên nóc chuồng heo. Diêu Tam Tam đi vòng quanh chuồng heo nhìn một chút, lá xanh mọc dày, không thể thấy được phía trên có kết trái hay không, cô giẫm chân lên tảng đá nhô ra của chuồng heo, nhanh nhẹn trèo lên.

Trẻ con nông thôn, dù có là con gái thì leo cây hay trèo tường cũng đều là chuyện nhỏ.

Diêu Tam Tam vén đám lá xanh tươi, tìm được một quả bí đỏ lớn, liền hái xuống, thấy có mấy đóa hoa nhỏ, liền nắm lấy mấy đóa hoa đực không kết quả, lấy phần hoa bôi lên nhụy hoa cái, như vậy qua một thời gian liền có thể kết quả rồi.

Diêu Tam Tam đem quả bí xuống rửa sạch, cắt nửa quả, cắt thành miếng nhỏ, cho vào nồi xào sơ một chút, thêm chút nước, đợi nước sôi rồi lại khuấy thêm bột mì vào, nấu thành một chén canh, bưng vào cho Trương Hồng Cúc.

“Mẹ, mẹ ngồi dậy ăn miếng canh đi.”

Trương Hồng Cúc có lẽ vừa bị mẹ chồng và em dâu chế giễu đả kích, bộ dáng ỉu xiu, không còn hơi sức mà nằm đó, Diêu Tam Tam cũng không khuyên nữa, đặt chén canh lên ghế ngồi cạnh đầu giường, nói:

“Mẹ, con đặt canh ở đây, mẹ ăn đi, đừng để nguội.”

Diêu Tam Tam cắt nhỏ số bí còn dư, cho thêm mấy quả ớt băm nhỏ, vừa xào, vừa thuận tay hâm nóng nồi cháo ngô buổi sáng chưa ăn. Bí đỏ rất nhanh đã chín, lúc Diêu Tam Tam bưng đĩa bí xào xanh đỏ đan xen lên bàn thì Diêu Tiểu Đông và Diêu Tiểu Cải vẫn chưa trở lại, nhưng Diêu Liên Phát thì đã về trước rồi.

4. Chương 4: Dựa Vào Chính Mình

Diêu Tam Tam mới vừa xào xong bí đỏ, hâm nóng cháo còn dư, Diêu Liên Phát đã trở lại. Diêu Liên Phát liếc nhìn Diêu Tam Tam một cái, hỏi: “Hai chị mày đâu?”

“Hai chị nói đi nhỏ cỏ ruộng đậu phộng, còn chưa có về.” Diêu Tam Tam đáp lời, cô đặt bí xào lên bàn, cũng không kêu Diêu Liên Phát ăn cơm, tránh cho ông không có tâm trạng ăn lại muốn mắng chửi, sợ Diêu Liên Phát hỏi đã thừa chuyện nghỉ học với thầy giáo chưa, cô còn chưa có tính toán xong, liền cuốn một cái bánh rán, lạng lẽ rời khỏi nhà.

Diêu Tam Tam vội vã chạy vào lớp học, ngồi xuống không lâu, thầy Lưu dạy toán đã tiến vào, bắt đầu phát vở bài tập, phát đến Diêu Linh Đệ ngồi cạnh cô thì nặng nề ném vở bài tập đến trước mặt cô nàng, nói:

“Diêu Linh Đệ, tổng cộng có bốn đề, em lại có thể làm sai cả bốn, em rốt cuộc có đem đầu óc theo đi học không?”

Diêu Linh Đệ bị dạy dỗ rứt đầu, chờ thầy giáo vừa rời bước, liền vội vàng lại gần Diêu Tam Tam, nhỏ giọng nói: “Tam Tam, cho tôi nhìn bài tập của bạn một chút đi.”

Thôn nhỏ, trường học nhỏ, lớp năm này, tổng cộng có hai mươi học sinh, trong đó chỉ có bảy nữ sinh, con gái hoặc là không có đi học, hoặc là đã sớm nghỉ nửa đường. Điều kiện gia đình Diêu Linh Đệ hơi tốt một chút, nghe nói cha cô nhặt ve chai ở Thiên Tân, đến mỗi cuối năm, có thể mang không ít tiền về nhà, cũng ủng hộ con gái đi học. Vậy mà thành tích của Diêu Linh Đệ, nói như thế nào đây, thật sự là không có chút tinh thần, thầy giáo nói cô ăn cháo nhiều quá, nên đầu óc luôn mơ hồ.

Diêu Linh Đệ nói xong lặng lẽ kéo vở bài tập của Diêu Tam Tam qua, đang tính mở ra, thầy giáo đang dạy chợt quay đầu qua, nói: “Diêu Tam Tam, em chỉ dạy nó, để cho nó sửa đổi một chút.”

Lúc Diêu Tam Tam đi học, thành tích cũng coi như không tệ. Thầy giáo sắp xếp chỗ ngồi, luôn cho thành tích tốt và thành tích kém ngồi chung một chỗ, vì như vậy có thể nâng đỡ học sinh kém. Diêu Tam Tam mở vở bài tập của Diêu Linh Đệ ra, trong đó có một dấu gạch đỏ thật to, đọc đề bài thứ nhất hai lần, suy nghĩ nửa ngày, mới phát hiện mấy công thức, quan hệ thức gì đó, cô đã quên sạch từ lâu.

Diêu Tam Tam gắng gượng nhỏ giọng giảng cho Diêu Linh đệ hai đề đầu, thật ra thì chính mình cũng không nắm chắc, về phần Diêu Linh Đệ nghe có hiểu hay không, đó là một chuyện khác. Còn dư lại hai đề, với Diêu Tam Tam mà nói, cũng chưa chắc làm được. Phải biết, Diêu Tam Tam sống lại, rời Tiểu học cũng đã hai mươi mấy năm. Mà Diêu Tam Tam kiếp trước, căn bản không có dính dáng tới thứ gọi là văn hóa, cả ngày làm việc nhà nông lại mang đứa bé, sau khi tốt nghiệp Tiểu học, cả quyển sách cô cũng chưa sờ qua một lần.

Chút kiến thức học được kia, đã sớm trả lại cho thầy rồi!

Nhìn bộ dạng mơ màng của Diêu Linh Đệ, Diêu Tam Tam nghĩ, dù ỉnh có khả năng nói rõ ràng, thì cô nàng chắc cũng không để vào đầu, liền dứt khoát đẩy vở bài tập qua, nhỏ giọng nói: “Bạn xem lại một chút đi, còn dư lại hai đề, bạn tự xem nha, mình cũng không giảng rõ được.”

Chị hai cũng tốt nghiệp Tiểu học, chị ba căn bản không được đi học, còn Diêu Tam Tam đời trước học hết Tiểu học cũng thôi. Trong lòng cô biết rõ, cái tình cảnh trong nhà, dù cho thành tích cô có khá hơn đi chăng nữa, cũng là không thể nào cho cô học lên Cao trung, Đại học.

(*)Cao trung: Trường cấp ba/ Trung học phổ thông.

Đầu thập niên 90, không thể so với hiện nay, khi đó không có hoạt động xã hội trợ giúp học tập, Diêu Tam Tam biết, nếu mình muốn đi học, sẽ hết sức khó khăn.

Mà hôm nay số kiến thức cô còn sót lại, cũng không hơn mù chữ được bao nhiêu. Diêu Tam Tam cảm thấy, mình muốn thay đổi số mạng thật đáng buồn đời trước, thì phải nên học tiếp mấy năm, trong đầu trống rỗng không chút kiến thức, cô còn có thể làm gì vào thập niên 90 này?

Diêu Tam Tam nhớ rõ lúc ấy lên Trung học là phải thi, ngày tốt nghiệp Tiểu học còn cách hơn hai tháng, nếu muốn lên Trung học, vậy trong hai tháng này, trước tiên cô phải cố gắng mà học tập, để bảo đảm mình có thể thi đậu.

Diêu Tam Tam nhìn Diêu Linh Đệ cúi đầu chép bài tập, chính mình cầm vở lên, vội vàng nghiêm túc nghe thầy giáo giảng bài.

Diêu Tiểu Đông cắt được cỏ heo, trong đó có rất nhiều mã thái, còn gọi rau sam. Thứ này heo rất thích ăn, thật ra thì người cũng có thể ăn. Trong nhà thiếu đồ ăn, sau khi tan học, Diêu Tam Tam nhặt rau, cẩn thận rửa sạch, chần sơ qua nước sôi, vớt ra ngoài cắt thành đoạn ngắn, trộn với chút tỏi giã nhuyễn và ớt xanh, thêm chút dấm chua và muối, cô nếm thử một miếng, mùi vị không tệ.

Diêu Tam Tam làm rau sam, Diêu Tiểu Cải cho heo ăn, Diêu Tiểu Đông thì nấu cơm. Diêu Tiểu Đông cầm một cái muối, cẩn thận xối cơm, gạo cũng không có nhiều, Diêu Tiểu Đông xối được một chén, bưng cho Trương Hồng Cúc ăn, những người khác thì uống nước cơm ăn bánh rán, kèm thêm rau sam.

“Sắp tới ngày gặt tiểu mạch rồi. Lúc sáng tao ghé qua đường núi bên phía tây nhìn chừng, tiểu mạch đã to mẩy rồi, đoán chừng nhiều lắm mười ngày nữa tháng nữa là có thể gặt.” Diêu Liên Phát vừa “si sục” uống

canh loãng vừa nói, “Ba đứa bây chuẩn bị một chút, mẹ bây sợ là tạm thời không thể xuống ruộng gặt tiểu mạch, mình tự gặt, tao kêu chú hai bây giúp kéo và đập tiểu mạch rồi.”

Nhà Diêu Tam Tam không có gia súc, mấy việc đập, vận chuyển, đều phải nhờ sức người.

Ba chị em đều đáp một tiếng, tỏ ý đã biết. Diêu Liên Phát ột quả ớt vào trong cuộn bánh rán, ăn một miếng, cay đến xèo xèo, đột nhiên hỏi Diêu Tam Tam:

“Tam Tam, mày nói với thầy giáo chưa? Y có cho bằng tốt nghiệp không? Nếu y không cho, tao tới tìm y, học lên năm năm không cho chứng nhận tốt nghiệp, tiền học phí ném vào trong nước cũng không có tiếng vang(*).”

(*) Giống như đổ sông đổ biển.

Rõ ràng Diêu Liên Phát rất quan tâm bằng tốt nghiệp Tiểu học, đây là chứng cứ con gái nhà ông ta học lên Tiểu học, là bằng chứng ông ta tốn tiền năm năm, vấn đề là, chứng nhận tốt nghiệp Tiểu học thì có ích lợi gì?

Diêu Tam Tam im lặng, cúi đầu ăn cơm. Trên bàn cơm nhất thời an tĩnh lại, chỉ có thể nghe được tiếng đũa và tiếng Diêu Liên Phát húp canh. Diêu Liên Phát thấy cô không có lên tiếng còn nói:

”Con gái con đứa, học nhiều cũng vô ích, tao nghe nói học phí Trung học đắt hơn không ít so với Tiểu học, chúng ta dù sao cũng không kham nổi, mày dứt khoát nghỉ học đi, ngày mai đừng đi nữa, ở nhà chăm sóc mẹ mày mấy ngày, làm việc nhà với hai chị mày, chuẩn bị trong nhà cho tốt một chút, cũng vừa vận sắp gặt tiểu mạch rồi.

Ba chị em đều ngừng đũa, Diêu Tiểu Cải ngay sau đó lại cúi đầu tiếp tục ăn cơm, theo ý cô thì đây cũng là chuyện tự nhiên, trong thôn con gái bỏ học nhiều hơn con trai, mặc dù nhiều năm qua cũng không có đứa con trai nào lên Đại học. Diêu Liên Phát có thể cho Tam Tam học hết Tiểu học, coi như đã tốt lắm rồi, Diêu Tiểu Cải cô còn không có đi học đấy.

Mà Diêu Tiểu Đông hé miệng, muốn nói gì đó, cuối cùng nhìn sắc mặt lạnh lùng của Diêu Liên Phát, lại không nói ra.

Diêu Tam Tam cả ngày đều suy nghĩ về vấn đề đi học, vốn chưa thể dứt khoát, nhưng trong lúc Diêu Liên Phát mở miệng, trong lòng cô rốt cuộc đã có quyết định.

“Cha, con muốn được học hết Trung học. Cha yên tâm, con biết rõ điều kiện gia đình mình có hạn, con cũng không muốn lên Cao trung hay Đại học, con chỉ muốn học hết Trung học thôi, con giờ mới mười hai tuổi, nghỉ học cũng chỉ chạy việc cho người lớn, dọn dẹp trong nhà, nấu cơm, thu hái lật vạt, con học Trung học sẽ không làm mất bao nhiêu thời gian đâu.”

Diêu Liên Phát dẫn chiếc đũa lên chén, nói: “Lấy tiền ở đâu ra? Nuôi mày vô dụng thì thôi đi, ba năm Trung học, tao phải tốn thêm bao nhiêu tiền ày nữa? Con gái dù sao cũng là con nhà người, coi như tao có ày lên Đại học đi nữa thì cũng có ích gì!”

Con gái là người nhà người? Cha cô đến già rồi, còn không phải đều trông cậy vào bốn đứa con gái này ư? Diêu Tam Tam nghe vậy khó chịu trong lòng, không nhịn được mà nói: “Cha, con gái cũng sẽ chăm sóc cha mẹ lúc già yếu, con trai lại cũng không ít người không chăm sóc, không nhận cha mẹ đó thôi, con cũng chỉ xin được học hết Trung học thôi, hao phí không có bao nhiêu tiền, tự con cũng có thể làm việc, con cũng đâu có ăn không ngồi rồi, con nấu cơm, trồng trọt, nuôi heo, cũng có thể kiếm chút thu nhập cho gia đình.”

“Ai cần dưỡng lão? Chờ tao già không thể nhúc nhích rồi, đợi con cái đem nước cho uống, còn sống được mấy ngày? Trong nhà vốn đã nghèo, chờ ngày khác tụi mày có em trai, phải xây nhà cho nó, cung ứng cho nó đi học, đó là hương khói đời sau của tao! Hai chị mày cũng không lên Trung học, chỉ có mình mày được lên sao? Mày muốn lên Trung học, bớt làm việc, tốn nhiều tiền, còn không phải muốn liên lụy người khác sao?”

Diêu Liên Phát nói năng hùng hồn, đã sớm xếp đặt cho đứa con trai còn chưa có thật, ông ta ngoan cố cứng đầu như đá hoa cương, Diêu Tam Tam cũng không mong cãi lại được ông ta. Mắt thấy Diêu Liên Phát quăng đũa muốn trở mặt, Diêu Tiểu Cải bên cạnh vội vàng kéo Diêu Tam Tam, nhỏ giọng khuyên cô:

“Không lên thì không lên, học lên ba năm nữa thì có ích lợi gì? Em đừng có chọc cha tức giận nữa.” Vừa nói, vừa đưa mắt ra hiệu cho cô — Không được nói nữa ahhh... Em nói nữa, Cha đánh em em có thể tránh được không?

Trong một gia đình, Diêu Tiểu Đông dù là con gái, nhưng cũng là đứa con đầu tiên, vẫn được chú ý, Diêu Tiểu Cải làm đứa con thứ hai cũng đã bị xem nhẹ rồi. Nhưng Diêu Tiểu Cải rất khôn lanh, xưa nay luôn biết xem xét thời thế, đã học được các nhìn sắc mặt từ lâu, trong ba chị em, cũng có tâm tư muốn làm cho Diêu Liên Phát thích hơn.

Bên trên có lớn hơn cô, bên dưới có nhỏ hơn cô, một đứa bị xem nhẹ, phải tự mình đi tranh thủ một chút chứ?

Diêu Tiểu Đông cũng lặng lẽ giặt nhẹ tay áo Diêu Tam Tam. Bởi vì Trương Hồng Cúc sinh non, tâm tạng Diêu Liên Phát vốn đã không tốt, Diêu Tam Tam cần gì phải tranh luận với ông, không phải là muốn bị đánh chửi sao? Thời đại đó, dân quê đánh chửi con cái, chẳng qua cũng chỉ là chuyện bình thường, huống chi là những đứa con gái bị ghét bỏ của nhà họ Diêu?

Ý của hai chị, dĩ nhiên Diêu Tam Tam cũng hiểu, nhưng cô không thể cứ quên đi như vậy.

“Cha, cha với mẹ cả ngày trốn đông trốn tây, con với chị hai chị ba, còn không phải là tự nuôi mình sao? Con chỉ muốn học thêm ba năm Trung học, con cũng không mong đợi cha cho con lên Đại học, cha sợ phải tốn tiền, học phí Trung học, con tự giải quyết, không cần cha lo, vậy còn không được sao?”

5. Chương 5: Ô Lạp Ngưu

“Cha sợ phải tốn tiền, học phí Trung học, con tự giải quyết, không cần cha lo, vậy còn không được sao??”

Diêu Tam Tam vừa nói xong những lời này, Diêu Liên Phát liền quăng đũa lên bàn.

“Mày giỡn mặt hả, muốn chết phải không, nuôi mày ăn hại vô dụng thì thôi đi, còn bày đặt học thói già mồm, mày tự giải quyết? mày có thể kiếm tiền cái rắm gì?”

Diêu Tiểu Đông và Diêu Tiểu Cải giật nảy mình, Diêu Tiểu Đông vội vàng kéo Diêu Tam Tam, sợ cô nói thêm một tiếng nữa thôi, tay Diêu Liên Phát sẽ đánh tới. Diêu Tiểu Cải đỡ chén nước cơm thiếu chút nữa đã bị Diêu Liên Phát đụng ngã, kéo cánh tay Diêu Liên Phát, nói: “Cha, cha đừng tức giận, Tam Tam nó còn nhỏ, nó không hiểu chuyện, cha đừng để ý tới nó.”

Diêu Tiểu Cải lại quay sang quát Diêu Tam Tam: “Tam Tam, mau nhận sai, chớ có cãi lời cha.”

Giờ khắc này, trong đầu Diêu Tam Tam hiện lên hình ảnh Diêu Liên Phát hai mươi mấy năm sau, ông già nua, lưng còng xuống, ngồi xổm phơi nắng ở chân tường. Đời trước, Diêu Liên Phát cuối cùng vẫn không thể sinh con trai, chị hai ở lại nhà, chọn người ở rể là một người lớn hơn mười tuổi, hai vợ chồng không hòa thuận, mà người này cũng không coi trọng Diêu Liên Phát và Trương Hồng Cúc. Diêu Tiểu Cải vì bị cha mẹ coi thường mà thương tâm, lấy chồng ở vùng xa, sau khi xuất giá cũng không mấy lần trở lại.

Mà bản thân Diêu Tam Tam ư? Đến Tổng gia, lễ hỏi thì đã lấy xây nhà rồi, nhưng của hồi môn thì một món cũng không có, vừa qua cửa đã bị nhà chồng khinh thường, cuối cùng mất mạng.

Lúc này đối với Diêu Tam Tam, lên Trung học không đơn giản chỉ là lên Trung học, mà là cô có thể phản kháng Diêu Liên Phát hay không, có thể bước đầu tiên chống lại bị kịch số mạng không.

Diêu Tam Tam vươn cổ, cắn răng nói: “Cha, con nói được là làm được, trong thời gian nghỉ hè con kiếm được tiền học phí một năm, thì cha hãy cho con lên Trung học, sau này học phí con tự xoay xở, nhưng cha cũng không thể can thiệp con.”

“Tao không thể can thiệp mày, tao con mẹ nó một đấm đập chết mày.” Diêu Liên Phát giận đến tím mặt, đứng lên quăng một cái tát lên đầu Diêu Tam Tam, Diêu Tiểu Đông hoảng hốt thét lên, cuống quýt đẩy Diêu Tam Tam ra, muốn bảo cô tránh đi, Diêu Liên Phát không đánh trúng vẫn chưa hả giận. Diêu Tiểu Cải lại sợ đến ôm cánh tay Diêu Liên Phát, cầu khẩn nói:

“Cha, cha bớt nóng, Tam Tam nó là con nít không hiểu chuyện, để con với chị hai la rầy nó, chúng ta chớ làm lớn chuyện để người khác chê cười.”

Diêu Tam Tam đẩy Diêu Tiểu Đông ra, thẳng tắp đứng trước mặt Diêu Liên Phát, nói: “Cha, con gái cũng là con cha sinh ra, cha lại không muốn cho con sống, con chỉ nói mấy lời trong lòng, cha đã muốn đánh chết con, cha là cha con thì cũng phải phân rõ phải trái chứ? Con cũng đâu có yêu cầu gì quá đáng, dù có phải chết, con vẫn sẽ nói như vậy với cha. Nếu cha thật sự không dung được con... con sẽ đi nhảy đập nước phía tây! Con phải gọi tám thôn mười dặm đến xem, cha của con thương con gái cỡ nào.”

Liều mạng! Cái tát nặng nề của Diêu Liên Phát đã khơi dậy nỗi chua xót khổ sở trong lòng Diêu Tam Tam, nhớ tới đời trước mình nhắm mắt xuôi tay, bỏ lại hai con gái còn nhỏ dại, sợ là cũng phải trôi qua những ngày tháng bi thảm, đáng thương, rồi ngẫm lại tình trạng bốn chị em mình, Diêu Tam Tam thật sự cảm thấy, tiếp tục như vậy thì sống cũng không có ý nghĩa!

Ở thôn tây không xa, có một đập nước lớn nổi danh, khi còn bé, đầu thôn tây đã có một cô con dâu nhảy xuống tự tử, thi thể trương phồng như bong bóng. Không biết thế nào mà Diêu Tam Tam lại nhớ đến tình cảnh mình nhìn thấy kia, miệng bật thốt ra lời muốn nhảy đập nước.

Diêu Liên Phát bị Diêu Tiểu Cải ôm tay, còn chưa kịp rút tay đánh nữa, thì thân thể yếu ớt của Trương Hồng Cúc đã bước ra cùng với tiếng gào khóc, Trương Hồng Cúc đỡ cánh cửa, kêu khóc nói:

“Tam Tam, sao con lại không hiểu chuyện như vậy? Còn nhỏ tuổi, mà lời nhảy đập nước cũng dám nói, con có còn muốn để ẹ con sống nữa hay không?” Vừa nói vừa quay sang Diêu Liên Phát, khóc trách: “Nó là một con bé mới mười hai tuổi, nó muốn học lên là sai sao? Rơi vào cái nhà như vậy, ông không thấy nó đáng thương, ông không cảm thấy đau lý, thì hãy cứ ra sức mà đánh đi.”

“Cô còn dám nói! Xem xem cô nuôi con gái tốt thế nào đi, còn nhỏ tuổi đã muốn lật trời rồi! Chính cái bụng cô không có tiền đồ, rút ra cả ổ con gái còn chưa tính, mà con mẹ nó còn không bớt chuyện, cô kêu nó đi chết đi!”

“Nó mới bấy lớn? Nó muốn học lên thì có lỗi gì?” Trương Hồng Cúc khóc lóc kể lể: “Ba đứa, có đứa ăn không ngồi rồi sao? Trong nhà, ngoài nhà còn không phải đều chỉ dựa vào mấy đứa nó hay sao? Ông cũng đừng đánh con, dù sao cũng là lỗi của tôi, ông tìm sợi dây siết chết tôi đi cho xong chuyện!”

“Được, được, đều giải giang lăm phải không?” Diêu Liên Phát chỉ vào Trương Hồng Cúc, lại chỉ Diêu Tam Tam: “Được, tự mày kiếm học phí, mày có bản lĩnh kiếm học phí thì mày lên Trung học, còn mày không kiếm được tiền thì ngoan ngoãn ở nhà làm việc cho tao, tao đây không có dư tiền để không! Tao cũng coi như mày đã chết rồi!”

Diêu Liên Phát nói xong, hằm hừ sập cửa đi ra ngoài. Trương Hồng Cúc nước mắt ròng ròng khóc nhìn Diêu Tam Tam.

“Tam Tam, cái con nhỏ này, sao lại cãi lời làm chi! Con nhìn trong thôn xem, thiếu gì con trai còn không được lên Trung học, con có muốn học, cũng phải nói đảng hoàng, ngang bướng cãi với cha con làm gì! Lại nói tình huống trong nhà con cũng biết, nếu mà có tiền có thế, chẳng lẽ lại không để cho con đến trường?”

“Mẹ, con tuổi còn nhỏ, nhưng mà con không muốn cam chịu số mạng! Con cái gì cũng nghe theo cha, cuộc sống này có tốt hơn được không? Cha và bà nội, có thể coi trọng con hơn không? Mẹ, mấy năm nay, mẹ đều nghe lời cha, lại ngoan ngoãn phục tùng bà nội thì thế nào? Mẹ có được cái gì tốt chứ?”

Diêu Tiểu Đông lau nước mắt một cái, nói: “Mẹ, Tam Tam còn nhỏ, nhưng nó nói cũng có đạo lý, tuổi của nó bây giờ, là lúc nên đến trường, mẹ hãy cho phép nó lần này đi! Dù sao mẹ với cha đã số thời gian cũng không có ở nhà, con với Tiểu Cải chỉ làm nhiều thêm chút việc, cũng sẵn lòng cho Tam Tam được học thêm mấy năm.”

Diêu Tiểu Cải đi tới đỡ Trương Hồng Cúc, nói: “Mẹ, mẹ nhanh trở về giường đi, đừng để gió thổi lạnh, Tam Tam đã bị cha đánh, mẹ đừng la nó nữa.”

Diêu Tam Tam nhìn chị ba đỡ Trương Hồng Cúc vào phòng, nặng nề thở ra một hơi, ngồi bệt xuống ghế dài, nửa buổi không lên tiếng.

Cô như vậy làm, có phải đã quá ích kỉ với chị hai, chị ba hay không?

Không, trước mắt cái nhà này rồi nùi không thấy tương lai, cô nhất định phải tìm đường trước, mới có thể kéo chị em mình dậy.

Tự kiếm học phí Trung học, là lời nói trong lúc gấp gáp của Diêu Tam Tam, vừa hạ quyết tâm liền thốt ra ngoài, nhưng cô cũng sâu sắc hiểu được, nếu muốn đi học thì cô chỉ có thể tự mình xoay xở, ba mẹ cô chắc chắn sẽ không chú ý cô. Trong đầu Diêu Liên Phát, con gái chính là con nhà người, sớm muộn gì cũng có một ngày xuất giá, tốn tiền cho con gái chính là lỗ vốn. Cho nên trước khi xuất giá, con gái phải lao động để kiếm tiền cho gia đình, nếu không thì là nuôi không, sao còn chịu tốn nhiều tiền?

Mười hai tuổi! Diêu Tam Tam nhìn thân thể gầy teo yếu ớt của chính mình, trong đầu suy nghĩ, khiêu chiến Diêu Liên Phát rất là khí phách, nhưng cái tuổi này của cô, một cô bé, muốn kiếm tiền thì dù chỉ một đồng cũng là nói dễ hơn làm! Cô không thể đi làm công xa nhà, mà cũng không ai muốn thuê cô.

Diêu Tam Tam nghe ngóng, học phí Trung học, cũng phải một hai trăm đồng, thời điểm cuối thu còn đỡ, gieo đậu phộng, gieo khoai lang, nhất lúa một mùa thu dẫu sao cũng có thể bán lấy chút tiền, nhưng mà hiện giờ là thời kì giáp hạt, nghỉ hè cô muốn tranh thủ kiếm học phí, cũng không còn dễ dàng như vậy rồi.

(*)Thời kì giáp hạt: Ngày tám tháng ba, thời kỳ lúa cũ ăn đã hết, lúa mới chưa chín.

Cùng lắm thì, trời nóng cô có thể lên phố bán kem que, bán nước có ga, Diêu Tam Tam nhớ rõ đầu thập niên 90, loại nước có ga chứa trong túi xộp nhỏ cực kì thịnh hành, trẻ con rất thích mua, bán sỉ cũng có thể kiếm lời. Nhưng mà, cái này cần chút tiền vốn! Tiền vốn thì Diêu Tam Tam làm gì có chứ!

“Sao em lại cố chấp như vậy!” Diêu Tiểu Cải trấn an Trương Hồng Cúc xong, ra ngoài quở trách cô, “Chính em cũng nói, dù sao cũng không hi vọng có thể lên đại học, em cũng biết cha mình rồi đó, ông chắc chắn sẽ không để ý tới em, em không có tiền, cần gì phải đi học ang ạ?”

Diêu Tiểu Đông cũng nói: “Tam Tam, đợi cha bớt giận, mình lại theo ông bàn bạc, xem ông có chịu chỉ ra không, dù sao cũng không mong đợi chính em có thể kiếm được học phí, em cho rằng tiền làm ra dễ dàng vậy ư, em còn nhỏ như vậy, có thể làm được gì?”

“Chị hai, chị ba, hai người đừng có thì thầm nữa, để em suy nghĩ một chút đã.”

Lòng Diêu Tam Tam cũng tràn đầy phiền não, cả đêm cô đều suy nghĩ phải làm sao để có tiền. Qua đợt gặt tiểu mạch, khi cái sẽ nở ra, cô có thể bắt ve sầu đem bán, nhưng mà thời gian bắt ve chỉ có vài ngày, lúc khác thì tính sao đây?

Đúng rồi, trước mắt cô có thể mò ốc lạp ngư bán, chỉ cần đủ một kì học phí trước, sau này đã có thể hi vọng rồi.

Dân bản xứ gọi ốc đồng là Ô lạp ngư, lúc này chính là thời điểm ăn Ô lạp ngư, hồ nước, mương máng, đập nước, dòng sông, rất dễ dàng tìm được. Dân bản xứ ăn thứ này, là tự mình xách sọt xách rổ tùy tiện đến cái mương lạch nào đó mò nửa ngày, cũng đã đủ xào một bữa rồi. Nhưng mà Diêu Tam Tam lại nghĩ, cô có thể đem Ô lạp ngư, đi bán cho tiệm cơm trên trấn.

(*)Ô lạp ngư: Loại ốc giống như ốc gạo, quần quai dữ lắm rồi mà vẫn không biết dịch thể nào. Cũng ko thể tùy ý đặt tên khác được nên đành bê nguyên xi vậy.

Thử một chút rồi lại nói! Diêu Tam Tam tự động viên mình. Mọi việc đều không dễ như mình nghĩ, nhưng không thử một chút, làm sao biết có được hay không?

Có hiệp định của mấy người nữ, ngày hôm sau Diêu Tam Tam cứ theo lẽ thường mà đi học, khi đó tan học sớm, buổi chiều học hai tiết, mặt trời lên cao là tan học, Diêu Tam Tam ra khỏi trường không về thẳng nhà, mà móc từ trong giỏ xách ra một cái túi ni lông cô đã chuẩn bị, men theo hàng rào trường mà đi về phía nam, đi thẳng qua mương ruộng rộng lớn, mấy ao cá trong thôn là đào trên mấy mẫu ruộng này, mẫu nào mẫu nấy đều rộng hai mẫu vuông, Ô lạp ngư là tự sinh, cô mò tìm ốc, người nuôi cá sẽ không quản cô.

Nước ao cá không tính là trong, nhưng cũng có thể nhìn thấy Ô lạp ngư đen thui trong vùng nước cạnh bên cạnh, to cỡ ngón tay người lớn. Diêu Tam Tam xắn ống quần, thử xuống nước, cô cẩn thận xê dịch chân, bùn ao có chút trơn trượt, đây là ao cá tự đào, bên cạnh ao cũng không sâu, nhưng vào bên trong một chút ít gì cũng sâu hai thước rồi. Cái này nếu lỡ không cẩn thận, trượt vào nước sâu, chỉ bằng thân thể nhỏ bé này của cô, khẳng định là chìm ngập đầu.

Chân trần giẫm lên bùn lầy vừa trơn vừa mềm, Diêu Tam Tam lui trở lại. Như vậy không được, trượt vào chết đuối cũng không ai hay biết. Diêu Tam Tam đành phải ngồi xổm bên mép nước, thò tay vào vớt, cũng có thể vớt một chút, ở chỗ xa hơn, mắt thì nhìn thấy, cánh tay ngắn nhỏ của cô lại với không tới.

Diêu Tam Tam miễn cưỡng mò được chừng một chén ốc, mắt thấy mặt trời lặn xuống ở phía tây, bốn phía dần dần yên tĩnh tới dọa người, liền vội vã rời đi. Cô về đến nhà, không để ý tới việc khác, trước tiên tìm một cái chậu, đổ ốc mới mò được vào nuôi.

Diêu Tiểu Đông cùng Diêu Tiểu Cải đã trở lại nhà, hai chị không cần người nào sắp xếp, tự mình làm việc. Diêu Tiểu Đông nuôi heo, Diêu Tiểu Cải đi nấu cơm tối. Thấy Diêu Tam Tam ôm ít Ô lạp ngư về, Diêu Tiểu Đông không nhịn được hỏi:

“Tam Tam, em lấy nắm ốc đó về làm gì? Cũng không đủ ăn đâu!”

“Không phải ăn, bắt nhiều hơn rồi em lấy thịt bán.”

Diêu Tam Tam múc một gáo nước trong đổ vào chậu, xoay người bắt đầu đi thiết kế “công cụ chuyên dụng” mà cô nghĩ, cô lục tìm một đoạn sắt, không có lưới cá mắt nhỏ phù hợp, liền tìm một miếng vải thô, may thành cái túi nhỏ cỡ ly trà, trồng vào thanh sắt, làm thành một cái túi lưới đơn sơ, lại tìm một đoạn dây thừng, to bằng ngón tay, dài chừng một thước, thử một chút, thấy rất bền chắc, mới đem túi lưới kia buộc thật chặt lên cái dây, làm thành một cái vợt đơn giản mà dễ dùng, cầm trong tay thử một lần, còn rất tiện tay.

Như vậy cô không cần xuống nước, mà vẫn có thể mò được Ô lạp ngư ở xa một chút rồi. Ao cá cũng không nhiều ốc lắm, chủ nhật tới, cô có thể đi đập nước bắt, ở đó có nhiều hơn. Diêu Tam Tam nhìn cái vợt trong tay, nở một nụ cười.

6. Chương 6: Kiểm Tiền

Diêu Tam Tam dùng nước trong nuôi ô lạp ngư, lại tự mình làm một cái vợt dùng rất thuận tiện, đang hài lòng cầm trên tay, thì Diêu Liên Phát trở lại. Lúc này không có công việc gì nhiều, hai chị em Diêu Tiểu Đông, Diêu Tiểu Cải mỗi ngày đều xuống ruộng nhỏ cỏ, thuận tiện kiểm cỏ cho heo ăn. Hai ngày nay, Diêu Liên Phát cứ ăn cơm xong là đi, đến giờ ăn lại về, ông đi làm cái gì, không ai biết, cũng không ai hỏi.

Diêu Liên Phát đi ngang qua cạnh Diêu Tam Tam, nhìn thấy cô cầm cây vợt, cũng không để ý tới, bước thẳng vào nhà, tìm Trương Hồng Cúc nói chuyện.

“Hai ngày nay tôi đi tìm một ông thầy tướng số, đến xem mộ phần tổ tiên chúng ta, ông ta nói mảnh ruộng phía tây bắc dốc xuống, có cái rạch nước không tốt, là điềm xấu, làm hỏng phong thủy, làm chủ nhà không vượng đường con cái, nhà tôi là một gia đình lớn, tôi đứng lúc lại là con cả, không trách được mãi vẫn không có con trai.”

Trương Hồng Cúc liền hỏi: “Vậy phải làm thế nào?”

“Nâng ruộng. Chúng ta trở về tìm mấy người lớn nói qua một chút, ngày mai tôi lại tìm vài người, đi nâng ruộng.”

Diêu Tam Tam bưng nồi nhâm vào gian ngoài, nghe được đoạn đối thoại trong phòng kia, âm thầm bĩu môi, chuyện phong thủy mộ phần tổ tiên không tốt, Diêu Liên Phát không phải mới nói lần đầu, nhớ ông còn tìm người đến xem phong thủy nhà cửa, đại khái cũng bởi vì loại mê tín dị đoan phong kiến này, mới không bỏ ý tưởng muốn sinh con trai xuống được.

Cơm tối là ăn bánh rán ngô, uống nước lạnh, Diêu Tiểu Đông làm ngừng tỏi xào ớt, thái một đĩa dưa muối nhỏ. Diêu Tiểu Cải vừa đổ nước vừa kêu Diêu Tam Tam: “Tam Tam, đi lột ít hành cuộn bánh rán đi.”

Diêu Tam Tam đi ra ngoài lột rửa hành lá, Diêu Tiểu Cải lại gọi Diêu Liên Phát: “Cha, ăn cơm.”

Diêu Liên Phát bước ra từ phòng trong, cầm lấy bánh rán Diêu Tiểu Cải đưa, ngồi xuống ăn. Diêu Tiểu Đông bưng một chén mì hành băm vào phòng cho Trương Hồng Cúc. Ngỗng tỏi xào ớt, là dùng loại tỏi “khí tử kê” mà năm nay nhà trồng, cay chết người, nếu là món xào khác, Diêu Tam Tam còn muốn ăn một chút, chứ ngỗng tỏi xào ớt này Diêu Tam Tam không sao dám ăn, liền cầm bánh rán cuộn một cọng hành lá và đưa muối mà ăn.

Hai cái bánh rán xuống bụng, Diêu Tam Tam lại uống hơn nửa chén nước lạnh, ăn xong liền tranh thủ đi làm bài tập. Gần tới tốt nghiệp Tiểu học, bài tập rất nhiều, hơn nữa bây giờ cô làm bài tập rất khó khăn, quên quá nhiều kiến thức, hai ngày nay khi đi học luôn cảm thấy đầu óc mình có chút không theo kịp tiết tấu của thầy giáo.

Chỉ là, kiến thức Tiểu học dù sao cũng không nhiều, Diêu Tam Tam quyết định, phải nhanh chóng đem hết sách giáo khoa lớp năm ra ôn lại một lần, dựa vào tư duy người lớn như cô, chỉ cần chịu bỏ công sức, thì vẫn có thể hiểu hết những kiến thức trong sách này.

Dưới ánh sáng đèn lờ mờ, Diêu Tam Tam mở sách giáo khoa, làm bài tập hôm nay trước. Cô viết mấy cái chữ, ngẩng đầu nhìn bóng đèn trên xà nhà, trong nhà dùng là bóng đèn mười lăm oát, bóng đèn này không biết đã dùng bao lâu mà mờ mờ, phòng vốn đã tối, hút hết ánh sáng, đọc sách viết chữ dưới ánh đèn này rất khó khăn và mỏi mắt.

“Chị hai, mình đổi bóng đèn hai lăm oát được không?” Diêu Tam Tam nhẹ giọng hỏi Diêu Tiểu Đông.

Diêu Tiểu Đông ngẩng đầu nhìn bóng đèn một chút, có hơi khó xử, dùng bóng đèn mười lăm oát vốn là do Diêu Liên Phát kêu, nói là tiết kiệm điện, nhưng đừng nói Diêu Tam Tam đọc sách viết chữ, ngay cả Diêu Tiểu Đông và Diêu Tiểu Cải khâu đệm giày dưới ánh đèn này còn không đủ sáng. Nhưng mà bóng đèn này chưa có hư, nếu muốn đổi, Diêu Liên Phát đại khái sẽ lại ngại tiền mua, tiền điện nữa.

Diêu Liên Phát ăn xong cơm tối liền đi ra ngoài, có lẽ là tìm người lớn thương lượng chuyện nâng ruộng, dù sao thay đổi ruộng đất có mộ phần tổ tiên, cũng không phải một mình ông có thể định đoạt được. Diêu Tam Tam dứt khoát kéo ghế tới leo lên, vặn bóng đèn kia một cái, trong phòng tức khắc tối đen.

Diêu Tam Tam lần mò leo xuống ghế, bước vào phòng trong tìm Trương Hồng Cúc.

“Mẹ ơi, bóng đèn ở ngoài hư rồi.”

“Hư? Sao tự nhiên lại hư?”

“Nó lâu ngày rồi, bị hư sao mà nói được!”

“Vậy kêu chị hai con đi mua một cái đi, cũng không thể để tối đen như vậy được.” Trương Hồng Cúc nói, “Con tìm trong ngăn kéo một chút, chắc là có tiền, nếu không có thì phải chờ cha con về.”

Diêu Tam Tam kéo ngăn kéo bên trái ra, lục lọi nửa ngày, tìm được hai tờ một hào trong cái ngăn kéo mà ba chị em không dám tùy tiện mở, Diêu Tiểu Đông lấy ra hai hào, này là do thường ngày Diêu Liên Phát không có ở nhà, cho ba chị em mua muối mua đèn, Diêu Tam Tam nhận lấy tiền ra cửa, đến tiệm tạp hóa, mua một bóng đèn hai lăm oát.

Bóng đèn được thay, trong nhà sáng sủa hơn nhiều.

Ba chị em không còn việc khác, Diêu Tiểu Đông, Diêu Tiểu Cải đều ngồi dưới ánh đèn khâu đệm giày. Dân bản xứ có thói quen thêu giày, hai miếng lót giày may dính lại một chỗ, ở giữa cách mấy lớp vải, dùng cách thêu đối xứng, giống như khâu đế giày vậy, một cây kim một sợi chỉ mà khâu thành, sau khi khâu xong cắt vải ngăn ở giữa ra, đã thành đệm giày có hoa văn đối xứng tự nhiên, hoa mai, uyên ương, quả lựu. . . . có hoa có chữ, phong cách cổ xưa xinh đẹp, vừa mềm mại vừa thông khí hút mồ hôi, rất có bản sắc địa phương.

Mặc dù tuổi Diêu Tiểu Đông, Diêu Tiểu Cải không lớn, nhưng thêu thùa lại hết sức khéo léo, may vá đệm giày tỉ mỉ cân xứng, vừa nhìn đã thấy tay nghề tốt.

Diêu Tam Tam vừa mở sách giáo khoa, vừa chột nghĩ, đệm giày khéo đẹp như vậy, nếu mà bán được ở thành thị, chắc còn được người thành phố cho là tác phẩm nghệ thuật đi. Cô chực nhớ lại mình liền cười cười, tẩu hỏa nhập ma rồi, bây giờ trong đầu toàn là suy nghĩ làm thế nào để kiếm tiền, coi như đệm giày này có thể đem bán ở thành thị đi chẳng nữa, cũng không phải là việc mà bây giờ cô có khả năng làm được.

Diêu Tam Tam tập trung tinh thần làm xong bài tập hôm đó, lại lấy sách giáo khoa lớp năm ra, bắt đầu từ môn toán trước, chăm chỉ ôn tập từng bài từng bài. Môn toán học này, chương này gắn liền chương khác, phải tốn công sức một chút, còn ngữ văn, cô tính sau này mỗi sáng dậy sớm một chút để học bài, ôn tập những từ lạ, phải củng cố căn bản cho tốt rồi mới học giỏi được.

Có cây vọt tự chế, Diêu Tam Tam tận dụng thời gian tan học buổi chiều để vọt ô lạp ngư, đến thứ bảy, không ngờ cũng vọt được chừng nửa bồn gốm. Đầu thập niên 90 còn chưa có bắt đầu nghỉ hai ngày, Tiểu học nông thôn đều học năm ngày rưỡi, nghỉ một ngày rưỡi, chiều thứ bảy tan học, Diêu Tam Tam bắt đầu xử lí số ô lạp ngư kia.

Lúc ấy, nhà nông ăn thứ này, ít có ai xào cả vỏ, bình thường đều ngâm nước chừng hai ngày cho ốc nhả sạch bùn, bỏ vào nồi nấu, thấy ốc mở miệng mới dùng kim lể thịt ra, đem xào rau hẹ, xào tiêu đều rất ngon.

Diêu Tam Tam chà rửa sạch sẽ nồi lớn trong nhà, lại bỏ ốc đã ngâm sạch vào nồi, bắt lên nấu, mở nắp nồi ra nhìn, thấy ốc đã mở miệng, cô liền lấy vọt tre xúc ra, bắc ghế bưng nồi ngồi trước cửa, tìm kim lớn lể từng con từng con.

Diêu Tam Tam tay trái cầm một con ốc, tay phải dùng kim nhanh nhẹn cắm xuống đẩy lên, phần đầu thịt ốc đã bị lòi ra rồi, phần nội tạng bắn phía sau, dĩ nhiên là ở lại trong vỏ. Cô đang chăm chú lể, con trai chú hai là Nhị Văn dắt theo Tam Văn, đã bước vào từ cổng.

Hai đứa trẻ nhìn thấy cô làm một đồng ốc, vội chạy tới hỏi: “Chị Tam, ô lạp ngư này ở đâu có vậy?”

“Vọt lên chứ đâu!” Diêu Tam Tam không ngừng nghỉ trả lời.

“Xào rau hẹ ăn ngon lắm, cho em miếng được không?”

“Không được!” Diêu Tam Tam nói vô cùng dứt khoát, “Chị để dành bán, chị đây còn không nỡ ăn, em muốn ăn về kêu mẹ em vọt đi.”

“Thấy ghét, quý giá gì, cũng không phải chị mua, vậy mà cũng tiếc rẻ.” Diêu Nhị Văn bĩu môi nói.

“Chị vọt cực khổ, tốn công lể ra, mắc mớ gì phải ày ăn? Nhà mày bình thường có đồ ngon, sao chưa khi nào thấy cho chị một miếng?”

Diêu Tam Tam mắng như thế, Nhị Văn không thể làm gì hơn là dắt Tam Văn đi về.

Một con ốc lớn, chỉ có thể lấy được chút xíu thịt nhỏ bằng đầu ngón út, mất cả buổi trời, trước mặt Diêu Tam Tam chất cả đồng vỏ ốc, chỉ lể được một đĩa thịt lớn. Diêu Tam Tam đoán, nhiều lắm cũng chỉ chừng cân rưỡi.

Thứ này, cô phải làm sạch sẽ khéo léo, tiệm cơm mới có thể mua, cũng không biết được bao nhiêu tiền một cân.

Diêu Tam Tam lể xong ốc ô lạp ngư, mặt trời đã lặn về phía tây, chân trời là một mảng hồng rực, thịt ốc này chỉ có thể đợi sáng sớm mai đem đi bán. Thời tiết đầu tháng năm thế này, buổi tối ngâm nước lạnh, sẽ không bị hư.

Diêu Tiểu Đông, Diêu Tiểu Cải còn chưa về, Diêu Tam Tam cầm chổi, quét dọn vỏ ốc đầy đất xong liền đi nấu cơm. Cô tiện tay lấy một nhúm thịt ốc, tính làm cho Trương Hồng Cúc một chén canh, còn chưa có làm xong, Diêu lão nãi đã vội vã chạy tới. Vừa đến đã nói với Diêu Tam Tam:

“Tam Tam, mày lể thịt ô lạp ngư hả? Em trai mày muốn ăn, mày đừng có làm hiểm, cho nó một miếng đi.”

Mới vừa rồi không cho nó ăn, giờ sai nội nó đến đòi rồi hả? Trong bụng Diêu Tam Tam vừa bực mình vừa buồn cười, nói: “Nội, tự con đi vọt mấy ngày, vừa nấu vừa lể, làm cả buổi chiều, chính con còn không nỡ ăn, Nhị Văn Tam Văn cũng đâu còn nhỏ nữa, nó muốn ăn thì tự mình vọt không được sao?”

“Nó là em trai mày, mày có ăn hay không, cũng nên cho nó một miếng, nó còn nhỏ không phải sao?” Diêu lão nãi nói, “Con nhỏ này mày bây lớn rồi, còn giành đồ ăn với con nít?”

“Bà nội, Nhị Văn nhỏ hơn con mấy tháng chứ?” Diêu Tam Tam nói, “Con giành ăn với nó, hay là nó giành ăn với con vậy? Bộ con đến nhà nó giết sao? Ô lạp ngư này, con để dành bán, con bán để góp học phí, Nhị Văn muốn ăn thì kêu thím hai đưa cho con năm đồng!”

“Mày... Mày là cái con nhỏ chết dịch, nó là em mày, mình có đồ ăn, còn không phải nên đưa cho nó ăn hết sao? Có người làm chị như mày hả?”

Diêu Tam Tam khẽ ném cái chổi, nói: “Nó là em con, nội cũng là nội con, bình thường nội có thứ gì ngon, đều gọi Nhị Văn, Trữ Tử bọn nó tới ăn, sao chưa bao giờ thấy nội gọi ba chị em con ăn? Tối nay con đang không có đồ ăn ăn đây, sao nội với thím hai không bụng đồ ăn tới cho nhà con đi?”

Diêu lão nãi ghen một hơi trong cổ họng, hàm hừ xoay người bỏ đi, vừa đi vừa chửi mắng: “Cái con nhỏ chết dịch này không được rồi, dầu muối không vào, thứ mất dạy, không phải chỉ là chút thịt ốc thối ư, tốt lành gì . . .”

Rốt cuộc là ai dầu muối không vào? Người thiên vị đến mức độ này, lại còn lí lẽ hùng hồn tới vậy! Diêu Tam Tam nhìn bà nội cô bỏ đi, cúi đầu tiếp tục nấu cơm.

Rạng sáng hôm sau, Diêu Tam Tam dậy thật sớm, vớt thịt ốc ngâm nước lạnh ra, xả hết nước, sợ trên đường đi túi nhựa che mắt, liền lấy một cái đĩa sứ trắng mà đựng, lại tìm một cái giỏ xách theo, đi bộ sáu dặm đường đến thị trấn. Cô ghé một tiệm cơm nhìn thấy đầu tiên, sáng sớm không có khách ăn, hai đầu bếp đang ngồi xỏm ở cửa mà làm cá.

(*) Sáu dặm: ba km

“Chú ơi, tiệm chú có cần thịt ô lạp ngư này không?” Diêu Tam Tam bước đến chủ động chào hỏi, “Con mới lễ tối hôm qua, sạch và ngon lắm đó!”

Một người đầu bếp trong đó nhòm người dậy, nhìn giỏ cô một cái, nói: “Lễ xong rồi hả? Con hỏi bà chủ đi, bà chủ ở bên trong đó.”

Diêu Tam Tam bước vào tiệm cơm, nhìn thấy một người phụ nữ trung niên đang lau dọn bàn, Diêu Tam Tam vội nói: “Dì ơi, tiệm dì có muốn mua thịt ô lạp ngư không? Đã lễ sạch rồi.”

Người phụ nữ kia nhìn thịt ốc trong giỏ cô, ngạc nhiên hỏi: “Cái này con tự làm sao?”

“Vâng, tự con làm, dì bỏ chút tiêu vào xào cho khách ăn, nhất định sẽ được ưa thích.”

Người phụ nữ kia lại hỏi: “Con tới một mình hả? Nhà con ở đâu?”

“Nhà con ở thôn Thổ Cầu.” Diêu Tam Tam đáp lời, “Con tự tới.”

“Còn nhỏ tuổi như vậy.” Phụ nữ kia cảm thán một tiếng, nói: “Dì mua vậy, mua trên đường là đồng mốt, đồng hai một cân, ốc của con, cũng bán một đồng hai được chứ?”

“Dạ được.” Diêu Tam Tam nói. Cô cũng không biết giá thị trường, nhưng có cảm giác người phụ nữ kia sẽ không lừa một đứa nhỏ như cô, lại nói, thứ này là tiền công sức, thứ dân quê không thiếu nhất chính là công sức, nghĩ lại cũng sẽ không đắt tiền, giá này chắc cũng hợp lý rồi.

Người phụ nữ kia liền lấy ra một cây cân gỗ, cân thử một chút, nói được hơn một cân ba lạng.

“Một cân một đồng hai, ba lạng ba hào, dì trả con 1 đồng sáu vậy!”

Diêu Tam Tam cầm một đồng sáu kia, trong lòng không nhịn được mà hưng phấn một trận, đây là đầu tiên cô kiếm được tiền, sau khi tan học đi vớt ốc liền tiếp bốn ngày, một tuần lễ có thể vớt, lễ được chừng sáu buổi. Tiền rất ít, nhưng rốt cuộc vẫn là do cô làm ra, Diêu Tam Tam cảm thấy hai trăm đồng học phí kia đã có hy vọng rồi.

#Chương sau Tam Tam bị hòa nhau ăn hiếp nhaaa...

7. Chương 7: Đánh Nhị Văn

Diêu Tam Tam lần đầu đi bán thịt ốc, bán được một đồng sáu, tiền không nhiều lắm, nhưng cô cảm thấy chỉ cần có con đường, thì học phí Trung học vẫn có thể có hy vọng.

Ngày hôm sau là chủ nhật, Diêu Tam Tam dậy thật sớm, chuẩn bị đi đập nước vớt ốc ô lạp ngư. Đập nước thôn Tây, cũng coi như đập nước bản địa cỡ lớn, rộng hơn một ngàn héc-ta, xa xăm nhìn không thấy bờ, thỉnh thoảng có từng bầy vịt trời bay lên từ mặt nước. Từ chỗ Diêu Tam Tam đứng, có thể trông thấy đập nước khổng lồ ở xa xa phía bắc, nghe nói đến gần chỗ đập nước lớn, nước sâu đến mấy chục thước.

Nhà Diêu Tam Tam ở thôn Thổ Cầu, ở đập chứa nước phía Tây thì cô không lo sẽ bị rơi vào, cô chỉ đến chỗ nước cạn, đáy đập tương đối bằng phẳng, sẽ không thể đột ngột sâu, chỉ cần cô không tùy tiện đi vào vùng nước sâu, nhiều lắm cũng chỉ trượt chân, ướt quần áo. Chỗ nước cạn gần bờ, mùa đông là bãi đất lớn, mùa xuân nước dâng mênh mông, nước kia sâu không đến bắp chân, ốc ô lạp ngư cũng nhiều hơn so với ao hồ, Diêu Tam Tam ra sức tới trưa, đã vớt được hơn nửa giỏ.

Diêu Tam Tam xách giỏ về nhà, đi qua một mảnh ruộng gần đập nước, nhìn thấy cha cô là Diêu Liên Phát ở xa xa, đang khiêng xẻng trở về. Diêu Tam Tam liền kêu một tiếng: “Cha.”

Tâm trạng Diêu Liên Phát hôm nay không tệ lắm, đoán chừng là lấp cái rãnh nước trên ruộng đi rồi. Ông nhìn thấy Diêu Tam Tam xách giỏ, biết mấy ngày nay cô vớt ốc bán lấy tiền, trong mắt Diêu Liên Phát, đây chẳng qua là con nít làm chuyện giầy vớ vẩn thôi, để tùy, cô có thể kiếm mấy đồng tiền chứ?

“Không lo sống đằng hoàng, ở đó làm chuyện vớ vẩn vô ích.”

Diêu Liên Phát quở trách một câu, cứ thế khiêng xẻng đi về nhà, Diêu Tam Tam cũng theo sau ông mà về. Cô đặt giỏ xuống, đổ ốc vào chậu xong liền đi múc nước trong vại, ai ngờ vại nước đã muốn thấy đáy luôn rồi.

Giữa trưa nấu cơm phải dùng nước, Diêu Tam Tam nhìn nhìn Diêu Liên Phát, ông vào phòng ngồi xuống thì sẽ không ra nữa, Diêu Tam Tam đành phải tự mình xách thùng xách đòn gánh đi lấy nước. Giếng nước ăn ở đầu thôn Tây, cách hơn một dặm đường, tưởng tá Diêu Tam Tam nhỏ xíu, chỉ có thể lấy được hai nửa thùng nước gánh đi về nhà.

Diêu Tam Tam đỡ đòn gánh, một thùng trước mặt, một thùng sau lưng, vất vả gánh đi về nhà. Người cô nhỏ, thùng nước lại lớn, cũng chỉ miễn cưỡng cách mặt đất, đòn gánh vừa lên vai, đã ép bả vai đau đớn, dọc theo đường đi cô phải nghỉ hơi hai ba lần. Đi tới chỗ cách nhà không xa, liền nhìn thấy hai đứa Nhị Văn, Tam Văn đang chơi đất ở ven đường.

Thấy Diêu Tam Tam gánh nước đi tới, hai thằng nhỏ nói thầm vài câu, chợt Nhị Văn cười hì hì chạy tới, vòng một vòng sau lưng Diêu Tam Tam, lại chạy đi, Diêu Tam Tam cũng không thèm để ý tới nó, sau đó Tam Văn lại chạy tới, ngừng sau lưng Diêu Tam Tam một chút, rồi cũng cười ha hả mà chạy đi.

Nhị Văn, Tam Văn chạy đến ven đường, nhìn Diêu Tam Tam cười hả hê. Diêu Tam Tam cảm thấy có gì đó không đúng, cô đặt quang gánh xuống, quay đầu lại nhìn, trong thùng nước sau lưng chứa đầy đất cát, trên mặt nước còn lều phều mớ cỏ nát vụn, một thùng nước trong tốt đẹp đã hoàn toàn dơ bẩn.

Không cần hỏi, đương nhiên là mới vừa rồi Nhị Văn, Tam Văn quẳng vào rồi. Diêu Tam Tam cực kì vất vả mới gánh tới nhà, nhất thời giận đến một khuôn mặt nhỏ nhắn cũng biến sắc. Hai đứa nhỏ hư hỏng này, thế nào lại dám làm chuyện hại người không ích mình như vậy! Thân thể cô gầy teo nhỏ xíu, gánh hai thùng nước này hơn một dặm đường về, dễ dàng lắm sao?

Diêu Tam Tam tức giận, liền đặt đòn gánh xuống, sải bước tới trước mặt Nhị Văn Tam Văn, Nhị Văn chỉ nhỏ hơn Diêu Tam Tam mấy tháng tuổi, bàn về vóc dáng, bàn về sức lực đều trội hơn cô, đương nhiên cũng không sợ cô, hai đứa trẻ đứng ở đằng kia, vẫn cười hì hì, ra oai nhìn cô.

Diêu Tam Tam bước tới vài bước, không nói hai lời, vừa giơ tay ra đã là một cái tát, giong giã đập lên mặt Nhị Văn, còn hung hăng trợn mắt nhìn Nhị Văn một cái, xoay người trở về.

Diêu Nhị Văn bị giáng ột tát, lại bị Diêu Tam Tam hung ác trừng mắt, bụm mắt sưng sột hồi lâu, nó vốn không ngờ Diêu Tam Tam dám đánh nó. Phục hồi tinh thần lại, mới rống một tiếng về phía Diêu Tam Tam:

“Mày dám đánh tao? Nhìn coi tao có quất chết mày không!”

Nói xong, Diêu Nhị Văn giống như con bò rừng bị chọc giận, nảy sinh ác độc mà xông về phía Diêu Tam Tam. Diêu Tam Tam gầy nhỏ hơn nó nhiều, Nhị Văn muốn đánh Diêu Tam Tam, Diêu Tam Tam chỉ có thể chịu trận rồi.

Diêu Tam Tam mới vừa cầm đòn gánh, còn chưa quàng lên vai, Diêu Nhị Văn đã nhào tới, dùng sức đẩy ngã Diêu Tam Tam. Nhị Văn đẩy Diêu Tam Tam ngã xong, lại nhấc chân đạp đổ luôn thùng nước đằng trước, nước lập tức hắt hết lên đường đất. Diêu Tam Tam bị đẩy mà nặng nề ngã xuống đất, vừa đứng nước chảy xuống, làm cho cả người cô đầy nước bùn. Cô bò dậy, thuận tay rút đòn gánh, vừa vung lên liền quất về phía Nhị Văn.

Diêu Tam Tam cầm đòn gánh quất vào mông Nhị Văn, Nhị Văn ui da một tiếng, thấy cô liều mạng như vậy, cũng không dám làm dữ nữa, che mông bỏ chạy, Tam Văn vừa thấy, cũng ngoe nguẩy chạy theo. Diêu Tam Tam xoay đòn gánh, đuổi theo thật xa.

“Tao ày ức hiếp người nè! Tao ày làm chuyện xấu nè!”

Nhị Văn Tam Văn chạy biến như một làn khói, Diêu Tam Tam nhìn nước đổ đầy đất, lại nhìn thùng nước phía sau đầy bùn đất cở nát, thở dài.

Theo như kinh nghiệm của Diêu Tam Tam, Nhị Văn Tam Văn bị đánh, nhất định sẽ chạy về mách, đoán chừng sẽ lại tới nhà cô chửi mắng đây, Diêu lão nãi cực kì bao che cháu trai, về phần cháu gái, dường như căn bản không phải con cháu nhà bà.

Diêu Tam Tam vừa đi, vừa suy nghĩ, cô bây giờ mười hai tuổi, đứa trẻ mười hai tuổi, gặp phải việc này sẽ xử lý thế nào?

Quả nhiên, vừa tới đầu ngõ nhà cô, đã nghe thấy tiếng gào to của Diêu lão nãi rồi. Diêu Tam Tam nhìn nhìn nước bùn trên người, lấy tay lau, tay đầy bùn, cô dứt khoát quệt lên mặt, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên thẫm hại không chịu nổi, mới một đường đi thẳng về nhà.

Diêu lão nãi và vợ Diêu lão nhị, đang chặn cửa nhà cô mà nói nhao nhao, Nhị Văn Tam Văn cũng theo bên cạnh, nhìn thấy Diêu Tam Tam trở về, hai mắt Nhị Văn đỏ lên mà nhìn cô chằm chằm, như muốn ăn thịt người.

“Tam Tam, mày đánh Nhị Văn phải không? Mày bị thần kinh hả?” Vợ Diêu lão nhị vừa nhìn thấy Tam Tam, liền rống lên, chỉ vào Diêu Tam Tam mà kêu, “Anh cả chị cả, hai người dạy con thế nào vậy? Cái con nhỏ ngang ngược này hai người coi đó, đánh Nhị Văn Tam Văn nhà tôi, Nhị Văn Tam Văn đều bị nó đánh, nếu hôm nay mấy người không dạy dỗ đàng hoàng thì không xong với tôi đâu!”

“Có đứa con gái nào như mày không? Mày nổi điên cái gì? Ai mày cũng dám đánh!” Diêu lão nãi cũng đi theo hát đệm, còn bảo Diêu Liên Phát, “Con quỷ nhỏ này, mày không dạy dỗ đàng hoàng, tương lai còn không lật trời hả?”

Diêu Liên Phát nhìn Diêu Tam Tam cả người thẫm hại, hơi nhú mày, hỏi: “Tam Tam, mày đánh Nhị Văn hả? Sao mày lại đánh em mày chứ?”

“Mày còn nói? Mày nói nó có ích lợi gì? Mày còn không cho nó một bạt tay đi!” Diêu lão nãi ở bên cạnh quát.

Diêu Tam Tam nhếch miệng, oa một tiếng liền khóc lớn lên, cô vừa khóc, vừa lớn tiếng la.

“Bà nội, thím hai, hai người mở mắt mà nhìn một chút, con với Nhị Văn cùng một chỗ thì ai đánh ai? Con có thể đánh thắng nó sao? Con không đụng tới nó một câu, mà hai đứa nó lại ném bùn đất cở nát vào thùng nước của con, đẩy thùng nước của con đổ hết lên đường, còn đánh con, hai người nhìn bùn đất trên người con đi. Con biết rõ bà nội cưng chiều cháu trai, nó đánh con như vậy con đâu dám lên tiếng, ai ngờ nó còn tới mắng vốn, muốn quất ngược lại phải không?” nguồn: diendan .com

Diêu Tam Tam vừa khóc, vừa chất vấn Nhị Văn: “Nhị văn, mày làm gì đánh tao? Tao gánh nước cũng không có chọc tới mày mà? Làm gì mày quăng đồ dơ vào thùng nước của tao? Mày làm chuyện xấu ức hiếp người khác như vậy, rốt cuộc ý là vào bản lãnh của ai?”

Nhà họ Diêu cãi nhau như vậy, liền thu hút mấy người hàng xóm kéo tới xem náo nhiệt, thấy tình hình ồn ào lộn xộn bên này liền bắt đầu bàn tán. Người này nói: “Tam Tam nhỏ như vậy, sao có thể đánh hai thằng con Diêu lão nhị? Ai ăn hiếp ai còn không phải vừa nhìn đã biết sao?” Người kia nói: “Hai thằng nhỏ nhà Diêu lão nhị này, bình thường đã nghịch ngợm hay gây sự làm người ta phiền chán, chỉ biết học làm chuyện xấu giầy xéo người, thực sự là dạy dỗ không tốt mà.”

Vợ Diêu lão nhị nghe thấy vậy thì mặt mày tím bầm, tức muốn lệch mũi. Nhị Văn liền la lên: “Không phải vậy, là Tam Tam đánh con, chính là nó đánh con.”

“Tao vì sao phải đánh mày?” Diêu Tam Tam hỏi.

“Tao quăng đất cát vào thùng nước của mày, ai bảo hôm qua mày lẻ thịt ốc không cho tao ăn.”

Diêu Tam Tam nói: “Bà nội, thím hai, chính hai người nghe thấy đó, nó ném đất cát vào thùng nước của con, con nói nó mấy câu, nó lại đẩy đổ nước, còn đánh con, đẩy con té, hai người nhìn cả người con toàn bùn đất đi. Chuyện tốt không làm, mà nó làm toàn chuyện xấu, hai người không dạy dỗ đàng hoàng, tương lai còn không lật trời sao?”

Lời này là vừa rồi Diêu lão nhị nói cô, giờ Diêu Tam Tam trả lại nguyên vẹn.

Tam gia hàng xóm bưng bát cơm, nằm úp sấp lên đầu tường mà nói: “Hai thằng nhỏ này, cả ngày không lo học, mấy ngày trước còn hái trộm quả hạnh của tôi. Giống như cái cây nhỏ vậy, từ nhỏ mà không quản, nhất định lớn lên sẽ thành cái cây xiêu vẹo, thằng nhỏ này không dạy dỗ, tương lai còn có thể thành người được sao?”

Gương mặt già nua của Diêu lão nhị cũng không nén được giận, rồi rút cuộc lại không nỡ đánh cháu trai của mình, với tay xĩa trán Nhị Văn, nói: “Thằng nhỏ này, mày quăng đồ dơ gì vào thùng của nó? Đi về nhà cho tao!”

Diêu lão nhị dẫn Nhị Văn Tam Văn và vợ Diêu lão nhị thở phì phò đằng sau mà về. Mặt mày Diêu Liên Phát lạnh lẽo, không nói một câu. Diêu Tam Tam nghĩ, nếu cô thực sự bị định tội đánh Nhị Văn, Diêu Liên Phát nhất định sẽ đánh cô một trận cho Diêu lão nhị hả giận.

Trong đầu Diêu Liên Phát, sợ rằng con gái còn không bằng cháu trai đâu.

“Cha, bà nội con có phải quá thiên vị rồi không?” Diêu Tam Tam dùng tay áo lau nước mắt, “Cha, cha là con cả, bình thường đã hiếu thuận nội con nhất rồi, chuyện gì cha cũng nghe nội, sao chưa bao giờ nội hướng về cha?”

“Tam Tam, bà nội con là già mà hồ đồ, chính con phải hăng hái, tương lai có tiền đồ rồi, chặn miệng bà nội con!” Tam gia hàng xóm nói, lại chuyển qua Diêu Liên Phát, nói: “Liên phát, mày cũng vậy, con nhà mình mới tốt, ba đứa con mày đều rất hiếu chuyện, mày cũng phải biết thương con mình!”

Tam gia là bậc cha chú, Diêu Liên Phát không dám nói thêm gì, không thể làm gì khác hơn là hàm hồ đồng ý: “Đúng vậy, đúng vậy!”

8. Chương 8: Trộm Dưa Chuột

Diêu lão nhị và Diêu nhị thẩm thở phì phò mà đi, Diêu Liên Phát bị mọi người chỉ trích, cảm thấy mất mặt, hung ác trợn mắt nhìn Diêu Tam Tam một cái, quay đầu vào nhà. Diêu Tam Tam cũng không sợ ông, dù sao người làm sai cũng không phải cô. Diêu Tam Tam cứ thế tự đổ nước, sửa sang chính mình cho sạch sẽ, thay quần áo sạch, rồi vội đi nấu cơm.

Diêu Tam Tam không có tâm trí đâu mà suy nghĩ tiếp chuyện vừa rồi, cô phải gấp gáp nấu nướng. Cô đang ngẫm nghĩ, nên nấu cơm cho Trương Hồng Cúc như thế nào, thân thể Trương Hồng Cúc ban đầu vốn đã kém, bây giờ để non, lại càng thêm thiếu hụt dinh dưỡng.

“Cha, cha con ít tiền đi, con muốn đi mua ẹ ít đường đỏ.”

“Mua đường đỏ?” Diêu Liên Phát không nhúc nhích.

“Dạ, mua chút đường đỏ, trước tiên phải chăm sóc thân thể mẹ cho tốt đã, nếu không, lỡ đổ bệnh gì thì nguy, cha, con nghe nói mẹ bây giờ phải ở cử cho tốt, chứ nếu mà để thân thể có vấn đề. . . .”

Diêu Tam Tam cố ý dừng lời, Diêu Liên Phát lại chủ động nghĩ đến phần sau, nếu như thân thể Trương Hồng Cúc có vấn đề, còn sinh con trai cho ông ta thể nào được nữa? Đường đỏ này, phải mua.

Diêu Liên Phát móc túi cả buổi, không tìm được tiền mới xoay người vào phòng, Diêu Tam Tam liền vào theo Diêu Liên Phát. Ngoài phòng có cái tủ hơi cũ kĩ dựa vào tường, hẳn là đồ cưới của Trương Hồng Cúc năm xưa, Diêu Liên Phát kéo ngăn kéo bên trái ra, lấy chìa khóa trong ngăn kéo, lại mở ngăn kéo ở giữa, lật tới lật lui, tìm ra được hai tờ tiền giấy, đưa cho Diêu Tam Tam.

“Đi tiệm lão Hầu mà mua, mày nói ổng cân cho đủ, cân không đủ tao tới kiểm ổng!”

Diêu Tam Tam đáp lời, nhận tiền xong liền ra khỏi cửa đi mua đường đỏ. Tiệm bán tạp hóa của lão Hầu cách nhà cô không xa, từ nhỏ đã rất quen thuộc, có bán đủ thứ tương, dấm, diêm, kim chỉ này nọ. Lão Hầu là biệt danh, ước chừng là do ông bị bệnh lao hầu, cứ không ngừng thở gấp thôi. Diêu Tam Tam mua hai cân đường đỏ, một cân tám hào, còn dư bốn hào, Diêu Tam Tam lại lấy mua hạt tiêu hết, cô không mua tiêu bột, tiêu bột dễ ăn gian, cô mua tiêu nguyên hạt.

“Tam Tam, mua đường đỏ cho ai ăn vậy? Nhà con có ai bị bệnh hả?” Lão hầu hé đôi mắt ti hí, bắt đầu tám chuyện. Đây vừa đường đỏ vừa hạt tiêu, ở cử gì chẳng, ông ta nghĩ Diêu Tam Tam cùng lắm chỉ là đứa trẻ mười mấy tuổi, nói không chừng sẽ để lộ vài chuyện gì đó hay ho cho ông ta nghe.

“Biểu người ta đó, nhà con làm gì có ai bệnh chứ!” Diêu Tam Tam không khách khí đẩy trở về.

Diêu Tam Tam xách đường đỏ về nhà, vừa lúc gặp được chị hai chị ba trong con ngõ nhỏ trước cửa nhà. Diêu Tiểu Đông thấy Diêu Tam Tam xa xa, liền kêu cô:

“Tam Tam, em làm gì đó?”

“Em đi mua ít đường đỏ.” Diêu Tam Tam thấy Diêu Tiểu Cải cõng một cái sọt trên lưng, trong sọt chứa đầy rau cỏ non mềm như cỏ tai heo, rau sam các loại, đều là thứ cỏ mà heo thích ăn. Diêu Tam Tam nhìn mớ rau sam kia, lúc này rau sam vừa non vừa mọng, khiến người ta hết sức ưa thích, liền cười nói: “Chị hai, rau sam này chị đừng cho heo ăn hết nha, chứa lại một chút, em lấy làm đồ ăn, chần nước sôi, rồi trộn tỏi giã nhuyễn ăn cũng ngon lắm.”

“Vậy thì cứ ăn thôi, hai chị cũng sắp chết đói tới nơi.” Diêu Tiểu Cải nói.

Ba chị em vào nhà, Diêu Liên Phát đã múc cháo, ngồi trên bộ bàn ghế thấp lùn một mình ăn trước rồi, Diêu Tiểu Đông và Diêu Tiểu Cải đến, thừa cha một cái, Diêu Liên Phát ừ một tiếng, lại hỏi Diêu Tam Tam:

“Mua rồi chưa? Tiền dư đâu?”

“Còn dư lại bốn hào, con mua hạt tiêu luôn rồi.” Diêu Tam Tam nói, “Nhà mình không còn nhiều hạt tiêu nữa.”

Diêu Liên Phát đang nhai bánh rán, dừng một chút, hình như không hài lòng chuyện Diêu Tam Tam tự ý quyết định lắm, nhưng nghĩ lại mua hạt tiêu cũng cần thiết, cuối cùng không nói gì. Diêu Liên Phát ngoảnh đầu bảo Diêu Tiểu Đông:

“Đi ra vườn kiếm cho tao mấy trái ớt xanh về ăn.”

Diêu Tiểu Cải nghe lời nói: “Cha, để con đi hái cho.”

“Chị hai chị ba, hai người làm một tới trưa rồi, ăn cơm trước đi, để em đi hái cho.” Diêu Tam Tam nói xong liền cầm một cái gáo lớn đi ra ngoài.

Diêu Tam Tam đi một đường ra khỏi thôn, đi tới vườn rau ở phía tây thôn, cả một mảng đất lớn, đều là ao cá, vườn rau của các nhà, bờ ruộng ngang dọc phân cách vườn rau thành từng mảnh nhỏ có hàng rào xen lẫn, bên cạnh còn trồng cây gai, đó là để phòng súc vật gà vịt chui vào làm bậy. Hiện giờ đúng vào mùa rau xanh phát triển mạnh mẽ, cây ớt xanh đỏ, cà tím non mềm, trên giàn cao cao treo đầy đậu trắng, còn có hành tây, rau hẹ, bí rợ, khổ qua đủ loại..., loại cây các hộ nông dân trồng đều không ngoài mấy thứ này.

Đến chỗ đất trồng rau, Diêu Tam Tam liền hối hận, mới vừa rồi chỉ nghĩ tới hai chị em mỗi tới trưa nên cô giành tới đây, cô không nên tự mình tới. Cách nhiều năm như thế, vườn rau nhà mình nằm ở đâu, đã sớm không nhớ rõ, cô cố gắng hồi tưởng kí ức ngày bé, chỉ có thể nhớ mang máng phương hướng.

Coi như có trở về hồi, thì biết hồi thế nào? Nói em không nhớ rõ vườn rau nhà mình nằm ở đâu hả? Diêu Tam Tam trước khi sống lại, nhất định là rất quen thuộc vườn rau, cô đi về hồi, không phải sẽ khiến chị hai khó hiểu sao?

Diêu Tam Tam rề rề đi tới khoảnh vườn góc tây bắc, nhìn từng mảnh đất trồng rau kia mà phát rầu. Cô hơi sững lại, nhìn một vòng chung quanh, thật dễ dàng nhìn thấy một người đang đi tới, là một người phụ nữ lớn tuổi, Diêu Tam Tam nhìn thấy quen mặt, nhưng cũng không nhớ ra được là ai. Người phụ nữ kia thấy cô đứng ngơ ngác ở bờ ruộng, liền cười hỏi:

“Tam Tam, làm cái gì đó? Buổi trưa nắng còn đứng ngẩn ngơ ở đây?”

“Con. . . . Con tới hái mớ ớt xanh.” Diêu Tam Tam định nói, “Mấy thứ rau cải này lớn nhanh quá, mới mấy ngày đã thay đổi hình dạng, con đã nhớ không ra mảnh vườn kia ở đâu nữa.”

“Bối ta nói con nít nhớ không lâu, mấy ngày trước con còn tới tưới vườn đấy.” Người phụ nữ kia tiện tay chỉ một cái, “Kìa, bên chỗ không có cấm hàng rào, có hai hàng hành lá kia, không phải của nhà con sao?”

Diêu Tam Tam vội vàng đi tới mảnh vườn kia. Tuy nói ba chị em nhà họ Diêu chịu khó lại hiểu chuyện, nhưng rốt cuộc tuổi vẫn còn nhỏ, kinh nghiệm trồng trọt nào có giỏi giang, hai vợ chồng Diêu Liên Phát và Trương Hồng Cúc hơn nửa năm nay chỉ lo trốn kế hoạch, sao có thể tới, mảnh vườn kia liền trồng trọt không được tốt như người ta, hai hàng hành lá, mấy hàng ớt, một luống rau họ ít ỏi còi cọc, đáng đáp chỉ lớn hơn cái que một chút, lại có mấy dây bí rợ, gần đó là giàn đậu cô-ve, hiện giờ vẫn chưa kết quả, chỉ mới nở ra từng chuỗi hoa màu trắng.

Nếu nói Trương Hồng Cúc tránh kế hoạch, vậy sao Diêu Liên Phát cũng phải trốn ư? Ông đương nhiên phải trốn chứ, ông là trốn cán bộ tới truy xét, khi đó cán bộ thôn hay nhìn chăm chăm vào mấy hộ gia đình sinh đẻ nhiều, điều tra nhà sinh vượt mức, truy xét phụ nữ xem có mang thai không, Diêu Liên Phát tránh đi ra ngoài, trong nhà chỉ còn lại ba đứa nhỏ, cán bộ cũng không làm được gì.

Diêu Tam Tam cúi đầu hái được hơn nửa gáo ớt, đứng ở hai đầu bờ ruộng nhìn một chút, nhớ tới vườn rau nhà chú hai, chú ba đều liền kề, trong thôn phân đất luôn nối tiếp nhau, nên ba anh em nhà họ Diêu cũng được phân cùng một chỗ.

Ngày đó cô còn nói muốn cắt rau họ nhà thím ba đấy, thím càng nhỏ mọn, tôi càng phải khiến cho thím đau lòng! Mang theo một bụng tức giận, Diêu Tam Tam dựa theo trí nhớ, bước vào mảnh vườn liền kề, rau họ trong vườn này hết sức tươi tốt, mập mạp, cà dài trông cũng căng mọng, còn có một giàn dưa chuột, hiện giờ giàn dưa chuột đang nở hoa, chính là lúc tươi ngon nhất.

Nhưng loại dưa chuột này thím ba có thể trồng sao? Có đúng là mảnh đất này không ta? Hay là, bên kia? Diêu Tam Tam nhìn lại vườn rau bên họ, cà trông rất được, rau họ cũng tươi xanh, rốt cuộc là chỗ nào?

“Ai, lại tới trộm dưa chuột hả?”

Có người hét to một tiếng, Diêu Tam Tam quay đầu lại, thấy một thiếu niên khiêng xẻng, nhìn qua ánh chừng mười lăm mười sáu tuổi, đang lạnh lùng nhìn cô. Thời tiết đầu tháng năm này, hoa hòe hắt là mới nở, Diêu Tam Tam còn mặc hai lớp áo ngắn, thiếu niên kia lại để trần cánh tay, chỉ mặc một cái áo may ô màu vàng quân đội, thân hình thoát nhìn có vẻ cao to hơn thiếu niên cùng lứa, mặt mũi cũng có chút hung dữ. Cánh tay cứng cáp nắm chắc cái xẻng, ném lên mặt đất một cái, xẻng liền cắm sâu, đứng sững trong bùn.

Diêu Tam Tam quan sát thiếu niên kia mấy lần, trong trí nhớ cô hẳn phải biết người này, nhưng cũng không quen thuộc, về sau xuất giá, không còn thường gặp người trong thôn, nên liền không thể nhớ rõ. Hắn gọi là gì nhỉ? Diêu Tam Tam trong lòng suy nghĩ, ngoài miệng lại tức giận chất vấn: “Anh nói ai trộm dưa chuột chứ?”

“Không trộm dưa chuột, nhóc chạy đến nhìn giàn dưa nhà anh làm gì? Chẳng lẽ nhóc muốn nhận bà con với dưa với cà?”

Đây không phải là vườn rau nhà thím ba? Diêu Tam Tam lập tức hơi có cảm giác ghen hòng, rồi lại không nén được giận, đứa bé choai choai nhà ai, sao nói chuyện ghen ghét người như vậy chứ?

Trên tâm lý, Diêu Tam Tam cảm thấy đối phương là đứa trẻ, lại không biết trong mắt đối phương, chính cô cũng chỉ là một con nhóc nhỏ bé, vừa thấp vừa gầy mà thôi.

“Đây là vườn rau nhà anh sao? Thật xin lỗi, thực sự là em nhầm rồi. Anh biết vườn nào là vườn nhà chú ba em không? Nhà Diêu Hồng Hà ấy.” Cuối cùng vẫn là mình xông vào vườn rau nhà người ta, Diêu Tam Tam quyết định nói chuyện đàng hoàng, không muốn ầm ĩ với hắn.

“Không biết, nhóc con ít có giả vờ ngớ ngẩn cho anh.” Thiếu niên kia nheo mắt nhìn cô, một loại ánh mắt người lớn xem thường con nít, quở trách cô: “Nói xạo cũng không biết nói, vườn rau nhà chú ba nhóc nhóc có thể tìm nhầm sao?”

“Em thật sự không có nhớ rõ, em nhầm lẫn thôi, em chỉ nhớ là nằm sát bên nhà em.” Diêu Tam Tam nói xong thì bước ra khỏi mảnh đất trồng rau, nói: “Nếu em muốn trộm dưa chuột nhà anh, em còn đứng ở đây nửa buổi làm chi? Muốn trộm em đã trộm từ lâu. Anh đừng có nhìn ai cũng ra trộm được không? Vu khống người khác.”

“Nhóc chạy đến trong vườn nhà anh, nhìn chăm chăm dưa chuột của anh, anh vu khống nhóc sao?” Thiếu niên kia rút xềng ra, đào một bó hành lá, xách lên giũ bớt bùn đất, còn nói: “Nhóc là Tam Tam phải không? Làm hàng xóm bên vườn rau nhà nhóc coi như xui xẻo, lần trước Diêu Nhị Văn và Diêu Tiểu Trụ em họ nhà nhóc trộm dưa chuột nhà anh, quả chỉ bằng ngón tay nó cũng hái, còn phá cho hư, chờ anh bắt được nó, sẽ cho nó biết tay!”

“Anh cứ bắt hai đứa nó lại cũng được, nếu nó thực sự trộm dưa chuột nhà anh.” Chuyện này thì Diêu Tam Tam tin, cháu trai nhà họ Diêu đều bị cha mẹ, bà nội làm hư mà, “Chẳng qua em nói với anh một lần nữa, em thật sự là tìm nhầm chỗ, anh không tin thì thôi, dù sao ta không có trộm đồ vườn nhà anh.”

Diêu Tam Tam nói xong câu đó, liền xoay người rời khỏi mảnh vườn kia, bữa cơm trưa nay cô còn chưa có ăn, buổi chiều còn phải đi học nữa, cô mới nghĩ như vậy, ai ngờ thiếu niên kia cũng khiêng xềng lên, cầm bó hành mà đi, vừa đi vừa nói:

“Anh đây còn phải vội vàng đi học, không có rảnh để ý đến nhóc, về sau không cho phép trộm dưa chuột nữa. Thật muốn ăn, thì nhóc hái quả lớn, chớ hái dưa nhỏ mà phá hỏng.”

Nghe giọng điệu kia của hắn, Diêu Tam Tam nghĩ cũng biết, bọn em họ kia tới trộm dưa nhà người ta, nhất định là quấy phá đủ của người ta. Nhưng mà, cô oan uổng có được hay không?

Thiếu niên kia khiêng xềng đi, nhìn sống lưng rộng rãi của hắn, Diêu Tam Tam thực sự uất ức trong lòng, bị người ta xem là tên trộm dưa rồi. Diêu Tam Tam nhất thời không còn tâm trạng, cũng không đi vườn nhà thím ba nữa, mà bưng gáo ớt đi thẳng về nhà. Về đến nhà, Diêu Liên Phát có vẻ đã ăn no, liếc nhìn Diêu Tam Tam nói:

“Chờ mày hái ớt xanh ăn, chờ tới hết năm luôn rồi! Chậm chạp lè mè, làm cái gì cũng không xong!”

Diêu Tam Tam không lên tiếng, thấy Diêu Liên Phát lắc lư mà đi ra ngoài, liền rửa tay đi ăn cơm. Diêu Tiểu Đông múc cho cô một bát cháo, Diêu Tam Tam bưng cháo lên ăn thử một miếng, vừa phải, không nóng không lạnh, cô ăn một hơi cạn sạch, Diêu Tiểu Đông lại vội vàng múc cho cô thêm bát nữa.

Diêu Tam Tam bưng bát, hỏi Diêu Tiểu Đông: “Chị hai, vườn rau kế bên vườn mình là của nhà ai?”

“Bác hai Bào, em quên rồi sao? Chính là nhà Bào Kim Đông.” Diêu Tiểu Đông nói, “Em hỏi chuyện này làm gì?”

Bác hai Bào? Diêu Tam Tam lúc này cũng nhớ ra, tên thiếu niên ngang tàng khi nãy, hắn là con trai nhà họ Bào, hình như gọi là Bào Kim Đông, lên tiểu học cùng lúc với chị hai, bây giờ chị hai thôi học, Bào Kim Đông chắc cũng học Trung học rồi. Diêu Tam Tam nói: “Không có gì đâu, em chỉ tùy tiện hỏi vậy thôi.”

Diêu Tam Tam ăn liên tiếp hai chén cháo ngô, lau miệng, nói: “Chị hai, chị ba, em không rửa bát được nha, em trễ học rồi.” Nói xong, cô vội vàng chạy tới trường. Dù cho thầy giáo không mắng, nhưng chung quy

đi trễ cũng không tốt, lúc đi trễ, bước vào phòng học trong nhiều cặp mắt nhìn chăm chăm như vậy, khiến người ta hết sức mất mặt.

Vậy là một nhân vật mới đã lên sàn rồi nha, anh này đóng vai gì đây ta? :-p

9. Chương 9: Tiệm Ăn Vặt

Edit: Mèo Mạnh Mẽ

Buổi chiều Diêu Tam Tam tan học, lại đi đập nước vớt ốc ô lạp ngư. Bầu trời trong vắt, đồng ruộng xanh biếc, mặt nước mênh mông sáng loáng như ánh bạc, chân trần giẫm trong làn nước cao không quá cổ chân, thỉnh thoảng cúi người xuống, tinh mắt vớt được mấy con ốc, vớt ốc vốn là một việc rất vui vẻ.

Mép nước đằng xa cũng có mấy đứa trẻ đang mò ốc, vừa mò, vừa đá nước nô đùa. Nhưng mà hiện giờ Diêu Tam Tam lại không có tâm tình đó.

Buổi trưa âm ỉ, chuyện cô đánh Nhị Văn coi như đã qua, nhưng dù sao Nhị Văn cũng cao lớn hơn cô, là đứa bé trai khỏe mạnh hơn cô, hơn nữa lại được nuông chiều thành tánh, không hề có chút lòng tốt, theo kinh nghiệm của cô, chắc bây giờ nó đang suy nghĩ nên làm thế nào để trả thù cô, nói chung, về sau không thể không đề phòng nó rồi. Con chó nhỏ, cắn người một cái cũng gây thương tích, huống chi Nhị Văn kia không biết nặng nhẹ, không hiểu sâu cạn.

Mặc kệ nó! Nó dám làm chuyện xấu, dám đánh người cô liền đánh lại! Hiện tại Diêu Tam Tam cảm thấy, đứa con nít nhỏ như Nhị Văn, phải cứng rắn trừng trị nó vài lần, nó mới đang hoàng được.

Một con nhóc đơn độc, cô không dám vào nước sâu, ốc trước mặt hình như ít đi, chắc là mới này mấy đứa trẻ kia đã từng mò qua, Diêu Tam Tam bỏ đi một đoạn, đổi chỗ khác để vớt tiếp. Cô nhìn ốc trong giỏ xách, hôm nay hình như đã vớt được nhiều hơn số lần trước bán. Cô nhàm chán đá nước, âm thầm tính toán trong lòng.

Bốn buổi chiều tan học đi vớt, cộng thêm nửa ngày thứ bảy nấu, lễ, lần trước cô bán được một đồng sáu, cứ như vậy mà tính, theo số lượng nhiều hôm nay có thể vớt được thì dựa vào việc bán thịt ốc, một tuần lễ cô có thể kiếm chừng ba đồng tiền, một tháng hơn mười đồng. Tiếp tục như vậy, đến bao giờ cô mới góp đủ học phí? Học phí một học kì hơn trăm đồng, có lẽ còn các loại chi phí vặt khác, lại nói, bình thường cô muốn mua giấy bút văn phòng phẩm, cũng phải cần tiền vậy?

Có còn con đường nào khác không đây? Diêu Tam Tam nhìn mặt nước rộng lớn không thấy bờ trước mắt, đập nước này nhiều tôm cá, có người nhận thầu mặt nước nuôi cá, trong thôn còn có một số người câu ba ba bán, nghe nói chỉ dùng gan heo và một cây kim thẳng. Ngay cả hạt cát dưới đáy nước cũng có thể bán lấy tiền, ở bờ bắc có thuyền vớt cát vàng, người ta xây sân cát bên bờ đập nước. Nhưng những việc này bây giờ cô đều làm không được!

Diêu Tam Tam thở dài, lác lác mò ốc, được hơn nửa giỏ, ngẩng đầu nhìn mặt trời đã ngả về tây một lát, cô cũng phải đi về, cạnh đập nước này ít người qua lại, trời tối quá, sẽ rất dọa người.

Mỗi ngày Diêu Tam Tam đều dành thời gian vớt ốc, đến chiều thứ bảy, đã vớt được hơn nửa thùng, Diêu Tam Tam dùng cả buổi chiều để nấu, nấu xong lại lễ, đến lúc mặt trời lặn về phía tây còn chưa xong.

Hai chị cô nhỏ cổ vè, Diêu Tiểu Cải đi bằm cổ cho heo ăn, Diêu Tiểu Đông lại lặng lẽ cầm kim, tiện tay kéo cái ghế nhỏ lại ngồi lễ ốc phụ cô. Diêu Tam Tam vội nói:

“Chị, chị đừng lễ, là việc của em, đợi cha trở về nhìn thấy, sẽ bị nói đó.”

“Ông nói gì được? Chị quần quật cả ngày rồi, chị ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, cũng không làm chậm trễ chuyện gì!” Diêu Tiểu Đông nhỏ giọng nói, “Tam Tam, nghe nói lần trước em bán được một hai đồng, như vậy không được đâu..., mình phải nghĩ biện pháp khác.”

“Giờ đang học mà, lúc nghỉ hè sẽ có nhiều thời gian hơn.” Diêu Tam Tam an ủi Diêu Tiểu Đông, cũng như an ủi chính mình, “Qua một thời gian, buổi tối có thể bắt ve sấu đem bán, hai con năm hào, một đêm ít gì cũng được một hai đồng nhỉ?”

“Buổi tối em còn phải làm bài tập kia!” Diêu Tiểu Đông nói.

Trong lúc Tam Tam nói chuyện với chị hai, Diêu Tiểu Cải làm cho Trương Hồng Cúc một chén mì, bưng vào phòng, ngay sau đó trong nhà liền truyền ra một tiếng thét kinh hãi:

“Mẹ, Mẹ sao vậy?”

Diêu Tam Tam sững sờ, hấp tấp đứng lên, cùng Diêu Tiểu Đông chạy vội vào phòng, vén rèm vải lên, Trương Hồng Cúc khoác áo, ngã nghiêng trên mặt đất, Diêu Tiểu Cải đang cố sức muốn kéo Trương Hồng Cúc lên. Diêu Tam Tam sợ hết hồn, chạy nhanh tới, ba chị em hợp sức kéo Trương Hồng Cúc dậy, đỡ lên giường.

“Mẹ, mẹ xuống đất hả?”

Trương Hồng Cúc yếu ớt thở một hơi, không còn hơi sức nói: “Mẹ đứng lên cởi cái áo, chắc đứng lên quá mạnh, liền té ngã.”

Diêu Tam Tam nhìn gương mặt không chút huyết sắc của Trương Hồng Cúc, trong lòng khó chịu. Trương Hồng Cúc mới vừa đẻ non, thân thể suy sút, theo như Diêu Tam Tam biết ở kiếp trước, đẻ non thiếu tháng còn tổn hại thân thể hơn sinh con, sinh con còn sinh vào thời điểm chín muồi, chứ sáu, bảy tháng đã đẻ non thì cũng như cứng rắn bề dư non vậy.

Nhưng trong nhà một ngày có mấy cái trứng gà cũng không đủ cho Trương Hồng Cúc ăn. Nhà Diêu Tam Tam có tổng cộng năm con gà, đều là gà mái, nông thôn nuôi gà lẻ tẻ, bình thường không ai chú ý cho ăn, mấy con gà cả ngày đều đi đào bới kiếm mồi, một con gà có thể ột trứng mỗi ngày, một ngày hai, ba quả trứng gà, đều lấy cho Trương Hồng Cúc ăn buổi sáng, còn lại, cũng đều dùng làm canh, mì gì đó cho bà. Mấy thứ này, được bao nhiêu dinh dưỡng đâu? Nhưng Diêu Liên Phát lại không coi trọng, cứ cho rằng chỉ là đẻ non, cũng không phải sinh em bé thật, nên ngay cả mua thêm một ít trứng gà cũng không thèm.

Chắc là thiếu máu đi? Hoặc là tuột huyết áp.

“Cha, hôm nay mẹ con té xỉu, thân thể mẹ rất yếu, cha phải mua ẹ ít trứng gà, gan lợn gì đó, để mẹ bồi bổ dinh dưỡng.” Lúc ăn cơm tối, Diêu Tam Tam nói với Diêu Liên Phát như vậy. Diêu Liên Phát nhai bánh rán, nhướn mắt không lên tiếng.

“Cha, nếu thân thể mẹ con có vấn đề, đừng nói sinh em trai, nếu mẹ cả ngày ốm đau bệnh tật, cha dắt theo mấy chị em con đây, cuộc sống này chắc phải khó sống rồi.”

“Mày có tiền không? Nhiều cái mồm há ra như vậy, tao lấy đâu ra tiền mà nuôi?” Diêu Liên Phát ném một câu như thế.

Cái nhà này, rốt cuộc là ai nuôi ai chứ? Ba chị em có ai ăn không ngồi rồi hả? Diêu Tam Tam liếc nhìn rèm cửa trong phòng, dẫn lại tính tình mà nói: “Cha, thiếu tiền là chuyện nhất thời, nhưng nếu mẹ con ngã bệnh thì là chuyện của nửa đời sau, không riêng gì một mình mẹ phải chịu khổ, không phải cha cũng sẽ bị liên lụy theo sao?”

Diêu Liên Phát cúi đầu ăn cơm, thật lâu không lên tiếng, ăn hết hóp cháo cuối cùng, ông ta lau miệng đứng lên, mở ngăn kéo bên trái, cầm lấy chìa khóa, mở ngăn kéo giữa ra lấy tiền, rồi rắc rắc một tiếng khóa lại, xoay người ném hai tờ năm đồng cho Diêu Tiểu Đông.

“Cho mày, mấy bữa sau mày mua gan heo gì đó, tiền còn lại mua trứng gà. Đừng có phung phí!”

Khi đó heo còn khá rẻ, nhất là nông thôn, thịt heo bán bốn đồng một cân, gan heo một đồng hơn một cân, nhưng mười đồng tiền này, còn phải dùng mua trứng gà nữa thì đủ mua được mấy cân gan?

Diêu Tiểu Đông đáp một tiếng, cất tiền, bưng bát đĩa đi rửa, Diêu Tam Tam cũng đi ra ngoài, lặng lẽ nói: “Chị hai, chị mua mỗi lần nửa cân gan thôi, mua nhiều hơn cũng không thể để lâu, chị mua thêm nửa cân táo đỏ, nấu cháo loãng, bổ máu lắm.”

“Táo đỏ bổ máu?” Diêu Tiểu Đông nhìn cô một cái, hỏi: “Sao em biết?”

“Em đọc trên sách đó.” Diêu Tam Tam nói qua loa, “Chị nhớ mua loại táo nhỏ, kích cỡ đều đều là tốt, bỏ vào cháo loãng mà nấu.”

Diêu Tiểu Đông liền lặng lẽ đưa năm đồng cho Diêu Tam Tam, nói: “Dù sao sáng mai em cũng phải đi bán thịt ốc, sẵn tiện em mua một ít đi!”

Hôm sau vừa rạng sáng, Diêu Tam Tam đã dậy thật sớm lên trần bán ốc, cô đi thẳng tới quán cơm nhà họ Dương lần trước, bà chủ không có ở đây, ông chủ đang tính sổ, Diêu Tam Tam vào cửa liền kêu một tiếng “Chú”, đi tới trước mặt ông chủ mà nói:

“Chú, tuần trước con có tới nhà chú bán thịt ốc ô lạp ngư, hôm nay con lại làm một ít, nhiều hơn lần trước nữa, rất ngon, chú có muốn mua nữa không?”

Ông chủ ngẩng đầu lên, cầm bút bị gõ nhẹ lên quầy mà nói: “Ô lạp ngư? Lần trước đem xào rau họ, tổng cộng chỉ bán được hai đĩa, còn dư lại nhà chú xào ăn, thứ này nhà nhà đều có thể kiếm, bán không chạy, không có lời đâu!”

Không cần nữa? Diêu Tam Tam thiếu chút phát khóc, trên đường tới cô còn nhẩm tính, lần này có thể bán được ba bốn đồng đấy, nhưng nếu người ta không cần nữa, thì biết làm thế nào?

Ông chủ kia nhìn bộ dạng muốn khóc của Diêu Tam Tam, suy nghĩ một chút, nói: “Như vậy đi, nhìn một đứa trẻ như con cũng không dễ dàng gì, chú giữ lại một nửa, còn dư lại một nửa, con đi nhà khác hỏi thử đi!”

Diêu Tam Tam đành chịu, ông chủ kia lấy hai cân từ trong giỏ của cô, trả cô hai đồng tư, Diêu Tam Tam nhận lấy tiền, nói cảm ơn, rồi xách giỏ ốc còn dư, xoay người ra khỏi tiệm cơm nhà họ Dương.

“Này, cháu gái!” Ông chủ kia chạy theo cô ra cửa. Diêu Tam Tam xoay người lại hỏi “Có chuyện gì vậy chú?”

“Con đi tới phía đông con phố ấy, đến quán ăn vặt tiện lợi hỏi thử đi, nhà đó thường làm mấy thứ này, lúc mua thức ăn thường thấy đầu bếp nhà đó mua.”

Diêu Tam Tam có chút cảm động, đều là đối thủ cạnh tranh, ông chủ này chắc thấy cô là một đứa bé, thật lòng muốn giúp cô một chút, còn gợi ý một hiệu ăn khác cho cô.

Diêu Tam Tam khom lưng chào một cái, xoay người đi về phố đông, cô vừa đi, vừa để ý bảng hiệu bên đường, quả nhiên tìm được một nhà treo bảng “Quà vặt tiện lợi”, cửa tiệm thoạt nhìn rất đơn sơ, đúng là kiểu ăn vặt tiện lợi, một đầu bếp khá trẻ đội mũ bếp trắng, đang ngồi bóc đậu tương cạnh cửa.

Diêu Tam Tam bước tới hỏi: “Anh gì ơi, tiệm anh có muốn mua ô lạp ngư không? Anh xem, em làm sạch hết rồi.” Nói đoạn, cô đưa giỏ cho đầu bếp kia xem.

Đầu bếp kia nhìn qua chừng mười bảy mười tám tuổi, ngẩng đầu nhìn giỏ một cái, lại gần ngửi một chút, mới nói: “Này là em làm hả?”

“Dạ.” Diêu Tam Tam đáp một tiếng, ngồi xổm xuống, đặt giỏ bên cạnh, lại bóc đậu tương giúp đầu bếp kia.

[Mèò: Bạn Tam Tam này lạnh dễ sợ =)) đi bán đồ mà tự nhiên cái kiểu này ai không thương, mình là mình không có nghĩ ra được chiêu số như vậy rồi đó :-p]

Đầu bếp nhỏ nhìn Diêu Tam Tam một cái, Diêu Tam Tam cúi đầu bóc đậu tương, đầu bếp cũng không nói gì, cậu ta bóc đậu tương xong, mới đứng lên vỗ vỗ tay nói:

“Đi theo anh, anh cân cho.”

10. Chương 10: Chọn Rể

“Đi theo anh, anh cân cho.”

Đầu bếp kia nói xong, cứ thế quay đầu vào trong tiệm, Diêu Tam Tam vội vàng đi theo, anh ta cầm một cây cân đòn, cân số ốc còn lại của cô, được hơn một cân sáu lạng. Tiểu đầu bếp cân xong, lại hỏi một câu: “Em bán bao nhiêu tiền một cân?”

“Bán... Bán một tẹ hai.” Diêu Tam Tam cảm thấy tính khí đầu bếp này có chút kì quái, cứ không thèm giương mắt nhìn người, cầm đầu cầm cổ cụp mắt xuống, cô không khỏi ăn nói thận trọng hơn. Lại nói thầm trong bụng, nếu y trả một tẹ, cũng bán luôn vậy.

Đầu bếp kia không nói tiếng nào mà móc ra hai tẹ từ trong túi, đưa cho Diêu Tam Tam. Diêu Tam Tam mới vội vàng cảm ơn. Lòng lại thầm nghĩ, nhóc đầu bếp này không lớn lắm, mua ốc lại không cần hỏi ai, tự mình làm chủ, xem ra quán ăn vặt này là của nhà y.

“Anh ơi, nhà anh có thường lấy ốc này không? Thứ bảy tuần sau em lại mang đến cho anh một ít được không?”

Tiểu đầu bếp liếc Diêu Tam Tam một cái, lại cụp mắt xuống, nói: “Em muốn đưa cũng được, tuy nhiên anh không muốn lấy thịt mà muốn lấy cả vỏ. Nhưng mà có yêu cầu, bắt ốc về, em ngâm nước trong cho anh, ngâm ít nhất ba ngày, mỗi ngày đổi nước hai lần. Nuôi đủ ba ngày rồi, còn phải cọ rửa từng con cho sạch sẽ, trên vỏ không được có rêu xanh này nọ, trước khi mang tới thì lấy kéo cắt bỏ phần đuôi cho anh, em lấy kèm mỡ nhon cắt cũng được.”

Đầu bếp trẻ nói xong bước vào phòng bếp, ngay sau đó cầm theo mấy con ốc ô lạp ngư trở ra, chỉ vào nó mà nói: “Thấy không? Là chỗ cái đuôi phía sau nè, cầm kèm cắt từng cái đi giống như vậy. Còn chuyện nữa, ốc nhỏ quá thì anh không cần đâu.”

Diêu Tam Tam vừa nghe, y hẳn là muốn đem xào cả vỏ, đây về sau trời bắt đầu nóng nực rồi, xào ốc cả vỏ, là món ăn rất được thiên hạ hoan nghênh. Nhưng vào lúc đó, dân bản xứ hiếm thấy ai ăn như vậy, xào cả vỏ như thế là cách làm của miền nam.

Xào ốc nguyên con, phải ngâm nước mấy ngày, lại đổi nước. Thứ ốc ô lạp ngư này vốn dễ mang mùi bùn, nếu không nhả sạch bùn trong ruột thì làm xong cũng ăn không được. Đợi nó nhả sạch bùn, còn phải cọ rửa, cắt đuôi, phải dùng bàn chải cọ sạch rong rêu, làm xong mấy việc này, tốn thời gian lại tốn công sức, tự làm trong quán là vô vùng phiền toái.

Nhưng mà đem cả vỏ bán cho y, chỉ cần giá tiền hợp lý, đương nhiên Diêu Tam Tam nguyện ý rồi. Diêu Tam Tam liền hỏi hẵn:

“Vậy, anh cần bao nhiêu? Anh trả giá bao nhiêu?”

“Nếu em có thể chuẩn bị tốt như đã nói, thì cứ đem một giỏ tới đây trước, anh trả em năm đồng một cân.”

Năm đồng một cân? Diêu Tam Tam nghe vậy, bắt đầu vui mừng trong lòng. Phải biết, ốc ô lạp ngư bọc vỏ nặng, ốc to như vậy, chỉ lẻ được miếng thịt lớn bằng hạt ngô, hạt đậu tương, ba bốn cân ốc, đun sôi rồi, lẻ cũng không được một cân thịt, thời tiết sau này còn dễ hư, biến vị.

Nếu như cô làm được, về sau tiệm này sẽ còn lấy nữa, cô có thể kiếm được nhiều tiền hơn rồi.

“Được, hôm nay chủ nhật rồi, thứ bảy tuần sau em đem tới được không? Nếu là ốc sống trong vũng bùn, phải ngâm, đổi nước nhiều ngày nó mới nhả sạch bùn. Em đảm bảo sẽ cọ sạch bóng.” Diêu Tam Tam vui mừng trong lòng, một hơi đồng ý ngay.

Đầu bếp trẻ lại nhìn cô một cái, nói: “Tùy em.”

Diêu Tam Tam bán thịt ốc xong, liền đi dọc theo đường cái, đi tới cái chợ bên cạnh con ngõ nhỏ, hôm nay không có phiên chợ, chợ cạnh ngõ nhỏ sẽ có nhiều gian hàng đóng cửa, nhưng hẵn vẫn còn vài gian bán rau quả nhà trồng, lại có một quầy bán thịt heo, có lẽ còn có sạp bán điểm tâm. Cô nhớ đại khái phương hướng ngõ nhỏ, không khó tìm. Diêu Tam Tam tìm đến chỗ kia, quả nhiên nhìn thấy một cái bàn gỗ, phía trên bày bán thịt heo

Diêu Tam Tam tới mua nửa cân gan heo, nhìn xương lớn bên trên tấm thớt, mới nói: “Ông chủ, để ột khúc xương lớn đi!”

Dân bản xứ nói “để cho”, ý đại khái là mua đồ tặng thêm này nọ. Đầu thập niên 90, người nông dân ăn thịt, không ăn xương, xương ở nông thôn bán không được bao nhiêu tiền, căn bản đều là mua thịt được tặng kèm.

“Người ta mua nhiều thịt, mới để ột cây xương, mầy mua có nửa cân gan, cũng đòi để xương cho, không để được. Nếu không mầy thêm chút tiền, chú ày một cây.”

Cuối cùng, Diêu Tam Tam Đa đưa hai đồng, người bán thịt đưa cô thêm một khúc xương, lại tiện tay bỏ thêm hai khúc xương nhỏ. Diêu Tam Tam lại nhờ người bán đập bể xương giùm.

Cách gian quây thịt heo không xa, quả nhiên có một sạp bán điểm tâm, là mấy loại bánh nướng, bánh tiêu, tào phớ, trứng vịt muối. Bánh nướng này là loại bánh nướng trong lu sành, cách làm thật ra không khác bánh nướng bình thường lắm, chỉ là hình dáng có nhiều khác biệt, bánh nướng địa phương, đều có hình chữ nhật, vừa lớn vừa dài, ăn ngon mà lại no bụng, hơn nữa không bọc nhân bên trong giống bánh nướng thường, bánh này không nhân, nhiều lắm là thêm có thêm tí muối, rắc thêm tí vừng.

Diêu Tam Tam sờ bụng một cái, sáng sớm cô đã vội vã đi, húp một chén cháo ngô, đi bộ sáu dặm đường, căn bản là không thể nào no bụng, giờ nghe mùi thơm bánh nướng, bụng lại đói. Diêu Tam Tam do dự một chút, hỏi

“Bánh nướng bao nhiêu tiền một cái vậy?”

“Tính theo cân, thì một khúc cũng hai ba đồng! Cân cho nhóc một khúc nhé?”

Hai ba đồng? Diêu Tam Tam nói thầm, thôi, về nhà ăn hai cái bánh ngô đi!

Diêu Tam Tam mua gan heo xong, đi một vòng dọc theo đường cái, trong cửa hàng có bán táo đỏ đóng túi, nhưng quá đắt, không có lợi lắm, cô nhìn thấy một nhà bán đồ khô, nhưng sáng sớm vẫn chưa mở cửa, xem ra táo đỏ phải chờ đến phiên chợ mới mua được rồi.

Nửa cân gan heo, đủ nấu hai bữa canh gan cho Trương Hồng Cúc rồi, thứ này ăn nhiều hơn cũng không hấp thu được.

Diêu Tam Tam đi bộ sáu dặm đường về đến nhà, mặt trời đã lên cao, trong nhà chỉ còn lại Trương Hồng Cúc nằm trên giường. Diêu Tam Tam bỏ mớ xương kia vào trong nồi, một tay cầm bánh nướng ăn, một tay cầm cây cời lửa, nhỏ lửa chậm rãi hầm canh xương, đun đến khi đủ nhừ rồi, sẽ thái nhỏ gan heo, bỏ vào canh xương nấu chín, trong nhà cũng không còn gì ăn, Diêu Tam Tam đến vườn rau hái hồ lô non, nấu chung với canh gan.

Vài năm trở lại đây, dân quê thích loại bầu hồ lô này, hồ lô già có thể làm thành gạo, rất hữu dụng, lại ít có người biết, hồ lô non cũng có thể ăn, mùi vị rất giống bầu, thậm chí còn ngọt hơn bầu. Một gốc cây hồ lô, nhiều lắm cũng chỉ có thể giữ hai ba trái, nhiều hơn nữa là không lớn nổi, bởi vậy nếu hồ lô kết nhiều quả hơn, liền thừa dịp nó còn non mà hái xuống ăn.

Diêu Tam Tam vừa nấu cháo, vừa nghĩ bụng, canh gan heo nếu có thêm mướp thì tốt rồi. Nên trồng một dây mướp, sang năm nhất định không được quên. Thứ dây mướp kia nếu chịu kết quả, có thể ăn cả mùa, chỉ cần tùy ý mà trồng nơi chân tường, thân cây, nó cứ bám tường, vịn nhánh mà leo lên, không cần phải đặc biệt dựng giàn, cũng có thể bổ sung thêm chút thức ăn.

“Mẹ, con nấu canh gan heo ẹ đây, mẹ ăn bây giờ hay chờ lát nữa?” Diêu Tam Tam nấu canh xong, vào nhà hỏi Trương Hồng Cúc.

“Buổi sáng ăn ba cái trứng chăn, còn ăn một cái bánh rán, tạm thời không đói bụng.” Trương Hồng Cúc vỗ mếp giường nói, “Tam Tam, con qua đây ngồi một lát.”

Diêu Tam Tam do dự một chút, vẫn đi tới ngồi bên mếp giường. Diêu Liên Phát và Trương Hồng Cúc, đều không phải là người thích thân mật với con cái, Diêu Liên Phát đối với mấy đứa con gái ăn bản là làm như không thấy. Đời trước, cô chưa từng được thân cận với cha mẹ, cho nên, cảm giác làm nũng trong lòng cha mẹ, vốn là xa lạ đối với cô.

Diêu Tam Tam ngồi trên mếp giường, Trương Hồng Cúc nhìn cô, thở dài một hơi mà nói: “Tam Tam, con bé này, sao tính tình càng ngày càng ương ngạnh vậy, cũng dài mắt rồi.”

Ăn nhiều thua thiệt, chịu nhiều đau khổ, còn có thể không dài mắt sao? Được sống lại lần nữa, Diêu Tam Tam cái khác không dám nói, nhưng tính tình đã trầm ổn, cũng kín kẽ hơn nhiều, có nhiều chuyện đều giấu ở trong lòng! Diêu Tam Tam nghe Trương Hồng Cúc nói, cũng không lên tiếng.

Cô không biết rốt cuộc Trương Hồng Cúc muốn nói gì với cô. Đối với Trương Hồng Cúc, Diêu Tam Tam lo lắng và hiểu thuận, dù sao cũng là mẹ cô, nhưng không có nghĩa là cô tán thành tính tình nhẫn nhục, chịu đựng của Trương Hồng Cúc, thương họ bất hạnh, nhưng giận họ bất tranh, Diêu Tam Tam chết qua một lần đã rút ra được, người một khi đã xem thường mình, cũng trở nên mềm yếu, giống như Trương Hồng Cúc, trong đầu bà nghĩ, mình không có tiền đồ không sinh được con trai, có lỗi với Diêu Liên Phát, liền không làm chủ được cuộc sống gia đình, thấp hơn Diêu Liên Phát một bậc.

(*) Câu gốc là “ai kỳ bất hạnh, nộ kỳ bất tranh”: thương cho sự bất hạnh, nhưng càng phần nộ khi họ không biết đấu tranh.

“Tam Tam, cha mẹ không có bản lĩnh, chúng ta lại nghèo, con học vậy, cũng không dễ dàng lên cao..., con nói xem một mình con, coi như con có ý chí, con có khả năng sao? Chúng ta nào có cái điều kiện đó? Nghe mẹ nói một câu, con nghỉ học đi, một đứa con gái nông thôn, biết vài chữ là được rồi.”

Nói đi nói lại, Trương Hồng Cúc vẫn không cho rằng Diêu Tam Tam có thể kiếm được tiền, Trong lòng Trương Hồng Cúc cũng không muốn cho Diêu Tam Tam đến trường, cuộc sống trong nhà khốn quẩn, nào có tiền bạc cho cô hao phí?

“Tối qua cha con thương lượng với mẹ, nghĩ muốn giữ chị hai con trong nhà, cha con và mẹ cũng ba mươi lăm ba mươi sáu rồi, coi như có sinh được đứa con trai nữa, chờ tới lúc nó cần tiền, mẹ với cha con cũng năm sáu chục tuổi rồi, không cung ứng nổi cho nó, giữ chị con ở nhà, có thêm một gia đình, cũng có thể săn sóc một chút. Nếu thật là trong mạng số không được có con trai, giữ chị con lại, tốt xấu gì trước lúc lâm chung cũng có người lo lắng.”

Ở nhà, ý là con gái không xuất giá, ở nhà kén rể. Diêu Liên Phát và Trương Hồng Cúc thương lượng, muốn để Diêu Tiểu Đông ở nhà kén rể, nói đi nói lại, vẫn là sợ mình già rồi, con trai còn nhỏ không có ai lo. Nhưng mà thời này, gạt bỏ tự do yêu đương, nguyện ý đi ở rể nhà người ta, nếu không phải trong nhà thật sự cùng cực, thì cũng là có vấn đề, người quá xấu, có tiền án, phẩm hạnh không tốt không ai dám gả... Bằng không, thanh niên tốt gia cảnh tốt, sao có thể không có con dâu, đi ở rể nhà người khác?

Dù sao cũng không xứng đôi.

Dĩ nhiên, cũng có những kẻ mưu cầu nhà gái gia đình giàu có, nhiều anh em, vì nặng gánh nên nguyện ý đi ở rể, đàn gái có nhà có nghề, trong nhà sẽ ngày một tốt hơn, dù sao cũng hơn dựa vào nhà mình nghèo. Nhưng còn Diêu Liên Phát đây với ngôi nhà hai gian rách nát, lấy gì cho người ta mưu cầu?

Ở nơi đây, một khi đã ở rể thì cũng như làm con trai ruột, phải đổi tên sửa họ, con cái cũng phải theo họ nhà gái, xem như là đời sau của nhà gái, ở địa phương này có tập tục gia phả, con gái không được lên gia phả, nhưng dù là con rể kén tới nhà cũng có thể lên gia phả.

Nhưng mà, như vậy có công bằng với con gái không? Chị hai cần mẫn, khéo tay, bộ dạng cũng dễ nhìn, sao lại không tìm được đối tượng xứng đôi? Diêu Tam Tam cúi đầu, giấu đi suy nghĩ, Trương Hồng Cúc vẫn còn đang thao thao bất tuyệt.

“Với điều kiện chúng ta như vậy, muốn giữ chị hai con ở nhà, phải lợp nhà trước chứ phải không? Chị con cũng mười sáu tuổi rồi, trước mắt cũng nên sắp xếp chuyện này, ba chị em con, cộng thêm cha con và mẹ, mình phải làm việc nhiều kiếm thêm ít tiền mới đúng, trong nhà không có cách nào cung ứng cho con đi học, con phải thông cảm một chút!”

“Mẹ, con nói rồi, phí tổn đến trường con tự kiếm.” Diêu Tam Tam không muốn nghe, đứng lên, “Mẹ, không còn việc gì khác, con đi đập nước vớt ốc đây, con đã đồng ý đưa đến cho người ta.”

Trương Hồng Cúc thở dài một tiếng, con nhỏ Tam Tam này, sao bỗng nhiên lại có chủ kiến lớn như vậy, cũng học được cách giấu diếm tâm tư rồi.

11. Chương 11: Rắn Nước

Edit: Mèo Mạnh Mẽ

“Mẹ, nếu không còn việc gì khác, con đi đập nước vớt ốc đây.”

Diêu Tam Tam nghe Trương Hồng Cúc nói đủ rồi, liền xách giỏ đi đập nước. Đi trên bờ đập nước, ruộng mạch đông một thửa tây một thửa, từng bụi từng bụi tiểu mạch đã kết râu dưới ánh mắt trời, xem ra, chỉ cần phơi nắng gắt thêm vài hôm nữa là có thể thu hoạch được rồi.

(*)Râu: sợi râu dài mọc ở đầu hạt tiểu mạch.

Diêu Tam Tam vừa đi, vừa tiện tay nắm một bông tiểu mạch, giữ trong lòng bàn tay mà chà xát, chà rời vỏ trấu và hạt mạch, sau đó hai bàn tay lúc nâng lên lúc hạ xuống, vừa thay phiên nhau trút trấu lẫn hạt, vừa dùng miệng thổi hơi, trấu và râu đều bị thổi bay, thế là được một nhúm hạt mạch tròn tròn trắng xanh trong lòng bàn tay rồi.

Diêu Tam Tam bỏ hạt mạch vào miệng, hạt mạch tươi vẫn chưa chín hoàn toàn, mềm mềm non non, bên trong còn có chất sữa, ăn vào có mùi thơm rất riêng.

Bãi đất cạnh đập nước vốn bỏ hoang, người trong thôn trồng trọt không theo quy tắc, nếu đầu năm mưa nhiều, thì vừa qua mùa xuân đến mùa hạ, nước trong đập sẽ dâng lên, chỗ dưới chân đã sớm là một đầm nước mênh mông rồi, tiểu mạch, đậu phộng sẽ bị nhấn chìm, dù là giống cao lương mọc ọc dài, đến lúc nước dâng cũng ngập đến ngọn, chỉ còn thấy một đoạn bông nhô lên xa xa.

(*)Cao lương: còn gọi là bo bo hay lúa miến.

Vậy nên mảnh đất này cũng không được thôn quản lý chặt, thế là có người tùy ý trồng trọt, đây một thửa kia một thửa, không gọn gàng trật tự như đất chỗ khác.

Mùa xuân năm nay không có lũ dâng, nhà ai trồng trọt, lại trúng một vụ tiểu mạch lớn.

Diêu Tam Tam vừa xát bông lúa mà ăn, vừa đi qua thửa ruộng khác, thì thấy một rãnh nước rộng chừng hai ba mét, có người đang cầm xẻng đào bùn.

Bên cạnh đập chứa nước có không ít rạch nước như thế, dùng thoát nước cho đồng ruộng, bên trong rạch nước này có thể có thứ gì nhỉ? Diêu Tam Tam nghĩ vậy bèn tới gần, nhìn kỹ, người kia lại là Bào Kim Đông.

Nhớ tới lần trước bị tên Bào Kim Đông này vu oan trộm dưa chuột, lại nói dù sao cũng không quen, nên Diêu Tam Tam cũng không chủ động bắt chuyện, bên chân Bào Kim Đông để một cái thùng sắt nhỏ, mặc áo may ô không tay, ống quần xắn cao, khiến cho chân tay dính đầy nước bùn.

Diêu Tam Tam đi dọc theo rạch nước, nhìn thùng sắt một cái, bên trong toàn là cá trê, cá trê che kín đáy thùng, chui tới chui lui ở trong.

Mặt trời hết sức ảm áp, bước vào trong nước lại cảm thấy mát rượi, năm nay khô hạn, thời gian này không có mưa, đập nước hình như hơi rút đi, đọng lại từng vũng nước cạn.

Diêu Tam Tam tìm được một vũng nước khá lớn, vũng nước cỡ này, ốc, hến gì cũng có thể sống, có khi còn có cá nữa, bởi vì cạn, nên sẽ rất dễ bắt. Diêu Tam Tam không biết bắt cá, khom lưng chăm chú tìm ốc, bắt đến trưa cũng được non nửa giỏ.

Diêu Tam Tam đặt luôn giỏ tre xuống nước, hai tay ra sức chà xát, chà chà chà, loáng cái, đám rong rêu bám trên thân ốc đều bị chà sạch, làm việc quan trọng là phải khéo léo, thứ này, thật ra thì không cần thiết phải dùng bàn chải mà cọ từng con. Làm sạch vỏ ngoài của nó trước, rồi ngâm nước sạch mấy ngày là được rồi.

Diêu Tam Tam chà ốc làm quấy đục cả vũng nước. Đột nhiên cô liếc thấy có thứ gì đó đang bơi, cái đầu vểnh lên, bơi sượt qua bên cạnh cô, giống như, là một con lươn màu vàng?

Thứ lươn này là bả máu nhất. Diêu Tam Tam đuổi tới mấy bước theo bản năng, chụp lấy đầu cái thứ trơn nhẵn đang bơi lội kia, ngay sau đó, một tiếng thét chói tai liền vang lên.

“A ——”

Lươn cái gì mà lươn, đây là một con rắn nước aaa.

Con rắn kia bị cô bắt được, cái đuôi uốn éo, đã quấn lên cổ tay cô. Diêu Tam Tam sợ đến nỗi toàn thân cứng còng, không biết phải làm sao, liền theo bản năng mà liều mạng vùng tay, quãng con rắn nước kia ra ngoài.

Nhưng cô đang sợ hãi nên quãng đi không được xa, con rắn nước kia uốn lượn trườn trong vùng nước cạn, chẳng ngờ lại lao thật nhanh về phía cô, Diêu Tam Tam sợ tới nỗi hai đùi mềm nhũn, nhưng vẫn đưa chân đá một phát theo bản năng, rắn nước kia lại thuận thế bơi vòng qua cổ chân cô.

Diêu Tam Tam sợ đến luôn miệng thét chói tai, quãng luôn cái giỏ, gấp rút phóng chạy qua một bên, rắn nước kia hình như cũng bị dọa sợ, chui loạn xạ trong nước.

Ngay vào lúc này, có người vọt tới thật nhanh, đập một xéng vào con rắn, sau đó lại đập liên tiếp mấy cú nữa, nhưng con rắn nọ dù sao cũng đang ở trong nước, giãy giụa chút rồi lủi vào nước bùn, trốn mất tiêu.

Diêu Tam Tam ngã ngồi trên bờ vũng, chỉ cảm thấy cặp chân như nhũn ra, sống lưng cũng căng thẳng không chịu nổi.

Phái nữ có ai mà không sợ rắn? Huống chi rắn này còn bị cô túm trên tay, còn lượn quanh chân cô? Con rắn nước kia, dài chừng hơn thước, to hơn cả cổ tay cô, sống sờ sờ như vậy xém chút đã hù chết cô!

“Chạy rồi.” Người đánh rắn kia giơ xéng lên, quay đầu lại nhìn Diêu Tam Tam một chút, lại toét miệng cười, như là thấy có chuyện gì buồn cười lắm, ngoài miệng lại an ủi: “Nó đã chạy lâu rồi. Sao em sợ dữ thế, rắn nó luôn sợ người mà.”

Người này, là Bào Kim Đông, vẫn là bộ dạng khi nãy, xắn ống quần, đi chân trần.

Diêu Tam Tam nhìn cái mặt rõ ràng đang cười của Bào Kim Đông, vẫn hốt hoảng không yên, cô ngồi dậy, hai tay bó gối, nhìn vũng nước mà sống sờ.

Cái giỏ của cô đã bị đánh đổ trong nước, ốc bên trong cũng tràn ra hết rồi, nhưng lúc này, có cho cô gấp hai can đảm, cô cũng không dám bước xuống nước nhặt lên.

Nhớ tới con rắn lớn lúc nãy, Diêu Tam Tam nhịn không được mà sợ run cả người, nước mắt cũng sắp trào ra.

Bào Kim Đông vốn là cười cô, nhưng nhìn thấy bộ dạng sợ đến ngẩn người của cô, cũng có chút không đành lòng, bèn đi tới nắm hai cánh tay cô, dùng sức kéo cô dậy.

“Rắn cũng phải sợ người, lần tới em có gặp rắn, thì đừng hốt hoảng, nếu không dám đánh nó thì em cứ đứng yên đừng nhúc nhích, nó sẽ tự chạy.”

Diêu Tam Tam từ từ phục hồi tinh thần lại, trợn mắt nhìn Bào Kim Đông một cái, nói: “Bộ nó không cắn người sao? Lỡ có độc biết làm thế nào?”

“Ở vùng này của mình, vốn không có rắn độc, thầy dạy Sinh học từng nói, miền Nam nhiều rắn độc, miền Bắc cũng có thứ rắn hổ mang gì đó, chứ chỗ Tô Bắc, Lỗ Nam chúng ta thì không có rắn độc.” Bào Kim Đông nói rồi tiện tay vỗ vỗ sau lưng Diêu Tam Tam giống như an ủi cún nhỏ, phải biết rằng Diêu Tam Tam mới mười hai tuổi, vừa nhỏ lại vừa gầy, trực giác của Bào Kim Đông đã liệt cô vào hàng con nít rồi, miệng nói: “Được rồi, đừng sợ nữa.”

(*) Tô Bắc: Bắc Giang Tô, vùng đồng bằng rộng lớn với nhiều sông ngòi kênh rạch

Lỗ Nam: Là một khái niệm địa lý, chỉ Sơn Đông của khu vực phía Nam, phía đông của vùng biển Hoàng Hải, phía bắc của núi Thái Sơn, phía nam của Bắc Giang Tô, phía tây đến tỉnh Hà Nam.

Bào Kim Đông nói xong, đã khiêng xéng tính đi, Diêu Tam Tam ấp úng gọi hấn lại .

“Anh Kim Đông, Anh có thể ... Nhặt cái giỏ lên giúp em được không?”

Bào Kim Đông dừng chân, quay đầu lại nhìn nhìn đám ốc trong vũng nước, mới hiểu ra, cô nhóc bị dọa, chắc tạm thời không dám xuống vũng nước này nữa rồi. Bào Kim Đông khựng một chút, có vẻ không tình nguyện lắm, nhưng vẫn bỏ xềng xuống, bước vào nước nhặt giỏ lên, nhặt luôn cả mớ ốc rớt ra rồi mới quay lại nhìn gương mặt nhỏ nhắn vẫn trắng bệch của Diêu Tam Tam, toét miệng cười.

[Mèo: Dễ thương quá nà >_<

< align="center" style="margin-bottom:10px;">

12. Chương 12: Kinh Sợ Mất Hồn

Nghe Bào Kim Đông nói có người thu mua cá trê, Diêu Tam Tam lập tức hứng thú. Được rồi cô thừa nhận, cô bây giờ chính là một kẻ tham tiền, thời gian này trong lòng cô toàn suy nghĩ cách kiếm tiền, không còn cách nào khác, cô phải kiếm học phí Trung học mà.

“Cá trê nướng, ăn chưa? Thấy em mới nãy sợ tới nỗi nước mắt nước mũi tùm lum, chia cho em một con nếm thử.”

Trẻ con nông thôn, hầu như đều lấy nguyên liệu cây nhà lá vườn để làm món ngon. Cách nướng cá trê của Bào Kim Đông không khác cách làm “gà ăn mây” cho lắm, đào một hố nhỏ trên mặt đất, dùng lá bí rợ lớn gói kĩ cá trê rồi thả vào hố, lấp lại bằng một lớp đất mỏng, rồi nhóm lửa ở bên trên, nhiệt độ sẽ xuyên thấu qua lớp đất, từ từ nung chín cá trê, cá giữ được nguyên chất nguyên vị, cực kì thơm ngon.

Lá bí rợ bị nóng, biến thành màu xanh nâu, có hơi nát vụn, Bào Kim Đông cẩn thận gỡ lá bí bao bên ngoài, cá bên trong lớn chừng hai ngón cái của người lớn, dài hơn một gang, hiếm thấy cá trê lớn như vậy, nhất định là hẩn chọn con lớn nhất để nướng, Bào Kim Đông dùng tay bẻ một cái, thịt cá tách ra, liền ngửi được mùi thơm nức mũi, vô cùng hấp dẫn.

Bào Kim Đông cầm luôn gói bí rợ như thế, mà đưa cá trê cho Diêu Tam Tam: “Nè, mỗi người một con.”

Diêu Tam Tam nhận lấy cá nướng, hé miệng cười nói: “Cảm ơn, anh Kim Đông.”

“Cảm ơn cái gì, người lớn phải nhường con nít.” Bào Kim Đông lột gói lá còn lại, cầm thịt cá, bẻ một miếng cho vào miệng, thịt cá trê non mềm, mặc dù không có bất kỳ loại gia vị nào, nhưng vẫn rất thơm ngon.

Cá trê không có nhiều xương nhỏ đâm lung tung, chỉ có một cây xương duy nhất, Bào Kim Đông hoàn toàn chưa bỏ ruột đi, mà cứ trực tiếp thả cá tươi vào nướng. Ruột cá được bao bởi một lớp màng mỏng, chỉ cần cẩn thận lột thịt xung quanh, ruột vẫn sẽ gói gọn một chỗ. Bào Kim Đông rất nhanh đã ăn sạch con cá kia, gom nội tạng và xương vứt đi.

Diêu Tam Tam thấy hẩn ăn ngon lành như vậy, cũng ăn theo. Thời tiết tháng năm, giữa trưa nóng, hai đứa trẻ choai choai nhìn đồng lửa, ngồi dưới ánh mặt trời cũng không ngại phơi nắng, trẻ con nông thôn, đều có màu da rám nắng cả.

“Lần tới muốn nướng Cá trê, phải mang chút muối tới, rắc muối ăn lên, thì càng thơm.” Bào Kim Đông chùi tay lên mớ lá cây bên chân, vỗ vỗ tay, xách thùng lên, nói: “Cũng trưa lắm rồi, về nhà ăn cơm, ăn mấy thứ này không thể no bụng, em đi không?”

Lúc tới Diêu Tam Tam đã ăn một cái bánh rán, giờ cũng không đói lắm, nhưng mới vừa rồi bị rắn nước dọa hết hồn hết vía, lúc này cô thật sự không muốn bước xuống nước nữa. Diêu Tam Tam dứt khoát xách giỏ lên, bước theo sau Bào Kim Đông mà về.

Cũng do con rắn nước kia mà Diêu Tam Tam bị chướng ngại tâm lý, không dám xuống nước, buổi chiều cô cầm vợt tự chế, đứng trên mép nước mà vớt, rất chậm chạp, lúc vớt còn phải phân tâm nhìn dưới nước, tự hỏi có khi nào có cả lũ rắn nước xông ra quẩn tay quẩn cổ cô hay không.

Nhắc tới cũng thật khéo, tối hôm đó Diêu Tam Tam đột ngột phát sốt, lúc ngủ thấy cả người khó chịu, lật tới lật lui, Diêu Tiểu Đông bị cô quấy tỉnh, duỗi tay lần mò thấy nóng hổi, Diêu Tiểu Đông vội vàng mở đèn lên, ngồi dậy.

“Tam Tam, em bị sao vậy? Hình như sốt, thời tiết hôm nay sao lại bị cảm thế này?”

“Không biết, em khó chịu.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diêu Tam Tam đỏ bừng, mơ mơ màng màng nhắm mắt lại. Diêu Tiểu Đông sờ sờ trán cô, nói: “Nhất định là sốt rồi. Bây giờ khuya khoắt biết làm sao đây?”

Diêu Tiểu Cải mở mắt ra, hỏi cô: “Tam Tam, không thấy em sổ mũi mà, sao lại cảm rồi?”

Thời tiết nóng nực, con gái lớn cũng bất tiện, cộng thêm Trương Hồng Cúc sinh non đau ốm, Diêu Liên Phát bèn làm một cái giường ngủ nhỏ ở gian ngoài, không biết còn thức hay không mà Trương Hồng Cúc nghe được tiếng thì thầm của ba chị em, cũng tỉnh lại, nghe nói Tam Tam phát sốt, bèn nói:

“Khuya khoắt, tới phòng thuốc cũng không có ai, Tiểu Đông, con lấy nước lau cho nó đi!” Người trong thôn đều gọi trạm y tế là phòng thuốc.

Diêu Tiểu Đông rời giường bưng một chậu nước ấm tới, dùng khăn lông lau người cho Diêu Tam Tam, Diêu Tam Tam muốn ngồi dậy, nhưng cả người nóng bỏng và mỏi nhừ, muốn nhũn cả ra, nên dứt khoát đưa tay đưa chân cho chị hai lau, nước lau lên người hơi lạnh, cảm giác thoải mái hơn một chút, nhưng cơn sốt vẫn không thể giảm bớt, lặn qua lặn lại nửa đêm, tới gần sáng, mới mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Trời vừa sáng, Diêu Tiểu Đông liền kiên quyết kéo cô tới phòng thuốc, phòng thuốc vẫn chưa có người tới, Diêu Tam Tam đi một chuyến trong gió lạnh sớm mai, cảm thấy trên người dễ chịu hơn, có vẻ như đã khỏi, liền muốn trở về, nhưng Diêu Tiểu Đông hoàn toàn không đồng ý, hai chị em chờ cả buổi, -diễn đàn lê quý đôn- thật khó khăn mới chờ được thầy thuốc tới, hỏi tình huống, cầm nhiệt kế đo thử, nói: “Cao hơn nhiệt độ bình thường nửa độ, cũng không có gì nghiêm trọng.”

“Lúc nửa đêm chắc chắn không chỉ cao nửa độ.” Diêu Tiểu Đông nói, “Ban đêm nó nóng hổi, đến sáng sớm dường như giảm bớt.”

Thầy thuốc cho Diêu Tam Tam hai viên Analgin để giảm sốt, dặn khi nào sốt lên thì uống. Khi đó tổ chức y tế, trạm xá nông thôn xem bệnh một lần mất hai đồng, đương nhiên thuốc cũng là loại rẻ nhất. Diêu Tiểu Đông lại xin thêm hai viên thuốc cảm, hai chị em trả hai đồng rồi đi về nhà.

(*)Analgin: Thuốc giảm đau, hạ sốt.

Diêu Tam Tam vẫn đi học, có lẽ do đã uống thuốc, nên cả ngày không thấy sốt nữa, ai ngờ đến tối, chùng hơn mười giờ lại bắt đầu phát sốt. Cô nóng lên mà ngủ thiếp đi, miệng lẩm bẩm mê sảng, Diêu Tiểu Đông lại gần nghe thử, cũng không biết cô nói ề a cái gì, nghe không rõ lắm.

Diêu Tiểu Đông vội đánh thức Diêu Tam Tam dậy uống nước, Diêu Tam Tam uống viên Analgin còn lại rồi ngã đầu ngủ tiếp, nhưng cả người vẫn khó chịu, trần trọc trở mình hơn nửa đêm, mãi cho đến hừng sáng mới giảm sốt.

“Sốt như vậy thì hơi quái, tại sao chỉ sốt vào ban đêm? Uống thuốc cũng không có tác dụng.” Trương Hồng Cúc liền để tâm hơn, hỏi: “Tam Tam, con bé này mấy ngày nay chạy loạn khắp nơi, hay là bị kinh sợ?”

Dân quê ít nhiều đều có chút mê tín, hướng chi là vào hai mươi mấy năm trước, lý luận vẫn còn rất đơn giản, hồn vía trẻ con không vững, rất dễ sợ hãi, nói về hồn vía bị kinh sợ, nếu trẻ con sợ mất hồn vào ban ngày, sẽ phát sốt, còn trẻ con sợ mất hồn vào ban đêm thì không sốt mà dễ khóc đêm, động kinh, đau bụng. Hơn nữa, một đứa trẻ sợ đến mất hồn thì uống thuốc hay tiêm thuốc đều không hiệu quả, nhất định phải gọi hồn vía trở về mới được... Lớp người già ở nông thôn rất tin vào điều này.

“Mấy ngày nay con có e sợ cái gì không? Hoặc đụng vào thứ gì đó không sạch sẽ!” Trương Hồng Cúc nói, “Con nhớ lại đi?”

Diêu Tam Tam không cần suy nghĩ, đã kể lại chuyện rắn nước, trong lòng Diêu Tam Tam cũng cảm thấy kỳ quái, bèn nói: “Con cũng lớn như vậy rồi, sao có thể bị kinh sợ giống em bé được? Có lẽ đúng là cảm mạo.”

“Cảm mà lại không thấy em sổ mũi.” Diêu Tiểu Đông nói, “Ngày mai tìm bà Tứ ở phía sau xem thử đi!”

Bà Tứ ở sau thôn có thể nhận biết được trẻ con có bị kinh sợ hay không, người trong thôn đồn nhau, nói bà chỉ cần sờ mạch trẻ là biết ngay. Nếu không phải bị kinh sợ, nên uống thuốc thì uống thuốc, nên tiêm thuốc thì tiêm thuốc, còn nếu bị kinh sợ, tìm người gọi lại là tốt rồi.

Vừa đến sáng, Diêu Tam Tam đã bị chị hai kéo đến nhà bà Tứ, cứ nghĩ bà Tứ phải thần thần bí bí, hoặc ít nhiều cũng phải có đôi phần quái dị, nhưng thật ra thì bà Tứ chỉ là một người phụ nữ nông thôn trên dưới sáu mươi, cả diện mạo và cách ăn mặc đều rất bình thường, tính tình cũng rất hiền hoà. Lúc hai chị em đến, bà Tứ đang cho heo ăn, nghe Diêu Tiểu Đông nói, bà liền cười híp mắt bưng bằng ghế nhỏ đến, bảo Diêu Tam Tam ngồi xuống, duỗi hai ngón tay đặt lên cổ tay cô, giữ chặt mạch đập một chút, mới cười cười mà nói:

“Con bé này ấy, đúng là đã bị kinh sợ rồi.”

Diêu Tam Tam cũng sờ nhìn bà Tứ, bị kinh sợ? Đúng là cô cực kì sợ hãi, nhưng cô lớn như vậy, còn có thể sợ đến mất hồn ư? Diêu Tiểu Đông vội vàng hỏi:

“Bà Tứ, vậy phải làm sao để lấy lại?”

“Buổi tối gọi hồn cho nó.”

Diêu Tiểu Đông lại nói: “Bà Tứ, bà có thể gọi giúp được không ạ? Con còn nhỏ không biết việc này, mẹ tụi con dạo này bị bệnh, bà nội con thì bà cũng biết, nội có bao giờ quan tâm đến chị em con đâu? Bà Tứ gọi lại giúp nó, con nhất định sẽ tạ ơn.”

“Được mà, chút chuyện nhỏ, nói cảm tạ cái gì! Buổi tối bà sẽ đến gọi hồn cho nó.”

Sau khi trời tối, bà Tứ liền đến nhà họ Diêu, một tay cầm mấy tờ giấy diêm, một tay cầm hũ nhỏ, cười híp mắt mà vào nhà. Trương Hồng Cúc thấy có người tới, vội vàng muốn xuống giường, bà Tứ lại nói với bà: “Mẹ Tiểu Đông, cô có bệnh, đừng nên cử động mạnh.” Rồi quay đầu kêu Diêu Tiểu Đông: “Tiểu Đông, đi, mang một cái chậu sành trong nhà con tới cho bà, đổ một gáo nước vào. Tam Tam, con lên giường của con ngủ đi.”

(*) Giấy diêm: Một loại giấy đã trải qua quá trình xử lý đặc biệt, dẫn lửa tốt, lửa cháy nhanh và mạnh, trông rất lóa mắt, cháy xong không để lại tro, thường được dùng trong ảo thuật. Edit: Mèo Mạnh Mẽ, diễn đàn Lê Quý Đôn.

Diêu Tam Tam không biết thuở nhỏ có bị gọi hồn hay không, nghe nói cũng có, nhưng khi đó tuổi còn quá nhỏ, nhất định là không biết, kiếp trước cũng có nghe người ta nói qua, chứ chưa thấy tận mắt. Cô cởi giày lên giường, nằm xong rồi, nhịn không được đem tay dưới đầu, tò mò nhìn.

Bà Tứ đặt chậu sành trước giường, đốt mấy tờ giấy diêm, miệng lẩm nhẩm:

“Tam Tam, mau về nhà!”

Diêu Tiểu Đông được dặn dò trước, đang ở bên cạnh mà đáp lời: “Tối rồi!”

“Tam Tam, mau về nhà!”

“Tối rồi!”

Vừa lẩm bẩm, vừa bỏ giấy diêm trong tay vào hũ nhỏ, chờ giấy diêm kia cháy xong, đột ngột úp cái hũ kia vào trong chậu sành, khí nóng gặp phải nước lạnh, trong chậu sành phát ra một chuỗi tiếng xèo xèo, bà Tứ bảo Diêu Tiểu Đông: “Lấy một cái áo của Tam Tam tới.”

Diêu Tiểu Đông vội vàng kiếm một cái áo khoác của Diêu Tam Tam mang tới, bà Tứ giũ rộng áo, đẩy lên chậu sành, bảo Diêu Tam Tam: “Được rồi, con đừng ngẩng đầu lên nhìn, con lo ngủ đi.”

Diêu Tam Tam đành phải nằm xuống, nhắm mắt lại ngủ. Cô không ngủ được, tai nghe thấy bà Tứ nói: “Được rồi, đừng ai nhúc nhích, đã thu hồn lại rồi..., để nó ngủ một giấc, cho hồn vào.”

Bà Tứ ngồi nhỏ giọng nói chút chuyện nhà với Trương Hồng Cúc, đợi ước chừng đủ thời gian một bữa cơm, bà Tứ vạch áo khoác, nước trong chậu sành đều đã bị hút vào trong hũ, đáy chậu không còn nước, chỉ có chút ẩm ướt.

13. Chương 13: Gặt Lúa Mạch

Gọi hồn, bảo là mê tín phong kiến, kỳ thực giống một loại phong tục tập quán hơn, dân gian có một số tập tục, luôn luôn có chút huyền bí mà khoa học hiện đại không thể giải thích rõ, có lẽ không thể nói ra lý luận gì, nhưng có lúc lại có thể quyết vấn đề một cách thần kỳ.

Có thể giải quyết vấn đề là được rồi!

“Người có ba hồn bảy vía, hồn vía trẻ nhỏ không vững, một khi bị hù dọa kinh sợ hay ghê sợ, liền rơi mất một hai hồn, rồi phát sốt ốm đau. Trẻ quá nhỏ, không thể tự tìm đường về nhà, ta kêu tên một lát, hồn phách nghe thấy, vội vàng trở lại là được rồi.” Bà Tứ dong dài, tiện tay bưng chậu sành, nói: “Được rồi, gọi trở về rồi, đắp cái áo khoác mới này lên cho Tam Tam ngủ, chớ quấy rầy nó. Cả nhà con cùng ngủ đi, ta cũng phải về đây.”

Diêu Tiểu Đông vội đắp áo khoác lên người Diêu Tam Tam, cùng Diêu Tiểu Cải tiễn bà Tứ ra ngoài, lúc trở vào, thấy Diêu Tam Tam đã mở mắt ra, nhìn hai chị cô mà cười.

“Cười cái gì mà cười! Em ngủ đi.” Diêu Tiểu Đông trừng cô, Diêu Tam Tam đã thỏa mãn lòng hiếu kỳ, lúc này thật sự xoay người, mới đó đã ngủ say.

Cả đêm Diêu Tiểu Đông ngủ không yên, mấy lần đưa tay sờ soạng Diêu Tam Tam, mà đêm ấy Diêu Tam Tam lại ngủ hết sức yên ổn, không phát sốt nữa. Lòng Diêu Tiểu Đông tràn đầy vui mừng, bà Tứ quả nhiên thần kỳ! Nhưng vẫn chưa yên tâm lắm, bắt Diêu Tam Tam uống thêm hai viên thuốc cảm nữa.

Hồn cũng đã gọi, thuốc cũng đã uống rồi, thì bất kể cái nào gây tác dụng, dù sao Diêu Tam Tam cũng đã khỏi, không phát sốt nữa. Trương Hồng Cúc cảm thấy thiếu bà Tứ một ân tình, một khi người nông dân thiếu nợ ân tình, thì mang hai gói đường trắng, hoặc là hai cân đào tộ gì đấy, đến nhà họ ngồi một chút, nhưng hoàn cảnh nhà họ Diêu khó khăn, không có thứ gì để cảm tạ người ta.

(*)Bánh quy rắc hồ đào (hay còn gọi là quả óc chó), edit mèο mạnh mẽ diễn đàn lê quý đon, một loại thức ăn nhẹ quen thuộc, có các thành phần chính là trứng, bơ, bột mì.

Trương Hồng Cúc liền kêu Diêu Tiểu Đông: “Bà Tứ lớn tuổi, đây về sau mấy chị em con, bớt thời giờ đi gánh cho bà chút nước, phụ chút việc gì đấy, không thể quên ơn người ta”

Trương Hồng Cúc nói “quên ơn”, đại khái là chỉ sự vong ân.

(*)Từ gốc là “bạch” = quên ơn, vong ân.

Diêu Tam Tam tự dưng phát sốt một cách khó hiểu, lại khỏi một cách khó hiểu. Cô dành cả ngày chủ nhật đi vớt được một giỏ ốc, rồi nuôi bằng nước trong. Gần tới thi cuối kỳ, bài tập càng ngày càng nhiều, buổi chiều tan học, Diêu Tam Tam vội vã làm bài, phải làm ôn tập cho giỏi trước đã, mấy hôm nữa rảnh rồi lại đi vớt ốc. Dù sao thì đầu bếp trẻ cũng chỉ cần một giỏ thôi.

Diêu Tam Tam cẩn thận xử lý số ốc kia xong rồi, chờ đến thứ Bảy, cắt bỏ đuôi, tranh thủ mang đến cho tiệm ăn vặt tiện lợi trước buổi tối, đầu bếp trẻ cụp mắt nhìn rồi đưa tay đảo một chút, nhìn qua nhìn lại, hình như rất hài lòng.

“Làm rất sạch, đây về sau, mỗi tuần đưa cho anh hai giỏ, đều phải chuẩn bị tốt như vậy, cứ tính theo năm đồng mà trả cho em chịu không?”

Diêu Tam Tam vội đồng ý: “Được mà, thứ bảy hoặc là chủ nhật, em nhất định sẽ mang tới.”

Mùa Đông Xuân vốn nắng hạn, nào biết gần tới lúc gặt lúa mì, lại liên tục đổ mưa, mưa rơi tí tách xuống đất mấy ngày, trong ruộng lúa mì đều ngập nước cả, ngay sau đó lại nắng nóng hừng hực, lúa mì đầy đồng đã vàng hết.

Mạch chín trong một buổi, tầm già trong nhất thời.

Hơn nữa thứ lúa mì này, tính nết cũng nóng nảy hơn các loại hoa màu khác, ta nói đậu phộng đi, thu sớm hay thu trễ mấy ngày, đều không thành vấn đề; lại nói cây ngô đi, chỉ cần chín rồi, đỡ thân cây lên, ta hái cả một tháng, miễn không có ai đến trộm, thì để cho nó khô héo trong đất cũng chẳng sao.

Nhưng lúa mì thì không được, lúa mì chín rồi, bị phơi nắng gắt, nó sẽ “đứt đầu”, cuống của các bông con rất nhỏ, phơi nắng khô vô cùng dễ gãy, bông con rớt xuống đất sẽ lãng phí không ít lương thực. Không chỉ “đứt đầu”, lúa mì mà chín quá, vỏ lúa khô đi, lúc ta cắt hơi động mạnh một chút là hạt đã rơi xuống bùn đất rồi.

Cho nên, nông thôn gặt lúa, đều phải chụp giật thời gian, không dám trễ nãi, gặt lúa mì xong, còn phải tranh thủ độ ẩm mà gieo hạt xuống, mùa lúa mì, tuyệt đối là mùa vụ bận rộn nhất, căng thẳng nhất.

Trường học cho nghỉ một tuần để gặt lúa, Trương Hồng Cúc để non còn chưa qua tháng, ba chị em nhà họ Diêu đều theo Diêu Liên Phát xuống ruộng gặt lúa, cả mùa lúa mạch này, gặt đặc biệt vất vả, giẫm lên bùn đất mềm nhũn, gặt từng nhát từng nhát lưỡi hái, bó lúa mì lại, vác từng bó từng bó tới bờ ruộng. edit mèò mạnh mẽ diễn đàn lê quý đôn Máy kéo, xe bò, hoàn toàn không thể tiến vào trong ruộng để kéo, gốc rạ nát nhừ rồi, bánh xe còn nghiền qua nữa, sẽ ép bùn đất thành một cái bánh cứng ngắc, không thể dễ dàng gieo trồng nữa.

Vác lúa mì tới bờ ruộng, chờ Diêu nhị thúc giúp một tay kéo về nhà. Lần trước Diêu Tam Tam đánh Nhị Văn, Diêu nhị thẩm nhìn thấy cô, vẫn luôn trợn mắt tức giận. Diêu Tam Tam nghĩ, kêu chú hai kéo lúa mì, không biết thím hai còn muốn nói lời lẽ khó nghe gì nữa đây!

(*)Mấy cái vụ Diêu nhị thúc, Diêu nhị thẩm không được viết hóa này toai đã giải thích ở mấy chương đầu rồi nghen bà con.

Đến trưa thì Diêu Tam Tam ngừng lưỡi hái, về nhà chuẩn bị cơm trưa. Cô nhanh tay nhanh chân gói một nôi bánh bao nhân bí rợ, dùng bột lên men thì rất tốn công, bột cô dùng là bột mì chưa lên men, gói bánh bao thoát nhìn khó khăn, thật ra thì bớt được việc vừa phải nấu cơm vừa nấu đồ ăn, lại thuận tiện để đưa đến ruộng. Mang thứ này đến ruộng ăn có thể tiết kiệm không ít thời gian.

Gặt lúa mạch là thời điểm bận rộn nhất trong một năm, lao động quá nặng, ăn uống là điều tiên quyết không thể thiếu, phải ăn đồ ăn có thể dần tốt cơn đói mới đáp ứng nổi việc lao động chân tay cường độ cao. Thế nên vào lúc này, nhà nhà đều chuẩn bị đồ ăn ngon.

Bánh bao ra nôi, Diêu Tam Tam lấy lồng đựng xong rồi, lại xách một bình nước, vội vàng mang ra đồng. Ruộng của ba anh em nhà họ Diêu đều liền kề nhau, Diêu Tam Tam đi tới bờ ruộng, xa xa đã nhìn thấy hai nhà chú hai, chú ba đang ngồi ăn cơm trên đất rồi.

Nhị Văn Tam Văn đều không làm việc, Diêu lão nãi trong nhà làm đồ ăn xong, hai đứa nó xách bình tới đưa cơm đưa nước. Lúc gặt lúa mì, Diêu lão nãi không xuống ruộng, mà ở nhà nấu cơm cho con thứ hai thứ ba, trông sân, phơi lúa, dù sao cũng nhẹ nhàng hơn. Nhà Diêu Liên Phát cũng từng muốn được bà giúp, nhưng Diêu lão nãi lại nói rằng: mấy đứa con gái nhà mày, nấu có chút cơm còn đợi tao ra tay hả?

Con trai không cần vào nhà bếp, con gái phải xoay quanh bếp, Diêu lão nãi xem đó là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

(*)Thiên kinh địa nghĩa là để chỉ những lí lẽ đúng đắn xưa nay, không có gì phải bàn cãi, nghi ngờ.

Diêu Đại Văn cũng mười lăm tuổi rồi, cũng giơ lưỡi hái lên gặt lúa rồi, chẳng qua Diêu Đại Văn làm việc nhẹ nhàng, chỉ là làm dáng chút đỉnh, Diêu Tam Tam cắt sáu luống lúa mì thì Diêu Đại Văn còn chưa cắt được một luống.

“Cha ơi, ăn cơm.” Diêu Tam Tam hô gọi một tiếng, Diêu Liên Phát ném lưỡi hái xuống, hỏi một câu: “Làm cái gì ăn?”

“Bánh bao bột mì không lên men.” Diêu Tam Tam để giỏ xuống, kêu chị hai chị ba ăn cơm, Tam Văn ở đầu trên cạnh đó nghe thấy, lập tức kêu lên: “Mẹ, con muốn ăn bánh bao.”

“Lại ăn nè.” Diêu Liên Phát sai: “Tam Tam, lấy trước cho Tam Văn một cái, Nhị Văn một cái.”

Tam Văn đã vui mừng chạy tới, Diêu Tam Tam đành đưa cho nó một cái bánh bao, Nhị Văn nhìn Diêu Tam Tam, hừ một tiếng, không có đi qua. Tự nó không qua, Diêu Tam Tam dĩ nhiên sẽ không đưa cho nó, dù sao cô cũng chẳng phải con nít mà phải không? Nhị Văn không tới, Trụ Tử nhà chú ba lại tới rồi, không hề

khách sáo, tự tiện lấy bánh mà ăn. Trụ Tử cắn bánh bao trong miệng, nói năng không rõ: “Bánh bao nhân bí, Chị Tam, chị gói ngon hơn chúng em, mẹ em gói bánh không có ngon bằng chị”.

Tam Văn rất nhanh đã nuốt xong cái bánh, đưa tay về phía Diêu Tam Tam: “Em còn muốn.”

“Em ăn nữa, tội chị sẽ không đủ ăn.” Diêu Tam Tam bắt đầu nói. Diêu Liên Phát đảo mắt nhìn cô, nói: “Tam Văn nó nhỏ, mày không có ăn cũng phải nhường nó ăn trước.” Tam Văn nghe, cười hì hì thò tay vào rổ lấy một cái bánh, há to mồm cắn ngay một cái, giống như ra oai cho Diêu Tam Tam nhìn.

Tam Văn này cũng mười tuổi rồi, lượng cơm ăn dĩ nhiên cũng không nhỏ, còn Trụ Tử hơn tám tuổi, cũng ăn hết hai cái bánh bao, chỉ sợ thật sự không đủ cho nhà mình, thời điểm gặt lúa này, nhất định nhà nó cũng làm thức ăn ngon, vậy mà còn đến ăn đồ nhà người khác, chẳng phải là bản tính thích hưởng lợi ư? Chẳng trách có câu cơm nhà người ta mới thơm. Bây giờ Diêu Tam Tam đang lo, chốc nữa không đủ ăn thì biết làm sao?

Diêu Hồng Hà nhà thím ba cũng tới gặt lúa, Trụ Tử theo xuống ruộng, chỉ dắt trâu đưa nước, Diêu lão nãi sợ nó bị ăn nắng đen da, cho nó đội một cái nón rộng vành của người lớn, trông từ xa cứ như một cây nấm lớn.

Đang ăn cơm, Diêu tam thẩm cầm bánh rán cuộn trong tay bước qua, Diêu Tiểu Đông và Diêu Tiểu Cải rửa tay trở lại, mới vừa uống chút nước, Diêu Tam thẩm nhìn chằm chằm Diêu Tiểu Đông, cười híp mắt nói với Diêu Liên Phát: “Anh cả, người tôi nói đó, anh đã nhìn qua chưa?”

“Vẫn chưa.” Diêu Liên Phát nói rồi cũng nhìn Diêu Tiểu Đông một cái, Diêu Tiểu Đông cúi đầu ăn cơm, còn Diêu Tam Tam nghe thấy lại để ý.

“Lời nói của tôi anh không tin, anh nói xem hai nhà chúng ta là quan hệ gì, tôi còn không nghiêng về bên anh sao?” Giọng nói của Diêu tam thẩm hơi eo éo, “Vậy anh mau nhìn qua đi, thấy thích hợp thì gặp mặt. Người đầu kia vẫn chờ tôi đáp lời đó!”

“Được rồi, qua mấy ngày bận rộn này đã.”

Diêu Tam Tam nghe thấy, thật sự muốn chọn rể cho Diêu Tiểu Đông rồi hả? Diêu Liên Phát tất nhiên là nói với bên ngoài muốn chọn rể, ông nói vậy, thì đương nhiên có người muốn làm mối, thím ba xưa nay biết ăn nói, người chết cũng có thể nói thành sống, không biết bà ấy giới thiệu dạng người gì, lời thím ba cô nói, tin được mấy phần đây?

Diêu Tam Tam nhìn Diêu Tiểu Đông một chút, Diêu Tiểu Đông cam chịu cúi thấp đầu, cầm bánh bao trong tay mà thật lâu chưa cắn một miếng, xem ra trong lòng đã rõ. Diêu Tam Tam không nhận được lo lắng, chị hai mới mười sáu, mặc kệ đối phương là ai, thì chuyện chọn rể này cũng thật sự không nên.

* * *

Diêu Tam Tam lo lắng về Diêu nhị thẩm đúng là không thừa, đến chiều, lúa mì đã chín ở hai đầu bờ ruộng của mỗi nhà, Diêu Nhị thúc kéo của nhà mình trước, rồi lại giúp Diêu tam thúc chất lên xe, chờ ông ta dắt xe trâu đi tới đồng lúa nhà Diêu Tam Tam, Diêu nhị thẩm liền kiểm chuyện nói.

“Trâu này mệt nhọc cả ngày rồi, ông dùng, anh ta cũng dùng, dùng cái là không nghĩ, không phải của nhà mình đương nhiên không tiếc, gia súc nhà ai mà người đó không tự đau lòng?”

Diêu Liên Phát cúi đầu không lên tiếng, Diêu Nhị thúc bực mình mắng vợ: “Cô im lặng một chút có được hay không? Nhà anh cả không có gia súc, dùng trâu nhà chúng ta, mạ đậu phộng, rơm lúa mì nhà anh ấy thu chẳng phải đều cho chúng ta nuôi trâu rồi sao?”

“Đó là mùa đông, tới mùa hè, cả ngày tôi cắt cỏ xanh cho trâu ăn, có ai giúp tôi không hả? Mỗi ngày tôi cắt một bao cỏ lớn, dễ dàng lắm sao?” Diêu Nhị thẩm bỗng nhiên lớn giọng nói: “Tiểu Đông, Tiểu Cải, mấy đứa bây, ở không không có chuyện làm thì đến cắt cỏ cho tao.”

“Thím hai, chị hai chị ba xuống ruộng nhổ cỏ, trừ mớ cỏ mủi vệt cho heo ăn, mấy thứ cỏ khác, không phải chị hai đều đưa cho thím nuôi trâu hết rồi sao?” Diêu Tam Tam ôm một bó lúa mì lên xe trâu, tiện tay chỉ Nhị Văn, “Mai mốt kêu Nhị Văn Tam Văn dắt đi thả, thì thím khỏi cần cắt cỏ nữa rồi.”

(*)Cỏ mả vịt: Rau mác.

Diêu Nhị thắm quệt miệng nói: “Nhị Văn Tam Văn còn phải đi học, lại nói con trai nghịch ngợm, sẽ không làm việc, mày còn trông nó làm gì? Nhà mày con gái nhiều, thì làm nhiều một chút không được à?”

“Thím hai, chị em tụi con đông đúc, vậy lúc nhà thím đập lúa, gieo hạt, không phải là do tụi con đi giúp ư?” Diêu Tam Tam cười cười nói, “Bằng không, chuyện đập lúa chẳng hạn, thím và chú hai hai người có thể làm nổi ư?”

“Được rồi được rồi, làm cả ngày trời, còn chưa đủ làm một cái miệng của bà nữa hả?” Diêu Nhị thúc quát một tiếng, một mặt là anh em ruột, mặt khác, nhà ông ta và nhà Diêu Tam Tam, chính là giúp đỡ lẫn nhau, nhà ông ta có trâu, ba chị em nhà Diêu Tam Tam lại theo ông ra sức, nói cao hơn một chút thì chính là cùng hưởng tài nguyên. Vợ con ông ta đông, đất đai cũng nhiều, ba thằng con trai không có đứa nào sai được, ba đứa con gái kia, cũng coi như đã đi theo ông ta làm việc không ít.

Diêu Nhị thúc vừa mở miệng, Diêu Liên Phát cũng bắt đầu quở mắng Tam Tam: “Tam Tam, con nhỏ này, học ở đâu cái kiểu miệng lưỡi bén nhọn đó? Có rảnh rồi khỏe mạnh mà nói chuyện, sao không lo đi làm việc mau đi!”

#Rất thích Diêu Tiểu Đông, thấy cô thật sự rất thương Tam Tam. Muốn có người chị như thế ghê :-p.

14. Chương 14: Chuyện Gặp Gỡ

Diêu Tam Tam đoán không sai, vừa qua mùa gặt, quả nhiên Diêu Liên Phát liền bảo Diêu Tiểu Đông xem mắt. Người là do thím ba dắt đến nhà, chọn rể, một mặt là gặp nhau, một mặt là nhà trai cũng cần phải đến xem gia cảnh.

Sáng sớm, Diêu Liên Phát đã sai ba đứa con gái dọn dẹp nhà cửa. Dọn dẹp như thế nào? Có dọn dẹp cỡ nào, chẳng phải vẫn chỉ là căn nhà hai gian trông không với bốn bức tường? Huống chi, Diêu Tam Tam vốn không muốn chuyện này thành, cô dám khẳng định, Diêu Tiểu Đông cũng có cùng suy nghĩ với cô.

Gần trưa, thím ba dẫn một người đàn ông tới nhà họ Diêu, vóc dáng nhỏ con lanh lẹ, diện mạo bình thường, nhưng gương mặt lộ ra mấy phần láu cá, khiến người ta rất không ưa. Đây cũng không phải mấu chốt, mấu chốt là, người kia, nhìn thế nào cũng phải hai ba chục tuổi rồi.

“Anh cả, chị cả, đây chính là Vương Tiểu Mãng”.

Diêu Tiểu Đông núp trong phòng không ra, Trương Hồng Cúc cũng sắp qua tháng sinh rồi, cố ngồi dậy chào hỏi, thấy mặt người đàn ông kia, dường như khá hài lòng. Suy cho cùng, nếu tất cả các mặt đều tốt, thì làm gì chịu đến ở rể chứ? truyện được edit bởi mèo mạnh mẽ diễn đàn lê quý đôn Trái lại, Diêu Liên Phát vó vẻ không ưng lắm, vẻ mặt không nóng không lạnh, dù sao thì trong cảm nhận của ông, kẻ có thể làm “con trai” ông, ít nhất cũng phải giữ được thể diện cho nhà họ Diêu, người tốt chí hướng tốt, có khí phách và có năng lực nữa thì tốt hơn.

Nhìn như vậy, thì Trương Hồng Cúc có vẻ thực tế hơn.

Gã đàn ông kia đảo tròn cặp mắt đồ đen, đánh giá gian nhà gạch đất nhà họ Diêu, trên mặt lộ vẻ thờ ơ, làm con nhà này ấy hả, đương nhiên là gã coi thường rồi. Dĩ nhiên Diêu tam thắm không bỏ sót vẻ mặt của gã, liền cười nói:

“Cháu trai, nhà ông ấy có đến ba đứa con gái, mà không có lấy một mụn con trai làm trụ cột gia đình, tạm thời không giàu có, nhưng mấy chị em đều giỏi giang, sau này lập gia đình, nhất định sẽ càng ngày càng giàu có. Cô cháu gái kia của di đây, phải nói là người nhanh nhẹn, tám thôn mười dặm, cháu cũng không tìm ra được cô gái nào xinh đẹp giỏi giang hơn đâu.”

Diêu Tam thắm nói mấy câu đó, ngay trước mặt người nhà họ Diêu, ý kia đã quá rõ ràng — Vương tiểu mãng, cậu đừng thấy nhà người ta nghèo, con gái người ta hết sức xinh đẹp; Diêu Liên Phát, Vương Tiểu Mãng này nhà khác muốn ngọam còn không được, người ta không chê nhà ông nghèo, là mừng lắm rồi.

Người đàn bà này, một câu hai nghĩa, nhắc nhở đôi bên, trên mặt Diêu Liên Phát có chút thất vọng, kêu Diêu tam thẩm và Vương Tiểu Mãng: “Đến đây, vào trong nhà ngồi đi.” Vừa quay đầu lại quát Diêu Tam Tam: “Chị hai mày đâu? Kêu nó ra đây, không thấy khách tới sao?”.

“Một lần thì lạ, hai lần thì quen, lần này đến là khách, lần tới đến sẽ đối đãi như người nhà. . . .” Vẫn là Diêu tam thẩm khéo miệng, vừa nói vừa cười, có bà ở đây thì không thể yên lặng được. “Dì nói với cháu này Tiểu Mãng, cháu gái của dì ấy, da mặt mỏng lắm, mắc cỡ đến nổi luống cuống rồi.”

Đoàn người vào nhà, Diêu Tiểu Đông cúi đầu bước ra từ buồng trong, nhìn gã đàn ông kia một cái, cắn môi không lên tiếng, riêng Vương Tiểu Mãng nọ vừa nhìn thấy Diêu Tiểu Đông, cặp mắt đỏ đen lập tức sáng lên, nhìn trân trân vào Diêu Tiểu Đông mãi không thôi. Thiếu nữ mười sáu tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo, mặt mày như vẽ, vóc người thon thả, quả nhiên là hàng tốt!

Diêu Liên Phát sai: “Tiểu Đông, đừng có đứng ngáy ra đó, đi lấy nước cho khách!”.

Diêu Tiểu Đông cúi đầu đi ra ngoài, Diêu Tam Tam theo cô, thấy Diêu Tiểu Đông đến bệ bếp xách ấm nước, mới tức giận kéo Diêu Tiểu Đông lại nói: “Chị hai, chị tính rót nước cho gã thật hả?”

Diêu Tiểu Đông để ấm nước xuống, cắn môi không nói lời nào, Diêu Tam Tam kéo Diêu Tiểu Đông mà nói: “Chị hai, thím ba nói gã kia hai mươi ba, nhưng em nhìn thế nào cũng thấy gã không phải hai mươi ba, ba mươi hai thì đúng hơn, lớn hơn chị một đồng tuổi thì không nói đi, nhưng nhìn vào cũng không phải người đứng đắn gì, dù thế nào chị cũng không thể đồng ý.”

“Chị không đồng ý thì có tác dụng không? Cha có cho phép sao?”

“Chị mặc kệ ông ấy, chị hai, dù sao chị cũng mới mười sáu, không thể cứ để cho họ giày xéo như vậy, chị kiên quyết không chịu, cha có thể làm gì chị?”

“. Xem tình huống đã, nói không chừng, cha mẹ mình cũng không chịu thì sao?”

“Chuyện của chính chị, mà chị để người khác làm chủ hay sao?” Diêu Tam Tam tức đến giậm chân.

Diêu Tiểu Đông nói: “Gia cảnh mình như vậy, chị lại là con cả, cha nói phải giữ chị ở nhà, đập chết chị cũng không cho chị gả ra ngoài, cuộc sống này, dù sao cũng phải nhún nhường mà phải không?”

Nhún nhường, nhún nhường kiếp trước cô nhún nhường khắp nơi, nhẫn nhịn uất ức, chịu đựng vì cái nhà này, rốt cuộc, có ai vì cô? Diêu Tam Tam oán hận nói: “Chị nhún nhường ông ấy, ông ấy có nhường chị không?”.

Diêu Tiểu Đông cúi đầu than thở.

Thím ba và Vương Tiểu Mãng ngồi một lát, rồi khách sáo rời khỏi nhà họ Diêu, không lâu sau, thím ba tiễn Vương Tiểu Mãng đi rồi, mới cười híp mắt mà trở lại.

“Anh cả chị cả, hai người thấy sao? Tôi đã nói rồi, chàng trai này là người tháo vát, đầu óc linh hoạt lại có chí hướng, nếu không phải trong nhà nhiều anh em không cưới vợ nổi, sao có thể lưu lạc tới ở rể nhà anh chị? Tôi còn đang lo lắng người ta chê bai gia cảnh anh chị đây, vừa rồi người ta mới nói với tôi, người ta không chê cái nhà hai gian rách rưới này, người ta có bản lĩnh, có chí khí giúp nhà các người gánh vác gia nghiệp về sau. Đây chính là người tốt, nếu hai người vừa ý, thì việc hôn nhân này coi như thành”.

“Anh thấy cũng được, ăn nói cũng khá.” Diêu Liên Phát nói rồi liếc nhìn Trương Hồng Cúc, “Bà thấy thế nào?”.

“Tôi thấy không tồi.” Trương Hồng Cúc ngoảnh đầu hỏi Diêu Tiểu Đông, “Tiểu Đông, con thấy sao?”.

Diêu Tiểu Đông cam chịu cúi đầu không nói, Diêu Liên Phát gắt một câu: “Bà hỏi nó làm gì, nó là con nít biết cái gì? Người nhà nông, mắt không thể nhìn quá cao, có thể làm việc kiếm tiền sống qua ngày là được rồi.”

“Vậy tốt rồi, tôi đây sẽ đáp lời người ta ngay nhé?” Thím ba cười hì hì mà nói, “Ôi chao, không uống công tôi chạy tới chạy lui mấy chuyện. truyện được edit bởi mèo mạnh mẽ Tiểu Đông, con đừng chê Vương Tiểu Mãng lớn hơn con mấy tuổi, lớn hơn vài tuổi mới biết thương người, mai một sống chung con sẽ hiểu.”

“Sao có thể để thím uống công chịu mệt, ngày khác mời thím uống mấy ly rượu cưới”. Trương Hồng Cúc cười nói.

“Như vậy được không, phiên chợ mấy ngày tới, chúng ta đến thị trấn mua quần áo cho người ta, Vương tiểu mãng còn nói với tôi, cậu ta cũng muốn mua mấy bộ áo kiểu cho Tiểu Đông, người ta đến ở rể nhà anh chị, còn chủ động muốn mua quần áo cho Tiểu Đông, đúng là chàng trai tốt! Anh cả cho thêm ít tiền quà ra mắt, coi như đính hôn, anh thấy được không?”.

“Được, vậy nhờ thím sắp xếp.” Diêu Liên Phát đồng ý luôn miệng, dường như đó là chuyện người lớn bàn bạc với nhau, cũng không thêm hỏi ý kiến của Diêu Tiểu Đông. Trong lòng ông thật ra cũng biết, con gái ở nhà kén rể, sao có thể không uất ức? Đàn ông tốt mọi mặt, sao chịu ở rể?

Diêu Tam Tam bên cạnh giận đến cắn răng, tuyệt đối không thể tro mắt nhìn chuyện này thành được!

Diêu Tam Tam đã nhất trí với đầu bếp trẻ, mỗi tuần sẽ mang tới hai giỏ ốc. Làm người thì nói chuyện phải giữ lời, cô có nhiều bài vở quan trọng, cũng may chung quanh có nhiều hồ nước, cô tận dụng hết thời gian có thể để vớt từng chút một, chủ nhật cố ý dậy thật sớm, mặt trời còn chưa mọc đã mang đi giao, chuyển này, hai giỏ ốc cọ sạch cắt đuôi, được mười cân sáu lạng, hẳn là năm tệ ba đồng, đầu bếp lại trả cô năm tệ năm đồng.

“Đại ca, thôn Yên Đôn phải đi hướng nào?” Lúc gần đi, Diêu Tam Tam hỏi đầu bếp trẻ.

“Yên Đôn? Xa lắm. Đi theo quốc lộ, qua sông Tây, rồi phải đi tiếp theo hướng tây ba bốn dặm nữa”. Đầu bếp trẻ nói, “Em bé tọ, chưa nói chuyện không an toàn, chỉ bằng cặp chân này của em, tới được đó thì trời cũng tối luôn rồi.”

(*)Dặm: Một dặm bằng ½ km.

Sông Tây cách đây hai ba chục dặm đường, phải làm sao bây giờ? Diêu Tam Tam lo lắng, cô có chuyện muốn làm, còn chậm chạp nữa, chắc muộn mất.

“Như vậy đi, chờ anh hai tiếng nữa, anh làm công chuyện xong rồi, muốn tới sông Tây mua một mớ tôm sông, ven sông bán mới tươi, anh thuận đường đưa em theo”.

Diêu Tam Tam vừa nghe, liền để giỏ xuống, chủ động nhặt rửa rau phụ đầu bếp. Đầu bếp họ Dương, tên họ khá thú vị - Dương Bắc Kinh, quán ăn vặt tiện lợi này, là do y và anh trai là Dương Quảng Châu tự mở, nghe nói hai anh em từ lâu đã không còn cha mẹ, gia cảnh hết sức khó khăn. Cũng may anh y làm công trong khách sạn ở nội thành mấy năm, kiếm được chút tiền, trở về cùng em trai mở quán ăn nhỏ này, dạy em trai tay nghề nấu nướng, buôn bán cũng ngày một tốt.

Bình thường Dương Bắc Kinh luôn ở quán ăn để trông coi, còn Dương Quảng Châu lúc không gấp thì không tới, từ lúc mở quán ăn, Dương Quảng Châu cũng không chịu nhàn rỗi mà đến các làng xã chung quanh thu mua da dê da thỏ. Thời kỳ này, chỉ cần chịu làm việc, thì ngày trôi qua cũng không phải lo.

Diêu Tam Tam phụ Dương Bắc Kinh làm công việc sáng sớm, không tới chín giờ, Dương Bắc Kinh xoa xoa tay, đặt một cái bát trước mặt Diêu Tam Tam.

“Ăn chút gì đi, chuẩn bị đi.”

Diêu Tam Tam nhìn thấy trong bát là mỳ sợi nhỏ cán tay, rắc chút hành lá cắt nhỏ, rau ghém, vừa nhìn đã muốn ăn — bụng cô rất đói. Sáng sớm cô đã nghĩ phải nhân cơ hội đến Yên Đôn, đường xa nên trời vừa sáng đã tay cầm bánh cuốn mà ra cửa, đi xa tới đây, bận rộn cả buổi, không đói sao được!

Nhưng mà, đây là quán ăn người ta đó! Diêu Tam Tam nhìn nhìn Dương Bắc Kinh, ngượng ngùng nói: “Anh cả (*), sáng sớm em đã ăn rồi.”

(*)Nguyên văn là “đại ca”.

“Sáng sớm ăn thì lâu rồi cũng đói bụng, mau ăn đi, còn sợ anh đòi tiền nữa hả?” Dương Bắc Kinh dẫn đưa trước mặt Diêu Tam Tam, nói: “Đừng gọi là anh cả, anh thứ hai, trên còn có anh trai đó”.

“Anh hai Dương.” Diêu Tam Tam hé miệng cười, bưng mỳ sợi lên ăn, Dương Bắc Kinh cũng bưng bát mì, ngồi cạnh cô ăn một cách thoải mái, điển hình đặc sắc của đàn ông nông thôn.

Mỳ sợi đã xuống bụng, Dương Bắc Kinh báo một tiếng với anh trai, dắt một chiếc xe máy hơi cũ ra, kêu Diêu Tam Tam lên xe. Đầu thập niên 90, xe máy là biểu tượng của người có tiền, nhưng chiếc xe máy cũ này, kỳ thực lại không đủ để chứng minh anh em nhà họ Dương có tiền, chẳng qua là hàng qua tay mà Dương Quảng châu mua làm phương tiện để dễ dàng đi mua bán hàng da thôi.

Dương Bắc Kinh đưa Diêu Tam Tam tới ven sông Tây, vốn muốn đưa đi tiếp, nhưng Diêu Tam Tam khước từ, bảo hẳn đi mua tôm sông trước, còn mình hỏi rõ phương hướng, đi dọc theo đê sông đến một thôn làng nằm ở phía tây bắc.

Không sai, nhà mẹ thím ba và tên Vương Tiểu Mãng kia đều ở thôn Yên Đôn này. Diêu Tam Tam muốn tới đây để biết rõ lai lịch Vương Tiểu Mãng. Gã kia, nhìn kiểu gì cũng không phải là kẻ đứng đắn.

Diêu Tam Tam một đường tìm được thôn Yên Đôn, cô không tùy tiện vào thôn mà đứng ở đầu thôn nhìn xung quanh một chút, thấy có hai bé gái trạc tuổi cô đang chăn dê, Diêu Tam Tam Thử mới cầm cọng cỏ đuôi chó trong tay, làm bộ thuận tiện, rề rà đi tới.

Con nít với con nít rất dễ làm quen, lại nói, bình thường thì con nít sẽ không nói láo đúng không?

“Mấy cậu chăn dê hả?” Diêu Tam Tam chủ động chào hỏi, “Đây có phải thôn Yên Đôn không?”

“Đúng rồi.” Một cô bé trong đó đáp lời.

Diêu Tam Tam tán chuyện với hai cô bé kia, nói từ chuyện chăn dê, đến chuyện mỗi người đã lên lớp mấy, dù sao cũng đều là trẻ con, lại đang ở thôn mình nên rất nhanh, hai cô bé đã thân thiết với Diêu Tam Tam. Diêu Tam Tam thuận tiện hỏi một câu:

“Tôi hỏi các cậu một chuyện ha, Vương Tiểu Mãng, có phải là người thôn này không?”

Diêu Tam Tam nhắc tới Vương tiểu mãng, hai cô bé kia liền liếc mắt nhìn cô thăm dò, hỏi: “Vương tiểu mãng, đúng là có người này, cậu là thân thích nhà gã à?”

“Không phải, tôi chỉ tùy tiện hỏi vậy thôi, tôi không quen gã.” Diêu Tam Tam nói, cố tìm cách làm giảm sự đề phòng của hai cô bé: “Tôi nghe người ta nói gã rất điều.”

Từ “điều” này, người nông thôn dùng để khen ngợi nhưng cũng có thể là châm biếm, có thể lý giải là lạnh lợi, cũng có thể hiểu là gian xảo quá đáng. Diêu Tam Tam vừa nói như thế, một cô bé trong đó đã bĩu môi nói:

“Còn không phải sao, điều nhất luôn rồi, chuyện tốt không làm, chuyện xấu thì rất siêng năng đó.”

#Chương sau: bộ mặt thật của Vương Tiểu Mãng, Tam Tam ra tay, Diêu Tiểu Đông nổi giận =]]

15. Chương 15: Tên Du Thủ Du Thực

“Còn không phải sao, điều nhất luôn rồi, chuyện tốt không làm, chuyện xấu thì rất siêng năng đó.”

“Thật sao? Gã ta làm chuyện xấu hả?”

Diêu Tam Tam ra vẻ rất hứng thú, quả nhiên hai cô bé kia liền thao thao bất tuyệt kể cho cô nghe.

“Chứ sao nữa, tôi nghe nội tôi nói.”

Diêu Tam Tam dạo một vòng thôn Yên Đôn, thấy bên áo nước đầu thôn có mấy người phụ nữ đang giặt áo, liền bước qua bắt chuyện. Phụ nữ nông thôn vốn thích tán chuyện, vừa nghe Diêu Tam Tam nhắc tới Vương Tiểu Mãng, lập tức mồm năm miệng mười bắt đầu bát quái với cô...

Diêu Tam Tam trở về từ thôn Yên Đôn, tức muốn càn hòng.

Cô vào cửa, vừa lúc thấy Diêu tam thắm đang ở nhà cô, nói là tới thương lượng chuyện đính hôn với Diêu Liên Phát, ngày mai có phiên chợ rồi, chính là ngày sắp xếp đính hôn. Diêu Tam Tam với gương mặt nhỏ nhắn lạnh lẽo, đứng trước mặt Diêu tam thắm mà hỏi.

”Thím ba, thím nói xem thím có thù oán gì với nhà chúng tôi? Mà lại lừa bịp chúng tôi như vậy?

Diêu tam thắm nắm một nắm hạt dưa trong tay, đang cắn, nghe Diêu Tam Tam nói như thế, vô cùng bất ngờ sững sốt, nửa miếng vỏ hạt dính trên mép bà ta, ngay sau đó liền phản ứng kịp, hừ một tiếng, nhổ vỏ hạt dưa đi, trừng mắt gào lên với Diêu Tam Tam: “Cái con nhỏ này, mày nói cái gì vậy? Tao lừa bịp nhà mày hồi nào? Tao thấy mày lớn gan rồi đó!”

Lớn gan, là từ dân bản xứ dùng để mắng chửi người không có phép tắc, to gan lớn mật, có cả chút ý “ngỗ nghịch”.

Cùng với lúc Diêu tam thắm mở miệng, Diêu Liên Phát cũng mắng Diêu Tam Tam: “Muốn chết hả, mày nói bậy bạ cái gì đó? Mày nghĩ mày đang nói chuyện với ai? Cả ngày nay, mày chết ở đâu?”

Miệng vừa mắng, Diêu Liên Phát vừa giơ tay đánh Diêu Tam Tam, Diêu Tam Tam nhanh nhẹn lùi ra sau một bước, lạnh giọng nói: “Cha, cha có thể đợi con nói xong được không? Thím ba, hôm nay, tôi đã đến thôn Yên Đôn của thím.”

Thím ba rõ ràng ngăn ra một lát, nhưng sau đó trở lại bình thường, bữu môi nói: “Mày đến thôn nhà mẹ đẻ thím làm gì? Cái con nhỏ này, chạy tán loạn khắp nơi, thật đúng là lỗ mãng, không sợ giữa đường bị bọn buôn lậu bắt đi à.”

Thím ba vừa nói vừa chuyển qua Diêu Liên Phát, âm dương quái khí nói: “Anh cả, không phải tôi nói anh chứ, Tam Tam nhà anh là con gái, anh để cho nó tùy tiện chạy rong khắp nơi, điên điên khùng khùng, bị mang tiếng mất nết thì hỏng đó.”

(*) Âm dương quái khí: nghĩa đen là khí quái lạ trong trời đất, nghĩa bóng chỉ những người lời lẽ, cử chỉ quái đản, kỳ lạ hoặc lời nói, thái độ không chân thành, khiến người ta đoán không ra.

“Thím ba, thím đừng có đánh trống lảng, trong lòng thím giấu giếm cái gì, thiếu rõ ràng nhất. Tên Vương Tiểu Mãng đó, thím cho rằng tôi không hỏi thăm rõ ràng sao?” Diêu Tam Tam quay đầu nói với Diêu Liên Phát: “Cha, tên Vương Tiểu Mãng đó, chính là một gã du côn khôn nạn, chuyên làm việc bất lương, thứ người xấu xa như vậy, thím ba giới thiệu cho chị hai, chẳng phải cố ý lừa bịp sao?”

Diêu Liên Phát sững sốt, nhưng ngay sau đó lại ra vẻ bàng quan, nói: “Tao đã tìm hiểu rồi, thím ba mày cũng đã nói riêng với tao, không phải bàn chuyện cưới gả với đối tượng đầu tiên không thành, nên chậm trễ việc hôn nhân sao? Nói không thành, thì người ta không được tìm đối tượng nữa à? “

Diêu Tam Tam vừa nghe đã muốn nổi giận, Diêu Liên Phát, thật đúng là chẳng hề coi trọng con gái! Cô nhìn nhìn thím ba, giận quá hóa cười.

“Thím ba, khoan hãy nói chuyện khác, thím hãy nói xem, tên Vương Tiểu Mãng kia, rốt cuộc năm nay bao nhiêu tuổi? Nhà gã có bốn anh chị em, gã là con thứ hai, người em thứ ba của gã đã kết hôn sinh con, thím nói gã hai mươi ba hả?”

“Thím nhớ không rõ lắm, có lẽ nhớ nhầm vài tuổi, nhưng cũng xấp xỉ cỡ đó.” Ánh mắt thím ba né tránh, nói: “Chuyện này có gì đâu? Lớn hay nhỏ vài tuổi, có gì ghê gớm? Kén rể tới cửa, số tuổi như vậy là vừa đúng, lớn hơn vài tuổi chẳng phải sẽ chừng chạc hơn sao?”

“Gã không phải là cháu trai kế nhà mẹ đẻ của thím sao? Thím có thể không biết rõ gã bao lớn ư? Số tuổi còn không rõ, thì thím mai mối cái gì?” Diêu Tam Tam bác bỏ thím ba, rồi nói với Diêu Liên Phát: “Cha, tên Vương Tiểu Mãng kia, năm nay hai mươi chín rồi, lớn hơn chị hai những mười ba tuổi. Em út trong nhà gã, cũng đã hai mươi, thím ba nói bà ấy nhớ lộn, cha tin không?”

“Mày nghe ai nói bậy vậy? Người ngoài ai có thể biết được nó bao lớn?” Trên mặt thím ba đã có vẻ ngượng ngập, nhưng vẫn còn mạnh miệng

“Tôi hỏi thăm mấy người già, mấy người phụ nữ trong thôn còn nói, cả nhà gã sống chung, cháu nội trong nhà đều đã đi học, thím ba, chuyện này có gì sai không?”

(*)Người ta thường nói đón “gió xuân mười dặm”. Tên Tiểu Mãng này là kẻ đầu trộm đuôi cướp, nên nói “đón gió thổi mười dặm”.

Bị Diêu Tam Tam chất vấn như vậy, mặt tím ba đã sung huyết thành cà tím, hằm hừ nói: “Tao thật đúng là có lòng hảo tâm mà mang tiếng lòng lang dạ thú, làm gì đến mức nghiêm trọng như mày nói? Anh cả chị cả, các người không ngẫm lại đi, nếu là thanh niên trẻ không một tật xấu, người ta có thèm ở rể cho cái nhà này sao?”.

"Còn chưa có hết đầu, chuyện mới thảng thối, Vương Tiểu Mãng bò lên đầu tường người ta, nhìn lên con gái người ta tắm, bị người trong nhà họ bắt gặp, cầm gậy gộc đuổi ra khỏi thôn, hiện giờ người ta rất tức giận, muốn đánh gãy chân gã, báo cảnh sát bắt gã, gã sợ tới nỗi chạy mất, đã mấy ngày không dám về thôn.

Diêu Tam Tam nói cho hết lời, cười lạnh lùng nhìn gương mặt xinh đẹp của vị thím ba kia, muốn xông tới cho bà ta vài bạt tai, tuy nói thím bà là bề trên, nhưng nay cũng chỉ mới ba mươi tuổi, lại biết ăn mặc, vẽ lông mày, làm mắt trắng tinh, khiến người ta phát bực.

Diêu Tam Tam thầm cân nhắc một chút, vóc dáng mình gầy đét, thím ba cũng không coi là lùn, muốn vả tới mặt bà ta, sợ rằng với không tới! Có thể dùng băng ghế đệm chân không nhỉ?

“Chuyện này, tôi không biết, tôi thật sự không biết.” Thím ba vội vàng giải thích, không phải bà ta sợ một nhà Diêu Liên Phát, nhưng nếu nhà Diêu Liên Phát nói ra ngoài, sợ rằng người trong thôn sẽ mắng bà ta thất đức. Ban đầu bà ta cho rằng, cách mấy chục dặm đường, sẽ không ai biết những chuyện này, nào ngờ Diêu Tam Tam tìm tới tận ổ.

Cho nên, thím ba vẫn còn cãi chày cãi cối: “Anh cả, tôi thật sự không có ý xấu. Tôi chỉ nghĩ, gia đình anh khó khăn, chọn rể, chỉ cần hấn không tàn không thiếu, xem như hấn trẻ tuổi phạm ít lỗi nhỏ. Đến nhà, anh dạy dỗ mấy năm là có thể sống an ổn qua ngày rồi, anh nói xem tôi đây không phải vì quan tâm nhà anh hay sao? Tôi cũng không thường về nhà mẹ đẻ, tôi nào biết.”

Thím ba còn chưa nói hết, một cây chổi đã đột ngột đập tới, hung hăng nện lên người bà ta, Diêu Tiểu Đông đỏ mặt, nổi điên đập thím ba liên tiếp mấy chổi.

Thở nóng nẩy còn có thể cắn người, dù cho tính tình Diêu Tiểu Đông dịu dàng, lúc này cũng không nhịn nổi sự tức giận. Đối với một thiếu nữ mười sáu tuổi mà nói, việc này không phải vô cùng nhục nhã sao?

“Chi hai? Chi lấy chổi làm chi? Để em đi lấy cho chi cái xẻng.”

Diêu Tam Tam gào lên như vậy, thím ba càng chạy nhanh hơn. Diêu Tiểu Đông giận đến nổi quẳng chổi, bùm mặt khóc.

Diêu Liên Phát chôn đầu im lặng, Trương Hồng Cúc tức tối mắng thím ba thất đức, lại oán trách Diêu Liên Phát: “Không phải ông nói đã hỏi thăm rồi sao? Ông hỏi thăm cái quỷ gì?”

Diêu Liên Phát ghen hòng hồi lâu mới nói: “Tôi nghe nhà thằng ba nói rất được, ngày nọ mẹ vợ thằng ba tới, tôi hỏi nữa, cũng nói thanh niên trẻ rất tốt, rất thông minh, cách xa mấy chục dặm đường, tôi hỏi ai được nữa? Nào biết.”

Tìm hiểu đối tượng xem mắt mà đi hỏi mẹ ruột của bà mới, biết nói Diêu Liên Phát như thế nào đây, haiz!

“Đàn bà thúì, ả tám phần là muốn chết mà, thằng ba cũng không ra gì, có người đàn bà thôi mà cũng quản không xong.” Diêu Liên Phát mở miệng mắng, thấy Diêu Tiểu Đông còn đang bùm mặt khóc, tự cảm thấy mình đuối lý, mới cau mày an ủi: “Đừng có khóc, chuyện này coi như thôi, mình không quan tâm tới gã nữa là được. Yên tâm, lần sau có bàn chuyện hôn nhân nữa, tao nhất định sẽ đi tìm hiểu rõ ràng.”

“Lần sau? Cha, thím ba nói mấy lời khó nghe, nhưng cũng có mấy phần sự thật, chúng ta nghèo mà gấp gáp kén rể tới nhà, chẳng phải loại người có chỗ thiếu hụt, có vấn đề? Mũi lệch mắt lé, nhân phẩm tồi tệ, cha cũng dám dẫn về nhà sao, cha làm vậy không phải ép chết chị hai sao!”

“Vậy mày nói phải làm sao? Chẳng lẽ phải ép chết tao mới được?” Diêu Liên Phát nén giận cả buổi trời, rốt cuộc trút xuống đầu con gái, “Muốn trách thì trách mẹ mày đi, ai kêu bà ta sinh ra cả ổ con gái chúng mày? Gà ấp còn có trống có mái, mẹ mày có thể sinh con trai cho tao, tao còn cần kén người ở rể cho nó sao?”

Diêu Tiểu Đông xoay người, khóc bỏ vào phòng, Diêu Tiểu Cải này giờ vẫn không lên tiếng cũng vào theo.

Diêu Tiểu Đông nằm lỳ trên giường khóc đến đau lòng, Diêu Tiểu Cải liền vỗ lưng chị hai, nhẹ giọng khuyên: “Chị hai, chị đừng khóc nữa, em không tin, chỉ toàn gặp người không ra gì? Ba chị em mình làm việc thật chăm chỉ để kiếm tiền, xây nhà lên, nhất định có thể gặp được người tốt.”

Từ đầu đến cuối, Diêu Tiểu Cải đều như một kẻ bàng quan, thờ ơ chứng kiến trò cười kia, Diêu Tiểu Cải thông minh và tỉnh táo, từ lâu cô đã biết xem xét thời cơ, nhìn sắc mặt người khác, cũng biết nên làm thế nào để bảo vệ chính mình. Trong lòng Diêu Tiểu Cải hiểu rất rõ, nếu Diêu Tiểu Đông không ở nhà kén rể, không tới hai năm, sẽ đến phiên cô thôi.

Diêu Tiểu Cải tự nhủ, theo như phong tục nông thôn, muốn giữ thì giữ con gái lớn, không giữ con gái thứ hai!

Cho nên, động cơ của Diêu Tiểu Cải và Diêu Tam Tam hoàn toàn bất đồng. Ta không thể nói Diêu Tiểu Cải ích kỷ, dù sao ai cũng muốn được gả tốt, chỉ có thể nói, cô quá bình tĩnh, quá thông minh rồi.

Chiến tranh ngoài phòng, vẫn còn đang tiếp diễn.

“Cha, ba chị em chúng con, đều có thể chăm sóc cho cha lúc về già, sau này em Tư về nhà, nhất định cũng sẽ hiếu thảo với cha, sao phải kén rể cho chị hai chứ? Dù chọn rể hay gả đi, cũng phải là đối tượng thích hợp với chị ấy, phải do chính chị vừa ý, tình nguyện trong lòng. Cha cứ khăng khăng kén rể cho chị, trái phải đều không như ý, cả đời chị ấy cũng sẽ không được hạnh phúc”.

“Mày đừng có khua môi múa mép cho tao, mày là con nít vất mũi chưa sạch, biết cái gì!” Diêu Liên Phát lập tức trở mặt, quay đầu mắng Trương Hồng Cúc: “Xem xem bà nuôi con gái tốt thế nào đi, con trai thì đâu có như vậy, con gái không giữ được, chờ mình chết rồi, ai bưng hũ cốt ỳnh? Ngay cả một miếng giấy tiền vàng bạc của con cháu đời sau trên mồ mả cũng chẳng có.”

“Cha, đây là tư tưởng phong kiến, để khi cha chết có người đốt vàng mã, mà cha phải ép chết con gái ruột ư?” Diêu Tam Tam gần như hét lên.

16. Chương 16: Mầm Tai Vạ

Edit: Mèo Mạnh Mẽ

“Cha, đây là tư tưởng phong kiến, để khi cha chết có người đốt vàng mã, mà cha phải ép chết con gái ruột ư?” Diêu Tam Tam cơ hồ là hét lên.

Tư tưởng phong kiến mấy ngàn năm, vốn đã mất đi từng chút một, nhưng vào đầu người như Diêu Liên Phát, lại tro tàn bùng cháy, còn vô cùng mạnh mẽ. Tiếc là, người như ông ấy, vẫn luôn không thiếu.

Diêu Liên Phát ngồi trên ghế đầu, cực kỳ tức giận vỗ đầu gối, nói: “Thôi thôi thôi, không cần thứ đồ bất hiếu, cả lũ đều không thể trông cậy, cút đi thật xa cho tao! Chuyện này tạm thời gác lại, phải nhanh chóng sinh con trai mới đúng.”

Sinh con? Ý tưởng này, dù sao cũng tốt hơn ông ép buộc chị hai, cứng rắn xử lý chuyện hôn nhân của chị ấy. Chờ ông ấy tự làm khổ mấy năm, chắc chị hai cũng có đối tượng, kết hôn luôn rồi.

Về phần chị ba, chị ấy có cách tự bảo vệ mình. Chị ba khôn khéo, trong lòng Diêu Tam Tam vẫn luôn biết.

Diêu Tam Tam nghĩ như vậy, liền bắt đầu vui vẻ trở lại. Ghét cái người thím ba kia nhất, miệng đường đỏ, lòng dạ hồ tiêu, ngoài miệng nói ngọt như mật, trong lòng thì chẳng biết tính toán cái gì. Từ điểm đó mà nói, Diêu Tam Tam thà rằng tiếp xúc với thím hai, thím hai là một người đàn bà nông thôn chanh chua, không hiểu đạo lý, nhưng mà bà ấy ngu xuẩn một cách dứt khoát và thẳng thắn, lòng dạ không có ngoằn ngoèo, tâm địa không có thối nát như thím ba.

Một buổi tối hai ngày sau, Diêu Liên Phát gọi ba chị em tới, nói:

“Bây giờ lúa mì đã cắt hết, gieo lúa giống khác cũng gần xong, tao với mẹ bây phải trốn ra ngoài, mấy đứa bây ở nhà, phải cuốc đất, tỉa cây, nuôi heo cho tốt, trông nom hoa màu cho kỹ.”

Diêu Liên Phát hờn giận mấy ngày, giờ bắt đầu sắp xếp chuyện trong nhà rồi. Phải biết ông ấy chưa bao giờ buông bỏ ý nghĩ sinh con trai, gần một tháng nay, ông và Trương Hồng Cúc đều ở nhà, cán bộ trong thôn đã tới tìm hai chuyến rồi, kêu ông đi thất ống (đình sản), thất ống thì làm sao ông ta sinh con? Diêu Liên Phát như vậy là lại tính toán chạy trốn, đi làm đội du kích siêu sinh của ông ấy.

(*)Siêu sinh: Sinh đẻ nhiều, vượt kế hoạch.

Trương Hồng Cúc cẩn thận thử thăm dò: “Nếu trong số mệnh của chúng ta không có, thì cũng đừng nghĩ đến nữa, nhìn mấy đứa con gái này đi, trốn ra ngoài nữa, cũng không chắc có thể mang thai con trai. . . .”

“Đừng có mà nói như vậy, xúi quẩy! Tôi nghe nói có nhà Khố Bắc Hương ở thôn Tiểu Trại, sáu đứa con gái rồi, chờ bao nhiêu năm? Vừa rồi đã sinh được một đứa con trai trắng trẻo mập mạp, chờ bốn mươi tám mùa dưa đó, tôi bây giờ còn chưa quá bốn mươi, sao lại không thể có con trai?”

Diêu Liên Phát dốc xong bầu ngôn luận, quở trách Trương Hồng Cúc, còn nói: “Bây giờ mình phải đi xa một chút, đánh nhanh rút gọn, tôi nghe nói trong thôn có không ít người sống trà trộn ở Thiên Tân không tệ lắm, có nhặt ve chai, có làm nhà máy đá, mấy chuyện lật vặt đó tôi cũng làm được, tôi dẫn bà đi trà trộn vài năm, kiếm chút tiền, an ổn sinh con trai xong rồi về.”

Trong lòng Diêu Tam Tam dâng lên một cơn chua xót, Diêu Liên Phát mở miệng là mấy năm, cũng không thêm nghĩ, bỏ lại ba đứa con gái trong nhà, lớn nhất cũng mới mười sáu! Nhưng mà ——

Cũng tốt thôi, dù sao ba chị em cũng đã sớm học được cách tự chăm sóc chính mình. Diêu Liên Phát không ở nhà, ngược lại ba chị em tạm thời có thể sống một cuộc sống yên ổn.

Diêu Liên Phát quay qua căn dặn ba chị em: “Tao với mẹ bây ra ngoài, có người hỏi, tụi mày cứ nói đã ra ngoài làm công, có việc gì thì nghe theo bà nội bây.”

“Dạ, đã nhớ.” Diêu Tam Tam đáp lời.

* * Mèo Mạnh Mẽ - Diễn đàn Lê Quý Đôn * *

Không thể không nói, Diêu Liên Phát đi rồi, ba chị em ở nhà làm ruộng nuôi heo, làm nội trợ, mấy việc này họ đều đã quen, mặc dù rất vất vả, nhưng không còn thứ cảm giác đè nén, cuộc sống gia đình tạm ổn, cũng thông thả thoải mái.

Thế nhưng, Diêu Liên Phát và Trương Hồng Cúc đi xa, trong nhà chỉ còn lại ba đứa con gái như ba đóa hoa, tuổi lại nhỏ, rất nhanh đã mang tới mầm tai họa.

Diêu Liên Phát mới đi mấy ngày, một buổi tối nọ, ba chị em từ sớm đã làm xong việc nhà, Diêu Tiểu Đông, Diêu Tiểu Cải ngồi may đệm giày dưới ánh đèn, Diêu Tam Tam làm bài tập của cô, trong phòng là một khung cảnh yên tĩnh an nhàn.

Diêu Tam Tam làm bài tập xong, ba chị em đang tính đi ngủ, tiếng đập cửa chợt vang lên

Nhà họ Diêu không có tường rào, chỉ có hai cánh cửa gỗ đang đóng ở gian ngoài, ba chị em thường ở nhà một mình, cũng quen cần thận, đêm khuya có người đập cửa, Diêu Tiểu Đông đứng lên, không vội vàng mở cửa, mà chỉ hỏi một câu:

“Ai đó?”

“Là anh!”

Tiếng nói này không quen thuộc, là giọng của một người đàn ông, Diêu Tiểu Đông sao có thể mở cửa? Diêu Tiểu Cải và Diêu Tam Tam nghe thấy, cũng ngừng tay, đều nhìn về phía cửa gỗ, Diêu Tiểu Đông lại hỏi:

“Là ai?”

“Anh đây mà em nghe không biết sao? Tiểu Đông, em mau mở cửa, anh tìm em có chuyện.”

Diêu Tam Tam nghe cái kiểu nói năng tùy tiện này liền ngăn người, đứng lên bước tới cạnh Diêu Tiểu Đông, giọng nói này, hình như đã nghe qua ở đâu đó, Diêu Tam Tam quát hỏi một tiếng:

“Rốt cuộc là ai? Có chuyện gì?”

“Anh là anh chứ ai, Tiểu Đông, em mở cửa trước đi, mở cửa ra mình để nói chuyện.”

“Ông rốt cuộc là ai? Khuya khoắt ông muốn làm gì?”

“Xem em kìa, Tiểu Đông, anh là đối tượng của em đây, em không muốn anh... nhưng anh còn muốn em, mình đã nói đến phiên chợ sẽ mua áo đính hôn, sao đột nhiên em lại trở quẻ? Không sợ làm tổn thương trái tim anh sao. Không được, đêm nay anh tới là để hỏi em, tìm em để nói rõ, trong lòng anh không thể quên em!”

Vương Tiểu Mãng! Diêu Tiểu Đông sợ đến nỗi lui một bước, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng trắng bệch.

Diêu Tam Tam vừa nghe, quả nhiên là hấn! Ánh mắt của cô đảo vòng quanh phòng, tiện tay chụp lấy cây dao phay trên bàn cơm, nắm chặt trong tay, liếc mắt nhìn then cửa, cửa gỗ xuyên kiểu cũ, rất bền chắc, nhưng vẫn là có mấy phần không yên lòng, vội vàng khiêng băng ghế lớn nhất trong nhà, chặn trước cửa, dùng chân đạp lên.

“Vương Tiểu Mãng, ông tới đây làm cái gì? Ông cứ nhanh lên, nếu không tôi lấy dao chém chết ông.”

Diêu Tam Tam mắng một tiếng, Diêu Tiểu Cải cũng quơ lấy cái chày cán bột, đứng bên cạnh Diêu Tam Tam, Diêu Tiểu Đông thấy hai cô như vậy, cũng mò mẫm bưng băng ghế gỗ dài trong tay, dán mắt vào cánh cửa gỗ.

Thôn nhỏ không lớn, thôn dân đều rất thân quen, bình thường cũng coi như thân thuộc, gặp phải lưu manh vô lại gõ cửa vào đêm hôm khuya khoắt như vậy? Trong nhà lại chỉ có ba cô gái nhỏ, sao có thể không sợ!

“Ôi ôi, thật là lợi hại! Tiểu Đông, anh đối với em là thật lòng, sao em có thể làm vậy! Mau mở cửa cho anh vào đi, chúng ta nói chuyện đàng hoàng! Anh thích em muốn chết, Tiểu Đông Tiểu Đông, gọi tên này quả không sai, liếc mắt một cái liền dụ người ta thương em, anh chính là thích em, muốn cưới em, anh nào có ý xấu!”

(*)Đông: thương.

Vương Tiểu Mãng cũng không biết ai đang ở trong nhà nói chuyện với gã, miệng cứ gọi Tiểu Đông Tiểu Đông, nói chuyện tục tằn, Diêu Tiểu Đông giận đến nỗi nện băng ghế trong tay vào ván cửa, nước mắt trào ra.

Diêu Tam Tam thật hận không thể chặt gã kia một dao, giờ dao trong tay lên mắng: “Đồ chó, mau cút cho tôi, nếu ông không đi, tôi kêu người đến đánh chết ông!”

“Em kêu đi, kêu đi, anh cũng muốn kêu đây, nhà họ Diêu em muốn mời anh làm con rể, anh chạy mấy dặm đường tới xem mắt, xem trúng rồi, em có tình anh có ý, hôm nay em nhốt con rể ngoài cửa, còn ra thể thống gì?”

Vương Tiểu Mãng bị ối nói, đập cửa bình bịch, sau đó dùng chân đá.

“Mở cửa, có nghe thấy không! Rượu mời không uống mà thích uống rượu phạt à, không mở cửa là anh đây ột cây đuốc đốt sạch cái nhà hai gian rách nát này của em!”

“Chó má, mày là đồ thối tha.” Diêu Tam Tam tức đến run rẩy, khó trách người thôn Yên Đôn đều nói Vương Tiểu Mãng là tên côn đồ nanh nọc, không thể dây vào, giờ Diêu Tam Tam đã có thể hiểu, vì sao cô gái trước kia bị gã đeo bám lại buộc phải gả đi xa. Chồn vàng không đánh sẽ rước lấy mùi khai, thực ra ồn ào như vậy cả thôn đều đã biết, miệng người có hai tầng da, sợ rằng ảnh hưởng không tốt tới Diêu Tiểu Đông.

(*)Chồn vàng là loài động vật mà người TQ tin tưởng là có linh tính, hay ghi thù, có thể tiết mùi hương mê hoặc thần trí người. Người ta rất sợ nó, nhưng cũng hay bàn tán cách chống lại nó.

Diêu Tam Tam đánh giá con dao trong tay, thầm nghĩ, nếu mà mở cửa, ba chị em cô có thể đánh được Vương Tiểu Mãng hay không? Cũng không thể để gã ở đây chặn cửa miệng đầy phân người.

Diêu Tiểu Đông lau nước mắt, xoay người vào phòng, lưỡi hái trong nhà, là do cô tự tay đặt dưới gầm giường, Diêu Tiểu Đông rút ra ba cây, dùng ngón cái thử thử độ bén, mùa gặt mới vừa kết thúc, bình thường cũng cắt cỏ heo nên lưỡi hái này vô cùng sắc bén.

Diêu Tiểu Đông cầm lưỡi hái, cầm hận bước ra, phát cho hai đứa em mỗi đứa một cây, nghiêng rằng nói: “Đồ thối tha, mày chờ đó, tao sẽ mở cửa ày, mở cửa rồi không chém chết mày là không được. Tiểu Cải, Tam Tam, hai em chém lên cổ nó cho chị, chém chết, cảnh sát tới đây chị đền mạng.”

“Chị hai, có chém chết nó cũng là tự vệ chính đáng, cảnh sát không thể bắt mình.” Diêu Tam Tam cố ý nói lớn tiếng, “Cây lưỡi hái này, em mới mài hôm qua, mở cửa ra, ba chúng ta cùng nhau chém chết nó, em không tin ba chúng ta không thể chém được nó!”

Bên ngoài tạm thời không còn tiếng động, có lẽ đang cân nhắc lời nói ba chị em, Diêu Tiểu Đông nhìn hai đứa em, đá mạnh bằng ghế, kéo then cửa ra, nhắm mắt lại, cầm lưỡi hái bổ mạnh về phía trước.

Dù có phải liều chết, cô cũng không thể núp trong cửa chịu nhục như vậy được.

Lưỡi hái của Diêu Tiểu Đông rơi vào khoảng không, Diêu Tam Tam và Diêu Tiểu Cải hai sợ cô chịu thiệt, cũng giờ lưỡi hái vọt ra cửa, dưới ánh trăng nhìn kỹ một lượt, tên Vương Tiểu Mãng kia, đã sớm lùi xa mấy bước, quay về phía họ cười hắc hắc.

“Em xem em kia, gay gắt như vậy làm cái gì, Tiểu Đông, anh thật lòng thích em, tìm em nói mấy câu, làm gì phải cầm đao múa thương, y như quả ớt hiểm vậy.”

Diêu Tam Tam thầm nghĩ, Vương Tiểu Mãng lùn tịt, ba chị em cô hợp sức, cầm lưỡi hái cũng không sợ gã, liền nắm chặt lưỡi hái, giờ lên bước về phía gã.

“Đồ lưu manh, có bản lĩnh thì đừng đi, tao đây một lưỡi hái chém chết đồ xấu xa như mày!”

“Đừng như vậy chứ.” Vương Tiểu Mãng dài giọng nói, Diêu Tam Tam tiến tới, hắn liền lui về phía sau.

Ngay vào lúc này, một tia sáng chiếu tới, rọi thẳng vào mặt Vương Tiểu Mãng, khiến gã mở mắt không lên, theo bản năng giờ tay lên che mặt.

“Người lạ ở đâu ra? Làm cái gì đây?” Tam gia hàng xóm quát một tiếng.

Vương Tiểu Mãng thấy kinh động đến người khác, cũng không biết đối phương là ai, dù sao tối nay cũng không chiếm được tiện nghi, liền vội vàng chuồn mất. Tam gia không để ý đến Vương Tiểu Mãng bỏ chạy, lấy đèn pin chiếu chiếu lưỡi hái trong tay ba chị em, thở dài nặng nề.

“Làm vậy! Ông đang ngủ, nghe thấy bên này có tiếng ồn, không yên lòng mới dậy xem một chút. Mấy đứa này, bảo người ta nên nói gì cho phải! Phủi tay bỏ đi, vậy mà nó cũng có thể yên tâm. Ba đứa, về sao nếu có chuyện gì, ra sức gọi một tiếng, bộ xương già của ông Tam đây, vẫn còn đủ để hù dọa mấy thằng tiểu tặc!”

(*) Nó ở đây chỉ Diêu Liên Phát.

“Ông Tam, cảm ơn ông, mấy chị em con đều sợ.” Diêu Tiểu Đông vội nói cảm ơn ông Tam. Ông Tam là bề trên bên họ nội của nhà họ Diêu, là hàng xóm láng giềng, đối với ba chị em cũng xem như săn sóc.

“Nói cái gì đó, ông Tam cũng không phải người ngoài, có chuyện thì gọi ông một tiếng.” Tam gia nói rồi quay người về nhà, lại căn dặn họ: “Ba đứa, trở về kiếm một khúc cây chắc chắn, chèn lên cửa, chỉ có then cửa là không được”.

Ba chị em vâng lời, Diêu Tiểu Đông đưa lưỡi hái cho Diêu Tiểu Cải, ra sau chuồng heo kiếm một khúc cây to cỡ miệng chén, dùng xây hầm chứa khoai lang lúc trời lạnh, cao vượt đầu người, kéo vào phòng. Diêu Tam Tam suy nghĩ một chút, kéo luôn đòn gánh vào trong nhà, thuận tay chèn thêm vào cửa.

“Chị, mình chỉ đóng kín cửa thôi cũng không được, gã ở bên ngoài nói xằng nói bậy, dù cho gã không vào được, thì vẫn như cóc ghê bò lên chân, không cần người cũng khiến người ghê tởm!”

“Vậy em nói phải làm sao?” Diêu Tiểu Đông cắn môi hỏi.

#Chương sau: 3 chị em dắt nhau đi ăn vạ, ăn vạ ai nhỉ?

17. Chương 17: Liền Đồ Thừa Thím

Edit: Mèo Mạnh Mẽ

“Vậy em nói phải làm sao?” Diêu Tiểu Đông cắn môi hỏi.

“Theo em, ngày mai ba chị em mình tới tìm thím ba đi!”

“Tìm thím ba?” Diêu Tiểu Cải chần chờ một chút mới nói, “Dù sao thím ba cũng không phải là Vương lưu manh, em cũng không thể lấy lưỡi hái chém bà ta, cái miệng kia của bà ta, em nói cũng nói không lại, mắng cũng mắng không lại, nếu thật đổ bể ra, bà ta chạy ra ngoài đổi trắng thay đen, không biết sẽ nói hươu nói vượn thế nào, người ngoài không biết chuyện bên trong, ầm ĩ ra cũng khó coi. Bà ta là bề trên, ba đứa nhóc chúng mình, làm sao làm khó được bà ta?”

“Mình không chém, cũng không mắng bà ta.” Đôi mắt đen láy của Diêu Tam Tam vụt sáng, khe khẽ đòi mày xính xấn, suy nghĩ một chút, chợt bật cười.

“Chị hai chị ba, sáng sớm ngày mai chúng ta cùng nhau đi, hai người nhìn em, em làm thế nào thì hai người làm thế ấy. Em có biện pháp, em cũng không tin, cò không ngà bà ta!”.

(*) Cọ: ý là quấy rầy

“Em lại nghĩ ra trò gì mới nữa vậy? Được không đó?”

“Ài, chị nghe em một lần thôi.” Diêu Tam Tam thầm tính toán, cha mẹ họ mới đi, Vương Tiểu Mãng đã tới rồi, nếu nói thím ba không để lộ, có ai tin được?

Ba đứa nhóc tụi cô, khởi binh vấn tội? Phân rõ phải trái với và ta? Đâu có dễ dàng như vậy! Đừng nói sau lưng thím ba còn có chú ba sợ vợ, còn cả Diêu lão nãi thiên vị nữa.

Ba chị em thu dọn đi ngủ, phòng nhỏ giường thiếu, ba người các cô, vẫn luôn chen chúc trên một giường, tối hôm đó không tránh được trần trọc trở mình, đều mang mấy phần lo lắng. Không biết có phải đã sợ thật hay không, đêm đó Vương Tiểu Mãng không tiếp tục quấy rối nữa.

Diêu Tam Tam ngủ mất lúc nào không biết, đợi cô cảm thấy động tĩnh bên cạnh, mơ mơ màng màng mở mắt ra, thì đã thấy chị hai dậy rồi, sắc mặt hình như không được tốt lắm, nhất định là cả đêm ngủ không yên.

“Trời đã sáng rồi sao?” Diêu Tam Tam lật người ngồi dậy mặc quần áo, đầu giường kia Diêu Tiểu Cải cũng tỉnh, ngáp một cái, cũng mặc quần áo.

“Sáng rồi.” Diêu Tiểu Đông đánh thức hai đứa em, nghĩ Tam Tam phải đi học, cô định đi nấu cơm sáng. “Sáng nay ăn cháo nhé? Hay là nấu một ít canh rau?”

“Sáng nay?” Diêu Tam Tam cười cười nói, “Sáng nay đừng nấu, để em dắt hai người đi tìm chỗ ăn cơm.”

“Chỗ ăn cơm” mà Diêu Tam Tam nói chính là nhà thím ba. Nhà thím ba với nhà Diêu Tam Tam cách nhau hai con ngõ, Diêu Tam Tam lôi kéo chị hai chị ba đi thẳng tới nhà thím ba, vừa lúc nhìn thấy thím ba đang nấu cơm.

“Thím ba, thím nấu cơm đó hả?” Diêu Tam Tam chủ động chào hỏi, “Thím nấu nhiều một chút nha, ba chị em con còn chưa có ăn cơm!”

Thím ba đứng ngẩn ra bên kệ bếp, có chút không phản ứng kịp, từ lần trước bị Diêu Tam Tam lật tẩy chuyện nói dối, bị Diêu Tiểu Đông cầm chổi đuổi đi, bà ta cũng không sang nhà Diêu Tam Tam nữa, ba chị em thấy bà ta, tức giận trong lòng, đều không có nói chuyện tới, giờ đột nhiên chạy đến nhà bà ta như thế này, bộ dạng như không hề có khúc mắc, đây là muốn diễn tuồng nào?

Thím ba đang nấu ăn, cầm mỳ sợi trong tay, nhất thời đứng ngây ra đó.

Diêu Tam Tam nói: “Thím ba, chắc thím không biết, tối qua chúng con gặp kẻ xấu, có một tên thói tha đứng bên ngoài đập cửa, còn đồ nanh nọc, chúng con sợ đến nỗi cả đêm không ngủ, trời vừa sáng, đã sợ tới mức phải chạy tới nhà thím đây.”

Diêu Tam Tam thấy thím ba đứng ngệt ra, liền chủ động đi qua nhét thêm rơm vào đáy nồi thay bà ta, cô mở vung ra nhìn, nước trong nồi đã sôi, Diêu Tam Tam lấy mỳ sợi trong tay thím ba, đặt lên bếp, nhìn thấy trong cái rổ nhỏ bên cạnh có trứng gà, liền tiện tay cầm lên đập thả vào nồi, trong miệng còn đếm, một-hai-ba-bốn-năm, đánh năm quả trứng, tự mình thổi lửa.

Thím ba vừa nghe, thì biết ngay là Vương Tiểu Mãng đã đến gây sự, bà ta ít nhiều cũng có chút chột dạ. Người muốn bày kế dè tiện, quả nhiên sẽ chọc phải tai họa, mấy ngày trước bà ta gặp Vương Tiểu Mãng, thuận mồm nói với Vương Tiểu Mãng hai vợ chồng Diêu Liên Phát không có nhà, Vương Tiểu Mãng kia vừa nghe thấy chỉ còn sót lại ba đứa con gái ở nhà, sao có thể không nổi lên ác ý?

Hôm nay nhìn bộ dạng “Không dựa vào thím thì dựa vào ai” của ba chị em, thím ba chợt hơi cảm giác không ổn rồi.

“Vậy ba... ba đứa bây, đến nhà tao làm gì?”

“Thím ba, theo như thím nói, cha mẹ chúng con không có nhà, ba đứa con gặp chuyện, không tới tìm chú thím thì tới tìm ai? Bây giờ không phải đã tới nhà thím rồi đây sao!”

Thím ba há to miệng, tròng mắt thật lớn, nửa ngày không nói nên lời.

Trứng gà cũng sắp chín, Diêu Tam Tam bỏ mỳ sợi vào nồi, cầm đũa khuấy khuấy, nấu thêm một chút là chín, cô kêu hai chị:

“Chị hai chị ba, vào nhà lấy chén đi, ăn xong rồi em còn phải nhanh đi học!”

Diêu Tiểu Đông, Diêu Tiểu Cải da mặt mỏng, Diêu Tam Tam cũng mặc kệ việc này, cô không phải con nít sao? Thím ba có thể dắt phượng lưu manh vô lại đến nhà cô, hôm nay cô liền đến đây ăn vạ, chính là muốn làm cho thím ba tức chết, thì có sao? Diêu Tiểu Cải lúc này cũng đã nghĩ thông, liền nhanh nhẹn vào nhà lấy chén.

Diêu Tiểu Cải vừa vào nhà, đã chạm mặt Diêu Hồng Hà con gái thím ba, Diêu Hồng Hà lúc này mới vừa rời giường, tóc tai rối bù, dụi dụi ghèn mắt, nhìn thấy Diêu Tiểu Cải thì hỏi:

“Chị ba? Chị tới nhà em làm gì?”

“Làm gì hả? Chị có nhà mà không dám về, về sau sẽ ở nhà em.” Diêu Tiểu Cải nói rồi bảo cô, “Hong Hà, em mau rửa mặt ăn cơm, muộn như vậy mới dậy, em không sợ trễ sao? Em còn lè mề sẽ để Tam Tam ăn trước, nó cũng không muốn bị trễ học.”

Diêu Tiểu Đông đứng ở cửa phòng bếp nhìn, không nhịn được buồn cười, con bé Tam Tam này, thật đúng là biện pháp méo mó gì cũng nghĩ ra được! Diêu Tiểu Đông thấy hai đứa em đều cảm đầu cảm cổ bận rộn, gạt luôn thím ba qua một bên, liền đi qua nói với Diêu Tam Tam:

“Tam Tam, để chị xới cơm.”

Diêu Tam Tam đưa đĩa và chén cho chị hai, xoay người vào nhà, nói với Trụ tử đang ngủ nướng trên giường: “Trụ tử, dậy ăn cơm, nhanh lên một chút, trong nồi có tổng cộng năm quả trứng, năm đĩa mỗi đĩa một quả, em không dậy, chị ăn thay phần của em đó!”

Thím ba từ nhìn ba chị em cứ thế xới cơm ăn cơm, đứng ở đằng kia tức muốn xanh mặt, quay qua Diêu Tiểu Đông đang xới cơm mà la:

“Tiểu Đông, mấy đứa tụi bây, làm gì y như quỷ vào thôn vậy? Da mặt thật là dày, có ai như tụi bây không?”

Diêu Tiểu Đông còn chưa kịp mở miệng, Diêu Tam Tam đã đoạt lời: “Thím ba, nhìn xem thím nói gì kìa, thím nói ai mặt dày? Không phải suốt ngày thím nói chúng ta là người một nhà sao? Hơn nữa, ba chị em con, tối hôm qua gặp phải loại người xấu xa, con vừa nói, thì chắc trong đầu thím ba đã có đáp án rồi, dù sao ba đứa con cũng nhỏ tuổi không ai che chở, lui về sau đành phải trông cậy vào thím và chú ba rồi.”

“Mày. Chuyện của mày liên quan gì tới tao? Mày không thể tìm tao nhá!”

“Cha mẹ con mới đi mấy ngày, loại người hư hỏng đã tới, thím ba, nếu thím không nói, một người ở vùng khác như gã sao có thể biết được? Hạng người bỉ ổi đó là do thím dắt tới, con không tìm thím, thì tìm ai?”

Mấy lời của Diêu Tam Tam làm thím ba ghen một hơi trong cổ họng, cả khuôn mặt cũng muốn vặn vẹo. Diêu Tam Tam nói xong, không để ý đến bà ta nữa, mỗi tay bưng một bát mì vào nhà, ngồi xuống trước bàn cơm, kêu hai chị:

“Chị hai chị ba, nhanh tới đây ăn, thứ mỳ sợi này, ngâm chín như thì ăn không ngon nữa.”

Trụ Tử vẫn còn nằm dây dưa trên giường, Diêu Hồng Hà mang cả đầu tóc rối như rơm rạ, cũng không thêm chải, rửa mặt qua loa, rồi cũng bước tới bàn cơm, vừa muốn ngồi xuống, Diêu Tam Tam đã sai:

“Hong Hà, củ cải muối khô nhà em đâu? Bưng một đĩa tới đi, ăn kèm với mỳ sợi.”

“Chị dựa vào cái gì mà sai bảo tôi?” Diêu Hồng Hà xị khuôn mặt bánh bao, không nhúc nhích.

“Dựa vào mì trong bát của em là chị nấu, là chị múc, còn em cái gì cũng chưa làm! Nếu không em đừng ăn.” Diêu Tam Tam đoạt lấy cái bát của Diêu Hồng Hà, hung dữ nói: “Có đi hay không?”

Diêu Hồng Hà bị Diêu Tam Tam nhìn chăm chăm, có hơi sợ, không thể làm gì khác hơn là bĩu môi, đi múc một đĩa củ cải khô bưng tới.

Thím ba đứng như cọc gỗ ở phòng bếp, hai con mắt ra sức nhìn chăm chăm ba chị em trong nhà, ánh mắt hung hăng như bò đực trong đấu trường, nhưng lại không có ai thêm để ý bà ta, đây không phải là hiệu quả mà Diêu Tam Tam muốn sao? Trừng mắt cũng không làm gì được ai, tức chết bà thì vừa hay!

Ba chị em đang ăn cơm, Diêu Tam thúc đã xách thùng trở về, xem ra là sáng sớm đi tưới vườn, nhìn thấy ba chị em ngồi ở trước bàn ăn cơm, liền lộ ra vẻ mặt hết sức bất ngờ, hỏi một câu:

“Ba đứa con, sao hôm nay lại tới?”

“Tối dùng cơm ạ, chú ba, có một số việc chú phải hỏi thím ba, ba chị em con gặp phải loại người du côn, sợ đến nỗi cả đêm không dám ngủ, sau này cũng chỉ có thể sống ở nhà chú. Chú ba, nhà chú từ đây về sau sẽ có năm đứa nhỏ.” Diêu Tam vô cùng nghiêm túc nói với chú ba.

“Xảy ra chuyện gì?” Diêu Tam thúc hỏi vợ mình.

“Ông hỏi tôi, tôi biết hỏi ai đây? Ai biết ba đưa nó chọc phải chuyện gì? Mới sáng sớm đã tới dựa vào chúng ta rồi, này chẳng phải là hạng người lừa bịp sao!”

Diêu Tam Tam dẫn bát xuống, lạnh lùng nói: “Thím ba, thím thật sự không biết sao, vậy thím thề đi, nếu tên lưu manh kia có liên quan tới thím, thím sẽ thổi tim, thổi phổi, thổi nát cả mồm mép, không được chết tử tế, thím dám hay không?”

Diêu Tam thúc quay mặt nhìn vợ, thím ba dĩ nhiên không muốn tự nguyện rửa mình, liền hung tợn quay qua chồng mình mà hét lớn: “Nhìn tôi làm gì? Ông cũng muốn ép chết tôi hả? Tôi làm trâu làm ngựa, nối dõi tông đường cho nhà họ Diêu ông, còn muốn ép tôi nữa sao?”

“Chú ba, nếu thím ba tử thật sự không biết, vậy coi như xong. Dù sao cha mẹ con cũng không có ở nhà, chúng con là con gái, cũng chỉ có thể dựa vào chú.” Diêu Tam Tam mỉm cười, quay đầu lại nói với hai chị:

“Chị hai chị ba, em ăn no rồi đi học, hai chị hôm nay chớ xuống ruộng làm việc, tên du côn đó sợ là chưa đi, nói không chừng hôm nay còn đang lang thang gần ruộng vườn, đừng để đụng phải nữa. Hôm nay hai chị cứ ở nhà thím ba đi, không có việc gì thì xem thử tivi thím ba mới mua một chút, cái gì cũng không được làm nha, thím ba nấu cơm xong thì mình ăn, chưa nấu xong thì mình chờ, đây dù sao cũng là nhà thím ba, mình không thể xem như nhà mình được”.

“Được, chị thật sự không dám xuống ruộng làm việc đâu, ai biết tên vô lại đó có thể chui ra từ trong ruộng hay không? Chị với chị ba em, hôm nay sẽ ở nhà thím ba.”

Kỳ thực ăn vạ thì Diêu Tiểu Đông không học được, nhưng chuyện này, Tam Tam nói rất đúng với tình hình thực tế, Vương Tiểu Mãng tám chín phần mười vẫn còn ở gần thôn, hai cô gái nhỏ các cô, đã trải qua chuyện hôm qua, hôm nay nào dám xuống ruộng một mình?

18. Chương 18: Đáng Đời Thím

Giữa trưa tan học, Diêu Tam Tam đi thẳng đến nhà thím ba, thậm chí còn về sớm hơn Diêu Hồng Hà và Diêu Tiểu Trụ. Nhìn thấy gương mặt tức đến méo mó của thím ba, tâm trạng cô liền vô cùng tốt.

Diêu Tam Tam đã suy nghĩ cẩn thận, trông cậy vào ba cô gái nhỏ như họ đi giải quyết Vương Tiểu Mãng, chỉ sợ là không thể dứt được, hai bên tổn hại. Họ dù sao cũng là con gái, Vương Tiểu Mãng là tên một lưu manh, ai dám dây vào dù chỉ một chút? Đấu với gã, cho dù có thắng thì cũng không tránh được cả người tanh hôi.

Cô tính làm căng với thím ba như vậy, là để có thể phủi sạch quan hệ với Vương Tiểu Mãng, để làm thím ba giận tới phát điên, ép bà ta tự tìm cách giải quyết sự tình.

Cho nên, Diêu Tam Tam bước đi thoải mái vào nhà thím ba, trông lên, quả nhiên Diêu Tiểu Đông và Diêu Tiểu Cải nghe lời không có đi làm việc, đều ngồi ở trong nhà xem tivi!

Đầu thập niên 90, nhà có tivi trong thôn còn là số ít, trước đây không lâu thím ba vừa mua một tivi trắng đen 17inch, Diêu Tiểu Cải xem tivi đến say sưa ngon lành, Diêu Tiểu Đông thì vừa xem tivi, còn vừa thêu đệm giày, người thôn quê thêu đệm giày vô cùng hao tổn công sức, một đôi đệm giày, trăm ngàn đường kim mũi chỉ, phải mất hơn mười ngày nửa tháng, huống chi ban ngày Diêu Tiểu Đông còn phải làm việc nhà nông, làm việc nhà, nhưng cũng nhín chút thời gian để thêu mấy mũi.

Rất tốt. Diêu Tam Tam thưởng thức gương mặt giận đến bầm đen của thím ba trong sân thêm một lần nữa, hài lòng.

“Thím ba, tan học rồi, chắc thím đang vội nấu cơm hả?”

Thím ba ném cây chổi trong tay, nói: “Ba đứa này, ban ngày không đi làm việc, ở lý trong nhà tao là sao? Nhà bản thân không có cơm ăn hả?”

“Thím nghĩ ai thèm cơm nhà thím! Có cơm ăn con cũng không dám trở về nhà, nếu không có người dắt đồ hư hỏng tới, thì sao ba chị em con phải tới nhà thím trốn!” Diêu Tam Tam không hề tức giận chút nào, cười

híp mắt nhìn thím ba, “Thím ba, thím mau nấu cơm đi ạ, bây giờ trong nhà có ba đứa trẻ phải đến trường, cũng không thể làm trễ nãi được. Lúc xào rau dùng để quá nhiều tiêu, cay quá con ăn không được.”

Bụng thím ba tức đến nỗi muốn nổ tung, nhưng lại không có cách nào, con trai con gái bà ta cũng học Tiểu học, người trong nhà buổi trưa cũng phải ăn cơm, bà ta cũng không thể không nấu cơm phải không?

Thím ba ra ngoài nấu cơm, Diêu Tam Tam liền lặng lẽ dặn dò hai chị: “Chị hai chị ba, hai người nhớ, em đoán nhiều lắm là đến tối, thím ba sẽ phải trở mặt với mình, nhưng mình không thể mềm yếu, hãy kiên quyết dây dưa với bà ấy!”

“Ừ, là bà ta có lỗi trước, chị cũng không sợ bà ta.” Diêu Tiểu Đông nói.

“Đúng vậy, là bà ta thất đức trước, ba chúng ta chiêm lý, xem bà ta có thể thế nào!” Diêu Tiểu Cải cũng nói.

Lấy cơm, ăn cơm, Diêu Tam Tam không hề khách khí chút nào, thím ba kìm nén đến mặt tím bầm, giống như có ai đó giết cha bà ta, đoạt tiền của bà ta. Nhìn ba chị em vừa nói vừa cười ăn cơm, thím ba ăn không vô nữa, lúc này bà ta có ăn thịt rồng cũng không thấy thơm!

Tình hình này kéo dài mãi đến sau bữa cơm chiều, Diêu Tam Tam đẩy chén cơm, lôi sách ra định làm bài tập, thím ba kìm nén bực bội nói: “Mấy đứa, ở lý ở đây một ngày, còn không đi về nhà ngủ đi? Đi nhanh lên.”

Diêu Tam Tam chậm rãi nói: “Thím ba, tên xấu xa kia tới vào tối qua, càng đến tối, ba chị em con càng không dám trở về nhà, dù sao thím cũng thường nói, đều là người một nhà, tụi con định ở nhà thím đó chứ.”

“Mày. Mày giỡn chơi hả! Mày thật sự coi đây là nhà mày đó hả? Mày nên đi chỗ nào thì đi chỗ đó, nhà tao không chứa ba đứa mày.”

“Ở được mà.” Diêu Tam Tam vẫn không nóng không vội, “Thím ba, ba đứa con ở lại đây rồi, nhà nghèo cũng quý như vàng, dù sao cũng phải có người giữ cửa đúng không? Thím với chú đều là bậc cha chú trong nhà, chú với thím thương lượng một chút, xem tối nay ai đi giữ cửa cho chúng con đây?”

“Cái gì? Kêu tao đi giữ cửa ày hả? Mấy cái con chết dịch này, có thôi đi không, tụi mày mau cút đi cho tao, cút xa vào, tại sao lại dựa dẫm nhà tao?”

“Tại sao hả? Thím ba, thím trồng loại dưa nào thì kết loại quả ấy, đây chẳng phải thím tự tìm sao? Tại sao chúng con không đi tìm người khác? Muốn cút thì thím cút đi! Rốt cuộc là ai lương tâm thối nát, dẫn mầm tai vạ tới cho chúng con?” Diêu Tam Tam không nhường bà ta nửa câu, “Chúng con có nên tìm chỗ phân rõ phải trái hay không, nói một chút xem ai lại thất đức như vậy, dắt lưu manh còn đồ đến nhà người khác? Đỉnh đầu lở loét lâu, thì lòng bàn chân cũng chảy mủ, thứ người như thế quá tồi tệ rồi!”

Bị Diêu Tam Tam mắng như thế, thím ba tức đến nỗi run cầm cập, chén bát ăn xong đang dọn trong tay, xoảng một tiếng, giận đến nghiêng răng quẳng chén sứ xuống đất rồi.

Diêu Tam Tam nhìn nhìn, còn đập chén nữa? Hừ ai chứ? Cô cũng dứt khoát cầm một cái, dùng sức đập xuống đất, nói: “Thím ba, muốn đập thì dùng sức mà đập, con đập giúp thím!”

Ai sợ ai! Dù sao cũng không phải đập chén nhà cô!

“Thím ba, sao thím không đập nữa? Có cần con cũng giúp một tay không?” Diêu Tiểu Cải chọt chen vào một câu, thím ba tức kinh hồn, thiếu chút nữa đã không thở nổi. Nhìn hai cái chén bể nát trên mặt đất, lại không nịn được đau lòng một hồi. Ba con nhỏ này, học ai vậy chứ? Thật là khó chơi mà!

Mắt thấy Diêu Tam Tam đối chọi với thím ba nỗi giận dùng dùng, Diêu Tiểu Đông liền nói với Diêu tam thúc: “Chú ba, chú hỏi thím ba thử xem, sao thím ba lại làm vậy để hại con? Chúng con đều là cháu gái ruột, bị thím ba làm hại không dám về nhà, hôm nay còn muốn đuổi chúng con ra ngoài, nếu chú không sợ người ta đâm thọc mắng nhiếc sau lưng, thì để con tìm trưởng tộc trong họ để phân rõ phải trái đi.”

Diêu tam thúc thở dài, phiền não quát thím ba một câu: “Được rồi! Bà còn không biết xấu hổ đuổi ba đứa nó đi? Bà còn là người sao!”

Hôm nay chú ba ở nhà cả buổi chiều, từ trong miệng Diêu Tiểu Đông và Diêu Tiểu Cải, đại khái cũng biết tiền căn hậu quả. Lúc trước chú ba sợ vợ mình, ban đầu cũng đã nghe nói qua Vương Tiểu Mãng không thể nào đứng đắn, nhưng nhà mẹ vợ cách khá xa, dù sao cũng không tiếp xúc nhiều lắm, không tính là hiểu rõ, lại nói vẫn là sợ vợ. Hôm nay nghe thấy, vợ mình lại làm ra chuyện bỉ ổi như thế, làm mai không thành, lại còn truyền lời, dắt lưu manh tới, người bị hãm hại còn là cháu gái nhà mình, liền cảm thấy trên mặt cũng nóng lên.

Diêu tam thúc chỉ vào thím ba mà mắng: “Bà cứ làm rộn lên đi, bà cứ làm đi, bà làm láng giềng bực bội, cả nhà không yên, gặp phải người đàn bà như bà, tôi đây xúi quẩy cả tám đời!”

Bình thường thím ba lần lượt chồng đã quen, bị chú ba quát như vậy, kinh ngạc mở to hai mắt, chột đặt mông ngồi bệt xuống đất, vỗ bắp đùi la lối om sòm, lăn lộn kêu gào.

“Ông trời của tôi ơi, tôi ngược lại còn mang tội xúi quẩy, ba con quỷ nhỏ không có lương tâm này, rõ ràng muốn ép chết tôi! Tôi không sống được, tôi phải chết thôi. . . .”

“Vết mừng mủ, hẳn là thím nhĩ.” Diêu Tiểu Cải giễu cợt nói một câu.

Diêu tam thúc nặng nề thở dài, bảo Diêu Hồng Hà: “Hồng Hà, tối nay mày ngủ với mẹ mày, dành giường mày, cho ba chị ngủ, để tao đi giữ cửa.”

Thím ba vừa nghe, đã lật mình một cái nhồm dậy từ dưới đất, bổ nhào về phía người chồng, vừa khóc vừa mắng: “Ông là cái đồ vô dụng, ông thật đúng là đi giữ cửa cho nhà nó hả? Ông là chó giữ nhà hả? Ông không giúp tôi đuổi nó đi, ông còn giữ nó lại đây, ông có còn muốn để tôi sống hay không?”

“Tự bà gây ra họa, bà cho là có thể phủ tay sao? Chuyện này không giải quyết, bà nghĩ bà còn có thể sống yên ổn qua ngày à?” Nhìn bộ dạng ba đứa cháu gái, chú ba thầm kêu khổ trong lòng, ông ta thật sự sắp bị vợ mình làm tức chết.

****Mèo Mạnh Mẽ****

Diêu Tam thúc lặng lẽ đi tìm người anh thứ hai, cũng chính là Diêu nhị thúc, Diêu nhị thúc nghe chuyện này, lắc đầu thở dài.

“Chú nói thím ba nó làm vậy, đâu phải là trò đùa! Anh cả vừa đi ra ngoài, để ba đứa con gái ở nhà, nếu thực sự xảy ra chuyện gì, chú thím không bị người trong thôn mắng chết mới là lạ!”

“Không được, anh hai, anh cũng là chú hai của tụi nó, ba đứa nó hôm nay ăn ở đều dựa vào nhà em, em làm sao sống qua ngày đây? Lại nói chuyện này cũng liên quan đến thể diện nhà họ Diêu chúng ta, nếu thực sự xảy ra chuyện gì, hai người làm chú chúng ta rất khó coi, nhất định mọi người sẽ mắng chúng ta không biết quan tâm. Em nghĩ, anh theo em trông coi vài đêm, tìm cách đuổi tên dâm tặc kia đi.”

Diêu nhị thúc bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là lặng lẽ theo Diêu tam thúc đến nhà Diêu Tam Tam, đợi ở đó. Ai ngờ suốt đêm vẫn không có động tĩnh gì, đến sáng hôm sau, hai người vừa ngáp liên tục vừa trở về nhà Diêu tam thúc, vừa vào cửa đã thấy Diêu Tam Tam đang ngồi học bài trong sân, chờ thím ba nấu cơm sáng.

Giống như Diêu Tam Tam đã nói lúc đầu, thím nấu cơm xong tôi liền ăn, thím chưa nấu xong thì tôi chờ! Dù sao nhà thím cũng phải ăn cơm. Không chỉ vậy, cô cũng không cho hai chị nhúng tay, cứ thế mà chờ thím ba tự làm.

Chú ba gọi ba chị em tới, thử thăm dò mà nói: “Chú với chú hai, tối hôm qua đến trông cửa nhà mấy đứa, cả đêm cũng không thấy động tĩnh gì, đoán chừng tên lưu manh đó đã đi rồi. Nếu không, mấy đứa trở về đi?”

“Trở về ă? Không được đâu.” Diêu Tiểu Đông lắc đầu liên tục, “Ai biết lúc nào gã lại tới? Ai dám bảo đảm cho tụi con? Ba đứa con là con gái, tuổi lại nhỏ, bị dọa thôi cũng đủ chết.”

“Vậy chứ mày muốn sao đây?” Giọng điệu của chú ba trở nên cáu kỉnh.

Diêu Tam Tam liếc nhìn chú hai bên cạnh, cười một cái rồi nói: “Chú ba, chú cũng đừng buồn, chuyện này trước có nguyên nhân sau có hậu quả, sao chúng con lại không đến nhà chú hai nương nhờ chứ?”

Chú hai cười giễu một tiếng, liếc chú ba, không lên tiếng. Ý kia rất rõ ràng, đáng đời chú!

Diêu Tam Tam lại nói: “Vẫn là câu nói kia, ba đứa con đều là tiểu nha đầu, là cháu gái ruột của chú, ba mẹ con không ở nhà, có khó xử, chẳng phải nên dựa vào chú ruột sao? Chú phải giải quyết chuyện này thật tốt mới được, nếu không, con cũng chỉ đành phải trốn ở trong nhà chú, không dám đi đâu.”

“Bây giờ chú biết đi đâu tìm gã? Chú biết làm sao giải quyết ày?” Chú ba vừa hầm hừ nói, vừa oán hận thở dài.

“Người là do thím ba dẫn tới, nếu thím ba có thể truyền lời cho gã, thì có thể tìm gã thôi.” Diêu Tam Tam lạnh giọng nói.

“Tao thật sự không tìm ra nó, tao biết đi đâu tìm nó đây? Lúc trước làm mai thì nó có chỗ dừng chân, hôn sự không thành, nó liền đổi chỗ. Chỉ là mấy ngày trước tao tình cờ gặp nó, trò chuyện dăm ba câu với nó, nó cũng không trở về thôn Yên Đôn, tao không biết nó thường ở chỗ nào.” Về mặt kia của thím ba, có vẻ như sắp khóc đến nơi rồi.

“Mấy chuyện này con mặc kệ, bây giờ gã đã biết chỉ có ba đứa bé gái chúng con, không biết chính xác được khi nào sẽ tới, xem như gã không thể làm gì đi chẳng nữa, nhưng gã đến lượn quanh cửa nhà, cũng ảnh hưởng không tốt mà phải không? Dù sao chúng con cũng không dám trở về đâu, thím ba, nếu mầm tai họa là do thím ba dẫn tới, thì thím ba đành phải chứa chấp ba đứa con rồi.”

19. Chương 19: Tiền Trong Mắt

“Thím ba, nếu mầm tai họa là do thím ba dẫn tới, thì thím ba đành phải chứa chấp ba đứa con rồi.”

Diêu Tam Tam nói như vậy, chú thím ba thực sự là bất đắc dĩ. Phải nói là bây giờ thím ba đã ảo não muốn chết luôn rồi.

Diêu tam thẩm giới thiệu Vương Tiểu Mãng cho Diêu Tiểu Đông, một mặt là lòng riêng, luôn cảm thấy cháu gần nhà mẹ mình tương đối thân hơn, lại nói nếu Vương Tiểu Mãng thật sự có thể ở nhà Diêu Liên Phát, bà ta có thể thông qua Vương Tiểu Mãng nắm giữ cả nhà Diêu Liên Phát, Vương Tiểu Mãng giống như một con chó dữ, bọ đâu cắn đó, nhưng sẽ không cắn bà ta, thậm chí còn phải cảm kích ân tình bà ta làm mai, đây chẳng phải tự nhiên đã lập uy rất tốt rồi sao?

Không riêng nhà họ Diêu, lung lạc được con chó dữ Vương Tiểu Mãng, bà ta có thể điều võ dương oai với cả thôn rồi.

Mặt khác, bà ta thật lòng chẳng coi cả nhà Diêu Liên Phát ra gì, cả ba đứa con gái kia nữa!

Một ổ con gái, trong mắt Diêu tam thẩm chính là thua kém người ta một bậc. Diêu Liên Phát còn nghèo, càng nghèo càng sinh, càng sinh càng nghèo, nên lại càng thấp hơn người một bậc.

Tổng cộng thấp hơn người ta đến hai bậc đấy! Cho nên, trong đầu Diêu tam thẩm chỉ biết, chỉ cần là một con người, đồng ý đến ở rể nhà Diêu Liên Phát, đã là không phụ lòng nhà ông ta.

Do vậy, người thím ba này mới thật sự là đáng hận nhất!

Như đã nói qua, nếu bà ta sớm biết sẽ có ngày hôm nay, bà ta đã không dám miệng tiện đi truyền lời để dẫn Vương Tiểu Mãng tới! Vương Tiểu Mãng này, nói trắng ra chính là một tên du côn dân dè khôn nạn, ban đầu vừa thấy Diêu Tiểu Đông, thiếu chút nữa đã hút luôn vào mắt, vốn đã không có ý tốt, lại nghe nói trong nhà không có người lớn, chỉ còn lại ba cô gái, sao có thể không nảy sinh ác ý?

(*)Tiện: Bĩ ổi, dè tiện, hèn hạ

Hay ngày nay thím ba vừa nóng vừa giận lại vừa đau lòng, hầu hạ ba chị em ăn uống ở dùm, còn phải nghe không ít lời quở trách, không chỉ có thế, Diêu Tam Tam còn cứng rắn bắt bà ta đi cho heo ăn, ngay cả heo nhà cô mà thím ba cũng phải lo, thím ba thật sự cả người không thoải mái! Chỉ cầu mong chuyện này có thể sớm ngày giải quyết, về phần giải quyết như thế nào ——

Giải quyết như thế nào? Diêu tam thẩm thật sự muốn động kinh đến nơi rồi.

Ba chị em kiên trì không chịu về nhà, Diêu Tam thúc không còn cách nào khác ngoài lôi kéo Diêu nhị thúc, buổi tối đi giữ cửa cho nhà cô, hai anh em giữ hai buổi tối liền, Vương Tiểu Mãng cũng không tới. Buổi tối ngày thứ ba, Diêu tam thúc và Diêu nhị thúc ăn cơm tối xong, liền đến nhà Diêu Tam Tam.

“Chú ba, người đàn bà kia của chú, nên quản lý cho tốt, không phải anh nói gì thím ba nó, nhưng lòng dạ bất chính, miệng lại độc, tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng gây họa lớn cho chú. Vợ của chú gây chuyện, anh cũng phải xui xẻo theo, có nhà nhưng không thể về, ngay cả ngủ cũng bất an”.

“Bây giờ bà ta gây chuyện còn chưa đủ lớn sao? Em ngay cả sống yên ổn qua ngày cũng không xong”, chú ba cúi đầu than thở: “Anh nói xem, nếu Vương Tiểu Mãng đã sớm rời khỏi thôn mình, ta chỉ ngồi đợi, thì biết làm sao?”.

“Làm sao hả? Trở về tìm vợ chú mày đó!” chú hai trề môi nói, “Nếu cô ta có thể dẫn người tới, anh nói một câu khó nghe, cô ta hẳn có thể liên lạc lại với kẻ này. Người nào chọc cạm bẫy thì người đó đi lấp, nếu chú cứ để cho người đàn bà này tùy ý, sớm muộn gì cũng làm chuyện xấu!”.

Hai anh em trò chuyện một chút, rồi mạnh ai nấy yên lặng, hai người ngồi đối diện hút thuốc lá, nhất thời cũng không còn buồn ngủ. Nhất là chú ba, làm sao ông ta có thể an tâm mà ngủ cho được? Hôm nay ông ta rất mong chờ Vương Tiểu Mãng, tìm được gã thì có thể giải quyết chuyện này. Nếu mà Vương Tiểu Mãng vẫn không lộ mặt, cuộc sống này của ông ta, sao có thể an ổn mà sống tiếp nữa?

Đêm mùa Hạ rất ngắn, chừng hơn mười giờ, một chuỗi tiếng động nhỏ rời rạc vang lên, hình như có người cố gắng nhấc then cửa, nhưng mở không ra, sau đó tiếng đập cửa vang lên, rốt cuộc thì Vương Tiểu Mãng cũng không chết tà tâm, vừa vỗ cửa vừa dè tiện kêu: “Tiểu Đông, chàng rể của em tới, đứng lên mở cửa cho anh”.

Diêu Nhị thúc liếc nhìn Diêu Tam thúc, hai người lập tức giật mình, đứng lên, Diêu Nhị thúc lặng lẽ cầm lấy đòn gánh dựa vào tường, Diêu Tam thúc cũng tiện tay chụp lấy cây gậy gỗ, hai người liếc nhau một cái, bỗng nhiên kéo mạnh hai cánh cửa gỗ, Diêu nhị thúc nhìn cũng chẳng thèm nhìn, đã quay đầu đập ngay một đòn gánh xuống.

Một tiếng kêu đau thật to, Vương Tiểu Mãng ngoài cửa vừa vặn ăn một đòn gánh, Vương Tiểu Mãng lão đảo lui về phía sau mấy bước, cây gậy của chú ba lại theo sát, hung hăng nện lên người Vương Tiểu Mãng, cánh tay Vương Tiểu Mãng bị đánh một đòn, cảm giác một bên tay đã bị phế.

Một gậy này dùng hết sức lực, tám phần là gãy xương.

Vương Tiểu Mãng lập tức bị đánh đến bối rối, ôm chặt cánh tay, theo bản năng bò dậy bỏ chạy, Diêu Nhị Diêu Tam đuổi sát theo sau như chó đuổi thỏ.

Đàn ông thôn quê, phần lớn đều có mấy phần ngang ngạnh, huống chi là vì thứ khốn nạn như gã mà cả nhà Diêu tam thúc phải sống bất an, phải bị gánh chịu trách móc, lại càng hận đến nghiến răng nghiến lợi, dứt khoát từng gậy từng gậy, chuyên đánh lên chân của gã, con mẹ nó, đánh gãy chân chó của nó, nhìn xem nó có còn dám nhảy lên hay không!

Vương Tiểu Mãng bị đánh, chạy lung tung muốn hụt hơi. Thôn nhỏ không lớn, chú hai chú ba đuổi một hơi ra khỏi hai con ngõ, sắp ra khỏi thôn, mắt thấy tên chó chết này sắp chạy xa, gậy trong tay đánh không tới, Diêu Nhị Diêu Tam tựa như hẹn trước, đồng thời vung gậy vung đòn gánh ném ra, cũng không biết là cây hay đòn gánh vừa vặn nện trúng hông Vương Tiểu Mãng, Vương Tiểu Mãng ui da một tiếng, ngã quỵ trên đất như chó ăn phân.

Vương Tiểu Mãng nào dám ngừng nghỉ, đỡ eo, lê chân, buông thõng một cánh tay, lăn một vòng bò dậy tiếp tục chạy về phía trước, trước mặt là một con kênh lớn, Vương Tiểu Mãng dưới tình thế cấp bách, lăn lông lốc đến nhào vào trong kênh, trốn trong nước sâu chạy trốn chết, leo lên bờ kênh, một chân cà nhấc, từng chút từng chút chạy về phía trước.

Nếu nói tại sao người thôn quê đánh trộm đều thích cầm gậy cầm đòn gánh, là do dù có đánh đến bầm xanh bầm tím, gãy tay gãy chân, thì cũng không chết người được, không mất mạng người là được rồi.

.

Bên kia con kênh là một vùng lớn trồng ngô vụ xuân, cuối tháng năm đầu tháng sáu, cây ngô đã cao lắm rồi, Vương Tiểu Mãng khập khiễng chui vào đồng ngô, trốn thoát trời chết.

Diêu Nhị Diêu Tam bắt đắc dĩ đứng cạnh kênh một chút, không thể làm gì khác hơn là xoay đầu trở về. Giày vò như thế, đêm hôm khuya khoắt, hai người ở phòng ngoài nhà Diêu Tam Tam do dự, về hay ở? Vậy không phải là muốn đuổi ba chị em nó trở về nhà nữa hay sao? Ba cô nhóc kia, có chịu hay không thì cũng còn khó nói!

Diêu Nhị thúc đã nói: “Anh về ngủ đây, chú ngủ ở đây đi, đừng trở về giữa đêm ồn ào bất an. Đoán chừng thằng khốn kia ăn khổ lần này, sẽ không dám quay trở lại, ngày mai chú về bàn bạc với ba chị em nó đang hoang một chút, ba đứa nhóc cũng không phải là bú đống bình quấy rồi”.

Diêu Tam thúc không thể làm gì khác hơn là vào phòng, tốt xấu gì cũng ở lại cả đêm, vừa rạng sáng hôm sau, đã gấp gấp trở về nói chuyện với ba chị em.

“Nó đã ăn khổ, cũng biết mình đề phòng nó, từ đây về sau nhất định là không dám tới. Ba chị em con, trong nhà cũng không ít chuyện, nên dứt khoát trở về chăm sóc nhà đi được không?”, Diêu tam thúc ôn tồn thương lượng.

Về mặt Diêu Tam Tam vô cùng kinh ngạc, nói: “Chú ba, chú nói chú không có bắt được gã, để gã chạy? Vậy chẳng phải là gã sẽ càng ghi hận? Về sau nhất định sẽ nghĩ cách tới trả thù bà chị em con, thế thì không phải nguy to rồi ư?”.

“Ôi dào, con yên tâm, nó bị ra sức đánh một trận, bảo đảm không dám tới nữa.”

“Ai có thể bảo đảm ạ? Chú ba có thể bảo đảm sao?” Tam Tam hỏi ngược lại.

“Vậy chứ con muốn sao?” Lòng Diêu tam thúc tràn đầy phiền não.

“Không làm sao cả, nhà chúng con không ít chuyện, cũng không muốn sống ở nhà chú thím đâu. Nhưng mà —“ Diêu Tam Tam quay đầu nhìn thím ba. “Thím ba, có phải trong lòng thím đang có cân nhắc, nếu như gã trở lại sinh sự, chúng con còn phải tới nương nhờ thím. Gã là người nhà mẹ đẻ thím, thím xem nên làm thế nào đi”.

“Tao thật sự không tìm được nó, tao mà gặp nó, tao nhất định sẽ bảo nó dừng lại, trông chừng để nó không dám tới gây sự nữa”.

“Vậy thì cảm ơn thím ba.” Diêu Tam Tam cười cười, hỏi Diêu Tiểu Đông, “Chị hai chị cứ nói đi?”

Diêu Tiểu Đông nói: “Thím ba, thím nói cho gã biết, nếu gã trở lại, ba chị em con cũng không sợ gã, trong nhà con, mọi lúc đều có chuẩn bị gậy gộc lưỡi hái, gã dám đến thì con dám chém chết gã”.

“Không dám không dám, nếu tao thấy nó, nhất định sẽ mắng nó” Thím ba luôn miệng nói.

Ba chị em quay về nhà mình, thật sự cẩn thận chú ý, đề phòng khắp nơi. Cũng thật đúng lúc, mười ngày sau, thím ba trở về từ nhà mẹ, cố ý đến nhà Diêu Tam Tam nói chuyện, nói Vương Tiểu Mãng bị công an bắt được rồi.

“Cũng là nó xui xẻo, nó bị chú hai chú ba mày đánh gãy tay, chạy đến bệnh viện gần thị trấn nổi xương, kết quả lại bị công an bắt tội trộm cắp. Thì ra thời gian này nó ở bên ngoài, thiếu tiền, trộm bò của người ta đem bán, bị công an tra ra rồi, người mua bò tự mình chỉ ra và xác nhận chính là nó. Lần này, tạm thời không ra được”.

Nghe giọng điệu kia của thím ba, nói không rõ là đau lòng, là tiếc hận, hay vẫn là may mắn.

Mèo Mạnh Mẽ

Lúc Diêu Liên Phát đi, còn để lại một mảnh đất rạ chưa gieo trồng, vốn nói muốn trồng khoai lang, chờ Diêu Liên Phát vừa đi, Diêu Tam Tam liền khuyến khích hai chị, quyết định trồng ngô, ngô tiện lợi hơn khoai lang, không cần cày ruộng đắp thành luống, vận chuyển cũng dễ dàng, con chuột dõng chổ cũng có thể làm ra nhà, khoai lang mọc quá sâu không nói, phải đào khoai lên từng chút từng chút, còn phải nhặt từng củ từng củ, thật sự khó khăn. Lại nói, loại ngô kia, sản lượng cũng cực kì tốt.

Diêu Tam Tam vừa đi học, vừa trích thời gian, mỗi tuần đều mang hai giỏ Ô Lạp ngư cho quán Dương Bắc Kinh, trời bắt đầu nóng nực rồi, nhiều người ăn thức ăn nguội, Dương Bắc Kinh lại mang ốc nguyên vỏ đi làm thành món nguội.

“Tam Tam, em ném thử xem, trời lạnh ăn cũng được, mà ngày hè thì ăn càng hợp”.

Diêu Tam Tam mang ô Lạp ngư đến thì Dương Bắc Kinh gọi cô. Diêu Tam Tam liền chạy tới, giơ tay lấy một ít ăn thử, gật đầu một cái, ừm, ăn rất ngon.

Ốt đỏ, hoa hồng, nước sốt đỏ au, tươi ngon cay cay đủ vị, vừa nhìn đã muốn ăn, nhất định là bán chạy, quả nhiên, Dương Bắc Kinh nói với cô, về sau mỗi tuần mang tới ba giỏ mới đủ.

Ba giỏ? Diêu Tam Tam gãi đầu, cô phải thi cuối kỳ nữa, sợ rằng không có nhiều thời gian như vậy đâu. Về đến nhà đành phải nhờ hai chị:

“Chị hai Chị ba, thời gian này vớt ốc giúp em có được không? Hai chị, mỗi tuần bỏ ra một hai ngày, chắc cũng đủ rồi, tiền bán được em đưa hai người, chờ em thi xong thì em lại tự vớt”.

“Con bé mê tiền này, mở miệng ngậm miệng đều là tiền, tiền chui vào mắt em rồi hả? Bớt thời giờ đi vớt ốc cho em, tiền đương nhiên là của em, chị hai ra sức trợ giúp em đến trường”. Diêu Tiểu Đông cười nói, cô vừa nói thế, Diêu Tiểu Cải cũng vội vàng bày tỏ:

“Giúp em vớt mấy giỏ ốc, cái này chị ba có thể làm được.”

Cuộc thi tốt nghiệp lớp năm diễn ra sớm hơn các khối lớp khác nửa tháng, cũng không thi ở trường học của mình, mà phải lên trường trung học ở thị trấn để thi, Diêu Tam Tam thấp thỏm vào trường thi, cô không biết mình có thể thi tốt không, thời gian này cô dốc lòng học tập, nhưng đã quên quá nhiều, luôn cảm thấy trong đầu không nắm chắc được.

Thi không đậu Trung học, thân này của cô vứt đi cho rồi.

20. Chương 20: Con Đường Buôn Bán

Diêu Tam Tam ôm tâm tình thấp thỏm tham gia cuộc thi lên Trung học. Cô luôn cảm thấy hoang mang trong lòng, đạo ấy Trung học là phải thi, người khác thi không đậu, có thể lưu ban năm sau thi lại, còn cô thi không đậu, thì không còn cơ hội nữa.

Hai người giáo viên, mang theo hai mươi một học sinh trong lớp, đi bộ sáu dặm đường lên trường Trung học ở Trấn trên dự thi. Vừa bước ra khỏi trường thi, đã nhìn thấy thầy Cao và thầy Lưu, đang đứng bên một gốc cây Hợp hoan nhìn quanh, chờ học sinh thi xong thì tập hợp. Diêu Tam Tam bước nhanh qua.

“Tam Tam, bài thi có khó không?”

“Dạ Tạm được!”

“Có chỗ nào không biết làm không?”

“. Có hai câu ạ.”

Thầy Cao hỏi một câu, Diêu Tam Tam đáp một câu. Thầy Lưu bên cạnh nói: “Không cần lo lắng, theo như thành tích của con, thi Trung học là không thành vấn đề, chẳng qua tháng cuối cùng, hình như thành tích của con có giảm sút đấy!”.

Diêu Tam Tam cười khổ trong lòng, còn không giảm được sao, nhiều năm như vậy, chút kiến thức đó đã sớm trả lại cho hai vị rồi. Nhắc tới, cả tháng nay cô cũng liêu mạng học, nếu không, nhất định là thi không đậu.

Bây giờ, cũng chỉ có thể chờ kết quả.

Kết quả rất nhanh đã có, chỉ cách bốn ngày, Diêu Linh Độ đã âm thầm đi đến tìm Diêu Tam Tam, vô cùng vui mừng, nói: “Mau đi xem, Thầy Cao cầm phiếu điểm về. Cậu đậu rồi, tớ cũng đậu luôn, cậu thi hai môn một trăm năm mươi ba điểm, tớ một trăm hai mươi bảy điểm, mẹ tớ còn chết sống nói tớ nhất định thi không đậu đấy!”.

Đạo ấy Tiểu học không có lớp tiếng Anh, cho nên chỉ thi hai môn, sáu mươi điểm là đạt tiêu chuẩn, là có thể lên Trung học rồi. Nhìn dáng vẻ vui mừng kia của Diêu Linh Đệ, không biết chuyện, còn tưởng đâu thi tốt nghiệp Trung học đấy.

Một lớp, hai mươi mốt học sinh, chỉ có ba người không đậu, 7 nữ sinh thì đã chiếm hết hai. Kết quả này, vẫn hết sức tốt, các thầy giáo rất vui mừng, cảm thấy thành tích của trường học đã vượt qua thử thách.

Trên thực tế, khi đó đã bắt đầu phổ biến bắt buộc giáo dục chín năm rồi, đến giữa sau những năm 90 là hoàn toàn bắt buộc thực hiện giáo dục chín năm. Cho nên tỉ lệ lên Trung học mỗi năm đều cao, đến cuối thập niên 90, thì không còn hình thức thi lên Trung học nữa, đều được lên hết.

Một trăm năm mươi ba, điểm số không cao, chỉ thuộc dạng trung bình. Nhưng mặc kệ thế nào, cuối cùng Diêu Tam Tam cũng đã thuận lợi đậu Trung học.

Lớp năm thi xong, liền được cho nghỉ hè trước, Diêu Tam Tam có lúc theo hai chị xuống ruộng làm việc, có lúc lại đi vớt ốc, mỗi tuần đều mang đến quán cho Dương Bắc Kinh như thường lệ. Cô không còn lễ thị ốc bán nữa, thời tiết này dễ hư, không ai muốn mua, không dễ làm.

Điều khiến Diêu Tam Tam vui mừng chính là, Tỷ hầu đã xuất hiện, năm nay vẫn là năm xu hai con.

Tỷ hầu gọi đúng tên khoa học thì phải là Ve sầu, nhộng ve sầu, xào dầu ăn rất ngon, rất thơm. Buổi tối nhộng ve chui khỏi lòng đất, leo lên cây lột xác thành Ve sầu. Chỗ đường đất đồng ruộng, trồng từng hàng từng hàng cây Dương, cây Dương là nơi dễ xuất hiện nhộng ve nhất, đi bắt trước khi trời tối, mỗi buổi tối luôn có thể bắt được mười mấy con, nếu may mắn, còn có thể bắt được cả trăm nữa kia.

(*)Tỷ hầu là tên địa phương của Ve sầu trước khi lột xác, ít người gọi, trong truyện chỉ nhắc đến tên thật một lần nhưng mình xin mạn phép dùng tên Ve sầu & nhộng ve luôn cho quen thuộc và dễ hiểu.

Trong nhà Diêu Tam Tam chỉ có một chiếc đèn pin cầm tay, loại đèn pin ống kiểu cũ, dùng hai cục pin, pin cũng đắt, nên không sao nở dùng, trời chưa tối thì bắt đầu bắt, trời tối sẽ dùng tay sờ lên cây, thứ ve sầu này trơn mượt, đầu lớn hơn ngón giữa của Diêu Tam Tam một chút, chân ghim đầy bụng, tay sờ tới là biết nó ngay. Có lúc đưa tay sờ, đụng đến con nhỏ, không cần đoán, nhất định là bọ rầy, dân bản xứ gọi nó là “mò đụng”.

Giữa tháng năm, Diêu Tam Tam vừa nghe nói người bán hàng rong bắt đầu thu mua, không kịp đợi đến trời tối, ban ngày đã mượn cuộc chim, đi vào rừng cây đào nhộng ve. Đào bùn đất lên, nếu nhìn thấy một lỗ nhỏ bằng ngón tay, thì đó chính là hang nhộng, cẩn thận đào tiếp, nhất định có thể bắt được nhộng ve.

Bắt được nhộng ve rồi, phải ngâm trong nước lạnh, nếu không nó sẽ lột xác, biến thành ve sầu thì không thể bán lấy tiền nữa, người mua hàng rong không muốn loại lột xác. Diêu Tam Tam lấy một cái chai lớn, bên trong đổ nửa chai nước, xách đi bắt nhộng ve. Nhộng ve ngâm trong nước một lát thì không động đậy nữa, giống như chết rồi, nhưng chờ bạn vớt nó ra khỏi nước, chỉ chốc lát sau, nó lại nhúc nhích.

Điều khiến Diêu Tam Tam ám lòng chính là, chị hai chị ba đến tối cũng theo ra ngoài bắt nhộng ve, nói tiền bán được coi như là của Diêu Tam Tam.

“Dù sao thì ba mẹ cũng không có ở nhà, ba chúng ta bắt một mớ, bán lấy tiền thì có thể giúp đỡ Tam Tam chút học phí”.

Đứa trẻ khác bắt nhộng ve, bán được tiền là giữ lại tiêu vặt, Diêu Tiểu Đông, Diêu Tiểu Cải bán được tiền để cho cô làm học phí hết, trong lòng Diêu Tam Tam cảm thấy rất ấm áp.

Ba chị em ăn cơm tối sớm, xong liền đi ra hàng cây ngoài thôn bắt nhộng, một buổi tối, độ chừng mấy giờ, một người bắt được nửa chai, liền ghé qua đầu thôn bán cho người bán hàng rong. Người bán hàng rong ngồi xồm dưới gốc cây ngoài cửa thôn, lấy đèn pin rọi, đổ nhộng lên mặt đất, đếm từng con từng con, tối hôm đó, ba chị em bắt được tổng cộng một trăm bốn mươi sáu con, bán được 3 tệ, sáu đồng năm xu.

Ban ngày Diêu Tam Tam còn đào được ba mươi bảy con, lúc đi đã bán trước, được chín đồng, giờ tính lại, cả ngày hôm nay, ba chị em, chỉ nhộng ve thôi đã bán được bốn tệ năm đồng bảy xu.

Còn có hai mươi mấy con lớn “Trắng lớn”, người bán hàng rong không cần, ba chị em mang về xào ăn. Trắng lớn chính là nhộng ve vừa mới lột xác thành ve sầu, cả người mềm mềm màu trắng ngọc, xào ăn vô

cùng thơm ngon, đợi qua sáng hôm sau, Trăng lớn biến thành màu đen, cánh cũng cứng, có thể bay đi.

“Nhộng ve này, trước sau có thể bắt được chừng một tháng đấy, chúng ta mỗi ngày bắt nhiều một chút, cứ như vậy, là có thể kiếm được hơn một trăm tệ”. Diêu Tiểu Đông càng tính càng vui mừng, “Tam Tam, học phí của em, không lo nữa rồi”.

“Tối nay mới vừa mưa, ve sầu nhiều, đôi khi không bắt được nhiều như vậy. Nhưng mà, cộng thêm tiền bán ốc nữa, nhất định có thể”. Diêu Tiểu Cải cũng nói.

Niềm hạnh phúc lập tức dâng lên trong lòng Diêu Tam Tam. Nhớ kiếp trước khi còn bé, họ cũng đi bắt nhộng ve, tiền bán được, len lén giữ lại tự mình tiêu vặt, phần lớn cũng nộp lên cho Diêu Liên Phát. điển đàn lê quý đôn Hôm nay cha mẹ không ở nhà, chị hai chị ba mình không giữ lại, mà trợ giúp cho cô đi học.

Có hai chị giúp đỡ cô, cô còn buồn cái gì?

Người bán hàng rong trả tiền rồi, ba chị em cũng không có đi ngay, mà còn đứng bên cạnh người bán hàng rong xem người khác bán, nhờ có đèn pin, người ta bắt được nhiều hơn. Có người lớn, chỉ một mình đã có thể bắt hơn hai trăm con, Diêu Tam Tam nhìn cũng phát thèm.

“Tối mai mình đem đèn pin ống theo bắt đi, bắt được nhiều lắm, mua pin cũng còn lời”. Diêu Tam Tam nói, thậm chí cô còn nghĩ, nếu lại mua thêm hai cây đèn pin cầm tay, ba chị em mỗi người một cái, lúc đó các cô bắt được càng nhiều, tiền bán được nhất định cũng nhiều hơn. Nhưng mà, một cây đèn pin cũng phải vài tệ.

“Được, ngày mai lấy đèn pin ra, mua pin.” Diêu Tiểu Đông nói.

Phải biết, mấy năm nay trở lại đây mới có người thu mua nhộng ve này, chứ còn trước đó vài năm, hoàn toàn không có ai mua, dân chúng cũng sẽ đi bắt một mớ, đơn giản là tự xào để nhà ăn, bây giờ có thể bán lấy tiền, người ra bắt cũng nhiều hơn.

Lại nói bắt bớ Ve sầu cũng không dễ dàng gì, muỗi đuổi theo cắn, dưới chân không chừng còn giẫm phải tắc kè, cóc nhái, nghe nói có người còn gặp phải rắn...

“Mình bắt mấy đêm nữa, bán lấy đủ tiền rồi, sẽ mua thêm hai cây đèn pin cầm tay, mỗi người một cây. Có đèn pin cầm tay sẽ bắt khá hơn, nhất định có thể kiếm tiền cây đèn pin đó về”. Diêu Tam Tam quyết định.

Diêu Tiểu Đông suy nghĩ một chút, gật đầu đồng ý.

Trời cũng đã khuya lắm rồi, ba chị em thương lượng xong, liền định trở về. Lúc này, Diêu Tam Tam vừa vặn nhìn thấy Bào Kim Đông xách một chai lớn tới. Người này có thể bắt được bao nhiêu? Diêu Tam Tam dừng chân lại, chờ xem.

Bào Kim Đông vớt nhộng ve ra khỏi nước, đếm từng con một với người bán hàng rong, đếm được một trăm ba mươi hai con, sắp qua mặt ba chị em cô luôn rồi.

Diêu Tam Tam nhìn không được, hỏi: “Anh Kim Đông, anh bắt ở đâu nhiều vậy?”.

“Đi xa một chút, tìm những chỗ không ai bắt, không ai giành với em.” Bào Kim Đông cười, giống như là rất hài lòng với thu nhập tối nay.

Đi xa một chút? Ba cô gái tụi cô, không dám đi tới chỗ quá xa quá vắng, sợ lắm, mà cũng không an toàn.

Bào Kim Đông nhận lấy tiền người bán hàng rong trả, thuận miệng hỏi một câu: “Chú mua hai con năm xu, vậy bán qua tay bao nhiêu tiền một con?”

“Chú không bán con, mà bán theo cân. Cũng không kiếm được mấy đồng.” Người bán hàng rong đáp qua loa.

Bào Kim Đông không truy hỏi nữa, chỉ cười cười, người bán hàng rong cũng cười cười. Bào Kim Đông đếm tiền, đứng dậy tính đi về nhà, lúc đi qua ba chị em thì hỏi:

“Tiểu Đông, Tam Tam, mấy người tối nay bắt được bao nhiêu?”

“Ba người thiếu chút nữa đã không hơn được anh bao nhiêu.” Diêu Tam Tam nói, “Anh Kim Đông, anh làm gì cũng giỏi hơn người khác.”

“Anh là con trai, có đèn pin cầm tay, bắt nhộng ve dĩ nhiên nhiều hơn em rồi”. Bào Kim Đông nói, “Đi thôi, nhanh về nhà đi, cũng nửa đêm rồi”.

Diêu Tam Tam theo hai chị về nhà, dọc theo đường đi, trong lòng cô vẫn suy nghĩ về cuộc đối thoại giữa Bào Kim Đông và người bán hàng rong. Bán qua tay bao nhiêu tiền? Bán qua tay bao nhiêu tiền? Người bán hàng rong mỗi đêm đều chạy tới, đứng ở cửa thôn thu mua, ông ấy nhất định là kiếm được tiền, nhất định kiếm nhiều hơn cô bắt một đêm rất nhiều lần!

Tại sao mình lại không nhận nhộng ve để kiếm tiền nhỉ?

Vừa có ý nghĩ này, Diêu Tam Tam liền có chút kích động. Đúng nhỉ, cô cũng có thể thu mua nhộng ve, bán qua tay kiếm giá chênh lệch, chẳng phải sẽ kiếm được nhiều tiền hơn một chút rồi sao?

Nhưng mà, chuyện này phải tìm cách cho tốt đã, không phải nói muốn mua là có thể mua. Một mặt, cần tiền vốn; mặt khác, không rành đường rõ lối, thu mua rồi đi đâu mà bán, bán cho ai, giá tiền bao nhiêu, lời được bao nhiêu, những điều này phải nắm rõ trước mới được.

Hỏi người bán hàng rong, hẳn ông ấy sẽ không nói, không thân không quen, ai mà đi tiết lộ đường buôn bán của mình cho người bên cạnh? Phương diện này còn phải nghĩ cách đã.

Diêu Tam Tam một đường suy nghĩ, vừa về tới nhà, cô liền bò lên trên giường, móc một túi vải nhỏ từ dưới đệm cỏ ra, đổ tiền bên trong xuống, tỉ mỉ đếm một lần.

Thật ra thì hoàn toàn không cần đếm, bên trong này, là toàn bộ số tiền bán ốc trong một thời gian dài của Diêu Tam Tam, tổng cộng là hai mươi tám tệ sáu đồng, cô bỏ chung tiền bán nhộng ve tối nay vào, được ba mươi ba tệ sáu đồng bảy xu.

Ban đầu chắc chắn không dám thu nhiều, cầm số tiền này đi làm vốn thu mua ve sâu, cũng có thể chấp nhận được. Diêu Tam Tam quyết định, trước tiên không vội mua đèn pin cầm tay, cô muốn bắt đầu thu mua ve sâu, nếu thuận lợi, mấy ngày nữa, cộng thêm phần chị hai chị ba tiếp tục bắt nhộng ve bán, là có thể dành ra tiền mua đèn pin rồi.

Tiền vốn có rồi, vậy cách thức thì sao đây? Mua rồi đi bán cho ai?

21. Chương 21: Tư Tưởng Xấu

Tại sao mình lại không nhận nhộng ve để kiếm tiền nhỉ? Diêu Tam Tam nảy sinh ý tưởng thu mua nhộng ve để kiếm tiền.

Hiện nay bất luận là thành thị hay nông thôn, người ta càng ngày càng thích ăn những thứ hoàn toàn thiên nhiên, hay những thứ hoang dại, loại nhộng ve nhỏ bé này, người bán hàng rong mỗi lúc trời tối lại đến đầu thôn thu mua đến nửa đêm, nếu không kiếm được tiền thì ai lại làm?

Làm ra tiền là điều nhất định rồi, nhưng mà kiếm tiền đâu có dễ như vậy! Điều trước mắt mà Diêu Tam Tam khó xử, chủ yếu là vấn đề đường đi nước bước, cô muốn làm công việc buôn bán hai đầu, vậy đầu còn lại ở đâu? Mua rồi đi bán ở đâu? Lời bao nhiêu? Nhộng ve không phải lương thực, để lâu nó sẽ đen đi rồi hư thối, những việc này mà không lo liệu ổn thỏa trước, thì cứ chờ lỗ vốn đi!

Diêu Tam Tam nghĩ, chỉ dựa vào quán ăn địa phương, nhất định là không tiêu thụ hết số nhộng ve kia, nhưng mà, cô vẫn có thể theo Dương Bắc Kinh hỏi thăm một chút, dù sao anh ấy cũng biết nhiều hơn cô.

Sáng sớm hôm sau Diêu Tam Tam liền chạy lên trên trấn, cô vừa vào quán ăn vặt tiện lợi, đã nhìn thấy Dương Quảng Châu đang ngồi bên bàn ăn cơm, Diêu Tam Tam chào hỏi anh ta: “Anh Dương, ăn sớm!”.

Thấy Diêu Tam Tam bước vào, Dương Quảng Châu cười, gọi với vào phòng bếp: “Bắc Kinh, người bạn nhỏ đến rồi nè”.

Một tiếng người bạn nhỏ, khiến Diêu Tam Tam có chút lúng túng, dẫu có tính theo hiện tại thì cô cũng mười hai tuổi rồi có được hay không? Sắp lên Trung học rồi!

Dương Bắc Kinh bưng bát bước ra từ phòng bếp, thấy Diêu Tam Tam thì cũng cười, nói: “Thật đúng là bạn nhỏ, ăn chưa?”.

Diêu Tam Tam vội nói: “Ăn rồi ạ.”

“Nấu cháo kê nè, để mức cho em một bát”. Dương Bắc Kinh hỏi cũng không hỏi, xoay người tiến vào phòng bếp, ngay cả một chút cơ hội khách khí cũng không cho Diêu Tam Tam. Rất nhanh sau anh đã bưng một chén cháo nhỏ ra ngoài, đặt lên trên bàn, nói: “Của em nè. Muốn ăn đường thì tự thêm”.

Diêu Tam Tam và Dương Bắc Kinh qua lại bấy lâu nay, ít nhiều cũng xem như quen thuộc với tính tình của anh ta, nói không nhiều lắm, mặt lạnh, người lại tốt bụng,. Lẽ ra buôn bán thì anh ta không nên có vẻ mặt lạnh lùng như vậy, nhưng anh ta sẽ không thể nào đùa giỡn, thỉnh thoảng có nở nụ cười cũng nhàn nhạt, gặp người sẽ không quá nhiệt tình, nhưng khiến người ta có cảm giác rất trầm ổn kiên định. Đây ước chừng là ảnh hưởng từ việc lúc nhỏ đã không còn cha mẹ.

Diêu Tam Tam biết khách khí với anh không có ý nghĩa, liền ngồi xuống bên chiếc bàn lớn, cô cũng không làm bộ làm tịch gì, cháo kê rất thơm, Dương Bắc Kinh lại phối với dưa muối, hết sức vừa miệng. Dương Bắc Kinh làm dưa muối này, cắt thành sợi nhỏ nhỏ, chần qua nước sôi, trộn với hạt vừng rang, ăn vào vừa giòn thơm lại vừa ngon miệng.

Thật sự là sáng nay cô đã ăn no rồi, nếu không còn sẵn lòng ăn thêm một chén nữa.

“Hôm nay không giao ốc, có chuyện gì hả?”. Dương Bắc Kinh hỏi cô. Ốc thì hai ngày trước cô đã đưa tới một lần.

“Anh hai Dương, anh biết thu mua nhộng ve, rồi bán đi đâu không?” Diêu Tam Tam liền hỏi thẳng vào vấn đề.

Dương Bắc Kinh đang ăn, nghe Diêu Tam Tam hỏi như vậy, liền dừng đũa, nhìn anh mình là Dương Quảng Châu một cái, hai anh em nhìn nhau, cười một tiếng. Diêu Tam Tam cảm thấy hình như nụ cười kia có ẩn ý gì đó, cô nói sai cái gì sao? Đang nghĩ thầm, Dương Bắc Kinh lại hỏi cô:

“Hỏi cái này làm gì?”

“Em muốn thu mua nhộng ve, em nghĩ có thể kiếm ít tiền, nhưng lại không biết cách thức bên trong”.

“Con bé này, sao lại mê tiền tới vậy chứ!” Dương Quảng châu cười hì hì trêu ghẹo cô.

“Nghỉ hè xong là em ấy vào Trung học rồi, em ấy tự mình kiếm học phí”. Người trả lời là Dương Bắc Kinh. Về chuyện này, Diêu Tam Tam từng có lần nói với hắn.

Dương Quảng Châu vừa nghe, liền dừng đũa, quan sát Diêu Tam Tam một chút, nói: “Người không lớn, nhưng chí khí thật không nhỏ, giỏi lắm”.

“Mua nhộng ve, đều bán lại ở Niệm Thành, có vài nhà mua đấy”. Dương Bắc kinh nói, “Nói về giá, thì một cân hơn ba tệ, giá tiền có thể dao động, nhưng bình thường vẫn là từ ba tệ trở lên”.

Diêu Tam Tam không rành việc cân nhộng ve, liền hỏi: “Một cân nhộng, được chừng mấy con ạ?”

“Một cân chừng một trăm lẻ mấy, tối thiểu là một trăm, tối đa là một trăm mười con”. Dương Bắc Kinh nói xong, cúi xuống cầm đầu cầm cổ ăn cháo.

Một trăm lẻ mấy? Diêu Tam Tam nhắm tính thật nhanh, một trăm con nhộng, xem như hai tệ bảy? Bán được ba tệ ba.

Nói cách khác là thu một trăm lẻ mấy con nhộng thì có thể kiếm được sáu đồng tiền.

Ngẫm lại những người bán hàng rong kia, một đêm cũng có thể thu hơn nửa bao, thoát nhìn ít gì cũng bốn năm ngàn, có thể kiếm được hai ba ba chục tệ. Nhưng mà, cô sợ rằng thu nhiều như vậy, cô không đủ tiền vốn.

Diêu Tam Tam tính tính, vui mừng nói: “Vây một đêm em mua lại một ngàn con, thì có thể kiếm được sáu tệ rồi! Nhiều hơn em tự bắt nhiều lắm.”

Dương Quảng châu cười khúc khích, lắc đầu một cái rồi im lặng, Dương Bắc Kinh liếc nhìn cô: “Tính thì tính vậy thôi, nhưng mà, một đêm em thu một ngàn con, kiếm sáu tệ, không đủ cho công em cực khổ muỗi đốt, nhộng ve dù sao cũng là đồ sống, em đưa đi người ta ướp lạnh ngay. Nếu em làm không tốt, để nó chết hoặc đen đi thì người ta không cần. Lại nói, làm sao em đưa đến Niệm Thành được?”

Niệm Thành là một huyện lỵ lân cận, cách đây bốn mươi dặm đường. Cũng không phải là huyện nhà của các cô. Mà thị trấn của huyện nhà Nghi Thành thì cách đây còn xa hơn, đến bảy tám chục dặm. Thật không biết thị trấn Thạch Kiều này làm thế nào mà được phân chia cho Nghi Thành nữa.

. Làm cái gì cũng không dễ dàng cả, không phải là cô nghĩ quá đơn giản đấy chứ? Diêu Tam Tam thầm nghĩ, khuôn mặt nhỏ nhắn có vẻ đưa đám. Không nói đến cái khác, chỉ đưa đến Niệm Thành thôi, cô đưa thế nào đây?

Dương Bắc Kinh liếc nhìn vẻ mặt đưa đám của cô, không nói lời nào, lại đưa hai mắt yên lặng nhìn anh trai mình, Dương Quảng Châu bị anh ta nhìn chăm chăm, hớp vài hớp đã xong chén cháo, đứng lên nói:

“Đừng có nhìn anh, anh đi sửa soạn một chút, em xem rồi làm đi”. Dương Quảng Châu đi vài bước, bỗng nhiên lại nói: “Cô bé nhỏ như vậy, cũng không dễ dàng gì!”

Hai người này, làm cái gì bí hiểm vậy chứ? Diêu Tam Tam thấy Dương Bắc Kinh thu dọn bát đĩa của ba người, liền đưa tay hỗ trợ, Dương Bắc Kinh bưng bát đĩa đi vào, Diêu Tam Tam liền dọn đĩa đưa muối, bưng vào phòng bếp.

“Anh hai Dương, anh còn phải rửa rau, để đây em rửa bát cho”. Diêu Tam Tam nói xong, liền đi xả nước rửa bát, Dương Bắc Kinh cũng không giành với cô, đứng một bên nhìn cô, nói:

“Tam Tam, em muốn mua nhộng ve, thì em mua đi, mua xong ngâm nước lạnh ngay, ngàn vạn lần đừng để nó bị đen, đưa nhanh tới đây, anh bảo anh cả mang đi cho em”.

“Thời gian này anh cả cũng bắt đầu thu mua nhộng ve rồi, đầu buổi tối thì thu, ăn sáng xong thì cưỡi xe mang đến Niệm Thành. Nếu không, một mình nhóc con em sao mà đưa được?”.

“Không phải anh cả Dương thu hàng da sao ạ?”

“Trời này rất nóng, không vội thu hàng da, thu một mùa nhộng ve, có thể kiếm nhiều hơn thu hàng da một ít”. Dương Bắc Kinh nói xong còn nháy mắt mấy cái với Diêu Tam Tam một cách thần bí, nói: “Anh ấy vội vàng góp tiền, tính mùa thu cưới vợ, đã định kết hôn lâu rồi, nhưng mà không đủ tiền. Không đủ tiền thì cha mẹ vợ cũng không chịu thả người”.

Ặc... Diêu Tam Tam cười khúc khích, gãi gãi đầu, lại cảm thấy có chút ngượng ngùng, người ta mỗi ngày mang đi Niệm Thành bán cho cô, tuy nói thuận tiện, nhưng nhất định cũng rất phiền hà.

“Để anh cả Dương mang đi, rất phiền toái, có quấy rầy anh ấy không?”.

“Không có gì đâu, thuận tiện là được, em nhớ nhất định phải mang đến trước bảy giờ, bình thường hơn bảy giờ thì anh ấy sẽ đưa đi. Còn nữa, mua nhộng ve, em phải chuẩn bị đủ tiền lẻ, bán nhộng ve cho em mà em không đưa tiền được, thì sẽ cản trở việc làm ăn”.

Diêu Tam Tam tràn đầy vui mừng rời khỏi quán ăn vặt tiện lợi. Tìm được con đường rồi, việc đưa đi Niệm Thành cũng có chỗ trông cậy, tối nay cô sẽ bắt đầu thu mua!

Chờ Diêu Tam Tam vừa đi, Dương Bắc Kinh xoay người đi ra phía sau, nói với Dương Quảng Châu, Dương Quảng Châu cũng không nhiều lời, gật đầu đồng ý ngay.

Dương Quảng châu nhìn nhìn em trai, không nhịn được trêu ghẹo anh:

“Quá nhỏ rồi, nếu lớn hơn hai tuổi, thì cũng có thể bồi dưỡng thành con dâu, nhỏ như vậy, chừng nào mới lớn lên? Nếu không em hỏi một chút, nhà cô bé có còn người chị nào lớn hơn mấy tuổi, làm mối cho em, cũng không lỗ công em giúp đỡ cô bé như vậy”.

“Nói bậy bạ gì đấy!” Dương Bắc Kinh trách móc anh trai, “Anh, trong lòng đừng có lệch lạc như vậy có được không? Cái anh này suy nghĩ xấu xa. Con bé mới mấy tuổi? Chỉ là đứa trẻ thôi, rất đáng thương. Anh nghĩ lại chúng ta xem, từ nhỏ không cha không mẹ, chẳng phải cũng rất đáng thương hay sao?”

Mèo Mạnh Mẽ

Diêu Tam Tam chỉ có tổng cộng 33 tệ 1 đồng 7 xu tiền vốn, còn không dám dùng hết, cô trích ra 25 tệ, tính tới nay mua một ngàn con là được rồi. Diêu Tiểu Đông nghe thấy có thể kiếm tiền, cũng có cách thức, liền bảo Diêu Tam Tam lấy nhiều tiền một chút.

“Em cũng không thể thu vừa đúng một ngàn con được, ngộ nhờ nhiều ra mấy con, chẳng lẽ em lại bảo người ta lấy về?” Diêu Tiểu Đông nói xong, móc ra 10 tệ, không đưa cho Diêu Tam Tam mà đưa cho Diêu Tiểu Cải.

“Em đi mua một cây đèn pin cầm tay trước đi, đây là tiền cha để lại ình mua thuốc trừ sâu, mình dùng trước, có đèn pin cầm tay thì mình có thể bắt nhiều hơn, gốc rạ con phải đợi qua một thời gian mới thay bằng cây ngô được, chờ kiếm được tiền lại gieo cũng không muộn”.

Diêu Tiểu Đông không yên tâm ngoảnh đầu lại hỏi: “Tam Tam, một mình em có thể làm được không? Nếu không chị thu phụ em?”

“Em có thể làm được, lúc tính toán em tính lại hai lần cho chắc ăn, chị cũng đi bắt đi, còn có thể bán được ít tiền!”. Diêu Tam Tam nói. Vốn là kiếm ít tiền đi, lại dùng đến hai người thì không có lời lắm.

Diêu Tiểu Đông, Diêu Tiểu Cải đi bắt nhộng ve rồi, Diêu Tam Tam cầm đèn pin, xách một cái thùng nhỏ, đổ vào nửa thùng nước lạnh, rồi đi ra cửa thôn.

Cô nghĩ, người bán nhộng ve đều đến khuya, lúc bắt được kha khá, đi mấy vòng rồi mới đến bán, chưa tới đã đến đợi mua thì ngốc quá. Vì vậy, Diêu Tam Tam xách thùng, bắt đầu bắt nhộng ve trên cây dương ven đường ở cửa thôn, có đèn pin quả nhiên thật tốt, từ xa đã thấy nhộng ve bò trên cây, trong đêm này, tự cô cũng bắt được năm mươi sáu con.

Chỉ có điều thùng nước này hơi nặng, xách trong tay cứ trĩu xuống, có lúc cô đành phải đặt xuống đất, còn mình thì chạy tới chạy lui bắt nhộng ve, không dám đi xa. Diêu Tam Tam quyết định, đợi đến tối mai mang thêm một cái chai, lấy chai đi bắt trước, chờ đến giờ thì xách thùng đi thu mua.

Hơn chín giờ, người bắt nhộng ve bắt đầu trở lại, thường thường là trẻ con về tới trước, không chờ được quá khuya. Diêu Tam Tam tìm một khoảnh đất ở cửa thôn, sợ người bán hàng rong nói cô đoạt mồi làm ăn, cố ý đi xa ông ta một chút, nhìn thấy có đứa trẻ xách bình nhộng ve đi tới, Diêu Tam Tam liền kêu một tiếng:

“Có bán nhộng ve hay không?”

22. Chương 22: Buôn Bán Hai Đầu

Tối hôm đó, Diêu Tam Tam đến cửa thôn mua nhộng ve, thấy có đứa trẻ xách bình nhộng đi tới, Diêu Tam Tam liền hỏi:

“Có bán nhộng ve hay không?”

Trời lờ mờ không thấy rõ người, đó là hai đứa trẻ đi cùng nhau, nghe Diêu Tam Tam kêu, liền cười hì hì chạy tới, thì ra là Lý Đại Khánh bạn học của Diêu Tam Tam, dẫn theo em trai là Lý Đại Minh, Lý Đại Khánh vừa thấy là Diêu Tam Tam, còn tưởng là cô nghịch ngợm gọi đùa, mới nói:

“Bán cho cậu hả? Một con năm xu được chứ?”

Diêu Tam Tam nghe ra cậu nhóc đang nhạo báng mình, liền nghiêm túc nói: “Tôi thật sự thu mua nhộng ve, cũng là năm xu hai con, nếu cậu muốn bán, thì bán cho tôi nhé”.

Lý Đại Khánh nhìn nhìn cô, vẫn không mấy tin tưởng, Diêu Tam Tam móc mấy tờ tiền lẻ từ trong túi ra cho Lý Đại Khánh xem, nói: “Tôi mua thật đó, trả tiền mặt cho cậu”.

“Ồ, cậu mua lại thật á? Cậu cũng có thể mua nhộng ve?” Về mặt Lý Đại Khánh ngạc nhiên, bạn cùng lứa, cũng là mười mấy tuổi, cậu nhóc cảm thấy hơi khó có thể tin rồi.

“Đương nhiên là tôi thu thật, tối nay cậu bắt được bao nhiêu? Có bán hay không?”

“Bán, bán chứ, tôi cũng đâu có nỡ ăn”. Lý Đại Khánh xách miệng bình lớn, cười hì hì đổ nhộng ve ra đất, nói:

“Tối nay tôi bắt không ít đâu, tôi đếm từng con một đấy”.

Ba đứa nhóc ngồi xổm vây thành một vòng, lấy đèn pin rọi, Diêu Tam Tam đếm từng con từng con, đếm rồi, thì đặt sang một bên. Lý Đại Khánh không đem đèn pin, nhưng đúng là bắt được không ít, năm mươi hai con, bên trong có ba con “trắng lớn”, còn có hai con “Tỷ quy”.

Tỷ quy, nói chính xác hơn là loại đã lột xác được một nửa, lưng còng. Nhộng ve lột xác đến một nửa, bị quấy rầy, sẽ rất khó trở thành ve sầu.

.

“Năm con này không thể lấy, còn dư lại bốn mươi bảy con”. Diêu Tam Tam nhìn Lý Đại Minh, hỏi: “Đại Minh cũng bán chứ? Hai người tính chung, hay là tách riêng”.

“Nó hả? Nó bắt được có hai chục con thôi, mà còn có hai con trắng lớn, giữ lại để mai xào ăn đi”. Lý Đại Khánh cướp lời, Lý Đại Minh cũng không lên tiếng.

Diêu Tam Tam cười thầm trong bụng, Lý Đại Khánh còn tinh ranh hơn khi nữa, mình bắt thì bán lấy tiền, em trai bắt thì xào ăn, chẳng lẽ cậu ta còn không ăn một miếng?

Lý Đại Minh còn nhỏ, chưa lên lớp một nữa, dĩ nhiên là không phản ứng kịp. Diêu Tam Tam hé miệng cười cười, cũng không chọc phá, mà bắt đầu tính nhẩm. Bốn mươi bảy con, hai mươi ba con rưỡi, hai mươi ba con rưỡi... Dù sao cũng là chuyện tiền bạc, cô tính nhẩm một lần, có hơi lo lắng, nên dứt khoát cầm nhánh cây nhỏ, vẽ bảng tính ngay trên mặt đất.

“Tổng cộng là 1 tệ 5 đồng 7 xu. Tôi trả cậu 1 tệ 5 đồng 8 vậy”.

Lý Đại Khánh móc một con nhộng từ trong túi nhựa của em trai ra, để xuống đất, nói: “Tính cho chẵn đi, bốn mươi tám con, cậu trả 1 tệ 2 đồng”.

Diêu Tam Tam liền đếm 1 tệ 2 đưa cho Lý Đại Khánh, gom nhộng ve bắt đầu bò loạn trên mặt đất vào thùng.

“Diêu Tam Tam, sao giờ thu nhộng ve rồi?” Lý Đại Khánh bán xong, đứng đấy tán gẫu với cô.

“Người khác bảo tôi giúp một tay.” Diêu Tam Tam không muốn nhiều lời, nói ra thì dài dòng quá!

“Ngày mai cậu còn thu không? Ngày mai tôi lại bán cho cậu”. Lý Đại Khánh rất vui mừng.

“Thu chứ!” Nhận được một mối nhộng ve, Diêu Tam Tam cũng cũng rất vui vẻ.

Việc buôn bán hai đầu của Diêu Tam Tam cứ như vậy mà khai trương. Bán cho cô, chủ yếu là mấy đứa nhỏ, con nít trở về sớm, cũng nguyện ý bán cho cô. Còn mấy người lớn, thường thường sẽ bắt nhộng ve đến khuya hơn, lúc đi qua đây, Diêu Tam Tam chào hỏi, có người hoàn toàn không để ý đến cô, có người lại không cho là thật, hoặc không muốn làm ăn với một đứa con nít. Người lớn bán cho cô, cũng chỉ có hai người.

Giống như thím Lưu kia, bán cho cô ba mươi tám con nhộng, lúc đếm nhộng, cứ khẳng khẳng bắt cô tính luôn hai con “tỷ quy”.

“Chẳng phải Tỷ quy này cũng không thay đổi gì sao? Tổng cộng hai con, mà thu luôn cho rồi, có năm xu thôi, đáng để bảo thím lấy về à!”.

Diêu Tam Tam cười nói: “Thím, tỷ quy này, con mua thì được rồi, nhưng mà người ta lại không cần, bị người ta nói con thu nhộng không tốt, có đáng không chứ?”.

“Con nhỏ này, có năm xu cũng so đo, keo kiệt”. Thím Lưu bực tức cầu nhàu. Lúc tính tiền, còn là bộ dạng không tin người, hỏi đi hỏi lại mấy lần:

“Mày tính kĩ rồi chưa? Không có tính sai đó chứ?”

“Không sai đâu, không tin thì thím tính đi.”

“Thím không biết tính toán, mày cũng đừng có tính bớt đi của thím đó.”

“Thím, không thiếu được đâu, thím không tin thì tìm người khác tính lại cũng được mà”.

Thím hai Lưu nhận tiền, khó khăn lắm mới chịu đi.

Cho nên, Diêu Tam Tam vẫn thích thu nhộng của trẻ con hơn. Trẻ con thì sao! Trẻ con là quân chủ lực bắt nhộng ve, mặc dù bắt ít, nhưng đông người đấy! Lại nói, trẻ con còn dễ giao thiệp hơn người lớn nhiều.

Diêu Tam Tam cũng chẳng cần phải nhớ kĩ thu được bao nhiêu, dù sao thì cô cũng chỉ đem tổng cộng 27 tệ, chờ đến lúc dùng gần hết tiền, cũng đã thu được một ngàn con rồi.

Nhộng ve trong thùng dần dần nhiều lên, tiền cũng dần dần vơi đi. Đến khi Diêu Tiểu Đông và Diêu Tiểu Cải đến tìm cô, 27 tệ mà Diêu Tam Tam mang tới, chỉ còn sót lại hơn 1 tệ, đang đứng ở ven đường đợi hai chị mình.

“Tam Tam thu sao rồi?” Diêu Tiểu Đông hỏi cô.

“Không tệ lắm, coi như đã mua gần hết tiền”. Diêu Tam Tam nói, “Chị hai chị ba, hai người bắt được bao nhiêu?”

“Bắt được lắm, không có bắt nhầm ve sấu.” Diêu Tiểu Đông nói rồi lấy nhộng ve ra, ngồi xổm dưới đất đếm.

Diêu Tiểu Cải nói: “Chị đếm rồi, bắt được vài con chị lại đếm một lần, tổng cộng chín mươi hai con.”

“Nhiều quá đi!” Diêu Tam Tam và Diêu Tiểu Đông đều kinh ngạc hô lên.

“Chị cầm đèn pin mà. Chị với chị hai tách ra, tìm chỗ hàng cây Dương lớn, không nhiều cây lắm, không có người bắt ở đó, nhưng nhộng ve lại nhiều. Chị liền vòng tới vòng lui ở hàng cây đó mà bắt, chạy nhanh một chút, nhộng ve vừa mới leo lên cây đã bị chị đuổi kịp, không có con nào lọt xác cả, đều là nhộng, chỉ có hai con tỷ quy”.

“Chị ba, chị thật lợi hại!” Diêu Tam Tam với Diêu Tiểu Cải giơ ngón tay cái.

“Bởi vậy mới nói, mình phải nhanh nhanh mua một cây đèn pin cầm tay nữa, cho chị hai dùng, chị ấy không có đèn pin, cũng không dám đi xa, bắt ở chỗ đông người, đều bị người ta bắt hết rồi”.

Diêu Tam Tam nghe vậy, không tán thành, nói: “Không được đâu, chúng ta là con gái, chỗ vắng vẻ không có ai đi, ngộ nhỡ gặp phải thứ dọa người gì, gặp phải kẻ xấu, thì biết làm sao?”.

“Tam Tam nói đúng lắm, không thể đi xa một mình”. Diêu Tiểu Đông cũng nói, “Chị nghe nói ở thôn Đông có một người phụ nữ trẻ, ôm con về nhà mẹ, hai mẹ con mất tích giữa đường, đều nói là bị bọn buôn người bắt đi đó”.

Diêu Tiểu Đông vừa nghe đã nói: “Em cũng không dám đi xa, lần tới em không đi xa một mình là được”.

Diêu Tiểu Đông đếm nhộng ve xong, cười nói: “Rốt cuộc thì chị bắt được hơi ít, mới có bốn mươi ba con, còn có hai con trắng lớn nữa này”.

“Chị không có đèn pin mà”. Diêu Tam Tam cười nói, “Lúc mới tới em chưa mua đèn, còn bắt được năm mươi sáu con đó! Ngày mai mua đèn pin cho chị”.

“Không thể đổ cho đèn pin hết được. Chị cảm thấy, bắt nhộng ve cũng cần phải có kỹ thuật. Con nít người ta, mới tám chín tuổi, một đêm đã bắt được bốn năm chục con đấy”. Diêu Tiểu Đông nói, “Chị không biết bắt nhộng ve rồi”.

“Chị bắt vậy cũng không ít mà.” Diêu Tiểu Cải nói.

“Nghe nói người lớn bắt đến tận nửa đêm, đi bộ cũng nhanh, có thể bắt được ba bốn trăm con”. Diêu Tam Tam nhìn ánh sáng đèn pin loang loáng đằng xa, nói: “Chị chờ xem đi, vừa nói nhộng ve có thể bán lấy tiền rồi, không đến vài năm, nhộng ve sẽ bị bắt đến tuyệt chủng luôn”.

Ba chị em hi hi ha ha trò chuyện, Diêu Tam Tam nghĩ, tính cả số ba chị em bắt được, thì hơn một ngàn rồi, lại nghĩ còn hơn một tệ, chờ một chút nữa, có thể mua thêm một ít thì mua, không thể mua thì về nhà đi thôi.

Trời khuya này, muỗi vo ve, ba chị em đều mặc quần áo dài và áo khoác, đề phòng muỗi và côn trùng cắn đốt, Diêu Tam Tam chỉ lo cúi đầu đếm nhộng, phía sau gáy bị đốt hai vết, ngứa.

Nhìn thấy trên đường có hai bóng người đi tới, Diêu Tiểu Cải liền hỏi: “Bắt nhộng ve hả? Có bán không?”.

Người nọ không đáp lời, ngược lại lấy đèn pin chiếu các cô, đi tới, mới thấy là Đại Văn và Nhị Văn. Hai đứa trẻ liếc nhìn ba chị em cô, Đại Văn trề môi nói: “Ba người các chị, gây sự gì ở đây!”.

Lời nói này, thật lão khí hoành thu, Diêu Tam Tam bèn nói: “Ai phá phách gây chuyện ta! Em nhanh đi phần em đi”.

(*)Lão khí hoành thu: Ra về người lớn, chừng chặc.

Hai đứa nọ lại dừng chân, Nhị Văn bước tới, rọi đèn pin vào thùng của Diêu Tam Tam, nói: “Ôi cha mẹ tôi ơi, ba người bắt gì nhiều dữ vậy? Đây chẳng phải sẽ bán được rất nhiều tiền sao? Bắt ở đâu vậy?”.

Phải nói, Nhị Văn cũng thật ngốc, trong thùng này có hơn một ngàn, ai có thể bắt nổi? Diêu Tiểu Đông nói: “Ai mà bắt được nhiều như vậy? Đây là Tam Tam thu lại đó”.

“Tam Tam thu? Nhỏ Tam Tam này, không trách mẹ tôi nói chị sắp thành tinh rồi!” Đại Văn nói.

“Em mới thành tinh ấy!” Diêu Tam Tam tức giận nói, “Được rồi được rồi, hai đứa nhanh đi về đi!”

“Chị thu bao nhiêu tiền một con?” Đại Văn hỏi một câu.

“Giống vậy thôi, năm xu hai con.”

“Không thể trả nhiều thêm chút hả?”

“Không thể.”

“Vậy tôi bán cho chị.”

Đại Văn mới vừa nói xong, Nhị Văn liền la lên: “Chớ có bán cho chị ta, chị ta ăn vạ không trả tiền cho anh, anh làm thế nào!”.

Diêu Tam Tam nghe vậy, được, không thu của hai đứa mày! Hai đứa đi nhanh lên đi! Đại Văn Nhị Văn vừa đi, ba chị em liền bàn nhau trở về.

Diêu Tiểu Đông xách thùng lên, trong thùng không chỉ hơn mười cân nhộng, bên trong còn có nước nữa đấy. Nặng quá, Diêu Tiểu Cải liền chạy qua xách cùng chị hai. Diêu Tam Tam đi theo phía sau cũng không nhàn rồi, lấy đèn pin rọi lên cây cối bên đường, dọc đường đi, lại bắt được năm con.

Trong đêm nay, thu hoạch không ít! Chỉ tính phần các cô bắt được, cũng có thể bán được 4, 5 đồng rồi. Cộng thêm thu nhộng ve kiếm chênh lệch giá, tối nay có thể gom được hơn 10 tệ. Diêu Tam Tam tính nhẩm dọc theo đường đi, lòng tràn đầy vui mừng!

Trừ nhộng ve ra thì còn ốc nữa, cô còn có thể tính toán bắt cá trê bán, đây vẫn là lúc nghỉ hè rồi rồi, tính theo đà này, học phí của cô nhất định có thể kiếm đủ. Đoán chừng còn có tiền dư, nói không chừng còn có thể làm việc gì đó hữu dụng...

23. Chương 23: Ý Đồ Xấu

Đều nói vạn sự khởi đầu nan, nhưng lần đầu Diêu Tam Tam thu mua nhộng ve, lại thuận lợi hơn cô tưởng nhiều.

Ba chị em về đến nhà, đã gần nửa đêm rồi. Nhộng ve mới bắt được còn dính bùn đất, bỏ công rửa một chút, nước trong thùng đã hơi đục, họ đổi nước sạch cất kỹ, dọn dẹp rửa mặt, lại theo thói quen mang gậy gộc đòn gánh tới đặt ở sau cánh cửa, đóng cửa, cài cửa rồi bò lên giường ngủ.

Từ sau chuyện Vương Tiểu Mãng, mỗi đêm trước khi ngủ, ba chị em đều chuẩn bị sẵn gậy gộc các thứ, cho dù là vĩnh viễn không cần dùng đến, thì có chuẩn bị, lòng vẫn yên ổn hơn.

Rồi lại có chút hưng phấn, không ngủ được, nhỏ giọng trò chuyện.

Đêm nay, tuy vất vả, nhưng tính đi tính lại có thể kiếm hơn 10 tệ đấy. Tính sổ xong, ba người liền không nén được nỗi vui mừng, Tam Tam có thể học tiếp Trung học rồi, cứ tính như vậy, nói không chừng còn có tiền dư, ba cô gái liền rì rầm giao ước, chờ kiếm được nhiều tiền hơn, phải lên chợ may ổi người một bộ đồ mới.

Quần áo của con gái nhà họ Diêu, theo lệ thường thì đứa lớn mặc chật, cho đứa thứ hai, đứa thứ hai mặc chật, cho đứa thứ ba. Dù sao thì cũng hiếm được thấy đồ mới, quanh năm suốt tháng cứ mặc mấy bộ đó. Diêu Tiểu Đông dự tính, lúc này bắt nhộng, thu nhộng làm ra tiền, đến mùa thu đậu phộng, khoai lang cũng có thể bán lấy tiền, đợi có tiền rồi, ba chị em cũng có thể may một bộ đồ vải nhung mà mặc.

“Đủ tiền thì mình làm ổi người một bộ, quần của em, phần mông đã mài bạc đến muốn rách rồi”. Diêu Tam Tam nói.

“Ừ đúng, tiền mình tự kiếm, mình tự mua.” Diêu Tiểu Cải nói.

Con trẻ không có cha mẹ ở nhà, Diêu Liên Phát trước khi đi nói là kêu Diêu lão nãi trông nom, vậy mà mấy ngày nay Diêu lão nãi cũng không quan tâm không hỏi tới họ, ba chị em như cây thêu dầu tự do sinh trưởng, cuộc sống gia đình tạm ổn lại thích ý.

Vừa rạng sáng hôm sau, ba người họ dậy thật sớm, thương lượng xem nên đưa nhộng ve đến thị trấn thế nào. Trước kia là ốc, trông thế mà không nhiều, lại không cần đổ nước vào, Tam Tam cứ thế một tay một giỏ lớn, xách đi, nhưng nhộng ve thì không được, hơn mười cân, ngâm trong nước nữa, cộng cả sức nặng của thùng của nước thì phải hai mươi cân, thùng này cũng không tiện xách, để mình Tam Tam đưa đi là làm khó rồi.

Diêu Tiểu Đông liền nói, đẩy xe đạp cũ trong nhà ra, đặt thùng lên yên sau, đi hai người, một người đẩy xe, một người đi sau đỡ thùng. Diêu Tiểu Đông tỉnh nghịch, cười hì hì cướp lời:

“Chị hai, em ở nhà dọn dẹp, cho heo ăn, chị đi đó nha”.

“Lười nhác. Tam Tam đi bao nhiêu chuyến, còn chưa từng sợ mệt mỗi đấy.” Diêu Tiểu Đông nói cô nàng.

“Hai người đi đi, em không có đi học, tính toán cũng không tốt, vẫn là hai người đi vậy”.

Diêu Tam Tam vẫn luôn cảm thấy, người khôn khéo lanh lợi như cị ba nếu có cơ hội được đi học, nhất định sẽ rất giỏi. Vậy mà năm chị ba nên nhập học, Diêu Liên Phát ần nấp sinh ra em gái thứ tư, hoàn toàn không để ý đến chị ấy, chị ba chưa từng được đi học, trong lòng nhất định rất nuối tiếc.

Người lớn không ở nhà, ngay cả nấu cơm, cũng đều làm theo khẩu vị ba chị em. Diêu Tiểu Cải nhanh tay nhanh chân dọn dẹp phòng bếp, xắt một miếng dầu đậu phộng, đợi dầu nóng thì cho vào một thìa bột bắp, thêm ít rau, làm một nồi cháo rau. Nấu cháo như vậy, bỏ thêm ít muối, ăn rất thơm.

Tam Tam và chị hai, lại vớt nhộng ve ra, đổi một lần nước trong nữa, nhộng ve vốn không cần đổi nước, nhưng thay nước sạch, dễ nhìn hơn, cũng dễ bán hơn đúng không?

Ba chị em vội vã ăn điểm tâm, đẩy chiếc xe đạp cũ kỹ trong nhà ra, mới vừa tính đi, Diêu lão nãi đã hùng hổ chạy tới.

Truyện được edit bởi Mèo Mạnh Mẽ diễn Đàn Lê Quý Đôn

Diêu lão nãi từ xa thấy tư thế ba chị em, liền quát một câu: “Sáng sớm, ba con ôn dịch tụi mày muốn đi chơi đùa ở đâu?” Nói đoạn, Diêu lão nãi bước tới gần, đưa đầu nhìn vào trong thùng, mặt liền đen lại, mắng:

“Đúng là nhộng ve, tao nghe Nhị Văn nói ba đứa mày thu nhộng ve, tao còn không tin! Cha mày không ở nhà, ba đứa mày thành tinh hết rồi, còn học người ta thu nhộng ve, tụi mày lấy tiền ở đâu? Nghèo đến nỗi bốc mùi chua, còn dám lấy tiền đi giày vò, ai cho phép tụi mày?”.

“Nội, tụi con không dùng tiền của nhà, cha con cũng không để lại tiền gì cho con thu nhộng. Thu nhộng, là tiền vốn Tam Tam tự kiếm, Tam Tam tự thu”. Diêu Tiểu Đông nói.

“Tự kiếm hả? Tiền nào mày tự kiếm? Người lớn ày ăn ày mặc, nuôi mày lớn như vậy, mày còn học cách giấu tiền ỉn, vô dụng bất hiểu quá vậy, tiền mày kiếm, chẳng phải cũng là của người lớn hay sao? Còn bao nhiêu tiền? Nhanh móc ra cho tao!”.

Diêu Tam Tam lạnh nhạt nói: “Bà nội, khó khăn lắm nội mới hỏi đến chúng con một lần, chính là tới để theo dõi tiền tụi con sao?”.

“Phi, tao hiềm lạ gì mà muốn tiền của mày. Tiền này, là của cha mày, còn để cho tụi mày tự tiện tiêu xài bậy bạ hay sao? Móc ra hết cho tao, nhộng mày thu cũng đưa cho tao, tao thu cho ba đứa mày”.

Diêu Tiểu Cải âm thầm bĩu môi, nói: “Nội, sao nội mới tới đã nói chị em con tiêu xài phung phí? Cha con đã đồng ý với Tam Tam rồi, tự nó làm ra tiền, tự nó nộp học phí, nó lấy tiền của nó để thu nhộng ve, mắc mớ gì tới người ngoài?”.

“Chỉ bằng tụi mày, còn làm ra tiền? Tụi mày không thất bại mất tiền là tốt lắm rồi! Hàng lỗ vốn! Mày thấy người ta làm ra tiền dễ lắm đúng không? Mày muốn thu nhộng ve kiếm tiền, sao mày không nhìn thử xem đâu có dễ thế! Không kiếm được tiền, còn mất vốn phải bù vào, mày có khóc tới đến lòi mắt cũng vô dụng! Mày mà có thể kiếm được tiền, chó chết cũng có thể nhảy tường”.

Lời lẽ khó nghe như vậy, Diêu lão nữ cũng đã diễn xuất không ít lần rồi. Hoặc là nói, xưa nay Diêu lão nữ cũng chưa từng coi trọng mấy đứa cháu gái này. Diêu Tiểu Đông và Diêu Tiểu Cải giận đến mặt mày đỏ bừng, Diêu Tam Tam nhin không được, nổi bão.

“Nội, dù sao thì nội cũng không vừa mất mấy chị em con, từ nhỏ tới lớn nội chưa từng trông nom chúng con, cha mẹ con đi, chỉ còn lại ba đứa nhỏ ở nhà, nội hỏi cũng không tới hỏi một câu, chết sống gì nội cũng không quản. Hôm nay nội vừa tới liền chửi mắng, đưa tay liền muốn lấy tiền, nội không cảm thấy thẹn sao? Không thấy đuối lý sao?”.

Diêu lão nữ nghe vậy, giận đến nổi nhảy lên thật cao, bắt đầu gào to: “Tao có cái gì phải đuối lý? Tao chỉ muốn cầm tiền giúp mày, chẳng phải tao cũng vì quan tâm cả nhà mày sao? Cha mẹ mày không có nhà, để mặc cho chúng mày đi tìm đường chết đúng không? Ai cho phép mày lấy tiền ra dùng?”.

“Tiền là do con kiếm được, cha mẹ con đã đồng ý, cứ cho là con làm lỗ hết, cũng không cần người khác đến quản, con muốn xài thế nào thì xài như thế ấy! Nếu nội không vừa mất chị em con, thì nội đừng tham gia vào chuyện của tụi con!” Diêu Tam Tam siết chặt hai nắm tay, hai cánh tay nhỏ giận đến phát run, kêu chị hai chị ba:

“Chị hai, chị ba, đi, tụi mình lên đường đi tiêu tiền đi! Tiền của mình, mình muốn xài thế nào thì xài, ai cũng không được xen vào!”.

Diêu Tam Tam âm một tiếng khóa cửa lại, dùng sức muốn đặt thùng nhộng ve lên yên sau, người nhỏ cố gắng hết sức, Diêu Tiểu Cải bước tới mấy bước, hợp sức với cô đặt thùng lên yên sau, lại gọi Diêu Tiểu Đông:

“Chị hai, đẩy xe đi!”

Diêu Tiểu Đông không vội ra đẩy xe, mà đi đến cửa chuồng heo, rót thức ăn Diêu Tiểu Cải đã quấy xong còn chưa có cho heo ăn vào máng, vỗ vỗ tay, thông dong đi suốt qua cạnh Diêu lão nữ, đẩy xe đạp đi mất.

Nhìn cánh cửa khóa lại, quả nhiên Diêu lão nữ giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, bộ dạng trông như hận không thể cắn ai đó một phát. Ba chị em không hề quay đầu lại nhìn Diêu lão nữ một cái. Người thiên vị thì không thiếu, nhưng thiên vị đến trình độ của Diêu lão nữ thì không có mấy ai. Phải nói người bà này của các cô, thật sự đã làm cho lòng người rét lạnh rồi.

Ầm ỉ mấy câu với Diêu lão nãi, tâm trạng ba chị em không mấy tốt, dọc đường lo vội vã đi bộ, đều không nói năng gì. Diêu Tam Tam chỉ đường, lúc các cô đến quán ăn vặt tiện lời, chiếc xe gắn máy của Dương Quảng Châu đang dựng trước cửa khách sạn, đi đường dựa vào hai chân, còn bị Diêu lão nãi làm trễ nãi một chút, Diêu Tam Tam không khỏi lo lắng đến muộn, làm trễ nãi Dương Quảng Châu.

Ba chị em dựng xe đạp xong, hè nhau xách thùng trên yên sau xuống, Dương Quảng Châu từ trong tiệm đi ra, nhìn thấy ba chị em, liền sững sốt, ngay sau đó liền cười.

“Tam Tam, tới rồi? Anh đang nghĩ em mang tới không được, muốn đi đón em nữa đây!”.

Dương Quảng Châu vừa nói, vừa đưa mắt chuyển qua chuyển lại trên người Diêu Tiểu Đông, Diêu Tiểu Cải, cuối cùng mới nhin không được, hỏi: “Tam Tam, hai người này là chị gái em hả?”.

“Chị hai chị ba của em.” Diêu Tam Tam vội vàng giới thiệu, “Chị hai chị ba, đây là anh cả Dương giúp mình vận chuyển đồ.”

Diêu Tiểu Đông và Diêu Tiểu Cải đều thông minh lanh lợi, vừa nghe liền vội vàng chào hỏi: “Chào anh cả.”

“Ừ, chào các em! Mau vào nghỉ ngơi chút đi”. Dương Quảng Châu nghiêng đầu vào tiệm cất tiếng kêu: “Bắc Kinh, mau mau chạy ra đây, bạn nhỏ tới rồi”.

Diêu Tiểu Đông vừa định đi xách thùng, Dương Quảng Châu đã vượt trước một bước, đưa tay xách thùng lên, nói: “Đi cả đoạn đường rồi, vào nhà ngồi trước đi, uống miếng nước”.

Dương Bắc Kinh mặc áo đầu bếp trắng, không đội mũ, từ trong tiệm bước ra, nhìn thấy Diêu Tam Tam, cười cười, nói: “Mới tới hả? Vào đi!”.

Diêu Tam Tam nghe có hơi thấp thỏm, mới nói: “Anh cả Dương, tụi em có việc đột xuất, có phải đã tới quá muộn hay không?”.

“Không muộn, không muộn được.” Dương Quảng châu cướp lời, “Anh đi sớm một chút muộn một chút, đều được mà, cũng không có ai quy định mấy giờ”.

“Sợ làm trễ nãi việc khác của anh.” Diêu Tam Tam nói đoạn, xoay mặt giới thiệu cho chị hai chị ba: “Đây là anh hai Dương”.

Diêu Tiểu Đông, Diêu Tiểu Cải chào hỏi Dương Bắc Kinh, Dương Bắc Kinh nhìn nhìn hai người, gật đầu một cái, hỏi Diêu Tam Tam: “Chị em hả?”

“Chị hai chị ba của em đó.”

“Ừ, anh còn nghĩ, một mình chắc chắn không mang nổi.” Dương Bắc Kinh ngược lại không nhìn chăm chăm vào hai cô gái, cười nhẹ một tiếng, rũ mắt xuống theo thói quen, “Tất cả vào đi”.

Vào khách sạn, xem ra anh em nhà họ Dương mới vừa ăn cơm xong, Dương Bắc Kinh hỏi Diêu Tam Tam theo thói quen: “Ăn chưa?”

“Ăn rồi.”

“Sáng nay nấu sữa đậu nành, em muốn uống thì tự múc một chén”.

“Được nha, đúng lúc em đang khát đây.”

Diêu Tam Tam và Dương Bắc Kinh đã quá quen, ở trong tiệm coi như tự nhiên rồi, nên cũng không khách khí, tiến vào phòng bếp, Dương Bắc Kinh theo cô vào, múc ba chén sữa đậu nành, tự bưng hai chén ra, Diêu Tam Tam bưng một chén, đã không còn nóng lắm, cô vừa đi vừa uống vài hớp.

“Đường hay muối?” Dương Bắc Kinh hỏi Diêu Tiểu Đông và Diêu Tiểu Cải.

“A, em uống sữa đậu nành trắng.” Diêu Tiểu Đông nói. Diêu Tiểu Cải thích uống sữa đậu nành mặn, Diêu Tam Tam biết vậy, liền chạy về phòng bếp, lấy một ít muối cho vào chén của Diêu Tiểu Cải..

(*)Trắng: Không có gì thêm.

Diêu Tam Tam đã sớm quen thuộc, Diêu Tiểu Đông và Diêu Tiểu Cải dù sao cũng hơi mất tự nhiên, yên lặng uống sữa đậu nành, ngược lại không biết Dương Quảng Châu làm sao, mà bộ dạng luôn có mấy phần vui vẻ, đứng một bên nhìn họ. Cho đến khi Dương Bắc Kinh bắt đầu dĩ nhiên, nói:

“Anh, sao anh không đi đi?”

“A, phải đi phải đi, thật sự là phải đi.” Dương Quảng châu nói xong, vọt nhộng ve trong thùng Diêu Tam Tam ra, bỏ vào một thùng nhựa có nắp đậy, lấy cân cân thử, nói:

“Mười một cân sáu lạng. Tam Tam, một đêm em thu ít vậy hả? Vậy kiếm được bao nhiêu chứ, còn chưa đủ công em mệt mỗi khó khăn đâu.”

“Tiền vốn em ít, lại nói lần đầu, cũng không dám thu nhiều.”

“Không có tiền vốn, sao không nói Bắc Kinh đưa trước cho em một ít mà dùng. Dù sao em cũng phải thu hai ba chục cân, mới thể làm ra tiền chứ?”

Dương Quảng Châu thấy thời gian của mình cũng không còn sớm nữa, liền đặt thùng nhựa lên sau xe gắn máy, sau xe có gắn một khung sắt, đặt thùng nhựa vào trong, rất vừa vặn. Dương Quảng Châu vừa cưỡi xe máy, vừa cười híp mắt nói với ba chị em:

“Trước buổi cơm trưa anh sẽ trở lại, ba đứa chờ vội đi, chờ anh trở lại đưa tiền cho em”. Còn bảo em trai mình: “Bắc Kinh, em chăm sóc ba đứa cho tốt, đi mua ít trái cây bánh kẹo gì đó, tiếp đãi đằng hoàng nhé!”

Diêu Tam Tam luôn cảm thấy hôm nay Dương Quảng Châu cực kỳ nhiệt tình, nhiệt tình có hơi quá, bình thường cô tới, cũng không phải như vậy mà? Lòng cô vừa thoáng nghĩ, đã hiểu được mấy phần. Dương Bắc Kinh còn là chàng trai trẻ, còn chưa nói chuyện cô dâu, Dương Quảng Châu đây là thấy hai chị cô tốt! Chắc chắn, có ý đồ xấu thật nhanh!

Nhắc đến, hai người chị của cô thực sự rất tốt, con gái nhà họ Diêu, cũng trắng nõn xinh đẹp như Trương Hồng Cúc, diện mạo đều vô cùng tốt. Nhưng mà, hiện giờ Diêu Tiểu Đông mới mười sáu, Diêu Tiểu Cải lại càng chỉ mới mười lăm, không biết các cô nghĩ thế nào, lại nói, Dương Bắc Kinh không hề nhiệt tình, nhưng Dương Quảng Châu bên cạnh lại nhiệt tình quá mức, vậy thì có ích gì? Nhưng cũng được, người bạn nhỏ Dương Bắc Kinh này đúng là không tệ.

Diêu Tam Tam quyết định, thuận theo tự nhiên, yên lặng theo dõi biến hóa.

24. Chương 24: Giữ Ba Thôn

Dương Quảng Châu vừa đi, ba chị em ngồi thương lượng, trong nhà các cô còn có công chuyện, định bụng xuống ruộng làm việc, nhưng cũng vì tránh Diêu lão nãi, mới kéo đi hết, nói chung ba người ở trong tiệm chờ như vậy cũng không hay. Ba chị em liền lặng lẽ bàn bạc, Diêu Tiểu Đông, Diêu Tiểu Cải về nhà làm việc trước, Diêu Tam Tam ở lại đây chờ lấy tiền, không lấy tiền thì tối nay không có mà thu.

Diêu Tiểu Đông nói với Dương Bắc Kinh, Dương Bắc Kinh rủ mắt, cũng không phản đối, Diêu Tam Tam hơi nhỏ, chạy xe đạp lớn như vậy không tiện, nên kêu hai chị chạy về.

Dương Bắc Kinh đưa hai cô ra cửa, nhìn họ đạp xe đi, xoay người trở vào phòng bếp, chuẩn bị đồ ăn. Tiệm ăn vặt tiện lợi bán không sớm lắm, trừ thỉnh thoảng có người tới tìm mua món ăn chín, hoặc là tới ăn tô mì sợi thì buổi sáng không có ai, nhưng công việc buổi sáng cũng không ít, mua thức ăn sớm một chút, nhất rửa, nên cắt thì cắt, nên nấu thì nấu, đồ ăn muốn dùng trong ngày đều phải chuẩn bị tốt.

“Dạo này, chủ yếu là bận bịu vào buổi tối, anh theo anh trai cũng bận không nói nổi, buổi trưa có khi hơi đông người, có khi lại hơi vắng. Anh anh bán nhộng ve xong, vừa lúc chạy về bận bịu với anh cả buổi trưa”. Dương Bắc Kinh vừa bận rộn, vừa tán gẫu với Diêu Tam Tam.

Có Diêu Tam Tam giúp một tay, Dương Bắc Kinh chủ yếu chỉ chuẩn bị món mặn, giết cá, cắt thịt, những việc này không thể để một cô bé như Diêu Tam Tam làm, mấy món rau dưa gì đó, như nhặt, thái, rửa đậu cô – ve, cạo gừng bóc tỏi lột vỏ, cứ yên tâm giao cho cô, Diêu Tam Tam trước kia cũng từng giúp hẳn rồi.

Dương Bắc Kinh biết, cô nhóc này còn nhỏ hơi sức nhỏ, nhưng làm việc cũng không qua quýt, cực kỳ nhanh nhẹn.

“Nhà em có ba chị em à?”. Dương Bắc Kinh tiếp tục tán gẫu.

“Dạ, hai chị, chị hai mười sáu, chị ba mười lăm.”

Diêu Tam Tam lại ngẫm nghĩ về vấn đề này thêm một chút, anh ấy hỏi chuyện này làm gì nhỉ? Là tùy tiện hỏi, hay còn có mục đích khác?

“Lên Trung học rồi hả?”

“Đều không lên. Chị hai học hết Tiểu học, chị ba thì không được đi học. Cha mẹ em... không cho đi”.

Dương Bắc Kinh biết cha mẹ cô không coi trọng con gái, nếu không thì Diêu Tam Tam nhỏ xíu, cũng không cần phải tự mình kiếm học phí, nên không nói đến đề tài này nữa.

Gần đến trưa, trong tiệm đã bắt đầu có khách đến ăn cơm trưa, Dương Quảng Châu trở lại, cười híp mắt đưa 38 tệ cho Diêu Tam Tam, Diêu Tam Tam nhanh nhẩu nói:

“Anh cả Dương, anh mang đi giúp em, bán giúp em, làm phiền anh quá nhiều, tiền này em không thể lấy hết, mỗi lần em rút ra 2 tệ đưa anh hai tệ!”

Dương Quảng châu toét miệng cười không ngừng, nói: “Con nhóc này, nói nhiều! Anh thuận tiện thôi, lại nói, coi như anh còn muốn kiếm tiền, cũng không thể kiếm chút tiền này của nhóc em đâu!”

“Cầm đi.” Dương Bắc Kinh nói, “Giúp đỡ lẫn nhau. Em ở đây phụ anh cả buổi sáng, chẳng lẽ anh còn phải phát tiền lương cho em?”

Diêu Tam Tam gãi đầu cười.

Mèo Mạnh Mẽ

Diêu Tam Tam cầm tiền, dọc theo đường đi bước chân nhẹ nhàng, vừa vào cửa nhà, Diêu Tiểu Đông, Diêu Tiểu Đông đã từ ruộng trở lại, đang làm cơm trưa. Diêu Tam Tam liền đem tiền cho hai chị xem.

“38 tệ 3 đồng, một đêm chúng ta kiếm được mười hai mươi ba tệ. Cứ như vậy, mùa nhộng ve này, chúng ta có thể kiếm đến ba bốn trăm tệ đó”.

“Chỉ là tiền vốn ít quá.” Diêu Tiểu Cải nói, “Nếu như thu được nhiều một chút, thì càng kiếm được nhiều tiền hơn rồi. Tối nay đi mua cho chị hai cây đèn pin trước, 7 tệ 5 xu, còn dư lại lấy đi làm vốn thu nhộng hết, tiền kiếm ngày một nhiều, không đến mấy ngày, ước chừng mình cũng kiếm lại đủ tiền vốn rồi.”

Ba chị em nhìn nhau cười đến vui vẻ, mọi người đều lóe ra một đôi mắt tiểu mê tiền.

Buổi chiều ba chị em không xuống ruộng làm việc, làm ít việc nhà, sớm một chút đã mỗi người một cây cuốc chim, đến rừng cây ngoài thôn đào nhộng ve. Một buổi chiều, ba người đào được bảy mươi bốn con, đào nhộng ve hơi lao lực, cánh tay đau mỗi, nhưng ban ngày không thể bắt, thu hoạch như vậy đã rất không tồi rồi.

Theo lẽ thường thì tự cô bắt một ít, chờ đến đêm, Diêu Tam Tam liền đứng ở chỗ hôm qua bắt đầu thu nhộng. Cô ném qua ngon ngọt, tối nay gan cũng lớn ra rồi, 7 tệ còn dư lại trong nhà cũng mang tới luôn.

Mấy đứa nhỏ tới qua bán cho cô, tối nay vừa thấy cô ở đó, không cần kêu, đã tự động đến đây bán, còn có thể giới thiệu bạn nhỏ khác tới, con nít luôn cảm thấy thân thiết với con nít, huống chi bọn nó lại cảm thấy, một đứa nhỏ như Diêu Tam Tam cũng tới thu nhộng ve, rất là thú vị, dĩ nhiên sẽ chạy tới chỗ cô.

Trước mặt Diêu Tam Tam luôn có mấy đứa con nít vây quanh, mấy đứa này bán xong đi, mấy đứa khác lại tới, bận rộn một chút, đã thu được khá nhiều. Đến chừng mười giờ, Diêu Tiểu Đông, Diêu Tiểu Cải còn chưa có trở lại, Diêu Tam Tam nhìn tiền trên người, còn dư lại 6 7 tệ, nói cách khác, cô đã thu được 30 tệ rồi.

Lại có hai đứa nhóc tới đây bán, Diêu Tam Tam ngồi xổm cả đêm, chân đã tê rần, liền định ngồi dưới đất đếm.

“Con nhỏ này, con nhà ai? Sao chỉ toàn theo phá đám tao? Tao còn nói sao hai đêm nay tao thu ít đi!”

Giọng của một thanh niên đột nhiên ồn ào quát về phía cô, Diêu Tam Tam kinh ngạc ngẩng đầu, một bóng người đen thùi lùì đứng trước mặt cô, nhìn không rõ mặt, Diêu Tam Tam phát hiện người này có vẻ tìm đến để bới móc, gior đèn pin rọi mặt hắn, không giống người thôn này, không nhận ra!

“Anh là ai?”

“Tao là ai hả? Tao thu ở bên kia, mày chạy tới trước mặt tao thu, chẳng phải mày cố ý phá đám chuyện làm ăn của tao sao?”

Diêu Tam Tam nghe vậy, à, biết rồi, người bán hàng rong thu nhộng ve trước đó. Diêu Tam Tam từng bán nhộng ve cho y một lần, trong đêm tối mịt, lại không nhìn kỹ mặt y, dĩ nhiên là không nhận ra.

Vấn đề là, cửa thôn này là một ngã tư đường, đường vào thôn ở phía Đông và phía Tây, y thu ở phía Nam ngã tư đường, Diêu Tam Tam thu ở phía Bắc ngã tư đường, còn cách ngã tư đường một đoạn đấy, sao lại phá đám chuyện làm ăn của y?

Không biết sao, Diêu Tam Tam lại nhớ tới chuyện xưa về sói xám và dê nhỏ.

Chẳng qua, cô cũng không muốn làm con dê nhỏ. “Tôi cần chuyện làm ăn của anh chỗ nào?”

“Thôn này, tao tới thu trước, mấy hôm trước tao đã tới thu, mọi việc đều có thứ tự trước sau chứ? Con ranh này, thật không biết lý lẽ”.

“Thứ tự đến trước và sau?” Diêu Tam Tam không nể mặt cười nhạo một tiếng, “Ai quy định thôn này cho phép riêng mình anh thu nhộng vậy? Người ta muốn bán cho ai thì bán cho người ấy, nếu nói thứ tự trước sau, tôi nói một tháng trước tôi đã thu rồi, chẳng phải là tới trước hơn anh à?”

“Con ranh, nói chuyện xảo quyệt quá vậy?”

“Anh là người lớn, sao không nói lý lẽ chứ? Có người ức hiếp con nít như vậy sao?” Diêu Tam Tam không nhường một tấc, cô không tin, tại cửa thôn nhà mình, hắn còn có thể làm gì một đứa trẻ?

Hai người cùng tranh chấp, hai đứa nhỏ đang muốn bán nhộng ve bị dọa phải lui về phía sau, cũng kéo tới mấy người vây nhìn.

Người nọ đảo đảo mắt, nói: “Đi đi đi, con nhóc lớn bằng củ cải như mày, thu nhộng ve cái gì! Muốn thu mày đi thôn Tây mà thu, dù sao tao cũng tới thôn Đông trước, mày không thể tới cướp đoạt chuyện làm ăn của tao”.

Thôn tây đều là đường núi, lại gần đập nước, không được mấy cây Dương, căn bản là bắt không được mấy con nhộng, không giống thôn Đông, đều là nhiều ruộng, nhiều đường nhiều cây.

Người này lại ngang nhiên đuổi cô đi thôn Tây như đuổi vịt, thật là quá đáng. Diêu Tam Tam đang nghĩ nên cãi lại y thế nào, cũng âm thầm quan sát người chung quanh, ngóng chờ hai chị trở về tăng khí thế. Người này hẳn không phải là người trong thôn, ở đầu thôn người ta, sao lại ngang ngược như vậy?

Diêu Tam Tam suy đoán, nói không chừng người này nghe ngóng được, cha mẹ cô vắng nhà, chỉ có ba đứa nhỏ, nghĩ ba đứa nhỏ dễ hù dọa, nên sinh ra ý muốn bức hiếp người.

“Nhộng ve thôn Thổ Cầu đều là của nhà anh à? Đều cùng họ với anh rồi hả? Tại sao chỉ có mình anh được thu?” Chợt có tiếng nói chuyện.

Diêu Tam Tam vừa thấy, nhận ra người này là Bào Kim Đông.

Hai chị còn chưa quay lại, mặc dù Bào Kim Đông cũng là thiếu niên choai choai, nhưng lên tiếng bênh vực cũng tốt! Diêu Tam Tam nhanh nhẩu nói: “Anh Kim Đông, người này không nói lý lẽ, ức hiếp người”.

“Mày là cái thá gì?” Người nọ lấy đèn pin chiếu chiếu Bào Kim Đông, nói, “Tránh ra, đi chỗ khác, lo nhiều chuyện làm gì! Tao nói trước ày biết, kẻ toán trưởng trong thôn, là anh em kết nghĩa của tao”.

“Ồ, kẻ toán trưởng, Bào Vinh Lôi đúng không? Tôi cũng biết”. Bào Kim Đông cười nhạo một tiếng, “Nó gọi tôi là chú nhỏ, anh là anh em kết nghĩa, vậy là phạm con cháu rồi!”

Diêu Tam Tam thiếu chút nữa bật cười. Nhà họ Bào là họ lớn trong thôn, bối phận rất phức tạp, Bào Kim Đông nói như vậy, thì nhất định là có liên hệ vai vế.

“Mày... thằng oắt con vắt mũi chưa sạch này, mày muốn chiếm tiện nghi ai đây?”

“Anh mắng ai oắt con vắt mũi chưa sạch? Anh có gan nói lại cho tôi nghe?” Bào Kim Đông nói xong, liền bước tới một bước, nhắc tay một cái, chỉ thẳng vào mũi tên bán hàng rong. Bào Kim Đông mười sáu tuổi, to con hơn người cùng lứa một chút, vóc dáng cũng cao ráo, đứng chỗ nào, khí thế cũng không thua người, thậm chí còn mạnh mẽ hơn mấy phần.

“Tao nói mày đó thì sao?” Tên bán hàng rong kia cảm thấy hấn cũng chỉ là một đứa nhỏ choai choai, liền cứng đầu cãi lại.

“Anh có gan thì lặp lại lần nữa! Không có gan, thì nhả ra thế nào, nuốt vào thế ấy cho tôi!”

“Thôi bỏ đi, cũng không liên quan đến cậu”. Có thanh niên cũng cùng lứa Bào Kim Đông, hơi thấp người, vừa nhìn thấy bộ dạng hai người bọn họ muốn đánh nhau, sợ quấy ra chuyện, liền bước tới khuyên can.

“Cậu nói gì đấy! Hàng xóm thôn mình, tục ngữ nói chó tốt giữ ba thôn, hấn chạy đến cửa thôn mình ức hiếp người, cậu còn có thể không bằng cả con chó ngoan sao?”

Thiếu niên kia bị Bào Kim Đông mắng như vậy, bất đắc dĩ nói: “Được, được, cậu là chó ngoan, cậu là chó ngoan! Cậu giữ ba thôn”.

Nói rồi lại nói với tên bán hàng rong kia: “Haiz, hấn là anh tôi, tôi là em hấn, anh muốn đánh nhau với hấn, tôi cũng chỉ có thể ra tay giúp đỡ. Anh đuối lý không nói, rỗng mạnh lại không dè nổi rấn địa phương, anh em chúng tôi cũng không ít, anh muốn tới hay không tới?”

Nông thôn là như vậy, dân địa phương rất hung hãn. Thật sự mà nói, chuyện đánh nhau cũng coi như bình thường, phạm là đánh lộn đánh lạo, cũng rất dễ kéo cả lực lượng gia tộc. Ở cửa thôn người ta, tên bán hàng rong ngoài thôn này đến đây đánh nhau, nhất định không có trái ngon để ăn.

Vốn nghe lời tán gẫu của đàn bà, nói trong nhà chỉ có ba đứa nhỏ, định bụng hù dọa cô một chút, ai ngờ đụng tới thiếu niên còn ngang hơn gấu, đương nhiên là tên bán hàng rong cũng không muốn gây sự.

“Tao cóc để ý tới mấy đứa trẻ ranh bọn mày”. Tên bán hàng rong kia nói rồi xoay mặt đi.

Tên bán hàng rong vừa đi, Diêu Tam Tam cảm kích nói với Bào Kim Đông: “Anh Kim Đông, cảm ơn anh, nếu không có anh em nhất định sẽ bị y ăn hiếp”.

“Ở cửa thôn mình, sao em phải sợ y! Người này không tốt, thu nhộng cũng không tốt, muốn chiếm tiện nghi của người ta”. Bào Kim Đông xách giỏ trong tay, nói: “Em thu nhộng hả? Anh đây bán cho em”.

25. Chương 25: Đi Chợ

Bào Kim Đông đuổi tên hàng rong bởi móc đi, Diêu Tam Tam lòng đầy cảm kích, vội vàng nói cảm ơn.

Bào Kim Đông không để ý, nói: “Ở cửa thôn mình, y dựa vào cái gì mà ngang ngược!”. Nói xong cái giỏ trong tay, “Tam Tam, Em thu nhộng hả? Anh đây bán cho em”.

Diêu Tam Tam đáp lời, nhộng ve của hai đứa nhỏ lúc này đang thu bị cắt ngang cũng không nhiều, hai đứa đều có chừng hơn ba chục con, trả tiền xong, lại nhìn nhìn Bào Kim Đông, Bào Kim Đông ngồi xổm xuống, đếm cho Diêu Tam Tam, tổng cộng một trăm mười hai con. Nhiều lắm đó, hấn làm sao mà bắt được nhiều như vậy chứ!

“Anh Kim Đông, anh thật đúng là nhộng tinh. Không đúng, hình như anh làm cái gì cũng giỏi!” Diêu Tam Tam thật lòng hâm mộ.

“Anh đi xa mà”. Bào Kim Đông lại nói với thiếu niên bên cạnh, “Em giữ lại ăn hả?”.

Người trong thôn bây giờ Diêu Tam Tam đã nhớ không ít, biết thiếu niên kia tên Bào Kim Lai, là em họ của Bào Kim Đông, con chú tư của hấn, Bào Kim Lai do dự một chút, nói:

“Bán năm chục con đi, em gái thích ăn cái này nhất, chừa lại một ít cho nó ăn.”

Bào Kim Lai liền đếm ra năm chục con nhộng cho Diêu Tam Tam, còn dư lại chừng bốn mươi con, Bào Kim Lai giữ lại. Diêu Tam Tam tính sổ, trả cho Bào Kim Đông hai tệ 8 đồng, Bào Kim Lai 1 tệ 2 đồng.

Diêu Tam Tam kiểm lại, giờ cũng chỉ còn dư lại chừng 1 tệ, nghĩ không thể thu nữa, còn thu sẽ không có tiền trả người ta mất! Liền nói với một cô bé: “Tiền của chị không còn nhiều lắm, chỉ còn 1 tệ, sợ không thu của em được”.

Cô nhóc kia cười hì hì, nói: “Em bắt tổng cộng được hơn ba mươi con, đủ chứ?”.

Diêu Tam Tam nghĩ nghĩ, miễn cưỡng đủ, lại thu thêm phần đấy, sau đó tắt đèn pin trong tay, không kêu người nữa. Bào Kim Đông và Bào Kim Lai vẫn còn đứng trước mặt cô, Bào Kim Đông có chút ngạc nhiên nhìn cô, nói:

“Không nhìn ra, nhóc con như em, lại rất giỏi làm việc này”.

Diêu Tam Tam cười cười, trong lòng nói, bắt buộc thôi, trong nhà có tiền tiêu được đi học, có người thương có người tiếc, có ai nhỏ tuổi lại nguyện ý chịu khổ kiếm vất vả? Như đã nói qua, nhà Bào Kim Đông nhiều con, nhớ không lầm thì là bốn anh em, trách nhiệm cũng có vẻ nặng, nếu không thì Bào Kim Đông cũng sẽ không bắt cá trê, bắt nhộng về kiếm tiền.

“Em thu nhộng về, đại khái có thể kiếm bao nhiêu tiền? Thu xong đi đâu bán?”. Bào Kim Đông lại hỏi.

“Ừm, dù sao cũng mạnh hơn em đi bắt nhộng, có thể tương đương với hai ba trăm con nhộng đó! Cần bán ở Niệm Thành, có người tiện đường mang đi giúp em”. Diêu Tam Tam cười hì hì nói, bây giờ cô tràn đầy cảm kích đối với Bào Kim Đông, hoàn toàn không muốn giấu diếm cho qua.

“Niệm thành, quá xa rồi, vậy anh không thể thu được”.

Bào Kim Đông lẩm bẩm, cùng Bào Kim Lai rời đi. Lại đợi thêm một lát, Diêu Tiểu Đông và Diêu Tiểu Cải cùng trở lại, tối nay họ cũng cầm đèn pin, Diêu Tiểu Đông được sáu mươi tám, Diêu Tiểu Cải được tám mươi bảy. Diêu Tiểu Đông thận trọng chừng chặc, còn Diêu Tiểu Cải làm gì cũng mau lẹ.

“Lúc đầu em bắt một chút, ít, có ba mươi bảy con thôi”. Diêu Tam Tam nói. Ba chị em thu dọn về nhà, theo lẽ thường thì hai chị mang thùng, Diêu Tam Tam đi theo phía sau.

Tính sổ lại. Thu được ước chừng một ngàn năm trăm con, ba chị em ban ngày thì đào, ban đêm thì bắt, lần này, có thể kiếm được 17 18 tệ đây, ngày mai tiền vốn của cô lại gia tăng!

Còn người thu hàng rong kia, sau lần bị Bào Kim Đông dằn mặt một trận đó, về sau cũng coi như an ổn, đại khái là ý thức được mình đang ở địa bàn người ta, không nên quá mạnh mẽ!

Rồi sau đó, giá thu nhộng ở Niệm Thành giảm xuống, từ 3 tệ 3 hạ xuống 3 tệ một, 3 tệ 2, có mấy hôm chỉ còn 3 tệ. Có một ngày tên bán hàng rong kia lặng lẽ tìm đến Diêu Tam Tam, thương lượng hạ giá thu xuống 2 xu.

“Hạ giá xuống, người ta nhất định sẽ có ý kiến, tôi là người trong thôn, không thể thương lượng với mấy đứa nhỏ suốt ngày bán cho tôi được. 3 tệ cũng có thể kiếm được 5 đồng, mấy ngày nữa còn có thể tăng, tôi không xuống giá đâu, phải hạ thì anh tự hạ đi thôi”.

Tên hàng rong kia bất đắc dĩ, cuối cùng cũng không có hạ giá, mấy ngày sau, giá tiền tăng trở lại 3 tệ 2.

Đương nhiên cũng không phải đều thuận lợi như vậy.

Ví dụ có một đợt, mưa to liên tiếp hai ngày, tối ngày đầu thu hơn hai ngàn con nhộng, không có cách nào đưa đi, mà dù có đưa, đoán chừng Dương Quảng Châu cũng không thể đội mưa đưa đến Niệm Thành! Lại không có tủ lạnh gì để bỏ vào, thứ nhộng này, ngâm nước lâu nó sẽ chết, đã chết thì dễ biến đen, còn có thể hư thối, Diêu Tam Tam dứt khoát, cùng hai chị xào ăn một đĩa to.

Mấy chục tệ, cũng không thể ăn hết, lại nói hơn hai ngàn con đó, người có ăn cũng ăn không hết! Ba chị em không thể làm gì khác hơn là thay phiên nhau trực, cách hai giờ, vớt nhộng về ra ngoài, nhìn nó sống lại,

nhúc nhích, để nó nhúc nhích một lát, lại thả vào nước, còn thấy lâu không nhúc nhích, thì hết cách, vớt ra xào ăn thôi!

Giăng co hai ngày một đêm, cuối cùng còn dư lại gần một nửa, tạnh mưa đưa cho Dương Quảng châu bán. Diêu Tam Tam tính toán, được rồi, tổn thất hơn ba mươi đồng.

Đau lòng!

Mèo Mạnh Mẽ - diễn đàn Lê Quý Đôn

Diêu Tam Tam kiểm tiền, đếm đếm, tính tính, tính ra mặt mày hớn hở.

Thời gian nhộng ve xuất hiện không lâu, trước sau chỉ chừng một tháng, dần dần càng bắt càng ít, vài ngày sau đủ tiền vốn rồi, liền mỗi tối thu ba ngàn con, nhiều hơn nữa cô không thể thu nổi, Dương Quảng Châu mang tới Niệm Thành cho cô cũng không dễ dàng, mỗi ngày anh thu đến nửa đêm, mình cũng thu mấy ngàn con, sợ anh mang không được.

Cộng cả số nhộng ba chị em bắt, trong tháng này, họ kiếm đến 473 tệ lẻ mấy đồng.

“Nhiều quá! Tam Tam, đầu óc em quá sáng suốt, mới đó đã kiếm được nhiều tiền như vậy”. Diêu Tiểu Cải nhìn tiền, cười đến híp mắt.

“Không đúng chị ba, số tiền này, là ba người chúng ta cùng nhau kiếm.”

“Chị cảm thấy Tam Tam càng ngày càng tinh ranh rồi, lá gan cũng lớn, trước kia chị con không dám cãi lại bà nội, còn thím ba nữa...” lòng Diêu Tiểu Đông vẫn còn sợ hãi, “Tam Tam lại không sợ”.

“Chị hai, chúng ta không thể sợ. Nhất là bà nội, không phải bà ấy đặc biệt xem thường chúng ta, ghét bỏ chúng ta đều là con gái sao? Mình phải mạnh mẽ hơn một chút, ai cũng không thể ức hiếp mình”. Diêu Tam Tam nhân cơ hội cổ động hai chị. Phụ nữ, phải có ý thức phấn đấu.

Diêu Tam Tam cảm thấy, hai chị cô tựa như bụi rậm, không phải là không thể thiêu đốt, mà dưới sự ảnh hưởng của Trương Hồng Cúc, nhẫn nhục chịu đựng thành quen, cái thiếu là mỗi lửa để đốt lên ngọn lửa.

Ba chị em ngồi vây quanh một chỗ, cực kỳ kích động, 473 tệ, đối với ba chị em cô mà nói, nhất định là con số nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

Phải biết, đầu thập niên 90, tiền lương bình thường của giáo viên, bác sĩ cũng chỉ có một hai trăm tệ đấy! Mới vừa tốt nghiệp Đại học đi làm ở đơn vị chính phủ, lương cơ bản cũng có hơn 100 tệ.

Nhưng mà, tiền lương đơn vị thấp, cũng không có nghĩa là đầu thập niên 90 khó kiếm tiền, kinh tế vẫn phát triển nhanh, đầu thập niên 90, buôn bán tốt hơn này nay nhiều.

Trong thời gian ngắn kiếm được nhiều tiền như vậy, nên ba chị em cũng không dám nói ra ngoài. Ba người lặng lẽ ước định, có người hỏi, thì nói chỉ kiếm được mười mấy tệ, ai cũng không được nói ra, còn nghiêm túc móc ngoéo. Sau đó liền không nhận được nhảy cẫng lên, thương lượng nên dùng số tiền này như thế nào

Tiểu Đông: Trước giữ đủ 300 tệ, cho Tam Tam lên Trung học dùng.

Tam Tam: Không cần, chị, em nghe thầy giáo nói, nếu không ở lại trường, thì không đóng phí gì cả, học phí một học kỳ Trung học không đến 100 tệ. Nhà mình cách trường sáu dặm đường, em không trọ lại trường đâu.

Tiểu Đông: em phải mua vở mua bút, phải tốn tiền chứ? Lại nói còn đến ba năm!

Tam Tam: vậy cũng không dùng được. Về sau em còn có thể kiếm càng nhiều tiền hơn!

Tam Tam: đến phiên chợ chúng ta phải đi, mỗi người mua một bộ đồ mùa hè đã.

Tiểu Cải: Đúng, mùa hè cần thay đồ thường xuyên, chị cũng không đủ đồ để tắm rửa nữa.

Tam Tam: mua thêm chút thịt về ăn, đều đã mấy tháng rồi mình không mua thịt.

Tiểu Cải: Đúng, mua ít thịt ba chỉ. Mỡ nhiều quá ăn không được, mà chỉ có thịt nạc không thì ăn cũng không ngon.

.....

Ba chị em, kích động đến nỗi ngủ không ngon giấc.

“Chị nói này, mình phải cảm tạ hai anh em nhà họ Dương cho tử tế, thu nhộng ve làm ra tiền, sao mấy người khác không thu chứ? Tìm không ra đầu mối, không có xe máy, không có cách nào đưa đi, dù cho có xe, thì đổ xăng cũng cần tiền đấy! Số tiền này, đều bị giảm đi”. Diêu Tiểu Đông suy tư nói.

“Vây, phải cảm ơn thế nào?” Diêu Tiểu Cải nói.

“Cảm ơn thế nào hả?” Diêu Tiểu Đông hỏi Diêu Tam Tam, “Tam Tam, em nói đi?”

“Về sau chúng ta vớt ốc cho anh ấy không cần lấy tiền! Lại nói, mỗi lần đưa nhộng ve đi, em đều ở lại chờ nhận tiền, em cũng giúp đỡ anh hai Dương làm việc, anh ấy còn thường nói trắng ra sai bảo em, phải phát tiền lương cho em đó!” Diêu Tam Tam nói rồi cười lên. “Không sao, hai người cũng không cần phải suy nghĩ nhiều, cảm tạ cũng không nhất thời, trong lòng mình có tính toán là được”.

Đợi đến phiên chợ, ba chị em thật sự lên trên trấn, cắt hai cân thịt, mua vài thứ lặt vặt: gương tròn nhỏ, cặp tóc, cài tóc, một cây dao bếp, cặp xách mới cho Diêu Tam Tam; Diêu Tiểu Cải thích một chiếc vòng, nhìn rất đẹp mắt, cũng không biết là nhựa hay lưu ly, chỉ có năm đồng, ba chị em đều mua, trông rất thích.

Diêu Tiểu Đông suy nghĩ, bình thường hai em không được mua quà vật, liền làm chủ mua hai cân bánh nướng dài Tam Tam thích ăn. Quả đào, dưa gang cũng mua hai cân.

Ba chị em, vô cùng vui vẻ đi về phía đông khu chợ, đến cửa hàng vải vóc quần áo, ba chị em bàn bạc, rốt cuộc là nên mua đồ may sẵn hay mua vải đây? Mua vải thì kinh tế, mà may sẵn thì đẹp.

“Mua đồ may sẵn đi, cắt vải khó khăn, tìm người may, cũng phải tốn tiền công”.

Diêu Tam Tam vừa nói, hai người lớn đều đồng ý, liền cùng nhau đi mua đồ. Ba chị em không để ý đến váy, váy kia không thực dụng, làm việc không thuận tiện, không bằng quần, quần vào thu cũng có thể mặc, váy thì không được. Mỗi người mua một cái quần màu xanh dương giống nhau.

Diêu Tam Tam nhìn trúng một chiếc áo ngắn đỏ tươi cho Diêu Tiểu Đông, kêu cô đi thử, Diêu Tiểu Đông mặc lên người, quả nhiên xinh đẹp, nổi bật lên khuôn mặt trắng trẻo non mịn của cô, mua!

Diêu Tiểu Đông ưng bụng một cái áo trắng chấm bi, bảo Diêu Tiểu Cải mặc thử, Diêu Tiểu Cải lại không thích.

“Em không thích màu quá sáng” Diêu Tiểu Cải chọn một cái màu xanh lá cây, Diêu Tam Tam nhìn thoáng qua, nói: “Không được đâu, trông người lớn quá, màu sắc cũng không đẹp lắm”.

Cuối cùng, Diêu Tiểu Cải chọn một chiếc áo ngắn màu nho. Cô luôn thích những màu sắc lạnh một chút.

Đến phiên Diêu Tam Tam, cũng không phải do chính cô làm chủ, hai chị nhất trí chọn cho cô một chiếc áo ngắn màu đỏ dưa hấu, cổ áo đính hai chiếc nơ xinh. Cô mặc vào lại cảm thấy quá đẹp quá nổi bật rồi.

“Đổi màu khác chịu hẳn hơn đi.”

“Cái này đẹp rồi.” Hai chị hoàn toàn không nghe cô, mua. Khi đó vật giá cũng rẻ tiền, áo ngắn vải gai, giá chỉ mấy đồng.

Ba cô gái rất vui vẻ, mua được đồ, vô cùng mừng rỡ, líu ríu như chim nhỏ.

Đi qua một gian hàng, ba chị em đều dừng lại. Đây một sạp quần áo trẻ em, trẻ sơ sinh, lớn hơn một chút, cao lắm là bảy tám tuổi.

“Chị hai, cái áo màu hồng đó, Tiểu Tứ mặc nhất định rất đẹp”. giọng Diêu Tam Tam hơi nghẹn xuống, cô sống lại hai ba tháng rồi, nhà bà ngoại ở xa, còn chưa được gặp em tư.

“Chị hai, mua đi, Tiểu Tứ nhất định sẽ thích.” Diêu Tiểu Cải cũng nói.

“Ừ, mua.” Diêu Tiểu Đông liền nói với chủ sạp: “Lấy cái áo hồng xuống cho em xem một chút.”

Áo ngắn thêu hoa trước ngực, rất đẹp mắt, vải vóc cũng mềm mại, Diêu Tiểu Đông nói chuyện giá cả với chủ sạp, mua rồi, suy nghĩ một chút, lại dứt khoát chọn một cái quần màu hồng. Rồi khỏi gian hàng, Diêu Tiểu Đông nói nhỏ với hai em:

”Mình đi tìm cửa hàng, mua chút bánh ngọt, ba chúng ta đi thăm Tiểu Tứ một chút đi.

26. Chương 26: Diêu Tiểu Tứ

Nhà bà ngoại khá xa, cách hơn bốn mươi dặm đường. Một ngày này, ba chị em đi bộ sáu dặm đường lên trên trấn, đắp một chuyến xe, sau khi xuống xe lại đi bộ bảy tám dặm đường, rốt cuộc gần trưa mới tới nhà bà ngoại.

Trương Hồng Cúc là thứ hai, nhà mẹ còn có một anh trai và một em trai, đều là nông dân bình thường, gia cảnh cũng không tính là tốt. ba chị em vì đi chuyến này, lại dành chút tiền, làm cho bà ngoại một bộ quần áo. Nhà bà ngoại trừ Tiểu Tứ, còn có hai em họ, họ lại cố ý mua thêm ít thức ăn.

Đẩy cửa ra, Diêu Tam Tam trông thấy một cô bé ngồi trong sân, trước mặt đặt một cái chậu, đang cúi đầu chà xát quần áo. Diêu Tam Tam nhìn một cái liền nhận ra, đó là Tiểu Tứ.

Trên mặt đất cạnh Tiểu Tứ đặt một chiếc chiếu, trên chiếu là đứa bé chừng ba tuổi, tay đang nắm lá cây chơi.

“Tiểu Tứ!” Diêu Tiểu Đông mở miệng hô trước một tiếng, động tác chà xát quần áo của Tiểu Tứ dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn họ một chút, trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng không có biểu hiện gì. Tiểu Tứ nhận ra họ, chỉ là, chưa quen thuộc.

[Mèo: làm đến đây tự dưng thấy đau lòng...]

Diêu Tam Tam nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn yên tĩnh kia, trong lòng không nhịn được nổi chua xót. Ở nông thôn thập niên ấy, bé gái bị giấu đi nuôi như vậy, thôn nào mà không tìm được mấy người?

Trương Hồng Cúc núp ở một trấn nhỏ của huyện lân cận sinh ra Tiểu Tứ, Diêu Liên Phát vừa nghe là một bé gái, liền nặng nề than thở một tiếng, ôm đầu đứng ở cửa, nửa ngày không nói một câu. Tiểu Tứ sinh ra vào canh năm, lúc trời sắp sáng, liền kêu bà ngoại ôm đi, một hộp sữa cũng chưa từng được uống.

(*)Canh năm: 3 – 5 giờ.

Tiểu Tứ uống nước cơm và cháo loãng mà lớn lên, giờ đã tám tuổi rồi, gầy tong gầy teo, im lặng, đôi mắt trắng đen rõ ràng, lặng lẽ nhìn ba chị nó, nó không lên tiếng, ngược lại đứng dậy, chạy thật nhanh vào trong nhà.

Ngay sau đó có một người phụ nữ lớn tuổi bước ra từ trong nhà, nhìn thấy ba chị em, thoáng sững sờ, sau đó liền nở nụ cười.

“Bà ngoại.”

“Ôi, là ba đứa nhỏ, sao hôm nay đều cùng tới thế?” Bà ngoại đẩy đẩy Tiểu Tứ, nói: “Nhanh đi, chị con tới, không nhận ra sao?”.

“Nhận ra.” Giọng Tiểu Tứ rất nhỏ “Chị tới.”

“Nhớ em.” Diêu Tam Tam không khỏi đưa tay vuốt tóc Tiểu Tứ, “Mua quần áo mới cho em, còn có bánh bích quy. Lại đây, em mặc thử đi.”

Ba chị em đưa bánh ngọt cho bà ngoại, lấy đồ mua cho Tiểu Tứ ra, kéo nó mặc thử. Tiểu Tứ mặc quần áo mới có hơi rộng.

“Hơi rộng rồi.” Diêu Tiểu Đông nói.

“Rộng thì sang năm còn có thể mặc, con nít mau lớn.” Bà ngoại nói, “Tiểu Tứ, xem chị mua áo mới cho con nè, nhìn đẹp quá”.

Tiểu Tứ vịn vè quần, kéo kéo áo, bộ dạng yêu thích vô cùng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn có chút tươi cười, định cởi đồ mới ra, Diêu Tam Tam liền bảo nó: “Đừng cởi, mặc đi!”.

“Đi, dẫn các chị con vào ngồi, chị con mua bánh ngọt, ăn trước chút đi”.

Tiểu Tứ hơi do dự, nói: “Con còn chưa giặt đồ xong.”

Lúc Diêu Tam Tam bước vào, đặc biệt lưu ý, Tiểu Tứ giặt, phần lớn là quần áo trẻ con, thoát nhìn cũng không giống của chính nó. Đứa trẻ tám tuổi, học giặt quần áo cũng phải, nhưng cả chậu đồ lớn kia, Tiểu Tứ lại làm ra hình ra dạng, xem ra là đã giặt quen rồi.

“Em ăn bánh đi, chị đi giặt cho em”. Diêu Tiểu Cải nói.

“Không cần con giặt, mấy chị em con nói chuyện đi, để đó chút ngoại giặt”. Bà ngoại nói. Nhưng Diêu Tiểu Cải vẫn kiên trì bưng chậu, đi đến bên bể giặt.

Diêu Tam Tam mở bánh quy mang tới ra, lấy mấy cái cho Tiểu Tứ. Tiểu Tứ nhận lấy, miệng nhỏ ăn ngon lành. Diêu Tiểu Đông ôm lấy em bé trên chiếu, dùng ngón tay chọc giỡn, em bé bị cô chọc cho cười khanh khách.

“Đây là Tiểu Bối con cậu hai ạ?”.

“Là Tiểu Bối, tròn hai tuổi rồi, đi đứng còn tạm được, nói chuyện thì chưa rõ ràng lắm”. Bà ngoại nói.

“Tiểu Bảo đâu ạ? Sao không nhìn thấy?”. Tiểu Bảo là con trai của cậu hai

“Chạy ra ngoài chơi rồi, cả ngày chơi đùa vui vẻ”.

Tiểu Bảo lớn hơn Tiểu Tứ một tuổi, đã đi học rồi, Tiểu Tứ... Việc đến trường của nó nên làm sao đây?

Diêu Tam Tam liền lấy một cái bánh ngọt cho Tiểu Bối, hai cánh tay nhỏ của Tiểu Bối nhận lấy bánh ngọt, liền vội vàng nhét vào miệng, rất nhanh đã ăn đến dính đầy hai má.

Diêu Tiểu Cải bưng chậu đồ kia đi giặt, lại phơi từng cái từng cái một, trừ đồ của Tiểu Bối, còn có đồ của bé trai tám chín tuổi, cũng có đồ bé gái, hẳn là của Tiểu Tứ.

“Vừa tới đã để con làm việc rồi. Bình thường bà ngoại không có thời gian giặt, hôm nay công việc nhiều. Con đừng nhìn Tiểu Tứ còn nhỏ, giặt quần áo rất giỏi, lúc bận bịu gặt lúa, một đứa bé như nó có thể giặt quần áo cả nhà. Cơm cháo gì nó cũng có thể làm, là một con bé giỏi giang”. Bà ngoại kể, lại hỏi: “Cha mẹ mấy đứa, có tin tức không?”.

“Không ạ.”

“Không tin không tức, cũng không biết bên ngoài ra sao. Đứa con gái này của ta, đã hơn nửa năm không gặp rồi”. Bà ngoại oán trách.

Đường xa nhiều con, mấu chốt là trong nhà bà ngoại nuôi Tiểu Tứ, mỗi lần Trương Hồng Cúc đến nhà mẹ, cũng không tiện đi tay không, vì vậy Diêu Liên Phát không thích Trương Hồng Cúc về nhà mẹ. Nguyên nhân này trong lòng ba chị em đều hiểu rõ, nên cũng không muốn nhiều lời. Phải nói là bà ngoại lớn tuổi, nuôi Tiểu Tứ cũng không dễ dàng gì!

Diêu Tam Tam lấy áo choàng ngắn mua cho bà ngoài ra, nói: “Bà ngoại, mấy chị em con, dạo này bắt nhộng ve bán được ít tiền, mua cho ngoại một chiếc áo choàng mặc”.

“Mua áo cho ngoại nữa? Tốt, được hưởng phúc của cháu ngoại gái rồi”. Bà ngoại hết sức vui mừng, liền mặc áo choàng lên người, xoay người nhìn ngắm, hỏi các cô: “có hợp không?”.

“Rất hợp, bà ngoại mặc trông đẹp lắm”.

Ba chị em nói chút chuyện phiếm với bà ngoại, Diêu Tam Tam quan sát thấy Tiểu Tứ luôn yên lặng ngồi một bên, mới vừa rồi cho nó mấy cái bánh, nó ăn rất chậm, ăn xong rồi, vỗ vỗ tay, liền không lấy thêm nữa.

“Ăn nữa nhé?”

“Không ăn.” Tiểu Tứ nhỏ giọng nói, “Giữ lại cho Tiểu Bảo Tiểu Bối, mợ hai nói không được tham ăn ăn một mình.”

“Aiz, không thể chỉ lo nói chuyện, ngoại còn phải mau nấu cơm”. Bà ngoại nói xong, bảo Tiểu tứ: “Tiểu Tứ, con ở đây chơi với chị con đi”.

“Bà ngoài, con giúp bà một tay”. Diêu Tiểu Đông đuổi theo.

Bà ngoại vừa đi, Tiểu Tứ ngồi yên trên mép giường, im lặng tự chơi với mấy đầu ngón tay của mình. Diêu Tiểu Cải cởi giày cho Tiểu Bối, ôm nó lên giường chơi. Tiểu Bối ăn sạch bánh ngọt, Tiểu Tứ liền thuận thực cầm một chiếc khăn lông nhỏ, lau miệng cho nó.

Tiểu Bối đẩy Diêu Tiểu Cải ra, dõn chân nhỏ chạy tới nằm trên lưng Tiểu Tứ chơi, hai tay nhỏ bé che mặt, núp sau lưng Tiểu tứ chơi trốn tìm với Diêu Tam Tam, trốn tới trốn lui, làm không biết mệt. Tiểu Bối rất thích cười, cười cười, nước miếng cũng chảy ra.

Diêu Tam Tam có hai người cậu, cậu cả ở một nhà khác trong thôn, bà ngoại ở với cậu hai. Nghe nói cậu cả kết hôn là nhà ba gian, cậu hai là bốn, bởi vì căn phòng nhiều hơn này, ban đầu đã nói rõ, bà ngoại ở với con thứ hai.

Diêu Tam Tam nhìn tình hình này, thì có mấy phần lo lắng. Con người của mợ hai, là một phụ nữ nông thôn bình thường, không thể nói tốt, cũng không thể nói xấu, khôn khéo lanh lẹ có khả năng, không muốn chịu thua thiệt. mà nay bà ngoại với Tiểu Tứ, gần như đều bám vào nhà cậu hai, mợ hai khó tránh khỏi sinh ra phiền phức bực bội.

Huống chi bên trong, cũng là chuyện hai mặt, Tiểu Tứ để bà ngoại nuôi, Diêu Liên Phát cũng không hỏi đến, tiền bạc càng chưa cho được mấy lần, mợ hai có ý kiến, cũng là bình thường.

Diêu Tam Tam đang trầm nghĩ chuyện mợ hai, thì nghe được tiếng nói chuyện bên ngoài, cùng Diêu Tiểu Cải nhanh ra ngoài nhìn, quả nhiên là cậu hai, mợ hai trở lại, mấy chị em liền vội vàng chào hỏi.

“Ôi cha, lâu thật lâu không tới, hôm nay rốt cuộc cũng tới đây một lần”. Về mặt mợ hai tươi cười, liếc thấy Tiểu Tứ mặc quần áo mới, đuôi mắt nhú lại, tiến vào nhà.

“Đến thì đến, còn mua nhiều thế này làm gì!” Mợ hai nhìn bánh ngọt trên bàn, khách sáo trách móc ba chị em, còn nói bà ngoại: “Mẹ, con thấy mẹ cũng mặc đồ mới à nha? Chị lớn mua cho à? Tiểu Tứ cũng có một bộ đồ mới, đẹp nhỉ”.

“Ba chị em nó, bắt nhộng ve bán được mấy đồng, mua đồ ẹ với Tiểu Tứ. Trong nhà chị con khó khăn, mẹ cũng không muốn để nó mua đồ ẹ”. Bà ngoại nói chuyện, rõ ràng đang nhìn sắc mặt mợ hai.

“Con gái mua đồ ẹ, là lẽ đương nhiên, chị ấy cũng không thể lấy lý do nhà nghèo được. Người con gái này, coi như nuôi không rồi”. Mợ hai bĩu môi nói.

“Chị con, nó cũng là hữu tâm vô lực.” Bà ngoại thanh minh cho con gái mình.

(*)Hữu tâm vô lực: Có lòng nhưng không đủ sức/ khả năng. Truyện edit bởi Mèo Mạnh Mẽ, diễn đàn Lê Quý Đôn

Ánh mắt mợ hai đảo vòng trong phòng, ôm lấy Tiểu Bối, nói: “Tiểu Bối chúng ta, còn có Tiểu Bối của con, không có ai nhớ đến mà mua quần áo cho. Mọi người đều nói giày nhà rể, vợ nhà cô, mỗi năm con đều mua quần áo cho cháu nhà mẹ đẻ. Còn cô lớn kia của Tiểu Bảo, vắt cổ chày ra nước bứt không ra lông, mẹ nói chị ta làm cô, cho tới bây giờ còn chưa cho cháu trai cháu gái được một tấm vải, người cô lớn này, có hay không cũng thế”.

Mới nói mấy câu, ba chị em đã đứng ngồi không yên. Diêu Tam Tam âm thầm tự trách mình, là cô suy tính không chu toàn, mua quần áo không mua cho tất cả. Cái nhà này, không làm mợ hai vui lòng, người liên khó được nhìn sắc mặt tốt.

Bà ngoại nghe lời này, trên mặt có chút không nhịn nổi, dù sao cũng là con gái mình, mới nói: “Sao không mua? Tiểu Bảo Tiểu Bối, lúc một tuổi, cô nó đều đã mua đồ cho”.

“Đó còn không phải là phong tục phải làm à? Lúc khác, một cọng lông chị ta cũng không muốn rút ra. Con gái chị ta, vứt cho con nuôi tám năm rồi, chị ta có báo đáp được gì cho con? Con cũng có hai đứa nhỏ, nuôi thêm một đứa bé bên mình, con có lỗi hay không!” Mẹ hai oán trách.

Bà ngoại không thể làm gì khác hơn là nói: “Chẳng phải tại nó nghèo sao, nghèo đến bốc mùi chua. Ngày sau Tiểu Tứ trưởng thành, có tiền, nhất định sẽ nghĩ tới con”.

“Ôi, trông chờ người ngoài nhớ tới, đều đã dối nhãn răng rồi”. Mẹ hai cười ha hả, tiếng cười kia nghe vào tai Diêu Tam Tam, vô cùng chói tai.

Mất thấy mẹ hai và bà ngoại cãi vã, ba chị em đi không được, ngồi cũng không xong, khuyên cũng không thể khuyên, ba đứa nhỏ các cô nói gì cho phải? Dẫu sao cũng là Diêu Liên Phát ném Tiểu Tứ cho người ta.

Ba chị em nuốt không trôi bữa cơm trưa, vội vã nói phải đi về.

“Trở về đi thôi, đường quá xa, chậm nữa thì đến nhà tối mất. Nếu không có việc khác, thì mấy đứa cũng không cần phải tới”. Diêu Tam Tam biết, bà ngoại nói vậy là thông cảm cho sự lúng túng của ba chị em.

Khó khăn lắm mới đến được một lần, còn chưa nói được mấy câu với Tiểu Tứ. Diêu Tam Tam nhìn Tiểu Tứ, nó núp sau lưng bà ngoại, không vui không buồn, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn không thấy được biểu cảm. Ba chị em lòng đầy bất đắc dĩ, giặt quần áo, trông trẻ, tình hình nhà ngoại thế này, có thể tưởng tượng Tiểu Tứ trải qua cuộc sống như thế nào.

Thế mà đón Tiểu Tứ về, bọn họ lại không thể làm chủ.

Mèo Mạnh Mẽ - diễn đàn Lê Quý Đôn

Thăm Tiểu Tứ một hồi, trong đầu ba chị em đều nặng nề, không thoải mái mấy ngày liền. Trẻ nhỏ tám tuổi, giặt quần áo, trông trẻ, nhìn ánh mắt người, thật sự làm người ta đau lòng!

Tiểu Tứ tám tuổi rồi, nên đi học, nhưng nếu nó ở lại nhà bà ngoại, mẹ hai làm sao có thể đồng ý cho nó đi. Tiểu Tứ mà đi học, không riêng gì chuyện học phí. Tiểu Bối nhà mẹ hai, bình thường đều do Tiểu Tứ trông chừng đấy.

Diêu Tam Tam trở về, thương lượng với hai chị, có thể nghĩ cách đón Tiểu Tứ về hay không.

“Đón về? Cha nhất định không đồng ý. Hơn nữa, em là thai thứ ba, tiền phạt siêu sinh của em còn chưa đóng đủ nữa, Tiểu Tứ trở về thì phải làm sao?”.

Diêu Tiểu Cải tỉnh táo nói xong, Diêu Tiểu Đông và Diêu Tam Tam đều im lặng.

Từ nhỏ họ với Tiểu Tứ đã không cùng lớn lên, tiếp xúc không nhiều, Tiểu Tứ đối với ba người chị ruột cũng có chút xa lạ. Thế nhưng, Tiểu Tứ dù sao cũng là em gái ruột của các cô, làm sao mà bỏ được!

Chuyện của Tiểu Tứ chần trong đầu, Diêu Tam Tam mấy ngày liền không có tâm tư đi làm chuyện khác. Thật ra thì cô cũng suy nghĩ tới, mùa nhộng ve đã qua, giờ là giữa hè, ba người họ, phải làm gì mới tốt?

Diêu Tam Tam vốn vẫn có ý định bắt cá trê. Nghe Bào Kim Đông nói, giá tiền cá trê rất khá, 1 tệ một cân, nhưng thời tiết này thì cô có thể làm gì?

Đến phiên chợ, có thể ra đường bán nước có ga trong túi nhỏ không? Loại nước có ga ấy, bán ấy đứa nhỏ trong trường học là tốt nhất, tước mắt đã là mùa nghỉ hè, không biết có bán được hay không, Diêu Tam Tam tính thử một chút.

Trong lòng nhớ chuyện Tiểu Tứ, chuyện Diêu Tam Tam tính bắt cá trê thì còn chưa có làm, chỉ mới từ nhà bà ngoại trở về năm sáu hôm, mà Tiểu Tứ đã xảy ra chuyện.

Hôm nay ăn cơm trưa xong, ba chị em đang tính xuống ruộng, một chiếc xe máy đã vội vã chạy đến nhà Diêu Tam Tam, cậu hai từ yên sau phóng xuống, vừa chạm mặt đã hỏi:

“Tiểu Tứ có tới hay không?” mèo mạnh mẽ diễn đàn lê quý đôn

Ba chị em sợ hết hồn, Diêu Tam Tam vội nói: “Không có tới, Tiểu Tứ làm sao ạ?”

“Tự nó chạy khỏi nhà, trời vừa sáng thì đi, đến giờ vẫn chưa tìm thấy”. Về mặt cậu hai lo lắng, nói: “Hàng xóm thân thuộc đều đi tìm nó, con nói xem con bé giận lấy này, rốt cuộc đã chạy đi đâu

Diêu Tam Tam nghe vậy, lập tức nóng nảy. Bé gái tám tuổi, nó có thể chạy đi đâu? Năm ấy, thường xuyên nghe kể chuyện bọn buôn người, ngàn vạn lần không thể xảy ra chuyện được!

...

27. Chương 27: Đứa Trẻ Xúi Quậy

Nghe nói Tiểu Tứ bỏ đi, Diêu Tam Tam vô cùng sốt ruột. Một đứa con nít tám tuổi, nó có thể chạy đi đâu? Năm ấy, thường xuyên nghe nói chuyện bọn buôn người, ngàn vạn lần không thể xảy ra chuyện được!

Diêu Tiểu Cải lại lên tiếng hỏi: “Cậu hai, đang yên đang lành, sao Tiểu Tứ lại đột nhiên chạy ra khỏi nhà, còn chạy luôn không trở lại?”.

“Chuyện này. Haiz! Một hai câu không thể nói rõ, tìm người trước rồi hãy nói!”. Mặt cậu hai lộ vẻ khó xử, vừa leo lên xe máy, vừa căn dặn ba chị em:

“Ba đứa, mau mau đi tìm dọc theo đường, nói không chừng là nó muốn trở về nhà con, đến những đường mà nó có thể tới để tìm thử”.

Tìm thử? Trước nay Tiểu Tứ chưa từng tới nhà cha mẹ ruột, một cô bé tám tuổi, không có đồng nào trên người, không biết đường đi, làm sao mà nó tìm về được?

Ba chị em vội vã bàn bạc, quyết định men theo đường đi tìm Tiểu Tứ, ba chị em tìm một đường đến trấn trên, lại đặc biệt đi đến sân ga hỏi một vòng, nhưng không có ai nhìn thấy một cô bé bình thường, hoặc là nói, không ai buồn để ý.

Họ đi tìm rất xa về phía nhà bà ngoại, nhưng không hề thấy tăm hơi Tiểu Tứ, ba chị em lo lắng nóng nảy, hết đường xoay sở. Cho đến trời tối, mới không thể không kéo lê hai chân nặng như đồ chì, đi về nhà trước.

“Tam Tam, có khi nào Tiểu Tứ thật sự tìm đến đây được không?”.

“Không đâu, Tiểu Tứ là một đứa nhỏ không thể đi xa, nói không chừng bên ngoại đã tìm được, nhưng chưa đến báo với chúng ta đây”.

“Đúng, nói không chừng bên kia đã tìm được.”

“Chị hai, chị ba, hai người đừng quá nóng ruột, hôm nay chúng ta có gấp cũng gấp không được, sáng sớm mai chúng ta đến nhà ngoại xem thử, dù chưa tìm được, mình cũng sẽ tìm tiếp”. Diêu Tam Tam an ủi hai chị.

Mấy tháng nay, Diêu Tiểu Đông và Diêu Tiểu Cải hết sức tin tưởng Diêu Tam Tam, chuyện trong nhà, thường thường đều nghe chủ ý của Diêu Tam Tam cả. Gặp chuyện như vậy, cũng chỉ có thể bàn bạc với Diêu Tam Tam. Thật ra thì, trong lòng Diêu Tam Tam còn lo lắng hơn, nhưng vẫn cố an ủi hai chị, gặp phải chuyện này mà còn có thể không hoảng hốt được hay sao? Họ phải bình tĩnh trước đã, rồi mới có thể nhanh chóng tìm được Tiểu Tứ trở về.

Diêu Tam Tam ngoài miệng an ủi hai chị, trong lòng cũng tự an ủi mình. Tiểu Tứ không thể xảy ra chuyện, đời trước, Tiểu Tứ đều sống yên ổn, mặc dù lớn lên ở nhà bà ngoại, mãi cho đến khi tự ra ngoài làm công, lấy chồng, cũng không được trở lại nhà họ Diêu, nhưng Tiểu Tứ vẫn sống tốt.

Tiểu Tứ sẽ không có việc gì. Diêu Tam Tam tự nhủ. Cô lôi kéo Diêu Tiểu Đông và Diêu Tiểu Cải, nói: “Chị hai, chị ba, mình nghỉ ngơi trước đi, ngày mai lại nói. Nếu ngày mai còn không tìm được, liền báo cảnh sát đi, để cảnh sát tìm giúp chúng ta”.

“Cảnh sát có thể tìm giúp mình sao?”

“Có trẻ nhỏ mất tích, mình đi báo án, cảnh sát nhất định có thể tìm giúp mình”. Diêu Tam Tam nói, “Trước tiên chúng ta đừng hoảng hốt, hoảng hốt cũng không ích gì”.

Ba chị em an ủi lẫn nhau, về đến nhà, trời đã tối rồi, mặt trăng trốn trong áng mây, mờ mờ không rõ. Diêu Tiểu Đông vừa đi, vừa móc chìa khóa mở cửa, bật đèn sáng, nương theo ánh đèn sáng từ trong nhà chiếu ra, khéo mắt Diêu Tam Tam liếc thấy dưới chân tường cạnh cửa, hình như có thứ gì đó, giật giật.

Diêu Tam Tam vội vàng nhìn kỹ lại, một thân hình nhỏ nhỏ, đang co rúc dưới chân tường cạnh cửa. Cô xông tới, kéo bóng người nhỏ bé kia, kêu một tiếng: “Tiểu Tứ?”.

Trời vừa sáng Diêu Tiểu Tứ đã lặng lẽ rời khỏi nhà bà ngoại, tay chân rón rén, lúc này không phải vụ mùa, những người khác còn đang ngủ. Lúc rời đi, Tiểu Tứ tám tuổi đã chuẩn bị tốt vận lý trường chinh, rón rén lấy theo một xấp bánh rán, tìm một chiếc áo ngắn của mình bao lại, ôm vào lòng, lặng lẽ kéo cửa ra, rời khỏi ngôi nhà nhỏ đã gắn bó tám năm.

Tiểu Tứ đã từng nghe nói, nhà mình ở thôn Thổ Câu làng Thạch Kiều, nằm ở hướng Đông Nam của nhà bà ngoại, Tiểu Tứ đi một đường theo hướng Đông Nam, hỏi địa danh kia, lần lượt đi qua các thôn xóm, trốn chó, trốn xe... Tốc độ đi bộ bình thường của người lớn là mười dặm đường một giờ, thế nhưng ba mươi dặm đường, Tiểu Tứ đi mất cả một ngày.

(*)d;d;l-q-d Dặm: Một dặm bằng ½ km.

Cảm ơn trời đất, con bé cúi đầu im lặng bước đi, thế mà lại không xảy ra chuyện gì. Lúc mặt trời lặn xuống phía Tây, Tiểu Tứ rút cuộc cũng đi vào thôn Thổ Câu, đây vốn là nên là nơi bản xứ của nó, thế nhưng lại là lần đầu tiên nó được tới.

“Nhà của Diêu Tiểu Đông ở đâu vậy chị?”. Tiểu Tứ chọn một cô bé hơn mười tuổi để hỏi đường, ngẫu nhiên hỏi trúng Diêu Linh Đề bạn học của Diêu Tam Tam, Diêu Linh Đề dẫn nó vượt qua hai con ngõ, chỉ tay:

“Đó đó. Nhà chị ấy hình như không có ai ở nhà, khóa cửa rồi”. Diêu Linh Đề tò mò nhìn Tiểu Tứ, dáng dấp Tiểu Tứ có mấy phần tương tự với chị em nhà họ Diêu. “Em là họ hàng nhà chị ấy hả?”.

Tiểu Tứ không trả lời vấn đề này, chỉ nói: “Cảm ơn chị, em đợi các chị ấy.”

Diêu Linh Đề đi rồi, Tiểu Tứ quan sát ngôi nhà hai gian cũ kỹ trước mắt, ngay cả hàng rào cũng không có, Tiểu Tứ lặng lẽ đến cạnh cửa, ngồi dựa vào tường, ăn một cái bánh rán. Chờ mãi chờ mãi, Tiểu Tứ co ro mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, cho đến khi bị cái gì đó đánh thức, đã nghe thấy tiếng ba chị rồi.

Truyện được edit bởi Mèo Mạnh Mẽ -diễn-đàn-Lê-Quý-Đôn-

Diêu Tiểu Tứ ngồi bên bàn ăn, ăn sạch mỳ sợi chị hai nấu cho nó như hổ đói. Cả ngày nay, Tiểu Tứ chỉ ăn có mấy cái bánh rán, nước cũng không có mà uống, đã sớm vừa mệt vừa đói rồi. Diêu Tiểu Đông cho hai quả trứng vào mì, Tiểu Tứ lặng lẽ ăn, lặng lẽ quan sát sắc mặt ba chị.

Nó đang lo lắng, ngày mai mình sẽ bị đuổi trở về.

“Tiểu Tứ, sao em lại chạy đến đây? Chạy loạn như vậy lỡ xảy ra chuyện rồi sao?”. Diêu Tiểu Cải không nhận được mà nói nó.

Diêu Tam Tam liếc nhìn chị ba ra hiệu, hơi lắc đầu: trước đừng hỏi, đợi nó ăn no rồi lại nói.

Tiểu Tứ ăn sạch mì rồi, lấy mu bàn tay quệt miệng, giương đôi mắt trắng đen rõ ràng nhìn ba chị, trong mắt tràn ngập uất ức và mong đợi.

“Ăn nữa không?” Diêu Tiểu Đông hỏi. Tiểu Tứ lắc đầu, cúi đầu dưới ánh mắt của ba chị, tự đùa với mấy ngón tay của mình.

“Tiểu Tứ, sao em lại chạy ta ngoài? Em nhỏ như vậy, nếu lỡ gặp phải bọn buôn người, em sẽ bị bắt đi đó”. Diêu Tam Tam nói, “Tiểu Tứ, em nói với chị xem, nguyên nhân gì mà chạy đến đây?”.

“Em muốn về nhà em”. Tiểu Tứ vừa mở miệng, nước mắt đã trào ra, “Tối hôm qua, em trông Tiểu Bối không cẩn thận để nó ngã sấp xuống khóc lên, mẹ hai đánh em, mắng em ăn không ngồi rồi, chỉ ra cửa chính kêu em cút đi... Tiểu Bảo cũng động tí là đánh em, nói em là đứa xúi quẩy ăn bám nhà họ...”.

Tiểu Tứ nói xong, nước mắt đã rơi xuống như mưa, trong đôi mắt có thần sắc không tương xứng với số tuổi, nó tủi thân mím môi, nói:

“Chị hai, chị ba, chị tư, sao các chị được ở nhà mình, còn em không được? Bà ngoại không cho em trở về, nói em về sẽ không có cơm ăn, sẽ đói chết. Nhưng em không muốn sống ở nhà bà ngoại đâu, em sẽ rất nghe lời, em không muốn làm đứa xúi quẩy đâu”.

Đứa nhỏ sinh vượt kế hoạch bị giấu nuôi, ở nông thôn bị gọi là “đứa nhỏ xúi quẩy”, Diêu Tiểu Tứ không muốn làm đứa nhỏ xúi quẩy đó nữa.

Diêu Tam Tam vừa nghe, nước mắt đã không nén được rơi xuống. Cô lau nước mắt, nói: “Chị hai, mình không thể kêu Tiểu Tứ trở lại nữa. Theo nó đi, dù sao cha mẹ cũng không có ở nhà, Tiểu Tứ đi cả ngày đường, con bé nhỏ như vậy lại một mình một đường tìm đến, em làm sao cũng không thể đuổi nó trở về được. Coi như cha mẹ có trở về, mình cứ nói là mình để Tiểu Tứ ở lại nhà đi!”.

Mắt Diêu Tiểu Đông loang loáng nước mắt, do dự một chút. Chuyện này, thật sự không phải là chuyện cô có thể làm chủ. Diêu Tiểu Đông còn chưa kịp mở miệng, Diêu Tiểu Cải đã nói:

“Bây giờ vấn đề không phải là mình giữ Tiểu Tứ hay không, em chờ xem đi, nếu Tiểu Tứ chạy về đây rồi, thì nhất định mẹ hai sẽ không đồng ý để nó trở lại nữa”.

“Đúng đó, chị hai, Tiểu Tứ chạy về đây rồi, không thể đưa nó quay lại nữa!”.

Tiểu Tứ không lên tiếng, hai mắt nhìn chằm chằm Diêu Tiểu Đông. Diêu Tiểu Đông lau nước mắt, nói: “Không kêu Tiểu Tứ trở về đó, bốn chị em mình, có đói chết cũng đói chết chung một chỗ”.

Diêu Tiểu Tứ cứ thế trở lại nhà mình, nhiều năm sau, Diêu Tam Tam mỗi lần nhớ lại chuyện này, vẫn luôn bùi ngùi xúc động. Một cô bé tám tuổi, dưới nắng gắt, dựa vào hai chân mình đi ba mươi mấy dặm đường, quật cường chạy trở về nhà... Ước chừng là bắt đầu từ đó, Diêu Tam Tam thương Tiểu Tứ, đã thương đến tận xương tủy.

Nói đi nói lại, trời cũng đã khuya lắm rồi. Ba chị em nấu cho Tiểu Tứ một nồi nước nóng, để nó thoải mái tắm rửa sạch sẽ. Ba chị em cô vẫn ngủ chung một giường, giờ có thêm Tiểu Tứ rồi, bốn người nằm chung nhất định không tiện, trên chiếc giường hướng nam mà trước kia Trương Hồng Cúc ngủ có một đồng chăn, Diêu Tiểu Đông đều đã sửa soạn, trải giường đâu vào đấy.

“Chị hai, từ giờ chị với chị ba một giường, em với Tiểu Tứ một giường nhé”. Diêu Tam Tam nói. Còn chừng nào cha mẹ họ về, lúc ấy nói sau.

“Ừ!”, Diêu Tiểu Đông khẽ cười, nói với Tiểu Tứ: “Tiểu Tứ, về sau em ngủ chung giường với chị tư, chị không?”.

Tiểu Tứ gật đầu. Đứa nhỏ này, thiếu đi sự hoạt bát mà một đứa trẻ tám tuổi nên có. Loại trải nghiệm “đứa xúi quẩy” kia, tất nhiên là có ảnh hưởng rất lớn tới tâm lý và tính cách của con nít, bị giấu đi nuôi, thiếu sự yêu thương của cha mẹ, bà ngoại thậm chí còn không dám cho nó ra cửa, sợ bị người có dụng tâm khác, bắt được chứng cứ Trương Hồng Cúc sinh vượt kế hoạch, giống như động vật nhỏ bị nuôi nhốt trong chuồng. Tiểu Tứ quá yên tĩnh, biết điều, yên tĩnh đến nỗi khiến người ta đau lòng.

Sáng sớm hôm sau, cậu hai lại tới, lúc này là một mình đạp xe tới, vừa vặn chạm mặt Diêu Tiểu Đông đúng lúc bước ra khỏi tường thấp của chuồng heo, cậu hai hỏi:

“Tiểu Tứ đâu? Tiểu Tứ có tới hay không?”

Diêu Tiểu Đông nói: “Có tới, tối hôm qua tự nó tìm tới.”

Cậu hai thở phào nhẹ nhõm, khẽ quăng xe đạp qua một bên, giận dữ nói: “Con bé này, tại sao lại chạy loạn như vậy chứ? Cả nhà lo lắng cho nó gần chết, bà ngoại con từ lúc nó mất tích không ăn một miếng cơm. Hôm qua ngay cả kênh rạch ao cá cậu cũng kêu người đi mò vớt rồi, nó thật là... Nếu xảy ra chuyện gì, còn có thể để cho người ta sống nữa không? Cậu không công nuôi lớn nó, nếu nó xảy ra chuyện, cậu phải nói sao với cha mẹ con?”.

Cậu hai sải bước vào phòng, nhìn chằm chằm vào Tiểu Tứ vẫn còn đang nhắm mắt ngủ trên giường, thở dài nặng nề.

Nghĩ lại thì cậu hai cũng không dễ dàng gì, hôm qua tìm đến nóng nẩy, lúc ấy chỉ nghĩ nếu tìm được đứa nhỏ không hiểu chuyện kia, ra sức đánh nó một trận trước rồi nói! Thế mà lúc này nhìn thấy Tiểu Tứ bình yên ngủ say, rốt cuộc cậu hai cũng không nhẫn tâm, xoay người ra khỏi phòng, tự lấy một băng ghế nhỏ đến ngồi cạnh cửa.

“Nếu không. . . để cậu đưa Tiểu Tứ về? Cha mẹ mấy đứa không có ở nhà, cũng không biết chuyện, mẹ hai mấy đứa... tính tình có hơi nóng nẩy một chút, không phải cậu nói cha mẹ mấy đứa chứ, có một số việc, cũng không thể trách mẹ hai mấy đứa, nghĩ xem đứa nhỏ từ lúc mới ra đời, nuôi lớn như vậy dễ lắm sao? Vậy mà cha bây giờ gần như không hỏi đến chuyện của nó!”

Diêu Tam Tam thật lòng thông cảm cho nỗi khó xử của cậu hai, trong đó lại càng thương xót cho Tiểu Tứ. Ba chị em nhìn nhau, sau đó Diêu Tam Tam tiếp lời: “Cậu hai, tụi con cũng biết cậu nuôi Tiểu Tứ lớn như vậy không dễ dàng gì, cũng biết cậu gặp phải việc khó xử, sau này Tiểu Tứ trưởng thành, sẽ không thể nào quên ơn nghĩa của cậu và ngoại, bây giờ nếu nó đã chạy trở về, thì để nó ở nhà đi, nếu mang nó trở lại, chẳng phải là làm khó cậu rồi sao?”

Cậu hai thật lâu không lên tiếng, ngồi một lúc, mới đứng dậy nói: “Ngày trước tiên cứ như vậy đi, cậu phải nhanh đi về, nói với bà ngoại bây một tiếng. Bà ngoại bây đã nóng ruột muốn chết rồi!”

Cậu hai vừa đạp xe đi, Tiểu Tứ đã chân trần chạy ra ngoài, mở to mắt nhìn Diêu Tam Tam, Diêu Tam Tam cười nói với nó: “Sao lại để chân không mà chạy ra ngoài vậy? Không bắt em trở về đâu, yên tâm đi!”

“Dép của em hôm qua đi bộ đã bị đứt quai rồi”.

Diêu Tiểu Đông vội nói: “Không sao đâu, dép nhựa cũng dễ vá mà, lát nữa chị hai sẽ vá cho em”.

Nên mua cho Tiểu Tứ một đôi dép mới. Tiểu Tứ cũng nên chuẩn bị lên Tiểu học rồi. Lần này Tiểu Tứ tới, việc trước tiên Diêu Tam Tam nghĩ đến, vẫn là suy nghĩ biện pháp kiếm ra tiền, hết cách rồi, thứ mà họ thiếu nhất chính là tiền.

28. Chương 28: Đầu Trọc Nhỏ

Sự tồn tại của Tiểu Tứ, trước đó Diêu lão nãi đã biết, mà nếu Diêu lão nãi biết rồi, thì mấy người con khác của Diêu lão nãi cũng biết, dĩ nhiên, với bên ngoài thì nhất định phải giấu diếm, dấu cho có vài người thân thích trong thôn từng âm thầm bàn tán với nhau, nhưng tối thiểu thì người trong nhà cũng sẽ không thừa nhận.

Cho dù có người đến nói với Diêu lão nãi, con cả nhà bà có một đứa con gái thứ tư đi chẳng nữa, thì nhất định bà ấy cũng sẽ quả quyết đáp lại một câu: Ô hay, chuyện bịa đặt!

Nhưng hiện giờ Tiểu Tứ đã trở lại, đang ở trong nhà Diêu Liên Phát, dĩ nhiên sẽ có người nói đến tai Diêu lão nãi, Diêu lão nãi liền tức giận, chạy tới nhà Diêu Liên Phát xem, lần này có vẻ đã khôn ra, biết rõ các cô gái sẽ không nghe lời bà ta, nên không nói gì, một câu cũng không nói, chỉ oán hận dậm chân một cái, dùng sức nhìn chòng chọc vào Tiểu Tứ, nhỏ giọng mắng mấy câu trong miệng, rồi xoay người đi mất.

Diêu Tam Tam biết, Diêu lão nãi trở về, nhất định sẽ tìm cách báo cho Diêu Liên Phát biết, thế nhưng, chuyện gì tới sẽ tới, nếu ba chị em đã giữ Tiểu Tứ lại, thì cũng phải chuẩn bị sẵn tâm lý, tùy bà ấy đi thôi!

Ngược lại, chú hai đến thăm Tiểu Tứ, kéo tay Tiểu Tứ quan sát hồi lâu, móc ra 10 đồng nhét vào tay Tiểu Tứ, nói: “Tiểu Tứ, mua một bộ quần áo mặc đi, chú là chú hai, lần đầu thấy mặt, chú nghèo nên cũng không có tiền bạc để cho con. Lớn như vậy rồi, mà chưa được ăn một viên kẹo từ chú hai nữa”.

Tiểu Tứ còn nhỏ, nhưng lại rất hiểu chuyện, liền khước từ theo trực giác, Diêu Tam Tam ở một bên nói: “Tiểu Tứ, chú hai cho em, thì em nhận đi, chú hai thương em đó. Nhà chú hai không có con gái, về sau chúng ta lớn rồi, nhớ hiếu thuận chú hai”.

Chú hai nghe vậy liền toét miệng cười, nói: “Đó là đương nhiên, người khác mừng thọ, ăn sủi cảo con gái gói, chú hai già rồi mừng thọ, liền trông cậy vào mấy chị em bây làm sủi cảo cho chú ăn rồi”.

Lòng dạ chú hai coi như tốt, bình thường trong nhà cày ruộng, làm lụng, đều nhờ chú hai giúp đỡ, như chuyện Vương Tiểu Mãng chú hai cũng giúp đỡ tận tình, trong lòng Diêu Tam Tam cảm động và ghi nhớ hết, cha mẹ cô không có ở nhà, cho dù có muốn mạnh mẽ, có một số việc vẫn còn cần phải có người lớn giúp đỡ.

Nhìn lại nhà chú hai, thím hai nói chung có chút cật lực không phân rõ phải trái, nhưng so với một nhà chú ba, Diêu Tam Tam vẫn nguyện ý thân cận với nhà chú hai hơn. Không phải cô xu lợi, mà là chú hai hiền hậu hơn, thứ hai là thực sự bị đời sống và hoàn cảnh ép buộc.

Lại có một chuyện nguy cấp nữa – Trên đầu Tiểu Tứ có chấy. Mới sớm tinh mơ, hai người lớn lo thức ăn cho heo, Diêu Tam Tam bắt cái ghế dài ở cửa, kêu Tiểu Tứ qua chải đầu cho nó. Tóc Tiểu Tứ thưa thớt, có hơi hoe vàng, chiều dài cũng thất được bím tóc nhỏ rồi. Mới chải một cái, Diêu Tam Tam đã tinh mắt nhìn thấy trên tóc có gì cái gì đó nhỏ xíu trắng trắng, vội nói: “Không phải trứng chấy đấy chứ? Chị thấy tối em ngủ luôn gãi đầu”.

Đẩy tóc ra, quả nhiên thấy trên tóc là một đám trứng chấy trắng. Diêu Tam Tam rất nhanh đã bắt được một con chấy đen bò trên da đầu, giơ ra cho Tiểu Tứ nhìn.

“Con chấy bự này cắn em nè, không ngứa sao được!”. Nói đoạn, Diêu Tam Tam dùng móng tay ép một cái, con chấy bị ép dẹp lép, móng tay lưu lại vết máu đỏ. Bóp chết một con rồi, Diêu Tam Tam liền vạch tới vạch lui, tìm bắt chấy cho Tiểu Tứ. Mới bắt một chút, móng tay đã bẩn một mảng.

“Bà ngoại mắt kém, không thấy chấy để bắt, dùng lược dày, với thuốc diệt chấy cho em, nhưng chưa hết, bà ngoại bận rộn, nó lại nhiều lên. Tiểu Tứ nói rồi, lại không nhịn được đưa tay gãi”.

Sớm hơn vài năm, trên đầu trên người trẻ con trong thôn, đều có rất nhiều chấy, lúc Diêu Tam Tam đi học, nữ sinh còn bắt chấy cho nhau trong giờ học. Nhưng ba chị em nhà họ Diêu thì không có chấy, thật ra thì nếu chịu khó tắm gội kỹ lưỡng thì dĩ nhiên sẽ không có chấy được.

Diêu Tiểu Cải thấy thế, liền bỏ lại thức ăn heo đang quấy, chạy vào nhà lục lọi nửa ngày, tìm được một cái lược dày, đưa cho Diêu Tam Tam, nói: “Mau mau chải cho nó, chịu khó tắm gội, chờ đến phiên chợ mua cho nó ít thuốc diệt chấy, mau mau trị cho nó, đừng để ba chúng ta cũng bị lây luôn”.

Diêu Tam Tam nghĩ, cô ngủ chung giường với Tiểu Tứ, sợ rằng đã thật sự lây chấy rồi, liền cười nói: “Muốn chải lược dày thì trước tiên em phải chải sạch em đã, không chừng em lây thật rồi”.

“Cái con nhỏ hư này! Tiểu Tứ, đập chị tư hư của em một cái đi.”

Tiểu Tứ tất nhiên sẽ không đập Diêu Tam Tam, chỉ cúi đầu, trong lòng thấp thỏm không yên, không nhịn được lại đưa tay lên gãi.

“Chị ba, em thấy trên đầu Tiểu Tứ, nhiều trứng chấy lắm, mỗi sợi tóc có tới mấy trứng, nằm rải rác khắp nơi, coi như có siêng gội siêng chải lược dày, thì cũng không thể trị dứt. Chẳng bằng...”. Diêu Tam Tam nhìn về phía Tiểu Tứ, cười không ngừng, “Chẳng bằng cho nó cạo trọc đi, trị hết ngay”.

“Con gái người ta, cạo đầu không khó coi hả?”. Diêu Tiểu Cải không tán thành.

“Vậy không phải nhanh hơn sao? Dù sao nó cũng còn nhỏ. Trị chấy xong rồi, còn có ai lây cho nó được nữa?”. Diêu Tam Tam nói rồi, đứng trước mặt Tiểu Tứ, động viên nó: “Tiểu tứ, mình cạo đầu thôi, em nhìn tóc này của em nè, trên đó toàn là trứng chấy, thất bím nhỏ cũng xấu, nếu không trị hết ngay lập tức, nó cắn em cả ngày lẫn đêm, ngứa ngáy chết mất, da đầu đều đã bị cắn bị thương hết rồi”.

Diêu Tiểu Đông nghiêm túc suy nghĩ một chút, nói: “Tiểu Tứ, không bằng mình cạo sạch thật đi, dù sao em cũng còn nhỏ, cạo trọc cũng bình thường, trong thôn cũng có mấy con bé cạo đầu đấy”.

“Cái đó là người ta cắt húi cua, còn nó muốn cạo phải cạo sạch, con gái mà đầu trọc, khó coi lắm”. Diêu Tiểu Cải tiếp tục giữ nguyên ý kiến.

Diêu Tam Tam đẩy chị ba một cái, nói: “Tránh một bên nè, chỉ có chị là thích đẹp thôi, khỏe mạnh vệ sinh không quan trọng hơn đẹp hả?”. Nói xong ngồi xổm xuống, tiếp tục dụ dỗ Tiểu Tứ: “Tiểu Tứ, em xem bây giờ là mùa hè, cạo trọc sẽ mát mẻ hơn, dễ tắm nữa. Lại nói giữa hè, vừa đứng phải đội mũ che nắng, chờ chị ra đường mua cho em một cái mũ đẹp, em đội mũ rồi, tóc sẽ mọc ra rất nhanh thôi, được không?”.

Tiểu Tứ gật đầu một cái, nhỏ giọng nói: “VẬY em cạo đầu, chị mua mũ cho em, đừng nói với người khác nhé”.

Ăn sáng xong, Diêu Tam Tam phải đi sang nhà ông Tam hàng xóm mượn tông đơ cạo đầu, thật sự cạo cho Tiểu Tứ cái đầu trơn lóc trơn mượt, tôn lên gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn của Tiểu Tứ, rất có cảm giác vui mừng. Diêu Tam Tam nhìn kiệt tác của mình, cười mãi.

Tóc cạo ra được, Diêu Tam Tam ném thẳng vào chậu nước, trông coi đến lúc sủi bọt kia chết hết. Cô lau sạch tóc vụn cho Tiểu Tứ, nhin cười, nói: “Được rồi, sạch rồi đấy”.

Tiểu Tứ không nhin được đưa tay sờ sờ cái đầu láng o của mình, mới nhớ ra, cái mũ của nó còn chưa mua được, vội vàng rửa sạch mặt mũi đầu cổ, trốn vào trong nhà.

Hôm sau phiên chợ, Diêu Tam Tam lên trấn, hôm nay cô giao ốc cho Dương Bắc Kinh, thuận tiện mua cho Tiểu Tứ một cái mũ. Với lại, trong lòng cô còn có việc khác.

Lần này Tiểu Tứ đến, điều đầu tiên mà Diêu Tam Tam nghĩ, vẫn là biện pháp làm ra tiền, hết cách rồi, thứ họ thiếu nhất chính là tiền. Bốn chị em, có tiết kiệm đi nữa cũng phải chi tiêu sinh hoạt. Lại nói, Tiểu Tứ cũng nên lên Tiểu học rồi, đầu thập niên 90, tiền thu nhập rất thấp, nói là giáo dục bắt buộc, nhưng mỗi lần giao học phí lại rất nhiều, học phí Tiểu học Trung học, còn cao hơn hai mươi năm sau.

Diêu Tam Tam mang ốc đến cho Dương Bắc Kinh trước, gặp Dương Quảng Châu cũng đang ở đây, cười ha hả hỏi Diêu Tam Tam: “Tam Tam tới rồi? Chị em không đi chợ chung sao?”.

Diêu Tam Tam biết anh ta có ý, liền nghịch ngợm hỏi: “Anh cả Dương hỏi chị nào của em?”.

Dương Quảng châu nghiêm trang nói: “Chị nào cũng được hết, đều được!”

CT

29. Chương 29: Ý Riêng

Edit: Mèo Mạnh Mẽ

“Mấy đứa thật vui vẻ, cũng không biết người lớn đang sầu lo đến mức nào rồi!”

Diêu Tam Tam bưng sủi cảo lên bàn, đặt đĩa trước mặt chú hai, nói: “Chú hai, chuyện gì khiến chú rầu rĩ vậy? Ném thử sủi cảo tội con làm trước, rồi từ từ nói”.

“Còn từ từ nói gì nữa! cả ngày hôm nay chú thật khó khăn, đầu tiên là bà nội bây tới tìm chú, mắng chú, kêu chú mau viết thư cho cha bây, gọi anh ấy về đây xử lý chuyện Tiểu Tứ, theo ý của nội bây, thì để bây ra ngoài, nói Tiểu Tứ là em họ con nhà cậu hai bây, nhanh đưa nó trở về. Qua một lát, cán bộ thôn lại tới tìm chú, vẫn là để thông báo cho cha bây trở lại, nói đây là sinh lần bốn rồi, gọi cha bây về đóng tiền phạt vượt kế hoạch”.

“Chú hai, chú cũng biết, nếu cậu hai bên kia nguyện ý để cho Tiểu Tứ trở về, lúc ấy đã mang nó đi rồi đúng không? Giờ đưa về nhất định không được. Với lại, chú cũng nói, cán bộ cũng đến đòi tiền phạt rồi, dù tội con có ra ngoài nói Tiểu Tứ không phải là em gái ruột, thì cũng có ích gì đâu? Ai mà tin chứ!”.

Chú hai than thở: “Chuyện này đương nhiên chú cũng biết, nhưng bây giờ biết phải làm sao?”.

“Làm sao ạ?” Diêu Tam Tam không để ý lắm, cầm đĩa lên, tách sủi cảo trên đĩa mà Tiểu Tứ đem lên, tránh cho nó dính chùm một chỗ, rồi mới nói: “Chú hai, bà nội con làm vậy không hay rồi! Càng là lúc này, thì chú càng không thể gọi cha trở lại! Cha trở lại, cán bộ còn không giữ chặt ông bắt ông đóng tiền phạt sao? Chẳng bằng cứ kéo dài như vậy, cán bộ không tìm được người lớn, cũng không có cách gì với đám con nít như tội con, càng kéo dài, càng trôi qua. Chứ đâu còn làm gì khác được nữa?”.

“Chú cũng nghĩ vậy, cha con đi Thiên Tân không sống qua ngày, cán bộ thôn nghĩ ít nhiều gì anh ấy cũng kiếm được tiền, anh ấy trở lại, không giao một khoản tiền thì nhất định không xong”. Chú hai vừa nói vừa chuyện vừa quay đầu. “VẬY còn bà nội bây bên kia thì tính sao?”.

“Không đưa trở về được. Đưa trở về thì cán bộ thôn cũng biết thôi, dù sao thì cũng đã như vậy rồi. Chú hai, chú hãy nói thẳng với nội con đi thôi! Hơn nữa ——” Diêu Tam Tam nhìn nhìn Tiểu Tứ đang cúi thấp đầu, đối dáng vẻ đáng thương mà nói với chú hai: “Chú hai, ai lại nhẫn tâm đưa Tiểu Tứ đi? Nó cũng là ruột thịt của cha mẹ con, từ nhỏ họ chưa từng chăm sóc nó, một ngụm sữa cũng chưa từng được uống, cha mẹ con vốn nợ nó, vì cái gì mà nó không được sống ở nhà mình?”.

“Chú hai, tụi con sẽ không đưa Tiểu Tứ về đâu”. Diêu Tiểu Đông nói: “Bốn chị em con sẽ sống chung một chỗ”.

Chú hai than thở: “Mấy đứa bây, giờ lớn cả rồi, tâm tư cũng lớn, chú cũng khó mà làm chủ nhà mấy đứa. Cái nhà này, còn phải trông cậy vào chính mấy đứa rồi!”.

“Chú hai, đừng buồn, nếu cán bộ thôn lại đến tìm chú, thì chú cứ nói chú không xen vào, bảo họ tự tới tìm đi, để xem họ có thể làm gì tụi con! Còn bà nội bên kia, chú hãy tùy theo tình hình đi ạ!” Diêu Tam Tam cười bụng sủi cảo lên: “Chú hai ơi, ăn sủi cảo đi”.

Trước mắt, Diêu Tam Tam thật sự không muốn cho Diêu Liên Phát trở về nhà. Diêu Liên Phát không ở nhà, cô còn có thể an bài kế hoạch của mình

Vô luận thế nào, các cô cũng sẽ không đưa Tiểu Tứ đi. Lúc này ba chị em nhìn Tiểu Tứ, trao cho nó một nụ cười an ủi.

****Edit bởi Mèo Mạnh Mẽ ****

Diêu Tam Tam và Diêu Tiểu Đông thương lượng một chút, trước mắt việc đồng án không nhiều lắm, bốn chị em tiến hành phân công đơn giản. diễn,đẫ,lē,quý,đôn Diêu Tiểu Đông chủ yếu chăm sóc hoa màu, thời điểm này không gieo không thu, nhưng phải thường xuyên xem xét, trông nom; Diêu Tiểu Cải và Tiểu Tứ chủ yếu là nuôi heo, chăm sóc vườn tược, dù sao cũng phải có đồ để ăn. Việc nhà nấu cơm giặt giũ, bốn chị em cùng làm.

“Mình còn có thể bỏ ra ít tiền, đến phiên chợ mua hai con dê, dạo này nhiều cỏ xanh, cho dê ăn tốt lắm, em thấy người ta nuôi dê cũng có thể làm ra tiền, giờ mua dê con, đến cuối năm bán đi, ít nhất cũng đủ tiền chi tiêu cho lễ mừng năm mới nhỉ?”.

“Cái này chị tán thành.” Diêu Tiểu Cải vừa nghe đã lên tinh thần, “Chị thấy trong thôn có mấy nhà nuôi dê, cũng không khó, bây giờ vừa đúng thời điểm thả dê”.

Về phần Diêu Tam Tam, cô đang nghĩ cách thu mua cá trê.

“Thu cá trê? Làm được hả?” Diêu Tiểu Đông nói, “Vớ lại làm sao chuyển ra ngoài? Dù sao thì mình cũng không thể để anh cả Dương đưa đi nữa đúng không?”

“Phải thế rồi, mình đâu thể nhờ cậy người ta mãi, đây không phải là cách lâu dài”. Nợ nhân tình lâu cũng không tốt, các cô với anh em nhà họ Dương không thân không thích, thu cá trê là chuyện lâu dài, sao mà trông cậy vào người ta được. Đây là vấn đề mà Diêu Tam Tam đang suy tính.

“Cách thức thì em nghĩ ra rồi, không nghĩ được cách thì mình không thể kiếm được tiền. Em nghĩ, mình mượn xe lừa nhà ông Tam đưa đi được không, xe bò nhà chú hai quá chậm. Mình mượn xe lừa nhà ông Tam, rồi giúp ông ấy cắt cỏ cho lừa ăn”.

“Đấy cũng là một cách.” Diêu Tiểu Cải gật đầu.

“Nếu mình có thể duy trì việc này, thì về sau sẽ có nhiều thu nhập hơn. Tiểu Tứ có thể thuận lợi đến trường, chúng ta cũng có thể tính đến nhiều chuyện hơn nữa”. diễn,đẫ,lē,quý,đôn Diêu Tam Tam nghĩ nghĩ rồi lại nói: “Chị hai, em muốn đến Niệm Thành một chuyến, em đi tìm hiểu rõ con đường thu cá trê”.

“Đi Niệm Thành?” Diêu Tiểu Đông hơi lo lắng. “Một mình em, chạy đi Niệm Thành xa tít, có được không đó?”.

“Không sao đâu. Nói là xa, nhưng cũng chừng bốn mươi dặm đường thôi, em ngồi xe theo tuyến đi. Ban ngày khắp nơi đều là người, đâu có chuyện gì được?”.

Diêu Tiểu Đông vẫn không yên lòng, nói: “Nếu không, để chị đi với em.”

“Được đó”. Diêu Tam Tam nghĩ, hai người đi như vậy tốt hơn, có người làm bạn, có việc cũng có thể bàn bạc.

Nói là làm ngay, qua hôm sau, Diêu Tam Tam và Diêu Tiểu Đông lên đường đi Niệm thành. Muốn đến Niệm Thành, như thường lệ là phải lên trên trấn, ngồi xe đi tiếp. Lần này, Diêu Tiểu Đông đạp xe đạp chở Diêu Tam Tam lên trên trấn, họ dựng xe ở một nhà gần trạm xe, nhờ họ để ý trông chừng giùm, rồi ngồi xe, đi thẳng đến Niệm Thành.

Niệm Thành vào đầu thập niên 90, chỉ là một huyện lỵ nhỏ, trông khá xưa cũ. Đời trước Diêu Tam Tam đã từng đến Niệm Thành mấy lần, đó là hơn hai mươi năm sau rồi, khi ấy Niệm Thành đã hết sức phồn vinh rực rỡ, nơi nơi là nhà lầu cao ốc, còn bây giờ, cả Niệm Thành, chủ yếu là nhà trệt, chỉ có vài tòa nhà cao với kiểu dáng lỗi thời.

Hai cô gái nhỏ đi đến nơi xa lạ, liền không khỏi thật cẩn thận. Dọc theo đường đi, họ chuyên tìm mấy người lớn tuổi để hỏi đường, một đường tìm được chợ thủy sản, nhưng chỉ có hai gian hàng bán cá trê, không thấy thu cá, không thể làm gì khác hơn là lại cùng Tiểu Đông hỏi thăm.

“Thu cá trê hả, có hai nhà, đều ở phía Nam huyện ấy. Mấy đứa đi theo con đường dẫn về hướng Nam đi, cứ đi tới, có một nhà máy than tổ ong rất lớn, cạnh đó có một nhà. Một nhà khác cũng ở hướng Nam, còn cụ thể là ở đâu thì bác không rõ lắm”.

Diêu Tam Tam và Diêu Tiểu Đông đi một đường, trời nóng, người cũng mệt mỏi, đợi đến lúc tìm ra được, hai chị em đã nóng đến nổi đầu đầy mồ hôi, mặt đỏ bừng, bước vào sân nhỏ thu cá trê, trước hết là hỏi chủ nhà để tìm nước uống. Trong sân có một người phụ nữ độ ngoài ba mươi đang đổ nước vào bể, thấy các cô tìm nước uống, liền kêu họ tự đi múc nước trong chum.

Giữa ngày hè, dân quê uống nước lạnh là chuyện bình thường, hai chị em uống một gáo nước lạnh, vừa giải khát lại vừa mát mẻ, thoải mái thở phào một cái, mới quay sang đánh giá căn nhà này.

Đây là một ngôi nhà trệt, một ngôi nhà lớn với sáu gian phòng, sát tường nhà có một hàng bể xi măng, phía trên có đệm cỏ che nắng. Diêu Tam Tam và Diêu Tiểu Đông đến nơi thì đã là giữa trưa, nên không thấy ai đến bán cá trê.

Diêu Tam Tam đặt gáo nước xuống, mở lời với người phụ nữ kia.

“Dì ơi, nhà dì thu cá trê đúng không! Con thấy trên cửa viết thế!”

“Đúng vậy, thu Cá trê.”

“Dì, dì thu cá trê bao nhiêu tiền một cân?”

Người phụ nữ kia ngẩng đầu nhìn Diêu Tam Tam, hỏi một câu: “Nhóc, muốn bán cá trê hả?”

Diêu Tam Tam nói: “Con hỏi thử một chút, nếu như thích hợp, thì con thu cho dì được không?”

Người phụ nữ kia hình như có chút ngoài ý muốn, bèn nói: “Hai đứa mấy tuổi rồi? Nói chuyện y như người lớn ấy, bình thường dì không thu lẽ đâu. Nếu con bắt được cá trê, thì bán ra ngoài cũng được đấy”.

“Không phải đâu, dì, con là muốn hỏi dì, giá mua vào là bao nhiêu”. Diêu Tam Tam nghĩ, mình là một đứa con nít, nói mấy chuyện này với người ta, khó trách người ta không tin là thật, bèn nói: “Nhà con có người muốn thu, con tới hỏi giá một chút, xem tình hình thế nào”.

“Ừ, hiện giờ nhà dì thu, là 1 tệ 6 đồng một cân, cho dù giá cả dao động, thì tăng giảm cũng không quá một xu. Đến mùa Thu Đông, thì giá cả cao hơn nhiều. Cá nhỏ, cá chết thì không thu”.

Diêu Tam Tam nghe vậy thì tò mò, vội hỏi: “Mùa Đông cũng có cá trê sao dì? Mùa Đông cá trê chui xuống bùn rồi, đóng băng rồi, làm sao bắt được?”.

“Có chứ, nhưng ít, cũng có người đào đất ra, có người thì để trong hồ nuôi tạm vào mùa thu. Mùa đông thì giá đất, lượng tiêu thụ trong thành còn cao hơn mùa hè, không đủ để bán nữa kia”.

“Dì ơi, có bao nhiêu dì thu bấy nhiêu sao?”.

Lời này của Diêu Tam Tam khiến người phụ nữ kia nở nụ cười, nói: “Con có thể thu lại bao nhiêu? Dì đây thường đưa hàng đi thành phố lớn, nên hoàn toàn không bị tồn hàng, có khi còn không đủ một xe đó!” Người phụ nữ kia nói rồi, nhân tiện bắt đầu chèn ép người cạnh tranh, nói: “Không phải dì tự khen chứ, cách đây không xa cũng có một nhà thu, là họ hàng với nhà dì đó, nhưng là nhà dì thu trước, hẳn thấy việc làm ăn này có thể làm được, hẳn mới làm theo. Nhà hẳn có lúc tồn hàng, nguồn tiêu thụ của hẳn kém hơn nhiều”.

Diêu Tam Tam và Diêu Tiểu Đông cách ít nhà, lại tìm được chỗ khác, đúng là không xa mấy, cũng nói là 1 tệ 6 đồng. Mặt khác, Diêu Tam Tam nghe nói rằng ở bến Mã cũng có thu, hơn nữa còn thu luôn cá trê nhỏ, nhà ở bến Mã kia có ao lớn, cá nhỏ thu lại thả vào ao nuôi.

Nhưng đến bến Mã còn xa hơn mấy chục dặm đường, nên Diêu Tam Tam không định đi.

Dọc theo đường đi, hai chị em bàn nhau, người thu cá dạo trên trấn, trên cơ bản là 1 tệ 3 trở xuống. chênh lệch 3 đồng, nếu một phiên chợ, người thu dạo thu được một trăm cân, thì kiếm hơn 30 đồng.

Dĩ nhiên là không dễ gì thu được một trăm cân, nhưng năm sáu mươi cân thì tuyệt đối có thể bảo đảm, có thể kiếm 20 đồng tiền rồi, đối với dân chúng khi ấy mà nói, 20 đồng một ngày chính là thu nhập khả quan. Phương viên mười mấy dặm, ngày mở phiên chợ không giống nhau, người thu dạo cơ hồ mỗi ngày đều có nơi để thu, tính sơ thì một tháng có thể kiếm ba bốn trăm tệ.

Nhưng nếu Diêu Tam Tam muốn thu thì khác, cô thu trong thôn, kêu gọi mấy đứa nhỏ đi bắt, một ngày ít gì cũng thu được hai ba chục cân, năm ngày đưa đi một lần, cũng có thể kiếm 3 40 đồng! Một tháng ít gì cũng kiếm được 200 tệ. Phải biết, thu nhặng ve làm ra tiền, nhưng thời gian ngắn, trước sau chỉ hơn một tháng, nhưng thu cá trên, trừ mùa đông đóng băng, thì mùa nào cũng có thể thu.

“Thu đi!” Diêu Tam Tam vô cùng khí phách, vỗ tay một cái, “Dù sao cũng hơn ngồi không”.

Diêu Tam Tam trở về, hai chị lo làm cơm tối, cô dẫn Tiểu Tứ ra ngoài, thuận tiện tuyên truyền với đám trẻ trong thôn: thu cá trê, 1 tệ 2 đồng một cân, mọi người đi bắt đi, bán cho tôi lấy tiền tiêu.

“Đừng có nhỏ quá, nhỏ quá thì thả lại cho nó lớn tiếp đi.” Diêu Tam Tam nói với đám trẻ, “Mọi người cũng đi tuyên truyền với mấy đứa khác với nhé, thừa dịp nghỉ hè, đều đi bắt cá trê để kiếm tiền đi.”

Có một cô bé hơn mười tuổi nói: “Tam Tam, cậu dứt khoát dán tờ quảng cáo, không phải ai cũng sẽ biết sao?”.

Dán quảng cáo, việc này Diêu Tam Tam dĩ nhiên cũng từng nghĩ qua, nhưng trước mắt cô chỉ mới làm thử, không muốn gây động tĩnh quá lớn. Tiền vốn của cô không nhiều lắm, chỉ cần mấy đứa nhỏ bắt thôi đã đủ cho cô thu rồi. Lại nói, cả ngày hay nửa ngày trời chỉ bắt được chừng hai cân cá trê, tổng cộng có 2 tệ, cũng chưa chắc người lớn chịu làm.

Diêu Tam Tam cảm thấy, con nít bắt cá trê không thể kém người lớn, thứ cá trê này, luôn có thể bắt được, nhưng đừng ai mong một lúc bắt được nhiều. So với người lớn, thì Diêu Tam Tam càng nguyện ý giao thiệp với bọn trẻ hơn.

Thật ra thì Diêu Tam Tam cũng không lo lắng về bọn trẻ, trẻ con nông thôn, nhà gần kề đập nước, đều là ngâm trong nước mà lớn lên. Lại nói, thứ cá trê này chỉ sống ở rãnh nước nhỏ, chỗ nước sâu ngược lại khó thấy được nó. Nước sâu thiếu dưỡng khí, cá trê không thích ứng được.

Nói tóm lại, Diêu Tam Tam nghĩ ra kế hoạch lâu dài, liền định dựa vào mầm non trẻ nhỏ trong thôn này để thực thi.

Diêu Tam Tam vừa phát động bọn nhỏ, vừa có ý chạy đi tìm Bào Kim Đông, nói với Bào Kim Đông là cô muốn thu cá trê.

“Anh Kim Đông, anh cũng giúp em tuyên truyền với mấy đứa nhỏ đi, giá tiền bằng trên trấn, còn tiết kiệm được công chạy đến đó bán. Anh phải tìm em để bán cá nha, em nhất định sẽ cho anh giá cao nhất”.

Tìm Bào Kim Đông, là Diêu Tam Tam có ý riêng. Trong thôn, Bào Kim Đông là người bắt cá trê bán trước tiên, có mấy đứa bé trai bị Bào Kim Đông kéo theo bắt cá trê, Bào Kim Đông bán cho cô, thì nhất định người khác cũng tới.

Bào Kim Đông nhìn cô, cười không ngừng, cô nhóc này, còn hứa hẹn ỉnh giá cao nhất, còn biết dụ dỗ nữa chứ! Bào Kim Đông cười nửa buổi, mới nói:

“Em biết đường đi nước bước rồi hả? Vậy anh cũng muốn thu, có được không?”

30. Chương 30: Cùng Đi

Bào Kim Đông cười nửa buổi, mới nói: “Em biết đường đi nước bước rồi hả? Vậy anh cũng muốn thu, có được không?”

Diêu Tam Tam nghe thấy lời này, trong lòng khó tránh khỏi nổi lên một hồi trống lớn, thôn thì nhỏ, không hơn hai trăm hộ gia đình, nếu Bào Kim Đông muốn cạnh tranh với cô, nhất định là có ảnh hưởng. Nhưng mà người ta muốn thu, đương nhiên là cô không thể ngăn cản. Diêu Tam Tam suy nghĩ một lát, nói: “Anh Kim Đông, em thu rồi đưa đi Niệm Thành, đương nhiên là anh cũng có thể thu rồi!”

Bào Kim Đông thấy vẻ mặt kia của cô, cười nói: “Nhóc con này, thật đúng là siêu kiếm tiền mà, người khác chỉ biết bắt nhộng ve bán, em lại có thể nghĩ đến việc thu nhộng, nhóc tinh chuyên môn kiếm tiền! Anh là thấy em thu nhộng ve, mới nghĩ đến việc muốn thu cá trê. Mình bắt cá trê bán cho người thu đạo, không phải người thu đạo cũng vì kiếm tiền sao? Ai ngờ anh còn chưa hành động, em đã làm trước rồi!”

Diêu Tam Tam gãi gãi đầu, nói: “Cái này.. anh Kim Đông, mình của ai nấy thu đi!”

“Đưa đến Niệm Thành bao nhiêu tiền một cân?”

Diêu Tam Tam nghĩ, nếu anh ấy muốn thu, thì cũng có thể biết thôi, liền thẳng thắn nói: “Em đi hỏi, một cân chừng 1 tệ 6, có dao động cũng không quá lớn”.

“Em nói muốn thu trước, anh lại đòi thu, anh thấy có cảm giác như ăn hiếp em”. Trên mặt Bào Kim Đông có chút chần chừ, lại nói: “Như vậy đi, anh thu phần anh trước, nếu chuyện này có thể làm được thật, thì anh sẽ đi thu ngoài thôn, em thấy có được không?”.

“Được chứ!” Diêu Tam Tam sáng khoái đồng ý. Cô nghĩ, Bào Kim Đông chơi thân với đám con trai khác, lại bắt cá trê từ lâu rồi, cá trê của mấy người đó nhất định là cô thu không được, cô chỉ có thể thu hút mấy đứa nhỏ nhỏ thôi.

Diêu Tam Tam trở về, làm công tác chuẩn bị, dành ra hai cái bồn lớn trong nhà, lại mượn một cây cân gỗ của nhà hàng xóm, đời trước cô đã từng thấy qua cân này rồi, giờ dạy lại cho Diêu Tiểu Đông biết. Loại cân gỗ ấy, thật ra thì cũng rất dễ dùng, chỉ đơn giản là nhìn xem quả cân dừng ở khía nào, rất nhanh thôi là Diêu Tiểu Đông có thể biết.

Diêu Tam Tam cứ tuyên truyền như vậy, đến xế chiều ngày hôm sau, đã có mấy đứa trẻ bưng thau, xách thùng đến nhà cô bán cá trê. Diêu Tam Tam đặc biệt lấy một cái thùng sắt nhỏ, bỏ cá trê vào cân, rồi tính tiền trả tiền. dần dần, lũ quý đôn Mấy đứa trẻ kia cảm thấy cá trê mình bắt cũng có thể biến thành tiền thật, đều hết sức vui mừng. Phải biết, quanh năm suốt tháng, bọn trẻ chỉ có thể trông chờ vào mùa bắt nhộng ve để kiếm tiền tiêu vặt, bây giờ bắt cá trê cũng có thể bán được tiền, không vui sao được?

Dĩ nhiên trên chợ cũng có thu cá trê, nhưng bạn nói xem một đứa trẻ, bắt được có một cân cá trê, mà phải chạy mấy dặm đường đến chợ bán, đã cảm thấy không đáng rồi. Bán ở chỗ mình, đương nhiên là thuận tiện hơn rồi!

Buổi tối Diêu Tam Tam tính tổng lại, cả ngày hôm nay, cô thu được hơn hai mươi cân cá trê. Bán đi, chẳng phải sẽ kiếm được hơn mười đồng sao? Mấy chị em rất vui mừng, đem cá trê bên ngoài vào nhà, chăm nom cẩn thận, kết quả là ngày thứ hai, càng thu được nhiều hơn, hơn ba mươi cân.

Bọn trẻ đang nghỉ học nên đều nhàn rỗi, thấy người khác bắt cá trê bán được tiền, liền có nhiều người tham gia bắt hơn, không ít các cô bé đều đi bắt cá trê. Diêu Tiểu Cải dứt khoát dẫn Tiểu Tứ đi tìm một cái rạch

nhỏ đào cá trê, lúc trở về bắt không được nhiều lắm, chỉ hơn một cân, nhưng lại khiến Tiểu Tứ mừng rỡ không thôi.

Hai ngày kế tiếp, Diêu Tam Tam lại thu ba bốn mươi cân, Diêu Tam Tam thấy, thế này không được rồi, nhiều cá trê dồn chung một chỗ thế này, trời thì nóng, lỡ chết thì sao? Cô dứt khoát dọn một cái khạp trong nhà ra, chuyên dùng để nuôi cá trê, cũng không dám để ở nhà quá lâu, tính hôm sau sẽ đưa đi.

Cô mới tính vậy, thì Bào Kim Đông đã tới, vào cửa liền hỏi: “Tam Tam, em thu được nhiều không?”.

“Đoán chừng một trăm cân ạ”. Diêu Tam Tam hưng phấn nói. “Vừa mới bắt đầu, mấy bạn nhỏ rất hăng hái, nhiều ghê”.

“Anh thu cũng không tồi”. Bào Kim Đông nói, “Bạn học ở thôn bên cạnh cũng bắt bán cho anh. Sợ dồn nhiều quá không được, chừng nào em đưa đi? Chúng ta đưa đi chung”.

Diêu Tam Tam nói, định mượn xe lừa nhà ông Tam để đưa đi, lại hỏi Bào Kim Đông định đưa đi bằng cách nào.

“Anh tính dùng xe lừa nhà anh, nếu không, em cũng dùng mượn nữa, dùng chung một xe với anh cho dễ, em biết chỗ, đi chung tiện hơn!”.

Diêu Tam Tam nghe thế, thấy vừa hay, chỉ có hai trăm cân, thật không đáng kéo đến hai chiếc xe.

Rạng sáng hôm sau, mấy chị em nhà họ Diêu đổ cá trê vào thùng lớn. Bào Kim Đông cũng dùng thùng lớn, thừa dịp trời còn lạnh, sáng sớm, xe lừa liền lên đường. Bào Kim Đông ngồi ở đầu xe đuổi lừa, Diêu Tam Tam ngồi trên xe. Con lừa này chạy rất nhanh, vượt qua cả mấy người đi xe đạp. Lúc mặt trời mọc lên cao thì bọn họ đến Niệm Thành.

“Ồ, cô bé này đúng là thu thật, còn thu không ít nhì!” Người phụ nữ ở nhà thu cá trê kia vừa nhìn thấy Diêu Tam Tam đã nhận ra, vội kêu vội kêu chồng ra cân.

Đi chuyến này, Diêu Tam Tam bán chín mươi bảy cân, tính ra kiếm được gần 40 đồng, Bào Kim Đông còn nhiều hơn cô, bán được một trăm lẻ chín cân.

“Hay quá, kiếm được nhiều tiền hơn tự mình bắt cá trê nhiều, Tam Tam, xem như em tìm được đường tốt rồi”.

Mặc dù trong lòng Diêu Tam Tam cũng vui mừng, nhưng cũng rất tỉnh táo, cô nói: “Qua một thời gian, đến lúc khai giảng, mấy bạn nhỏ không rảnh bắt cá nữa, mình cũng thu ít đi. Với lại, mấy bạn nhỏ kia đều đi bắt, không được bao lâu, cá trê trong thôn sẽ không còn nhiều nữa đâu”.

“Sau vụ mùa thì không có nhiều việc lắm, cũng sẽ có người lớn đi bắt”. Bào Kim Đông nói, “Chờ đến lúc khai giảng, thì thu vào chủ nhật, trong trường Trung học có nhiều người hơn, nhân tiện phát động người thôn lân cận, thu luôn thôn lân cận”.

Bào Kim Đông ra vẻ hài lòng hả dạ, hết sức vui mừng, đánh xe ra khỏi nhà thu cá trê, nói với Tam Tam: “Đi, em có công lao lớn, mua kem cho em ăn”.

Đầu thập niên 90, ở ven đường luôn có thể thấy người ta chống một cái ô lớn, bên dưới là một tủ lạnh, bán kem! Còn có người đạp xe đạp đi bán, dùng một cái thùng nhỏ có quần chắn bông chứa kem đem ra ngoài. Bào Kim Đông dừng trước một tủ kem, gọi cô bán kem:

“Hai que kem.”

Bên ngoài kem bọc một lớp giấy kính trong suốt, trắng trắng, mềm mềm, 1 xu một que. Diêu Tam Tam đẩy thùng lớn vào một chỗ, xe lừa càng có nhiều chỗ trống để ngồi thoải mái hơn, vui vui về về ăn kem.

“Anh Kim Đông, anh dừng trước chợ một lát nha”.

Bào Kim Đông dừng xe lừa xong, Diêu Tam Tam liền xuống xe mua một cân thịt heo, một bó rau cần, ba cân khoai tây, phải về cải thiện bữa ăn cho bốn chị em mới được.

Bào Kim Đông nhìn cô, cười híp mắt, nói: “Nhỏ mê tiền này, chịu kiếm tiền cũng chịu tiêu tiền há!”.

“Anh Kim Đông, anh nói em mê tiền, nhưng em thấy anh còn mê tiền hơn em nữa nhe”. Diêu Tam Tam tò mò, cha mẹ cô không có ở nhà, hơn nữa cô phải tự kiếm học phí, cha mẹ Bào Kim Đông đều ở nhà, đều lo cả việc đến trường của anh ta, nhưng trông Bào Kim Đông, cũng một lòng một dạ kiếm tiền.

“Nhà anh có bốn anh em, gánh nặng lắm, đến tận giờ mới xây được nhà cho anh cả, lấy chị dâu cả về, cha mẹ anh liền thiếu không ít khoản nợ. anh nghĩ, nếu chỉ dựa vào trong nhà, nhà anh còn tới ba anh em, chắc cha mẹ phải mệt chết mất, sớm muộn gì cũng phải tự lập, anh phải dựa vào chính mình mới được”. d_c_l_c_d Mặc dù Bào Kim Đông chỉ mới mười sáu tuổi, nhưng đã có suy nghĩ người lớn, từ lâu đã nghĩ đến chuyện mai sau rồi.

Dựa vào chính mình, hiện giờ Diêu Tam Tam ủng hộ lời này nhất. Thế nhưng nghe Bào Kim Đông nói “tự lập”, vẫn không nhịn được cười khúc khích, nhóc choai choai này, mới bầy lớn đã muốn nghĩ chuyện tương lai rồi.

“Aiz, nói mấy chuyện này với con nít làm gì. Năm nay anh cũng học cấp ba rồi, học không giỏi, không thể trông mong vào việc thi đậu đại học, dù có thi đậu, thì nhà cũng không lo nổi, tính toán sớm một chút không được à?”. Bào Kim Đông nói xong, vẩy sợi dây cương, hét một tiếng, con lừa liền chạy tung tăng tung tăng.

Một que kem xuống bụng, mặt trời cũng lên cao, đường về xe lừa đã nhẹ nhàng hơn, nên chạy cũng nhanh hơn, trước buổi cơm trưa, họ đã về đến thôn Thổ Cầu.

****Edit bởi Mèo Mạnh Mẽ****

Đợi đến phiên chợ, Diêu Tiểu Đông và Diêu Tam Tam thật sự đi chợ mua dê. Họ tính mua hai con dê con, tới khi đến chợ rồi, lại đổi ý, hai chị em đều vừa ý một con dê mẹ dất ba con dê con. Người bán dê nói là người nhà bị bệnh, không thể trông nom lũ dê này, nếu không cũng không nỡ bán cả dê mẹ lẫn dê con như thế này.

“Con dê mẹ này tốt lắm, mỗi lần có thể đẻ hai ba con dê con. Đến cuối năm, mấy con dê con này cũng lớn rồi”. Đường như người bán dê có chút không nỡ.

Một dê mẹ ba dê con như thế, tất nhiên là giá cả không rẻ. Người nọ mở miệng liền muốn 100 tệ, Diêu Tam Tam mặc cả.

“Con dê mẹ này gầy quá, con hỏi người bên cạnh rồi, nhiều lắm là 80 tệ. Ba con dê con, nhỏ như vậy, chỉ mới sinh ra thôi, 10 tệ là đủ rồi”.

“Con bé này, thật đúng là biết mặc cả, chú đây không nói thách một đồng nào đâu, có muốn mua thật hay không?”.

Diêu Tam Tam nói: “Đương nhiên là con mua thật.”

“Nếu mua thật thì cho thêm ít tiền nữa. Giá này không thể được”.

Diêu Tiểu Đông nhanh chóng kéo tay Tam Tam, nhỏ giọng nói: “Nếu không mình mua hai con dê nhỏ đi! Giờ trong tay mình, trừ tiền vốn thu cá trê, thì không có dư để mua nhiều dê như vậy, không còn nhiều tiền dư, sợ là không đủ để đóng học phí cho em với Tiểu Tứ”.

“Không sao đâu, không phải mình vẫn có thể kiếm thêm sao?” Diêu Tam Tam an ủi cô, “hè này em thu cá trê, bảo đảm có thể kiếm đủ học phí”.

Diêu Tam Tam cò kè mặc cả với người bán một phen, cuối cùng Diêu Tam Tam thêm 5 tệ, 115 tệ mua bốn con dê.

“Chú ơi, dê này, bình thường có cần cho ăn thức ăn gia súc gì không? Nó thích ăn cỏ gì nhất?”. Diêu Tam Tam vừa trả tiền, vừa hỏi thăm người bán.

“Dê này dễ nuôi lắm, cỏ gì trong vườn nó cũng ăn được. Nếu con cắt cỏ cho nó, thì đừng cắt cỏ đầu riu cho nó ăn, ăn cỏ đó nó sẽ bị tiêu chảy. Dê mẹ ăn cỏ đầu riu còn có thể sinh non. Mùa đông ăn cỏ khô, trộn thêm trấu cám, bã đậu cho nó”.

(*)Cỏ đầu riu: Hay còn gọi là cỏ cánh vịt, cây thảo mọc nước, phân nhiều cành, các cành lúc đầu bò lan trên mặt đất, sau vươn thẳng, đâm rễ ở các đốt, có lông. d ễđầnlá quýđôn Lá thuôn, hình trái xoan hay trái xoan tròn dài 2-9cm, rộng 1-2cm, không có cuống, mọc sát nhau, màu tím ở mép, mặt dưới lá có lông lúc non. Thường được dùng làm thức ăn gia súc hoặc rau ăn cho người.

Có lẽ là bán dê thuận lợi, nên người bán cứ thao thao bất tuyệt truyền lại kinh nghiệm cho họ, thật ra thì về việc nuôi dê, Diêu Tam Tam cũng có biết chút ít, dù sao thì đời trước cũng sống ba mươi mấy năm ở thôn quê. Nhưng mua dê không phải số tiền nhỏ, dù trong nhà có số tiền lớn, thì cũng phải hết sức cẩn thận. Diêu Tam Tam quyết định, trở về phải tìm mấy người nuôi dê học hỏi một chút mới được.

Diêu Tiểu Đông luôn ở bên cạnh nhìn Tam Tam nói giá với người ta, hoàn toàn không cần cô phải chen miệng. Diêu Tiểu Đông luôn cảm thấy Tam Tam trước mắt, hình như đột nhiên lớn lên rất nhiều, tính tình thay đổi không ít, trở nên... Nói sao đây, mạnh mẽ, thông minh giỏi giang hơn. Cái nhà này, mặc dù Diêu Tiểu Đông và Diêu Tiểu Cải lớn hơn mấy tuổi, nhưng cũng đã bắt đầu có quen nghe Diêu Tam Tam sắp xếp.

Diêu Tam Tam trả tiền, cùng với Diêu Tiểu Đông một người dắt dê mẹ, một người ở phía sau đuổi dê con, cùng nhau rời khỏi chợ. Còn nhiều thời gian, hai chị em dứt khoát dắt dê đi thẳng về nhà.

Họ dắt dê về tới nhà, Tiểu Cải và Tiểu Tứ rất vui mừng. Tiểu Tứ ôm một con dê nhỏ, gấp gáp chạy đi lấy sọt cỏ heo, chọn một nhánh cỏ non, dứt cho dê con ăn.

Dê con vẫn chưa dứt sữa, nhưng cũng có thể ăn cỏ non, ăn xong một nhánh. Tiểu Tứ dứt khoát ôm dê con trong lòng vào nhà chơi. Nó vừa mới cạo đầu trọc, dù đã đội mũ nhưng cũng không muốn ra ngoài, chỉ sợ có người nhìn thấy nó trọc đầu.

“Tiểu Tứ, sau này giao dê cho em đó nha!”. Diêu Tiểu Đông cố ý nói.

“Được, ngày mai em sẽ dắt nó đi thả”. Tiểu Tứ thích dê nhỏ lắm, coi đó là lời nói thật rồi, khiến ba chị cười ha ha.

“Mình mua dê được rồi, nhưng còn chưa có chuồng dê nữa!” Diêu Tiểu Cải nói, “Vội vã mua, mà quên chuẩn bị tốt chuồng nhốt”.

“Không sao đâu, dù sao thì dê này, ban ngày buộc lại là được, sau chuồng heo của mình còn có một đồng đá tảng, chờ một lát mình kê chú hai đến giúp đỡ đi, giúp mình xây một cái chuồng đơn giản cạnh chuồng heo để nhốt dê”. Diêu Tam Tam đã sớm tính toán đầu vào đấy.

Diêu Tam Tam nhìn ngôi nhà hai gian của mình, ngay cả hàng rào cũng không có, quá không an toàn, liền âm thầm quyết định, chỉ cần có tiền, không xây nhà, mà phải xây hàng rào trước.

”Chị hai ơi, chị hỏi thăm thử xem, nhà ai có chó cái sinh chó con không, mình xin một con về nuôi, để trông nhà

31. Chương 31: Ngồi Sau Xe

Diêu Tam Tam mua bốn con dê lớn nhỏ. Chiều hôm ấy đến tìm Diêu nhị thúc và hai hàng xóm giúp đỡ dựng chuồng nhốt cừu. Bấy giờ Diêu nhị thúc không khỏi thay đổi cách nhìn đối với mấy cô cháu gái. Đầu tiên họ biết thu nhộng ve, ông cũng không cho là quan trọng, Tam Tam là một đứa con nít, có thể làm được gì? Sau lại nghe nói kiếm được mấy chục tệ, Diêu nhị thúc còn nói, không tồi, kiếm ra tiền là được!

Bây giờ, mấy con bé lại dắt dê về, Diêu nhị thúc không ngu ngốc, dê này, mấy chục tệ làm gì mà mua được, huống chi trên người mấy con bé là quần áo mới!

“Nghe nói con bắt đầu thu cá trê rồi hả?” Diêu nhị thúc hỏi, “Có thể kiếm tiền không? Dẫu sao mấy đứa cũng còn nhỏ, cẩn thận một chút, mặc kệ có làm ra tiền hay không, thì cũng phải cẩn thận trăm ngàn, nói sao thì cẩn thận cũng không mất tiền”.

Diêu Tam Tam cũng từng nghĩ, đầu thập niên 90, cơ hội mua bán rất nhiều, ví như thu nhộng ve, nhất định là chuyện có thể kiếm tiền, nhưng vì sao trong thôn lại không có ai làm?

Một mặt là tư tưởng của nông dân, sớm mấy năm trong dân chúng có câu tục ngữ: “Chơi rông chơi hổ, không bằng chơi hai mẫu đất. Cho rằng cội nguồn vẫn tốt hơn, gai mắt việc buôn bán nhỏ; mặt khác, còn là vấn đề về lòng can đảm được hình thành lâu dài, còn chưa kiếm tiền đã bắt đầu sợ lỗ vốn.

Trong đầu toàn suy nghĩ “không được lỗ”, nên không dám làm gì cả, đi đâu làm ra tiền?

Diêu Tam Tam cười nói: “Chú hai, không lỗ đâu, ít nhiều cũng kiếm được mấy đồng lẻ, bốn chị em con không có cha mẹ ở nhà, cũng phải có tiền chi tiêu dầu muối củi lửa ạ”.

“Aiz, vậy con thử xem cũng được, cẩn thận một chút”. Chú hai vừa nói, vừa rót nước trộn bùn. Chuồng nhốt dê không phải công việc của một người, có hai hàng xóm giúp đỡ, chị em nhà họ Diêu cũng theo phụ, mượn mặt tường sau của chuồng heo, lại dùng đá tảng xây thêm ba mặt tường, phía trên dùng gỗ và rơm để làm trần, mất một buổi chiều, đã xây được một chuồng nhốt dê đơn giản, còn dùng một tấm ván làm thành cái cửa nhỏ.

“Không được đẹp lắm, nhưng buổi tối nhốt dê vẫn được. Có điều cửa này không chắc chắn, nếu có trộm vặt tới, cũng không cản được. Cũng may là nhà mấy đứa ở trong thôn, xung quanh đều có nhà”. Chú hai nhìn chuồng dê mới xây xong, nói chung cũng hài lòng.

“Buổi tối khóa lại, dù sao cũng hữu dụng”. Diêu Tiểu Đông nói. Xây chuồng dê xong, cô liền vội vàng kêu chú hai và hai người hàng xóm vào nhà uống nước. diễn đàn lê quý đôn Hàng xóm giúp đỡ lẫn nhau, thì nên đãi cơm, Diêu Tiểu Đông vừa định thu xếp, hai người hàng xóm đã vội vàng từ chối, nói mấy đứa nhỏ các cô ở nhà, là hàng xóm láng giềng, đãi cơm cái gì!

“Chú hai, nếu muốn xây tường rào, thì đại khái là phải tốn bao nhiêu tiền ạ?” Diêu Tam Tam hỏi. Cô thật lòng cảm thấy, không có tường rào thực sự không an toàn, bằng không, ban đầu Vương Tiểu Mãng cũng không vào sân nhà được. Cô tính nuôi một con chó, nhưng quan trọng nhất vẫn phải là xây tường rào.

Chú hai nhìn Diêu Tam Tam một cái, nói: “Xây tường rào, phải xem con định xây thể nào đã, đơn giản một chút, thì dùng đá tảng đập, không tốn bao nhiêu, hai ba xe đá là được, không tính tiền công, thì nhiều lắm là 110 tệ. Nếu dùng xi măng, thì nhiều tiền hơn.

Chừng 100 tệ, Diêu Tam Tam trầm nghĩ, chờ kiếm thêm ít tiền nữa, xây tường rào này. Trong nhà có bốn cô gái nhỏ, không có tường rào, trước cửa để trống, thật không phải chuyện hay!

Biết nói sao đây, những năm này Diêu Liên Phát chỉ lo tránh kế hoạch, mấy việc trong nhà này, ông hoàn toàn không quan tâm đến.

Đến lúc khai giảng, suốt một tháng, Diêu Tam Tam kiếm chừng 300 tệ nhờ thu mua cá trê. Cộng thêm tiền lúc đầu thu nhộng ve còn sót lại, cô đi học, Tiểu Tứ đi học, tính ra cũng đủ. Về phần tiền tiêu xài hàng ngày của bốn chị em cô trước tết cũng không nhiều, rau nhà trồng, lương thực nhà, có mấy thứ vặt vãnh cần phải mua khác, thì tiền ốc bán cho quán Dương Bắc Kinh cũng đủ rồi.

Cảm giác tự tay mình làm ra đồng tiền thật là tốt.

Trường Trung học phát thông báo nhập học, ngày ba mươi một có mặt để báo danh. Không hiểu sao, Diêu Tam Tam có chút kích động, tối hôm trước đã chuẩn bị, lấy sách mới mua ra, trang bị tốt hộp bút, tập. diễn đàn lê quý đôn Trước khi ngủ, cô còn nghĩ ngày mai phải mặc cái áo đỏ kia – đương nhiên là cái áo mới mua đó. Mang giày gì nhỉ? Mang giày vải đi, ngày đầu tiên trình diện có thể phải lao động, nhổ cỏ, quét dọn vệ sinh gì đó, mang giày xăng – đan không tiện...

Có cần phải hồi hộp đến vậy không? Thật là không chịu nổi mà! Diêu Tam Tam nhin không được lại bắt đầu tự giễu mình, sao mình lại giống một đứa trẻ như vậy chứ! Nhưng mà lên Trung học, học thêm ba năm, ít gì cũng đủ tri thức để dùng nhĩ.

Chiếc xe đạp cũ kĩ trong nhà kia, Diêu Tam Tam thật sự không chạy được, xe đạp tầm vòng kiểu cũ, cô leo lên rồi hai chân đều với không tới hai bàn đạp, lại nói chiếc xe kia hỏng rồi, chuông thì không kêu, còn mấy chỗ khác thì chỗ nào cũng kêu cọt kẹt lạch cạch, thật sự là rất khó đạp, nên Diêu Tam Tam dứt khoát không đi, tự đi bộ!

Trẻ em đi bộ đến trường Trung học, ở trong thôn cũng không phải chỉ có mình cô, khi đó xe đạp còn đắt, tiền thu nhập thấp, có nhiều gia đình không thể chuẩn bị xe đạp cho con. Sáu dặm đường, cũng không đáng lo.

Ngày ba mươi mốt, cô dậy thật sớm, Diêu Tiểu Đông cũng dậy thật sớm, cùng cô nấu ít cơm, cho cô ăn đi học.

Lúc Diêu Tam Tam ra cửa, lặng lẽ vào nhà ngó nhìn, Tiểu Tứ còn đang ngủ, Diêu Tiểu Cải cũng nằm trên giường, trông qua có vẻ còn đang ngủ, Diêu Tam Tam rón rén bước tới, kêu một tiếng: “Chị ba, em đi nha”.

“Đi đi đi đi, đừng có phá chị ngủ. Dù sao chị cũng không cần đi học, ngủ thêm lát nữa”.

Diêu Tam Tam đưa tay vỗ vỗ cô, xoay người đi ra ngoài. Cô biết tính khí chị ba là thế, ngoài miệng vẫn nói hoàn toàn ko quan tâm đến việc học, thậm chí còn khinh thường, nhưng thật ra thì, trong lòng luôn luôn để ý việc không thể đến trường học chữ. Diêu Tiểu Cải, thật sự là một cô gái khôn khéo và mạnh mẽ.

Edit: Mèo Mạnh Mẽ

Diêu Tam Tam ra khỏi nhà, đi trên con đường đất quen thuộc, trời còn sớm, cây cỏ ven đường còn đọng sương, tâm tình cô không khỏi tốt lên, bước chân cũng nhẹ nhàng hơn. Sáu dặm đường, hình như cũng đi rất vui vẻ.

Ngày trình diện đầu tiên, quả giống như Diêu Tam Tam đã nghĩ, điểm danh xong là quét dọn vệ sinh, ngay cả sách mới cũng không phát. Diêu Tam Tam được phân vào lớp bốn, giáo viên chủ nhiệm họ Hàn là một người còn trẻ, tuổi ngoài hai mươi. Được phân vào lớp còn có hai bạn học Tiểu học, đều là nam sinh, không có nữ sinh.

Cái khác, thì không biết. cô thật sự không phải một học sinh sôi nổi, càng sẽ không khiến người khác chú ý.

Quét dọn vệ sinh xong, giáo viên tuyên bố buổi chiều không đi học, ngày hôm sau học bình thường. Diêu Tam Tam và Diêu Linh Đề cùng ra khỏi cổng trường. Diêu Linh Đề đạp xe đạp, dừng ở cổng trường nói với cô:

“Nếu không tôi đèo cậu nhé?”

“Thôi đi, cậu vừa biết chạy xe đạp, một mình còn chạy không xong, còn dám đèo tôi theo hả!”

“VẬY. tôi không chờ cậu nữa hả?”

Diêu Tam Tam khoát khoát tay: “Cậu đi trước đi, một chút là tôi tới nhà liền”.

Diêu Tam Tam có bản lãnh đi bộ, hai chân đi chuyển không nhanh không chậm, rất nhanh đã ra khỏi thị trấn, đi trên một cây cầu đá lớn. Sở dĩ thị trấn Thạch Kiều gọi là Thạch Kiều, nghe nói cũng do có cây cầu đá lớn tuổi, về phần cầu đá kia lớn tuổi đến mức nào, thì Diêu Tam Tam không biết, dân chúng cũng không nói rõ được.

(*)Thạch kiều: cầu đá.

Diêu Tam Tam đi lên cầu đá, nhất thời hăng hái, dừng lại trên cầu nghỉ chân một chút. Cô mới vừa ngồi xuống ghế đá trên cầu, đã trông thấy Bào Kim Đông chạy xe đạp tới. Cũng trong mùa nghỉ hè, Diêu Tam Tam với Bào Kim Đông cùng thu cá trê, đưa đi Niệm Thành, nên đã rất thân thiết. Bào Kim Đông nhìn thấy cô, liền rất tự nhiên xuống xe nói với cô.

“Tam Tam, em được phân vào lớp mấy?”

“Lớp bốn, giáo viên chủ nhiệm họ Hàn”. Diêu Tam Tam nói, “Anh Kim Đông, bài tập Trung học nhiều lắm sao? Em nghe bạn học kháo nhau, nói phải học anh văn, vật lý gì gì đó, rất khó, con gái học thì càng khó hơn”.

“Nói bừa, đứng đầu lớp anh chính là một nữ sinh đấy, rất giỏi anh văn. Anh đã nói với em rồi, miệng nữ sinh khéo hơn nam sinh, học anh văn nhất định là tốt hơn nam sinh rồi. Vật lý thì học kì sau mới học, cũng không khó mấy”. Bào Kim Đông nói rồi có chút ngượng ngùng, “Nhưng thành tích của anh không tốt lắm, nên không để tâm mấy, ba ngày câu cá hai bữa giăng lưới rồi”.

“Nghe nói còn phải học lớp tự học buổi tối nữa”.

“Tự học buổi tối là dành cho học sinh trọ ở trường đó, không trọ ở trường thì có thể không học. Dù sao thì anh cũng chưa từng học bao giờ”.

“Buổi trưa anh cũng về nhà ăn cơm hả?”.

“Mùa hè thì về nhà, đến mùa đông, giờ nghỉ trưa ngắn, anh đều ăn cơm ở đây, lấy vài cái bánh rán, cuốn với ít dưa muối gì đấy. Chủ nhiệm lớp anh là nữ, dạy rất nhiều, lại không cho học sinh ăn hẹ trong lớp, nếu không cuốn mấy cọng hẹ là được”.

Bào Kim Đông thuận miệng nói với Diêu Tam Tam về chút chuyện ở trường Trung học, giáo viên nghiêm khắc hơn Tiểu học, còn phải kiểm tra mỗi tháng, rồi có thể vào đoàn các thứ... Không bao lâu đã có thêm hai chiếc xe đạp tới đây, trên xe cũng là mấy đứa nhỏ của thôn Thổ Cầu, cười hi hi ha ha trêu họ một lát rồi đi.

Bào Kim Đông vỗ vỗ yên xe đạp, nói: “Đi thôi, ngồi ở đây phơi nắng, em còn sợ cả hè chưa đủ đen hả? Anh đèo em”.

Dân địa phương gọi ngồi yên sau xe đạp là “ngồi sau xe”, Diêu Tam Tam liền thuận tiện đáp để Bào Kim Đông đèo về nhà, dọc đường đi không tránh khỏi bàn tán về “việc lớn” thu cá trê của bọn họ.

Tự trường rồi, bọn họ không có thời gian đi thu là một lẽ, đám trẻ cũng không có thời gian bắt. Dĩ nhiên thôn cũng có trẻ không đi học, thỉnh thoảng cũng có người lớn đứng dịp bắt được, việc này Diêu Tam Tam cũng từng nghĩ đến, cô có thể để chị hai ở nhà thu, nhưng đoán chừng là thu được rất ít. Chủ nhật thì có thể thu nhiều hơn.

“Hôm nay anh đã nói với bạn học cùng lớp, thứ bảy này anh ở nhà thu, nhất định sẽ có người bắt, ít nhiều gì cũng có thể thu một mớ” Bào Kim Đông nói, “Hai em trai anh không giúp được, bọn nó cũng phải đến trường”.

Diêu Tam Tam đi ngang qua ngõ vào nhà mình thì nhảy xuống xe, vẫy tay nói với Bào Kim Đông: “Anh Kim Đông, cảm ơn anh nhé!”.

“Cảm ơn cái gì, chẳng phải em không có xe đi đó sao, sáng sớm mai anh tới đèo em”.

Diêu Tam Tam về đến nhà, Tiểu Tứ đang vui vẻ lật xem sách mới, hôm nay nó ghi danh vào lớp một, giáo viên phát cho hai quyển sách Ngữ văn và Toán học, dĩ nhiên là Tiểu Tứ cũng chưa từng biết gì, vườn trẻ cũng chưa từng học, nên chỉ có thể lật sách nhìn tranh vẽ, vừa thấy Diêu Tam Tam về, liền bỏ chạy tới đây hỏi cô”

“Chị tư chị tư, cái chữ này phải đọc làm sao?”

Diêu Tam Tam nhìn thấy, liền ngồi xuống nói với nó: “Đây không phải là chữ, là ghép vần, đọc ‘a’. Em nhìn người trong tranh nè, há to mồm aaa”.

“Ồ, chữ này là a, lúc trước em nghe Tiểu Bảo đọc aoe cả ngày”.

Diêu Tiểu Cải đi từ ngoài vào, đặt rổ xuống, trong rổ là đậu cô – ve, ớt cô mới hái ngoài vườn, cô nhìn thoáng qua hai em, không lên tiếng, ngồi một chỗ bóc gân đậu”.

Diêu Tam Tam biết trong lòng cô tiếc nuối, liền nhanh trí nói: “Chị ba, chị có muốn biết chữ không?”.

“Không muốn. Chị mười lăm rồi, chẳng lẽ còn phải theo Tiểu Tứ đi học lớp một à?”.

“Không đi học cũng được mà”. Diêu Tam Tam nói, “Ban ngày Tiểu Tứ học cái gì, buổi tối trở về em dạy chị học cái đó, vừa vặn ôn lại cho Tiểu Tứ. Như vậy chị cũng nhận biết được một số chữ thường dùng, chăm chỉ học vài năm, thì chị có thể xem hiểu văn chương trong sách rồi”.

Diêu Tiểu Cải sững sốt một chút, nói: “Chị không học đâu, chị cũng đã lớn như vậy rồi, học nó thì có tác dụng gì?”.

“Tối thiểu thì chị ra cửa cũng có thể hiểu được cột mốc đường, tương lai làm ăn buôn bán, chị cũng có thể tính được sổ sách”. Diêu Tam Tam lắc lắc cánh tay chị ba, nói: “Chị ba, chị nghe em đi, chị thông minh như vậy, nhất định sẽ học rất nhanh, không tới hai năm, là chị có thể đọc sách rồi”.

“Thật hay giả? Chị chỉ sợ lúc nhỏ mình không có học lớp vỡ lòng, lớn lên đầu óc dần ra rồi, không thể học nữa”. Rõ ràng là Diêu Tiểu Cải đã động lòng, nhưng vẫn còn hơi do dự, hình như không đủ tự tin.

“Nói vậy không hà, lớn lên làm sao dần được? Mọi người đều càng lớn càng thông minh”. Diêu Tam Tam cố gắng động viên cô, “Nhất định chị sẽ học nhanh hơn Tiểu Tứ, với lại môn Toán, cả quyển sách năm một, đều là 12, 23, chị không học cũng có thể hiểu”.

Lúc Diêu Tiểu Đông bước vào, nghe họ nói thế, liền bảo: “Tam Tam, em mới vừa lên Trung học, buổi tối còn phải làm bài tập nữa, em lo học hành cho tốt đi, về sau chị sẽ trông Tiểu Tứ làm bài tập, nhân tiện dạy chị ba em luôn. Không cần yêu cầu cao, Tiểu cải, tối thiểu em cũng có thể biết chữ, biết tính sổ, đừng vì không biết chữ mà bị người ta lừa gạt”.

“Được, vậy em học, ít nhất cũng không thể thua Tiểu Tứ!” Diêu Tiểu Cải dậy lên ý chí chiến đấu, kết quả là Tiểu Tứ lắc đầu nhỏ, đáp một câu: “Ừm, chị cũng không nhất định sẽ giỏi hơn em đâu nha!”.

“Cái con nhỏ này!” Diêu Tiểu Cải với tay chỉ trán Tiểu Tứ, Tiểu Tứ vội vàng trốn đi, mấy chị em cười rộ lên.

Edit: Mèo Mạnh Mẽ - DDLQĐ

Hôm sau, phải chính thức đi học, Diêu Tam Tam còn chưa ăn xong chén cơm, Bào Kim Đông đã ở bên ngoài kéo chuông xe thúc giục cô.

“Anh Kim Đông, anh đến đèo em thật hả?”.

“Nói lời giữ lời, anh đèo em theo cũng không tốn công, dù sao thì cũng hơn em dùng chân đi”.

Kết quả, năm đầu tiên của Diêu Tam Tam, cơ hồ đều ngồi sau xe Bào Kim Đông. Đi chung xe, đối với người trong thôn mà nói thì rất bình thường, tư tưởng của họ vốn đơn giản, nên cũng không nghĩ sai cho người khác. Ngược lại, vì Diêu Tam Tam nhỏ tuổi, người lại gầy gò, nên còn có người hỏi Bào Kim Đông, em gái cậu hả, nhỏ như vậy mà lên Trung học rồi sao?

Diêu Tam Tam nghe vậy trong lòng có chút sầu não. Không còn cách nào khác, dân quê nói, trẻ nhỏ có đứa cao sớm đứa cao trễ, cô tuyệt đối thuộc loại trễ, mười hai tuổi rồi, trong lớp lại được xem là cực kì thấp, chỗ ngồi là ngay dưới chỗ ngồi của giáo viên, cả ngày ăn bụi phấn giáo viên viết.

Với lại, đời trước cô lớn lên cũng không cao bao nhiêu.

Nhỏ nhỏ nhỏ, cô cũng không muốn tương lai dáng dấp nhỏ bé yếu ớt. Tâm nguyện hiện giờ của Diêu Tam Tam, là cao hơn đời trước, thân thể to khỏe hơn. Đối với phái nữ mà nói, to khỏe không phải là chuyện tốt, nhưng ở nông thôn đầu thập niên 90, phụ nữ khỏe mạnh, thật sự không phải là chuyện xấu.

Mặc dù biết mình lớn lên không thể trở thành một người phụ nữ cao khỏe như vậy, nhưng Diêu Tam Tam vẫn hi vọng mình có thể cao hơn một chút, khỏe mạnh hơn một chút, ít nhất cũng đừng có để người ta liếc mắt nhìn qua liền có cảm giác người nhỏ sức yếu.

32. Chương 32: Đan Áo Len

Edit: Mèo Mạnh Mẽ

Trước vụ thu hoạch, rốt cuộc Diêu Liên Phát cũng gửi tới một bức thư, tin là từ bên Diêu lão nãi truyền tới, không có thư, đoán chừng là viết chung cho cả Diêu lão nãi và con gái. Diêu Liên Phát cũng không có bao nhiêu văn hóa, miễn cưỡng biết chữ, một tờ giấy với chữ viết to như vậy, cơ bản có thể đọc hiểu được.

Trong thư, ông nói ông và Trương Hồng Cúc ở Thiên Tân cũng tạm ổn, đã bắt đầu làm việc tại nhà máy đá, dặn dò mấy đứa con gái thu hoạch hoa màu cho tốt, rồi gieo lúa mì vụ đông, thế nhưng lại không nhắc

đến chuyện Tiểu Tứ, xem ra là đã hiểu rõ hiện thực, không tính đưa Tiểu Tứ đi nữa. Chuyện “đứa trẻ xúi quẩy” đã lộ ra rồi, đưa đi còn ích gì nữa? Dù sao thì người ta cũng đều đã biết rõ.

“Cha mẹ nói, mười lăm tháng tám không về, có lẽ đến lễ mừng năm mới mới trở lại, đến cuối năm lại nói”.

Mấy chị em nghe Diêu Tiểu Đông truyền tin xong, liền bắt đầu thương lượng việc thu hoạch. Nông thôn thu hoạch vụ mùa, trường học cũng cho phép nghỉ, trong nhà có hai người đi học, Diêu Tam Tam và Tiểu Tứ tụt trường còn chưa tới một tháng, đã bắt đầu nghỉ phép.

Tính cả Tiểu Tứ, bốn người, hai mẫu ruộng đậu phộng, một mẫu ngô, bảy phân đất đậu tương, không phải lo. Thời gian thu hoạch số hoa màu kia đều cách nhau không xa lắm, trong nhà con có một mẫu nhiều khoai lang thu muộn hơn một chút, đến cuối mùa thu mới có thể thu hoạch được. điễn_đẫ_n_lê_Quý_đôn Trong mùa thu, bốn chị em cùng nhau trải qua tiết Trung thu, cũng chỉ đơn giản là mua hai gói bánh trung thu, cắt một miếng thịt. Tiết Trung thu không được coi trọng mấy ở nông thôn, bởi vì rơi đúng vào vụ thu hoạch, người nông dân bận rộn không mấy quan tâm.

Đợi đến lúc thu khoai lang thì kì nghỉ thu hoạch của Diêu Tam Tam và Tiểu Tứ đã sớm kết thúc, cũng đi học trở lại, mảnh đất khoai kia liền phải trồng cấy vào hai chị em Diêu Tiểu Đông và Diêu Tiểu Cải.

Thu khoai lang xong, thừa dịp nông nhàn, trời vẫn còn chưa lạnh đến mức đóng băng. Diêu Tam Tam cùng hai chị đi mua ba xe đá tảng, người bán đá đảm nhận việc vận chuyển tới nhà. Họ tìm mấy chú bác trong nhà đến giúp một tay, mất hai ngày, cuối cùng cũng xây xong tường rào. Sân nhỏ không lớn, trên tường là đá được kết nối bởi xi măng, gắn thêm hai cánh cửa gỗ.

Bốn chị em nhìn tường rào mới xây, rất là vui mừng. Tường rào mới sánh với ngôi nhà cũ nát, nhìn chung có chút không tương xứng. Trước mắt họ không có năng lực xây nhà đó, nhưng ít nhất thì có tường rào, cũng thấy an toàn hơn nhiều. Thời gian nông nhàn thì trộm cắp cũng tăng lên, nếu không thì nhà có heo có dê, thật sự là không dám yên tâm.

Thế nhưng bốn chị em lại không biết, chuyện họ xây tường rào, rơi vào mắt người trong thôn thì ý nghĩa lại không giống bình thường, người trong thôn đã bắt đầu bàn tán, bốn đứa con gái của nhà họ diêu, đứng là giỏi, cha mẹ không ở nhà, không những không sa sút đáng thương, mà còn xử lý trong nhà ngoài ngõ tốt như vậy. Có người còn nói, mấy chị em nhà họ Diêu này không đơn giản à, nói không chừng Diêu Liên Phát có thể trông cậy vào con gái mà vùng lên đấy.

Lời này đến tai Diêu lão nãi, Diêu lão nãi liếc người nói một cái, quay ngoắt người bỏ vào nhà. Cháu trai thì không có đứa nào trưởng thành, bà ta không vừa mắt mấy đứa cháu gái, thế mà người người khen ngợi, tư vị trong lòng Diêu lão nãi, đoán chừng rất không thẳng bằng nhỉ?

Edit: Mèo Mạnh Mẽ

Diêu Tam Tam một lòng mong chờ ỉnh cao lên, thế nhưng chờ thế nào cũng không chịu cao, vóc dáng Diêu Tiểu Đông thì đã bắt đầu thay đổi rồi, giống như nhổ giò, cao nhều lên, mới qua một vụ hè thu đã lớn hơn trông thấy, làm chị cả trong nhà, Diêu Tiểu Đông lặng lẽ vun vén cái nhà này.

Thu hoạch khoai xong, thời tiết liền chuyển lạnh, Diêu Tiểu Đông và Diêu Tiểu Cải cùng nhau vội vàng chuẩn bị y phục dày ỉnh và các em, họ đã có thể tự làm giày vải bông rồi. Đường đến trường lạnh lẽo, viết chữ lại càng lạnh hơn. Trời đông giá rét, bọn trẻ thường hay đông cứng tay, da tay nứt từng mảng một, nhìn thôi cũng đã thấy khó chịu. Diêu Tiểu Đông lại đặc biệt đến chợ mua len sợi, đan hai đôi bao tay cho hai em.

Diêu Tam Tam mang bao tay lên, thử thử một chút, vô cùng vừa vặn, trong lòng liền cảm thấy vui mừng. Diêu Tiểu Đông khéo tay, đan bao tay ra cũng dễ nhìn. Diêu Tam Tam chợt nhớ tới Bào Kim Đông mỗi ngày cưỡi xe đèo cô theo, nhất định là tay sẽ lạnh hơn. điễn_đẫ_n_lê_Quý_đôn Cô ngồi đằng sau, còn có thể giấu tay vào áo cho đỡ lạnh, nhưng Bào Kim Đông thì không được vậy, hẳn phải cầm tay lái, ở đằng trước đón gió, tất nhiên là lạnh chết đi được.

“Chị, chị cũng đan cho anh Kim Đông một đôi bao tay đi, cả ngày anh ấy đèo em theo, coi như cảm ơn anh ấy, được không?”.

Về mặt Diêu Tiểu Đông kỳ quái, trợn mắt nhìn Diêu Tam Tam một cái, nói: “Nói vậy, tại sao chị phải đan bao tay cho cậu ta? Bao tay là thứ có thể tùy tiện đan hay sao?”.

“A, quên, bao tay. Không thể tùy tiện đan!” Diêu Tam Tam sờ sờ mũi, oán thầm trong bụng. Thập niên 90, loại chuyện như đan áo len, bao tay này, trừ người trong nhà, con gái cũng chỉ có thể đan cho đối tượng của mình, nếu như một cô gái đan bao tay cho chàng trai nào đó, thì cũng giống như bày tỏ, cô gái ấy có ý với chàng trai đó.

Đến thời điểm mà Diêu Tam Tam còn sống, thì không còn ai để ý đến quy cũ này nữa. Không phải tập tục này bị bỏ phứt, mà là, hầu như không còn ai tự tay đan bao tay áo len nữa rồi, dù ở nông thôn, thì tất cả cũng là mua hàng có sẵn.

Về phần đệm giày cực kỳ đặc sắc của địa phương, thì càng có ý nghĩa rõ ràng hơn: tín vật đính ước. Thanh niên trai tráng đính hôn, thì trong giày mới có thể có đệm lót thêu hoa mà cô dâu tương lai tự tay thêu.

Diêu Tam Tam đương nhiên không nhớ được điều này! Lần này, cô không còn dám kêu chị hai làm bao tay cho Bào Kim Đông nữa, đôi tay kia của Bào Kim Đông... xin hãy tự bảo trọng đi!

Diêu Tam Tam chưa từng có ý nghĩ ghép Bào Kim Đông với chị hai lại cùng một chỗ, dĩ nhiên không phải Bào Kim Đông không tốt. Người đến trước luôn là chủ, cô đã nghĩ tới Dương Bắc Kinh trước rồi.

Diêu Tam Tam bận thu cá trê, nhất là từ sau khi cô tựu trường, cứ vài ngày đưa ốc cho Dương Bắc Kinh một lần, đều là do chị ba vớt, chị hai đưa đi, mỗi lần chị hai đưa ốc đi, đều trở lại rất nhanh, cũng không biết có quen thuộc với Dương Bắc Kinh chưa, Diêu Tam Tam cũng không nhìn ra được đầu mối gì.

Sau vụ mùa, nông nhàn rồi, ngày cưới của Dương Quảng Châu cuối cùng cũng tới. sau khi Diêu Tam Tam thương lượng với hai chị, liền mua cho Dương Quảng Châu một cái thảm lông hàng tốt để làm lễ vật. Đạo ấy nông thôn không ai mua chăn, chăn đều tự làm cả, thảm lông thật dày mang phong cách phương Tây mới là quà kết hôn hàng đầu.

Diêu Tiểu Đông và Diêu Tam Tam cùng nhau đưa thảm đến vào hai hôm trước ngày cưới. Đưa đến trước ngày có chỗ tốt, là nếu cô dâu chú rể muốn mua vật ấy, có người tặng sẽ không cần phải mua nữa. Kết quả là vừa thấy hai cô, Dương Quảng Châu đã kéo lại.

“Hai em gái, phải giúp đỡ anh cả một chuyện.”

Hai chị em nói: “Anh cả Dương, có chuyện gì trong khả năng tụi em làm được, thì anh cứ sắp xếp”.

Dương Quảng Châu toét miệng cười: “Cái khác anh không thiếu, chỉ thiếu dâu phụ đến đón dâu. Nhà anh cũng không có em gái, sau khi cha mẹ qua đời, thì thân thích ít lui tới, ngay cả em gái họ chú bác cũng không có, không ai đi đón cô dâu với anh cả”.

Tập tục lễ cưới ở địa phương, lúc chú rể đi đón cô dâu, thường sẽ mang theo một đứa em gái ở bên nhà đến làm phù dâu, em chú bác, em họ gì cũng được, nhiệm vụ người này chính là đàm phán với người nhà mẹ đẻ.

Nhà mẹ sẽ có một đám con gái ở cạnh cô dâu, từ chối cho chú rể tới gần, mà dâu phụ sẽ lợi dụng cơ hội, cướp cô dâu đi, dĩ nhiên đây chỉ là hình thức, chỉ cần dâu phụ kéo được cô dâu tới cạnh chú rể, thì coi như đã cướp được cô dâu rồi.

Các cô gái đưa dâu ở nhà mẹ sẽ có vài yêu cầu, tỷ như muốn thuốc lá này, bánh kẹo này, bánh rán điểm tâm v.v.. Chú rể không tiện đàm phán với một đám con gái, nên đây cũng là nhiệm vụ của dâu phụ bên chàng trai. Cô dâu đến nhà chồng, dâu phụ còn phải đảm nhiệm việc làm bạn với cô dâu, cho đến khi chú rể xả giao xong vào tân phòng.

Diêu Tiểu Đông nhìn Tam Tam, trực giác liền muốn đẩy cho Diêu Tam Tam.

“Em gái Tiểu Đông, cái này em phải giúp anh rồi, đương nhiên là Tam Tam cũng được, nhưng dù sao nó cũng còn quá nhỏ, sợ bên cô dâu cho rằng đó là con nít đùa giỡn!”.

Lần này Diêu Tiểu Đông cũng không tiện khước từ nữa, Dương Quảng Châu giúp các cô không ít việc, nếu chọn cô rồi, thì cô không thể nói hai lời, huống chi làm dâu phụ bên chàng trai, nếu không phải là em gái mình, thì nhất định cũng là người mà nhà chú rể coi trọng, đó cũng là thể hiện một loại đánh giá cao rồi. Cứ

như vậy, ngày cưới hôm ấy, Diêu Tiểu Đông ăn mặc sạch sẽ chỉnh tề, ngồi lên máy kéo theo Dương Quảng Châu đi đón cô dâu.

Đúng, bạn không có nghe lầm, chính là máy kéo. Khi ấy người nông thôn kết hôn, cô dâu và đồ cưới đều cùng ngồi máy kéo mà tới. Nhà người ta nhiều đồ cưới, thì bốn năm cỗ máy kéo xếp thành đoàn, trên xe là một hàng vải ô đỏ bao đầy chăn đỏ, gối đỏ, còn có tủ sơn đỏ, tủ quần áo, cũng là một cảnh sắc khác biệt ở nông thôn.

Người khác, ăn tiệc mừng xong rồi có thể về sớm, Diêu Tiểu Đông thì không được, cô phải ngồi tiếp cô dâu mới, không thể để cho cô dâu mới bị cô độc lẻ loi. Vì vậy mà Diêu Tiểu Đông liền ngồi trong tân phòng trò chuyện với cô dâu mới, thoạt nhìn cô dâu rất hiền lành, nói cũng ít, chỉ tùy ý nói chút việc nhà với Diêu Tiểu Đông.

Thẳng đến khi trời tối, Dương Quảng Châu mang theo mấy phần say vào tân phòng, Diêu Tiểu Đông mới nói mấy lời may mắn với đôi tân nhân, rồi ra khỏi tân phòng. Diêu Tiểu Đông vừa ra khỏi cửa, đã thấy Dương Bắc Kinh đứng ở ngoài tân phòng.

“Đi thôi, trời tối rồi, anh đưa em trở về.”

Trời tối dĩ nhiên cô không dám đi bộ về nhà một mình, nhất định là Dương Bắc Kinh đang chờ đưa cô về, chủ nhà quan tâm, cũng không có gì không đúng. Diêu Tiểu Đông không thể làm gì khác hơn là ngồi lên xe máy, đương nhiên là cô ngại không dám vịn Dương Bắc Kinh, nên chỉ có thể vịn lấy yên sau, thân thể liền không tự chủ được mà ngã ra sao, cố gắng giữ khoảng cách với Dương Bắc Kinh.

Nhưng dù có cách thể nào, thì một chiếc xe máy cũng chỉ có ngần ấy chỗ, vẫn rất gần. Diêu Tiểu Đông lần đầu tiếp xúc với một người khác phái tuổi gần xấp xỉ như vậy, mà còn ở gần như thế, không khỏi co quắp.

Dương Bắc Kinh không nói nhiều, chỉ yên lặng chạy xe lên đường, hình như lúc ra khỏi trấn có hỏi một câu: “Em có lạnh không?”.

“Cũng được, không lạnh lắm.”

“Gió thổi lạnh, anh chạy chậm chút để bớt lạnh.”

Cả đường hai người đều không nói gì thêm, phải nói bình thường Diêu Tiểu Đông cũng đã quen thuộc với Dương Bắc Kinh rồi, mỗi lần đưa ốc đến, nói chuyện cũng tự nhiên, nhưng không biết tại sao, tối nay hai người vẫn có chút không được tự nhiên, có lẽ là do trời tối, mà chỉ có hai người ở cạnh nhau thôi.

Đến cửa thôn, Diêu Tiểu Đông đòi xuống xe. Dương Bắc Kinh khó hiểu, mới nói: “Để anh đưa em về đến cửa nhà”.

“Không cần đưa đâu, dừng ở đây được rồi, tự em đi vài bước là tới”. Diêu Tiểu Đông cân nhắc từ chối, “... Người trong thôn không quen với anh, không nhận ra”.

Thật ra thì Diêu Tiểu Đông nghĩ, trời đã tối rồi, để một thanh niên đưa cô về nhà, còn đưa đến tận cửa, tam cô lục bà nhìn thấy, còn không biết sẽ hiểu lầm đến mức nào đây. Diêu Tiểu Đông là một cô gái hết sức cẩn thận. Ý tứ trong lời nói của cô, dường như Dương Bắc Kinh cũng đã nghe hiểu.

“Vậy cũng được”. Dương Bắc Kinh yên lặng dừng xe lại, Diêu Tiểu Đông bước xuống xe, nói: “Anh hai Dương, cảm ơn anh, anh mau về đi!”.

Dương Bắc Kinh cũng không vội đi, im lặng một hồi, rốt cuộc cũng gom đủ dũng khí, nhỏ giọng hỏi: “Tiểu Đông, em có bận không, có thể đan giúp anh một chiếc áo len được không?”.

Diêu Tiểu Đông sững sờ, ngay sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn liền nóng rực, nếu không phải là buổi tối, thì đại khái là Dương Bắc Kinh có thể nhìn thấy, gương mặt cô nàng đã cháy thành tấm vải đỏ rồi.

“Cái đó... Em... Em tạm thời, không chắc sẽ rảnh rồi”. Giọng Diêu Tiểu Đông như tiếng muỗi kêu.

Không phải nói không được, cũng không phải nói sẽ không, chỉ nói là không chắc sẽ rảnh, Dương Bắc Kinh thăm thở phào nhẹ nhõm, nói:

“Vậy, anh không vội, chờ em rảnh rồi rồi, em hãy nói với anh, anh sẽ mua len”.

Hai người im lặng đứng đối diện nhau, Diêu Tiểu Đông cúi đầu thật lâu không lên tiếng, cuối cùng xấu hổ xoay người chạy mất. Diêu Tiểu Đông chạy thẳng về nhà, trách móc mấy đứa em.

“Sao mấy đứa không đợi chị với!”

“Không phải đã nói với chị là bọn em sẽ về trước rồi sao? Chờ chị thì chưa đến tối chị nhất định không về được, tụi em cũng chờ đến tối mới về? Thì nhà họ có thể bảo người đưa về giúp không đây?”.

“ Thôi, không để ý tới mấy đứa nữa.”

Diêu Tam Tam luôn cảm thấy chị hai trở về có chút là lạ, không thể nói được về mặt kia của cô là tức giận hay là vui vẻ, đã có chuyện gì xảy ra sao?

“Chị, chị có sao không? Mặt đỏ lên rồi, gió thổi hả?”.

Diêu Tiểu Đông vội nói: “Gió thổi đấy, trên đường chạy xe nhanh, gió thổi vào mặt”.

33. Chương 33: Đặt Bẫy

Edit: Mèo Mạnh Mẽ

Thời tiết chợt trở lạnh, sương xuống, liền không còn cách nào để thu cá trê được nữa. Diêu Tam Tam không khỏi có chút uể oải, dù cô phải đến trường, chỉ có thể thu vào chủ nhật, nhưng đầu sạp cũng có thể thu vào được chút ít. Giờ trở lạnh rồi, cá trê chắc đã chui sâu vào bùn đất, ngay cả ốc cũng chui đi, tiến vào trạng thái ngủ đông, ốc cũng không thể vớt luôn.

Diêu Tam Tam chẳng thích mùa đông tí nào!

Nhưng mà rất nhanh cô đã phát hiện, Bào Kim Đông đã tìm ra cách làm ăn mới – hẳn bắt thỏ hoang bán. Vụ mùa thu đông, thỏ hoang không có đồng ruộng xanh tươi che chắn, dễ bị tóm hơn, đương nhiên là thỏ hoang chạy trốn rất nhanh, bản tính chúng vốn cảnh giác, nên không dễ bị bắt như vậy được, thế nhưng Bào Kim Đông lại học được cách gài bẫy. Lần đầu tiên Diêu Tam Tam thấy hẳn xách hai con thỏ hoang đi bán, liền hâm mộ luôn, mùi vị thôn dã kia, đáng giá hơn thỏ nuôi nhà nhiều.

Cái người Bào tinh này, sao anh ấy lại biết chiêu này? Thế nên Diêu Tam Tam liền quần lấy Bào Kim Đông để hẳn dạy cô bắt thỏ hoang.

(*)Bào tinh: đại loại là cái gì Bào Kim Đông cũng biết làm, mà còn làm rất giỏi ấy.

“Không biết làm sao để dạy em nữa, ông hai của anh biết chiêu này, ông ấy dạy anh với Kim Lai, Kim Lai học mấy lần rồi, mà bẫy nó đặt, trên căn bản đều là thất bại, anh đặt thì còn dính được sáu bảy phần mười”. Bào Kim Đông nói ông hai, hẳn là người bề trên gần nhà hẳn, Diêu Tam Tam cũng không tìm hiểu tới cùng xem là người nào.

Đầu mùa đông ruộng đất bao la, nhìn thoáng qua là tiểu mạch nhỏ mới gieo xuống nằm lưa thưa, chỉ thấy lộ ra đất nhiều hơn mầm mạ, vẫn còn nhiều mảnh đất trống. Gieo hạt rồi. Đậu phộng và ngô trồng cùng lúa với tiểu mạch, khoai lang thì phải chờ đến xuân năm sau mới trồng cùng với đậu phộng và ngô xuân...

Không có cây trồng mọc cao, tầm mắt trở nên hết sức thoáng đãng. Dưới bầu trời xanh, mấy đứa trẻ nhà quê đang rượt đuổi nhau, nô đùa trên đồng ruộng.

Diêu Tam Tam dắt theo Tiểu Tứ, giống như hai cái đuôi theo sau Bào Kim Đông, đi cùng còn có Bào Kim Lai em họ Bào Kim Đông, và em trai Bào Kim Thành, dắt em họ Tiểu Liễu, cả đám người đi loạn trong đất ruộng mùa đông, tìm “đường thỏ đi” theo lời Bào Kim Đông khắp nơi.

“Nhìn thấy không, em phải nhìn phân thỏ, nhìn dấu chân thỏ, như vậy mới có thể tìm thấy đường thỏ đi. Thỏ không bị quấy rầy, thì nó sẽ đi về đường cũ, em lặng lẽ đặt bẫy trên đường nó đi qua, đợi nó trở về, thì có thể dễ dàng trùm lấy rồi”.

Bào Kim Đông nói rồi, thuần thục thắt một nút dây, lớn chừng hai bàn tay nhỏ, quàng một đầu vào cọc gỗ ngắn rồi buộc lại

“Cái này có thể cột được con thỏ hả?”. Diêu Tam Tam vội vàng hỏi.

“Cũng không nhất định, hơn nửa phần cơ hội thôi. Nếu như thỏ bị kinh sợ, tỷ như bị chó săn đuổi theo thì không nhất định nó sẽ trở lại bằng đường cũ nữa. Còn nữa, tỷ như bị cả đám lôi thôi mấy đứa làm cho sợ hãi đó”.

“Anh mới lôi thôi á, làm tổn thương tự ái của người ta!” Bào Kim Lai không vui trước tiên, nghe nói hần học mấy lần, mà đặt bẫy ngay cả lông thỏ cũng không tóm được.

“Em không lôi thôi thì động tác nhanh chút. Đi, đi xem thử coi có thể chặn hang thỏ không. “Bào Kim Đông vung tay lên, dẫn một tiểu đội đuôi nhỏ, đi khắp đất ruộng tìm hang thỏ. Bọn họ tìm thấy cái đầu tiên ở gần một ngôi mộ, ặc... làm âm ỉ ở đây nói chung cũng không tốt, nên lại tiếp tục tìm, lại tìm được một hang nhỏ ở bụi cỏ trên sườn núi, Bào Kim Đông chỉ vào đó mà nói: “Thấy không, đằng kia có một cái kìa. Tìm xa xa cạnh đó thử xem, phải còn hai ba cửa hang nữa”.

Cái gọi là thỏ khôn có ba hang, tức là hang thỏ luôn phải thông ra bốn hướng. Bào Kim Đông dẫn một đội đuôi nhỏ, kiểm bừa đất chặn cửa hang lại, chừa lại hai cửa hang, tự mình đứng chờ ngoài một cửa hang, móc một hộp diêm ra ném qua, bảo Diêu Tam Tam:

“Tam Tam, qua cửa hang kia, đốt một cây đuốc hun khói vào trong đi”.

Diêu Tam Tam liền chạy qua một cửa hang khác, tiện tay vơ một nắm cỏ khô, đốt lửa, lại dùng một mớ cỏ nát ẩm ướt để dập ngọn lửa, liền có một luồng khói mù mịt. Diêu Tam Tam nhét nắm cỏ vào cửa hang, phồng miệng thổi lửa, dần dần lễ quý đôn dùng sức thổi khói vào trong, kết quả, xông nửa ngày cũng chẳng thấy bên kia có động tĩnh gì.

“Anh Kim Đông, thổi phồng phải không?”. Diêu Tam Tam cười hì hì nói hần.

“Có phải còn cửa hang nào khác ở đâu đó hay không? Có thể chạy ra từ cửa hang bên hông. Nếu không, thì chắc con thỏ này đã đi kiếm ăn, không có ở trong hang rồi”. Bào Kim Đông cũng không tức giận, “Lẽ ra thỏ hoang thích ra ngoài vào ban đêm, ban ngày thì ít”.

“Khỏi tìm lý do ỉn, dù sao thì anh cũng không bắt được”. Bào Kim Lai cũng ở một bên đùa cợt.

Bào Kim Đông liếc mắt, nói: “Anh với em đánh cuộc không? Hôm nay anh đặt bẫy, nhất định sáng mai có thể bắt được một hai con”.

Bào Kim Đông nói, chặn hang thỏ thật ra không tính là dễ làm, lưới thỏ hoang là tốt nhất, phải có đầy đủ nhân thủ, mấy chục người vây thành một vòng, bày ra một tấm lưới cá, mọi người cùng nhau hét lớn để đuổi thỏ, từ từ thu nhỏ vòng vây, nếu trong vòng có thỏ hoang, nhất định sẽ đụng vào lưới – “Bó chân chịu trời”.

Bào Kim Đông nói, hầu như tuần nào hần cũng đi bắt thỏ hoang, hầu như đều có thu hoạch. Khi ấy món ăn dân dã còn chưa có mức giá trên trời như ngày nay, một con thỏ hoang lớn, cũng chỉ bán được có hơn 10 đồng, coi như nhỏ, nhưng cũng là mấy đồng tiền.

Diêu Tam Tam suy nghĩ một lát, cũng học đặt bẫy, dùng dây thừng với dây kẽm làm bẫy, cũng không biết do cô làm bẫy không chuẩn, hay là tìm đường thỏ đi không đúng, mà cuối cùng cũng không bắt được con nào. Qua mấy lần, cô cũng buông bỏ, có vài thứ không phải bạn không cố gắng, mà không có loại năng lực đó. Diêu Tam Tam đặt cho Bào Kim Đông biệt danh là “Thỏ tinh”.

Nếu tuyết rơi xuống, thì càng có nhiều trò hay hơn. Thỏ hoang, gà rừng gì cũng đều thấy rõ dấu chân trên đất tuyết, có thể dùng lưới lớn để bắt. Thế nhưng tuyết rơi rồi bắt thú cũng chẳng dễ dàng gì, thú hoang chạy không nhanh trên đất tuyết, thì người cũng chạy không nhanh hơn được. Ngược lại nước trong đập đóng băng lại rồi, thời tiết sẽ vô cùng lạnh, sẽ có vệt trời, chim nhận chết rét, nếu cách gần bờ mà nói thì cũng có thể lượm về.

Nhưng mà trời rơi tuyết lớn, thì bọn họ đi học sẽ phải chịu đau khổ rồi. Diêu Tam Tam từ sáng sớm đã bò dậy khỏi giường, mở cửa, đập vào mắt là một mảng trắng xóa, tuyết thật to! Ở nơi đó, mỗi mùa đông luôn có mấy trận tuyết lớn, thế nhưng tuyết lớn như vậy, vẫn là hiếm thấy, nhìn tuyết trong sân, đã sâu gần đến cổ chân.

Tuyết sâu như vậy, nhất định là không thể chạy xe đạp đi học được, cũng chỉ có thể bước từng bước trong tuyết mà đi. Đoạn đường đến trường học này, thời gian càng kéo dài thêm, Diêu Tam Tam sợ đi trễ bị mắng, liền vội vàng ăn qua loa mấy miếng cơm, rồi định đi học.

Giày vải bông nhà làm không thể mang được nữa, đi đường không thể để ướt. Diêu Tiểu Đông tìm ra ủng đi mưa của cha mẹ trong nhà, lót một lớp bông vải vào trong, lại lót thêm một lớp đệm bên trên, cho Diêu Tam Tam mang đi học.

“Để lại cho Tiểu Tứ mang đi.” Diêu Tam Tam nói.

“Em mang đi, Tiểu Tứ đường gần, chút nữa chị đưa nó đi học. Tuyết ở trong thôn, nói chung cũng được các nhà quét trước cửa”. Diêu Tiểu Đông đặt ủng đi mưa trước mặt Diêu Tam Tam, Diêu Tam Tam xỏ chân vào, bên trong thật ấm áp. Phía dưới kê thật dày, nhất định sẽ không lạnh, chỉ sợ đến bên ngoài, da chân sẽ lạnh. Nghĩ vậy, Diêu Tam Tam cười ửng ra, mang thêm vớ. Mang hai lớp vớ, dù sao cũng khá hơn một chút nhỉ!

“Mặc ấm luôn đi, người lạnh tay chân cũng lạnh theo”. Diêu Tiểu Đông đưa gói bánh rán cho Diêu Tam Tam, cho cô mang theo làm cơm trưa, vừa cứng rắn bắt cô mặc thêm một bộ quần áo. Được rồi, thứ có thể mặc đều mặc lên cả rồi.

“Nó còn lạnh gì được nữa? Chị nhìn nó mặc kìa, y như gấu chó á”. Diêu Tiểu Cải trêu Diêu Tam Tam.

“Chị ba là gấu chó mới đúng, gấu chó đến mùa đông đều không ra khỏi ổ, em đánh cuộc, nhất định là hôm nay chị sẽ không ra khỏi nhà cho coi”. Diêu Tam Tam cười hì hì phản kích.

Diêu Tam Tam mang ủng đi mưa, xách cặp, thất thểu bước ra ngoài, vừa ra khỏi cửa không xa, đã chạm mặt Bào Kim Đông, hần cũng mặc thật dày, chân cũng mang ủng đi mưa thật to. Bào Kim Đông vốn to con, đến lúc này, càng có vẻ khổng lồ.

Đây mới là gấu chó tiêu chuẩn! Diêu Tam Tam vừa liên tưởng như vậy, liền không nhin được mà cười trộm.

“Cười cái gì, con nhỏ này, nhìn bộ dạng em, nhất định là không phải chuyện gì tốt!”.

“Đâu có! Em có cười sao?” Diêu Tam Tam mặt vô tội, trong bụng thì càng buồn cười, đánh chết cô cũng không dám nói thật, là cô so sánh Bào Kim Đông với gấu chó.

“Anh Kim Đông, hôm nay không thể chạy xe phải không? Mình đi đi”.

“Tuyết sâu như vậy, khó mà đi được, chú tư của anh muốn lái máy kéo đưa bọn anh đến trường, em theo anh đến cửa nhà chú ấy chờ ngồi máy kéo thôi”.

Máy kéo đưa trẻ con đi học? Diêu Tam Tam vừa nghe liền vui vẻ, cái này hay đó, máy kéo đi trên đất tuyết, còn ổn định hơn xe con cơ.

Chú tư Bào lái máy kéo đưa mấy đứa nhỏ đi học, đương nhiên không phải để đưa Diêu Tam Tam, cả Bào Kim Đông cũng đều là nhân tiện thơm lây, chú ta đưa con nhà mình là Bào Kim Lai, con gái Bào Tiểu Diệp mới là thật. Vừa nghe nói chú tư Bào lái máy kéo đưa con đi học, mấy đứa nhỏ trong gia tộc nhà họ Bào đang học Trung học khác cũng chạy tới. Con trai con gái, cháu trai cháu gái, đứa nhỏ hàng xóm, lại thêm Diêu Tam Tam nữa, thật tốt! Đầy tràn một xe con nít.

Người dân thôn quê, đa số đều rất nhiệt tình.

Máy kéo lái đến cửa thôn, lại tiện thể rước luôn hai đứa nhỏ đang tập tễnh đi trong tuyết, trên máy kéo đã sắp không chen không lọt. Con trai vóc dáng lớn, liền tự giác nghiêng người hoặc ngồi xổm hoặc đứng, vây một vòng quanh mấy người nhỏ. Bào Kim Đông nhìn Diêu Tam Tam, thấy cô đang giấu tay vào áo đứng trước thanh chắn bằng sắt, liền đưa tay kéo cô đến trước mặt, tháo cặp sách trên lưng xuống đặt dưới sàn xe, ý bảo cô ngồi lên.

Diêu Tam Tam vui vẻ ngồi xuống, nhất thời cảm thấy không còn lạnh như thế nữa. Vì sao hả? bởi vì gió lạnh đều đã bị một vòng người lớn con chặn lại, cô núp trong đám người rồi, phải nói nhỏ con cũng có chỗ tốt. Bào Kim Lai vừa thấy, cũng liền đặt cặp sách của mình dưới sàn xe, kêu em gái Tiểu Diệp lại ngồi.

Máy kéo lái đến cổng trường Trung học, một xe con nít nhao nhao nhảy xuống. Bào Kim Đông với Bào Kim Lai hai người lớn xuống trước, đứng ở dưới máy kéo, đưa tay đỡ mấy đứa khác nhảy xuống, tránh cho trượt chân. Bào Kim Đông đưa tay, bắt được cánh tay Diêu Tam Tam, Diêu Tam Tam lưu loát nhảy xuống máy kéo, vậy tay nói cảm ơn với chú tư Bào.

“Không cần cảm ơn, chiều muộn tan học không có thời gian, sẽ không tới đón mấy đứa, mấy đứa tự đi về chung đi”.

Chú tư Bào khởi động máy kéo, xịch xịch xịch đi xa cổng trường, giáo viên đi qua không khỏi nhìn thêm mấy lần, trời đổ tuyết lớn, ngồi máy kéo đi học, thật là có khí phách.

Edit by Mèo Mạnh Mẽ

Giờ nghỉ trưa, Diêu Tam Tam không cần phải gấp gáp đi ra ngoài, cô có mang cơm tới ăn, nên vẫn chậm rãi tiếp tục làm bài tập của cô. Hai ba tốp học sinh cùng về nhà ăn cơm hoặc đến nhà ăn đều đã đi hết sạch, mấy học sinh mang cơm nhà như họ có thể bắt đầu ăn rồi.

Trong phòng học không có nước nóng, nếu như muốn uống nước nóng, thì đằng sau trường học có một lò nước sôi kiểu cũ, có thể cầm chén đi rót nước uống. Nhưng mỗi lần, đều phải nhìn vẻ mặt khó chịu của người nấu nước, nước sôi của hần là bán cho học sinh ở trọ tại trường, năm xu một bình nước nóng, học sinh mang cơm cầm chén tới rót, lại không tiện đòi tiền, trường học đã đồng ý cấp nước nóng cho số học sinh này, người nấu nước nóng liền cảm thấy bị thiệt thòi lớn.

Diêu Tam Tam không đi lấy nước trước, cô đặt bút xuống, lấy gói nhỏ ra khỏi cặp, đang định ăn cơm.

“Tiểu Tam Tam, có người tìm cậu kìa”. Một nam sinh bình thường nghịch ngợm bưng nước trở lại, kêu cô một tiếng.

Diêu Tam Tam trợn mắt nhìn nam sinh kia một cái, quyết định không để ý tới cậu ta, luôn có mấy nam sinh đáng ghét thích khi dễ nữ sinh, cũng giống như nam sinh trước mắt này vậy, luôn lấy tên cô ra trêu chọc. Nhưng nam sinh như thế, bạn càng để ý đến hần ta, thì hần lại càng làm tới, bạn không để ý đến hần, thì hần sẽ thấy không còn hứng thú nữa.

Diêu Tam Tam nhét gói nhỏ vào ngăn bàn, vừa ra khỏi phòng học đã nhìn thấy Dương Bắc Kinh đứng cách đó mấy bước. Thấy cô ra ngoài, Dương Bắc Kinh liền cười cười, nói:

“Ăn cơm chưa?”.

Diêu Tam Tam cảm thấy, tính tình Dương Bắc Kinh thật thú vị, mỗi lần thấy cô, đều sẽ hỏi trước một câu: ăn cơm chưa? Cũng không biết có là do bệnh nghề nghiệp mở tiệm ăn, hay là không tìm ra lời khác để nói, dân quê gặp mặt, đại khái thường hỏi thăm “ăn chưa”.

Diêu Tam Tam liền cười đáp: “Đang định ăn ạ, anh hai Dương, anh tìm em có gì không?”.

“Đi, đến ăn canh với anh.”

Dương Bắc Kinh nói vậy, rồi xoay người rời đi, Diêu Tam Tam gấp gáp gọi anh lại, nói: “Anh hai Dương, em có mang cơm, sẽ không đi ăn với anh đâu”.

“Trời lạnh, anh làm canh xương đầu dê, đi nhanh lên đi, trong tiệm còn bận lắm”.

Anh chàng Dương Bắc Kinh này, nói năng cũng hết như tính tình vậy, là người quen, anh sẽ không nói lời khách khí, cũng không nói nhiều, Diêu Tam Tam đã sớm lấy làm quen rồi, suy nghĩ một chút, nếu Dương Bắc Kinh tới gọi cô, cô đơn giản liền theo Dương Bắc Kinh ra khỏi trường học, đi một chút liền tới tiệm ăn của anh ấy.

Trong tiệm cơm đúng là còn có vài khách đang ăn, Dương Quảng Châu chào hỏi khách, nhìn thấy Diêu Tam Tam, cười gọi cô vào nhà. diển dẫn lê quý đồn Dương Bắc Kinh không để Diêu Tam Tam ngồi ngoài bàn, mà dẫn cô vào phòng bếp, múc hai chén canh xương dê nóng hổi thơm nức, đặt lên bàn dài, lại lấy hai cái bánh bao đang nướng trên lò than, đưa cho Diêu Tam Tam một cái.

Nếu nói Dương Bắc Kinh cho cô ăn gì đó, thì cũng bình thường thôi, nhưng nếu nói Dương Bắc Kinh chạy đến trường học, đặc biệt gọi cô tới ăn, thì hình như không có đơn giản như vậy – cứ có cảm giác anh ấy có việc khác ấy!

Quả nhiên, Dương Bắc Kinh vừa bẻ bánh bao, vừa làm như tùy ý hỏi một câu: “Tam Tam, dạo này chị hai em bận lắm hả?”.

34. Chương 34: Canh Xương Dê

Edit: Mèo Mạnh Mẽ

Dương Bắc Kinh làm như tùy tiện hỏi một câu: “Tam Tam, dạo này... chị hai em bận lắm hả?”.

Mấy ngày nay Dương Bắc Kinh thấp thỏm không yên, trong lòng như có một móng vuốt nhỏ, không ngừng cào cào, làm cái gì cũng không an tâm.

Ban đầu Dương Quảng Châu nhắc đến Diêu Tiểu Đông trước mặt anh, nói cô bé này tốt thật đấy. Tốt là tốt thế nào, ngụ ý, là rất thích hợp với em, em hãy mau mau hành động! Khi ấy Dương Bắc Kinh thật sự không có tâm tư đó.

Dương Bắc Kinh là một người chừng chạc và hướng nội. Con gái nhà người ta lớn lên – đẹp mắt thì anh phải thích à? Mở tiệm ăn buôn bán trên đường, con gái xinh đẹp thì anh đã gặp không ít, nếu vừa liếc mắt thấy một cô gái xinh đẹp là thích, thì anh thành cái dạng người gì rồi?

Dĩ nhiên, Diêu Tiểu Đông đáng đáp tốt, gương mặt xinh xắn, vóc người cao ráo, Dương Bắc Kinh là một thanh niên trẻ, không thể nào hoàn toàn miễn dịch, đương nhiên cũng bị hấp dẫn, nhưng đó cũng chỉ dừng lại ở mức độ thưởng thức. Ban đầu hai người không mấy quen thuộc. Diêu Tiểu Đông chỉ thỉnh thoảng theo Diêu Tam Tam đến tiệm cơm, cũng không nói được mấy câu.

Về sau, Diêu Tam Tam bận thu cá trê nên ít đến, Diêu Tiểu Đông cứ vài ngày lại tới một lần, liên tiếp xúc nhiều hơn với Dương Bắc Kinh. dần dần, quý, dần Dương Bắc Kinh dần dần cảm thấy, đây đúng là một cô gái tốt, không chỉ đáng đáp tốt, mà tính tình cũng tốt, nội tâm càng tốt hơn. Một cô gái mới bấy lớn, đã phải quán xuyến một nhà, dốc lòng chăm sóc ba đứa em, một cô gái như vậy, thật sự khiến người ta vừa thương thức lại vừa đau lòng.

Mấu chốt là, tất cả những chỗ tốt đó đều không phải là lý do, những cô gái tốt trong thiên hạ còn rất nhiều, anh không thể nào đều đi nhớ thương. Cô gái này lại càng ngày càng hấp dẫn anh, càng ngày càng khiến anh thầm thương trộm nhớ, không khỏi bắt đầu mong chờ cô, tới rồi liền mong có thể nói thêm mấy câu, mong cô ở lại lâu một chút, người ta mới vừa đi liền bắt đầu đếm ngày, suốt ngày cứ tính xem bao giờ cô trở lại...

Dương Bắc Kinh cứ như vậy mà đắm chìm!

Thật vất vả mới lấy được dũng khí, lấy chuyện “đan áo len” đi dò xét cô, nông thôn ngày ấy, chuyện này coi như là dứt khoát tỏ tình rồi. Nhưng mà, cô ấy nói sao? Cô ấy không nói là không được, cô ấy nói, không chắc sẽ rảnh.

Ý kia, chắc là còn phải xem xét lại anh đúng không? Dù sao thì Dương Bắc Kinh cũng hiểu theo ý đó, rồi bắt đầu một lòng suy nghĩ, làm sao để cô ấy có thiện cảm với mình. Kết quả, từ sau ngày đó, cũng đã trôi qua mấy ngày rồi, mà còn chưa có thấy được mặt người ta, thật sự là ngày nhớ đêm mong!

Dương Bắc Kinh ngày càng thấp thỏm, không phải cô ấy vốn không hề xem trọng mình đấy chứ? Liền muốn tìm cách nói chuyện với Diêu Tam Tam, con nít cũng dễ nói chuyện mà đúng không? Nào ngờ đứa con nít mà anh đối mặt, căn bản đã thành tinh luôn rồi.

Diêu Tam Tam thoải mái ăn canh, tay nghề Dương Bắc Kinh không phải tầm thường, canh xương dê này là dùng xương đầu dê hầm cách thủy nhỏ lửa, hầm ra nước canh thơm nồng, thêm hành ngò cắt nhỏ. Diêu Tam Tam không ăn cay, ăn vào thoải mái dễ chịu. Còn nếu là người thích ăn cay, cho thêm một muỗng ớt vào, ăn vào sẽ cay nồng rất ngon miệng.

Buổi chiều tan học, nhiệt độ lại giảm xuống, khó trách người già đều nói trước tuyết ẩm, sau tuyết lạnh, sau khi tuyết rơi thì tiết trời lạnh muốn chết. Nhiệt độ hạ xuống, tuyết trên đường trở nên cứng rắn, nhất là những chỗ bị chân giẫm bị xe đè trên đường, tuyết bị nén chặt, giờ đông cứng lại, trơn trượt, đi ở trên đó, không cẩn thận một chút là trượt chân ngay.

Diêu Tam Tam kết nhóm mà về cùng với bọn trẻ học Trung học trong thôn, trên đường thỉnh thoảng sẽ trượt một cái, chỉ có thể thận trọng đi về phía trước. Lúc này liền thấy được chỗ tốt của việc ở trọ tại trường, nhưng ở trường thì phải đóng phí, còn phải ăn cơm ba bữa trong trường, dù sao cũng không thể mang cơm ăn cả tuần, phải ăn ở nhà ăn, bởi vậy tiêu tiền nhiều hơn. Đương nhiên là Diêu Tam Tam không tình nguyện ở trường.

Lại nói, ở trường thì một tuần mới được về nhà một lần, không thể ở cùng một chỗ với chị hai, chị ba và Tiểu Tứ, rất không thú vị.

Bào Kim Đông tự thấy thân cao sức lớn, liền tiện tay túm lấy cặp sách của Diêu Tam Tam, cộng với cặp sách của mình, tùy ý khoác lên bả vai, một tay giấu trong túi áo bông đi về phía trước, Diêu Tam Tam và Bào Tiểu Diệp nắm tay nhau, bước nhỏ mà đi. Bào Kim Đông quay đầu lại, nói:

“Hai con bé này, đừng có kéo tay nhau, lỡ trượt chân là trượt luôn cả hai đó”.

“Đừng có nói lời xui xẻo!” Diêu Tam Tam đáp một câu. Thấy dưới chân thật sự quá trơn, bèn nhìn chung quanh, rồi mới nói với Tiểu Diệp: “Chúng ta nhích sang một bên đi”.

Tuyết ven đường mặc dù sâu, nhưng sẽ không trượt, đập lên vang kộp kộp. Hai cô gái nhỏ vừa cẩn thận bước đi, vừa lôi kéo nhau. Tiểu Diệp nhìn Bào Kim Đông ở phía trước, nháy nháy mắt với Diêu Tam Tam, nói: “Anh tư của tôi đối với cậu còn tốt hơn tôi nữa”.

“Anh tư” là chỉ Bào Kim Đông, hần xếp thứ tư trong các anh em chú bác. Diêu Tam Tam nghe lời này, không khỏi nhìn Tiểu Diệp một cái, người quê ngày ấy rất đơn thuần, con gái mười mấy tuổi, căn bản sẽ không có khái niệm “yêu sớm”, Diêu Tam Tam cũng chẳng nghĩ ngợi thêm, Bào Kim Đông đối với người nhỏ yếu trong mắt hần, luôn luôn chăm sóc, hướng chi hai người bọn họ từ mùa hè đã cùng nhau thu cá trê, kết nhóm đưa đến Niệm Thành, dĩ nhiên là Bào Kim Đông đã gom cô vào phạm vi bảo hộ “người nhà”.

“Anh ấy đối với cậu không tốt hả, cặp sách của cậu, không phải cũng do anh cậu công đó sao?” Diêu Tam Tam nói Tiểu Diệp.

“Đó là tôi kêu anh ấy công đó”. Tiểu Diệp là đang nói Bào Kim Lai, “Anh ấy mà không công cho tôi thì tôi sẽ về mách nội. Nội tôi hiểu tôi nhất, anh tôi không dám chọc tôi đâu”.

Diêu Tam Tam thầm than thở trong lòng, cùng là con gái, nhưng sao cách đối xử lại khác biệt lớn như vậy! Cha Bào Kim Đông có bốn anh em, sinh tám con trai, chỉ có hai con gái(*), nhà chú ba Bào có con gái út là Tiểu Liễu, vẫn còn học Tiểu học; còn Tiểu Diệp này là con nhà chú tư Bào, mới vừa lên Trung học. Thật đúng là vật hiếm thì mới quý, mặc dù bà nội nhà họ Bào suốt ngày kiêu ngạo vì nhà mình nhiều cháu trai, thế nhưng cũng hết sức thương yêu hai cháu gái.

(*) Tức là nhà nội BKĐ sinh bốn con trai, bốn con trai sinh ra tổng cộng tám trai hai gái.

Đi bộ trong tuyết luôn rất hao sức, một đường về tới nhà, chẳng những không lạnh, mà thậm chí còn đổ mồ hôi lưng. Đến đầu ngõ nhà mình, Diêu Tam Tam kéo cặp sách trên vai Bào Kim Đông qua, tự mình xách, vừa đi vừa kéo khăn quàng cổ xuống, cầm trên tay.

Diêu Tam Tam quẹo vào ngõ, nhìn thấy tuyết ở cửa nhà mình đã được quét sạch sẽ, không biết hôm nay làm sao, mà tâm trạng cô lại tốt vô cùng, liền nhảy nhót vào cửa. Vừa vào nhà, đã thấy chị hai đang ngồi thêu giày, Tiểu Tứ đang làm bài tập, chị ba thì đang xem sách giáo khoa của Tiểu Tứ. Diêu Tam Tam ném nhẹ khăn quàng cổ lên đùi Diêu Tiểu Đông, nói:

“Thứ quý gì á, không ấm chút nào hết.”

Diêu Tiểu Đông đặt đệm giày xuống, cầm khăn quàng cổ lên nhìn nhìn một chút, nói: “Cũ quá rồi, lại mỏng nữa, chờ đến phiên chợ mua cho em cái mới”.

“Em không muốn khăn quàng cổ đâu”. Diêu Tam Tam kéo băng ghế đến ngồi trước mặt Diêu Tiểu Đông, “Chị hai, em muốn một chiếc khăn choàng cổ, em thấy người ta choàng khăn nhìn hay lắm. Đến phiên chợ chị đi mua một ít len sợi, đan khăn cho em có được hay không?”

“Mua len sợi hả...” trong lòng Diêu Tiểu Đông chột vì ba chữ kia mà nảy lên một phen, dừng một chút mới nói: “Được, chị mua thêm một ít, đan cho Tiểu Tứ luôn, tự mua len sợi về đan, tiết kiệm hơn mua khăn nhiều”.

“Chủ yếu là của mình tự đan thì ấm áp hơn nhiều. Chị hai, chị cứ mua nhiều thêm một chút, dù sao thì cũng không mất bao nhiêu, đan cho bốn chúng ta mỗi người một cái, bốn người cùng màu, vừa nhìn đã biết là chị em một nhà”.

“Chị cũng không cần mỗi ngày phải ra cửa đi học, không cần đan khăn choàng đâu”. Diêu Tiểu Đông nói rồi hỏi Diêu Tiểu Cải: “Tiểu Cải, em cần không?”.

“Không cần, em ở nhà mang khăn quàng cũng không lạnh”. Diêu Tiểu Cải nói, “Chị hai, lúc này trời lạnh, chị không cần phải đi một chuyến đâu, bảo Tam Tam đi học thuận tiện mua về là được”.

“Như vậy sao được?” Diêu Tam Tam vội nói, “Em phải đi học, chẳng lẽ chị bảo em trốn học đi chợ phiên hả? Chị ba thật là xấu xa”.

Diêu Tiểu Cải tức giận xĩa Tam Tam: “Em mới xấu xa đó. Buổi trưa em đi một chuyến, không phải chỉ ra phố cái là mua được rồi sao?”.

“Em không mua len được đâu, chính chị lười không muốn ra cửa, nên cũng không cho chị hai đi chợ phiên luôn hả?”.

“Ngốc nghếch, mua len sợi thôi có gì mà không được?”.

Diêu Tiểu Đông vội nói: “Hai đứa này, làm cái gì mà y như dê con vậy, gần là cãi, không gần là nhấc, không biết người nào mới vừa rồi còn thì thầm rằng trời đổ tuyết lớn, sợ Tam Tam đi trượt té vậy?”.

Diêu Tiểu Cải bấu môi, Diêu Tam Tam nghe vậy, biết vừa rồi chị ba mới lo lắng ình, bèn dựa vào Diêu Tiểu Cải, le lưỡi làm mặt quỷ. Diêu Tiểu Đông nhìn hai cô mà cười, nói:

“Hai đứa đừng có đấu võ mồm nữa, đến phiên chợ chị sẽ đi mua, mua ít len sợi màu sáng, đan khăn choàng cổ cho em và Tiểu Tứ”.

35. Chương 35: Không Biết Lãng Mạn

Diêu Tiểu Đông đồng ý đan khăn choàng cổ cho Tam Tam, đợi đến phiên chợ, bèn lên thị trấn mua len sợi. Cô đi một đường lên trấn, rồi đứng lại ở đầu đường, do dự một chút, rồi quẹo vào con đường kia. Con đường ấy thật ra có chút quanh co, nhưng mà... tiệm ăn của Dương Bắc Kinh lại nằm trên con đường ấy.

Diêu Tiểu Đông đi tới đi lui, cảm thấy có chỗ nào đó không được tự nhiên, đi qua tiệm ăn, mắt không tự chủ được mà liếc nhìn, ngoài cửa dựng mấy chiếc xe, xe đạp, xe gắn máy, còn có cả một chiếc xe tải nhỏ, xem ra hôm nay tiệm ăn rất bận rộn, không thấy ai ra ngoài, dĩ nhiên cũng không thấy bóng dáng Dương Bắc Kinh.

Mình mới không muốn nhìn thấy anh ấy đâu! Diêu Tiểu Đông bắt đầu thầm oán trách mình, đi kiểu gì mà đi qua đường này rồi! Cô bước nhanh hơn, cúi đầu mà đi vội vã.

Qua đến đầu đường kế tiếp, liền nhìn thấy một khu chợ nhốn nháo, chỗ bán len sợi là ở đầu đông, Diêu Tiểu Đông đi một vòng, tùy ý xem các gian hàng, cầm len sợi lên chọn lựa, thứ len mà cô muốn mua là len dệt từ lông dê, nếu muốn đan khăn choàng cổ, thì dùng len sợi to sẽ không thích hợp vì không đủ mềm mại, loại len lông dê này là lựa chọn tốt nhất, dùng kim đan ra, vừa đẹp lại vừa mềm mại.

Trước tiên, Diêu Tiểu Đông cầm lấy một cuộn len màu vỏ quýt, nắm trong tay thử cảm giác một chút, lại nhìn thấy màu ngà bên cạnh, bèn cầm hai tay so sánh, tưởng tượng xem Tam Tam và Tiểu Tứ dùng màu nào thì đẹp.

Bé gái, thì nên dùng màu tươi sáng đi, Diêu Tiểu Đông quyết định chọn màu vỏ quýt rồi. Cô đặt cuộn màu ngà xuống. Ngay sau đó, một bàn tay to vươn ra ngay bên cạnh, cầm lấy cuộn len cô mới buông xuống, Diêu Tiểu Đông cũng không để ý, bắt đầu thương lượng giá cả với chủ tiệm, rồi bảo họ cân cho cô sáu lạng len màu vỏ quýt.

Chủ quầy vừa cân len cho Diêu Tiểu Đông, vừa cười hỏi người bên cạnh cô: “Cậu trai trẻ, mua len hả? Ứng ý loại nào rồi?”.

“Cháu chỉ xem một chút thôi.”

Giọng nói kia nghe quá quen thuộc, Diêu Tiểu Đông vừa quay đầu, đã thấy Dương Bắc Kinh. Dương Bắc Kinh vẫn rũ mắt, dường như tất cả lực chú ý đều đặt hết lên đầu cuộn len, d d l q d cũng không hề nhìn Diêu Tiểu Đông, vậy mà không biết sao, tự dưng Diêu Tiểu Đông thất mật tự nhiên, cúi đầu len lén vịn ngón tay.

“Anh hai Dương... anh cũng mua len hả?”

Dương Bắc Kinh vẫn không ngẩng đầu lên, mà hỏi ngược lại: “Em nói, anh có nên mua hay không?”.

“Anh có mua hay không, em nào biết”. Diêu Tiểu Đông càng nói thì giọng càng nhỏ, mặt bắt đầu đỏ lên. Còn Dương Bắc Kinh kia, đứng bên cạnh cô, cách cô thật gần thật gần, cả người Diêu Tiểu Đông đều không tự nhiên, hình như nhịp tim bắt đầu tăng nhanh thật nhanh.

Chủ quầy đưa len cho Diêu Tiểu Đông, nhận tiền, rồi nhiệt tình giới thiệu hàng với Dương Bắc Kinh: “Cậu trai trẻ, muốn mua len đan cái gì? Đan áo thì cậu mua len sợi to bên này, đan khăn, thì thứ len lông dê này là tốt nhất, ba bốn lạng là đủ đan rồi”.

“Tạm thời khoan mua vậy!” Dương Bắc Kinh cười cười, nói với Diêu Tiểu Đông: “Em mua xong rồi chứ? Đi thôi!”.

“Ừm.”

“Vậy. Còn đi mua gì khác không?”

“Mua ít thức ăn, Tiểu Tứ nói muốn ăn miến.”

Diêu Tiểu Đông đi về phía khu chợ bán thức ăn, Dương Bắc Kinh dĩ nhiên cũng đi theo cô. Người ở chợ thức ăn đông hơn, nhốn nha nhốn nháo, Diêu Tiểu Đông đi cạnh Dương Bắc Kinh, không khỏi có mấy phần ngượng ngùng.

Hai người trẻ tuổi đi chung một chỗ, khiến cho người khác vừa thấy, đã nhìn ra nhiều chỗ không tầm thường.

Phải nói Dương Bắc Kinh, anh đương nhiên là đã quen mặt ở chợ bán thức ăn, mở tiệm ăn, mỗi sáng sớm anh đều đến mua mà, ở chợ rau cũng thế, rất nhiều người nhận ra anh.

“Ô, chú em, thiếu món ăn gì hả?” Có người bán rau nhiệt tình chào hỏi, ngay sau đó, câu chuyện chuyển sang một hướng khác: “Tìm được đối tượng rồi hả? Ôi chao, cô gái này xinh quá, chú đây thật là có phúc đấy!”.

Cứ thế, không riêng gì mặt Diêu Tiểu Đông đỏ bừng bừng, mà ngay cả Dương Bắc Kinh cũng ngượng ngùng theo, mặt đỏ lên, trong lòng ngáy ngất, miệng lại muốn vội vàng giải thích.

“Không phải, cô ấy là... Em chỉ theo cô ấy tới mua thức ăn thôi”.

“Không phải hả? Thật không đấy? Tôi nghe bà chị bán đậu hủ nói muốn tìm đối tượng cho chú đấy, nói rằng cô gái ấy chú hẳn đã từng gặp qua, nếu mà không phải, thì để chị ấy giới thiệu cho chú”.

“Không cần không cần, thật sự không cần”. Dương Bắc Kinh vội vàng từ chối, vô cùng căng thẳng, lại nhin không được mà đưa mắt ngấm trộm Diêu Tiểu Đông, chỉ sợ cô hiểu lầm gì đó. d d l q d Nhưng anh càng mờ ám, thì càng khiến người ta dễ nhìn ra đầu mối.

Một người bán rau khác nói xen vào: “Còn xấu hổ nữa, anh thấy, con trai lớn vậy rồi mà còn ngượng ngùng, anh đây mà tìm được đối tượng xinh đẹp như thế, anh nhất định sẽ khoe khoang khắp chợ”.

Một thím bán đậu cạnh đó tiện tay đẩy người bán rau kia, cười nói: “Nhìn mày chọc cho con gái người ta xấu hổ kìa. Tiểu Dương này, đính hôn chưa? Chờng nào làm đám cưới?”.

“Thím, thật sự không phải, còn chưa có...” Da mặt Dương Bắc Kinh cũng mồng, lại sợ những người này nói xong sẽ khiến Diêu Tiểu Đông tức giận, cũng không biết phải làm sao để họ thôi nói.

“Còn chưa chắc hả? Vậy còn không nhanh nhanh lên, tính để con bé chạy mất à...”.

Không đợi bà nói xong, Dương Bắc Kinh đã quay mặt, Diêu Tiểu Đông xấu hổ đến nỗi phải cúi đầu bước đi vội vã, thức ăn cũng không màng mua.

Dương Bắc Kinh hấp tấp đuổi theo, để lại mấy người bán tức ăn ở đó nói đùa.

“Tiểu Đông, em đừng giận, mấy người bọn họ... Cứ như vậy, bán thức ăn, cũng thích nói thích cười, thích trêu đùa...”.

Diêu Tiểu Đông không lên tiếng, Dương Bắc Kinh sợ cô hiểu lầm, lại vội vàng nói: “Thím bán đậu hũ ấy, thím tùy tiện nói vậy thôi, chứ anh thật sự không biết cô gái nào cả...”.

Diêu Tiểu Đông vẫn không đáp lại, mặt đỏ bừng, chỉ lo cúi đầu bước đi, mãi mới nhớ ra còn chưa mua được miếng.

Thôi, để lần sau vậy, lúc này cô chẳng dám quay lại nữa rồi.

Diêu Tiểu Đông theo Dương Bắc Kinh rời khỏi chợ. Hai người cùng im lặng bước đi, giống như đi bộ mới là chuyện cần phải chuyên tâm nhất vào lúc này. Hai người tựa như ăn ý, đi dọc theo con đường đất ít người qua lại, đi được một đoạn đường, rời xa khu chợ huyên náo, liền dừng chân bên ven đường.

“Tiểu Đông, em biết tâm ý của anh rồi, cũng đã qua mấy ngày, vậy em... nghĩ sao?”.

Diêu Tiểu Đông không ngờ Dương Bắc Kinh sẽ hỏi thẳng như thế, trong lúc nhất thời mặt đỏ tím đập, ấp úng không nói nên lời. Cô đương nhiên không biết, mấy lời này Dương Bắc Kinh đã thầm nói trong lòng suốt mấy ngày nay rồi. Giờ mới mượn chuyện trêu đùa lúc này, mà nói ra luôn.

Dương Bắc Kinh thấy cô không nói lời nào, mới hạ quyết tâm, nói: “Tiểu Đông, anh thích em, anh muốn ở cùng một chỗ với em, anh biết anh không có cha mẹ, mọi việc đều phải dựa vào chính mình, cuộc sống cũng khó khăn, anh không có bản lĩnh gì lớn, nhưng anh nhất định sẽ đối xử tốt với em, nếu em không chê anh, chúng ta... ở cùng một chỗ có được hay không?”.

Trong lòng Diêu Tiểu Đông đập bùm bùm, thật lâu sau mới cúi đầu nói: “Anh hai Dương, tình huống nhà chúng em... chắc anh cũng biết, chuyện của em, còn chưa biết cha em sẽ sắp xếp ra sao, tâm ý của em chưa chắc đã được chấp nhận. Dù cho cha mẹ em có đồng ý gả em ra ngoài, sau lưng em cũng là một trách nhiệm rất lớn”.

“Những thứ đó đều không quan trọng, Tiểu Đông, anh chưa từng gặp qua cha mẹ em, nhưng anh cũng quen thuộc Tam Tam, quen thuộc mấy đứa em nhà em, anh đối đãi với Tam Tam như em gái mình. Nếu chúng ta ở cùng một chỗ, giúp em lo cho gia đình cũng là trách nhiệm của anh, anh tin, chỉ cần hai chúng ta thật lòng, thì chuyện gì cũng đều có thể giải quyết”.

Diêu Tiểu Đông đương nhiên cũng thích Dương Bắc Kinh, thế nhưng, chuyện lần trước Diêu Liên Phát chọn rể cho cô khiến cô rất khó xử, nghĩ không ra tương lai rốt cuộc sẽ ra sao. Cô gái mười sáu tuổi này, đã sớm không thể suy xét tâm ý của mình nữa rồi.

Cô như vậy, lại khiến Dương Bắc Kinh đau lòng một hồi, anh nghĩ nghĩ, rồi nói: “Tiểu Đông, chỉ cần lòng em cũng như anh, như vậy là đủ rồi”.

Dương Bắc Kinh đương nhiên biết, nhà họ Diêu chỉ có bốn người con gái. Nếu như không sinh được con trai, thì đại khái sẽ phải giữ lại một người để kén rể về nhà, mà giữ lại, đa số đều là con gái lớn.

Dương Bắc Kinh không phải không nghĩ tới những chuyện này, những ngày qua không gặp Diêu Tiểu Đông, anh đại khái đã nghĩ đến mọi tình huống. Bản thân anh cũng không có nhiều mâu thuẫn đối với chuyện “ở rể”, cha mẹ anh không còn, sẽ không liều mạng phản đối anh ở rể, nhưng ngược lại anh cả của anh, chắc chắn sẽ không đồng ý.

Những năm này anh cả luôn liều mạng kiếm tiền, cũng chỉ vì muốn hai anh em có cuộc sống tốt, nếu anh ra ngoài ở rể, ước chừng người ngoài sẽ nói, anh trai không biết lo lắng, bản thân thành gia lập nghiệp rồi, lại để em trai ra ngoài ở rể cho người ta, người làm anh không có trách nhiệm.

Nhưng bình tĩnh mà xem xét, thì Dương Bắc Kinh ít nhiều có thể đoán được tính cách điệu bộ của Diêu Liên Phát, nếu như có thể, anh càng muốn kéo Diêu Tiểu Đông ra khỏi ngôi nhà ấy, để cho cô được trải qua những ngày tháng thư thái chân chính.

Thế nên, dù bây giờ Dương Bắc Kinh không nói, anh đồng ý ở rể, nhưng bất luận tương lai có ra sao, anh và Diêu Tiểu Đông đã bên nhau rồi, thì sẽ không bao giờ chia cách nữa.

Dương Bắc Kinh chỉ là một người con trai nông thôn không biết lãng mạn, ngay cả lời tâm tình dễ nghe cũng không thể nói, anh thích Diêu Tiểu Đông, và chính vì cô mà suy nghĩ đến tất cả những điều thực tế nhất.

“Tiểu Đông, nếu hai chúng ta có thể thành đôi, chúng ta nhất định sẽ ở cùng một chỗ, dù cho có chuyện gì ngăn cách, anh cũng tuyệt đối sẽ không tách rời em”.

Trên đường đất thỉnh thoảng lại có người xe đi tới, hai người trẻ tuổi chỉ đứng cách nhau mấy bước. Dương Bắc Kinh nhìn Diêu Tiểu Đông, không thể đến gần cô, chỉ nhìn như vậy thôi, cũng đã cảm thấy thỏa mãn rồi.

“Đi thôi, bên ngoài lạnh lắm”. Dương Bắc Kinh liếc mắt nhìn một người vừa đi qua, “Tiểu Đông, đến chỗ anh ngồi một lát được không?”.

Diêu Tiểu Đông vội nói: “Em còn phải nhanh nhanh đi về, trong tiệm anh đang bận rộn, anh trai anh cũng ở đấy mà”.

“Vậy, anh tiễn em.”

Không thể giải thích được những việc ngốc nghếch mà những người đang yêu có thể làm, Dương Bắc Kinh cứ thế tiễn Diêu Tiểu Đông, hai người đi chậm rãi, cuối cùng cũng tiễn xong sáu dặm đường, đến cửa thôn.

Nhìn bốn phía thấy không có ai đến đây, Dương Bắc Kinh rút cuộc cũng đến gần cô gái mình thích một chút, nhẹ nhàng kéo tay Diêu Tiểu Đông mà nói: “Nếu lễ mừng năm mới cha mẹ em trở về, anh sẽ tìm bà mai đến nhà em cầu hôn, em nói có được không? Định việc có tiếng có miếng rồi, chúng ta có thể lui tới một cách danh chính ngôn thuận, anh muốn gặp em, cũng có thể đến nhà tìm em”.

“Ai thèm để ý đến anh!”. Diêu Tiểu Đông đỏ mặt chạy mất. Dương Bắc Kinh nhìn Diêu Tiểu Đông chạy xa, bỗng nhiên có cảm giác cả người hăng hái, thật sự muốn hét thật to với đồng ruộng trống trải lạnh lẽo mấy tiếng.

A —— cô ấy đã chấp nhận mình rồi!

Diêu Tiểu Đông về đến nhà, bỗng nhiên bắt đầu hối hận: lúc này ở trong chợ, nên mua ít len màu sắc thích hợp, đan áo len cho Dương Bắc Kinh.

Đan áo len cho người con trai mình thích, có lẽ chính là biểu hiện tình yêu đặc sắc nhất của những cô gái thời ấy, một cô gái, phải ôm ấp bao nhiêu tình cảm, mới có thể dùng tốc độ cm mà đi hết ngàn mét len sợi cơ chứ?

Hơn hết, Diêu Tiểu Đông vẫn còn rối rắm với chuyện đan áo len ấy, cho dù nhanh tay đến mấy, thì sợ rằng cũng phải mất mười ngày nữa tháng mới có thể hoàn thành, cô không thể nào lặng lẽ qua mặt ba đứa em mà đan xong được. Nói cho bọn nhỏ biết hă, vậy dường như không phải ý hay cho lắm!

36. Chương 36: Gặp Gỡ Vô Tình (1)

Mất thấy đã gần đến cuối năm, hai con lợn trong nhà đã nuôi lớn lắm, béo ú phì phì. Ngay giữa tháng chạp, thương lái đã đến nhà mua đi rồi.

Đến cuối năm giá thịt lợn rất đắt, giá lợn sống cũng tăng cao. Hai con lợn hơn ba trăm cân, giá cả không tồi, bán gần 300 tệ! Lợn này các cô đã nuôi hơn một năm, khi ấy nuôi lợn không cần đến thức ăn gia súc, chất phụ gia gì đó, nên thời gian lớn cũng chậm. Số tiền ấy, Diêu Tiểu Đông cũng không dám động đến, tiền ấy và tiền thu cá trê không giống nhau, đây là tiền nhà, đợi đến khi Diêu Liên Phát trở về, phải giao cho ông không thiếu một phân.

Bán lợn rồi, Diêu Tiểu Đông thuận tiện mua một cân thịt lợn, bình thường không lẽ không tết, không có thân thích tới, nhà nông dân trên cơ bản là sẽ không mua thịt ăn, nhưng nuôi heo khổ cực, lúc bán lớn thì người ta thường sẽ cắt chút thịt. Trong nhà, Tiểu Tứ là thèm thịt nhất, nhìn hấy chị hai mua thịt đem về, liền hết sức vui mừng, dẫn dõ chị hai mang đi ninh chung với miến và cải trắng.

Tết ngày một đến gần, Diêu Liên Phát và Trương Hồng Cúc vẫn chưa trở lại, chỉ nhờ một người báo tin, nói định không trở về ăn tết.

“Không về cũng được, mấy đứa không biết chứ, càng đến ngày lễ tết, thì kế hoạch hóa càng thêm thắt chặt, tìm gọi đình sản, đóng phạt đủ thứ. Tiền phạt sinh Tam Tam đến tận bây giờ còn chưa có đóng đâu, năm nay thêm chuyện Tiểu Tứ nữa, nên cha mẹ mấy đứa cũng không định về nhà qua năm mới. Lại nói lộ phí đi về cũng không rẻ. điễn-đần-lê-quý-đôn Dù sao mấy đứa ở nhà cũng đã quen, nội mấy đứa nói, cơm quá niền đến nhà nội mà ăn”.

Đại khái là truyền tin hộ Diêu lão nãi, chú hai Diêu ghé sang nhà bảo thế.

Bốn chị em nhà họ Diêu nghe nói vậy, cũng không có ý kiến gì, họ có thể nói cái gì? Cha mẹ ngay cả năm hết tết đến cũng không trở lại, làm sao không khỏi thấy thất vọng trong lòng, nhưng chú hai nói cũng đúng, Diêu Liên Phát là không dám trở về. Cũng may họ ở nhà một mình đã quen, không về thì không về vậy! Thế nhưng chuyện Diêu lão nãi chủ động bảo các cô đến nhà ăn bữa cơm đoàn viên, chị em ít nhiều cũng có chút ngoài ý muốn.

Hai vợ chồng Diêu Liên Phát không về, kế hoạch cầu hôn của Dương Bắc Kinh liền rơi vào khoảng không, sau khi biết được, trong lòng không khỏi thất vọng. Không thể cầu hôn, không thể đính hôn, hai người liền không thể quang minh chính đại lui tới, Diêu Tiểu Đông lại là một cô gái nền nếp chừng mực, tình yêu của hai người vẫn lặng lẽ, giấu diếm người chung quanh, thậm chí ngay cả mặt cũng không thường gặp, khó tránh khỏi nhớ nhớ thương thương.

Bất luận cha mẹ có về nhà mừng năm mới hay không, thì cuộc sống của bốn chị em vẫn diễn ra như cũ, hai nhỏ đi học, hai lớn làm nội trợ, nuôi lợn nuôi dê.

Năm ấy được nghỉ động muộn, mãi đến hai mươi ba tháng chạp mới có tuyên bố nghỉ, thành tích cuối kì của Diêu Tam Tam không tính là nổi trội, đứng trong hàng đầu thì đương nhiên với không tới điễn-đần-lê-quý-đôn, nhưng cũng coi như không tệ. Tối thiểu thì so với Bào Kim Đông cũng đã rất không tồi – Bào Kim Đông nói hần chỉ kém không ở lại lớp, khiến Diêu Tam Tam buồn cười không thôi.

Hơn mười giờ sáng liền có chuông báo nghỉ, cô về đến nhà, trùng hợp có lái dê đến nhà mua dê.

Ba con dê con mua vào mùa hè, giờ đã lớn, hai con dê đực, một con dê cái. Diêu Tiểu Đông có chút không nỡ bán đi, cảm giác lũ dê này còn có thể lớn hơn, nhưng lúc này giá cả có cao hơn năm trước một chút, đang do dự. Diêu Tam Tam hỏi rõ rồi nói:

“Chị hai, em thấy nên bán đi, em nghĩ dê này đủ lớn rồi, nhiều lắm là nuôi tốt thì mập thêm một chút. Giữa đông không có cỏ xanh, phải cho ăn bã đậu trấu cám, trong khi giá bán hiện giờ cao hơn năm trước, lại nói dê mẹ lại mang thai rồi, đem bán hai con dê đực này, giữ dê cái lại nuôi”.

Diêu Tiểu Đông suy nghĩ một chút, cảm thấy cũng có lý, nên đồng ý bán. Hai con dê, theo như ban đầu mua 10 tệ một con, lúc mua còn là dê nhỏ còn bú sữa, trắng trắng nhỏ nhỏ, Tiểu Tứ ôm chơi cả ngày. Nuôi

hơn nửa năm, giờ giá cả lại tốt, tổng cộng bán được 106 tệ. Tiền mua dê ban đầu là do Diêu Tam Tam kiếm, Diêu Tam Tam nói, tiền này chính là tiền của các cô.

Tính toán rõ ràng với cha mẹ như thế, suy nghĩ một chút mới thấy thật ra cũng do hoàn cảnh bắt buộc mà ra, cô còn phải lo tiền học phí ỉnh và Tiểu Tứ nữa!

“Tam Tam, chị thấy nuôi dê rất có lời, bỏ công một chút là có thể làm ra tiền. Em xem hè mua dê mất 115 tệ, giờ bán 106 tệ, gần như lấy lại được tiền vốn rồi, còn lời được hai con dê cái. Chị thấy, lui về sau cứ dê cái là mình giữ lại nuôi đi”. Diêu Tiểu Cải nhìn tiền vui mừng.

Diêu Tiểu Đông chủ yếu chăm lo đất đai, lợn dê trong nhà bình thường đều do Diêu Tiểu Cải lo. Diêu Tiểu Cải cho dê ăn cũng rất dày công, mùa hè cho ăn cỏ tươi ngon nhất, mùa đông thì cỏ khô cắt nhuyễn cẩn thận, mỗi ngày còn phải cho thêm bã đậu, trấu cám. Dê nhà các cô, lớn còn nhanh hơn nhà khác, da lông cũng sạch sẽ trơn mượt hơn.

“Chị ba, công chị nuôi dê lớn nhất, chị tự quyết định đi, nếu có thể, đầu xuân mình mua thêm hai con dê cái nữa. Về sau sinh được dê con rồi, mình vẫn giữ con mẹ lại nuôi.

“Được, mua đi! Mua nhiều thêm mấy con chị cũng nuôi được”. Diêu Tiểu Cải vui mừng nói, “Ngày cả Tiểu Tứ còn có thể giúp nhổ cỏ cho dê ăn, đừng nói là mấy con, một đàn chị đây cũng có thể nuôi được, càng nhiều càng tốt”.

Thế nhưng Tiểu Tứ có chút không vui, nói nó không nỡ bỏ hai con dê con kia, Diêu Tam Tam liền an ủi nó, nói đợi đến mùa xuân, dê mẹ nhất định có thể sinh thêm vài con dê con trắng trẻo nữa.

Hai ngày sau khi bán dê là ngày Tiểu niên, buổi trưa trước khi ăn cơm, Diêu Hồng Hà tới, con bé mặc chiếc áo khoác đỏ mới được mẹ may cho, đứng trong sân nói.

(*)Tiểu niên: Ngày đưa ông Táo về trời.

“Chị hai, nội bảo em tới hỏi, tối nay tiểu niên mấy chị có tới ăn cơm hay không. Đi thì bà nội chuẩn bị nhiều chút, không đi thì thôi”.

Diêu Tam Tam nghe vậy, nói kiểu gì thế? Cha mẹ không có ở nhà, bốn đứa nhỏ các cô ở nhà mừng năm mới một mình, nếu Diêu lão nãi thật sự có lòng, thì trực tiếp bảo các cô đến ăn cơm là được, ngược lại là tới hỏi các cô có đi hay không. Diêu Tam Tam nhìn chị hai chị ba một chút, thấy hai người đều không biểu lộ gì, trong lòng biết họ cũng không muốn đi lắm, bèn nói:

“Tiểu niên cũng không quan trọng gì, em nói giùm với bà nội, là tụi chị không đến vậy”.

“Nếu không thì mấy chị đến đi, nội mình chiên thịt viên, củ cải viên, đậu hũ viên, còn hấp bánh bao nữa, Nhị Văn Tam Văn đều đến ăn rồi kia, vừa rồi còn cho tụi em một chén thịt viên lớn đó”.

Diêu Tam Tam cảm thấy, nếu Diêu Hồng Hà này không phải là người không có đầu óc thì chính là cố ý nói cho họ nghe. Lễ mừng năm mới chiên thịt viên, cho nhà thím ba một chén to, cho hai đứa nhỏ nhà thím hai ăn, lại đến hỏi bốn chị em cô có đến ăn không, Diêu lão nãi cũng làm đến mức này rồi.

“Không đi đâu, em trở về nói với nội là tụi chị ăn ở nhà mình”. Diêu Tiểu Đông nói.

“Vậy cũng được, coi như các chị không đi nhé.”

Diêu Hồng Hà xoay mặt bỏ đi. Đợi con bé vừa đi, Diêu Tiểu Cải liền trợn mắt, lôi kéo Tiểu Tứ quay vào nhà. Diêu Tam Tam cảm thấy tết năm nay nhà mình cũng không thể qua một cách tùy tiện được, liền hỏi Diêu Tiểu Đông:

“Chị hai, chị biết chiên thịt viên không, em với chị chiên đi”.

“Chiên thịt viên thì biết”. Diêu Tiểu Đông nói, “Chứ làm đậu hũ thì chị không biết đâu, chị chưa thấy người khác làm, cũng chưa từng tự làm”.

“Không sao đâu, mình không làm đậu hũ, mình mua thêm ít đậu hũ, chiên ít thịt viên, diễn-đần-lê-quý-đôn mua mấy cân thịt, trải qua cuối năm một cách tử tế”. Diêu Tam Tam cười nói, “Mình mới vừa bán dê mà, tự khao bản thân một chút đi”.

“Ừ, Được.” Diêu Tiểu Đông cũng cười, “Đến phiên chợ mua cho Tiểu Tứ một chiếc áo khoác. Nó nhỏ nh

37. Chương 37: Chương 36(2)

Hai mươi tám tháng chạp, là phiên chợ cuối cùng trước tết ở trấn trên, dân chúng có tiền hay không, cũng đều mua ít thức ăn vào hôm nay. Vốn định bốn chị em cùng đi chợ, Tiểu Tứ vừa nghe thế đã vui vẻ nhảy cẫng lên, nó thích nhất là đi chợ, nhưng chị ba Diêu Tiểu Cải thì lại không muốn đi, chỉ muốn ở nhà trông chừng đám gà chó dê của cô. Diêu Tiểu Cải không thích ra cửa, cũng không ưa đi đường xa, nói theo kiểu cách bây giờ, thì cô chính là một trạch nữ vui vẻ.

Còn lại ba chị em cùng nhau đi chợ. Trời thì lạnh, người thì đông, thế nhưng ai ai cũng vui vẻ, cả dãy chợ cũng tràn ngập loại không khí tết đến vui mừng.

Ba chị em chen lấn trong chợ nửa ngày, mua mấy thứ cần thiết cho lễ mừng năm mới, như câu đối xuân, thiệp treo hành lang, chữ Phúc, áo khoác cho Tiểu Tứ, thịt heo, củ sen, miến với củ cải, lại mua thêm ít hạt dưa, mớ pháo nổ. Còn mua nữa, thì mấy chị em không nỡ tiêu thêm nguồn d.d'l.q'd.

Khó khăn lắm mới chen lấn ra khỏi đám người, tầm mắt Diêu Tam Tam liền bị hấp dẫn bởi một chỗ bán mít quả, mít quả cắm trên bó rơm, từng xâu từng xâu đỏ au, vẻ ngoài cực kì hấp dẫn. Người bán mít quả khiêng bó rơm, đi bán vòng vòng. Diêu Tam Tam nhìn nhìn Tiểu Tứ, thấy Tiểu Tứ cũng đang nhìn cô cười híp mắt.

“Quý nhỏ!”. Diêu Tam Tam cười, chột chột mắt Tiểu Tứ. Tiểu Tứ rất thông minh, nó cũng biết chị hai rất kĩ lưỡng, hôm nay đã tốn nhiều tiền, chắc chị sẽ không mua cho nữa, chị ba có tiền có thể mua được cho nó. Mít quả 2 xu một xâu, Diêu Tam Tam vòng quanh cây rơm một vòng, cẩn thận chọn bốn xâu ngon nhất, tính cho bốn chị em mỗi người một xâu. Cô trả tiền, Tiểu Tứ đã không chờ được nữa, cầm một xâu từ tay cô.

“Quý tham ăn”. Diêu Tam Tam biết rõ bản thân cũng muốn ăn, còn trêu chọc Tiểu Tứ. Cô nhìn Tiểu Tứ ăn, rồi cũng cắn một miếng, còn chưa nhai, đã thấy nước bọt lập tức tràn ra. Mít quả này chua chua ngọt ngọt, quả nhiên rất hấp dẫn bé gái. Diêu Tiểu Đông thì không được, trên tay cô xách đầy đồ, trái một túi phải một túi, bèn nói:

“Cho Tiểu Tứ xâu đó đi, chị không có tay ăn!”.

“Không có tay, ha ha ha, chị hai không có tay kìa...” Tam Tam với Tiểu Tứ cầm ít đồ, nghe được lời này thì cười đến độ vô lương tâm.

Ba chị em vui đùa ra khỏi chợ, chạm mặt một người quen, người họ đang đứng ở đầu phố nhìn các cô, mắt Diêu Tam Tam sáng lên, Diêu Tiểu Đông lại nhếch miệng cúi đầu.

“Anh hai Dương, anh cũng đi chợ hả? Tiệm ăn không bận sao?” Diêu Tam Tam mở miệng chào hỏi trước, cười hì hì giơ xâu mít quả ra lấy lòng: “Anh hai Dương, anh xem, em đoán sẽ gặp được anh, anh xem, ngay cả mít quả em cũng mua thêm một phần cho anh nè”.

Trên tay Tam Tam quả thật có dư một xâu kẹo hồ lô, nhưng mà, hẳn là để phần cho chị ba cô đúng không? – Dương Bắc Kinh cũng không trêu cô, cười nói:

Không bận, nhà nhà đều làm gà mua cá chuẩn bị lễ mừng năm mới hết rồi, tiệm cũng vắng đi, đã đóng cửa từ hôm qua rồi, qua tết mới mở lại”.

Ngày ấy, dân chúng không có thói quen cuối năm đi ăn cơm tiệm, hiện giờ Dương Bắc Kinh khá rảnh rỗi. Dương Bắc Kinh cười cười, lần đầu anh thấy Tiểu Tứ, liền đưa tay vỗ vỗ đầu Tiểu Tứ, nói: “Đây là Tiểu Tứ đúng không?”.

Nửa năm trôi qua, tóc Tiểu Tứ cũng đã dài ra, có vẻ còn đen và dày hơn trước khi cạo, dĩ nhiên vẫn chưa dài lắm, vẫn chưa thể tết thành bím nhỏ, nếu không phải đang mặc áo hoa, không chừng còn có người tưởng nó là bé trai đấy.

“Tiểu Tứ, gọi anh hai Dương đi”. Diêu Tiểu Đông dặn dò Tiểu Tứ, Tiểu Tứ cũng rất mau lẹ, kêu một tiếng “Anh hai”.

Dương Bắc Kinh nhìn đồ trong tay các cô rồi nói: “Trên đường lạnh, mình chớ đứng đây nói chuyện, đến tiệm nghỉ chân một lát đi”.

Diêu Tiểu Đông do dự một chút rồi nói: “Không được đâu, phải về...”.

“Một mình anh ở nhà, qua năm mới vắng ngắt, rất đáng thương...”. Trong mắt Dương Bắc Kinh có cầu khẩn, yên lặng nhìn Diêu Tiểu Đông. Phải nói hai người bọn họ yêu nhau thật sự rất tội nghiệp, ngày ấy trai gái thôn quê yêu nhau không được tự do hào phóng như ngày nay, có khi mấy ngày còn không được gặp mặt một lần.

“Một mình? Anh cả với chị dâu nhà anh đâu?”. Diêu Tam Tam hỏi trước.

“Anh cả dẫn chị dâu về nhà mẹ tặng quà tết rồi... chỉ còn mình anh, ăn cơm cũng không có mùi vị”.

“Vậy mình đến chơi đi, dù sao thì cửa tiệm của anh ấy cũng đóng rồi”. Diêu Tam Tam khuyến khích chị hai. Cũng không quản xem chị hai có đồng ý hay không, lôi kéo Tiểu Tứ đi trước. Dương Bắc Kinh liền đưa tay đỡ lấy đồ trong tay Diêu Tiểu Đông, giúp cô cầm hơn một nửa, nhỏ giọng năn nỉ cô: “Đi thôi, đến ngồi một lát đi”.

Ba chị em theo Dương Bắc Kinh đến tiệm ăn, ngoài cửa quả nhiên đã dán giấy đỏ thông báo đóng cửa, d,d'l,q'd nhưng bếp lò trong tiệm vẫn cháy, rất ấm áp, nhìn trời cũng đã đến giờ cơm trưa, Dương Bắc Kinh nói, anh đã nấu canh miến củ cải, uống một chén cho ấm.

Dương Bắc Kinh cũng không bày vẽ gì nhiều, anh vào bếp một lát, xào ít ngó sen, thêm một phần rau cần với thịt heo băm, mỗi tay một đĩa bưng ra ngoài. Canh miến củ cải của anh được nấu từ nước dùng xương heo, ăn vào thơm ngon vô cùng, còn kèm thêm bánh nướng nữa, Diêu Tam Tam hưng phấn ăn một chén to. Cô thấy Diêu Tiểu Đông ăn một bữa cơm chậm rì rì, Dương Bắc Kinh thì vừa ăn canh, vừa không nhin được nhìn trộm Diêu Tiểu Đông suốt. Diêu Tam Tam không nhin được thâm buồn cười – hai cái người này, quả nhiên có vấn đề, còn nghĩ là giấu diếm được kín kẽ lắm, tưởng cô ngốc đây mà!

“Anh hai Dương, sao em cứ có cảm giác như anh đã chuẩn bị nồi cháo tốt rồi, chỉ chờ tụi em tới nhĩ”. Diêu Tam Tam cố ý nói.

“Đâu có đâu, anh chỉ... vô tình gặp em ngoài cửa thôi”.

“Vậy anh cũng nhanh tay thật đó, chỉ trong mấy phút đã nấu canh xong, em còn tưởng anh đã làm sẵn ngồi chờ nữa chứ!”.

Dương Bắc Kinh bị vạch trần rồi, liền bắt đắ dĩ nhìn Tam Tam, hận không thể cầm bánh nướng lên chặn miệng cô, Diêu Tiểu Đông chậm rãi ăn canh, mặt cũng cúi thấp đến nỗi muốn úp luôn vào chén.

Thấy Tiểu Tứ ăn cũng đã no, Diêu Tam Tam vỗ vỗ bụng, nói: “No quá, Tiểu Tứ, mình ra ngoài ăn kẹo hồ lô tiêu cơm chút đi, sẵn mua ít kẹo, để dành tết ăn”.

Tiểu Tứ nghe vậy, dĩ nhiên là quá vui rồi, mừng rỡ theo Diêu Tam Tam chạy ra ngoài.

38. Chương 38: Lửa Lớn

CHƯƠNG 38:

“Mấy đứa còn nhỏ, nội lo lắng khắp nơi, tiền mấy đứa bán heo bán dê, lấy ra đưa đây nội giữ giùm!”.

Đã nói sao tự dưng Diêu lão nãi lại đối xử ôn tồn với mấy chị em cô như thế, thì ra là nghĩ đến số tiền họ bán heo bán dê. Diêu Tam Tam và Diêu Tiểu Đông đưa mắt nhìn nhau, Diêu Tiểu Đông bình tĩnh nói:

“Bà nội bận rộn cả ngày, nội không cần lo lắng cho tụi con, tụi con đều lớn cả rồi, có thể tự lo cho mình, cũng có thể quản tốt tiền nhà. Lại nói tiền này, qua năm mới con sẽ mua heo nhỏ, còn tính mua thêm hai con dê cái, vào xuân rồi, cũng phải mua phân bón. Dê ban đầu là do Tam Tam mua, tiền bán được, giữ lại cho nó với Tiểu Tứ đóng học phí”.

Diêu lão nãi ném cái sủi cảo trong tay lên mâm, sầm mặt nói: “Tao mới mở miệng, mày đã có sẵn một trăm câu chờ tao, mày có còn để ý tới trên dưới không? Mấy đứa tụi mày quá không biết điều biết chuyện rồi, ba mẹ mày không ở nhà, không để gì mới bán được ít tiền, mày tính tiêu xài cho bằng hết hay sao? Lấy ra đưa tao! Trước khi cha mày đi, kêu tao quản lý tụi mày, tiền này tao không giữ giúp, còn không phải sẽ bị tụi mày tiêu sạch sao?”.

“Nội, chị hai cũng đã nói, tiền này phải mua heo con, mua phân bón, chẳng phải là nên tiêu hết sao? Tụi con khó khăn lắm mới kiếm được, một đồng cũng không dám phung phí, trừ việc cần thiết, chờ cha còn trở lại, tiền bán heo nhất định sẽ giao cho cha không thiếu một đồng. d”d’lq’d Tụi con biết cách quản lý mà, nội hãy yên tâm”. Diêu Tiểu Cải thông thả nói.

“Không phung phí hả? Mấy đứa tụi bây, cả ngày mua thịt mua cá, may quần may áo, đừng nói nhà tụi bây nghèo, bao nhiêu của cải tốt cũng đều bị chúng mày phá hết”. Diêu lão nãi nói rồi giơ tay chỉ vào cái áo mới của Tiểu Tứ, “Áo này cũng mới mua chứ gì, tưởng tao mù hả? Nhà bọn bây giờ càng ngày càng không có phép tắc, cái gì mà tiền bán dê là tiền Tam Tam, nuôi mày lớn như vậy, cho mày ăn cho mày uống, tiền mày làm ra không để vào nhà, còn muốn tự mình giữ, toàn là lũ vô dụng bất hiếu!”.

Diêu lão nãi nói rồi bắt đầu vỗ bàn, thím hai Diêu ngồi im không nhúc nhích, cũng không nói gì, chỉ cười hì hì xem trò vui, thím ba Diêu thì mở miệng.

“Tam Tam, nội con cũng là muốn tốt cho mấy đứa thôi, sợ mấy đứa còn nhỏ, nên quan tâm mấy đứa đó mà”.

Diêu Tam Tam không thèm để ý tới thím ba, bình thần nhìn bộ dạng hỗn hển của Diêu lão nãi, không nóng nảy theo bà, mà ngược lại còn cảm thấy buồn cười, bèn cười cười, nói: “Nội, tụi con mua áo mới cho Tiểu Tứ có gì không đúng? Tén đến, chẳng phải thím hai thím ba cũng mua quần áo mới cho con mình đó sao? Nội nói nhiều điều như vậy, cũng đơn giản là vì muốn tụi con đưa tiền cho nội thôi, đừng nói trong tay tụi con không có nhiều tiền, nếu thật có nhiều tiền, thì đã gửi vào ngân hàng lấy tiền lãi rồi, để nội giữ hao phí tâm sức, cũng không có lời”.

“Bà nhìn bà đi... bà không thể bớt nói một chút hả, cả ngày chỉ thấy bà lảm chuyện!”. Khó khăn lắm mới thấy Diêu lão gia tử quở trách bạn già một câu, Diêu lão “

“d,d,’l,qd Tôi lảm chuyện hả? Tôi là vì ai? Tôi còn không phải vì cái gia đình lớn này sao? Thằng cả là cái thằng đáng thương, sinh ra toàn con gái không thể dùng, trái một đứa phải một đứa, không có con trai thì không nói đi, nhà lại còn nghèo xơ nghèo xác, chẳng phải tôi cũng chỉ muốn quản lý tiền giúp nó thôi sao? Tôi giữ cho nó, tôi có chiếm được lợi ích gì? Tôi không thể tự kiếm tiền chắc?”.

“Sắp bước qua năm mới rồi cũng không sống yên ổn!” Diêu lão gia tử bực bội nói, hoàn toàn hết cách với bạn già.

Diêu Tam Tam gói xong cái sủi cảo trong tay, liền kéo tay Tiểu Tứ, nói: “Ông nội, bà nội, tụi con về đây, tránh ở đây khiến bà nội tức giận”.

“Về ngủ sớm cũng được, sáng mai còn tới ăn sủi cảo. Tính tình nội bây là vậy, nói bấy mấy câu cũng là lo cho bấy thôi, người một nhà chớ để xa lạ”. Diêu lão gia tử dặn dò.

Mấy chị em đứng dậy, vỗ vỗ bột mì trên tay rồi đi ra ngoài, vừa vặn gặp Nhị Văn chạy từ bên ngoài vào, sượt qua bả vai Tam Tam ào vào nhà. Trạ Tứ cũng theo sau, lẳng lẳng lấy đậu phộng thả lên bếp nướng. Diêu Tam Tam không chú ý, Nhị Văn chợt nhìn cô chăm chăm, nguyệt một cái hung hăng và khiêu khích.

Diêu Tam Tam không thèm quan tâm đến Nhị Văn, theo chị hai chị ba ra cửa trở về. Cuối năm nay trời lạnh lắm, vừa rời xa lò lửa trong nhà, cả người đã lạnh buốt. Diêu Tam Tam không khỏi dựa sát vào người chị hai.

“Chị hai, ngày mai mình đến hay không đến?”. Diêu Tiểu Cải hỏi. Tiểu Tứ vừa nghe đã vội nói: “Chị hai, đừng đi có được không, em không muốn đi”.

“Vẫn nên đến, mai mừng một mình phải tới chúc tết. Nếu không, nội lại có thêm lý do để mắng mình, mình không thể để nội bắt được cơ”. Diêu Tiểu Đông nói.

“Tim của người ta để ở giữa lòng, tim của nội mình để ở bên nách á, thiệt quá bất công rồi”. Diêu Tam Tam nói rồi cũng cười, “Mình cứ không chịu, để xem bà nội có thể làm gì!”.

Mèo Mạnh Mẽ - diennđannlêquý.đôn

Trời rất lạnh, trong nhà không có bếp lò, mấy chị em vừa về tới nhà, liền gấp rút rửa mặt lên giường trùm chăn, tán gẫu một chút. Nhà không có người lớn, họ cũng không để ý đến việc đón giao thừa gì, chăn ấm lên, liền ngủ mất.

Diêu Tam Tam nằm trên giường, nhất thời không ngủ được, trong lòng suy nghĩ xem lui về sau nên làm cái gì.

Điều trước mắt cô có thể nghĩ tới, là tìm cách kiếm nhiều tiền hơn một chút, nếu có thể góp được một khoản vốn nho nhỏ, chờ tốt nghiệp trung học rồi, cô sẽ buôn bán gì đó. Tiền không phải là vạn năng, nhưng Diêu Tam Tam lại một lòng muốn trở thành người có tiền, không thể để cho bốn chị em bởi vì thiếu thốn tiền bạc mà chịu ức hiếp, càng không thể vì tiền mà bị ai thao túng hôn nhân.

Diêu Liên Phát có một số việc, thật sự là nguyên do của việc nghèo, càng nghèo càng sinh, càng sinh càng nghèo, càng nghèo càng ghét bỏ con gái. Ông ảo tưởng có một ngày có thể phát đạt giàu có, nhưng cũng chỉ là ảo tưởng mà thôi, không thể trở thành hiện thực. Nói trắng ra là, những năm này, mơ ước của ông đều dồn hết lên đứa con trai không tồn tại.

Diêu Tam Tam nghĩ, người như Diêu lão nãi, sáng khoái nhất, chẳng có gì bằng lấy một cục tiền nện cho bà vui vẻ, để bà không nói mấy lời đáng giận kia nữa....

Mơ hồ, Diêu Tam Tam chợt nghe bên ngoài có động tĩnh, đầu tiên là có người hô lên câu gì đó, sau đó âm thanh mỗi lúc một gần, rõ ràng nghe thấy có người hô “dập lửa”, Diêu Tam Tam sợ đến giật mình, vội vàng ngồi dậy, Diêu Tiểu Đông cũng choàng dậy ngay sau đó.

“Tam Tam, bên ngoài sao rồi hả?”

Nhà Diêu Tam Tam nhỏ, chỉ có một cái cửa sổ be bé ở tường nam, đã sớm bị ván gỗ bít chặt, không thấy được bên ngoài, trong khe cửa hình như có ánh sáng dị thường xuyên qua. Diêu Tam Tam nghiêng người nhảy xuống giường, xỏ giày chạy ra khỏi phòng, nhìn ra từ khe cửa, sợ hết hồn!

Ngoài sân là một mảng lửa lớn!

“Chị hai, có thể là là đồng cỏ khô của mình bốc cháy rồi”. Diêu Tam Tam vội vàng đánh thức chị ba, gấp gấp xỏ quần khoác áo, kéo cửa chạy ra ngoài. Cô chạy ra cửa nhìn, đúng là đồng cỏ khô ngoài tường rào nhà mình bốc cháy. Thân đậu phộng và thân ngô thu hoạch năm nay, chỉ chất đồng dựa vào tường, lửa kia giờ đã bốc cao ngàn ngụt.

Tiếng la dập lửa đã kinh động hàng xóm chung quanh, lúc này người lớn đang cúng giao thừa, vẫn chưa đi ngủ. Bên ngoài rất nhanh đã huyền náo, có người lớn tiếng hét to lấy nước dập lửa. Diêu Tiểu Đông vừa ra cửa thấy được tình hình, gấp đến nỗi thiếu chút nữa đã khóc lên, quay người bỏ chạy đi lấy thùng nước.

Diêu Tam Tam thì không sợ đến vậy – đơn giản là vì đồng cỏ khô đó cách khá xa nhà! Cô kéo chị hai lại, nói: “Chị hai, chị đừng hoảng hốt, chỉ là đồng cỏ khô bốc cháy thôi, mình bảo vệ mình cho tốt, đừng đến quá gần là được rồi”.

Lúc này Diêu Tiểu Cải cũng chạy ra, thấy đồng cỏ khô đang cháy, liền oán hận mắng một câu, theo Diêu Tam Tam mở cửa ra ngoài, nhà Diêu Tam Tam không có giếng, cô xách thùng rỗng, mở cổng chính chạy ra. Lửa đang cháy thành đám lớn, ngọn lửa hồng rực bốc lên cao hơn cả mái nhà, nguyên đồng cỏ khô đều đã cháy hết.

Sao lại cháy nhanh như vậy!

Nhờ ánh lửa, Diêu Tam Tam nhìn thấy có nhiều người lớn chạy đến nhà ông Tam hàng xóm xách nước, ra sức dội lên đồng cỏ, lửa quá lớn, cũng không có ai dám đến gần. Diêu Tam Tam thoáng nghĩ, bèn vội vàng bảo người đang dập lửa.

“Mọi người lùi ra sau một chút, đừng kêu lửa cháy nữa, đồng cỏ khô này đã cháy hết rồi, lửa quá lớn, không cứu được nữa, dứt khoát để nó cháy hết luôn đi!”.

“Lấy nước không kịp, dội một hai thùng cũng vô ích, giếng này là giếng bơm, nước theo không kịp! Nếu có đủ nước, may ra còn dập được lửa này”. Ông Tam xách thùng nước trong tay, gấp gáp nhìn đồng lửa.

Diêu Tam Tam nhìn thoáng qua, rồi vội nói: “Ông Tam, trước đừng đụng đến đồng cỏ này nữa, dù sao cũng đã cháy rồi, đồng cỏ nhà ông dựng gần đó, cách không xa, con thấy nên dội mấy thùng nước lên, chứ ngộ nhờ đốm lửa bên này bay qua bên kia, làm đồng kia cũng cháy theo thì nguy”.

Mấy người lớn dập lửa nghe vậy, cảm thấy có lý, liền chạy nhanh đến nhà ông Tam lấy nước, hắt lên đồng cỏ nhà ông Tam. Cũng có hàng xóm chê giếng nhà ông Tam bơm quá chậm, chạy đi nhà khác xa hơn lấy nước.

Bên này động tĩnh lớn như vậy, càng lúc càng nhiều người tụ tập đến, nhưng đồng cỏ khô kia không mất bao lâu đã cháy gần xong, ngọn lửa cao cũng yếu dần đi, người tới cũng không có biện pháp, mắt nhìn đồng cỏ khô chỉ mới đỏ đã biến thành một đồng tàn lửa đỏ hồng, lửa vẫn còn cháy cao mấy thước.

Diêu Tiểu Cải đứng cách đó mấy bước mà nhìn, giận đến giậm chân, đồng cỏ khô này, là cô để dành cho dê ăn, tổn thất một đồng cỏ thì không nói, nhưng lui về sau dê biết ăn cái gì!

Chú hai chú ba cũng vội vã chạy đến, nhìn đồng lửa mà than thở. Chú hai Diêu liền an ủi họ: “Cháy thì cháy đi, mấy đứa không có bị hù dọa là tốt rồi”.

“Ôi, nói vậy cũng không được, một đồng cỏ khô tốt như vậy, mấy đứa nhỏ phơi khô tốt rồi, một chút mốc thối cũng không có, lấy cho dê ăn thì vừa hay, lần này đều bị đốt rụi hết rồi”. Ông Tam tiếc rẻ nói. Nhìn đồng cỏ kia, rồi nhìn lại đồng nhà mình, chỉ cách mấy bước, lửa này cháy quá lớn quá nhanh, tàn lửa bay loạn xạ, lúc ấy mọi người chỉ lo cho đồng cỏ khô đã cháy nhà Tam Tam, bây giờ nghĩ lại, nếu không hắt nước thì đồng cỏ khô nhà ông cũng khó mà giữ được.

Ông Tam nhìn Diêu Tam Tam, nói: “May nhờ đầu óc Tam Tam lanh lẹ, đồng cỏ khô của tao bên kia cũng bị nướng nóng hổi rồi kìa, đốm lửa rơi trúng khắp nơi, Tam Tam kêu dội cho mấy thùng nước, thế mà bảo vệ được đồng cỏ khô của tao”.

Chú Vương Tam chạy đến dập lửa nói: “Đoán chừng là mấy đứa nhỏ đốt pháo, đốm lửa rơi vào đồng cỏ, ta nói năm hết tên đến rồi mà còn xúi quẩy!”.

“Không sao, cháy thì cháy vậy”. Diêu Tiểu Đông nói, “Năm hết tên đến rồi còn phiền mọi người tới dập lửa, chị em con phải cảm ơn các chú các bác các ông đã giúp đỡ”.

“Chị hai nói rất đúng, cháy thì cháy đi. Chú Vương Tam, chú xem lửa này cháy to như thế, gần sang năm mới, đây nhất định là báo trước năm sau chúng ta sẽ náo nhiệt rực rỡ!”.

Diêu Tam Tam vừa dứt lời, người chung quanh đã cười rộ lên, không khí liền thoải mái hơn rất nhiều, có người còn nói, mấy đứa con gái nhà họ Diêu thế mà mạnh mẽ, đứa nhỏ bình thường nhìn thấy ắt khóc, chẳng trách sao mấy đứa nhỏ này, lại quản lý trong ngoài nhà tốt như thế.

“Náo náo nhiệt nhiệt, tất cả mọi người đều tới sưởi ấm, hưởng lây náo nhiệt”. Ông Tam cười ha hả mà nói, mọi người càng cười to hơn. Mới vừa rồi vội vã lấy nước, có người ướt quần ướt giày cả, bèn đến gần đồng lửa, hong khô luôn.

Mọi người lại bàn luận một chút, chú hai Diêu nói, vẫn nên dội tắt đám tàn lửa này đi, sợ gió thổi lên, dẫn đến cỏ khô và nhà cửa xung quanh thì nguy. Mọi người thấy cũng có lý, bèn đến nhà ông Tam xách nước dội tắt tàn lửa, lại dội một hồi, thấy lửa kia không cháy lại nữa, người đến dập lửa mới lần lượt tản đi.

Ầm ỉ một trận như thế, đoán chừng khỏi cần đón giao thừa cũng đã đến năm mới rồi. Diêu Tam Tam với hai chị thấy tàn lửa không còn vấn đề gì nữa, mới đóng chặt cửa chính, trở vào nhà. Tiểu Tứ đã sớm thức dậy, khoác áo bông, đang đứng trong nhà đợi các cô.

“Tiểu Tứ bị dọa rồi hả?”.

“Không có, em chạy ra cửa, thấy không giúp được gì, nên trở vào nhà chờ mấy chị”.

“Thực ngoan, phải như vậy mới đúng. Em còn nhỏ, có chuyện gì em đừng lên phía trước, trước tiên phải bảo vệ chính mình cho tốt, đừng thêm phiền”.

Diêu Tam Tam vỗ vỗ Tiểu Tứ, khen ngợi nó. Diêu Tiểu Đông thấy chân Tiểu Tứ không mang giày, liền kêu nó mau mau lên giường trùm chăn.

Mấy chị em cởi áo, trở lại giường. Diêu Tiểu Đông tức tối nói: “Không biết đứa khốn kiếp nào đốt pháo gần đồng cỏ! Quá khinh người rồi. Cỏ khô tốt như thế đều cháy sạch, dê nhà ta biết ăn cái gì!”.

“Dê cũng dễ ăn, mình cho ăn rơm lúa mạch trước vậy, lại nói cũng sắp đầu xuân rồi”. Diêu Tam Tam chợt nghiêm khuôn mặt nhỏ nhắn, nói: “Chị hai, chị ba, nếu nói là đốt pháo bị lan lửa, hai chị có tin được không? Đúng là tết đến khắp nơi đều có trẻ con đốt pháo chơi, nhưng nếu chỉ là đóm lửa nhỏ do nổ pháo, thì sao chó thể cháy rụi nhanh như vậy? Cháy như thế, không giống kiểu đóm lửa nhỏ cháy từ từ, cả đồng cỏ cháy cái một, cứu cũng không kịp cứu”.

“Đúng, Tam Tam, lửa này cháy cũng quá nhanh”. Diêu Tiểu Đông lập tức cảnh giác.

. . .

39. Chương 39: Thuật Che Mắt

“Lửa này cháy cũng quá nhanh rồi.”

Diêu Tam Tam nhắc một cái, cả Diêu Tiểu Đông và Diêu Tiểu Cải đều nghi ngờ, nếu là lửa do bọn trẻ đốt pháo văng ra, hiển nhiên phải từ một chỗ cháy lan dần dần, ít nhất cũng không thể nào đốt rụi cả đồng cỏ khô một cách nhanh chóng như vậy.

“Chẳng lẽ là có người cố ý phóng hỏa?” Diêu Tiểu Cải nhíu đôi mày xinh xắn, thở phì phì mà nói: “Nếu thật sự có kẻ phóng hỏa, thì nhất định phải là cái thằng Nhị Văn trứng ung! Chứ bình thường mình có đắc tội với ai bao giờ?”.

“Em cũng đoán là vậy, mới vừa nãy từ nhà nội ra về, nó cứ trợn mắt liếc em, có cảm giác không bình thường lắm”. Diêu Tam Tam nói, “đồng cỏ khô giờ đã cháy rụi, dù là nó làm, thì nó cũng không nhận”.

“Cứ cho là do Nhị Văn kia làm, thì mình cũng không có cách nào chứng minh, cái thằng nhóc ấy, mình không bắt tận tay nó, thì có chết nó cũng không nhận”.

“Dù sao thì trận cháy này cũng rất kì quái, ngày mai mình sẽ lừa nó”. Diêu Tiểu Cải nói.

“Lừa thế nào?”. Diêu Tam Tam nghe thế liền hỏi chị ba.

“Mình nói có người nhìn thấy nó phóng hỏa rồi, cho dù nó không nhận, thì cũng sẽ căng thẳng, nhất định có thể nhìn ra, dẫu nó không thừa nhận, thì ít gì trong lòng mình cũng đã có phần nắm chắc, luôn có sơ hở để tìm ra”.

“Sợ rằng không đơn giản như vậy đâu”. Diêu Tam Tam lắc đầu, “Em có cảm giác là nó làm, nhưng nếu nó chết cũng không nhận, thì chị có thể làm gì nó? Sau này mình đề phòng nó hơn một chút là được”.

Sáng sớm đầu năm, bốn chị em nhà họ Diêu rời giường sớm, rửa mặt mũi, đi đến nhà Diêu lão nãi. Trước tiên họ chúc tết cho ông bà nội, Diêu lão nãi vẫn còn tức tối chuyện đêm hôm trước, không màng đếm xỉa đến họ. Bốn chị em làm như không thấy, kéo nhau đi nấu sủi cảo. Chú hai Diêu, chú ba Diêu và thím ba cũng tới rất sớm. Diêu Hồng Hà và Trữ Tử tới trễ hơn, lại qua một hồi lâu, thím hai mới dẫn ba đứa con trai, rề rề kéo đến.

Đây chính là phong cách của thím hai, lòi thoi lè mề, không biết chuyện không hiểu lẽ, càng không nói đạo lý, thô lỗ một cách cực kì tự nhiên, vừa vặn so thành một đôi với thím ba một bụng mưu kế. Thím hai vừa thấy Tam Tam và Tiểu Tứ đứng trong sân, liền cười hì hì mà nói:

“Tam Tam, tối qua đồng cỏ khô nhà mày bốc cháy hả? Thật là xui xẻo”.

“Dạ, cháy rồi”. Tam Tam bình thản nói, vừa nói vừa nhìn Nhị Văn chòng chọc, lại thấy Nhị Văn chấp tay lau nước mũi, cũng không có phản ứng gì khác, ngược lại Trụ Tử thì giương mắt nhìn cô chăm chăm rồi nhanh chóng ngoảnh đầu đi.

“Ôi, khi đó thím đang ngủ, nên không thể đi chữa lửa cho nhà mày được. Không sao, dù sao thì nhà mày cũng nhiều con gái, có thể kiếm củi được, không lo không có củi đốt”.

Thím hai cũng thật biết an ủi người ta!

Điều Tam Tam bất đắc dĩ cười cười, không đáp lại. Đại Văn, Nhị Văn và Trụ Tử phải đi chúc tết cho Điều lão gia và Điều lão nãi. Điều lão nãi bên kia cũng bưng sủi cảo lên bàn, cả nhà ngồi quây quần bên bàn, Trụ Tử nhìn chăm chăm vào chén sủi cảo, thò tay ra cầm, thím ba đẩy tay nó ra, nói: “Không nghe lời, chờ nội con ăn trước”.

Điều lão gia vui vẻ nói: “Tối đông đủ rồi chứ? Tối đủ rồi thì phát tiền mừng tuổi cho mấy đứa, phát tiền xong mới ăn sủi cảo”.

Điều lão gia lấy ra mấy tấm tiền giấy, lần lượt trao cho từng đứa cháu một, mấy đứa con trai vừa thấy tiền, liền tranh nhau giơ tay ra đón. Điều lão gia phát cho mấy đứa cháu xong, bèn cho Tiểu Tứ, Tiểu Tứ liền nhận. Đến phiên Tam Tam, Điều lão nãi liền giật lấy tiền trong tay ông, sầm mặt nói:

“Con gái mười mấy tuổi đầu, còn muốn tiền mừng tuổi gì nữa!”.

Nhị Văn chỉ nhỏ hơn cô mấy tháng tuổi thì không nói đi, Đại Văn đã mười lăm rồi, chẳng phải cũng nhận tiền đó sao? Trừ đi Nhưng Điều Tam Tam cũng không tức giận, đúng là cô không lạ gì một đồng kia, cô vốn cũng không có ý muốn.

“Ông nội, con không cần đâu, tự con có thể làm ra tiền rồi, con mới vừa bán dê có tiền! Nội già rồi cũng không có bao nhiêu tiền, nội giữ lại dùng đi ạ!”.

Hình như Điều Tam Tam vô ý nhắc đến tiền bán dê, Điều lão nãi liền bắt đầu nóng lên, ngồi đó bực tức. Điều Tam Tam vờ như không thấy, mặc kệ đi! Người bà này, dù sao cũng đã như vậy rồi.

Tiểu Tứ nhìn nhìn ba chị một chút, rồi đặt tiền trong tay xuống trước mặt Điều lão gia, nói: “Ông nội, con cũng không lấy tiền, để lại cho nội dùng”.

“Chớ nói nhảm, con nhỏ nhất, lần đầu mừng năm mới ở nhà, phải đưa cho con”. Điều lão gia tự cảm thấy mất mặt, liền cầm mấy đồng nhét vào tay Tiểu Tứ, Tiểu Tứ lại rút tay về giấu sau lưng, không chịu lấy.

Điều Hồng Hà vốn định đưa tay ra lấy, lại bị thím ba trừng mắt, nên không dám nữa, vội nói: “Ông nội, con cũng không cần”. Thím ba rất tinh khôn, Tiểu Tứ đã không muốn, Điều Hồng Hà cũng là con gái, không khác Tam Tam là mấy, nếu muốn lấy thì không phải sẽ càng khó coi hơn sao?

Điều lão gia liếc Điều lão nãi một cái. Sáng sớm đã bực mình sủi cảo cũng ăn không vô, ăn mới mấy cái đã buồn chán, nói: “mấy mẹ con bây ăn đi, tao đi cho heo ăn”.

Kết quả náo loạn như vậy, không cần đợi lâu, trong thôn đã ào ào truyền ra, nói nhà ông Điều mừng năm mới, chỉ cho cháu trai tiền mừng tuổi, còn cháu gái thì một đứa cũng không cho. Xem ra, người nói ra nếu không phải là thím hai, thì cũng là thím ba, hai cô con dâu của nhà họ Điều này đều thuộc dạng mồm mép tép nhảy không thể quản nổi.

Điều lão gia vừa đi ra ngoài trở về, dọc đường đã bị mấy bà thím hỏi thẳng ông rồi.

“Bác Điều à, nghe nói nhà bác mừng năm mới, cháu gái không có tiền mừng tuổi, chỉ cho cháu trai, thật sự có chuyện này à?”.

Diêu lão gia vô cùng xấu hổ, mặc dù ông cũng thiên vị coi trọng cháu trai, nhưng ít nhất là cũng muốn giữ mặt ngoài, không thể làm khác, nếu không chẳng phải sẽ khiến người ta mắng vào mặt hay sao, cái mặt già này còn cần dùng nữa chứ?

Xảy ra chuyện này! Trở về hai ông bà liền gây gỗ một trận, một năm, đã trôi qua như vậy đó!

Diêu Tam Tam đang ăn cơm, thấy Nhị Văn đã ăn no, liền lặng lẽ liếc mắt ra hiệu cho chị ba, hai chị em theo nhau ra ngoài, đuổi đến đầu ngõ, họ gọi Nhị Văn lại.

“Nhị Văn, chị hỏi mày, đồng cỏ khô nhà chị là mày đốt phải không?” Diêu Tiểu Cải hỏi thẳng ngay từ câu đầu.

“Chị nói vậy bậy gì đó! Bớt vu oan cho người khác đi, ai đốt đồng cỏ nhà chị?”. Nhị Văn bị hai chị em ngăn lại, liền khẽ dựa vào tường, ra vẻ lộn chết không sợ nước sôi.

“Có người nhìn thấy là mày”. Diêu Tam Tam vừa nói, vừa quan sát vẻ mặt Nhị Văn, Nhị Văn hít mũi, vẫn bộ dáng vô cảm đó, Diêu Tam Tam nói tiếp: “Có người nhìn thấy mày lén lút ngồi xổm bên đồng cỏ khô nhà tao”.

“Nói vậy nói bậy ! Tối hôm qua tôi đến nhà nội sớm mấy chị không thấy sao ? Các người vừa đi, tôi liền theo mẹ tôi về nhà xem ti vi, chưa từng đi đâu. Lúc đồng cỏ nhà chị cháy, tôi đang ở nhà xem chương trình cuối năm, cha mẹ tôi, anh tôi, Tam Văn đều có thể chứng minh”.

“Hai người lại dám vu hại tôi hả, không có chứng cứ thì rút đi”.

Diêu Tam Tam và Diêu Tiểu Cải không còn cách nào khác, đành trơ mắt nhìn Nhị Văn rung đùi đắc ý bỏ đi. Tối qua họ từ nhà Diêu lão nãi ra về, đúng là Nhị Văn và Trữ Tử có từ bên ngoài trở lại, nghe nó nói có chứng có cứ, chẳng lẽ các cô đã nghĩ sai rồi sao?

“Tam Tam, chẳng lẽ là pháo dẫn thật sao?”.

“Lửa do pháo dẫn, phải là ngọn lửa nhỏ dần dần lan rộng ra, nhất định không thể cháy nhanh như vậy”.

“Chẳng lẽ còn có người khác làm chuyện xấu? Sao được ta, mình cũng đâu có đắc tội với ai”.

“Em cứ cảm thấy, mới vừa rồi Nhị Văn nói quá trơn tru rồi, giống như đều đã chuẩn bị xong xuôi chờ đối phó mình”. Diêu Tam Tam trầm nghĩ, “Chị ba, chị nghĩ xem, Nhị Văn vẫn luôn không có đầu óc, hôm nay mình đột ngột hỏi nó, sao nó lại bình tĩnh đến thế?”.

“Vậy làm sao bây giờ?”

Diêu Tam Tam cười khổ: “Bây giờ thì em cũng không biết phải làm sao, chờ em suy nghĩ một chút đã”.

Diêu Tam Tam và chị ba bại trận trở về nhà, thấy chị hai và Tiểu Tứ cũng đã về rồi. Buổi sáng bốn chị em ở nhà Diêu lão nãi âm ỉ không vui, liền mong ngóng cho ngày đầu năm qua nhanh một chút, bàn nhau ngày mai sẽ không đến nhà Diêu lão nãi ăn cơm, tự ăn ở nhà mình.

“Tam Tam, có ở nhà không?”

Diêu Tam Tam nghe thấy, là giọng Bào Kim Đông, liền xoay đầu bảo hấn: “Anh Kim Đông, cửa không khóa, anh vào đi!”.

“Khách tới nhà mà em không ra đón hả?”. Bào Kim Đông đẩy cửa bước vào, cười giỡn với Diêu Tam Tam.

“Ha ha, anh mà khách cái gì, một ngày anh tới hai bận đó mà”. Diêu Tiểu Cải trề môi cười nhạo hấn, lúc Bào Kim Đông cười xe đạp đèo Tam Tam theo, đúng là có một ngày tới hai bận thật, cả Bào Kim Đông cũng cười theo.

“Anh đây tới xem một chút, nghe nói tối qua đồng cỏ khô nhà em bốc cháy hả? Mới vừa rồi anh thấy, bên ngoài là một đồng tro lớn, qua năm mới rồi mà em không quét cho sạch, khó coi quá”.

Diêu Tam Tam vẫn còn bực tức vì chuyện Nhị Văn mới vừa rồi, tức giận nói: “Đừng nói nữa, một cây đuốc đốt rụi rồi, em làm gì còn lòng dạ đi quét dọn”.

“Tôi qua anh cũng nghe chút động tĩnh, ban đầu không để ý, chờ đến lúc anh ra ngoài, thì đồng cỏ khô đã cháy rụi từ lâu, nên anh cũng không đến xem nữa”.

“Đúng vậy, anh Kim Đông, anh nói xem có kì quái không? Chỉ trong chốc lát, mà cả đồng cỏ khô lớn như vậy cháy sạch sành sanh, anh nói có thể do lửa pháo dây vào sao?”.

“Vụ này... khó mà nói”. Bào Kim Đông đưa mắt nhìn lướt qua chị em cô một vòng, rồi chuyển đề tài, “Tam Tam, đừng có tức giận nữa, nghe nói đập nước đóng băng cả rồi, nói không chừng có thể bắt được vịt hoang đó, mình đi xem thử đi!”.

Diêu Tam Tam nghe vậy, cũng muốn ra ngoài đi bộ giải sầu, liền theo Bào Kim Đông, thả bộ theo con đường nhỏ sau nhà ra khỏi thôn.

“Anh Kim Đông, em cứ thấy chuyện đám cháy này thật kì quái, lúc bọn em về nhà vẫn yên lành, chỉ mới đó, nếu là lửa pháo dây vào, thì ngọn lửa nhỏ sao có thể đốt đồng cỏ nhanh như vậy?”.

“Em nghi có người làm chuyện xấu hả? Nhà em chỉ có bốn cô gái ở nhà, cũng đâu thể đắc tội ai được chứ!”.

“Em đúng là không đắc tội ai, nhưng nếu muốn nói thì phải nói hai ngày trước, em khiến Nhị Văn bị đòn một trận...”. Diêu Tam Tam liền vừa đi vừa kể lại đầu đuôi cho Bào Kim Đông nghe, “Em vẫn luôn cảm thấy không thể thoát được quan hệ với Nhị Văn, nhưng nó nói lúc lửa cháy nó đang ở trong nhà, cả nhà đều có thể chứng minh”.

“Việc này cũng đơn giản thôi!”. Bào Kim Đông dừng chân, duỗi ngón tay gõ lên đầu Diêu Tam Tam một cái, nói: “Tam Tam, em có nhớ năm ngoái sân lớn trong thôn chỉ trong một đêm mà cháy rất nhiều đồng cỏ khô không. Hai năm trước cũng có mấy trận”.

Diêu Tam Tam lắc đầu, chuyện hai năm trước, làm sao...cô nhớ rõ được?

“Đến cuối cùng vẫn không tra được là xảy ra chuyện gì, bốc cháy rất nhanh, chờ đến lúc em nhìn thấy thì đồng cỏ khô đã cháy sạch, hoàn toàn không kịp cứu chữa nữa”. Bào Kim Đông nói với vẻ thần bí, “Thật ra thì chiều trò bên trong này cũng không ít người biết. Chờ lửa kia cháy lên, người phóng hỏa đã sớm rời đi từ lâu rồi, nói không chừng còn làm bộ đi theo chữa cháy ấy chứ!”.

Mùa đông cỏ khô trong thôn cháy, cũng là một loại tai họa, có lúc cũng không thể nói rõ. Chủ nhà có của bị cháy cũng sẽ sinh lòng nghi ngờ ai đó có thù oán với mình, nhưng đồng cỏ khô phần lớn vẫn nằm một chỗ, không ai chú ý. Cho dù có người mang thù phóng hỏa, thì cũng không thể bắt được chứng cứ.

Bào Kim Đông nói chiều trò, tức là người phóng hỏa, dùng một cây nhang, chính là loại nhang dùng để đốt đón thần phật mừng năm mới, một đầu cột mấy que diêm, một đầu khác đốt lên, rồi lạng lẹ cắm trong chỗ khuất của đồng cỏ khô, đợi đến khi cây nhang kia cháy xong thì dĩ nhiên diêm nọ cũng bốc cháy.

Mà đồng cỏ khô ở nông thôn vì để phòng mưa, trên đầu sẽ đắp một lớp trấu, lại thoa một lớp bùn nhão, cho nên đầu trên của đồng cỏ không còn di động. Lúc kéo cỏ, trước tiên phải kéo từ bên dưới, kéo kéo, dưới đồng cỏ liền lồm một lỗ.

Người phóng hỏa cắm nhang vào trong ổ lồm đó, chỉ cần nhang cháy xong, diêm xoạt một tiếng, lửa liền bốc từ dưới lên, lan từ trong ổ ra ngoài, dĩ nhiên là đốt cháy rất nhanh.

Đốt xong một cây nhang, đồng cỏ khô mới có thể bốc cháy, mà người phóng hỏa kia, thì đã sớm hài lòng chạy mất.

“Nói không chừng hẳn còn đặc biệt cắm luôn cho em vài cây nhang, cháy từ dưới cháy lên, đâu có cần mất nhiều thời gian!”. Bào Kim Đông nói xong còn cười híp mắt, “Nhóc à, em thật ngốc, có chút thuật che mắt vậy thôi cũng không nghĩ ra sao?”.

Diêu Tam Tam quả thật ghen hòng nhìn trôn trời, đúng là mở mang kiến thức! Nhưng ——

“Anh Kim Đông, em là người tốt, sao có thể suốt ngày nghĩ cách làm chuyện xấu được! Ủa mà sao lại anh biết rõ ràng như vậy chứ?”.

“Anh là con trai, giữa con trai với con trai, có rất nhiều chuyện sẽ âm thầm nói ra, em tưởng đây là bí mật gì! Lại nói nếu anh muốn phóng hỏa thì không cần người khác nói, anh cũng có thể nghĩ tới biện pháp này,

đêm giao thừa có nhà ai mà không thấp nhang?”.

40. Chương 40: Đừng Có Đổ Thừa Em

Bào Kim Đông bóc trần chiêu trò dùng một nén nhang phóng hỏa, Diêu Tam Tam nghĩ tới nghĩ lui, liền cảm thấy lửa này nhất định là do Nhị Văn phóng.

Chẳng trách tối hôm ba mươi Nhị Văn trở về sớm, chẳng phải bình thường nó sẽ phải chơi đến thật khuya hay sao? Tất nhiên là dùng cách này, trước tiên cấm nhang, sau đó chạy về nhà làm bộ như người tốt, không đi đâu nữa cả, chính là để chứng minh trận cháy không liên quan gì đến nó, lúc cháy cũng là lúc nó đang ngoan ngoãn ở nhà.

“Thằng khốn này, làm chuyện xấu sao thông minh quá vậy! Đầu óc không dùng vào chỗ đúng đắn mà”. Diêu Tam Tam giận dữ lẩm bẩm, “Anh Kim Đông, nghĩ cách giúp em đi, em phải bắt cho được nó”.

“Khó lắm, em không bắt được chứng cứ, dù cho có theo nó đối chất, nó cũng có thể liều chết không nhận. Nhị Văn là em họ em, em cũng không thể làm gì nó”.

“Vậy anh nói đồng cỏ kia cứ để nó đốt trắng như vậy sao? Hôm nay nó đốt cỏ khô, ngày mai kẻ nào đắc tội nó, nó sẽ dám phóng hỏa đốt nhà người ta, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện lớn”. Diêu Tam Tam ôm một bụng tức tối.

“Dù sao thì em cũng chưa bắt được chứng cứ, em có đi tìm nó thì cũng không làm được gì, em thử nghĩ đi, chỉ bằng em nói miệng, thì chú hai thím hai em có thể tin được không? Nói không chừng còn muốn trách mắng em kia!”.

Diêu Tam Tam nghĩ đến điệu bộ của thím hai, còn không phải sẽ như vậy sao! Chỉ có thể như vậy thôi, nhưng thật sự là khiến cho người ta tức giận mà. Bào Kim Đông thấy cô thở phò phò mặt mày nhăn nhó, liền không nhịn được cười, nói:

“Ít nhất thì trong lòng em cũng đã nắm chắc, muốn trừng trị nó, còn không phải là chuyện sớm muộn thôi sao. Mà phải nói cái thằng Nhị Văn này, mới bấy lớn chứ? Đã dám phóng hỏa rồi, anh thấy sớm muộn gì nó cũng là mầm tai họa”.

Mèo Mạnh Mẽ

Sáng mừng hai, chị em nhà họ Diêu không đến nhà Diêu lão nãi ăn cơm, ở nhà gói sủi cảo. Đến gần trưa, cậu hai vội vã đánh xe lửa, chở bà ngoại tới.

Mùng hai, theo như phong tục là ngày con gái về nhà mẹ. Và theo thường lệ nhà mẹ đẻ cũng đến đón con về nhà ở mấy ngày. Trương Hồng Cúc không có ở nhà, nhưng còn bốn chị em cô, đương nhiên là bà ngoại vẫn muốn tới.

“Tiểu Tứ, mau lại đây ba ngoại xem chút nào, mấy ngày không thấy, cao hơn rồi, cũng có da có thịt hơn...” Bà ngoại vừa thấy Tiểu Tứ, liền ôm ngay vào lòng, đôi mắt đỏ hoe.

Tiểu Tứ là do bà ngoại một tay nuôi nấng, từ khi mới lọt lòng vài ngày, đã nuôi đến khi nó tám tuổi, tình cảm đương nhiên sâu đậm. Tuy nói vì đủ loại nguyên nhân mà Tiểu Tứ chịu không ít uất ức, nhưng bà ngoại cũng xem như rất thương nó rồi.

Bốn chị em chuẩn bị cơm trưa, giữ bà ngoại và cậu hai lại ăn. Đến khi thấy mặt trời ngã về tây, bà ngoại mới nói: “Mấy chị em bây, đều đến nhà bà ngoại ở mấy bữa đi, cậu hai bây cũng cố tình đánh xe tới rồi này”.

Trong nhà còn dê còn heo, Diêu Tiểu Đông và Diêu Tiểu Cải bèn nói không đi, Diêu Tam Tam cũng không muốn đi lắm, trừ việc không muốn giao thiệp với mợ hai ra, thì cô với bà ngoại cũng ít tiếp xúc, tình cảm

đúng là không sâu đậm như Tiểu Tứ. Mặt khác, cô cũng không quen ngủ qua đêm nơi khác. Đến đây, ba chị em liền đưa mắt đặt hết lên người Tiểu Tứ.

Tiểu Tứ nhớ bà ngoại rồi, muốn đi, nhưng vẫn có chút do dự.

“Tiểu Tứ, đến ở với ngoại mấy bữa đi, mợ hai con hôm nay về nhà mẹ rồi, không đến thăm ba bữa, nó sẽ không về, Tiểu Tứ, theo bà ngoại hai ngày, ngoại sẽ đưa con về lại”.

Bà ngoại vừa nói vậy, trên mặt cậu hai liền có chút xấu hổ, cũng nói: “Tiểu Tứ, bà ngoại con nhớ con đó, qua chơi mấy bữa đi, người mợ kia, tính tình nóng nảy vậy đó... chúng ta không nói đến nữa”.

Tiểu Tứ mặc dù nhỏ, nhưng suy nghĩ không nhỏ, ba chị đều không nói gì, họ muốn để Tiểu Tứ tự quyết định. Tiểu Tứ nghĩ một lát, bèn gật đầu nói muốn đi với bà ngoại. Dù sao cũng là nơi đã sinh sống tám năm, bà ngoại thương yêu, bạn nhỏ chơi vui, Tiểu Tứ làm sao mà không nhớ! , những nơi khác đều chỉ là ăn cắp.

Mấy chị em vội soạn cho Tiểu Tứ mấy bộ quần áo để thay đổi, nhìn Tiểu Tứ trèo lên xe lừa, bị bà ngoại ôm đi.

Trong nhà vắng đi Tiểu Tứ, dường như vắng lạnh không ít. Diêu Tam Tam ở nhà nhàm chán, liền lôi kéo Bào Kim Đông dắt cô đi bắt thỏ hoang. Bọn họ chạy hết một vòng trong ruộng, đặt mấy cái bẫy.

“Qua năm mới chắc chẳng còn ai mua, giờ bắt được thỏ hoang, là mình nướng ăn thôi”. Bào Kim Đông nói.

“Nướng ăn hả? Thỏ hoang lớn như thế, đâu phải cá trê chim sẻ, cũng nướng chín được sao?”.

“Sao không chứ? Bọc lá sen, lá sậy gì cũng được, rồi dùng cách mà anh nướng cá trê đó, chôn dưới đồng lửa đốt lâu thêm một chút là chín”.

Ngẫm lại thịt thỏ nướng, Diêu Tam Tam liền một lòng mong chờ có thể bắt được thỏ, nhưng rốt cuộc có bắt được hay không, thì còn phải đợi đến sáng sớm ngày mai mới có thể biết được.

Diêu Tam Tam theo Bào Kim Đông đi dài về nhà, đến đoạn cách nhà không xa, Diêu Tam Tam chợt nhìn thấy Trữ Tử nhà thím ba, Trữ Tử đang chơi đốt pháo bên ven đường cùng mấy đứa trẻ nữa, đều là mấy đứa trẻ trai bầy tám tuổi, chỉ có điều không thấy Nhị Văn.

Diêu Tam Tam vốn cũng không để tâm tới, nhưng lúc đi ngang qua, vô tình nhìn thấy trong tay Trữ Tử là một cây nhang, Trữ Tử cầm cây nhang đã đốt để châm pháo. Con nít đốt pháo, thường nhất gan, nếu trực tiếp dùng diêm, chỉ sợ pháo đột nhiên nổ, còn dùng nhang châm thì sẽ có khoảng cách xa một chút, hình như an toàn hơn.

Vấn đề là, cây nhang kia, lập tức nhắc Diêu Tam Tam nhớ tới đồng cỏ khô bị thiêu trụi của nhà mình. Trong lòng cô vừa động, đêm 30 hôm đó, Trữ Tử với Nhị Văn cùng nhau trở về nhà Diêu lão nãi, chuyện phóng hỏa, chắc Trữ Tử cũng phải biết rõ chứ? Nói không chừng còn là người tích cực tham dự!

Diêu Tam Tam nhìn thấy bốn phía không có mấy ai, liền lặng lẽ bước tới, kéo Trữ Tử lại, nói: “Trữ Tử, đi với chị, chị bắt được một con thỏ hoang này”.

“Làm gì có? Chị gạt em”.

Trữ Tử tám tuổi, đã qua lớp một, thẳng nhóc này vẫn có chút ngây ngô, đi học thi cử không đạt tiêu chuẩn, thi cuối kì lại danh dự đội sổ. Nó bị Diêu Tam Tam lôi kéo, có chút không tình nguyện giũa giữa mấy cái, nhưng không có tránh ra.

“Chị thật sự có thỏ hoang đó”. Diêu Tam Tam vừa nói, vừa kéo Trữ Tử đi cùng với cô, quẹo vào một con ngõ nhỏ, Diêu Tam Tam tìm một mặt tường căn gió mà dựa vào, rồi bảo Trữ Tử:

“Trữ Tử, em nói xem đồng cỏ khô nhà chị, có phải là dùng nhang này để đốt hay không?”.

“Em không biết!” Trữ Tử lắc đầu nói. “Em thật sự không biết!”.

“Anh Nhị Văn của em kêu em nói vậy à? Chị hỏi nó rồi, nó nói em kêu nó làm”.

“Nói vậy, em không có kêu nó”. Trạ Tử bật thốt ra. Thằng nhóc này, chẳng trách thầy giáo mắng nó đầu óc không đủ dùng. Diêu Tam Tam vừa nghe, liền cười

(*)Xưng hô giữa mấy anh chị em bên nội của Tam Tam mình mạn phép thay đổi theo tình huống nhé.

“Nhị Văn đã nói là em bảo nó làm rồi”. Diêu Tam Tam vừa nói vừa cố ý nói với về phía Bào Kim Đông: “Anh Kim Đông, mới này em hỏi Nhị Văn, nó có nói vậy chứ?”

Bào Kim Đông theo Tam Tam tới đây, bây giờ nhìn ra ý đồ của Tam Tam rồi, hắn cũng không thể đỡ sân khấu của Tam Tam được, liền gật đầu một cái, cũng không nói gì thêm.

“Haiz, Trạ Tử, nhất định là em lại bị Nhị Văn gài bẫy rồi, chuyện nó làm, đều đổ lên đầu em. Em ngấm lại xem, lần trước nổ phân trâu, chẳng phải nó cũng đổ cho em đó sao, nói là em kêu nổ? Nó làm chuyện xấu đều hất lên mình em, cảnh sát mà tới bắt người xấu, thì sẽ phải bắt em rồi”.

“Nói vậy, nó đổ thừa người ta”. Trạ Tử mở to mắt, nóng nảy. “Chính nó muốn làm, kêu em canh chừng cho nó, nó đem nhang ông nội cúng phật đi đốt, nó còn cắm mấy cây lận, không phải là em”.

“Là Nhị Văn đốt đồng cỏ khô nhà chị, không phải là em đúng không? Em đều đi theo nhìn thấy cả đúng không?”.

“Là nó, không phải là em. Không được đổ thừa em”. Trạ Tử chỉ lo nóng lòng phải sạch, hoàn toàn không nghĩ đến việc khác.

Không đổ thừa cũng? Diêu Tam Tam thầm nói, Nhị Văn phóng hỏa, nó không đi tìm Tam Văn canh chừng, mà nó gọi cũng canh, đoán chừng Trạ Tử cũng chẳng tốt đẹp gì, hợp bè nhau cả.

Diêu Tam Tam một tay kéo Trạ Tử, nói với Bào Kim Đông: “Anh Kim Đông, anh đều nghe cả rồi, anh đi làm chứng giúp em đi, em sẽ đến nhà chú hai. Chuyện này phải để Nhị Văn nhận chút dạy dỗ, không riêng gì đồng cỏ nhà em, nếu không dạy dỗ nó, sau này nó còn dám làm ra chuyện tồi tệ hơn”.

Bào Kim Đông dấu sao cũng đã lên Trung học phổ thông, không còn là đứa bé nữa, nên suy nghĩ cũng khác nhiều, hắn chìa tay gõ Diêu Tam Tam một cái rồi nói: “Em khờ quá đi, d..đ,l'qd sao em không ngấm lại, đó là nhà chú hai ruột của em, làm sao anh tiện xen vào?”. Nói đoạn, hắn ngồi xổm xuống, túm vạt áo bông của Trạ Tử mà nói:

“Trạ Tử, em cũng không ngốc, em phải nói cho rõ, nếu không, Nhị Văn có thể đổ hết chuyện này lên đầu em đây. Phóng hỏa là chuyện rất nghiêm trọng, nếu chị Tam Tam của em báo cảnh sát, thì cảnh sát sẽ phải tới bắt người đây”.

Trạ Tử chớp chớp mắt, có chút ngơ ngẩn, lúc ấy đang bắt đầu hoài nghi có phải mình đã nói sai hay không, Nhị Văn đã dặn nó, có chết cũng không thể thừa nhận. Bào Kim Đông vừa nói lời ấy, liền khiến nó bối rối, cũng không còn hơi đâu quan tâm đến chuyện giữ mồm cho nhau chỉ nữa.

“Thật sự không phải em, chính là anh Nhị Văn đó, ảnh không thể đổ thừa em. Chính là Nhị Văn, ảnh lấy nhang cúng của ông nội, lấy một nhúm lận, dùng mấy cây để đốt đồng cỏ nhà chị, chỗ của ảnh còn dư lại kia, hôm nay tụi em mới lấy ra đốt pháo chơi”. Trạ Tử giơ cây nhang trong tay lên, “Là cái này nè”.

Diêu Tam Tam liền lôi kéo nó, nói: “Trạ Tử, em cũng thông minh đấy, không thể để cho Nhị Văn bôi đen được. Theo chị đến nhà chú hai, nói cho rõ ràng việc này, cứ nói như em mới vừa nói vậy”.

Chuyện phóng hỏa đốt đồng cỏ khô, cứ như vậy bị phá. Diêu Tam Tam rên sất khi còn nóng, vội vã kéo Trạ Tử đến nhà chú hai. Trạ Tử vừa thấy chú hai, liền tuôn hết, tuôn hết ra ngoài.

“Bác hai, bác nói Nhị Văn không được đổ thừa con, thật sự không phải con châm lửa đâu, là ảnh châm đó. Con không có đốt, con chỉ canh chừng cho ảnh thôi”.

Chú hai Diêu tức giận đến suýt ngất, mặt mũi đỏ ngầu, chạy vội vào sân rộng lớn mấy tiếng: “Nhị Văn!” Không ai đáp lại, đoán chừng Nhị Văn đã sớm chạy ra ngoài chơi rồi. Diêu Tam Tam vội vàng kéo tay áo chú hai mà nói:

“Chú hai, chú khoan tức giận đã, đồng cỏ dù sao cũng đã cháy, cũng không đáng giá gì, nhưng con là sợ Nhị Văn làm được chuyện này rồi to gan lớn mật, nếu như không biết lỗi, sau này sợ sẽ đi con đường sai trái,

gây ra họa lớn, nếu vậy thì thật sự nguy rồi. Nhị Văn là em con, con nghĩ phải khiến nó biết lỗi của mình, không thể để nó học thói xấu”.

“Ngày khác gây họa lớn hử? Nó gây họa còn ít hay sao? Bây giờ nó gây họa còn chưa đủ lớn hay sao?” Chú hai giận đến nỗi xoay tới xoay lui tại chỗ, “Giờ đã dám phóng hỏa, lớn lên nó còn không dám giết người hay sao?” Nói đoạn xông vào nhà rống to: “Mẹ Đại Văn, bà ra đây cho tôi!”.

Thím hai ở trong nhà chính, vừa nghe thấy Nhị Văn phóng hỏa đốt đồng cỏ nhà Tam Tam, biết đuối lý, nhưng lòng bao che vẫn chiếm thượng phong, liền định trốn trong nhà không ra ngoài. Chú hai rống mấy tiếng, không ai đáp lại, bèn thở phì phò chạy ra ngoài tìm Nhị Văn.

Chú hai dạy dỗ Nhị Văn ra sao, Diêu Tam Tam cũng không đi hỏi kỹ, chỉ nghe nói thím hai dẫn Diêu lão nãi đến, đi theo khuyên bảo xin hộ, che chở Nhị Văn, nhưng chú hai vẫn dần cho Nhị Văn một trận. Kể từ hôm đó, chú hai liền nhốt Nhị Văn ở nhà, cho đến khi nghỉ đông trước khi vào học cũng không cho nó ra khỏi cửa.

Thú vị còn có thím ba, sau khi mọi việc bị phơi bày, thím ba gặp ai cũng kể lể, nói Trụ Tử nhà mình là một đứa trẻ ngoan ngoãn đáng hoàng, cũng là bị Nhị Văn làm hư, về sau sẽ không cho nó chơi cùng Nhị Văn nữa.

Thật ra thì Diêu Tam Tam còn nghĩ tới vấn đề dạy con của nhà chú hai, chú hai cũng là người hiểu chuyện, thế mà ba đứa con trai, đều dạy dỗ chẳng nên, đặc biệt là Nhị Văn, tính tình vô cùng không tốt, giờ còn làm ra chuyện phóng hỏa. Một mặt, không thoát khỏi công lao nuôi chiều vô độ của Diêu lão nãi và thím hai, một chút công bằng cũng không có; mặt khác, là cũng là bản thân chú hai chưa tròn trách nhiệm.

Cái gọi là dạy không nên, là lỗi của cha. Chú hai là một người nông dân chất phác, trình độ không có bao nhiêu, tính tình lại có chút giống với Diêu lão gia, cả ngày chỉ lo làm việc ăn cơm, bình thường ít bận tâm trông nom ba đứa con trai, phạm lỗi nhỏ, thì không để ý tới; mắc lỗi lớn, thì đập cho một trận.

Đánh một trận là quản được hay sao? Bình thường không dạy dỗ đáng hoàng, tính xấu đã tập thành, mắc phải lỗi lớn mới dùng đến đòn roi, thì sao có thể dạy dỗ được trẻ nhỏ!

41. Chương 41: Làm Mai

Tháng giêng nông nhàn, có cảm giác chỉ trong chớp mắt, kì nghỉ đông đã trôi qua. Kể từ đầu xuân, chị em nhà họ Diêu lại mua hai con heo con về nuôi, Diêu Tiểu Cải còn dự tính là phải mua thêm ít gà.

“Nuôi gà kiếm trứng đi, nuôi gà thì mình không cần phải trông nom nó, cũng không cần phải cho ăn, tự nó biết đi kiếm ăn rồi, chẳng những trứng gà có thể bán lấy tiền, mà thỉnh thoảng mình còn có thể rang vài trứng ăn đúng không?”.

Lời nói của Diêu Tiểu Cải khiến Tam Tam, chị hai và Tiểu Tứ đều phì cười, nhưng cô nói cũng đúng, nuôi gà ở nông thôn, bình thường vốn không cần cho ăn, rau dại, trùn đất, hạt cỏ, thức vụn gì gà cũng ăn được. Diêu Tiểu Đông nghĩ, dù sao mình cũng không thiếu tiền mua gà con, liền đồng ý.

“Được đấy, gà con không đắt, mình tiêu ít tiền, mua hơn chục con, nuôi lớn rồi, gà trống thì bán đi, gà mái thì giữ lại đẻ trứng”.

“Em còn muốn nuôi mấy con ngỗng nữa, vừa nhìn thấy trứng ngỗng to dùng là em phát thèm, ngỗng cũng sạch sẽ, còn tốt hơn gà nhiều”. Diêu Tiểu Cải nói thêm.

“Được rồi, bây giờ mình chưa có điều kiện nuôi ngỗng đâu, mình không có chuồng ngỗng, mà ngỗng thì còn phải cho nó xuống nước nữa, nhiều thì chị nghĩ nuôi không xong, mà ít, thì chỉ có hai ba con ngỗng, cũng không đáng để phải lừa nó chạy tới tận đập nước”.

Diêu Tiểu Đông nghiêm túc giải thích với Diêu Tiểu Cải, Diêu Tam Tam ở bên cạnh đã sớm cười toe toét. “Chị ba, con gì chị cũng muốn nuôi, chị muốn làm người chăn nuôi chuyên nghiệp hử!”.

“Sao không được nào? Chờ sau này chị có điều kiện, chị sẽ nuôi vài trăm con ngỗng luôn”.

Rất nhanh người bán gà con đã ghé đến thôn, người bán gà cưỡi xe đạp, sau xe cột thêm một cái giỏ cao. Đầu xuân còn se lạnh, gà con mới nở rất yếu ớt, sợ lạnh. Trên cái giỏ đẹp ấy là thảm ủ ấm, lót trong giỏ lại là cỏ mềm, bảo vệ gà con bên trong được ấm áp.

Người bán gà con kéo dài giọng, rao bán bằng những tiếng nhấn nhá: “Gà con đây~ Ai mua gà con đây ~”
Tiểu Tứ vừa nghe thấy tiếng rao tựa như ca hát này, liền vui sướng chạy vào nhà.

“Chị ba chị ba, người bán gà con tới rồi”.

Diêu Tam Tam chạy ra ngoài trước, gọi người bán gà con lại. Diêu Tiểu Cải vội vàng xách giỏ mây, bên trong nhét đầy cỏ mềm, ở giữa còn có một cái tổ mềm mại ấm áp, thuận tay cầm thêm một tấm vải bông cũ nát, rồi mới ra ngoài mua gà con

Người bán gà con bị Diêu Tam Tam gọi lại, nghe thấy cô muốn mua, liền dừng xe đạp, kêu Tam Tam và Diêu Tiểu Đông giúp một tay, khiêng giỏ đặt xuống đất, cẩn thận vạch tấm thảm phủ bên trên. Bên dưới là từng sọt từng sọt gà con, vàng tươi, lông xù, càng nhìn càng thấy đáng yêu.

Diêu Tiểu Đông và Diêu Tiểu Cải hết sức cẩn thận chọn lựa gà con, hiển nhiên các cô sẽ chọn loại thoát nhìn lạnh lợi cứng cáp, gà con yếu ớt khó nuôi lắm, rất dễ chết. Gà con lạnh lợi mới dễ sống. Thím ba Vương hàng xóm cũng ra mua gà con, vừa nhìn thấy họ chọn gà con, liền cười nói:

“Con bé ngốc này, con chọn gà con, phải nhìn gà trống gà mái. Con con đang chọn đó, đầu lớn chân cao, con nhìn cái mông nó coi, tròn trịa như vậy, nhất định là gà trống”.

Gà con lông lá như vậy, cũng có thể nhìn ra gà trống gà mái sao? Chẳng phải đều là quả cầu lông xù sao! Về phần cái mông gà – gà nhỏ như vậy, có thể nhìn được cái mông sao? Diêu Tiểu Cải mỗi tay cầm một con, so sánh cả buổi, vẫn cứ cảm thấy giống nhau, định nhờ thím ba chọn giúp.

Phân biệt gà con trống mái, kiếp trước Diêu Tam Tam cũng đã từng nghe nói, thế nhưng đưa cô chọn thì lại không được, cảm giác chọn gà mái, mà cứ thấy toàn giống gà trống. Diêu Tiểu Cải liền nhìn thím ba Vương lựa, thím ba Vương nói, đầu nhỏ chân ngắn mông nhọn mới là gà mái. Diêu Tam Tam cứ nhìn con gà thím ba lựa ra, nhưng nhìn mãi cũng không thấy có gì khác nhau.

Bốn chị em mua một hơi bốn mươi con gà, gà con dễ chết, nhưng chỉ cần nuôi dưỡng cẩn thận, thì vẫn có thể nuôi lớn hai ba mươi con, đủ để nhà các cô nuôi rồi.

Tháng ba, con dê cái trước đây Diêu Tam Tam mua sinh hai con dê nhỏ. Ngay từ tháng giêng, Diêu Tam Tam đã mua thêm hai con dê cái, cộng thêm con dê giữ lại kia, thế mà đã được một đàn dê nhỏ rồi, Diêu Tiểu Đông và Diêu Tiểu Cải bắt đầu bận rộn cày bừa vụ xuân, lúc xuống ruộng còn thuận tay cắt cỏ xanh, ngay cả Tiểu Tứ cũng có thể phụ chăn dê, chủ nhật là Tiểu Tứ lại dắt dê ra ngoài, thả ở dốc cỏ gần đập nước.

Bốn chị em đều hết sức chịu khó, bận rộn muốn chết, công việc gần như làm hoài không hết. Thế mà chẳng bao giờ than mệt than khổ, mệt một chút khổ một chút nhưng chứng minh được rằng, có việc để làm, có thể kiếm tiền, có thể khiến cuộc sống trở nên tốt đẹp hơn!

Từ đầu xuân, Diêu Tam Tam đã bắt đầu thu cá trê lại rồi, Bào Kim Đông cũng thu, nhưng được bạn học của hắn tuyên truyền, không chỉ thu ở thôn mình mà còn thu chủ yếu ở các thôn lân cận, cứ mỗi chủ nhật, Bào Kim Đông lại đánh xe lừa đến Niệm Thành đưa cá. d'đ.l,qđ Bào Kim Đông nói, bây giờ càng ngày càng cảm thấy việc làm ăn này có thể làm, đến hè là hắn đã học xong trung học rồi, phải tính toán làm ăn chăm chỉ.

Trước vụ gặt lúa mạch, Diêu Liên Phát chợt trở lại, một buổi sáng tinh mơ bước xuống xe đồ, Diêu Liên Phát xách một bao vải, lặng lẽ vào cửa nhà.

Muốn hỏi tại sao ông ấy dám trở về hả? Mùa lúa mạch bận rộn, cán bộ thôn cũng cần phải gặt lúa chứ, nhà mình đã bận tối tăm mặt mày, nên sẽ không hơi đâu đi nhìn chăm chăm vào chuyện kế hoạch hóa gia đình nữa. Gặt lúa một người làm mười người dùng, Diêu Liên Phát bèn lặng lẽ trở về thu hoạch.

Mùa thu hoạch lúa mạch năm rồi vừa kết thúc là Diêu Liên Phát ra đi, bây giờ trở lại, là để thu lúa mạch, vả lại, Diêu Liên Phát cũng đã vắng nhà suốt một năm rồi.

Lần này Diêu Liên Phát trở lại, có vẻ vui mừng lắm. Ông thấy nhà mình mới xây tường rào, trong sân còn có mấy con dê, mặc dù đã nghe nói từ trước, nhưng vẫn còn có chút kinh ngạc, mấy đứa nhỏ này ở nhà, đúng là giỏi giấu thật. Ông đi lòng vòng từ trong nhà ra ngoài ngõ, coi bộ hài lòng lắm.

“Cha, sao mẹ con không về vậy?”. Diêu Tiểu Đông hỏi.

“Về làm gì?”. Diêu Liên Phát nói, “Mẹ mày bây giờ không giống trước, sao để bà ấy về được”.

Diêu Tam Tam ngẫm nghĩ mấy lời này một chút, liền suy đoán, có phải Trương Hồng Cúc lại mang thai hay không? Quả nhiên, Diêu Liên Phát nói tiếp:

“Thân mình mẹ mày cũng hơn ba tháng rồi, đường xá xa xôi nên tao không cho trở về, gặt lúa mạch xong tao phải đi liền”.

Diêu Liên Phát thấy Tiểu Tứ, cũng không có cảm xúc gì, Diêu Tiểu Cải lặng lẽ đẩy Tiểu Tứ một cái, Tiểu Tứ liền rụt rè kêu một tiếng “cha”. Diêu Liên Phát nhìn Tiểu Tứ mấy lần, nói: “Mới đó mà cũng tám tuổi rồi, Diêu Liên Phát liền lèu. ở nhà phải nghe lời chị hai mày, đừng có gây chuyện thêm”.

“Cha, Tiểu Tứ rất nghe lời, cha không cần lo lắng”. Diêu Tiểu Đông mau lẹ nói, “Nó đi học đứng hạng nhất, tan học rồi còn giúp con chăn dê cắt cỏ nữa!”.

Diêu Liên Phát gật gù đầu, rồi nói: “Cha đến nhà nội bây giờ một chút, cho bà ấy hay một tiếng là cha về rồi”. Nói rồi đi luôn, Diêu Tam Tam quay sang nhìn Tiểu Tứ, thấy trên gương mặt nhỏ bé của nó là vẻ sợ hãi nhút nhát thì không khỏi đau lòng. Tiểu Tứ với người cha Diêu Liên Phát này, trên cơ bản là không có tình cảm gì, chưa từng chung đụng, thêm vào đó là lo sợ Diêu Liên Phát sẽ trách mắng nó về việc không được cho phép đã chạy từ nhà bà ngoại về đây, nên nó càng sợ ông hơn.

Diêu Tam Tam vỗ vỗ Tiểu Tứ an ủi, thuận tay đùa nghịch bím tóc trên đầu nó, tóc Tiểu Tứ đã dài ra rồi, vểnh vểnh lên cứ như hai cái sừng cừu nhỏ.

Diêu Liên Phát đến gặp Diêu lão nãi và Diêu lão gia trước, rồi mới trở về hỏi chút chuyện trong nhà, sau lại mang một mớ giấy tiền vàng bạc ra cửa, đoán chừng là đã lâu không ở nhà, nên giờ đến đốt giấy tiền trên mộ phần tổ tiên.

Tối đến, chú hai Diêu và chú ba Diêu đến nhà ngồi chơi, Diêu Liên Phát liền sai con gái làm bốn món xào, mời hai em trai uống rượu, lại cố ý mời cả Diêu lão gia đến, uống rượu chuyện trò, nói suốt cả đêm, Diêu Liên Phát kể chuyện lên Thiên Tân. Ông không học thức, không tay nghề, vào tuổi của ông, thì tay nghề cũng khó mà học được, chỉ có thể nhận khuôn vác, ban đầu làm ở xưởng đá, hiện giờ thì đã thành công nhân xây dựng làm mấy công việc đơn giản.

“Mẹ Tiểu Đông không có việc làm, nên theo người ta đi nhặt phế liệu, bây giờ không làm nữa, không thể để nó chạy khắp nơi, trong thành phố cũng tra kế hoạch hóa gia đình nghiêm lắm”. Diêu Liên Phát nhấp miếng rượu, hào hứng nói: “Mẹ Tiểu Đông lại mang thai rồi, mấy người yên tâm, lần này nhất định là con trai, con đã tính rồi. Người ta có tìm cho con một tấm bằng sinh trai sinh gái, nghe nói là đã từng được dùng trong cung đình triều Thanh, rất linh, ai đã dùng qua đều nói đúng. Con tính rồi, theo như số tuổi thai, thì nhất định là con trai không thể nào sai được”.

Diêu lão gia gật đầu, nói: “Là con trai thì tốt rồi, là con trai, thì xem như tao với mẹ bây giờ được nhẹ lòng”.

“Không sai được, không chỉ tính theo bằng sinh trai sinh gái đó, mà ở chỗ con, còn có một ông thầy trung y về hưu, đã bắt mạch cho vợ con rồi, tay trái áp mạch, đã nghe câu nam trái nữ phải chứ? Tay trái áp mạch, thì chính là con trai”.

Diêu Tam Tam ở cạnh đó nghe thấy, không khỏi khó chịu trong lòng, cô thật sự hi vọng Trương Hồng Cúc có thể bình an sinh ra cái thai kia, nếu có thể là con trai, chắc Diêu Liên Phát có thể an tâm sống qua ngày, an tâm chăm lo cái nhà này rồi.

Người đã bước sang tuổi bốn mươi, mà vẫn còn phải trốn tránh ở bên ngoài để sinh con trai, vừa bị ai lại vừa đáng thương.

Diêu lão gia nói: “Chờ mẹ Tiểu Đông sinh đứa nhỏ ra, thì cái nhà này của mày, cũng nên xử lý, mấy đứa con gái lớn hết cả rồi, cần phải sắp xếp đi, phòng ốc phải xây, trong ngoài nhà phải êm xuôi. Nhà cũ kĩ như này, trong thôn còn được mấy cái chứ?”.

“Đúng vậy”. Diêu Liên Phát nói: “Mấy đứa nhỏ chịu khó, con cũng có thể làm ra tiền, con cố gắng làm hai năm, bảo đảm sẽ xây được nhà mới”.

Bốn cha con họ, chuyện trò đến tận khuya, Diêu Tam Tam cũng phải rất khuya mới ngủ, sáng hôm sau liền dậy trễ. Lúc Bào Kim Đông tới gọi cô đi học, Diêu Tam Tam còn đang bận chải đầu.

“Anh Kim Đông, anh chờ em một lát”.

“Em nhanh nhanh một chút, dậy trễ hả? Em không có thời gian để ăn cơm đâu nha”.

Diêu Liên Phát nghe tiếng thì bước ra khỏi nhà, kêu Bào Kim Đông: “Kim Đông đó hả, đừng có đứng ngoài cửa nói chuyện, vào nhà ngồi đi”.

“Chú, con chờ Tam Tam đi học, con đạp xe đèo nó”. Bào Kim Đông dựng xe ngoài cổng, bước vào sân nhà họ Diêu, đứng trong sân trêu chọc hai con dê nhỏ.

Diêu Tiểu Cải đem cỏ ra cho dê ăn, thấy Bào Kim Đông thì nói: “Để Tam Tam ăn mấy miếng cơm đi, anh chờ nó một chút không được sao? Sáng sớm đói bụng, sao nghe giảng nổi?”.

“Cuốn bánh rán cho nó ăn trên đường đi, không thể tới trễ được, tới trễ sẽ bị giáo viên mắng đấy”. Bào Kim Đông nói.

Diêu Liên Phát quan sát Bào Kim Đông một lát rồi hỏi, “Kim Đông học lớp mấy rồi?”.

“Lớp chín rồi chú, còn hơn hai tháng nữa là tốt nghiệp”

“Chắc cũng mười sáu mười bảy rồi hả?”

“Tuổi mụ là mười bảy rồi ạ, con bằng tuổi với Tiểu Đông. Lúc trước con đi học muộn”.

Diêu Tam Tam vội vã chải đầu xong, tiện tay cột đuôi ngựa, chạy đi cuốn bánh rán, vừa ăn vừa nhảy lên xe đạp theo Bào Kim Đông đi học. Cô thật sự không dám chậm trễ, thầy Hàn lớp cô nghiêm khắc vô cùng, đến trễ thế nào cũng phải đứng học hết buổi.

Diêu Liên Phát nhìn Bào Kim Đông đạp xe đèo Tam Tam đi, hỏi Diêu Tiểu Cải đang cho dê ăn: “Kim Đông sao lại tới chỗ Tam Tam đi?”.

“Vì Tam Tam không có xe đạp”. Diêu Tiểu Cải nói, “Anh ấy tiện đường giúp một tay”.

“Ừ”. Diêu Liên Phát lẩm bẩm một câu: “Hai Bào(*) cũng không có gì đặc biệt, thế mà sinh mấy thằng con trai thẳng nào thẳng nấy đều không tồi”.

(*)Nguyên văn là Bào lão nhị.

Mấy ngày sau, trường học cho nghỉ để gặt lúa, Diêu Liên Phát dẫn ba đứa con gái đi cắt lúa mạch, Tiểu Tứ không đi theo mà ở nhà nấu cơm, trông coi sân phơi lúa.

Bốn chị em nhà họ Diêu đều giỏi giang chịu khó, mấy mẫu lúa mạch thu xong rất nhanh, cắt lúa xong hết rồi, thì phải đập sạch vỏ và râu lúa, ban ngày đem ra phơi nắng, tối đến che lại, cứ phơi như thế mấy con nắng tốt, khô rồi, là có thể đem vào nhà cất giữ.

Chiều hôm nọ, Diêu Liên Phát với ba đứa con đang băm rạ thì thím Lưu đi tới sân lúa nhà họ Diêu, tùy ý nói chút chuyện nhà, rồi đột nhiên hỏi:

“Tôi nói ông anh nè, mấy đứa con gái nhà anh, đứa nào đứa nấy đều khiến người ta yêu thích, con gái lớn nhà anh đây mười bảy rồi chứ? Cũng nên tìm nhà chồng rồi. Tôi muốn làm mai cho nhà anh đây, không biết anh thấy thế nào”.

Hàm ý của thím Lưu, dĩ nhiên Diêu Liên Phát nghe được, chính là đang hỏi ông, đứa con gái lớn này, ông muốn giữ ở nhà bắt rể hay muốn gả nó ra ngoài?

Diêu Liên Phát cười cười rồi nói: “Chuyện này, tôi phải thương lượng với mẹ nó, tạm thời chưa có chủ ý gì, tính đợi vài năm nữa lại nói”.

“Ôi dào, ta nói ông anh ơi, con gái bây giờ, mười bảy mười tám vừa đúng tuổi tính chuyện chồng con rồi, đợi thêm mấy năm nữa thì người tốt đã bị người ta chọn hết sạch, vậy coi như là lỡ làng rồi”.

Diêu Liên Phát nói: “Thím cũng thấy đó, trước mắt trong nhà tôi còn có chút khó khăn, phòng ốc còn chưa có!”.

“Anh gả nó ra ngoài, thì đâu cần phải xây nhà?” Thím Lưu nói, “Gả con gái đi, cũng thêm một người con rể tới giúp anh một tay, anh muốn xây nhà có gì mà khó nữa?”.

“Tôi gả nó ra ngoài, cũng không phải không được, quan trọng là phải có người thích hợp, gia đình càng phải thích hợp”.

Diêu Tam Tam cảm thấy quái lạ, sao tự nhiên Diêu Liên Phát lại đồng ý gả Diêu Tiểu Đông ra ngoài? Cô còn tưởng rằng chuyện này nhất định phải trải qua một phen trắc trở vô cùng nữa chứ! Cô nhìn Diêu Tiểu Đông, Diêu Tiểu Đông cúi đầu làm việc, chỉ thấy mái đầu đen nhánh của cô, không thấy được vẻ mặt gì.

Thím Lưu nghe vậy, có vẻ vui mừng lắm, nói: “Anh chàng mà tôi nói kia, điều kiện tất nhiên là không tệ, họ Dương, con người tử tế lắm, mở tiệm cơm ở trên đường đấy!”.

...

42. Chương 42: Gặp Gỡ Đối Tượng

“Anh chàng mà tôi nói kia, điều kiện tất nhiên là không tệ, họ Dương, con người tử tế lắm, mở tiệm cơm ở trên đường đấy!”.

Thím Lưu vội vàng tới làm mai cho Diêu Tiểu Đông, Diêu Tam Tam vừa nghe, đây chẳng phải là đang nói Dương Bắc Kinh đó sao. Chắc chắn, anh hai Dương đúng là ra tay thật nhanh lẹ!

Diêu Tiểu Cải liếc nhìn Diêu Tiểu Đông đang cúi đầu làm việc, lặng lẽ dựa sát vào Tam Tam, khẽ tai nói nhỏ.

“Tam Tam, sao nói nghe giống anh hai Dương quá vậy?”.

“Chắc là vậy, trên đường này cũng không có mấy tiệm ăn, còn là họ Dương nữa”.

“Cha vừa mới về mấy ngày, sao anh ấy biết được ta? Chị cảm thấy... chắc trong này có chuyện gì đó đúng không?”.

“Cái này... khó mà nói được”. Thật ra Diêu Tam Tam muốn nói, Dương Bắc Kinh có tình báo đấy chứ, hơn nữa tình báo này không phải ai khác, cũng không phải Diêu Tiểu Đông, Diêu Tiểu Đông bận rộn gặt lúa mạch mấy ngày nay, không hề lên trên trấn.

Tình báo trong lúc ấy đương nhiên chính là Diêu Tam Tam cô đây! Một ngày trước khi trường học cho nghỉ gặt lúa, cô đã gặp Dương Bắc Kinh, lúc ấy Dương Bắc Kinh liền hỏi cô, hỏi nhà em gặt lúa chỉ có mấy người con gái, có thể làm nổi không? Cha mẹ em không trở về sao? Diêu Tam Tam thuận miệng đáp, cha cô đã trở về.

Chỉ có điều, chuyện làm mai này, cô thật sự không biết trước!

Diêu Tiểu Cải bĩu môi, nói: “Ánh mắt anh ấy cũng không tồi, nhìn trúng chị hai mình rồi. Theo chị thấy anh ấy so với chị hai còn kém một chút, chị hai mình tốt như thế”.

“Không tính là quá kém, tạm được mà?” Diêu Tam Tam nói rồi bĩu bĩu môi, ý bảo Diêu Tiểu Cải lắng nghe Diêu Liên Phát nói chuyện với thím Lưu.

Bên kia, thím Lưu vẫn còn đang ra sức giới thiệu. “Nhà ấy có quan hệ họ hàng với nhà tôi, mẹ nó là chị em họ xa với tôi. Về con người thì anh cứ việc yên tâm đi, tôi đây dám cam đoan. Diễn đàn lê quý đôn. Thật sự không phải tôi khen, thằng nhóc kia gọi là Dương Bắc Kinh, con người tốt không nói, tính khí cũng tốt, nhân phẩm lại càng tốt hơn, có tay nghề, có thể kiếm tiền, người như vậy không có nhiều đâu”.

“Bao nhiêu tuổi? Trong nhà có mấy anh em?” Diêu Liên Phát hỏi.

“Năm nay mười chín, hai anh em, không có chị em nào nữa. Anh nó đã cưới vợ hồi năm ngoái rồi”.

“Chỉ có hai anh em à”. Diêu Liên Phát lẩm bẩm một câu, hình như không hài lòng lắm với việc hai anh em. “Cha nó có mấy anh em? Cha mẹ bao nhiêu tuổi rồi?”.

Thím Lưu cười nói: “Cha mẹ nó mất từ lúc nó còn nhỏ rồi. Hộ nhà họ Dương lại không lớn, nhưng mà hai anh em người ta rất chịu khó, cửa tiệm mở ra rất đắt khách, anh nó còn nhân tiện làm thêm mấy việc buôn bán khác, của cải không ít. Anh nó cưới vợ, dựng một căn nhà lớn bốn gian, bây giờ đang thu xếp nền nhà cho nó, chắc chắn cũng sẽ là một căn nhà lớn”.

Mai mới tìm đối tượng ở nông thôn, không để ý gì khác ngoài những thứ này, trừ việc muốn tìm người thích hợp, đương nhiên còn phải chú ý gia cảnh, dòng dõi, nhà cửa. Gia đình biệt lập, thế lực đơn bạc ở trong thôn, sẽ không chiếm được ưu thế trong cảm nhận của lớp người lớn tuổi, bình thường người ta kết thân, thường muốn tìm những dòng họ lớn người đông thế mạnh.

Quả nhiên, Diêu Liên Phát chép chép miệng, nói: “Gia đình đơn chiếc dễ bị người ta qua mặt, nhà tôi nuôi bốn đứa con gái, sức lực đã yếu rồi, chỉ hi vọng con gái cũng có thể tìm cửa nhà lớn, có lực lượng nhà chồng, ít nhiều gì tôi cũng có thể dựa vào một chút. Lại nói thằng nhóc kia cha mẹ đều không còn, không có người lớn nương dựa, mọi sự đều dựa vào bản thân, con gái tôi sẽ phải chịu uất ức, tôi thấy không được tốt lắm”.

“Ôi trời, ông anh ơi, thời đại nào rồi mà anh còn coi trọng lễ lối cũ đó! Hộ gia đình lớn, gia tộc nhiều người thì có thể làm gì? Hộ gia đình lớn cũng không thể giúp mình lớn mạnh được, dựa vào cha mẹ nói chung cũng không thể lâu dài, cha mẹ không giúp được nó cả đời, còn như gia nghiệp tự mình kiếm được kia? Nó giỏi giang như thế, không phải anh lại càng có mặt mũi hay sao?”. Thím Lưu nói mấy lời này, thiếu chút nữa Diêu Tam Tam cũng phải trầm trồ khen ngợi. Thấy Diêu Liên Phát không lên tiếng, thím Lưu nói thêm:

“Thằng nhóc này người ta có tay nghề, mở tiệm ăn mặt tiền, thông minh có thể làm ra tiền, anh đi đâu mà tìm người tốt như vậy đây? d.đ,l-q-đ. Tiểu Đông nhà anh là một cô gái tốt, chứ nếu kém cỏi thì tôi cũng đâu giới thiệu cho nhà anh, chẳng lẽ anh còn không tin tôi sao? Nói tới điều kiện thằng bé thì quả thật không tệ đâu, anh nhất định phải đồng ý, bỏ qua mối này sẽ tiếc lắm đấy”.

Phải nói bà mai Dương Bắc Kinh nhờ cậy này, thật đúng là biết ăn nói, nói giúp cho anh không ít. Diêu Liên Phát lại trò chuyện với bà ấy một lúc lâu, rồi cuộc nói:

“Lời thím nói đương nhiên tôi tin tưởng, vậy để tôi xem lại, nếu thích hợp thì liền gặp mặt. Nhưng cũng phải nói trước, thím biết rồi đấy, gia đình tôi tạm thời có khó khăn, nếu muốn con gái tôi gả cho nhà đó, thì nó phải đỡ dần tôi, con gái tôi nuôi lớn, đâu thể tặng không cho nhà nó được”.

Diêu Tiểu Đông nghe thấy cha mình nói như vậy, thì đầu càng cúi thấp hơn. Lời này của Diêu Liên Phát nói trắng ra là con gái tôi muốn thành với anh, thì anh phải bỏ ra chút tiền, bỏ ra chút sức, anh phải tận tâm giúp đỡ tôi, thỏa mãn yêu cầu của tôi.

Thím Lưu cười nói: “Không cần anh phải nói, lẽ hỏi nhất định không thể thiếu, lẽ hỏi mà thiếu, khỏi cần đợi anh ngại, tự tôi đã cảm thấy mất mặt rồi!”.

Chỉ tốn chút thời gian như vậy, một mối hôn sự coi như đã thành hơn phân nửa, chỉ còn chờ hai bên gặp gỡ xem mắt. Cảm giác giống như lựa cải trắng trả giá tiền, thế mà Diêu Liên Phát còn nói đến đúng tình hợp lý.

May mắn là, gốc cải trắng Diêu Tiểu Đông, được bán cho người thật tâm yêu thích cô là Dương Bắc Kinh.

Diêu Liên Phát nói chuyện với thím Lưu, bên này Tam Tam với Diêu Tiểu Cải cũng vừa làm việc, vừa nhỏ giọng nói chuyện, trên ghẹo Diêu Tiểu Đông.

“Chị hai, chị xem cái ông anh họ Dương này, thật là xấu xa mà, ổng dám đặt chủ ý lên chị hai người ta”. Diêu Tam Tam nói.

“Chớ cần người thường không sửa, anh hai Dương im im không lên tiếng thế mà xuống miệng cắn một cái đấy”. Diêu Tiểu Cải nói.

“Chị hai, vừa mới làm mối xong, phải xem mắt rồi, chị có vừa lòng hay không đây?”.

“Chị hai, chị hãy thành thật khai báo đi, có phải chị đã sớm làm phản rồi không? Cha mới vừa về, mà sao người làm mai đã tìm đến nhanh như vậy rồi?”.

“Hai đứa nói mò cái gì đó!” Diêu Tiểu Đông vừa thẹn vừa vội, tức giận đẩy hai đứa em, “Để cha biết được, không biết phải nói như thế nào đây!”.

Ba chị em nhỏ giọng cười đùa, đương nhiên không dám để Diêu Liên Phát nghe được.

Mèo Mạnh Mẽ - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Trương Hồng Cúc không có nhà, chuyện xem mắt này theo lý phải có người lớn là phái nữ đi theo, mục đích gần như là để giúp “mở to mắt” đánh giá, vì thế Diêu Liên Phát liền kêu Diêu lão nãi ra mặt, gọi luôn thím hai Diêu đến cho có vẻ trong nhà nhiều người. Cũng do chuyện tốt trước đó thím ba Diêu đã làm, nên Diêu Liên Phát không gọi bà ta.

Buổi xem mắt được ấn định vào vài ngày sau đó, địa điểm hẹn xem mắt là ở nhà thím Lưu. Ngày đó ăn xong bữa sáng, Diêu lão nãi theo thím hai Diêu tới nơi, mấy chị em còn đang bận cho heo cho dê ăn, Diêu lão nãi vừa vào cửa, liếc Diêu Tiểu Đông một cái, nhún nhún nói với Diêu Liên Phát:

“Mày tính để nó gả ra ngoài hả? Không phải mày muốn giữ nó ở nhà bắt rể sao? Cứ coi như sau này mẹ Tiểu Đông sinh được con trai đi, thì mày cũng bốn chục tuổi rồi, đợi đến lúc thằng bé đủ tuổi cưới vợ cần có tiền thì mày đã sáu bảy chục tuổi, nhất định không còn bao nhiêu sức lực. Để Tiểu Đông ở lại, họ Diêu cũng nhiều thêm một nhà, tương lai còn giúp đỡ em trai”.

Diêu Liên Phát nói không e dè: “Con cũng tính như vậy, nhưng mẹ thấy đó, nhà con bây giờ nghèo xơ nghèo xác, nếu con bắt rể thì phải xây nhà cho nó, đặt mua đồ dùng, mấy việc tốn tiền đều là của con, đến lúc đó con lấy gì mà nuôi con trai? Chẳng bằng gả mấy đứa nó ra ngoài, con còn thu được chút ít lễ hồi, xây nhà lên, gom ít tiền, giữ lại để tương lai con trai tiêu dùng. Lại nói, mấy đứa nó cũng gả cho nhà giàu người ta, cũng có thể giúp đỡ con, sau này lo cho em trai đi học, cưới vợ”.

Diêu Tam Tam, Diêu Tiểu Cải và cả Diêu Tiểu Đông mấy này nay đều tự cảm thấy quái lạ, sao tự nhiên Diêu Liên Phát lại đồng ý gả Diêu Tiểu Đông ra ngoài, thì ra là ông muốn như vậy! Như đã nói qua, lần tính toán này của Diêu Liên Phát thật đúng là rất có đạo lý!

Tất cả vì con trai, chị em nhà họ Diêu cũng đều đã quen. Lại nói bây giờ chuyện Diêu Tiểu Đông với Dương Bắc Kinh có thể thành, ít nhiều cũng nhờ Trương Hồng Cúc mang thai, được cho là con trai. Diêu Liên Phát hết sức tin tưởng, cảm thấy đã có con trai, chẳng những không cần phải giữ con gái ở nhà bắt rể mà còn có thể gom góp chút gia sản cho con trai.

Diêu lão nãi suy nghĩ một chút, hình như cũng đồng ý với cách nghĩ của Diêu Liên Phát, liền nói với Diêu Tiểu Đông đang quét sân: “Tiểu Đông, mày nhớ kỹ chưa, cha mẹ mày nuôi mày lớn như vậy, đừng có mà vừa mới gả ra đã quên nhà mẹ, cha mẹ mày không còn nhỏ tuổi nữa, tương lai em trai mày cần dùng tiền, mày phải giúp đỡ nhiều, nếu không thì đúng là vô lương tâm”.

Nói rồi Diêu lão nãi lại tiện tay chỉ trỏ mấy chị em, nói: “Tiểu Cải, Tam Tam, tụi mày cũng vậy, nhà nuôi mày lớn, không thể quên gốc rễ cội nguồn được, đừng có làm chuyện vô lương đó”.

Mấy chị em cũng không đáp lời, chỉ vui đầu làm việc. Làm xong việc nhà, đoàn người liền ra cửa đến nhà thím Lưu.

Vừa vào cổng nhà thím Lưu, đã thấy một chiếc xe gắn máy dựng trước sân. Diêu lão nãi và thím hai Diêu chăm chăm nhìn ngó mấy lần. Năm ấy xe gắn máy còn hiếm lạ, nhà bình thường không thể nào có được. Thím hai Diêu cười hì hì, nói: “Ô, cưới xe gắn máy tới, thật là có tiền nha”.

Diêu lão nãi trợn mắt nhìn thím hai Diêu một cái, ý bảo thím ta đừng có nói chuyện lung tung, để người ta nghe được sẽ chê cười. Lúc này thím Lưu đã từ trong nhà bước ra đón, Dương Bắc Kinh tất nhiên là đã tới sớm hơn một chút ngồi chờ, đi với anh còn có chị dâu, chính là vợ của Dương Quảng Châu cũng cười khanh khách ra đón, mời người nhà họ Diêu vào nhà ngồi.

Dương Bắc Kinh gặp cô dâu, Dương Quảng Châu là thân phận anh chồng không tiện đi theo. Phong tục của địa phương là anh chồng phải kiêng dè việc quá gần gũi với em dâu, tất nhiên xem mắt không thể chạy tới nhìn chăm chăm. Đương nhiên là Dương Quảng Châu cũng không thèm chấp, anh cũng đâu phải là không biết mặt, nói không chừng bây giờ con đang vụng trộm mừng thầm ở nhà!

Diêu Tiểu Đông cúi đầu đỏ mặt, giống như thật sự không biết Dương Bắc Kinh, Dương Bắc Kinh thấy mấy người Diêu lão nãi cũng không tiện gọi, liền mang theo mấy phần xầu hổ, khê mồm cười, lại móc thuốc lá ra mời Diêu Liên Phát hút.

“Chú, chú hút thuốc đi”.

Diêu Liên Phát quan sát Dương Bắc Kinh, rồi nhận thuốc lá. Mấy người lớn bước vào nhà, lúc Diêu Tam Tam đi qua Dương Bắc Kinh thì tình nghịch nháy mắt với anh mấy cái, len lén làm mặt quỷ trêu chọc anh. Diêu Tiểu Cãi còn tệ hơn, lúc đi tới, cố ý lấn Diêu Tiểu Đông qua bên Dương Bắc Kinh, Diêu Tiểu Đông liền bị đẩy sang bên cạnh anh.

Dương Bắc Kinh không giấu được vẻ mặt hân hoan, mừng rỡ nhìn Diêu Tiểu Đông, lại không tiện thể hiện ra, có nhiều người lớn đang ở đây, lại nói Diêu Liên Phát cũng không biết bọn họ vốn đã quen từ trước.

Diêu Tiểu Đông cũng ngẩng đầu nhìn Dương Bắc Kinh một cái, trong mắt là dịu dàng, tràn đầy ngưỡng mộ.

Thật ra xem mắt rất không thú vị, bản thân đôi nam nữ cần xem mắt không nói năng gì, tránh cho người ta nói tùy tiện không chừng chặc. Thím Lưu và chị hai Dương nhiệt tình trò chuyện với Diêu lão nãi và Diêu Liên Phát, nói từ chuyện thu hoạch lúa mạch, lúa trong nhà đã thu xong chưa? Đã gieo giống chưa? Năm nay độ ẩm của đất tốt lắm đó... Cảm giác như đã biết chuyện rồi còn trợn mắt nói cho có, hết sức nhàm chán.

Lòng vòng một hồi, rốt cuộc, Diêu lão nãi cũng bắt đầu hỏi Dương Bắc Kinh.

“Bao nhiêu tuổi rồi?”

“Mười chín ạ.”

“Trong nhà mở tiệm cơm à?”

“Vâng, con với anh trai mở một tiệm cơm nhỏ.”

“Có trông trọt gì không?”

“Trồng không nhiều lắm, trồng lương thực đủ ăn thôi ạ.”

.....

Diêu lão nãi hỏi đông hỏi tây, Dương Bắc Kinh trầm ổn bình thản trả lời từng câu một. Diêu Liên Phát không nói lời nào, ngồi đó vừa hút thuốc vừa quan sát Dương Bắc Kinh.

Ngồi chừng hai mươi phút, Diêu lão nãi liền đứng dậy muốn về, miệng nói: “Trong nhà còn có nhiều việc, xin về trước”.

Thím Lưu cũng không giữ lại, liền cùng với Dương Bắc Kinh và chị cả Dương tiễn mấy người nhà họ Diêu ra ngoài, ra đến đường lớn, Dương Bắc Kinh và chị dâu mình không tiễn nữa, dừng chân lại. Thím Lưu kéo Diêu lão nãi, tiếp tục đưa thêm một đoạn đường.

“Thím này, thím thấy thằng nhóc này thế nào?”. Thím Lưu cười hỏi.

“Ồi dào, thím đây làm bà nội, xem được hay không cũng không quan trọng”. Diêu lão nãi xoay đầu hỏi thím hai Diêu, “Mẹ Đại Văn, mày thấy thế nào?”.

Thím hai Diêu nói: “Con thấy không tệ, người ta tuần tú, còn mở tiệm cơm cười xe gắn máy, con sợ người ta không vừa ý Tiểu Đông thôi! Tiểu Đông có gì chứ? Gầy quá chừng, con gái người ta phải mong to vóc người khỏe mạnh mới phải, dễ sinh đẻ...”

Suy nghĩ này là thím hai Diêu lấy bản thân mình làm tiêu chuẩn, chê bai người nhà trước mặt thím Lưu, Tam Tam tức giận trong lòng, ngay cả Diêu lão nãi cũng cảm thấy thím hai Diêu không biết xấu hổ, hung hăng trợn mắt nhìn thím ta, mắng: “Cái miệng của mày, về kiếm cây kim may lại đi! Không nói chuyện không ai nói mày câm đâu”.

Thím Lưu chỉ cười, hỏi Diêu Liên Phát: “Ông anh, anh thấy sao?”.

Mấy cặp mắt liên tục trung lên người Diêu Liên Phát, Diêu Liên Phát nhả ra một ngụm khói rồi nói: “Tôi thấy được hay không cũng vậy, để xem ý kiến Tiểu Đông thôi”.

Như vậy có thể hiểu là, Diêu Liên Phát đã coi trọng hay không?

43. Chương 43: Bánh Ngọt Hai Bên

“Tôi thấy được hay không cũng vậy, để xem ý kiến Tiểu Đông thôi”.

Diêu Liên Phát nói như thế có phải tỏ vẻ rằng ông đã vừa ý hay không? Thím Lưu nghe vậy bèn nói: “Tiểu Đông này, đến phiên con bày tỏ thái độ rồi”.

“Cô kêu nó tỏ cái gì mà tỏ, bên nhà trai người ta còn chưa có đáp lời đâu! Chúng tôi phải suy nghĩ một chút rồi lại nói, cô cứ hỏi đảng trai bên kia trước đã”. Diêu lão nãi cướp lời.

Diêu lão nãi nói vậy, chính là muốn chờ nhà trai tỏ thái độ trước. Xem mắt ở nông thôn, cũng lắm sự ngoan ngoèo. Nếu như đàn gái tỏ ý: tôi vừa lòng, vậy lỡ như bên đảng trai không vừa ý, thì đảng gái sẽ lúng túng mất mặt. Chờ đảng trai tỏ ý trước, đảng gái sẽ không phải bị động như thế, lúc ấy dĩ nhiên có thể nói: tôi cũng chẳng vừa mắt anh! Như vậy sẽ không phải mất mặt.

Thím Lưu vừa nghe thế đã mừng rỡ vỗ đùi, cười ha hả: “Không cần hỏi, không cần hỏi, mới vừa rồi thằng bé đã nói với con, nói nó ưa thích cô cháu gái nhà thím, nó đã không có chỗ nào không vừa lòng, còn không phải là chỉ chờ nhà thím gật đầu hay sao?”.

Lời nói này, nếu Dương Bắc Kinh hẳn có chỗ nào không hài lòng, thì chuyện hôm nay ở đâu ra? Diêu Tam Tam nghe thế thiếu chút nữa đã bật cười, trao đổi ánh mắt với Diêu Tiểu Cải, hai đứa nháy nháy mắt cười trộm với chị hai.

Diêu Liên Phát quay sang Diêu Tiểu Đông, nói: “Tiểu Đông, mày thấy thế nào? Cha thấy thằng nhóc này không tệ, tuy rằng trong nhà hơi đơn chiếc, sau này không có cha mẹ chồng giúp đỡ vất vả, nhưng nhìn cũng thành thật đứng đắn, cha thấy mối hôn sự này, đồng ý đi”.

Diêu Liên Phát ngoài miệng hỏi ý Diêu Tiểu Đông, nhưng thật ra là đang bày tỏ thái độ, đã tự động bỏ qua ý kiến của Diêu Tiểu Đông. điển hình là quý đôn. Trong nhận thức của ông, Diêu Tiểu Đông chỉ là một đứa con gái mười sáu mười bảy tuổi, biết cái gì đâu, người lớn làm chủ là được. Cứ coi như người lớn làm chủ, chẳng phải cũng vì tốt cho tụi nó hay sao? Cũng may đối tượng đây là Dương Bắc Kinh, bằng không sẽ là một cuộc ép duyên.

Trong lòng thím Lưu đã nắm chắc ít nhiều, liền không hỏi tới Diêu Tiểu Đông nữa, nói tiếp theo lời Diêu Liên Phát: “Ôi, vậy là tôi đây làm bà mối thành công rồi? Thật tốt quá, ông anh à, người xưa nói chuyện chiếc khăn tay là thân gia, tôi thấy phiên chợ lần tới, để Bắc Kinh dẫn Tiểu Đông đi mua mấy bộ quần áo mặc đi, chúng ta nghiêm chỉnh xác định mối hôn sự này”.

“Tất nhiên là phải xác định”. Diêu Liên Phát nói. Ông cũng không muốn trì hoãn chuyện đính hôn, đính hôn nhanh chóng rồi ông mới có thể trở lại Thiên Tân, hiện giờ Trương Hồng Cúc còn đang một thân một mình ở đó.

Theo như quy củ địa phương, thanh niên nam nữ xem mắt thành công, phải đính hôn trước, chàng trai mua quần áo trang sức cho nàng gái, còn phải trao một món sính lễ, gọi là “tiểu khai”. Diêu Liên Phát thương lượng lễ hỏi “tiểu khai” với thím Lưu, là chín trăm chín mươi tệ, vào lúc ấy thì số tiền này có thể xem là cao giá lắm rồi.

Chuyện lễ hỏi này, nàng gái muốn một nghìn, chàng trai có thể trả giá sáu trăm, người làm mai đóng vai trò chính trong việc giúp đỡ hai bên thương lượng lễ hỏi. Nhưng nhà họ Dương cũng không trả giá mà đồng ý luôn. Dương Bắc Kinh không phải giàu có gì, nhưng chỉ cần có thể thuận lợi đính hôn là tốt rồi, anh không muốn Tiểu Đông đứng giữa phải khó xử.

Hôm nay là một ngày đẹp trời, hai nhà hẹn nhau đi mua quần áo. Con gái mặc quần áo người ta, là biểu hiện cho việc đã đính hôn, đã trở thành vợ chưa cưới của người ta rồi.

Bình thường, hai bên nam nữ còn xa lạ, hai người trẻ tuổi ở chung một mình khó tránh khỏi lúng túng giao tiếp khó khăn, ngày mua quần áo này, người làm mai và chị em hai bên cũng sẽ đi chung. Sáng sớm thím Lưu tới đón Diêu Tiểu Đông, Diêu Liên Phát liền kêu Tam Tam đi với chị hai.

Đáng lẽ để Diêu Tiểu Cải đi cùng sẽ thích hợp hơn, dù sao thì Tam Tam cũng còn nhỏ tuổi, thế nhưng bây giờ trong nhà con đang bận việc đồng áng, Diêu Tiểu Cải làm việc đương nhiên mạnh hơn Tam Tam.

Thím Lưu dẫn Diêu Tiểu Đông và Diêu Tam Tam tới cửa thôn. Dương Bắc Kinh đang đứng dưới một gốc cây dương, nhìn thấy Diêu Tiểu Đông tới, trên mặt liền không nén được nụ cười, trong mắt đã gần như không còn thấy người nào khác nữa.

Thím Lưu dẫn hai chị em nhà họ Diêu tới trước mặt, đẩy Diêu Tiểu Đông sang bên cạnh Dương Bắc Kinh, nói: “Nè, hôm nay thím bận dữ lắm, trong nhà còn cả đồng công chuyện, nếu chậm trễ thì làm không xong mất. Chuyện của người trẻ tuổi bọn bây tự làm đi, thím sẽ không đi cùng mấy đứa đâu”. diễn đàn lê quýdon. Thím Lưu nói xong, dứt khoát quay đầu bước đi luôn.

Đã nói thím Lưu này là người thông minh mà! Diêu Tam Tam nhìn thím Lưu cầm đầu cầm cổ đi xa, quay đầu cười tinh nghịch với Dương Bắc Kinh: “Nè, bây giờ em nên kêu thế nào đây? Gọi anh là gì mới thích hợp nhỉ? Cũng không thể gọi anh hai Dương nữa rồi!”.

“Em cứ nghĩ đi, gọi đúng rồi, anh sẽ mua kẹo cho em ăn”. Tâm trạng Dương Bắc Kinh đang rất tốt, liền bắt đầu trêu chọc Tam Tam.

“Vậy em phải gọi là... anh rể ha?”.

Dương Bắc Kinh nghe vậy liền toét miệng cười, cười híp mắt nhìn Diêu Tiểu Đông. Mặt Diêu Tiểu Đông thoáng cái đỏ ửng, đẩy Diêu Tam Tam một cái, nói: “Nói gì đó! Em gọi là anh”.

Còn chưa có qua cửa đâu, không thể gọi là anh rể được, đây là quy củ bất thành văn. Diêu Tiểu Đông cũng giống vậy, nếu Dương Bắc Kinh có một em trai, em gái nào đó, trước khi qua cửa vẫn phải cô gọi là chị, qua cửa rồi mới có thể đổi giọng gọi là chị dâu.

“Dù sao thì mai mốt cũng phải đổi, phiền phức lắm!”. Diêu Tam Tam cố ý nói. Cô chột giương tay chỉ chỉ Dương Bắc Kinh, nghiêm khuôn mặt nhỏ nhắn mà nói: “Anh rể, em nói cho anh biết, sau này nếu anh dám ức hiếp chị hai của em, em sẽ theo chị ba và Tiểu Tứ tới đập nồi nhà anh đó”.

Dương Bắc Kinh thấy cô như thế, thì phì cười, vừa cười vừa lắc đầu, kêu hai chị em cô: “Đi thôi, để anh chở hai người”.

Dương Bắc Kinh khởi động xe gắn máy, kêu hai chị em cô lên xe. Diêu Tiểu Đông cũng không nghĩ nhiều, tiện tay lôi kéo Tam Tam bảo cô lên trước, Diêu Tam Tam lại nói: “Chị hai, chị lên trước, chị ngồi trong đi”.

Diêu Tiểu Đông thấy thế, có chút khó xử, xe nhỏ như vậy, ba người phải chen lấn, cô ngồi trong đó, chẳng phải sẽ dấn vào một chỗ với Dương Bắc Kinh sao? Với lại vóc người Tam Tam nhỏ, ngồi giữa càng thích hợp hơn. Vì vậy Diêu Tiểu Đông nói: “Em còn nhỏ, ngồi trong đi, dễ ngồi hơn”.

“Chị hai, chị phải biết rằng, bây giờ em là em vợ anh đó! Anh làm anh rể, phải cách xa em ra mới đúng chứ? Chị là đối tượng của anh, chị ngồi gần anh một chút thì có sao đâu?”.

Nhìn bộ mặt trịnh trọng của cô, Diêu Tiểu Đông thật sự vừa thẹn thùng lại vừa buồn cười, nhưng cô cũng không có cách nào biện minh. Dương Bắc Kinh càng bị lời này chọc cho lắc đầu cười, liền kêu Diêu Tiểu Đông: “Nghe theo nó đi, mình phải đi nhanh lên, đến Niệm Thành rất xa”.

“Đi Niệm Thành hả?” Diêu Tiểu Đông vội hỏi, “Không phải chỉ lên trên trần thôi sao?”.

“Trần trên không có quần áo gì tốt để mua, xấu lắm. Dù sao cũng không có việc gì khác, nhân tiện đi Niệm Thành chơi luôn”.

Chủ ý này là do Dương Quảng Châu đề nghị, đi Niệm Thành, hai người trẻ tuổi có thể ở chung một chỗ đi chơi cả ngày. dĩ nhiên, ẩn ý là, nếu hai người muốn thân mật một chút, cũng không sợ gặp phải người quen.

Dương Bắc Kinh đương nhiên thích chủ ý này! Xem mắt, đính hôn ở nông thôn, khiến người ta có cảm giác bị bài bố, rõ ràng hiện giờ cả hai đã quang minh chính đại rồi, vậy mà mấy ngày nay họ vẫn bị các loại trình tự, quy củ định đoạt, chưa từng có cơ hội một mình gặp mặt, trò chuyện.

Ba người chen nhau trên một chiếc xe, cô gái anh thích cách anh gần như thế, suốt cả đường đi tâm trí Dương Bắc Kinh luôn luôn lay động, có cảm giác như sắp bay lên trời.

Diêu Tam Tam đương nhiên không ngốc, sao cô có thể làm kỳ đà cản mũi được! Vào trong trần, cô liền kêu Dương Bắc Kinh dừng lại, lừ loát nhảy xuống xe, phát tay về phía hai người: “Em không rảnh đi cùng hai người đâu, hai người tự đi đi, em tìm chỗ đi chơi đây”.

Nhìn Diêu Tam Tam lắc lắc tóc đuôi ngựa chạy đi xa, Dương Bắc Kinh quay đầu nói với Diêu Tiểu Đông: “Xem ra anh phải cảm tạ Tam Tam thật tử tế rồi, hôm nay phải mua cho nó thật nhiều đồ ăn ngon”.

Vốn định đến trần sẽ ngồi xe khách mà đi, bây giờ Tam Tam chạy mất, chỉ còn lại hai người, Dương Bắc Kinh chợt cảm thấy, thật ra thì chạy xe gắn máy tốt hơn ngồi xe khách nhiều, quay đầu xe một cái, chạy thẳng lên lộ lớn.

“Nè, anh chạy hơi nhanh một chút, em ngồi gần lại một tí, nắm chặt anh nhé!”.

Mèo Mạnh Mẽ - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Dương Bắc Kinh mang theo Diêu Tiểu Đông, ngắt ngay đi chơi ở Niệm Thành một ngày, mua cho Diêu Tiểu Đông mấy bộ quần áo trong ngoài đầy đủ kể cả giày vớ. Lúc trở lại thị trấn thì mua mười sáu túi bánh rán (một loại bánh địa phương được làm từ bột mì và đường trắng), mười sáu cân kẹo, những thứ này đều là thứ phải có khi đính hôn.

Lúc bọn họ trở lại nhà họ Diêu, trời đã tối rồi, Diêu Liên Phát mới ăn cơm tối, còn đang ngồi bên bàn cơm chưa đứng dậy. Thấy bọn họ trở lại liền kêu Dương Bắc Kinh vào ngồi nói chuyện.

“Chú tính mấy ngày nữa trở lên Thiên Tân, chú đi hơn mười ngày rồi, để thím con bên kia một mình không ổn lắm. Sau khi chú đi rồi, trong nhà chỉ còn mấy đứa con gái tại nó, việc nhà lại nhiều, có rảnh rồi thì con tới giúp đỡ một chút”.

Dương Bắc Kinh vội vàng nói: “Chú, chú hãy yên tâm, con nhất định sẽ tới phụ giúp. Có điều chuẩn bị đính hôn, nếu chú không có ở nhà...”

Diêu Liên Phát tiếp lời: “Chú không ở nhà, con kêu người thân nên thế nào thì làm thế đó, không cần chờ chú”.

Sau “tiểu khai”, đàn ông có thể chọn ngày mời cô gái đến nhà, làm quen với người nhà, gặp gỡ người thân họ hàng, cái này gọi là “làm thân”, làm thân xong thì trình tự đính hôn mới coi như hoàn thành, nam nữ hai bên sẽ được mọi người coi là vợ chồng chưa cưới, có thể thoải mái tự do lui tới.

Bình thường đính hôn xong thì phải đợi qua một thời gian, nhanh thì nửa năm, lâu thì hai ba năm, nam nữ hai bên quen thuộc, có tình cảm rồi, là có thể định ra ngày kết hôn. Trước khi kết hôn, nhà trai phải trao “đại khai” cho nhà gái, đưa thêm lễ hỏi cho nhà gái, rồi mới có thể thành công cưới được cô dâu về nhà.

Được cái phần lớn người nhà, đều sẽ dùng lễ hỏi để mua sắm đồ cưới cho cô dâu mang về nhà chồng. Nếu như gia cảnh tốt thì ngoài lễ hỏi đó ra, còn được tặng thêm ít của hồi môn. Thế nhưng tình huống nhà họ Diêu đương nhiên là phải khác.

Dương Bắc Kinh nán lại một chút, rồi xin phép ra về. Diêu Tiểu Đông đứng dậy tiễn Dương Bắc Kinh ra ngoài, ba đứa em gái nháy mắt với nhau, đều không theo tiễn, dĩ nhiên là để cho hai người kia có cơ hội dính cùng một chỗ. Đưa đến cổng, Dương Bắc Kinh xoay người lại khẽ nói:

“Em trở vào đi, trời tối rồi. Dù sao anh mai một anh cũng sẽ thường xuyên lui tới, mấy ngày tới là làm thân rồi”.

“Vâng”. Diêu Tiểu Đông cúi đầu đáp một tiếng đồng ý, rồi dặn dò: “Anh chạy xe chậm một chút!”.

Dương Bắc Kinh ngoài miệng nói phải đi, nhưng chân lại không nhúc nhích, anh không đi, Diêu Tiểu Đông cũng không thúc giục, hai người đứng đối diện trước cổng. Dương Bắc Kinh tự bơm hơi một lúc, cuối cùng lặng lẽ vươn tay, kéo tay Diêu Tiểu Đông.

“Anh... Làm cái gì thế!”. Diêu Tiểu Đông cảm thấy bàn tay lớn kia thật nóng, hình như... đốt đến cô rồi. Cô không khỏi quay đầu liếc nhìn trong nhà, nếu để ai nhìn thấy thì biết làm sao?

“Sợ cái gì! Bây giờ em đã là vợ chưa cưới của anh rồi!”.

Kéo kéo bàn tay nhỏ bé, anh đã muốn vậy suốt cả ngày nay rồi, nhưng đến Niệm Thành mua sắm, người đi lại trên đường rất đông đúc, thấy không thích hợp lắm. Dương Bắc Kinh nắm tay Diêu Tiểu Đông, ngón tay cái không tự chủ được mà vuốt ve mu bàn tay cô, cái cảm giác mềm mại đó, ấm áp đó rất nhanh đã truyền vào từng góc ngách cơ thể anh.

Đây là vợ chưa cưới của anh, cảm giác đính hôn thật tốt!

Ngoài cửa lãng mạn ngọt ngào, trong nhà ba đứa em gái đang cười toe toét lật giở đồ chị hai mang về, một cái túi xách lớn màu đỏ chuyên dùng khi đính hôn. Bên trong là quần áo đẹp đẽ, giày đang thịnh hành, Dương Bắc Kinh dụng tâm mua mấy món này cho vợ chưa cưới, đúng là rất có mắt nhìn.

Phải biết, theo quan niệm của người ở đây, thì vẻ ngoài của vợ, chính là trách nhiệm của người đàn ông. Đàn ông ra khỏi cửa, là bàn tay của người vợ, quần áo giày vớ đều là do vợ thu vén; còn người vợ ra khỏi cửa, mặc lên người lại là thể diện của người đàn ông.

Ba cô gái nhỏ cầm quần áo lên nhìn, ríu rít bàn tán, chị hai mặc vào nhất định sẽ rất đẹp. Trong túi xách còn chứa đầy kẹo và một đồng bánh rán lớn, được gói vào mấy cái túi to. Diêu Tiểu Cải mở một túi bánh rán, đưa cho Diêu Liên Phát.

“Cha, cha ném thử bánh hỉ này trước đi”.

Diêu Liên Phát vỗ đùi, gấp gáp nói: “Ôi cha, quên quên, bánh rán ngọt hai bên, theo tục lệ, bánh với kẹo này phải đưa cho nhà trai mang về một nửa. Nhanh đi coi coi anh mà còn đó không, kêu nó lại”.

Diêu Tiểu Cải vội vàng chạy ra cửa, vừa nhìn liền thấy hai người kia vẫn còn đứng đó, khoảng cách rất gần, đang nhỏ giọng nói chuyện, Diêu Tiểu Đông liền ho khan một tiếng, nói:

“Anh, anh quên lấy bánh với kẹo về rồi”.

Diêu Tiểu Đông bị tiếng ho khan kia của em gái làm cho đỏ bừng cả mặt. Cô vội vàng trở vào nhà, lấy bánh lấy kẹo chia ra một nửa, đưa cho Dương Bắc Kinh.

Sáng sớm ngày mai, người của hai nhà sẽ mang số bánh kẹo này đi phát cho người thân bạn bè, tuyên bố tin vui hai người đã đính hôn, nhân tiện đưa bánh kẹo cưới cho bà con lối xóm, bởi như thế, mọi người đều sẽ biết cô gái kia đã có chủ, sẽ không có người khác tới thuyết phục mai mối nữa.

44. Chương 44: Gấp Gáp

Diêu Tiểu Đông tiến Dương Bắc Kinh xong trở lại nhà, nhìn thấy ba đứa em đang vừa ăn kẹo vừa nhìn ngắm quần áo mới trong túi xách, thấy cô đi vào, Diêu Tiểu Cải còn xốc một cái áo ra, ướm thử lên người mình, cố ý nói:

“Chị hai, chị mặc cái này khó coi lắm, để em mặc mới đẹp”.

“Haiz, ảnh thiệt là bất công mà, chỉ mua quần áo mới cho chị hai thôi, không mua cho chúng ta, lần sau đừng có cho ảnh vào cửa”. Diêu Tam Tam cũng hòa theo góp vui.

Diêu Tiểu Đông biết hai em gái cố ý chọc quê mình, liền cười đáp trả: “Hai đứa nhớ nha, chờ tới lúc hai đứa xem mắt, đợi coi chị chọc quê hai đứa như thế nào”.

Tiểu Tứ vừa ăn kẹo vừa nói: “Em sẽ cho anh vào mà, kêu ảnh mua nhiều nhiều kẹo cho em ăn là được”.

“Em là cái đồ quỷ tham ăn!”.

Mấy chị em cười hi hi ha ha đùa giỡn một hồi.

Diêu Tiểu Đông lôi một cái gói bằng khăn lụa đỏ từ dưới đáy túi xách ra, đưa đến cho Diêu Liên Phát: “Cha, đây là tiền quà nhà anh ấy đưa, cha giữ đi”.

Diêu Liên Phát ừ một tiếng, mở khăn lụa ra, đếm tiền bên trong một lần, rồi đứng dậy cất vào ngăn kéo, quay mặt nói: “Ngày mai mấy đứa bày mang số bánh kẹo mừng này đi tặng cho họ hàng, chòm xóm đi – Tiểu Cải, mày cũng mười sáu rồi, nên tính tới việc tìm chồng rồi”.

Diêu Liên Phát đột ngột chuyển đề tài như vậy, mấy chị em lập tức sững người, Diêu Tiểu Cải thất thần một chút, mới vội vàng nói: “Cha, sao cha lại nói vậy? Chị hai mười bảy mới tìm nhà chồng, con đâu sao cũng phải đợi đến khi mười bảy mười tám rồi hãy nói mới đúng chứ?”.

Diêu Liên Phát nói: “Cần gì phải đợi lớn. Việc hôn nhân này của chị mày là gặp gỡ thích hợp, cũng coi như nên duyên nên phận, cha vốn định giữ nó ở nhà bắt rể, tương hỗ với nhà mẹ, như vậy được thì tốt. diễn-đàn-lê- quý-đôn. Người ta nói con rể là một nửa con ruột, con rể vào nhà, một nửa đứa con trai cũng có thể tăng thêm chút sức lực, bản thân mày cũng có thể dựa vào nhà mẹ.”

Mấy chị em nghe vậy, không khỏi ngơ ngác nhìn nhau, kinh ngạc vô cùng. Rốt cuộc là Diêu Liên Phát có ý gì? Sao tự nhiên lại nhắc đến chuyện hôn nhân của Diêu Tiểu Cải? Nghe giọng điệu này của ông, luôn có cảm giác ông đang có ý đồ gì đó.

Gả ở thôn mình... Diêu Tiểu Cải thầm nghĩ, nếu có thể được như ý của cô, cô thà muốn cách xa nhà mẹ một chút, lâu lâu trở về một lần mới có thể thân mật thăm thiết, rời xa nhà họ Diêu hỗn loạn như này, tự trải qua cuộc sống của mình. Giúp đỡ nhà mẹ là đương nhiên, nhưng nếu như gả ở thôn mình thật, coi điệu bộ của Diêu Liên Phát, chỉ sợ là việc đồng áng của nhà mẹ không xong, công việc của nhà mẹ chưa hết, kết quả đều sẽ rơi hết lên đầu cô.

Diêu Tiểu Cải cẩn thận thăm dò: “Cha, thôn mình không có chỗ nào tốt, với lại cũng không gấp, con còn nhỏ hơn chị hai một tuổi mà, chờ vài năm nữa hãy nói”.

“Tao chỉ nói trước cho mày biết, có người thích hợp tao sẽ để ý một chút, ở gần dễ đi lại, nuôi con gái gả xa quá, cái gì cũng không thể trông cậy được thì có khác gì không nuôi!”.

Diêu Tam Tam suy nghĩ cả đêm, luôn cảm thấy lời nói này của Diêu Liên Phát không phải là tùy tiện, không biết trong lòng ông đang có tính toán gì.d/đ/l-q.đ. Diêu Liên Phát vừa về tới nhà, mấy chị em liền trở nên lặng lẽ nặng nề, chị ba lại càng rậm rạp tuân theo, ngay cả Tiểu Tứ cũng không nói năng gì nhiều.

Nhớ ngày còn bé, cha cô đánh vợ mắng con là chuyện thường tình, dần dà, mấy đứa con gái đều trở nên không thân thiết với ông, lòng mang sợ hãi. Gặp phải người cha như vậy, cũng đủ phiền lòng.

Diêu Tam Tam không khỏi mong đợi Diêu Liên Phát trở lại Thiên Tân sớm một chút, ít nhất thì trước khi tâm trí mấy chị em trở nên chín chắn, tính cách ổn định thì càng ít bị ảnh hưởng từ ông càng tốt.

Mèo Mạnh Mẽ - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Vì Diêu Tiểu Đông đính hôn, nên hôm sau khách khứa lục tục kéo tới nhà tới chúc mừng, người lớn đến trò chuyện, nhìn ngắm quần áo và lễ hỏi, quần áo tốt, lễ hỏi nhiều thì chính là thể diện của nhà họ Diêu. Lễ đính hôn của Diêu Tiểu Đông là số một trong thôn, lúc Diêu Liên Phát nói chuyện với người khác, giọng điệu cũng vang dội vô cùng.

Đám con nít lân cận lại đến đòi bánh kẹo cưới để ăn, Diêu Tiểu Đông mặc dầu bị nhiều người nhắc nhở nên ngại ngừng, nhưng vẫn thoải mái phát bánh rán cho đám con nít đương làm bộ làm tịch ngoài cửa.

“Tiểu Đông tìm được đối tượng này rất không tệ, anh cũng coi như vừa ý. – anh thấy thằng nhóc thứ hai nhà Hai Bào đó, cũng không tồi”.

Lúc chú hai Diêu tới, Diêu Liên Phát chợt nói với ông một câu như thế. Biến chuyển có hơi lớn, chú hai Diêu không khỏi sững người, ngay sau đó thì phản ứng kịp.

“Tôi thấy cũng không tồi, thằng nhóc ấy rất mạnh mẽ”. Quả nhiên là anh em ruột, ý tưởng đều giống nhau, chú hai Diêu chép miệng nói: “Cũng xấp xỉ Tiểu Cải nhà mình đấy nhỉ?”.

“Lớn hơn một tuổi.”

Diêu Liên Phát chỉ nói một câu như thế, sau đó không nói gì nữa. Chú hai Diêu lại hiểu được ý ông, liếc nhìn Diêu Tiểu Cải đang bận rộn một cái rồi nói:

“Mười bảy cũng không nhỏ, tôi đoán chừng đợi nó học xong, cũng phải quan tâm tới việc cưới vợ rồi. Chuyện làm mai, nếu trễ cũng chỉ đến mười tám. Tôi mười chín hai mươi, thứ tốt đều bị người khác chọn sạch rồi”.

Thật ra thì lần trước, Diêu Liên Phát nhìn thấy Bào Kim Đông, liền nảy sinh ý nghĩ – thằng nhóc Bào Kim Đông này không tệ. Người bạn nhỏ này ông vừa ý, gia đình nhà họ Bào ông cũng vừa ý. d/d/l-q.đ. Mặc dù nhà Hai Bào không coi là giàu có, nhưng gia tộc lớn, nhiều anh em, là hộ lớn ở trong thôn, tương đối cường thế, đối với Diêu Liên Phát, thì đó chính là thể mặt.

Họ Diêu không tính là nhà nghèo thế cô trong thôn, người trong họ có hơn mười nhà, nhưng nếu so với họ Bào, thì vẫn còn thua xa – họ Bào là lớn nhất trong thôn, hơn nửa thôn đã mang họ Bào, đông nhân khẩu, gia tộc đoàn kết, từ trước đến nay tương đối cường thế. Lời nói của nhà họ Bào rất có phân lượng trong thôn, ngay cả cán bộ thôn cũng gần như đều là người họ Bào.

Vả lại Bào Kim Đông kia, cao lớn như gấu, vóc người rất triển vọng, làm việc, kiếm tiền đều giỏi giang, lại có gia tộc nhà họ Bào làm trụ cột. Nếu trở thành con rể nhà họ Diêu ông, ở cùng một thôn, dĩ nhiên là có thể giúp đỡ cho nhà cha vợ đủ chuyện, cũng không kém gì con trai.

Lại nói, Diêu Liên Phát tính rằng Diêu Tiểu Đông và Diêu Tiểu Cải đều đính hôn, hai phần lễ hỏi, cũng đủ để ông xây nhà rồi. Con gái có đối tượng tốt, ông có được một đứa con rể đắc lực, còn có thể xây nhà. Nghĩ đã thấy thật tốt!

Chú hai Diêu tham mưu với Diêu Liên Phát một phen, cười nói: “Anh cả, nếu anh thấy được, mấy ngày tới thừa dịp anh còn chưa đi, tôi tìm cơ hội dụ ý Hai Bào thử xem sao”.

“Chú đi không tốt lắm đâu, là chú ruột mà. Mình là đàn gái, vội vàng quá cũng không nên. Chú cứ đi đường vòng, tìm người lanh lẹ đến nói chuyện đi”.

Hai người bọn họ thương lượng hợp ý, Diêu Tam Tam bên cạnh cũng có thể nghe thấy rõ ràng, cha cô đây là nhìn trúng Bào Kim Đông, muốn để chị ba kết thân với anh ấy đây mà! Diêu Tam Tam thầm nghĩ, chỉ cần hai người họ đều tình nguyện, thì nói thật lòng Bào Kim Đông cũng không tệ, là một người xứng đáng để dựa vào cả đời.

Với lại bây giờ làm mai cho chị ba, ngược lại còn có thể tránh thoát nguy hiểm nào đó – Diêu Tam Tam lo sợ, ngộ nhỡ cái thai kia của Trương Hồng Cúc không sinh ra con trai, Diêu Tiểu Cải sẽ buộc phải đi con đường ban đầu của Diêu Tiểu Đông, ở nhà bắt rể. Nếu như chị ba đính hôn trước rồi, tất nhiên sẽ không còn phải lo lắng.

Nghĩ như vậy, Diêu Tam Tam liền cảm thấy chủ ý này tốt lắm.

Về phần chuyện khác... Cô bây giờ chỉ mới là một đứa con nít mười ba tuổi, vậy còn cần phải nghĩ chuyện khác à?

Muốn hỏi cô thích Bào Kim Đông ư? Dĩ nhiên là thích rồi, đó là một anh trai tốt biết bao nhiêu cơ chứ! Nhất định người ta cũng coi cô là một đứa trẻ. Mặc dù cô đã trọng sinh một đời, trong thân thể là một linh hồn trưởng thành, thế nhưng cũng không tất yếu phải nghĩ đến chuyện xa vời như vậy trong lúc còn nhỏ tuổi.

Những ý nghĩ ấy vòng tới vòng lui trong đầu Diêu Tam Tam, cô lại không chú ý tới, Diêu Tiểu Cải đã sớm liếc mắt xem thường.

Diêu Tiểu Cải lớn tới như vậy, cũng chưa từng trực tiếp chống đối Diêu Liên Phát, làm đứa con gái thứ hai vẫn bị xem nhẹ trong gia đình này, trong nhà có lớn hơn cô, có nhỏ hơn cô, Diêu Tiểu Cải luôn có biểu hiện cẩn thận thuận theo, cũng có lòng muốn tranh thủ sự yêu thích của Diêu Liên Phát. Vẫn là câu nói kia, một đứa bé bị xem nhẹ, dù sao cô cũng phải bảo vệ mình thật tốt, dù sao cũng phải tự tranh thủ cho bản thân mình một chút chứ?

Nhưng chuyện này cũng không có nghĩa là cô không có sự kiên trì của bản thân! Diêu Tiểu Cải trước nay luôn khôn khéo tinh táo, thậm chí còn có chủ kiến hơn cả chị hai Diêu Tiểu Đông.

Diêu Tiểu Cải buông việc trong tay xuống, bước tới trước mặt Diêu Liên Phát, nói: “Cha, con nghe cha với chú hai nói chuyện, định kiếm nhà chồng cho con hả? Cha muốn ghép con với Bào Kim Đông sao?”

“Tao với chú hai mày chỉ bàn bạc một chút!”. Diêu Liên Phát theo thói quen nạt một câu, “Con gái con đứa, mày không biết xấu hổ còn vội vã tới hỏi. Đã nói rồi, thằng nhỏ đó không tệ, chẳng phải người lớn cũng chỉ muốn sớm tìm một mối tốt cho mày thôi sao?”.

“Cha, đây là chuyện của con, sao con lại không được hỏi?”. Giọng điệu của Diêu Tiểu Cải vẫn bình thản như lúc nói chuyện nhà với Diêu Liên Phát, không vội vàng cũng không nóng nảy. “Cha, cha nghĩ cũng có lý, nhưng là người cùng thôn gần nhà mình, cha nói chuyện này ra, nếu được thì tốt, còn nếu không được, thì mặt mũi nhà họ Diêu mình cũng coi như vứt sạch”.

“Không thấy tao kêu chú hai mày đi dò ý trước à?” Diêu Liên Phát nói, “Có trai có gái, có ngàn nhà hỏi, người ta làm mai thôi, có gì ghê gớm đâu. Mà tao cũng không tin, mặt nhà họ Bào nó có thể cao bao nhiêu? Chẳng phải nó cũng thường xuyên tới nhà mình hay sao? Tụi bây cũng biết nhau cả rồi”.

Con gái nhà họ Diêu đều sinh rất khéo, điểm này Diêu Liên Phát rất có tự tin. Diêu Tiểu Cải mười sáu tuổi, càng ngày càng xinh đẹp khiến người ta yêu thích.

“Cha, không phải như vậy đâu!”. Diêu Tiểu Cải có chút nóng nảy, “Cha ngẫm lại đi, người ta vốn quen thuộc với nhà mình, nếu người ta có ý này, người ta còn không mở miệng trước hay sao? Mười phần chắc tám chín phần không thành, ngược lại biến thành hai nhà mất mặt, sau này không thể chung sống thuận hòa nữa rồi”.

Diêu Liên Phát nghe vậy, trong lòng suy nghĩ, nhất thời lặng im không nói.

“Cha, cha nghĩ lại đi, nhà họ Bào đúng là gia tộc lớn, người đông sức mạnh, nhưng nhà họ Bào có bốn anh em, dưới hần còn hai em trai, đều cần phải tốn tiền lập gia đình, gánh nặng quá lớn, nói trắng ra là nhà cũng rất nghèo, có thể giúp được cha bao nhiêu? Hần không thể so với nhà họ Dương được, nhà họ Dương không có gánh nặng khác. Cha không thể chỉ vì thấy chuyện hôn nhân của chị hai tốt đẹp, mà vội vã tìm nhà chồng cho con được”.

Diêu Liên Phát nhìn chằm chằm Diêu Tiểu Cải hồi lâu, hỏi: “Mày không nhìn trúng nó hả? Vậy mày có ý khác à?”.

“Cha, con mới mười sáu thôi, con có thể có ý kiến gì? Con chỉ lo cho thể diện nhà mình. Con thì không có vấn đề gì cả, cứ coi như có bị người ta cự tuyệt mất mặt, con cũng có thể tìm được nhà chồng xuất giá như thường, nhưng cha luôn luôn coi trọng mặt mũi, bị người trong thôn chê cười như vậy làm sao chịu nổi? Lại nói nếu nhà chồng con tìm cũng khó khăn túng quẫn, thì có thể giúp gì được cho cha chứ?”.

Lúc này chú hai Diêu chen vào một câu: “Tôi thấy thằng nhóc ấy không giống kẻ có số gặp cảnh khốn cùng đâu, đầu óc tốt lại làm việc giỏi giang. Nhưng mà Tiểu Cải nói cũng có lý, nếu tôi gấp gấp đi làm mai, lỡ như thất bại, mặt mũi này coi như vứt đi”.

“Haiz, dù sao anh cũng gấp trở lại Thiên Tân, Tiểu Cải... chờ nửa năm một năm nữa cũng không muộn. Lúc ấy hãy nói!”. Cuối cùng Diêu Liên Phát cũng bỏ qua.

Mèo Mạnh Mẽ - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Dĩ nhiên là Diêu Tam Tam không tin vào lý do “mặt mũi”, “quá nghèo” của chị ba, nhưng không thể không thừa nhận, chị ba rất biết thuyết phục người khác.

Sau đó cô lặng lẽ hỏi Diêu Tiểu Cải, hỏi chị thật sự không vừa ý Bào Kim Đông à? Anh ấy có chỗ nào không tốt đâu?

“Hắn tốt hay không thì liên quan gì tới chị chứ!”. Diêu Tiểu Cải tức giận nói với em gái, “Bình thường hắn tới nhà mình, trừ kêu em đi học, kêu em đi đưa cá trê, kêu em đi bắt thỏ, thì hắn có bao giờ tìm chị nói gì không?”.

Diêu Tam Tam gãi đầu, cả buổi không biết nói sao.

Đã nói chị ba là lanh lợi nhất mà!

Diêu Tam Tam vừa kết thúc kì nghỉ gặt lúa mạch bước vào tựu trường, thì Bào Kim Đông cũng tốt nghiệp Trung học.

45. Chương 45: Ba Con Đường

Diêu Tam Tam vừa kết thúc kì nghỉ gặt lúa mạch bước vào tựu trường, thì Bào Kim Đông cũng tốt nghiệp Trung học. Dựa vào thành tích kia của Bào Kim Đông, thì khỏi cần phải nghĩ, mau về nhà làm nông đi.

Có lúc Diêu Tam Tam cảm thấy rất kì quái, Bào Kim Đông làm cái gì cũng đều rất mát tay, cứ sao đi học lại không hiểu? Có vẻ như anh chàng chỉ xác định có một mục tiêu: đừng đếm ngược là được!

Trường học rối loạn hơn bình thường rất nhiều, nhất là trong phòng học khối chín, quả thật y như chiến trường thua trận, sách vở giấy thi quăng lung tung, thậm chí còn có học sinh xé sách giáo khoa chơi, ném giấy vụn khắp nơi. Cả sân trường hò hét ầm ĩ, ngày cuối cùng, ngay cả giáo viên cũng không thể nào quản nổi nữa. Dù sao thì đối với học sinh lớp chín mà nói, bọn họ có thi đậu hay không, thì cũng ít có cơ hội lên cấp ba. diễn đàn Lê Quý Đôn. Ngày ấy, tỉ lệ học lên cấp ba vẫn luôn rất thấp.

Trường học tổ chức lễ tốt nghiệp cho học sinh lớp chín, bắt đầu vào lúc hai giờ chiều, đến chừng ba giờ thì kết thúc, học sinh lớp chín có thể ra về. Trong khi đó, học sinh các khối còn lại vẫn còn phải ngoan ngoãn ngồi trong lớp. Ngày tốt nghiệp của lớp chín luôn sớm hơn kì nghỉ hè gần một tháng. Diêu Tam Tam chờ nghỉ Bào Kim Đông tốt nghiệp có ảnh hưởng vô cùng lớn đối với cô – từ đây về sau mỗi ngày ai đạp xe chở cô đi học đây?

Lệ thuộc thật sự là một việc đáng sợ mà. Haiz! Về sau phải tự mình đi học rồi.

Trước mắt lại sắp đến mùa thu hoạch ve, Diêu Tam Tam thầm nghĩ, nếu kiếm được kha khá tiền thì có thể tự mua một chiếc xe đạp hay không? Mua mới không nổi, thì mua xe cũ cũng được rồi!

Trước thập niên chín mươi, đều bán các loại xe đạp cũ kĩ, cồng kềnh, mà giá lại không hề rẻ, dù sao đó cũng là vùng nông thôn kinh tế lạc hậu, xe đạp khi ấy là một món tài sản lớn của gia đình nhà nông. Trong số các loại xe thì hiệu Phượng hoàng, hiệu Vĩnh cửu là trông được mắt nhất, nhưng giá tiền thì không được mắt chút nào, động một chút là bốn năm trăm tệ.

Có xe đạp rồi, không riêng gì cô đi học thuận tiện, mà muốn làm mấy việc buôn bán nhỏ gì cũng dễ dàng hơn.

Diêu Tam Tam mãi mê nghĩ về chiếc xe đạp của cô, tiếng chuông tan học vang lên, cô ỉu xiu đeo cặp, ra khỏi trường. Ở ngay cổng ra vào, cô gặp được Bào Kim Lai lớp tám, Bào Kim Lai cũng chạy xe đạp, mỗi ngày đều chở em gái Tiểu Diệp!

“Tam Tam, hôm nay cậu làm sao? Tìm xem có ai đi xe đạp một mình không, cho cậu quá giang đi”. Tiểu Diệp hỏi cô.

“Không cần đâu”. Diêu Tam Tam phát phát tay, “Hai người đi trước đi, mình đi một chút là tới nhà thôi”.

Diêu Tam Tam đi một đoạn đường, lúc sắp đến cầu Thạch Kiều, cô vừa liếc mắt đã thấy một chiếc xe đạp dựng trên cầu, chiếc xe này là của Bào Kim Đông, chở cô đi học một năm trời rồi, đương nhiên Diêu Tam Tam có thể nhìn ra được. đi~ dẫn~ l~ quý~ đ~. Cô nhìn quanh, quả nhiên thấy Bào Kim Đông đứng dưới trụ cầu, nhón nhờ cầm một nhánh liễu quất nước chơi.

Giờ này còn chưa về? Hôm nay không cần phải đi bộ về nhà rồi. Diêu Tam Tam rất nhanh đã vui mừng trở lại, vội hô một tiếng:

“Anh Kim Đông”.

Bào Kim Đông cũng không quay đầu lại, chỉ giơ sau ót vẩy vẩy cô: “Xuống đây nè”.

Trụ cầu cách mặt cầu một đoạn, Diêu Tam Tam ngồi xuống trước, rồi mới cẩn thận nhảy xuống trụ cầu, đứng bên cạnh Bào Kim Đông, hỏi: “Anh Kim Đông, anh xem cái gì vậy?”.

“Tam Tam, em nói xem từ đây về sau không đi học nữa, anh nên làm cái gì chứ?”.

“Làm cái gì hả?”. Diêu Tam Tam suy nghĩ một chút, “Anh có thể làm cái gì? Thì là trồng trọt, nhân tiện thu cá trê, làm chút mua bán nhỏ, từng bước từng bước mà tiến tới thôi!”.

“Trước mắt anh có ba con đường”. Bào Kim Đông quay đầu lại nhìn Diêu Tam Tam, vẻ mặt hết sức nghiêm túc. Thiếu niên mười bảy tuổi, đã bắt đầu suy tư mục tiêu cuộc sống rồi!

“Thứ nhất, mùa thu năm nay anh đi lính; thứ hai, anh ra ngoài đi làm kiếm tiền, lựa chọn thứ ba, chính là giống như em nói vậy. Nếu làm lính, ba năm sau không biết ra sao; nếu đi làm, ra ngoài đều là khuôn vác, cuối cùng cũng không có tiền đồ; ở nhà trồng trọt, buôn bán, tương lai thế nào trong lòng anh cũng không nắm chắc”.

Diêu Tam Tam ngẩn người, nói: “Anh nghĩ nhiều như vậy à! Việc này... Em cảm thấy trước tiên anh phải suy nghĩ kĩ xem về sau anh muốn phát triển như thế nào đã, chúng ta cũng không thể giống cha em, giống như nhà chú hai cha anh, cả đời chỉ dựa vào mấy mẫu đất này, em dám nói trong thôn có người đời này xa nhất cũng không ra khỏi trấn Thạch Kiều”.

“Ừ, nói có lý”. Bào Kim Đông cười vỗ vỗ đầu cô như vỗ đầu chó mèo, “Tiểu quý, thấy em con nhỏ mà giọng điệu cũng không nhỏ ha!”.

“Em mười ba tuổi rồi có được hay không!”. Diêu Tam Tam oán giận. “Em cũng không phải con nít ba tuổi năm tuổi, đừng có ý lớn rồi ăn hiếp người à”.

“Coi bộ dạng em kìa, đâu có giống mười ba tuổi! Lúc anh mười ba tuổi, cao hơn em một cái đầu là con ít đó”.

Bào Kim Đông nói rồi đứng dậy, ném cành liễu trong tay xuống sông, nói: “Đi thôi, hôm nay anh còn có thể chở em về một lần, sau này không thể chở nữa rồi, về sau em phải tự đi học rồi”.

“Hi hi, em sắp thu nhộng ve rồi, nghỉ hè em liền thu nhộng, thu cá trê, em đây còn có một bầy dê, nói không chừng em có thể kiếm đủ tiền, em sẽ mua một chiếc xe đạp đó”.

Diêu Tam Tam vênh váo hò hét. Bào Kim Đông chống hai tay lên trụ cầu bên trên rồi nhảy một cái liền bò lên được cầu, quay mặt lại nhìn Diêu Tam Tam, Diêu Tam Tam học theo, chống hai tay, nhảy mạnh, không lên. Cô bấu môi, lẩm bẩm một câu: “Lúc xuống đâu có thấy cao như vậy đâu!”.

Khoảng cách từ trụ cầu đến mặt cầu khoảng ngang ngực cô, lúc xuống thì chỉ cần nhảy xuống nên đương nhiên không khó, chẳng ngờ leo lên lại khó khăn như vậy. Bào Kim Đông nhìn bộ dạng thất bại của cô,

không nhin được cười ha ha, ngồi xổm xuống nhìn cô nói: “Lên không nổi phải không? Thật không biết đến khi nào em mới cao lên được, anh thấy chị hai chị ba em cũng đâu có lùn đâu”.

“Em lớn muện có được hay không? Chị hai chị ba của em năm nay đều lớn hết rồi, hai chị ấy còn có thể cao nữa! Thì em nhất định sẽ cao lên”.

“Ừ, phải cao khỏe mới được, cứ lùn thế này thì nguy rồi, ai cũng có thể ăn hiếp em”. Bào Kim Đông cười ha ha, đưa tay kéo tay cô, nhẹ nhàng dùng sức, liền kéo được cô lên.

Lễ mề cả buổi như thế, mặt trời cũng sắp lặn đến nơi rồi, Bào Kim Đông đạp xe chở Diêu Tam Tam, đi xuyên qua trời chiều trên con đường đất, cùng nhau trở về nhà.

Vừa rồi Bào Kim Đông vừa nhắc tới chị ba, trong lòng Diêu Tam Tam liền bắt đầu lung lay, không nhin được dò hỏi: “Anh Kim Đông này, anh thấy chị ba em thế nào?”.

“Chị ba em hả? Rất tốt, rất chịu khó giỏi giang”.

Là như vậy à! Diêu Tam Tam lại vội vàng hỏi: “Vậy... Anh Kim Đông, anh có thích chị ba em không?”.

Bào Kim Đông đang đạp xe, hình như cũng không có suy nghĩ nhiều, thuận miệng đáp: “Tạm được, nó là chị ba em, nó lại không có đặc tội gì với anh... anh cũng không có gì phải ghét nó”.

Ách... Nói nghe không đúng lắm, rốt cuộc là anh không hiểu hay là giả bộ? Diêu Tam Tam không thể hỏi nhiều hơn nữa, lỡ gây hiểu lầm thì không tốt cho chị ba. Cô suy nghĩ một chút rồi nói: “Anh Kim Đông, chị hai của em tìm được đối tượng rồi, anh có biết không?”.

“Có nghe nói”.

“Anh bằng tuổi chị em đấy, vậy khi nào anh tìm đối tượng? Anh tìm được đối tượng thì em cũng có bánh kẹo cưới mà ăn”.

“Tìm đối tượng hả? Bây giờ ngay cả mình anh còn nuôi không nổi, anh nghĩ nhiều như vậy làm gì! Tìm đối tượng rồi để cho cổ ăn không khí hả?”.

Ặc... được rồi, thua anh luôn. Diêu Tam Tam phì cười.

“Ăn không khí thì tốt xấu gì cũng phải cho cổ một cái cửa sổ chứ? Anh cả anh kết hôn xây nhà, cha mẹ anh coi như đã xài hết cửa cải rồi, bây giờ ngay cả một cái cửa sổ anh còn không có”. Bào Kim Đông đổi giọng, nói chuyện nghiêm túc, “Dưới anh còn hai em trai, dù sao thì anh cũng không định dựa vào nhà, phải chừa đường sống cho cha mẹ anh chứ? Anh cả cưới vợ, bọn họ đã mất nửa cái mạng rồi, nếu còn lại ba đứa tụi anh đều dựa cả vào họ, anh thấy chắc cha mẹ anh sẽ phải mất mạng thật đấy”.

Bào Kim Đông quay đầu lại nhìn Diêu Tam Tam, cười cười nói: “Mà bây giờ nói chuyện này với em để làm gì! Em là cô gái nhỏ tuổi, không cần phải lo lắng mấy chuyện này, con gái sẽ gánh hơn con trai nhiều. Cha mẹ anh sinh bốn đứa con trai, đúng là chịu tội. Nếu dưới anh là hai em gái, có phải nhẹ nhàng hơn nhiều không?”.

Aiz, Diêu Tam Tam nhìn ánh nắng chiều mà thở dài, nếu mà Diêu Liên Phát cũng muốn như vậy thì thật tốt.

Mèo Mạnh Mẽ - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Bào Kim Đông tốt nghiệp chưa được mấy ngày, đã tới tìm Diêu Tam Tam thương lượng, năm nay muốn cùng thu nhộng ve với cô.

“Mình bắt đầu thu sớm chút đi, xí chỗ trước, để người bán hàng rong năm trước không tới nữa”. Bào Kim Đông nói, “Thôn này, hai người anh với em thu cũng không tệ lắm”.

“Người bán hàng rong ngoài thôn năm trước có đến nữa không nhỉ?”.

“Tối đó hãy nói. Anh cũng không tin hẳn có thể tranh được với người trong thôn” .

Kết quả là người bán rong không tới, cũng có thể là có tới, nhưng thấy đã có hai chỗ thu, mình không chen được, nên đổi chỗ khác. Năm nay có thêm Bào Kim Đông thu, nên để Dương Quảng Châu đưa đi Niệm Thành thì không tốt lắm, Bào Kim Đông nói, để tự hắn mang đi.

Diêu Tam Tam hỏi rõ ràng địa điểm, rồi để cho Bào Kim Đông tự đạp xe đạp đưa đi. Như thế cũng dễ dàng hơn cho cô, không cần mang xa lên thị trấn. Cứ sáng sớm là Bào Kim Đông lại đến nhà cô, mang nhộng ve cô thu buổi tối đi.

Ban đầu cô còn lo lắng, xe đạp dù sao cũng chậm, đi đi về về cũng tám chục dặm đường, không phải chuyện đùa đâu.

Nhưng Bào Kim Đông hoàn toàn không để ý, hắn là một thiếu niên cường tráng, ra sức đạp xe một chút, một giờ có thể chạy ba bốn chục dặm đường. d.đ,l-q-đ. Phía sau yên xe gắn một đoạn gỗ, cố định lại, rồi giắt thùng nhộng lên cột chặt là ổn thỏa cả. Trời vừa sáng là hắn đạp xe đi, đến lúc mặt trời lên cao thì trở lại.

Con cái nhà nông, chút khổ cực ấy cũng không coi là gì.

Ngày đầy thu nhộng ve, Bào Kim Đông đã nếm được ngon ngọt, chuyến này, hắn thu nhập được hơn mười đồng ! Vừa về tới nhà, liền kích động chạy tới tìm Tam Tam :

“Tam Tam, anh cảm thấy em tuyệt đối là người biết kiếm tiền lớn”.

Diêu Tam Tam bĩu môi: “Có nhiều tiền mà được tính là kiếm tiền lớn rồi đó hả? Anh đúng là!”.

“Không phải nói tiền, là nói đầu óc em ấy”. Bào Kim Đông nói, “Lúc trước anh chỉ nghĩ đến việc bắt nhộng ve, bắt cá trê bán, bây giờ được thỏ đồng anh cũng xách đi bán, bây giờ ngẫm lại, anh bán cho người thu mua, họ thu vào không phải cũng vì kiếm tiền từ anh sao?”.

“Đúng đó. Anh nghĩ xem, nhà kia thu cá trê của mình, người ta đưa đến thành phố lớn, sợ rằng còn kiếm được nhiều hơn. Nhiều tiền cũng để cho người ta kiếm, mình chỉ là theo sau kiếm chút đỉnh tiền thôi”. Diêu Tam Tam giương một đầu ngón tay lên, trịnh trọng nói: “Anh Kim Đông, anh chờ xem, sớm muộn gì em cũng sẽ làm buôn bán lớn, kiếm thật nhiều tiền cho coi”.

“Có chí khí, nhỏ à, em kiếm được nhiều tiền, thì anh cũng sẽ được thơm lây ha ha”. Bào Kim Đông cười to một hồi.

Mèo Mạnh Mẽ - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Diêu Tiểu Đông đính hôn rồi, liền bắt đầu thoải mái thêu đệm giày cho Dương Bắc Kinh. Giày thêu đệm lót Tô Bắc Lỗ Nam, là cái gì? Đó chính là tín vật đính ước. Thanh niên đã đính hôn, món quà đầu tiên nhận được từ cô dâu tương lai sẽ là đệm giày thêu hoa. Dùng châm pháp đối xứng thêu nên hai cái đệm giày, thêu xong có thể chia ra làm hai, cũng có thể hợp lại một chỗ một cách hoàn mỹ.

(*)Tô Bắc: Bắc Giang Tô, vùng đồng bằng rộng lớn với nhiều sông ngòi kênh rạch

Lỗ Nam: Là một khái niệm địa lý, chỉ Sơn Đông của khu vực phía Nam, phía đông của vùng biển Hoàng Hải, phía bắc của núi Thái Sơn, phía nam của Bắc Giang Tô, phía tây đến tỉnh Hà Nam. Nguồn: DDLQĐ

Người con trai nhận được đệm giày rồi thì đi đâu cũng mang theo! Tới chỗ đất ruộng còn cửi giày ra, khiến mấy cậu trai chưa có vợ, thấy bên trong giày của người ta là đệm giày tuyệt đẹp, luôn phải hâm mộ cả buổi trời.

Diêu Tiểu Đông thêu đệm giày rất sống động, là hình hai con chim nhỏ đậu trên nhánh mai, có đôi có cặp, liền cánh liền cành. Mới đầu Diêu Tam Tam còn khuyến khích chị không cần thêu hoa làm gì, trực tiếp thêu hai chữ “tương ái” lên là được, Diêu Tiểu Đông lại không chịu, biểu đạt thẳng thừng như vậy không thích hợp với cô.

(*)Tương ái: Yêu nhau.

Sau khi gieo hạt, Dương Bắc Kinh tới làm thân. Nếu được theo ý anh, thì anh không muốn chờ lâu dù chỉ một ngày, nhưng làm thân ở nông thôn cũng là chuyện đại sự, từ người nhà cho tới họ hàng thân thích đều

phải trình diện nên đang buổi ngày mùa thật sự không thuận tiện lắm. d.đ,l-q-đ. Mùa gặt hái trôi qua rất nhanh, nhà họ Dương cũng đã chuẩn bị kĩ càng, liền hẹn ngày tới làm thân.

Lúc Dương Bắc Kinh tới, ba chị em đang bận trang điểm cho Diêu Tiểu Đông. Hôm nay vẻ ngoài của Diêu Tiểu Đông cũng chính là thể diện của Dương Bắc Kinh, bằng hữu thân thích, bao gồm cả người trong thôn đều sẽ tới nhìn cô, đây là lần đầu tiên Diêu Tiểu Đông lấy thân phận là cô dâu chưa qua cửa xuất hiện trước mặt thân bằng quyến thuộc của anh.

“Được rồi, ba đứa, đừng có xoay chị nữa mà!”. Diêu Tiểu Đông bắt đầu kháng nghị, thấy Dương Bắc Kinh đi vào, giọng nói liền không tự chủ được thêm mấy phần ngượng ngùng nũng nịu.

Diêu Tiểu Cải chải mái tóc đen nhánh của chị hai đến suôn mượt bóng loáng, còn tỉ mỉ tết thành một kiểu tóc rất khác biệt, mặc đồ đẹp mới mua khi đính hôn vào, thật sự là người đẹp mười phần thêm ba. Dương Bắc Kinh đứng bên cạnh, nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng, mỉm cười để mặc các cô gái trêu đùa.

“Sửa sang cho chị chín chu một chút, để tránh cho chị vừa vào cửa người nhà anh ấy đã chê chị xấu xí đó”. Diêu Tiểu Cải lại bắt đầu lên mặt đùa giỡn, nói xong còn liếc nhìn Dương Bắc Kinh: “Anh, anh thấy có đúng không?”.

Dương Bắc Kinh chỉ cười không nói, anh mới không ngốc đâu, bây giờ dù cho anh có nói cái gì thì mấy cô bé này cũng đều sẽ có lý do để trêu cợt a một phen.

“Mình đi nhé?”.

“Ừ”. Diêu Tiểu Đông xách cái túi to đã chuẩn bị sẵn lên, đây là bánh kẹo cưới cô cần mang theo, dùng để chiêu đãi thân thích nhà họ Dương. Dương Bắc Kinh đón lấy cái túi, thuận miệng nói: “Sao em mang nhiều kẹo thế? Mang một ít là được rồi, trong nhà cũng đã chuẩn bị. Để lại một nửa cho ba đứa nhỏ ăn đi”.

Nói đoạn, anh tính giở ra xem, Diêu Tiểu Đông vội chặn tay lại, nói: “Ai cho anh xem chứ!”.

“Không nhìn được đâu, bên trong có gì đó ghê lắm, sẽ cắn người đó, anh rể à anh phải cẩn thận một chút nha”. Diêu Tam Tam nói, ba đứa lại cười hì hì nhìn chị hai, bên trong có cái gì quái lạ á hả? Dương nhiên là đệm giày mấy ngày nay Diêu Tiểu Đông bỏ thời gian ra tự tay khâu rồi!

Dương Bắc Kinh không nhìn nữa, cười cười xách túi lên cùng Diêu Tiểu Đông ra khỏi cửa.

46. Chương 46: Dân Liều Mạng

Năm ấy thu nhộng ve, do có chuẩn bị từ sớm, tính toán rõ ràng, tiền vốn đầy đủ, nên Diêu Tam Tam kiếm được không ít tiền. Càng về sau, Bào Kim Đông nếm được ngon ngọt, còn kêu Diêu Tam Tam đứng thu cổ định ở cửa thôn, còn mình chạy xe đạp đi thu ở các thôn lân cận, giống như con kiến vẽ vòng vòng, dần dần khuếch trương “địa bàn” thu nhộng của họ, qua hơn một tháng, hai người tính toán lại, không ngờ mỗi người kiếm được năm sáu trăm tệ.

“Đáng tiếc, mỗi năm chỉ được một lần”.

Nghe được câu thì thâm của Diêu Tam Tam, Bào Kim Đông cười nói: “Lần này cũng đủ để em mua xe đạp rồi. Với lại, không phải em còn thu cá trê đó sao? Năm nay mưa nhiều, cá trê cũng thu được nhiều”.

Mua xe đạp! Bây giờ, Diêu Tam Tam hoàn toàn không cần phải lo lắng về học phí của mình và Tiểu Tứ nữa rồi, tiền thu cá trê, tiền bán dê, dưới sự khích lệ của hai chị, đều vào túi tiền nhỏ của cô cả. D: đ: l: q: d Dĩ nhiên là Diêu Tam Tam cũng không thật sự lấy tiền đó làm tiền riêng của mình, đây là do bốn chị em nhà họ cùng nhau kiếm được. Sở dĩ phải nói của cô, là để không cần phải giao cho Diêu Liên Phát, có thể tự do quyết định.

Lại nói, tường rào nhà này chẳng phải do cô ra tiền sao? Có tiền đương nhiên sẽ dùng vào nhà, chỉ là hiện giờ phải giữ trong tay họ mới được, giao vào tay cha cô sẽ có rất nhiều việc họ không thể làm.

Bởi thế tranh thủ lúc còn đang nghỉ hè chưa phải đi học, hôm nay Bào Kim Đông đánh kịp xe lừa đưa cá trê đến Niệm Thành, Diêu Tam Tam cố ý đi theo cùng, cô muốn mua xe đạp. Cô đã sớm hỏi thăm qua, nghe nói là ở phía tây nam huyện có chỗ chuyên bán xe đạp, cô tính đến xem trước một chút, tốt hơn hết là mua hàng cũ. Trong tay đương nhiên đã có đủ tiền, nhưng nước chảy đá mòn, luôn phải tiêu dùng tiết kiệm một chút.

Lại nói cô còn phải giữ lại một khoản tiền vốn, nếu có cơ hội làm ăn thì làm ngay. Còn không thì đầu tư nuôi dê cũng được, mấy con dê trong nhà được chị ba trông nom chăm sóc rất tốt, dê mẹ lại sinh dê con, hiện giờ đã có đến tám chín con dê nhỏ rồi, đến cuối năm là cô có thể kiếm được một khoản từ bầy dê.

Nghe nói chợ bán xe đạp cũ kia mở rất sớm, trời vừa sáng là bán rồi, nếu đi trễ sẽ không thể tìm được xe vừa ý. Diêu Tam Tam tính đi nhìn kĩ trước rồi hãy nói, nếu xe cũ không vừa ý thì mới nghĩ tới xe mới. Bởi vậy, cô đặc biệt kêu Bào Kim Đông giao cá trê sớm hơn bình thường, hai người gần như là trời còn chưa sáng đã ra khỏi cửa.

“Anh Kim Đông, anh thả em xuống đường trước đi, em nghe nói đến chợ là đi con đường phía tây này, ở cạnh chợ vật liệu”.

Mặt trời vừa mọc, Bào Kim Đông ghì chặt dây cương lừa, nói với Diêu Tam Tam: “Một mình em nhỏ xíu làm làm được cái gì hả? Em cứ đợi anh đi giao cá trê xong rồi trở lại đi mua xe đạp với em”.

“Không cần đâu, em sợ trễ. Em chỉ đi xem trước một chút, anh đem cá trê đi đi, lúc về tìm em là được. Nếu em mua xong trước sẽ đứng ở đầu đường này chờ anh”. Diêu Tam Tam phát tay, nhảy xuống xe lừa, đi về phía tây. Bào Kim Đông nhìn cô chạy xa, thầm nghĩ Tam Tam luôn luôn thông minh lanh lợi, còn có đầu óc hơn người lớn bình thường nhiều, nên cũng không lo lắng nữa, hét một tiếng đánh xe lừa đi về phía nam đưa cá trê.

Diêu Tam Tam đi thẳng tới góc tây nam của huyện, chợ vật liệu nằm cạnh khu dân cư, bên cạnh đó là một khoảnh đất trống, trên khoảnh đất trống quả nhiên bày rất nhiều xe đạp, người đến mua cũng không nhiều lắm, hơi có vẻ hiu quạnh.

Chắc tại còn sớm quá! Diêu Tam Tam nhìn ngắm từng chiếc xe đạp một, mới đến bảy tám phần, thậm chí có chiếc còn có vẻ rõ ràng là xe mới. D,đ,l'q'd. Cô dừng lại trước một chiếc xe đạp kiểu dáng dành cho nữ hiệu Phượng hoàng, bán hàng là một người gầy gò chừng hai mươi tuổi, đưa mắt đánh giá cô rồi chủ động mời chào:

“Mua xe hả, em gái?”.

“Dạ”.

“Người lớn nhà em đâu?”.

“Người lớn ở đằng sau”. Diêu Tam Tam thuận miệng nói, “Em tới xem trước một chút. Chiếc này anh bán bao nhiêu tiền?”.

“Hai trăm hai”. Người bán nói, “Em đến cửa hàng mà xem, kiểu bánh xe nhỏ, hiệu Phượng hoàng này ít gì cũng phải hơn bốn trăm tệ đấy”.

Diêu Tam Tam nhìn lướt qua, thầm nghĩ, thêm chừng một hai trăm tệ nữa để mua đồ mới thì có lợi hay không đây?

Người bán thấy cô do dự, xoay người vỗ vỗ lên một chiếc xe đạp gần đó: “Chê đắt hả? Em coi chiếc này này, chiếc này chỉ một trăm tám thôi, nhẹ lắm, em chạy cũng hợp”.

“Chiếc này cũng của anh hả?”.

“Đúng vậy. Đều là của anh cả. Có muốn lấy hay không?”.

“... Để em xem chút đã”.

Diêu Tam Tam lại nhìn mấy chiếc xe, trong lòng luôn có một nỗi nghi hoặc, số xe này đều tương đối mới, mà giá thì lại rẻ, nhà ai mà chịu bán xe rẻ như vậy? Không phải có vấn đề gì đấy chứ?

Cửa rẻ là cửa ôi, hàng tốt thì không có giá hời, những lời này Diêu Tam Tam vẫn luôn nhiệt liệt tán thành, nếu ngược lại sẽ khiến người ta không yên lòng.

Cô quay một vòng, dừng lại trước một chiếc xe đạp gọn nhẹ, nhìn chằm chằm vào nó.

“Chiếc này bao nhiêu ạ?”.

“Hai trăm tư”. Người bán nói, hình như cảm thấy cô là một đứa trẻ, không mấy tin rằng cô sẽ mua, nói: “Em muốn mua thật chứ?”.

“Em muốn mua. Nhưng giá này đắt quá”. Diêu Tam Tam nói, “Anh bán đắt hơn người ta rồi, xe này còn mới chừng tám phần, còn xe mới, em nghe nói trong cửa hàng chỉ hơn ba trăm thôi”.

“Xe của anh đây em cứ yên tâm mà mua, có bằng hiệu đây này, anh còn có giấy phép cho em nhé. Em mua cũng yên tâm vững dạ hơn đúng không?” Người bán lại quan sát cô rồi nói, “Người lớn nhà em đâu? Em kêu người lớn tới mua, bảo đảm sẽ hiểu ngay”.

Diêu Tam Tam nhìn lướt qua, chỗ ngồi sau xe quả nhiên có gắn một bằng nhôm nhỏ màu xanh, trên đó có in một dãy số. Người bán móc một cuốn sổ nhỏ màu đỏ ra, mở ra cho cô xem, nói: “Anh có hết nê, xe của anh lại lịch đăng hoàng, là người ta gán nợ cho anh”.

Vào thập niên chín mươi, xe đạp phải có giấy phép, có bằng số, cảnh sát sẽ ngẫu nhiên kiểm tra, nếu tra được xe không có giấy phép, không những bị phạt mà còn phải tốn tiền bồi thường...

Diêu Tam Tam ngoái đầu quan sát một lượt mấy chục chiếc xe đạp. Mới vừa rồi cô còn thầm nghi ngờ, nói sao mà đã mới lại còn rẻ như thế, nói vậy, số xe này đều là trộm được đúng không? Chẳng trách mới sáng sớm thế này đã mở bán, còn nói là tới chậm không mua được, thì ra vốn là chợ đen thủ tiêu tang vật. Đã hình thành cả một cái chợ rồi, thậm chí còn rất nổi danh, nhóm người trộm cắp cũng quá hung hăng ngang ngược rồi!

Hừm! Của ăn trộm, vẫn không nên mua thì hơn, giá rẻ thì lợi thật, nhưng cũng là góp phần cổ vũ bọn trộm cắp làm chuyện xấu. Diêu Tam Tam nhìn kĩ chiếc xe đạp gọn nhẹ, cảm thấy vẫn thích kiểu xe đạp bánh nhỏ dành cho nữ kia hơn.

Vừa nghĩ thông rồi, cô cảm thấy cứ dứt khoát cắn răng mua mới cho chắc ăn. Mua xe mới, cầm hóa đơn tới đồn cảnh sát, đồn cảnh sát sẽ cấp giấy phép, giấy chứng nhận, tối thiểu cũng có thể chứng minh xe đạp đó quang minh chính đại là của cô. Nghĩ vậy, cô liền xoay người rời khỏi khu chợ, quyết định đứng ngoài chợ đợi Bào Kim Đông, cùng đến cửa hàng mua xe mới.

Diêu Tam Tam đi một vòng trong chợ, vô tình thu hút một đôi mắt ti hí ác độc dõi theo.

“Ồ hô, không phải là em vợ đây sao!”.

Diêu Tam Tam đột nhiên bị người ta chặn đường, cô ngẩng đầu lên nhìn, sợ hết hồn, người này lại là Vương Tiểu Mãng.

Lúc trước nghe nói Vương Tiểu Mãng vì trộm bò mà bị bắt đi lao động cải tạo một năm, tính ra, cũng nên được thả ra rồi. Diêu Tam Tam lạnh lùng nhìn bản mặt thô bỉ của Vương Tiểu Mãng, lại nhìn khu chợ sau lưng, thầm suy nghĩ cách đối phó. Cô nghĩ, nơi đây có không ít người, gã cũng không dám làm càn đâu, chắc chỉ đơn giản là nói bậy vài câu.

“Anh nói này em vợ, sao nhìn thấy anh lại không nói tiếng nào?” Vương Tiểu Mãng cười hì hì nói, “Mấy chị em cứng làm anh bị hại không nhẹ. Giờ sao nào? Hôm nay tới đây làm chi?”.

“Ông cút ngay! Tôi cảnh cáo ông, tôi không phải tới một mình đâu, có mấy người trong thôn đi chung đó, bọn họ không ở xa đâu, lập tức đến ngay, ông có bản lĩnh thì chờ đi!”.

Diêu Tam Tam nói xong, xoay người bỏ đi. Vương Tiểu Mãng này mới ra tù không lâu lại lộ diện ở chợ đen này, đoán chừng cũng chẳng làm chuyện tốt lành gì. Diêu Tam Tam không biết chừng nào Bào Kim Đông mới tới, liền quyết định trước tiên dừng để ý tới gã, rời khỏi đây rồi tính sau.

“Ồi cha, anh sợ cứng rồi, anh lại không có bản lĩnh ở đây mà chờ đâu”. Vương Tiểu Mãng nói rồi, đột ngột đưa tay kéo Diêu Tam Tam, tóm được cánh tay cô muốn lôi cô đi.

“Ông làm cái gì đó! Mau buông tay ra!”. Diêu Tam Tam hoảng sợ, dây dưa với phường ác ôn vô lại này, sao có thể chiếm được phần hơn? Cô liều mạng giãy giụa, muốn tránh thoát Vương Tiểu Mãng, nhưng Vương Tiểu Mãng dù sao cũng là một người đàn ông trưởng thành, sức lực đương nhiên bỏ xa cô, hoàn toàn không thể thoát được.

“Buông ra hả? Mày với chị mày hại tao thảm như vậy, còn kêu tao thả mày ra hả?”. Vương Tiểu Mãng nhìn cô bằng vẻ mặt bỉ ổi, “Chắc chắn, bộ dạng không tệ, tuy nhỏ một chút, nhưng bán vào mấy chỗ hẻo lánh thế nào cũng có người muốn”.

Người xấu cũng chia thành năm bảy loại, duy có dân liều mạng là đáng sợ nhất, Diêu Tam Tam tin, Vương Tiểu Mãng này thật sự có khả năng làm ra việc buôn người. Cô thầm hoảng hốt, quát to lên.

“Cứu với! Bắt kẻ xấu với!”.

“A! Con quỷ nhỏ, cũng dữ dần đấy!”. Vương Tiểu Mãng vẫn lôi cô đi thẳng về phía bắc. Diêu Tam Tam kêu cứu như vậy, tự nhiên gây chú ý, có mấy người bắt đầu vây quanh. Vương Tiểu Mãng phát tay, lớn tiếng nói với chung quanh:

“Đừng có nghe nó nói bậy. Đây là em vợ tôi, còn nhỏ mà không lo học, trốn học bỏ nhà đi, người nhà tìm nó cả đêm rồi”. Nói đoạn, Vương Tiểu Mãng tóm cánh tay Diêu Tam Tam giằng mạnh, thiếu chút nữa kéo cô té xuống đất, chỉ vào mặt cô mắng”.

“Con nhỏ này, mày trốn học hoài, người trong nhà tìm mày sốt ruột muốn chết, mà còn muốn chạy hả?” Vừa nói vừa nhìn người chung quanh nói: “Mọi người không cần phải để ý, khó khăn lắm tôi mới tìm được nó, phải dẫn nó về nhà, giao cho cha mẹ nó”.

Nói đoạn, Vương Tiểu Mãng lôi Diêu Tam Tam đi tiếp, Diêu Tam Tam vội vàng la: “Mọi người đừng tin gã, tôi với gã không có quan hệ gì hết, gã là người xấu, gã muốn bắt cóc buôn người!”.

“Đừng có để ý tới nó, vì trốn học mà bỏ nhà đi, con nhỏ này cái gì cũng có thể nói láo được. Tôi mà buông tay ra, cũng không biết nó xẹt một cái sẽ chạy tới đâu đâu”. Vương Tiểu Mãng cứ thế mà đường hoàng kéo cô đi về phía trước, không ngờ lại chẳng có ai ngăn cản gã ta.

Chủ ý này của Vương Tiểu Mãng quá thâm độc, người bình thường làm sao có thể phân rõ. Lại nói, đây vốn là chợ đen, nơi tập trung bọn trộm cắp, vốn không đủ chính khí. Vương Tiểu Mãng lôi Diêu Tam Tam đi, thấy độc kế của mình có hiệu quả, liền hả hê, bắt đầu xô đẩy Diêu Tam Tam.

“Đi mau lên con quỷ nhỏ chết tiệt, tao cho mày kêu cứu! Tao cho mày hại tao!”.

Diêu Tam Tam bị Vương Tiểu Mãng lôi đi lảo đảo một đoạn đường, cô nhỏ người sức yếu, làm thế nào cũng giãy không thoát. Diêu Tam Tam thấy có kêu cứu cũng vô ích, chợt trở nên tỉnh táo trong tình thế cấp bách.

Nghĩ cách gì, để có thể thuận lợi thoát thân đây? Con bà nó, cô mà thoát được, phải tìm cách trị chết thằng khốn này.

Diêu Tam Tam bị Vương Tiểu Mãng lôi đi một đoạn đường, liền không uống hơi phí sức kêu cứu nữa, thậm chí suy tính đối sách. Đây là nơi xa lạ, ai cũng không biết cô, cho nên Vương Tiểu Mãng mới có thể đối trắng thay đen khiến người khác khó lòng phân biệt thật giả như thế.

Wương Tiểu Mãng thấy cô không vùng vẫy nữa, còn tưởng rằng cô bị dọa sợ nên đã chấp nhận số mệnh rồi, gã bắt đầu đắc ý. D.đ.l..q.đ. Đi khỏi chợ vật liệu liền phải đi qua một con phố nhỏ, hai bên đường bày bán mấy quầy điểm tâm, bánh tiêu, bánh bao, tào phớ các thứ. Mới sáng sớm, nên người ăn điểm tâm ở các gian hàng vẫn còn thưa thớt, còn có mấy người đứng chờ mua thức ăn sớm.

“Cứu với, bắt kẻ xấu đi! Tôi không quen người này!”.

Diêu Tam Tam há miệng kêu to, Vương Tiểu Mãng lại lập tức diễn trò cũ, tùy tiện giải thích với người ăn điểm tâm bên cạnh: “Đừng để ý tới nó, nó là em vợ tôi, đầu óc không được bình thường, trốn nhà chạy tới đây, đang nghĩ cách muốn chạy thôi”. Nói rồi còn quay sang mắng Tam Tam: “Còn muốn chạy hả! Mày chờ coi cha có đánh gãy chân mày không!”.

Diêu Tam Tam bị Vương Tiểu Mãng nài ép lôi kéo đi qua con phố nhỏ, cô canh đúng thời cơ, lúc đang đi ngang qua một quầy điểm tâm sáng, đột ngột giơ chân lên liềm mạng đá một cái, mũi chân vừa vịn đá lên cái giỏ, liềm đá đổ giỏ bánh quẩy của người ta, bánh quẩy trong giỏ cũng lập tức rơi vãi đầy đất. Người phụ nữ đang mua bánh tiêu sợ hết hồn, ối một tiếng, vội vàng lùi ra.

“Trời ơi, mày mày... Mày làm cái gì vậy?”. Chủ quán kinh ngạc chỉ vào bọn họ.

Diêu Tam Tam không trả lời, chỉ nhân cơ hội Vương Tiểu Mãng kinh ngạc mà giơ cánh tay còn lại đang tự do, tiếp tục hất đổ vỉ bánh bao hấp sau lưng, vỉ hấp rơi khỏi bàn. Cứ thế, bánh bao nóng hổi béo nức ních lẫn đầy đất.

Người phụ nữ bán bánh bao thét một tiếng chói tai, đứng sững người mắt nhìn bánh bao rơi đầy trên đất, vẫn còn bốc hơi nóng. Lúc này người bán bánh quẩy nhào tới, không bắt Diêu Tam Tam mà túm ngay lấy Vương Tiểu Mãng.

“Con bà nó, mày phải đền bánh quẩy cho tao!”.

Lần này, Vương Tiểu Mãng hoàn toàn trợn tròn hai mắt, gã chỉ vào Diêu Tam Tam, ấp úng nói: “Không phải tôi... là nó làm mà!”.

“Không phải mày nói nó là em vợ mày sao?” Tất nhiên là người bán bánh quẩy sẽ không nghe gã, nín lấy ngực áo Vương Tiểu Mãng chất vấn: “Mày mẹ nó có đền hay không? Không đền tao đánh mày đó đồ con rùa!”.

Diêu Tam Tam thừa dịp này, nhanh nhẹn cúi đầu xuống, hung ác ngoạm một cái lên cổ tay Vương Tiểu Mãng, Vương Tiểu Mãng đau đớn la to, Diêu Tam Tam nhân cơ hội thoát khỏi Vương Tiểu Mãng. Cô không vội vã bỏ chạy, mà tiếp tục xông tới lật đổ bàn bán táo phở, bát đĩa trên bàn lạnh canh rớt xuống, mấy người quanh bàn hoảng sợ bỏ chạy, Diêu Tam Tam vừa nhảy căng lên vỗ tay vừa cười lớn:

“Ô... Ô.. Vui quá! Vui quá!

Không phải Vương Tiểu Mãng nói với họ đầu óc cô không được bình thường sao? Vậy cô phải dứt khoát không bình thường mới được.

@Tieu Khe. Ủ, là Bào Kim Đông đó nàng :))

47. Chương 47: Phải Xui Xẻo

Diêu Tam Tam bị Vương Tiểu Mãng kèm kẹp, để thoát thân, cô tìm cơ hội đá ngã giỏ bánh quẩy, xóc đổ vỉ bánh bao hấp, lật ngược bàn bán táo phở, làm náo loạn cả con phố nhỏ.

“Ô... Ô... vui quá! Vui quá!

Diêu Tam Tam nghĩ, cô gây náo loạn như vậy, đương nhiên người ta sẽ phải giữ chặt bọn họ lại không cho đi, Vương Tiểu Mãng sẽ không thể bắt cô đi. Hơn nữa, cô chỉ là một đứa bé, lại còn bị nói là “không bình thường”, mấy người kia nói chung sẽ không làm khó cô, tất nhiên sẽ tìm Vương Tiểu Mãng – người tự xưng là người nhà cô để đòi tiền. Cứ cho là mấy người chủ sạp muốn làm khó tạm giữ cô, thì vẫn tốt hơn bị Vương Tiểu Mãng bắt đi!

Không ngoài dự đoán, mấy người bị đổ đồ rối rít chặn Vương Tiểu Mãng lại yêu cầu đền tiền. Vương Tiểu Mãng có miệng mà không nói được.

“Cũng không phải tôi làm, đừng có tìm tôi chứ!”.

“Cậu không phải nói nó là em vợ cậu sao? Đầu óc nó không bình thường, lật đổ bánh tiêu của tôi, cậu không đền thì ai đền?”.

“Tôi... tôi đâu có liên quan gì với nó, nó thật sự không phải em vợ tôi!”.

Nghe Vương Tiểu Mãng nói vậy, người phụ nữ bán bánh bao thở phì phò nhào tới.

“Không quan hệ với cậu hả? Vậy mới này cậu nói cái rắm gì? Nó gây họa, cậu không đền thì ai đền? Muốn trốn nợ hả?”.

Đám chủ quán vây quanh Vương Tiểu Mãng, tranh cãi ầm ĩ. Diêu Tam Tam muốn đúng là hiệu quả này, đập hư đồ người ta, đương nhiên người ta phải giữ chặt họ không cho đi!

Ngay lúc mấy người nợ vây quanh Vương Tiểu Mãng đòi tiền, không ai chú ý đến đứa trẻ “không bình thường” Diêu Tam Tam. dđlqđ. Diêu Tam Tam thừa dịp này, như một làn khói vọt khỏi con phố nhỏ chui vào một khu nhà ở. Cô chạy tới chạy lui, chỉ nhắm vào một hướng, chạy thẳng về hướng đông, đường xá thường sẽ luôn thông nhau đúng không? Chỉ cần tìm được con lộ lớn lúc bọn họ tới, là cô có thể tìm được Bào Kim Đông rồi.

Tìm được Bào Kim Đông làm gì? Hay cô nên đi báo cảnh sát trước nhỉ? Năm ấy, báo cảnh sát cũng không có dễ dàng như bây giờ, ngay cả đồn cảnh sát ở đâu cô cũng không rõ. Diêu Tam Tam không dám dừng lại, cô chạy một mạch cho tới khi đến được lộ lớn, từ lộ lớn đi đến chỗ tách ra với Bào Kim Đông, lại đợi một lát, mới nhìn thấy Bào Kim Đông đánh xe lừa đi tới.

Cả người Diêu Tam Tam buông lỏng, dựa vào hàng cây bên đường, không còn chút hơi sức nào nữa. Bào Kim Đông vội vàng đánh xe trở lại, nhìn thấy Diêu Tam Tam dựa vào cây, mặt nhỏ đỏ bừng há miệng thở dốc.

“Sao vậy Tam Tam?”. Bào Kim Đông hỏi cô, “Không mua được xe đạp hả?”.

“Haiz... đừng nói nữa, sao giờ anh mới tới?”.

“Thật không khéo, trước anh có hai người đến bán cá trê nên phải đợi lâu một chút”. Bào Kim Đông nói, “mới sáng sớm mà sao em nóng thành thế này rồi?”.

Diêu Tam Tam leo lên xe lừa, mềm nhũn dựa vào xe, nói: “Đừng nói nữa, em mới gặp phải Vương Tiểu Mãng, thiếu chút nữa bị gã bắt đi rồi”.

“Vương Tiểu Mãng?”. Bào Kim Đông không biết người này, dù sao cũng chẳng phải chuyện vui vẻ gì nên Diêu Tam Tam không có kể cho hắn nghe, “Vương Tiểu Mãng là ai? Sao lại muốn bắt em!”.

“Vương Tiểu Mãng... ời, một hai câu không thể nói rõ, là một gã du côn xấu xa, đợi lát nữa sẽ từ từ kể cho anh biết, làm em sợ muốn chết...” Diêu Tam Tam cố gắng nói một cách đơn giản cho Bào Kim Đông biết chuyện mới phát sinh, rồi hỏi hắn: “Anh nói xem em phải làm sao bây giờ? Báo cảnh sát được không?”.

“Trời, sao không nói sớm!”. Bào Kim Đông vẫy dây cương, hét một tiếng, đánh xe lừa đi về phía chợ vật liệu, vừa vẫy dây cương đánh xe, vừa quở trách cô: “Kêu chờ anh đi chung mà không chịu, thiếu chút nữa xảy ra chuyện rồi thấy chưa?”.

“Anh Kim Đông, theo anh thì em phải làm sao bây giờ?”.

“Để xem một chút rồi tính. Nếu không tìm cách trị gã, thì sau này sẽ lại gặp họa”. Bào Kim Đông suy nghĩ một chút, rồi nhét dây cương vào tay Diêu Tam Tam, nói: “Em ở đây chờ anh, đừng có chạy lung tung, anh đi một chút anh trở lại”.

Bào Kim Đông rất nhanh đã chạy đến con phố nhỏ, trên đường vẫn hỗn loạn như cũ, dưới đất đầy bánh quẩy, bánh bao bị giẫm bẹp, cuối phố là một nhóm người vây quanh nhau, loạn cào cào. dđlqđ. Bào Kim Đông chen vào nhìn thử, thiếu chút nữa đã bật cười.

Một người đàn ông trên dưới ba mươi tuổi, đang ngồi dưới đất la lối om sòm, một bên ông quần xắn cao thật cao, nhìn lên đùi, đỏ rực cả mảng lớn. Về mặt người đàn ông nợ đưa đám, còn vừa chửi tục vừa cãi vã với ông lão bán bánh quẩy.

“Ông mẹ nó làm tôi bồng thành như vậy, ông phải đền tiền thuốc cho tôi!”.

“Mày mẹ nó còn xô tao té bị thương đây, đạo lý không nói đi, mày không tự thấy mày đuối lý hả”.

.....

Bào Kim Đông đứng cạnh đấy một lúc, ước chừng nghe được rõ ràng chuyện sau đó.

Sau khi Diêu Tam Tam chạy mất, chủ quán bị tổn thất tự nhiên nín lấy Vương Tiểu Mãng không thả, nhao nhao đòi gã phải bồi thường. Vương Tiểu Mãng ngay từ đầu đã ăn vạ, thề thốt nói mình không biết Diêu Tam Tam, nhưng mấy người kia làm sao tin gã? Còn hỏi ngược lại gã, nếu mày không quen nó, thì mày bắt con gái người ta để làm gì? Vương Tiểu Mãng không thể nói rõ được, lại có tật giật mình, sợ gây động tĩnh quá lớn, không thể làm gì khác hơn là đồng ý bồi thường. Nhưng gã móc cả người, chỉ tìm được mấy đồng bạc.

Có mấy đồng thì đền được cái khỉ gì chứ! Chủ quán tức không chịu được, vây quanh gã, nói qua nói lại liền bắt đầu động thủ, chủ quán nhiều người, Vương Tiểu Mãng bị đẩy ngã chổng vó. Vương Tiểu Mãng kia cũng là một kẻ độc ác, chó cùng rứt giậu, hấn đứng lên, đột ngột xô ngã ông lão bán bánh quẩy, ông lão dưới cơn nóng giận, xoay người múc một muôi dầu chiên lớn, giương tay rưới lên chân Vương Tiểu Mãng, từ trên đùi chảy xuống bàn chân. Dầu sôi hắt lên đùi, bộ dạng đó không cần phải tưởng tượng nữa.

Ông lão bán bánh quẩy còn đương cãi nhau không dứt với Vương Tiểu Mãng, Vương Tiểu Mãng nói mình bị thương nặng, mà ông lão bán bánh quẩy cũng uất ức, ông tổn thất cả giỏ bánh không nói, mà Vương Tiểu Mãng lại còn không nói lí, đánh ngã ông, ai trách ai chứ?

Bào Kim Đông trên đường tới không khỏi nổi máu nóng trong bụng, để hấn bắt được kẻ khốn nạn đó, không một đám đấm chết gã là không được. Bây giờ thấy bộ dạng nhếch nhác này của Vương Tiểu Mãng thì không muốn đánh gã nữa, mà chỉ muốn cười.

Thứ tạp nham này gặp phải Tam Tam, xui xẻo cũng xứng đáng lắm!

Bào Kim Đông bước ra khỏi đám người, hung ác đá vào mông Vương Tiểu Mãng một cái, rồi nói với người vây xem: “Cô bé mới này là em gái nhà tôi, em gái tôi hoàn toàn không quen biết gã, gã này chính là dân buôn người. Nếu không phải em gái tôi thông minh thì không biết đã bị gã bắt đi tới đâu rồi. Mọi người hãy giúp một tay, đem tên buôn người này đến đồn cảnh sát đi”.

Người vây xem nghe vậy thì ồ lên. Ra là có chuyện như vậy đấy!

Bào Kim Đông tiện tay móc ra hai mươi tệ, nói: “Đạp hư đồ của ông lão và mọi người, cũng là do em gái tôi bị ép vào đường cùng, mọi người đây coi như đã cứu em gái tôi, tổn thất này tôi sẽ bồi thường. Còn phải nhờ mọi người đi theo làm chứng, đây chính là kẻ buôn người, ban ngày ban mặt mà gã không chừa em gái tôi, muốn bắt nó đi bán”.

Bào Kim Đông nói vậy, mấy chủ quán lại có chút ngượng ngùng, có người nói: “Chuyện này cũng không thể trách cô bé kia được, may nhờ nó thông minh, nếu không thì phải bị bắt đi thật rồi. Chúng tôi cũng không đoán được là kẻ buôn người, bị nó lừa”.

“Không cần đền nhiều tiền như vậy! Tôi chỉ bị rớt bể mấy cái chén thôi, không cần đền đâu. Ai mà ngờ tới chuyện như thế đâu, cô bé kia cũng thật tội nghiệp”.

Vương Tiểu Mãng thấy thế thì hoàn toàn trợn tròn hai mắt. Người cả phố có thể chứng minh gã là dân buôn người, thì gã còn có thể làm gì? Ngay sau đó có mấy người xô đẩy, không để ý đến cái chân bị bỏng của Vương Tiểu Mãng, áp giải gã đến đồn cảnh sát. Bào Kim Đông nhìn nhóm người ầm ĩ đưa Vương Tiểu Mãng đi, liền hỏi chỗ đồn cảnh sát, rồi trở lại tìm Diêu Tam Tam trước, mang cô cùng đến đồn cảnh sát để làm chứng.

Đợi đến khi Diêu Tam Tam và Bào Kim Đông ra khỏi đồn cảnh sát, thì đã gần trưa rồi.

“Anh Kim Đông, anh nói Vương Tiểu Mãng sẽ ra sao?”.

“Không biết, anh cũng không phải quan toà, nhưng ít nhất cũng có thể bảo đảm không có trái ngon mà ăn.D,đ'l,q'đ. Cảnh sát nói gã mới ra khỏi trại cải tạo chưa tới hai tháng, mà đã gây chuyện thế này, anh thấy gã đúng là tự tìm đường chết rồi”. Bào Kim Đông ngẩng đầu lên nhìn mặt trời, mặt trời giữa hè, thiêu đốt người ta như trong lồng hấp, Bào Kim Đông nói với Diêu Tam Tam:

“Giữa trưa rồi, nóng quá, tội mình tìm chỗ tránh nắng, ăn gì chút gì đó đi. Nửa ngày trời, bụng anh đói tới lép kẹp rồi”.

Diêu Tam Tam nghe vậy, lập tức cảm thấy mình cũng đói bụng không chịu nổi, vội nói: “Theo ý anh nói đi, mình kiếm chỗ ăn no rồi lại nói. Đi mua nước uống cái đã.... Hay kem que gì cũng được, em khát nước sắp chết rồi”.

Hai người mua kem que dọc đường ăn, lại tìm một quầy bánh rán, mỗi người ăn một cái bánh rán lót bụng. Diêu Tam Tam nhớ tới xe đạp của mình, liền quyết định tới cửa hàng mua một chiếc.

Đầu thập niên chín mươi, huyện nhỏ, tuy nói là thường thấy xe lửa, nhưng đánh xe lửa đến cửa hàng, vẫn không tiện cho lắm, vì nó không có chỗ để xe. Buộc ở hàng cây ven đường thì sợ lửa lộn xộn nhào ra cản đường. Cho nên hai người mới tìm tới cửa hàng lớn nhất huyện, Bào Kim Đông không thể làm gì khác hơn, đành phải đứng bên ngoài trông xe lửa, để Diêu Tam Tam đi vào một mình.

Đợi một lát, Diêu Tam Tam dắt một chiếc xe đạp cho nữ, vui vẻ bước ra. Bào Kim Đông quan sát chiếc xe hồi lâu rồi hỏi:

“Bao nhiêu tiền?”.

“Bốn trăm mười tám tệ, hiệu Bồ câu”. Diêu Tam Tam cười hì hì, “Hơi đắt một chút, đành cắn răng, giậm chân mua đại vậy!”. Miệng nói vậy, nhưng thật ra thì trong lòng tiếc tiền muốn chết, nhưng cô đã xem qua trong cửa hàng, cũng xe giống thế này mà hiệu Phượng hoàng, phải đến bốn trăm bốn mươi tệ; dù là kiểu xe đạp nhỏ gọn đi nữa thì cũng phải hơn ba, bốn trăm tệ”.

Phải nói xe đạp ở thập niên chín mươi, có thể là do công nghệ còn chưa phát triển, nên mắc đến như vậy!

“Đẹp đấy, mua thì mua, đừng có tiếc nữa”. Bào Kim Đông nói, hắn làm sao lại không biết là cô bé này mê tiền bao nhiêu chứ?”. Giờ đi mua một cái khóa chắc chắn đi, xe mới chói mắt quá, bình thường cho dù là ở trong trường thì em cũng phải khóa đấy”.

Mua khóa cho xe, Diêu Tam Tam còn thuận tiện mua cho Tiểu Tứ một bọc kẹo ăn vặt, rồi chuẩn bị về nhà. Bốn mươi dặm đường, giữa ngày hè, nếu để Diêu Tam Tam chạy xe trở về thì ít nhiều gì cũng sẽ phải mệt mỏi. Bào Kim Đông đề nghị đặt xe mới lên xe lửa, để Diêu Tam Tam vịn, nhưng Diêu Tam Tam lại không đồng ý.

Một mặt, cô sợ xe mới đặt trên xe lửa, sẽ bị trầy xước, chỉ cần xước một chút thôi, cô cũng sẽ phải đau lòng hơn nửa ngày; mặt khác, mới vừa mua xe, cô rất muốn đạp thử.

Cứ như thế, Diêu Tam Tam đạp xe đạp mới, dưới cái nắng chiều chói chang, chạy một hơi nửa đoạn đường, cho đến khi Bào Kim Đông thấy cô vừa nóng vừa mệt, bèn đổi thành cô đánh xe lửa, Bào Kim Đông tiếp tục đạp xe về nhà.

Mới vừa đạp xe vào nhà, mấy chị em nhà họ Diêu đã vây quanh nhìn ngắm, yêu thích vô cùng. Phóng mắt nhìn quanh, các nhà trong thôn đều là xe cũ cồng kềnh, xe đạp gọn nhẹ không thấy nhiều. Tam Tam lại mua được chiếc xe đẹp như vậy, xe vừa đẹp vừa gọn nhẹ, thật sự khiến nhiều người phải hâm mộ.

Họ tự dựa vào sức mình làm ra tiền, tự dùng tiền của mình để mua xe mới, làm sao mà không vui mừng cho được! Thậm chí Diêu Tiểu Cải còn sợ xe dơ, cố ý đi mua hai cái khăn tay đẹp mắt bao hai tay cầm lại, Diêu Tiểu Đông còn tính tìm mấy tấm giấy kính tốt bọc xe lại, để tránh trầy xước.

“Tiểu Tứ, xe đạp này nhỏ, chờ mai mốt chị dạy em đạp xe”. Diêu Tam Tam hứa với Tiểu Tứ.

“Chị nói phải giữ lời nhen!”. Tiểu Tứ vui vẻ không thôi.

Chờ đến tối, Tiểu Tứ ngủ rồi, Diêu Tam Tam mới kể cho chị hai chị ba nghe về chuyện ban ngày. Diêu Tiểu Đông vừa nghe đến việc Diêu Tam Tam thiếu chút nữa bị Vương Tiểu Mãng bắt đi thì không tránh được lo lắng sinh tức giận.

“Tam Tam, bây giờ gã không thể ra ngoài nữa chứ?”.

“Em không biết nữa”. Diêu Tam Tam nói, “Ít nhất là gã tạm thời không thể ra được. Chị hai, thứ người như thế, chị không thể sợ gã, chị càng sợ gã, gã lại càng muốn hiếp đáp chị”.

Diêu Tam Tam nói rồi không nhắc đến chuyện Vương Tiểu Mãng nữa, xử lí ra sao, cô cũng không có thời gian quan tâm, cô rất bận rộn, chị em nhà họ Diêu đều rất bận rộn, bận thu cá trê, nuôi dê, nuôi heo, trồng trọt, bận kiếm tiền. Hơn nữa, Diêu Tam Tam rất nhanh lại phải đi học.

Thím ba Diêu cũng không còn nhắc đến Vương Tiểu Mãng nữa, chắc là không có mặt mũi mà nói! Chỉ là từ đó về sau, Diêu Tam Tam chưa từng nhìn thấy Vương Tiểu Mãng một lần nào nữa.

48. Chương 48: Rượu

Sau tiết trung thu, Diêu Liên Phát đột ngột dẫn Trương Hồng Cúc trở về mà không hề báo trước. Diêu Liên Phát xách một túi xách lớn, trên tay lại xách một túi khác, Trương Hồng Cúc theo sau, vội vã xuyên qua thôn, đẩy cổng nhà mình ra.

Hai vợ chồng đi đã hơn một năm, sự thay đổi của nhà họ Diêu vẫn rất rõ ràng, tường rào đã xây, cổng chính đã dựng, trong sân nhà là chuồng dê, nhốt mấy con dê con đang nhảy nhẩy bên trong. Ven tường phía tây trồng hai khóm hoa hồng đỏ au, một bụi thược dược vàng tươi. Cạnh đó là mấy bụi chuối cảnh, giữa thu rồi mà vẫn nở hoa rực rỡ.

Mùa gặt lúa trước Diêu Liên Phát còn trở về một chuyến, Trương Hồng Cúc thì đã hai năm không về, ấy vậy mà rõ ràng là hai vợ chồng không hề có tâm trạng để nhìn ngắm những sự thay đổi này.

Diêu Tiểu Đông nghe được tiếng đẩy cổng, vội vã chạy ra khỏi nhà, thấy Diêu Liên Phát và Trương Hồng Cúc thì không khỏi sửng sốt, vội vàng bước tới, nhận lấy túi vải trong tay Diêu Liên Phát, nói: “Cha, mẹ, hai người về rồi!”.

“Tiểu Cải, Tam Tam, Tiểu Tứ, cha mẹ về rồi”. Diêu Tiểu Đông xoay vào nhà hô một tiếng, mấy cô gái cũng từ trong nhà ra đón.

Tiểu Tứ không từng tiếp xúc nhiều với cha mẹ, nó không giống những đứa trẻ khác, thấy cha mẹ xa cách đã lâu cũng không thân mật, chỉ đứng cạnh đó, lặng lẽ nhìn Diêu Liên Phát và Trương Hồng Cúc. Đến gần thì nó mới lên tiếng chào. Diêu Tam Tam và Diêu Tiểu Cải vừa ra tới, nhìn thấy Trương Hồng Cúc cũng không nén nổi kinh ngạc.

Không riêng gì hai cô, Diêu Tiểu Đông cũng để ý thấy, tính ra Trương Hồng Cúc mang thai cũng phải sáu tháng rồi, vậy mà bà đứng đó, hoàn toàn không thấy bụng phình lên, ngược lại bước đi yếu ớt, sắc mặt tái nhợt. Chẳng lẽ lại xảy ra chuyện gì?

“Đứng đực ra đó làm cái gì? Dem đồ vào trong nhà đi!”. Diêu Liên Phát tiện tay thả túi xách trên vai xuống, bỏ vào phòng. Về mặt Trương Hồng Cúc đau thương, ánh mắt lần lượt lướt qua mấy đứa con, thấy Tiểu Tứ, liền bước tới ôm lấy nó, nhỏ giọng khóc thút thít.

“Mẹ, mẹ đừng khóc! Vào nhà trước đi”.

Diêu Tam Tam cảm thấy không đúng, bước nhanh tới đỡ Trương Hồng Cúc, thuận thế dắt bà vào nhà, lấy một băng ghế kê bà ngồi xuống.

“Mười lăm tháng tám tụi mày có viếng mồ mả rồi chưa?”. Diêu Liên Phát hỏi.

Diêu Tiểu Đông đáp: “Tụi con không có đi, mà đưa cho chú hai năm đồng, kêu chú mua chút giấy tiền, đốt chung luôn rồi”.

Nông thôn có tục lệ, con gái trong nhà không thể tùy tiện viếng mồ mả, muốn đến mộ phần tổ tiên thì cũng được, nhưng phải có đàn ông trong nhà dẫn đến. Nhà họ Diêu chỉ có bốn chị em gái, nên không đi viếng mộ, đưa năm đồng cho chú hai mua giấy tiền vàng bạc cũng như để người mang giấy tiền vàng bạc đi đốt dâng họ, như thế cũng coi là ổn thỏa rồi.

Diêu Liên Phát không nói gì nữa mà đứng lên, không nói không rằng quay người bỏ đi. Lúc gần đi còn ngoảnh mặt lại liếc Trương Hồng Cúc một cái, nói: “Mẹ mày có bệnh, tụi mày lo mà hầu hạ đi”.

Diêu Tam Tam thấy tình hình này, liền âm thầm suy đoán, chỉ sợ đứa con trong bụng Trương Hồng Cúc đã xảy ra chuyện. Cô đưa mắt ra hiệu cho Diêu Tiểu Đông, còn mình đưa tay ra đỡ Trương Hồng Cúc.

“Mẹ, mẹ ngồi xe đi đường mệt rồi, mẹ lên giường nằm nghỉ chút đi!”.

Diêu Tiểu Đông quỳ quả đi ra ngoài lấy cơm, Diêu Tiểu Cải sắc mặt kì quái đứng đó một chút, rồi cũng ra ngoài theo chị.

“Chị hai, cha mẹ mình như vậy là.”

“Nấu cơm trước đã, Tam Tam với Tiểu Tứ còn phải đi học nữa!”. Diêu Tiểu Đông lắc đầu, ý bảo em gái đừng nhiều lời. Diêu Tam Tam đỡ Trương Hồng Cúc vào gian trong nằm xuống, cô nghĩ, đứa con trong bụng Trương Hồng Cúc chắc đã không còn. Nhưng là một đứa trẻ, cô cũng không tiện hỏi Trương Hồng Cúc, liền xoay người đi ra ngoài, thuận tay kéo Tiểu Tứ, hai chị em lấy hai cái bánh rán rồi ra ngoài, vừa ăn vừa nhìn chị hai chị ba bận rộn.

“Mẹ, mẹ nghỉ ngơi cho tốt, con đi học nha”. Diêu Tam Tam ăn vội hai cái bánh rồi vào nhà dắt xe đạp của mình, cô vừa ra đến cổng đã đụng mặt Diêu Liên Phát, Diêu Liên Phát đương cầm một mớ giấy tiền vàng bạc trong tay, coi bộ tính đi viếng mộ, xa quê một thời gian dài, trở về đến viếng mộ tổ tiên là thường thấy, nhưng Tam Tam cứ cảm thấy Diêu Liên Phát viếng mộ là còn có nguyên nhân khác. diễn-đần-lê-quý-đôn. Phải biết, Diêu Liên Phát vẫn luôn cho rằng bản thân không có con trai là một việc có lỗi với tổ tông.

“Mày lấy đâu ra xe đạp mới?”. Diêu Liên Phát trừng mắt hỏi cô.

“Con thu nhộng ve, góp tiền mua ạ”. Diêu Tam Tam nói.

“Trong nhà thì nghèo, mà mày sang như vậy, mày đi chết đi!”. Diêu Liên Phát gần như là cắn răng mà mắng cô. Diêu Tam Tam nghe vậy, khó chịu trong lòng, dứt khoát nói:

“Cha, không phải cha đã từng nói sao? Tiền đi học con tự kiếm, tiền đi học của Tiểu Tứ cũng là con kiếm chứ không tốn tiền nhà. Con mua xe đạp cũng là để đi học, với lại không phải người trong nhà cũng có thể dùng hay sao?”.

“Người ta đi học chỉ có thể lội bộ, chỉ có cặp chân của mày là quý thôi!”. Diêu Liên Phát hầm hừ nói, rồi không để ý tới cô nữa, bỏ vào nhà. Diêu Tam Tam nhìn sắc trời đã không còn sớm, liền vội vàng chạy đi học.

Suốt dọc đường Diêu Tam Tam đều mãi nghĩ chuyện nhà, trong nhà chỉ có hai buồng, bốn chị em cô ở. Mùa lúa trước Diêu Liên Phát về nhà, cũng chỉ có thể nằm dưới đất ở gian ngoài mà ngủ. Bây giờ cha mẹ cùng trở về, phải làm sao cho phải?

Trước mắt mà muốn xây nhà mới thì còn khó lắm, tiền của cô cộng thêm tiền lễ hỏi của chị hai trong tay Diêu Liên Phát, mượn thêm một mớ, thì mới miễn cưỡng gom đủ, nhưng tiền của cô còn phải dùng vào việc học của cô và Tiểu Tứ, còn phải giữ lại làm vốn, tiếp tục sinh ra tiền. Lại nói, việc xây nhà này, cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai!

Ít nhất cũng phải mua một cái giường trước, từ bên ngoài đục tường làm một cửa, rồi ngăn buồng ngoài làm hai, bốn chị em cô một gian, cha mẹ một gian, ngoài ra thì chẳng biện pháp nào khác.

Lúc này Diêu Tam Tam liền quyết định, hôm nay tan học, phải đi mua một cái giường lớn, mấy ngày này rút ra chút thì giờ, kêu Diêu Liên Phát và chú hai Diêu sửa sang phòng ốc. Lý ra trong nhà có người lớn, làm gì đến phiên một đứa con nít như cô bận tâm thu xếp, thế nhưng trong nhà.... haiz!

Rất nhanh thôi, mấy chị em nhà họ Diêu đã biết rõ, thì ra là hơn mười ngày trước, Trương Hồng Cúc bỗng nhiên cảm giác đứa nhỏ trong bụng không còn máy thai nữa, vài ngày tới bệnh viện kiểm tra, bác sĩ nói thai nhi đã tử vong rồi, hơn nữa vì để lâu, còn có thể tổn hại đến cơ thể mẹ, không còn cách nào khác hơn là vội vàng sanh non, nghe nói thật sự đúng là một thai nam.

Chết từ trong trứng nước, thường thường đều chỉ do mấy nguyên nhân, người mẹ không thường khám thai, trong thời gian mang thai sinh bệnh hoặc bản thân thai nhi có chỗ thiếu hụt, phát triển không bình thường, thế mà Diêu Liên Phát lại một hai đổ hết tội lỗi lên đầu Trương Hồng Cúc, nhất quyết nói tại số mệnh bà không tốt, không mang nổi con trai.

Không có con trai, tâm tình Diêu Liên Phát uể oải như đũa đám, không còn tâm trạng đi làm việc kiếm ra tiền, đã thế Trương Hồng Cúc bệnh tật còn phải ở cữ, Diêu Liên Phát không quan tâm đến việc Trương Hồng Cúc mới sanh non có hơn mười ngày, đã dứt khoát trở về nhà.

Thật lòng mà nói, thì Diêu Tam Tam rất hy vọng cha mẹ có thể bình an sinh ra đứa nhỏ, cũng có thể khiến gia đình này sống yên ổn hơn. d ễđàn l quýđôn. Ấy vậy mà, cũng giống như trí nhớ của cô về kiếp trước, cái nhà này cuối cùng vẫn chỉ có bốn đứa nhỏ là bọn họ.

Mèo Mạnh Mẽ - diễn đàn Lê Quý Đôn

Diêu Tam Tam thừa dịp giờ nghỉ trưa, chạy lên tiệm mộc duy nhất trên trấn để xem giường, cô vừa ý một cái giường gỗ bình thường nho nhỏ, cô với Tiểu Tứ hai người nằm cũng tạm được. Lớn hơn nữa, thì không đặt vào cùng một gian được.

“Chú có thể giao hàng không? Chú giao hàng đi, con sẽ trả thêm tiền cho chú”. Lúc sáng trên đường đi Diêu Tam Tam đã quyết định mua giường, cô vốn không mang đủ tiền, Kết quả thợ mộc người ta nói không thể giao, không ai giao cho cô được. Người quê mua đồ gia dụng, có ai mà không tự tới kéo về đâu?

“Vậy chú giữ cái giường này lại cho con đi, chiều con sẽ trở lại”.

Vì để người một nhà có thể ở chung được, trưa hôm đó Diêu Tam Tam không còn cách nào khác phải nói dối để xin giáo viên nghỉ một buổi học, trước tiên cô về nhà lấy tiền, rồi theo thói quen đi tìm Bào Kim Đông. Nhà cô với nhà Bào Kim Đông cũng không gần, cách đến nửa thôn, Diêu Tam Tam đến cổng nhà Bào Kim Đông thì đứng ngoài gọi một tiếng.

“Thím hai ơi!”.

“Ai đó?” Trong nhà có tiếng đáp vọng ra của một người phụ nữ nông thôn vô cùng bình thường, tuổi tác cao hơn Trương Hồng Cúc một chút, tất nhiên là mẹ Bào Kim Đông, bà nhìn thấy Diêu Tam Tam, liền cười nói:

“Chuyện gì đó Tam Tam? Con tới kiếm Kim Đông phải không?”.

“Dạ, con tìm anh giúp một tay...”. Diêu Tam Tam chưa nói hết câu, Bào Kim Đông đã từ trong nhà đi ra.

Bào Kim Đông tốt nghiệp cấp hai rồi, mỗi ngày chỉ lo việc nhà nông, thu cá trê, dạo này nghe nói hần tính thuê đập nước để nuôi cá, thế nhưng, cha mẹ hần lại không yên tâm để hần lấy tiền đi gây dựng sự nghiệp, mặc dầu có tiền, nhưng theo thói quen của người dân quê, thì phải lo xây nhà, tìm vợ cho hần mới đúng.

Bào Kim Đông mười bảy tuổi, cha mẹ hần không ra mặt, thì dù cho hần có đủ vốn, nhà nước cũng sẽ không cho hần thuê. Kế hoạch nuôi cá của Bào Kim Đông đến đây bỏ mình. Mặt khác, gần đây hần còn có một số chuyện buồn bực, hần mới mười bảy, chưa đủ tuổi đi lính, nhận thuê đập nước nuôi cá cũng không được, làm lính cũng không được, muốn làm cái gì cũng không xong, Bào Kim Đông trở nên hơi cáu kỉnh.

“Gì đó nhỏ?”.

“Anh Kim Đông, em mua một cái giường gỗ, muốn tới coi anh có rảnh hay không, giúp em kéo về”.

“Ừ, được, em về nhà chuẩn bị đi, anh đi đóng xe”. Bào Kim Đông nói rồi giải thích thêm: “Con lừa đang cột ăn cỏ ở cuối thôn, anh phải dắt nó về đã”.

Người thôn quê có khi để bớt việc, dùng một cọc gỗ dài, cột dây lừa vào cọc rồi cắm vào đất, con lừa liền đi vòng quanh cọc gỗ, ăn cỏ dưới đất, đây gọi là “cột lừa”

[#Mèo: Xin phép được chém cái từ “cột lừa” nhé ^^!..]

Diêu Tam Tam nghe vậy, liền tạm biệt trở về nhà trước, Bào Kim Đông đóng xe xong tự nhiên sẽ tới gọi cô.

“Con bé này, người vậy mà lạnh lẽo, làm việc luôn tay à!”. Mẹ Bào Kim Đông nhìn Diêu Tam Tam đi xa, cười nói, “Có điều còn nhỏ quá. Ta nói Kim Đông nè, con thường lui tới nhà họ Diêu, có phải đã coi trọng đứa nào nhà ấy hay không? Đứa lớn dính hôn rồi, còn đứa thứ hai ấy số tuổi cũng thích hợp đấy, Tam Tam thì thân thiết với con như thế. Nhắc đến Diêu Liên Phát thì không ai thèm nhắc, chứ mấy đứa con gái nhà họ Diêu ai người ta cũng khen giỏi giang lắm!”.

“Ôi trời! Mẹ nói gì thế!”. Bào Kim Đông nói với vẻ bất đắc dĩ và trách móc. “Con với Tiểu Cải đâu có thân thuộc gì, Tam Tam nó mới bấy lớn đâu? Nó là con nít mà mẹ cũng nói vậy được? Mẹ còn gì để nói nữa không? Sau này mẹ đừng nói mấy lời này nữa nhé”.

“Được được được, mẹ nói nhiều được chưa? Mẹ không quan tâm lo chuyện của mày, thì ai lo cho mày chứ?”.

“Mẹ, mẹ thích quan tâm, thì mẹ cũng phải chờ con cưới được vợ đã đúng hông? Túti tiền của mẹ dày được bao nhiêu rồi?”. Bào Kim Đông trêu ghẹo mẹ hần, đoạn quay lưng bỏ đi dắt lừa.

Bào Kim Đông đánh xe lừa nhanh nhẹn, trước khi trời tối mang giường của Diêu Tam Tam về đến nhà. Tam Tam xuống xe trước, kêu chị hai chị ba ra ngoài khiêng phụ, Diêu Tiểu Đông và Diêu Tiểu Cải nhìn thấy giường mới, đều cảm thấy mua thật đúng lúc, ban đầu ba chị em dồn lên một cái giường, giường kia để cho Diêu Liên Phát và Trương Hồng Cúc, bây giờ cha mẹ trở về, lại thêm Tiểu Tứ, nói sao cũng không thể để bốn chị em nằm chen chúc trên một cái giường đúng không?

Đầu tiên Diêu Tam Tam đặt giường mới ở gian ngoài, kêu chị hai chị ba nằm, cô với Tiểu Tứ còn nhỏ tuổi, ở cùng một gian với hai vợ chồng Diêu Liên Phát cũng tạm ổn. Mấy ngày sau, Diêu Tam Tam đề nghị cha cô sửa nhà, Diêu Liên Phát không nghĩ ra cách khác, cũng chỉ đành phải làm thế.

Sửa nhà cũng đơn giản, phá cửa hông, làm một cửa khác ở buồng trong, ngăn ra là thành phòng cho bốn chị em.

Tối hôm đó, bốn chị em không cần phải chen chúc một chỗ với người lớn, lại bắt đầu nói nhỏ.

“Chị hai chị ba, hai người chờ xem, mình cứ chăm chỉ làm việc thế này, không đến mấy năm nữa, mình có thể ở nhà mới rồi”. Diêu Tam Tam tự tin. Cô tin rằng, đường là người đi, tiền là người kiếm, số mệnh, là do mỗi người tự nắm giữ.

Thế mà kể từ khi Trương Hồng Cúc và Diêu Liên Phát trở lại, ngôi nhà này lại không hề được yên ổn. Diêu Liên Phát cả ngày bực dọc, bắt được ai là mắng người đó, nhìn thấy ai cũng phiền, có một ngày trở về từ nhà Diêu lão nãi, vừa vào cửa liền thấy Trương Hồng Cúc.

“Tôi đây gặp phải xui xẻo gì, mà vợ phải thứ hàng vô dụng như cô! Cô bốn chục tuổi rồi, mà ngay cả một đứa con trai cũng không có cho tôi, tôi con mẹ nó đi ra đường cũng cảm thấy thua kém người ta”.

Câu trả lời của Trương Hồng Cúc là khóc, lặng lẽ khóc. Bà mất đi đứa con trong bụng, vốn đã thương tâm khổ sở, Diêu Liên Phát cho đến bây giờ lại chưa từng cho bà sắc mặt tốt. Diêu lão nãi ư, từ khi con trai con dâu trở về nhà, con dâu bị bệnh cả tháng trời cũng không ghé thăm một cái, nghe nói còn đi nói với người ngoài rằng con dâu cả chính là một con bệnh xui xẻo, con lớn chính là bị người đàn bà này liên lụy.

Dù sao Trương Hồng Cúc cũng ốm đau, Dương Bắc Kinh làm con rể tương lai, không bao lâu liền mang bao lớn bao nhỏ thuốc thang đổ bỏ đến thăm bệnh. Tình huống đến thăm bệnh như thế, nói chung cũng có chút lúng túng, Dương Bắc Kinh là một chàng trai trẻ, cũng không tiện hỏi chuyện mẹ vợ sanh non ở cũ, liền không thể làm gì khác hơn là ngồi một chút với Trương Hồng Cúc và Diêu Liên Phát, khuyên nhủ bà cố điều dưỡng thân thể cho tốt.

Đây là lần đầu Trương Hồng Cúc nhìn thấy Dương Bắc Kinh, chàng trai này chừng chạc lại tuần tú, Trương Hồng Cúc cảm thấy rất hài lòng, nói chuyện với anh một chút, thì kêu Diêu Tiểu Đông nấu cơm cho anh ở lại ăn, Dương Bắc Kinh từ chối không được, không thể làm gì khác hơn là ở lại.

Trên bàn cơm Diêu Liên Phát uống chút đỉnh rượu, rồi gục lên bàn, khóc ô ô như đàn bà con gái, làm cho Dương Bắc Kinh hết sức lúng túng, không biết phải làm sao cho phải, đành tận lực khuyên lơn, chẳng ngờ Diêu Liên Phát khóc lóc đã rồi, còn nhảy dựng lên, chỉ vào Trương Hồng Cúc mà mắng to.

“Cái đồ nhà cô, làm tôi vui mừng vô ích một trận, bây giờ đứa con cũng mất, Tiểu Đông tìm nhà chồng rồi, con nhỏ Tiểu Cải kia không biết có giữ lại được hay không, đời tôi xem như thất bại cả rồi”.

Đến thăm bệnh một chuyến, thế nhưng lại xảy ra chuyện như vậy, Dương Bắc Kinh lúng túng vô cùng, đi không được mà ở lại cũng không xong, cho đến khi Diêu Liên Phát say quá ngủ mất, Dương Bắc Kinh mới rời khỏi nhà họ Diêu được.

Diêu Tiểu Đông tiễn Dương Bắc Kinh ra ngoài, đến cổng, Diêu Tiểu Đông cúi đầu nước mắt không nén nổi nữa, tí tách rơi xuống, Dương Bắc Kinh giơ tay lau nước mắt cho cô, nhìn cô mà đau lòng từng cơn, càng quyết tâm muốn kéo Diêu Tiểu Đông ra khỏi ngôi nhà này, đây là vợ anh, anh phải có trách nhiệm thương yêu, có trách nhiệm mang cho cô một cuộc sống thoải mái.

Tối hôm đó, Diêu Liên Phát say khướt ngồi trong nhà, mắng hết người này đến người khác, rồi không biết làm cái gì mà leng keng lạch cạch, đến nửa đêm chưa ngủ. Diêu Tam Tam lặng lẽ nói với chị hai chị ba: “Em thấy cha như vậy, nếu không tìm cách, ngày tháng về sau không có cách nào vượt qua nổi nữa”.

49. Chương 49: Mệnh Tuổi Già Cô Đơn

Bốn chị em dọn vào căn phòng được sửa lại, coi như đã có phòng của mình. Buổi chiều, Diêu Tam Tam lặng lẽ nói với hai chị:

“Em thấy cha như vậy, nếu không tìm cách, ngày tháng về sau không có cách nào vượt qua nổi nữa”.

“Em có thể nghĩ được cách gì? Chị thấy đời này cha sẽ như vậy rồi, em có thể thay đổi suy nghĩ của ông ấy sao?” Diêu Tiểu Cải nói, “Chúng ta đành tự cẩn thận một chút, tận lực nghe theo ông ấy, tránh động đến ông ấy mà tìm mắng”.

“Không có cách thì cũng phải tìm cách mới được!” Diêu Tam Tam nói, “Cũng không thể để ông cứ tiếp tục như thế mãi được”.

“Haiz, mẹ mình thật bất hạnh, cũng không biết tới chừng nào mới thoát khỏi!”. Diêu Tiểu Đông than thở.

“Còn không phải trách chính mẹ ư? Chị xem thím hai Lưu đầu thôn kia, cả đời sinh ba đứa con gái, vậy mà bình thường còn không phải là quản chú hai Lưu đến ngoan ngoãn hay sao? Thím hai Lưu kêu chú ấy đi hướng đông, chú ấy không dám đi về tây; thím hai Lưu kêu chú đánh chó chú không dám đuổi gà”. Diêu Tiểu Cải vừa nói, trong lòng vừa nặng nề với những suy nghĩ. Chị hai đính hôn rồi, Diêu Liên Phát không có con trai, lại muốn bắt rể thì sẽ phải tới phiên cô. Cho nên những ngày gần đây, Diêu Tiểu Cải vẫn luôn lo âu phiền muộn.

“Thím hai Lưu mạnh mẽ đánh đá, chị nhìn mẹ mình như vậy, có chỉ thì mẹ cũng không học được...” Diêu Tam Tam nằm trên gối, vỗ vỗ gối mà nói, “Nhà mình cứ căng thẳng giãy vò thế này, sớm muộn gì cũng đến hỏng mất thôi”.

Mấy chị em nhỏ giọng nói chuyện, mệt mỏi rồi, liền dần dần ngủ thiếp đi. Lúc Diêu Tam Tam sắp đi vào giấc ngủ, vẫn còn mơ mơ màng màng nghĩ: nếu muốn Diêu Liên Phát sống yên ổn qua ngày, thì khó lắm à! Trừ phi bạn đổi được đầu óc cho ông...

Mới nói đấy mà đã đến tiết sương giáng, sáng sớm cỏ khô trên ven đường đã bắt đầu xuất hiện sương trắng. Ban đầu mấy chị em nhà họ Diêu vì để bớt việc mà trồng ngô và đậu, khoai lang thì không trồng nhiều lắm vì phải đào đất thành luống phơi khô, vừa khó khăn lại mất sức. Họ trồng không tới một mẫu khoai, chủ yếu là để cho gia đình mình ăn vào mùa đông. Bây giờ đậu và ngô đều đã thu hoạch cất vào nhà, khoai lang mới bắt đầu thu. Vì không nhiều lắm nên thu hoạch khá nhanh.

Trương Hồng Cúc vừa ra tháng, thân thể cũng tốt lên chút ít, liền đi theo ra đồng đào khoai. Ấy vậy mà lúc thu hoạch khoai, cũng không biết Diêu Liên Phát có chỗ nào không vừa lòng mà mắng Trương Hồng Cúc

tại ruộng khoai, Trương Hồng Cúc mới khóc lóc đáp lại mấy câu, Diêu Liên Phát đã nhảy dựng lên, tiện tay nhặt khoai lang lên chọi vào người Trương Hồng Cúc.

“Con mẹ mày, tao cho mày mạnh miệng này! Tao cho mày tìm đường chết này!”

Diêu Liên Phát quật khoai liên tiếp, một củ khoai lang to vừa vịn đập trúng đầu Trương Hồng Cúc, Trương Hồng Cúc đầu váng mắt hoa, ngã xuống đất bất tỉnh. Diêu Tiểu Đông và Diêu Tiểu Cải chạy tới, gấp gáp đỡ lấy Trương Hồng Cúc, nhìn Trương Hồng Cúc mềm oặt không dậy nổi, hai chị em sợ phát khóc.

“Giả chết hả? Chết sớm thì tốt! Tao còn muốn cho mày chết nhanh, còn sống thì có ích lợi gì!”. Diêu Liên Phát vẫn chưa hả giận, chỉ vào Trương Hồng Cúc mắng hoài không thôi.

Đến khi tan học Diêu Tam Tam mới biết được chuyện này, liên tiếp nhiều ngày sau đó, nhà họ Diêu vẫn luôn duy trì áp suất thấp, Trương Hồng Cúc khóc, Diêu Liên Phát mặt mày âm trầm uống rượu chửi mẹ nó, bốn chị em thở cũng không dám thở mạnh.

Cái nhà này quả thật không còn cách nào sống nổi nữa.

Cho đến một ngày, Diêu Tam Tam từ chợ trở về, nhìn thấy một cái sạp nhỏ nằm trong góc khuất. Cô nghĩ, cái này có lẽ có thể thử một chút.

Mèo Mạnh Mẽ - diễn đàn Lê Quý Đôn

Có câu vợ lười trông trời rét, vợ tham trông đến mùa, mùa thu trôi qua vội vã, dân quê bắt đầu trở nên nông nhàn. Diễn đàn lê quý đoan. Thời tiết cuối thu không mấy lạnh, trên đường quê người người rảnh bắt đầu nhiều lên. Đàn bà tụ thành nhóm tán gẫu quên trời đất, đàn ông vây thành vòng đánh cờ đánh bài, mỗi người đều có một vòng lẩn quẩn của riêng mình.

Trên đường cái thôn Thổ Câu hôm nay có một nhóm người vây thành vòng nhỏ, giữa đám người ấy là một người đàn ông trung niên để một chòm râu dê, đang ngồi bốc phét.

“Nếu xem đúng, anh trả tôi ba tệ, nếu xem không đúng, anh có trả tiền tôi cũng không cần! Nhưng mà tôi nói trước, nếu tính ra số mệnh không tốt, anh cũng đừng có nóng giận, tôi cũng chẳng thu tiền của anh; nếu tính ra mệnh quý nhân thì anh phải thưởng cho tôi thêm mấy đồng, nếu không thì thật có lỗi với vận mệnh quý giá của anh đấy!”.

Mấy việc xem bói đoán quẻ này, vẫn luôn rất được ưa chuộng ở nông thôn, trước mắt nhiều người rảnh rỗi, người xem bói cũng sẽ đi tới khắp hang cùng ngõ hẻm làm ăn. Ông thầy bói trải một tấm vải đỏ lớn ở giữa thôn, trên tấm vải là dòng chữ được viết bằng mực tàu: “Ngũ hành bát tự, Quỷ Cốc đoán mệnh”.

Sạp xem bói rất nhanh đã thu hút không ít người rảnh rỗi đến vây xem. Nhìn tới nhìn lui, cứ coi như chỉ – ba tệ, thì người nông dân tiết kiệm cũng chưa chắc chịu bỏ ra.

Ấy vậy mà sau khi nghe thầy tướng số nói thật hấp dẫn, coi không chính xác là không lấy tiền, mệnh quý nhân phải thưởng nhiều hơn, thú vị lắm đây. Người đầu tiên là một anh chàng trong thôn tên là Bào Đại Ngõa không kềm nén được, ngồi xuống báo ngày tháng năm sinh, thầy bói bấm tay tính toán một hồi thì híp mắt, nói với vẻ bí hiểm:

“Tôi tính ra cậu còn chưa có vợ đâu!”.

“Đúng vật! Thật sự là như vậy”. Không đợi Bào Đại Ngõa kịp mở miệng, người vây xem đã cười ầm lên, “Hắn chưa vợ chứ còn gì nữa! Muốn vợ muốn đến không ngủ được luôn!”.

“Đi đi, tránh chỗ khác!”. Bào Đại Ngõa đẩy mấy người ồn ào ra, hỏi thầy tướng số: “Vậy thầy xem xem, việc hôn nhân của tôi có thể thành không?”.

“Duyên đến tự nhiên thành, duyên chưa đến thì có cưỡng cầu cũng không được. Tôi thấy cậu gần đây có vận tốt, có người đề nghị kết thông gia phải không?”.

“Có. Có thể thành không?”.

“Ừ, ngũ hành của cậu khuyết mộc, nên có duyên phận tốt, nhưng phải tới chậm một chút”.

Thầy bói thu ba tẻ của Bào Đại Ngõa, không lấy nhiều hơn. Kế đến lại có người bỏ tiền ra xem, thầy bói vừa mở miệng ra đã nói hần trai gái đầy đủ, gia đình hòa thuận, không phát tài lớn cũng không có trắc trở lớn, vận mạng bằng phẳng – móc ra ba tẻ.

Diêu Liên Phát đi ra đường, thấy một đồng người thì cũng tới bu nhìn. Ông vốn rất mê tín, thấy người ta xem bói thì trong bụng cũng hơi ngứa ngáy, rồi lại cố nhịn không coi, không riêng gì chuyện ba tẻ, thật ra Diêu Liên Phát sợ người ta xem bói sẽ nói ra chuyện gì đó khó nghe.

Thấy Diêu Liên Phát trở lại, Diêu Tam Tam ra đón, nói: “Cha, trong thôn có người đến xem bói hả?”

“Mắc mớ gì tới mầy!”

“Con tính kêu mẹ đi coi thử, xem chừng nào mẹ có thể sinh em trai. Con nghe nói là linh lắm, nhưng mà mẹ không muốn đi”.

“Cái mạng xui xẻo đó còn coi quái gì?” Diêu Liên Phát nói.

“Cha, vậy cha đi coi đi, cha coi coi chừng nào nhà mình có em trai. Cha coi coi, con với Tiểu Tứ có thể học giỏi không”.

Con gái học có giỏi hay không, Diêu Liên Phát đâu thêm quan tâm – ông nhiều lắm là cho con gái học đến hết Trung học. Về phần con trai, dĩ nhiên là Diêu Liên Phát quan tâm rồi. Vì vậy, Diêu Liên Phát cầm ba tẻ, nghĩ ngợi một chút, lại lấy thêm mấy đồng, ngẫm nghĩ nếu thầy tướng số nói ông có thể sinh con, thì phải thưởng thêm vài đồng.

Diêu Liên Phát vừa đi thì Diêu Tam Tam cũng đi theo, cô theo Diêu Liên Phát chen vào đám người, nhìn một chút, giống như cảm thấy không thú vị, xoay người vào quầy bán tạp hóa của lão Hầu: “Bán hai bịch muối”.

Diêu Tam Tam ra khỏi quầy tạp hóa, liếc mắt sang sạp xem bói, Diêu Liên Phát đang đứng trước mặt thầy bói!

“Xem cho tôi một quẻ!”.

Diêu Liên Phát đặt ba tẻ lên tấm vải đỏ, còn mình thì đứng đối diện thầy bói, nói ra ngày tháng năm sinh. Thầy bói híp mắt, bấm tay tính toán một chút, bỗng dưng trợn mắt lên, đẩy ba tẻ về phía Diêu Liên Phát, nhắm mắt im lặng.

“Ô cái ông này, là tốt hay là xấu, ông cũng phải nói ra chứ, ông làm vậy chẳng phải sẽ khiến người ta không yên trong lòng hay sao?”.

“Cái anh này...” Thầy tướng số do dự mãi, lắc đầu rồi nói: “Tôi vẫn không nên nói thì hơn. Tiền tôi sẽ không lấy”.

“Ông mẹ nó có ý gì?”. Thầy bói càng làm như vậy, Diêu Liên Phát lại càng muốn biết. Ông ra sức đập ba tẻ xuống trước mặt thầy bói, nói: “Dầu cho ông có nói cái gì, thì tôi vẫn sẽ trả tiền cho”.

“Anh này... số anh tuổi già cô đơn! Tôi tính đi tính lại, anh chính là người có mệnh không có con trai lẫn gái”.

Thầy bói vừa nói lời này, chung quanh liền vang lên tiếng nghị luận ồn ào, có người vội vàng vạch ra: “Ông nói sai rồi, mặc dù người ta không có con trai, nhưng người ta có nhiều con gái đấy!”.

Thầy bói thông thả bấm tay, một lúc sau mới nói: “Tôi tính thấy anh có bốn con gái, bốn đứa con gái của anh, là do một người nữ tốt số mang lại. Chứ bản thân anh là không có trai lẫn gái, số mệnh cô đơn tới già. Cũng không phải là anh chưa từng thấy mặt con trai, chỉ là anh không có cái số ấy để mà gánh, anh không thể giữ được. Người nữ kia tốt số nên có thể sinh cho anh năm gái, không biết anh có kế hoạch hay không? Nếu anh không kế hoạch, thì còn một đứa con gái chưa đến nhà đấy”.

“Kế hoạch”, ý là chỉ việc hạn chế sinh đẻ, thắt ống dẫn tử. Diêu Liên Phát vừa nghe vậy liền biến sắc.

“Ông mẹ nó nói cái rắm gì!”. Diêu Liên Phát đứng bật dậy, mắt đỏ quạch nhìn chăm chăm vào thầy bói mà rống.

“Anh xem, anh xem, tôi không nói, thì anh kêu tôi phải nói, tôi nói ra rồi, thì anh lại giận dữ, đây chẳng phải là không nói đạo lý à? Bà con cô bác ở đây là chủ cho, anh ta không thể động thủ mắng chửi người ta như vậy!” Thầy bói nói xong, nhanh tay nhanh chân thu dọn, đẩy ba tẹ ra trước mặt Diêu Liên Phát, nói:

“Tôi coi bói luôn có quy tắc, tiền của anh, tôi không thu. Cái anh này, nóng nảy quá không thể chọc nõi, không được thì tôi đi. Anh cũng đừng có buồn quá, tôi tính thấy tuổi già của anh không lo cơm áo, cuộc sống ổn định, mấy đứa con gái đều hiếu thảo cả”.

Thầy bói nói xong, gói đồ lại, xách bàn xách ghế, chạy lấy người.

Mèo Mạnh Mẽ - diễn đàn Lê Quý Đôn

Xem bói lần này, Diêu Liên Phát giống như bị người ta hung hăng đập cho một gậy, vừa bối rối vừa ỉu rũ.

Mà cũng lạ, ông thầy bói kia nói quá đúng rồi! Thầy bói người ta đã nói, ông không phải chưa từng được thấy mặt con trai, mà là chính ông không có số gánh. Với lại Trương Hồng Cúc đã mang thai hai lần, lần trước là té bị thương mà sinh non, lần này chết từ trong trứng nước – đều là con trai, Diêu Liên Phát đã nhìn tận mắt, mấy lời sau có đúng không ấy à?

Đây là hai chuyện khác nhau, nhà họ Diêu vẫn luôn giấu diếm, không có mấy người biết được, thầy bói lại có thể tính ra tất cả, có kêu ông không tin cũng không được! Nếu mà nói thầy bói gạt ông, thì ngay cả tiền của ông người ta cũng không thèm lấy, gạt ông cái gì chứ?

Diêu Liên Phát về đến nhà, than thở luôn mấy ngày, thấy Trương Hồng Cúc, ông cứ thấy chột dạ. d.d,l,q,d. Trong bụng lung lay, không ngừng lo lắng, cũng không thể tức giận nổi. Thì ra là do số mệnh của ông không tốt, ngược lại dính số tốt của Trương Hồng Cúc, mới có được bốn đứa con gái này!

Đi xem một vòng trong thôn, cho dù có là con gái mất mùa chân què, thì ông cũng không đến mức đáng thương như vậy.

Từ đó Diêu Liên Phát không còn có ý nghĩ trốn kế hoạch đi sinh con nữa – không phải thầy bói đã nói đó sao? Trong số mệnh có năm đứa con gái, nếu không kế hoạch, thì vẫn còn một đứa chưa tới nhà.

Lúc xảy ra chuyện này, tại đó có không ít người, rất nhanh đã truyền tới tai Diêu lão nãi, Diêu lão nãi ỉu xiu đến mấy ngày, cũng không còn mặt mũi ra ngoài mắng con dâu xui xẻo nữa. Truyền tới tai Trương Hồng Cúc, Trương Hồng Cúc thấy Diêu lão nãi như vậy liền không còn uất ức nữa. Nếu sinh con gái không phải là lỗi của bà, thì bà cũng bớt một phần tự trách, lại có thêm chút an ủi: số mình tốt thì nhà họ Diêu hẳn mới có bốn đứa con gái này.

Chuyện này nhắc lên phong ba không hề nhỏ ở nhà họ Diêu, tất nhiên, bốn cô con gái nhà họ Diêu đều biết cả, trước mặt người lớn thì không bàn đến một lời, nhưng sau lưng lại lặng lẽ nói với nhau.

“Lúc trước chị luôn cảm thấy coi bói là lường gạt, nhưng ông ta tính đến đâu là chuẩn đến đấy! Thôn mình có mấy người coi, đều chính xác cả. Ngay cả chuyện chúng ta cũng nói đúng luôn, thật kì dị”.

Diêu Tam Tam lặng lẽ bĩu môi, nói: “Em thấy không có gì kì dị cả, ví như Bào Đại Ngõa đó, nhìn kiểu ăn mặc lời thôi của hần là biết rõ ràng chưa có vợ chuẩn bị cho. Lại nói, thanh niên trai tráng coi bói, đơn giản là một hỏi tiền đồ, hai hỏi nhân duyên, Bào Đại Ngõa là một nông dân, hần có thể hỏi tiền đồ gì? Tất nhiên là hần hỏi nhân duyên! Đoán cái là ra hần chưa có vợ à”.

“Vậy chuyện mẹ mình mang thai không giữ được, làm sao mà ông ta biết? Chuyện này trừ người trong nhà mình thì không có ai biết cả”.

Chuyện đó đương nhiên có thể biết, tại cô cung cấp tình báo chính xác mà! Vì lần coi bói này của Diêu Liên Phát, Diêu Tam Tam mất hai mươi tẹ! Coi như liều mạng ngồi xổm trong chợ một ngày, mới có thể bói được mấy người, kiếm được mấy đồng chứ?

Trước hôm ấy, Diêu Tam Tam tìm được một ông thầy bói, trực tiếp móc mười tẹ đưa cho ông ta, nói: “Mời bác đi xem tướng số một lần, bác xem rồi, nếu mà đúng thì con đưa bác mười tẹ nữa!”.

Ban đầu Diêu Tam Tam nghĩ ra chiêu này, tự cảm thấy mình cũng điên rồi – nhưng mà hết cách rồi, cô mà không rút củi đáy nồi, Diêu Liên Phát sẽ không để cho người nhà sống yên!

Bởi vậy mới nói, coi bói đoán quẻ, cũng là nói dối cả! Diêu Tam Tam sợ có người nói lỗ miệng, nên không dám kể cho ai, ngay cả chị hai chị ba và người cô tín nhiệm nhất là Bào Kim Đông, cô đều không dám nói. Chuyện này nếu để cho Diêu Liên Phát biết được, đoán chừng Diêu Liên Phát phải cầm dao giết cô mất!

Diêu Tam Tam bấu môi lần nữa, rúc mặt vào chăn mà ngủ. Trời lạnh, trùm chăn kín mít thật thoải mái! Mấy hôm nay cuộc sống gia đình yên ổn hơn nhiều, bữa cơm tối nay Diêu Liên Phát chủ động xới cơm cho Trương Hồng Cúc, lại còn gấp thức ăn cho Tiểu Tứ! Diêu Tam Tam cảm thấy an tâm lắm, cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Liên tục nhiều ngày, Diêu Liên Phát luôn buồn bã, tâm sự nặng nề, Diêu Tam Tam nghĩ, ông sẽ không đi tìm người khác xem một lần nữa đấy chứ? Vì vậy một tối nọ, Diêu Tam Tam nói với ông:

“Cha, xem bói cũng không thể tin tưởng hoàn toàn, nói không chừng người nọ coi sai rồi. Con thấy, hay mình đi Niệm Thành, tìm thầy bói nổi tiếng nhất coi lại một lần cũng được mà!”

Lại hai chục tệ nữa, thêm một lần, đảm bảo Diêu Liên Phát sẽ không bao giờ đem lòng nghi ngờ nữa. Diêu Tam Tam thầm tính toán như vậy, kết quả thì sao?

Diêu Liên Phát nói: “Thôi đi, đường xá xa xôi mà uống tiền nữa, không cần thiết, tính ra một lần nữa thì có làm được gì đâu? Mai một cha già rồi, chị em tụi bây có thể hiểu thuận cha, áo cơm không lo, thì cha cũng nên vừa lòng rồi”.

Mèo Mạnh Mẽ - diễn đàn Lê Quý Đôn

Đến kì nghỉ đông, Diêu Tam Tam và Tiểu Tứ cầm giấy khen về nhà, Trương Hồng Cúc thấy vậy thì vui mừng, Diêu Liên Phát cũng khen Tiểu Tứ mấy câu, còn kêu Diêu Tiểu Đông:

“Tiểu Đông, đi cắt khúc thịt, hái mấy cây cải trắng làm hoành thánh cho hai đứa nó ăn”.

Vào nghỉ đông liền bắt đầu bận rộn công việc cuối năm, Diêu Liên Phát đã dần dần buông bỏ tâm sự, không còn nghĩ mãi về lời thầy bói nói nữa, dần dần bắt đầu quan tâm nhà cửa. Trong nhà vốn ít phòng, sau vụ thu hoạch lương thực chất đầy kín, Diêu Liên Phát và Trương Hồng Cúc ở gian phòng kia, quả thật trở mình cũng khó. Vậy thì bán đi! Bán lương thực đi lấy được tiền, về mặt Diêu Liên Phát đầy hồng quang(*)).

(*) ý là vui mừng, phấn khởi...

Trong nhà còn bán hai con heo mập, một bầy dê, trừ dê cái và dê con, còn lại đều bán cả, được một xấp tiền thật dày. Tiền bán dê đưa cho Diêu Liên Phát, Diêu Liên Phát tính tiền một hồi mặt mũi lại đầy hồng quang.

“Cha, số tiền này cha phải cho con, dê là con mua, bình thường đều là con cho ăn đó”. Bây giờ lá gan Diêu Tam Tam lớn rồi, nghiêng đầu cười hì hì giải thích với Diêu Liên Phát.

“ Bao nhiêu tiền đó cho mày hết hả? Chị hai chị ba mày cũng cắt cổ cho dê mày ăn không ít phải không?”. Diêu Liên Phát tự biết đuối lí, không thể làm gì khác hơn là dùng giọng điệu đùa giỡn nói với Tam Tam.

“Chị hai chị ba cắt cổ cho dê con ăn, đó là chuyện của ba chị em con. Với lại đến phiên chợ con phải may đồ mới cho chị hai chị ba nữa”. Diêu Tam Tam vẫn cười hì hì phản bác, chỉ cần có thể lấy tiền vào tay, thì đương nhiên cô sẽ không buồn.

“Là đàn ông, là cha, nói chuyện phải giữ lời chứ? Chính ông nói với nó, tự nó làm ra tiền đi học, bây giờ tiền học phí của Tiểu Tứ cũng là nó đưa! Ông còn giữ tiền của nó, nó nói ra ngoài, người trong thôn còn không cười chết ông”.

Trương Hồng Cúc nói xong, Diêu Liên Phát liền cười lên, nói: “Tôi cũng không nói là lấy của nó, nhưng là một món tiền lớn, giao vào tay đứa con nít như nó, nhắm được không?”.

“Cha, cha cứ yên tâm, mọi người đều nói con là nhỏ mê tiền, con mà giữ tiền thì chắc chắn hơn ai hết”.

50. Chương 50: Kế Hoạch Mới

Trước tết bán dê, lái thương giao tiền cho Diêu Liên Phát theo thói quen, cái này không thể trách lái thương được, ai lại đi giao xấp tiền cho một đứa trẻ chứ!

Diêu Tam Tam tổn không ít miệng lưỡi, kiên trì mang tiền về lại tay mình. Một mặt là cô không tin Diêu Liên Phát, tiền ông nắm trong tay, cô muốn chi ra sẽ khó mà được, mặt khác, dù rằng bây giờ Diêu Tam Tam còn nhỏ tuổi, nhưng vẫn một lòng muốn tự chủ, mà muốn thế thì trước mắt phải có được năng lực kinh tế đã.

Nói tóm lại, tiền vẫn giữ trong tay mình mới vững bụng. Đương nhiên là cô cũng không cho rằng số tiền này là của một mình cô, số tiền này, coi như là tài sản của bốn chị em.

Thế mà cầm tiền còn chưa nóng, cán bộ thôn đã tìm tới cửa. Bắt đầu mùa đông nông nhàn, cán bộ thôn không cần làm việc nhà nông nữa, cả ngày đi khắp thôn, đòi thuế nông nghiệp, đòi tiền phạt kế hoạch hóa, kiểu gì cũng là tiền. Nhà họ Diêu là một hộ sinh nhiều con trong thôn, lúc trước cán bộ thôn đã tới mấy bận rồi, kiếm Diêu Liên Phát cho có lệ. Bây giờ mới vừa nghe nói nhà họ Diêu bán heo bán dê, đã vội vàng tìm tới cửa.

“Không có tiền”. Diêu Liên Phát chậm rãi nói. “Tôi còn đang tính đi xin cứu trợ trong thôn nữa đây, không phải chú cũng nói đó sao, tôi đông con, ai nấy to miệng, con của tôi đều phải ăn cơm cả, chú làm cán bộ, có thể trợ mắt nhìn chúng nó chết đói sao?”

“Anh Diêu ơi, tôi thiệt là bó tay với anh mà, Tiểu Tứ nó cũng lớn như vậy rồi, tôi chạy tới chạy lui muốn gãy cả chân, mà vẫn không thể thu được tiền nhà anh”. Cán bộ thôn lại thoát đối giọng: “Trước kia hai người đều không có ở nhà, nói khó nghe một chút, là chỉ có hai gian nhà trống trơn, ai cũng hết cách với anh. Bây giờ anh không đi trốn kế hoạch nữa, trong nhà lại vừa có heo vừa có dê, bán lương thực lại nhiều, anh cứ trì hoãn như vậy, cũng khó cho tôi! Trên tôi còn có cấp trên đấy, lỡ bọn họ có tới dắt dê hay lấy thứ gì, thì tôi cũng không thể ngăn được”.

Cán bộ thôn nói rồi tiện tay chỉ vào xe đạp của Tam Tam mà nói: “Ông anh, anh đi ra mà xem một chút, có con gái nhà ai có thể mua xe đạp này? Trừ mấy nhà mới cưới gả có của hồi môn, thì không tìm thấy nhà khác. Cái này nếu mà người bên tổ kế hoạch đến, thì sẽ bị người ta trực tiếp dắt đi luôn đó”.

“Cũng không phải là tôi không muốn đóng cho chú, các chú động chút là nói tôi sinh bốn, động chút là nói ngàn vạn, chú đem tôi đi lột da bán thịt đi, coi mớ xương già này có đáng được chút tiền hay không”. Diêu Liên Phát không cẩu, chỉ không nhanh không chậm ngồi đó tranh luận với cán bộ.

“Thái độ của anh như vậy là sao! Anh mà cứ như vậy, thì tôi cũng không ngồi đây nói nhảm với anh nữa, ủy ban kế hoạch gia đình đang triển khai hành động kia, nói không chừng mấy ngày nữa là tới thôn mình đó”.

Kế hoạch hóa gia đình đầu thập niên 90, đó là chính sách có tính áp đảo, Diêu Tam Tam biết rõ chuyện này không có biện pháp nào khác, đành bước qua chen miệng nói:

“Chú cán bộ, chú xem số tiền đó, chú có đem nhà con đi bán thì cũng không đủ, ai ai cũng biết, chú cũng vì ứng phó với ủy ban kế hoạch gia đình nên mới tới, trong lòng chú nhất định là che chở thôn mình. Chú nghĩ biện pháp giúp giùm nhà con với, cũng không thể để gia đình này không có cơm ăn, nếu thật không có cơm ăn, chẳng phải cũng lại đến tìm các vị cán bộ chú xin cứu tế hay sao? Phàm là nhà con có tiền, thì nhất định sẽ đóng mà”.

Anh một lời tôi một lời, cũng may cán bộ thôn đều là người trong thôn, không hoàn toàn giống với ủy ban kế hoạch, cuối cùng các cán bộ đồng ý để cho nhà họ Diêu nộp trước một số tiền, bọn họ sẽ thông báo với ủy ban kế hoạch. Đóng bao nhiêu hả? Hai nghìn tệ đi!

Hai nghìn tệ, Diêu Liên Phát không bỏ được, im lặng không lên tiếng. Trương Hồng Cúc khuyên ông: “Ít nhiều cũng đóng một chút đi, không nộp tôi thấy không qua được, mình cũng không thể vì chuyện này mà trốn đi mấy năm nữa chứ?”.

“Hai nghìn tệ, góp thêm chút nữa cũng đủ để xây nhà rồi”.

“Chuyện này tôi không kháng lại được, không nộp tiền, sẽ không thể sống yên ổn”. Diêu Tam Tam cũng khuyên vào, “Có người có tài, tiền đi rồi, mình còn kiếm lại được, dầu gì mình cũng sống yên ổn được vài năm, mai một sẽ có cuộc sống ổn định hơn”.

Diêu Liên Phát buồn bực đi mở ngăn kéo, trong tay ông có tiền lẻ hỏi của Diêu Tiểu Đông, tiền bán lương thực, tiền bán heo, phải nói hai vợ chồng ông đi Thiên Tân lần lộn hai năm trời, cũng góp được mấy trăm tệ, nhưng tất cả cộng gộp lại, thì cũng chỉ mới tạm đủ hai nghìn.

Hai nghìn tệ, Diêu Liên Phát còn chưa giữ được bao lâu đã giao cho cán bộ. Nhìn cán bộ rời đi, Diêu Liên Phát chán nản nói với Trương Hồng Cúc:

“Mẹ nó, còn tưởng có thể trôi qua một năm tốt đẹp, bây giờ cả tiền mua muối cũng không có dư”.

Diêu Tam Tam bắt dắc dĩ lắc đầu, vào nhà lấy hai trăm tệ đưa cho Diêu Liên Phát. “Cha, số tiền này dùng trong nhà trước. Cha cũng đừng buồn, về sau cha với mẹ đều ở nhà, còn có mấy chị em con, mình làm việc siêng năng, sẽ kiếm được nhiều tiền thôi”.

Cuối năm, Dương Bắc Kinh đến đưa lễ mừng, nhà họ Dương theo phong tục, chuẩn bị tám loại lễ tốt nhất: gà trống, cá chép, thịt kho, rượu trắng, ngoài ra còn có thịt bò, thịt dê, táo và bánh rán.

Diêu Tam Tam nhìn đồng đồ to dùng kia, trong lòng không ngừng nói thầm: Quên mất vụ này, nếu biết ảnh tới tặng lễ thì đã không đưa cho cha hai trăm tệ, bớt đi một chút, thì có thể tiết kiệm tiền mua đồ tết.

Với lại chẳng biết sao hôm nay Diêu Tam Tam nhìn thấy Dương Bắc Kinh lại có chút giận. Giận cái gì ấy hả? Bạn nói xem cái anh chàng Dương Bắc Kinh này, chân mang là đệm giày chị hai thêu, người mặc là áo chị hai đan, ngay cả trên cổ, cũng quàng khăn chị hai làm cho.

Người này rõ ràng là tới giành chị hai mà! Diêu Tam Tam làm mặt quỷ với Dương Bắc Kinh, trêu ghẹo anh: “Anh, em phát hiện em lỗ vốn lớn, chị hai em đã hoàn toàn bị anh đoạt đi mất rồi”.

“Em nói cái gì đó!”. Diêu Tiểu Đông ngược ngùng trách cô.

Diêu Tam Tam trêu chọc Dương Bắc Kinh xong, lại kéo anh đi làm phụ mấy món ăn, lẽ ra không có việc con rể đến tặng lễ, còn phải vào phòng bếp nhà người ta nấu cơm, vậy thì thất lễ quá, Trương Hồng Cúc vội vàng ngăn cản.

“Không được, không được, sao mà để con nấu cơm được, nói ra ngoài người ta cười chết!”.

“Mẹ, mẹ hãy để ảnh thể hiện một lần đi, con thích ăn thịt quay lại nôi mà ảnh nấu. Ít nhất cũng để ảnh làm món đó nha mẹ”.

Diêu Tam Tam với Dương Bắc Kinh vốn đã thân thiết từ lâu, mùa lạnh, anh làm thức ăn nóng sốt cho cô ăn không ít, thịt quay lại nôi kia cho thêm tỏi lát và tương ngọt, rất vừa miệng cô.

(*)Thịt quay lại nôi: Nguyên văn là hồi oa nhục, hiểu theo nghĩa đen là thịt hai lần chín, món ăn được đặt tên như vậy vì những miếng thịt ba chỉ béo ngậy lần đầu tiên được luộc lên, lần thứ hai được đem chiên trong chảo với các loại gia vị và tỏi tây. Đây là một món ăn Tứ Xuyên ít cay, thịt có hương vị ngon ngọt.

Không nhớ rõ đã bao nhiêu năm, nhà họ Diêu mới được đón tết một cách bình thản và yên ổn như vậy. Diêu Liên Phát chợt nhận thấy, thì ra buông bỏ ý nghĩ sinh con trai, không cần phải lo lắng hãi hùng, không cần xa xứ trốn kế hoạch hóa gia đình, cuộc sống sẽ bình yên đến như vậy.

Mèo Mạnh Mẽ - diễn đàn Lê Quý Đôn

Đầu năm sau, Bào Kim Đông lại bắt đầu thu mua cá trê, Diêu Tam Tam luôn cảm thấy việc buôn bán của cô không đuổi kịp Bào Kim Đông nữa rồi. . Theo như cô tự phân tích, thì nói nôm na là, Bào Kim Đông làm công việc chính, còn cô chỉ là kiếm việc mà thôi, cô phải đến trường, chị hai chị ba phải làm việc nhà nông, phải chăn dê, không thể mỗi ngày đều giúp đỡ cô được, mà Bào Kim Đông lại có nhiều thời gian và công sức để làm việc này hơn.

Với lại, hần còn mở rộng lãnh thổ, hiện giờ người ở các thôn chung quanh đều tìm đến hần để bán cá trê, người nông dân có chút ít thời gian rảnh rỗi liền đi bắt mấy con cá, bán cho Bào Kim Đông ít nhiều gì cũng

đủ tiền mua cân muối. Bán cho hần cũng dễ dàng, không cần đi đường xa mang lên trên trấn, bởi vậy mà có nhiều người đến bán cho hần hơn.

Diêu Tam Tam tìm đến Bào Kim Đông, vừa mở miệng, đã thương lượng với hần làm cách nào để khuếch đại việc buôn bán cá trê này của họ. Cứ đánh nhỏ lẻ như thế này, một tháng cũng kiếm được hai ba trăm tệ, nhưng cô luôn cảm thấy chưa hài lòng, thế này còn cách rất xa giấc mộng của cô.

“Anh Kim Đông, mình đến Mã Phụ xem chút đi”.

“Đi Mã Phụ?”. Bào Kim Đông nhíu mày, “Đi Mã Phụ để làm gì?”.

“Mình đi xem thử coi người ta nuôi cá trê như thế nào. Em nghĩ, cứ thu mua cá trê như vậy, càng thu càng ít cá, vừa vào đông, mình sẽ không có để bán. Em nghe nói ở Mã Phụ có mấy hộ nuôi cá trê, mùa đông mang ra bán, giá thành cao hơn mùa hè gấp mấy lần lận!”.

“Vậy sao?”. Bào Kim Đông nói, “Được, chủ nhật dắt em đi”.

Mấy nhà nuôi cá trê ở Mã Phụ, nói đúng ra là nuôi tạm, bọn họ thả cá mua lại được vào ao lớn trong nhà, chờ lớn một chút, thừa dịp mùa đông hiếm hoi mà bán ra với giá cao hơn. Sau khi xem, Diêu Tam Tam cảm thấy vẫn chưa mấy lý tưởng.

“Nếu mình có thể thuê vài ao cá, như mấy cái ở trước thôn mình đó là được rồi, giống cá trê này em thấy không khó nuôi, chăm sóc kỹ lưỡng một chút, nhất định có thể làm ra tiền”.

“Em với anh ấy hả? Thôi đừng nghĩ chuyện tốt nữa, từ lúc tốt nghiệp anh đã muốn thuê đập nước nuôi cá rồi, mà cha mẹ anh sống chết không đồng ý, một cắc cũng không chịu cho anh, không cho anh làm”.

“Thuê đập nước là một việc lớn, một ngày một buổi khó mà làm được. Nuôi cá trê thì đơn giản hơn nhiều, hai đứa mình hợp tác, cũng có thể gom đủ tiền vốn. . Tiền vốn ít thì mình làm từ từ, ban đầu làm một ao thôi, thả cá trê bình thường mua lại vào nuôi thử, có cá trê bụng bự muốn để trứng mình cũng giữ lại, từ từ thì ao cá cũng nhiều lên. Em có nghe ngóng, mấy ao cá đầu thôn, hiện giờ là do trong thôn quản lý, nhất định sẽ chịu cho thuê”.

Thật ra thì trong lòng Diêu Tam Tam nghĩ, nếu muốn nuôi thật, tốt nhất là có thể mua được cá trê giống, thế nhưng gần đây cá bột thì có bán, còn cá giống thì chưa nghe nói tới.

“Kiếm người hỏi thăm thử xem chỗ nào bán cá trê giống”. Diêu Tam Tam vô cùng háng hái, không chú ý đến Bào Kim Đông hình như có tâm sự gì đó, nên mới không tích cực như vậy.

“Mấu chốt là nếu không có sự ủng hộ của gia đình, thì chỉ bằng chúng ta sẽ không đủ tư cách để nhận thuê hợp pháp”.

“Chuyện này không thành vấn đề”. Diêu Tam Tam nói, “Người lớn không ủng hộ, người lớn đều là chưa làm đã sợ mất tiền, mình tìm người khác đứng tên. Vấn đề bây giờ là, anh có muốn hùn hạp với em không, nếu anh không góp vào thì tiền vốn của em cũng không đủ lắm”.

“Được mà, thì hợp tác”. Dương Bắc Kinh nói, “Đến lúc đó em đừng có than mệt là được”.

Người đứng tên mà Diêu Tam Tam tìm, chính là Dương Bắc Kinh. Dương Bắc Kinh tròn mười tám tuổi rồi, đương nhiên là có tư cách nhận thuê, vậy mà Dương Bắc Kinh vẫn còn do dự cả buổi.

Tam Tam là một cô bé mới hơn mười tuổi, không nên làm chuyện của người lớn, dân quê lấy trông trọt làm gốc, người lớn sợ rủi ro cũng phải, mấy cái ao cá được đào ở đầu thôn kia, bờ ao nhỏ, nước không sâu, toàn là nước bùn, cho nên mới để đó một thời gian dài chẳng có ai thuê.

“Chỉ kêu anh đứng tên hộ, cũng đâu có đòi anh đưa tiền!” Diêu Tam Tam cố ý nói khích anh, “Chút việc nhỏ vậy anh cũng không giúp, anh dễ biến thành người xấu rồi”.

“Em cần tiền anh có thể đưa em, còn cái này nếu lỡ gây chuyện gì không tốt, lẽ nào cha mẹ em lại không oán trách anh?”.

“Ôi dào, dù sao chị hai với anh cũng đã đính hôn rồi, anh còn sợ cái gì? Chờ em kiếm được tiền, thì cha cũng không trách móc nữa”.

Người nhà Bào Kim Đông cũng đi theo sau máy kéo, trừ trên mặt mẹ hấn có chút thương cảm, thì mặt cha hấn, anh hấn, em hấn đều là kiểu không có chuyện gì quan trọng như nhau, thậm chí mặt cha hấn còn có ý cười, con trai đi lính, chuyện tốt mà, hình như người ta cũng không thấy có gì gọi là cảm giác ly biệt. Mà Bào Kim Đông này, dọc theo đường đi hấn phát nhiều thuốc lá như vậy, trừ việc thỉnh thoảng mỉm cười với ai đó, còn lại đều đứng trên máy kéo đóng vai cây cột xem Bào Đại Toàn biểu diễn khúc biệt ly xúc động.

Cái tên này, hấn là mặt than sao? Diêu Tam Tam ngồi trên đồng cỏ khô ven thôn, tức giận nhìn Bào Kim Đông, nhất là cái đóa hoa lụa đỏ vĩ đại trên ngực hấn, càng nhìn càng tức cười.

Máy kéo ra khỏi thôn, đội chiêng trống quay trở về, trong thôn sẽ có một cán bộ đi theo, đưa tân binh lên trên trấn, giao cho ban chỉ huy quân sự thị trấn. Cán bộ thôn theo tiễn đưa leo lên máy kéo, cha Bào Đại Toàn cũng trèo lên, theo tiễn con trai thêm một đoạn đường. d'đ'l'q'đ. Cha Bào Đại Toàn trèo lên thì được rồi, nhưng mẹ hấn vẫn còn ở bên dưới, khóc lóc lòi kéo Bào Đại Toàn không chịu để hấn đi, hai chị hấn cũng rơi nước mắt lôi kéo em trai.

Lần đi lính này, nói ít thì cũng phải hai năm sau mới có thể trở về nhà, hai năm không gặp, có thể không lưu luyến chia tay được sao?

Cha Bào Kim Đông nói với hấn vài câu, quay người đi. Mẹ hấn nói với hấn vài câu cũng quay người đi theo cha hấn. Hai đứa em trai của hấn cười hì hì phát phát tay với hấn, anh trai hấn tới vỗ vỗ vai hấn, rồi cũng xoay người đi tuốt.

Bào Kim Đông thật bất hạnh.

Phải nói cả nhà Bào Kim Đông, cũng không đến mức nói là vô tình, Bào Kim Đông đã thành thói quen, trong nhà đông anh em, người nhà hấn cũng khá thoáng, đoán chừng là không thể tìm được cái cảm giác đưa tiễn con trai yêu. Chỉ là, nhìn bóng lưng mẹ hấn kia, rõ ràng thấy được đang len lén lau nước mắt.

Bào Kim Đông nhìn lướt qua cảnh tượng biệt ly nước mắt tung hoành của cả nhà Bào Đại Toàn, đoạn quay đầu tìm kiếm cô nhóc không thấy bóng dáng kia. Kể từ lúc tin tức hấn trúng tuyển quân sự truyền đến, nhóc kia mỗi lần nhìn thấy hấn luôn có mấy phần mất hứng. Như giờ, dọc đường có nhiều người ra tiễn như vậy, mà lại chẳng thấy cô đâu.

Tầm mắt của Bào Kim Đông rất nhanh đã tập trung ở sân phơi đằng xa, Diêu Tam Tam nhàn nhã ngồi trên chông cỏ, gập một chân, dáng vẻ rất thoải mái. Nhìn thấy Bào Kim Đông chạy tới, miệng cô khẽ vênh lên, gương mặt nhìn lên đám mây trên trời, làm như hoàn toàn không nhìn thấy Bào Kim Đông.

“Tam Tam, em tới tiễn anh đó hả?”

“Mắc mớ gì em phải tiễn anh?”

“Con bé không có lương tâm này, rốt cuộc em có chỗ nào không vui? Dễ cũng dễ không được”.

“Em cũng không biết tại sao không vui”.

Diêu Tam Tam trượt khỏi chông cỏ khô, Bào Kim Đông thuận thế kéo cô một cái, để cô đứng vững. Diêu Tam Tam bây giờ đã mười bốn tuổi rồi, hình như cao hơn một chút, nhưng đứng trước mặt Bào Kim Đông thì chỉ được đến ngực hấn mà thôi. . Hết cách rồi, cô cao, người ta cũng cao mà, thậm chí phát triển còn nhanh hơn cô nhiều. Cô đưa tay lên giật giật đóa hoa lụa vĩ đại trên ngực Bào Kim Đông, bĩu môi nói: “Khó coi quá”.

“Anh cũng thấy khó coi”. Bào Kim Đông nói. Đàn ông con trai mà mang đóa hoa đỏ lớn như vậy trước ngực, cảm thấy rất buồn cười. “Bằng không, tháo xuống cho em đeo nha?”.

Diêu Tam Tam phì cười, nói: “Anh đưa em đeo, rồi đến chỗ tân binh tập trung, cả một đoàn tân binh ngu ngơ như vậy, ai người ta cũng đeo, chỉ có anh không đeo, anh sẽ bị người ta ném ra đó”.

“Nhóc, không tức giận đó chứ? Anh đi mấy năm sẽ về”.

Diêu Tam Tam muốn nói, em tức giận không phải vì anh đi lính, mà vì anh chẳng bàn chuyện gì với em trước hết. d .Nhưng mà, chuyện của hấn, mắc mớ gì phải bàn trước với cô? Với lại ý tưởng này của Bào Kim Đông cô đã sớm biết rồi.

Nói đi nói lại thì bây giờ Diêu Tam Tam vẫn cứ luôn cảm thấy có chút tức giận.

“Anh đi bộ đội nếu hòa nhập tốt, có lẽ cũng không trở lại, em nói trước, cá trê mình hùn nhau nuôi kia, về phần em hết, không có phần của anh”.

“Được rồi, về em hết. Chờ mai mốt em phát tài ăn thịt, cho anh húp chút canh là được”. Bào Kim Đông nhìn lướt qua Bào Đại Toàn bên kia vẫn còn chia tay trong nước mắt, cán bộ thôn đã không nhịn được phải thúc giục.

“Anh phải đi rồi, một mình em con gái con đứa đừng có lang thang ở sân phơi này, trở về đi”.

“Anh đi lính ở đâu?”.

“Tân Cương.”

“Tân Cương lặn hủ, xa quá”. Diêu Tam Tam lẩm bẩm, “Nho khô chỗ đó là nổi danh nhất”.

“Ừ, xa”. Bào Kim Đông phát phát tay, “Đi đi, em ở nhà đằng hoàng một chút, đừng có để người ta ăn hiếp đó”. Nói xong, xoay người chạy về phía máy kéo.

Diêu Tam Tam nghiêng người tránh ra, thậm chí cũng không quay đầu lại nhìn dù chỉ một lần. Nhìn thì có thể làm gì, dù sao thì cũng phải đi.

Mèo Mạnh Mẽ - diễn đàn Lê Quý Đôn

Hơn ba tháng sau, trời bắt đầu chuyển lạnh, Diêu Tam Tam ở trường học nhận được một bưu phẩm do bưu điện gửi tới, một hộp giấy lớn nặng trĩu. Cô nhìn lướt qua địa chỉ, Tân Cương.

Cái tên kia, gửi cái gì về cho cô thế nhỉ?

Diêu Tam Tam mở ra, bên trong lại là một hộp giấy khác, cô mở tiếp, bên trong chính là... nho khô?

Hai gói nho khô nằm an tĩnh bên trong hộp giấy, một gói màu xanh lá, một gói màu đỏ tím, trong đó còn có một gói khác, màu vàng vàng, trông như mơ khô, đều được đựng bằng bọc nilong. Diêu Tam Tam lật đi lật lại, trong hộp giấy trừ ba gói đồ kia, thì một miếng giấy cũng không có.

“Ê Tam Tam, cậu nhận được cái gì vậy? Cho mình xem với nào?”.

Học sinh trung học, nhận được bưu kiện là một chuyện rất đáng hiếu kỳ, nhiều bạn học vây đến gần để nhìn, Diêu Tam Tam vội vàng đóng hộp giấy lại, nói: “Không có gì, đồ của nhà thôi”.

Sau khi tan học, Diêu Tam Tam mang bưu kiện về nhà, kêu chị hai chị ba với Tiểu Tứ tới ăn nho khô. Nong thôn khi ấy hiếm thấy thứ này, mơ khô thì càng khó mà kiếm được. Tiểu Tứ đưa tay lấy một quả, cẩn thận cắn thử, cái miệng nhỏ nhẩn vui mừng chu ra.

“Ăn ngon quá, chua chua ngọt ngọt. Chị tư, ở đâu có vậy?”.

“Có ăn là được, em còn hỏi ở đâu ra nữa. Tiểu Tứ, em lấy một vốc mang cho mẹ nếm thử đi”.

Tiểu Tứ liền một tay nắm nho khô, một tay nắm mơ khô, chạy đi đưa cho Trương Hồng Cúc. Một lát sau, Trương Hồng Cúc vào phòng, hỏi.

“Ở đâu ra vậy?”.

“Con mua đó ạ”. Diêu Tam Tam không muốn nhiều lời, nên dứt khoát nói dối.

“Thứ này rất hiếm, chắc là đắt lắm! Con cũng đừng có xài tiền bậy bạ”. Trương Hồng Cúc không nỡ ăn, nói: “Mấy đứa ăn tiết kiệm một chút”.

Diêu Tiểu Đông và Diêu Tiểu Cải cũng mỗi người ăn một ít, họ đều là lần đầu được ăn, con gái hiền nhiên sẽ thích mấy thứ này. Diêu Liên Phát từ bên ngoài trở về, Diêu Tiểu Cải liền kêu Tiểu Tứ mang đến cho ông ăn. Diêu Liên Phát ăn một quả mơ khô, nhếch miệng nói:

“Chua loét, có ăn uống gì được đâu, mai mốt đừng có mua nữa”.

Diêu Liên Phát vội vã vào phòng mình, hình như thương lượng với Trương Hồng Cúc về chuyện gì đó, mãi không ra ngoài. Đến lúc ăn cơm tối, Trương Hồng Cúc đang ăn cơm, chợt nói với Diêu Tiểu Cải: “Từ giờ trở đi là trời lạnh, trong nhà năm nay thu vào không ít, con giờ cũng lớn rồi, mẹ thấy con cũng không có quần áo gì ra hồn, đến phiên chợ đi mua mấy bộ đi”.

“Không cần đâu, quần áo của con đủ mặc rồi”. Diêu Tiểu Cải nói, “Muốn mua thì mẹ mua cho Tam Tam với Tiểu Tứ đi, hai đứa nó còn nhỏ”.

“Tam Tam với Tiểu Tứ còn nhỏ, quần áo đẹp cũng mặc không được. Đồ chị hai con dù sau cũng có nhà chồng mua, đến phiên chợ con đi mua mấy bộ mình thích. Con gái con đứa, ăn mặc sáng sủa một chút, quần áo của con nhìn tối tăm quá”.

“Không cần đâu”. Diêu Tiểu Cải nói, “Con không mấy thích màu sắc quá sặc sỡ”.

Diêu Liên Phát với Trương Hồng Cúc, kể từ lần coi bói trước, liền bắt đầu đối xử với Diêu Tiểu Cải khác hơn, vô tình có ý liền biểu hiện ra ngoài. Trong lòng họ nghĩ đơn giản, là đồ ngọt Diêu Tiểu Cải, giữ cô ở nhà bắt rễ dưỡng lão. Mà không biết rằng càng làm như vậy, Diêu Tiểu Cải càng cảm thấy khó chịu. Ba mẹ ruột đối tốt với cô, cũng là có mục đích, có lòng riêng. Chỉ nghĩ một chút thôi cũng cảm thấy khó chịu.

Trương Hồng Cúc với Diêu Liên Phát lại tô vẽ thêm, Diêu Liên Phát cân nhắc nói với Diêu Tiểu Cải: “Tiểu Cải, mày xem ba mẹ đời này, chỉ có bốn đứa con gái tụi mày, chị hai mày giờ đã đính hôn, trước mắt cha mẹ phải có người phụng dưỡng tuổi già, cha mẹ đã bàn bạc, để mày ở lại nhà, vừa vặn nói rõ một lần, cha kiếm tiền thêm vài năm nữa, xây cho mày cái nhà lớn, dọn dẹp trong ngoài đàng hoàng, bảo đảm không để mày chịu uất ức”.

Lời này sẽ không thể vô duyên vô cớ nói ra, nhất định còn có đoạn sau, kể từ lần trước Trương Hồng Cúc mang thai gặp chuyện không may, Diêu Tiểu Cải đã biết sẽ có một ngày như thế, cô cúi đầu ăn cơm, không lên tiếng đáp lại, chờ Diêu Liên Phát nói ra đoạn cuối. Quả nhiên, Diêu Liên Phát thấy cô không trả lời, lại lên tiếng.

“Mày có một bà cô họ mày còn nhớ không? Ở thôn Tiểu Vương đó, gần nhà cô mày có một thằng cháu, nói trong nhà đông anh em, muốn ra ngoài ở rể. Cha nghe nói thằng nhỏ đó cũng biết suy nghĩ lắm, cô họ mày cảm thấy được, đã nghĩ đến chúng ta trước rồi”.

Diêu Tiểu Cải chậm rãi đặt đũa xuống, nói: “Cha, con không phải con cả, cũng không phải con út, muốn giữ con gái, bàn về cái gì cũng không đến lượt con chứ”.

“Ở nhà có gì không tốt?”. Diêu Liên Phát để đũa xuống, giọng điệu nóng nảy, “Gả ra ngoài làm cái gì, làm dâu nhà người ta tốt lắm sao? Cha mẹ chồng chị em chồng, sao tốt bằng cha mẹ ruột mình được”.

“Ở lại nhà tốt, ai muốn ở thì ở, còn con không muốn”. Chưa đợi Diêu Liên Phát trở mặt nổi giận, Diêu Tiểu Cải đã bồi thêm một câu, “Cha, nếu cha có thật lòng thương con, thì đã không ép con”.

“Tao ép mày cái gì hả? Nhà mình không có con trai, chị mày đã đính hôn rồi, dĩ nhiên đến phiên mày. Cha mẹ nuôi mấy đứa con gái tụi mày, mày nhẫn tâm nhìn tụi tao già rồi, ngay cả một người chăm sóc trước lúc lâm chung cũng không có hả? Cả cái nhà này, thật phải trở mặt nhìn nó tuyệt hậu hả?”.

“Cha, lúc trước cha tìm Vương Tiểu Mãng tới cho chị hai, đã chọn ra cho chúng ta biết bao nhiêu là tai họa? Chẳng lẽ cha đã quên hết rồi sao?” Diêu Tiểu Cải nói, “Ra ngoài ở rể, có được mấy ai tốt? Cho dù có, thì cũng không đến phiên nhà mình đâu”.

“Mày không đi xem thử, thì làm sao biết có tốt hay không?” Diêu Liên Phát cứng rắn nói, “Tao nhận lời cô họ mày rồi, sau phiên chợ sẽ xem mắt, mày đi xem trước đã, không vừa ý rồi lại nói. Cha mẹ cũng không ép mày phải đồng ý, xem một chút cũng không có chết!”.

“Cha, con thấy chuyện này không thích hợp, cái gì mình cũng không biết mà muốn đi xem mắt sao? Tiểu Cải nó là con gái, xem mắt cũng có thể tùy tiện xem hay sao? Vậy không tốt lắm”.

“Vậy mày nói phải làm sao? Nó không ở nhà, còn mày ở nhà được hả? Mày muốn giúp nó, mày có bản lĩnh bãi bỏ chuyện cưới xin với nhà họ Dương không? Tao đây xui xẻo, không có con trai, con gái lại không giữ được, tao đã già còn biết trông cậy vào ai đây?”.

“Cha, cha quên ông thầy coi bói nói gì rồi sao, cha về già sẽ không phải lo cơm áo, bốn chị em con, lẽ nào lại không hiếu thuận cha?” Diêu Tam Tam vừa nói vừa quay sang Trương Hồng Cúc, “Mẹ, mẹ với cha, cũng phải rút kinh nghiệm chút, chuyện Vương Tiểu Mãng lần trước, còn chưa đủ cho hai người hồi hận hay sao?”.

“Đó là hai chuyện khác nhau. Lần trước cha mày sơ suất, không đi dò hỏi rõ ràng, bây giờ không giống vậy, bây giờ cha mày tìm người nghe ngóng, nói là thằng nhóc kia rất khá, thành thật nghiêm chỉnh lắm. Mẹ với cha mày, cũng không phải nghĩ về già muốn dựa vào ai, chúng ta không phải lo cho mình, chúng ta còn không phải vì cái nhà này sao? Thử nghĩ xem người sống một đời, cũng phải có một người nối dõi chứ!”.

Thoạt nhìn thì có vẻ hai vợ chồng đã thương lượng xong, nối dõi tông đường, hương khói đầy đàn, họ vẫn không thể sửa đổi được tư tưởng. Chọn rể, con rể rời khỏi nhà là có thể sửa thành họ Diêu, cháu trai tương lai chính là họ Diêu.

“Tiểu Cải, coi như con thương cha mẹ, con không thể không đồng ý. Chỉ kêu con đi xem mắt, chứ đâu có kêu con đồng ý hôn sự này ngay, dù sao thì có thích hợp hay không mẹ cũng sẽ để ý. Nghe lời cha con nói, đến phiên chợ mình đi xem một chút, không vừa lòng rồi hãy nói, được chứ?”.

Giọng điệu kia của Trương Hồng Cúc, hết như dỗ con nít, Diêu Tiểu Cải nghe thấy quả thật chỉ muốn thở dài.

52. Chương 52: Kiểm Tiền Từ Cá

Edit: Mèo Mạnh Mẽ

Diêu Liên Phát thương lượng với Trương Hồng Cúc đầu vào đấy rồi, muốn giữ Diêu Tiểu Cải ở nhà bắt rể. Tối đó, hai vợ chồng vừa đắp vừa xoa, buộc Diêu Tiểu Cải phải đi xem mắt.

“Xem mắt cũng được thôi! Nhưng mà, có chịu hay không, phải do con quyết định”.

Diêu Liên Phát và Trương Hồng Cúc liếc nhìn nhau, Diêu Liên Phát có vẻ hơi chần chừ. Người tình nguyện ở rể điều kiện cũng có giới hạn, để cô tự chủ, thì đến ngày nào năm nào mới có thể gặp được người cô vừa ý?

“Cha ơi, chị ba nói đúng lắm, nếu chị ấy không vừa ý, cha cũng đừng ép duyên mà”. Diêu Tam Tam nói.

“Đúng vậy đó cha, Tiểu Cải nó mà không vừa ý, trong lòng có uất ức, thì sống cũng không yên ổn được. Nó sống không yên, thì cha với mẹ con cũng không thể yên lòng”. Diêu Tiểu Đông nói.

“Nhìn mấy đứa kia, cha mấy đứa có nói muốn bày bố nó bao giờ?” Trương Hồng Cúc nói, “Đường nhiên là phải để nó vừa ý trước đã”.

Diêu Tiểu Cải không nói gì nữa, tập trung ăn phần mình, ăn hết miếng cháo cuối cùng, cô đẩy chén ra, nói: “Cha, mẹ, hai người giữ lời là được”.

Giữ lời rồi, cô chỉ cần nói không hài lòng, là được hả? Nếu mà đơn giản như vậy, thì cô đâu có phải lo lắng! Dđ.l.qđ. Diêu Tiểu Cải đã quá rõ lời nói của cha mẹ mình rồi, trước kia Diêu Liên Phát cứng rắn bày bố, bây giờ thì sao, vì cái “số mạng tuổi già cô đơn” của mình, vì lo lắng nên mới không cường ngạnh như thế nữa.

Nhưng bây giờ ông với Trương Hồng Cúc lại vừa đắp vừa xoa.

Chỉ cần họ cảm thấy thích hợp, thì tự họ sẽ biết dùng mọi cách, bắt ép, năn nỉ, khóc lóc, thậm chí là lấy cái chết để uy hiếp... Nông thôn chỉ có mấy chiêu ép duyên đó, tất nhiên là Diêu Tiểu Cải đều đã được nghe qua.

Địa điểm hẹn xem mắt, là ở một nơi trong chợ. Đây là do Diêu Tiểu Cải yêu cầu, cô kiên quyết phản đối việc đàn trai đến nhà để xem mắt, bài học Vương Tiểu Mãng là quá đủ rồi.

Bắt rể, đàn trai đến nhà đàn gái là để xem gia cảnh, nhưng Diêu Tiểu Cải lại nói:

“Cũng chưa chắc gì con đã vừa ý hần, gấp gấp xem nhà làm cái gì? Nếu hai bên thật sự vừa lòng đẹp ý, thì lại đến xem nhà cửa cũng không muộn”.

Diêu Liên Phát và Trương Hồng Cúc cũng đi, Tam Tam hôm ấy phải đến trường, Diêu Tiểu Đông đi với Diêu Tiểu Cải. Dđ.l.qđ.Họ nhìn thấy người thanh niên kia, quả nhiên là rất thành thật nghiêm chỉnh – nghiêm chỉnh có hơi quá, gặp các cô, chỉ nhếch miệng cười cười, ậm ừ cả buổi mà cũng không nói được một câu cho ra đầu ra đuôi.

Đàn ông như vậy, nói dễ nghe là quá thật thà, nói khó nghe một chút, thì chính là một tên hướng nội bất tài khiếp nhược! Diêu Tiểu Cải liếc nhìn Diêu Liên Phát một cái, kiêu ngạo thẳng lưng, quay mặt bỏ đi.

Buổi tối Diêu Tam Tam về đến, vừa thấy sắc mặt của cha mẹ, đã đoán ngay không thành. Vậy mà Diêu Liên Phát vẫn còn muốn khuyên dụ con gái.

“Con nhỏ này, tao thấy thằng bé kia rất được, người ngợm cũng tốt, số tuổi cũng ngang giữa mày. Mày không nói không rằng với người ta một tiếng mà quay mặt bỏ đi luôn, làm người lớn không xuống đài được, người ta có chỗ nào cho mày chê”.

“Kêu con nói chuyện với hần hử? Cha, con đợi hần biết bao lâu, mà một câu hần cũng không nói? Cái bộ dạng ba bước không phóng nổi một cái rầm đó, cha thật sự cảm thấy tốt hử?”.

“Ô hay, người hiền lành một chút có chỗ nào không tốt!”. Diêu Liên Phát ra vẻ tận tình, “Mình muốn tìm, là tìm người đáng hoàng, nó như vậy là được rồi. Chứ tìm mấy thằng mồm mép tép nhảy thì trông mong con khi gì vào nó được?”.

Diêu Tiểu Đông không nhịn được, nói: “Cha, tướng mạo người kia thật sự quá tầm thường, cái này không nói đi, nhưng tính tình thì thật sự hướng nội cứng nhắc quá rồi, người như vậy chẳng có chút tiền đồ nào đâu, làm một người đàn ông, không thể mạnh mẽ gánh vác gia đình, rồi cuộc cha thấy hần có chỗ nào tốt?”.

“Đúng đó cha, cha đã đồng ý với chị ba rồi mà, phải để chị ba vừa ý mới được. Hần là đàn ông con trai, mà tính tình rụt rè cứng nhắc như thế, nói chuyện cũng không nói được một câu cho rành rẽ thì có thể làm được việc gì?”.

“Nói thì hay! Đâu phải tao không muốn tìm người khôn khéo có năng lực, người ngợm tốt? Nhưng người ta mà có được điều kiện đó, thì người ta còn cần đến nhà mình ở rể sao?” Diêu Liên Phát than thở.

“Cha, cha không cần phải nói nữa, dù sao thì con cũng không ưng người này, cha đã hứa với con rồi, tự con hài lòng mới được”.

Diêu Liên Phát với Trương Hồng Cúc ông nhìn tôi tôi nhìn ông, vẻ mặt Trương Hồng Cúc sàu thăm, chốc lát liền rơi nước mắt, càng khóc càng đau lòng, dần dần khóc ra tiếng, vừa khóc vừa oán trách Diêu Liên Phát:

“Ông nói xem hai chúng ta sao mà khổ như thế, ông nói xem tại sao lúc trước tôi lại theo ông! Tôi theo ông khó khăn cực khổ hơn nửa đời người, không có con trai thì thôi đi, giờ con gái cũng không giữ được, chờ hai chúng ta già rồi, phải chịu cảnh lạnh lẽo hiu quạnh, chết cũng không có ai hỏi đến”.

“Bà lải nhải cái gì! Chờ chúng ta già rồi, cùng lấy dây treo cổ chết phứt đi là xong, cũng không cần ai lo lắng chăm sóc trước lúc lâm chung nữa, xác vứt đại vào mương máng cho rãnh chuyện! Khỏi phải liên lụy đến con gái mình!”.

Quả nhiên là vậy, lòng Diêu Tiểu Cải bất đắc dĩ, vừa giận vừa tức, cũng không nén được nước mắt. Cô khóc một lúc, rồi nâng tay áo chùi nước mắt, nói:

“Cha, mẹ, hai người không cần phải dùng cái chết để đe dọa, muốn con ở nhà để bắt rể, được, nhưng mà hai người đừng ép con, phải để tự con đồng ý mới được, nếu không, hai người có ép chết con cũng vô dụng. Trước mắt là người này không được!”.

Mèo Mạnh Mẽ - diễn đàn Lê Quý Đôn

“Chị ba, chị tính sao?”. Tối ngủ, Diêu Tam Tam lặng lẽ xấp lại gần Diêu Tiểu Cải hỏi bên tai cô.

Diêu Tiểu Cải không lên tiếng, Diêu Tam Tam vỗ vỗ cô để an ủi, tự dưng cảm thấy rầu rĩ. Dđ.l.qđ.Bắt rể, hầu như những gia đình không có con trai ở nông thôn thời này đều làm như vậy, con rể vào nhà, hết thấy đều dựa trên danh nghĩa con trai ruột, có thể làm con trai viết tên lên gia phả, danh chính ngôn thuận chăm sóc cha mẹ vợ trước lúc lâm chung. Điều mà con rể và con gái, theo như phong tục là không thể làm.

Nếu không người xung quanh sẽ nói, cái nhà này tuyệt hậu rồi.

Diêu Liên Phát và Trương Hồng Cúc là hai người nông dân không có trình độ gì, tư tưởng vô cùng truyền thống, họ nghĩ làm như vậy là bình thường, cũng có thể hiểu. Nhưng trong trường hợp để Diêu Tiểu Cải phải gả cho một người mình không yêu thích, Diêu Tam Tam cảm thấy có là ai cũng không chịu được.

Thật ra thì nghĩ kĩ lại, cha mẹ cô cũng là vừa đáng thương lại vừa đáng buồn, thậm chí họ còn tin chắc, việc họ làm là đúng, tất cả đều là vì cái nhà này.

“Tiểu Cải, đừng sợ, đi bước nào tính bước ấy, em đã không thích người kia thì sẽ không ai ép được em”. Diêu Tiểu Đông nhẹ giọng an ủi cô.

“Em không sợ, ép em, thì em bỏ nhà ra đi”.

Bỏ nhà đi? Nhưng... Chị ba chưa hề được đi học, hai năm qua cùng học với Tiểu Tứ, cũng coi như học được một hai năm Tiểu học, cũng miễn cưỡng nhận được vài mặt chữ thường dùng. Nhưng cô lại không bước chân ra khỏi cửa, ra khỏi nhà xa nhất cũng chỉ chừng hơn mười dặm đường, cô càng không thích tham gia náo nhiệt, bình thường chỉ thích ở nhà.

Để chị ba như vậy xông xáo một mình? Thật sự không thể làm cho người ta yên tâm.

Ít nhất là bây giờ không được.

Diêu Tam Tam cảm thấy, chuyện trước mắt, rối rắm xoắn xuýt như dây thừng, muốn tháo mở cũng khó mà làm được. Chị ba kháng cự được một lần, lần sau liệu có được như vậy?

Bây giờ việc cô có thể nghĩ tới, chính là kéo dài, kéo dài đến bao giờ ư? Kéo dài cho tới khi chị ba có thể đứng vững, hoặc là kéo dài cho tới khi chị ba có đối tượng tâm đầu ý hợp.

Được edit và đăng duy nhất tại diễn đàn Lê.Quý.Đôn diendan .com, những nơi khác đều chỉ là ăn cắp.

Năm nay, vì chuyện hôn nhân của Diêu Tiểu Cải, mà người một nhà huyên náo lộn xộn, thế nhưng hoàn cảnh gia đình lại mỗi ngày một tốt hơn. Hai vợ chồng Diêu Liên Phát an tâm chuyện trong nhà, trông rọt hay làm việc gì cũng đều ra sức, lại có heo có dê, cuộc sống gia đình nhà họ Diêu ngày một khởi sắc.

Thế mà dạo này Diêu Tam Tam lại rối rắm lắm, cá trê cô nuôi trong ao, rốt cuộc có nên bán hay không đây?

Mùa đông khó được một hôm thời tiết tốt, mặt trời chiếu rọi ấm áp, Diêu Tam Tam ngồi bên bờ ao, nhìn chăm chăm vào ao cá, mãi không quyết định được.

Lúc Bào Kim Đông đi lính đã là cuối mùa thu, sau khi hấn đi, thời tiết liền trở lạnh, cá trê không thể thu mua được nữa. Nhưng ao cá trê, vào mùa xuân hè cũng đã thả vào không ít, bây giờ cũng lớn rồi.

Bây giờ bắt ra bán, bán trước tết đương nhiên sẽ được giá tốt, sẽ mang lại cho cô một số tiền lớn, giá cá trê trước tết cao hơn mùa hè gấp mấy lần, chỉ nghe thôi cũng đủ khiến người ta cảm thấy hưng phấn.

Tuy nhiên trước mắt cô cũng không cần dùng tiền, cá trê này nếu không bắt bán, đến đầu xuân sau ấp trứng, nhất định sẽ nở đây ao cá trê con. Nếu cô nhận thuê luôn cả mấy ao quanh đây, vừa thu mua thả nuôi, vừa chia cá trong ao hiện đang nuôi ra, thì việc nuôi cá trê của cô cũng có chút quy mô rồi.

Đợi cô có quy mô nhất định, cô có thể bàn giá cả với lái thương một phen, hoặc giả như, cô có thể tự đi tìm nguồn tiêu thụ, từ đó có thể mở ra một con đường lâu dài.

Với lại, cô vẫn còn đang suy nghĩ, có thể tự ấp trứng không. Cá bột thì có nhiều người giỏi giang biết ấp, chỗ gần đập nước lớn, nhiều sông ngòi ao hồ, nhiều người nuôi cá, liền có người chuyên làm nghề bán cá bột. Nhưng riêng cá trê thì chưa nghe nói có nhà nào ấp trứng, Diêu Tam Tam có muốn mua cũng mua không được.

Không mua được, tức là vật mà thị trường đang thiếu, vừa vặn để cô làm đây!

Nhưng cô còn đang phải đi học, chuyện ấp trứng cá trê, cô phải khuyến khích chị hai chị ba cùng làm, nếu có thể làm được, thì mấy chị em cũng có được một nghề nghiệp ổn định lâu dài. Bây giờ đã có cha mẹ trồng trọt, không lo việc nhà nông, cũng không thể để mấy chị em cứ cắm mình vào mấy mẫu đất ấy được!

“Kệ đi, thuê mấy cái ao nữa rồi hăng nói”.

Diêu Tam Tam lẩm bẩm, nếu mùa đông giá thành cao hơn nhiều, thì tại sao cô lại không thả cá mua được vào mùa hè xuống nuôi tạm, đến đông lại bán?

Cá trê thích sống ở những nơi nước cạn, nước sâu áp lực lớn lại ít dưỡng khí, không hợp để nuôi cá trê. Mấy ao cá lân cận đều do thôn đào cách đây mấy năm, nước không sâu, chứa nhiều bùn, sinh vật phù du lại phong phú, rất hợp để nuôi cá trê. Thấy việc có thể kiếm tiền, mà không đi làm là trong lòng Diêu Tam Tam lại ngứa ngáy khó chịu.

Ao cá này, còn có một nửa của Bào Kim Đông đấy, từ lúc hấn đi đến nay cũng không có tin tức gì, Diêu Tam Tam cảm thấy, có nên thương lượng với hấn hay không? Dù sao thì lúc gần đi cô cũng đã nói, ao cá bây giờ tính là của mình cô rồi.

“Thôi không bán, giữ lại, nuôi lớn đáng tiền”.

Diêu Tam Tam lẩm bẩm, đoạn vỗ vỗ bùn đất trên người, đứng dậy rời đi.

Mới vừa nhắc đó, đến thứ hai đi học, Diêu Tam Tam đã nhận được tin Bào Kim Đông qua một phong thư. Thư dài mấy trang giấy, đều là kể về mấy chuyện trong quân đội, lính mới được huấn luyện ba tháng, không dám viết thư, bắt được thư tiểu đội trưởng sẽ phê bình. Sau lại đến đại đội, là một nơi hẻo lánh, muốn liên lạc cũng không dễ gì.

“Viết cho em một lá thư, phải qua đến mấy chốt, viết xong trước tiên giao cho Tiểu đội trưởng, Tiểu đội trưởng lại nộp cho Đại đội trưởng, cách một thời gian Đại đội trưởng lại đưa ra ngoài một lần, nhận thư cũng vậy, em viết thư hồi âm cho anh, cũng phải trải qua nhiều giai đoạn như vậy mới đến được tay anh...”.

Ai nói sẽ viết thư hồi âm cho hấn chứ!

“Anh ở trong này đều tốt cả, lúc mới tới, cũng thấy khá khổ, trời lạnh không chịu nổi, tuyết trên núi quanh năm không tan, nhỏ nước đông thành băng, lỡ tai đông lạnh muốn chết đi được. Ở đây gió lớn lắm, lúc em đứng gác có thể bị thổi cho nghiêng ngã, có nhóm lính từ phương Nam phân đến cùng lượt với anh không chịu nổi, ban đêm lên lên khóc lóc, nhưng anh không sao, anh lớn lên ở quê, chút khổ sở này anh còn chưa coi là gì, không cần lo lắng...”.

Đó là cái chỗ quái quỷ gì vậy chứ? Còn nữa, ai lo lắng cho hấn chứ! Diêu Tam Tam cảm thấy, tên Bào Kim Đông kia, dù cho có ném vào sa mạc, hấn vẫn có thể sống tốt như thường.

Nhưng Diêu Tam Tam nghĩ đi nghĩ lại, không hồi âm, ngộ nhờ hấn tưởng mình xảy ra chuyện gì thì sao? Còn chuyện mấy cái ao cá, dù sao cũng phải nói với hấn một tiếng.

Vì vậy, hơn một tháng sau, ở trại lính xa xôi tận Tân Cương, Bào Kim Đông nhận được thư hồi âm của Diêu Tam Tam, thư viết cũng không ít, toàn là chuyện cá trê của cô.

Nhóc con này, nghiện cá trê mất rồi!

Đầu năm mới, Diêu Tam Tam liền bắt đầu thu xếp chuyện nhận thuê ao cá, Diêu Tam Tam dùng là tiền của cô, Diêu Liên Phát không ủng hộ, nhưng cũng không phản đối. Dù sao thì mấy năm nay Diêu Tam Tam lặn lội, cũng kiếm ra tiền, giải quyết học phí của mình và Tiểu Tứ không nói, mấy chị em cô tiêu xài hằng ngày, quần áo giày dép, cũng đều là tiền của chính họ.

Diêu Tam Tam thuận lợi thuê năm ao cá, cộng thêm cái ao ban đầu nữa là ra sáu ao.

“Chị hai chị ba, hai người chờ coi, khu ao cá này, sớm muộn gì cũng đều là của em”. Diêu Tam Tam ngẩng nhìn mười mấy hai mươi ao cá gần nhau, bộ dạng hài lòng mãn nguyện.

“Ừ, chị tin em. Em phụ trách việc kiếm tiền cá, có việc gì chị sẽ phụ em. Còn chị, sẽ phụ trách nuôi tốt đám dê của chị, kiếm tiền dê của chị”. Diêu Tiểu Cải cười. Bầy dê của cô hiện giờ đã lên đến mấy chục con rồi.

“Mình cứ nuôi như vậy có ổn không? Chị cảm thấy mình phải đi học chút kiến thức nuôi cá, kỹ thuật nuôi cá trê mới được. Chị thấy người ta nuôi cá, mỗi năm đều khử trùng ao, mình có cần học trước một ít không?” Diêu Tiểu Đông nói.

“Ừ, đúng lắm”. Diêu Tam Tam gật gật đầu, “Ít nhất mình cũng phải khử trùng ao cá mới thuê một lần, làm tiêu độc, trong ao không được có cá lóc, thứ cá đó ăn tạp, có nó nó sẽ ăn hết cá trê con. Phải xử lý sạch sẽ cá tạp, tập trung nuôi cá trê, mai một thu cá trê, em có thể muốn thu bao nhiêu thì thu, giữ lại nuôi, đợi đến mùa đông bán được giá cao”.

Không chỉ phải học kỹ thuật nuôi cá trê, cô còn tính kêu chị hai đi học kỹ thuật ấp trứng cá bột. Cá trê này dễ nuôi, nhưng cũng phải chú trọng cách thức, trước mắt phương viên mười mấy dặm, trừ ở Mã Phụ có nhà kia dùng ao xi măng nuôi tạm, thì chưa nghe nói có ai khác dành ao nuôi cá trê nữa cả. Giống cá trê này, người ở đây cho là thứ không lên được mặt bàn, còn không được coi là loại cá có tiếng có miệng, vì coi thường nó, nên nuôi cá thì nhiều, nhưng nuôi cá trê thì không có ai.

Về phần ấp trứng cá trê, càng không nghe đến. Diêu Tam Tam hỏi thăm nhiều nơi mà vẫn không tìm được chỗ bán cá trê bột. Nhưng cô nghĩ ấp trứng cá trê chắc cũng giống như ấp cá bột, công việc cẩn thận kỹ lưỡng đó, để chị hai đi là hợp nhất.

Thứ cá trê này, bây giờ ở nông thôn chê, ở thành thị lại hút khách, ở thành thị lớn lại càng tiêu thụ nhiều. Hơn nữa Diêu Tam Tam còn biết, cá trê này về sau sẽ càng ngày càng được ưa chuộng. Mặc kệ là nuôi hay ấp, họ làm trước, chính là chiếm thời cơ trước.

Diêu Tam Tam bàn bạc những ý nghĩ này với hai chị, Diêu Tiểu Đông ngẫm nghĩ một lúc, rồi nói: “Muốn học ấp trứng cá bột, thì để cho chị ba em đi đi, nó cũng rất tỉ mỉ kiên nhẫn, heo với dê ở nhà, cứ việc giao cho chị”.

Diêu Tam Tam thoáng nghĩ, cũng hiểu được dụng tâm của chị hai, chị hai chính là muốn để cho chị ba có cơ hội ra ngoài, đừng suốt ngày giấu mình trong nhà.

Như vậy cũng tốt, có lẽ chị ba sẽ phát triển theo một hướng mới tốt đẹp hơn!

53. Chương 53: Xem Trò Vui

Diêu Tam Tam thuê một hơi sáu ao cá. Tiết lập xuân, cô vừa lúc khử trùng cho ao, diệt hết cá tạp. Cá cô nuôi là cá trê, cá trê con rất dễ bị các loại cá ăn thịt như cá nheo, cá lóc ăn mất. Xuân về hoa nở, cá trê cũng phải sinh sôi nảy nở, cá trê mới nở lại càng thêm yếu ớt không chịu nổi một kích, càng dễ trở thành thức ăn cho các loài cá khác.

Cho nên, phải diệt hết cá tạp đi mới được.

Nhưng Diêu Tam Tam chỉ biết là cần khử trùng ao cá, cần diệt sạch cá tạp thôi, còn rốt cuộc phải làm như thế nào, thì cô lại không rõ. Nhìn mặt ngoài, là tháo sạch nước, bắt hết cá tạp đi là được, nhưng còn một số trứng cá trứng trùng thì đã sớm lẫn vào trong nước bùn dưới đáy, thời tiết ẩm áp, đã muốn nở rồi.

Hôm nay Diêu Tam Tam tan học, chạy đến đập nước xem người ta nuôi cá. Cô học hỏi một số kỹ năng nuôi cá, cũng học được rất nhiều phương pháp khử trùng ao, sau khi so sánh, quyết định dùng vôi sống để trừ độc. Cái ao trước kia thuê thì bây giờ tạm giữ nguyên thế đã, con năm ao mới thuê, đều phải khử trùng cẩn thận.

Dùng vôi sống khử trùng, trước hết là phải tháo sạch nước trong ao, cứ cách một đoạn lại đào một hố nhỏ dưới đáy ao, bỏ vôi sống vào, thừa dịp vôi sống nóng lên mà tát vào hố. còn phải cào xới đáy ao, để diệt hết bệnh khuẩn và trứng trùng trứng cá tạp, để đảm bảo khử trùng hoàn toàn.

Đây chính là một công việc dùng lực nặng. Bây giờ Bào Kim Đông có thể làm việc nặng là không có ở nhà, người đầu tiên Diêu Tam Tam nghĩ đến chính là anh rể của cô Dương Bắc Kinh. Dương Bắc Kinh hiển nhiên sẽ không từ chối, mang ủng cao su, mang tạp dề lớn, cầm gáo nước lớn lội xuống ao, vùi đầu làm.

Tất nhiên là Diêu Tiểu Đông không đành lòng để Dương Bắc Kinh làm một mình, cũng mang ủng, lội xuống ao làm chung. Diêu Tam Tam lại ngồi trên bờ, nhìn ao cá mà mắt hờn.

“Cái đồ lười, ao cá em thuê, sao em không làm việc?”

Diêu Tam Tam vừa quay đầu lại, chị ba đã cầm cây cào bước tới. Cô cười nói: “Chị ba, em đang nghĩ. Nếu cá trê trốn mất thì sao? Chị cũng biết, cá trê thích nhất là đào hang, dễ trốn mất lắm”.

“Ừ, tháo nước ra bơm nước vào đều phải bọc lưới sắt”. Diêu Tiểu Cải thả cây cào xuống ao, dùng cào cào bùn, mới một chút đã mệt đến mồ hôi đầm đìa. Diêu Tam Tam cầm một cây xẻng, nhảy xuống ao đi đào hố nhỏ.

Đợi các cô làm xong ao này, sẽ để cho Dương Bắc Kinh và Diêu Tiểu Đông qua tát vôi sống. Diêu Tiểu Đông với Dương Bắc Kinh giờ đã quang minh chính đại tới lui, Dương Bắc Kinh sớm tối không có việc gì là lại chạy đến nhà họ Diêu, hai người cũng càng lúc càng ngọt ngào.

Còn không à, vừa làm việc ăn ý, vừa nhỏ giọng nói chuyện, thì thăm thì thăm, cứ như là có chuyện nói mãi không hết. Cả đôi, đều không phải tuýp người nói nhiều, vậy mà ở chung một chỗ lại cứ thường xuyên nhỏ giọng trò chuyện, có lúc lại anh nhìn em, em nhìn anh, cười tủm tỉm.

Thật ra thì, Dương Bắc Kinh và Diêu Tiểu Đông đang lặng lẽ bàn bạc! Diêu Tiểu Đông vừa bước qua mười chín, nhà họ Dương đã tính toán thời điểm kết hôn rồi, anh hai Dương thậm chí còn muốn cho họ kết hôn trước. Ở nông thôn thì làm như thế cũng không có gì là lạ, chưa đến tuổi kết hôn, cứ cử hành hôn lễ trước, dân quê tán thành hôn lễ, về phần giấy kết hôn, đợi đến khi đủ tuổi bổ sung sau là được.

Thế nhưng, Diêu Tiểu Đông không nghĩ đến việc ấy. Hiện giờ tình trạng trong nhà như vậy, cô rút ra lo cuộc sống gia đình yên ổn của mình, luôn cảm thấy hơi ích kỉ.

“Anh cả là nghĩ như vậy. Cha mẹ anh mất sớm, tự mình sớm ngày lập thành gia thất, thì anh cả cũng sớm ngày an tâm. Ý của em thế nào?”

“Hai chúng ta... chờ thêm ít lâu đi? Em vừa đi, thì nhất định cha mẹ sẽ càng thêm nhìn chăm chăm vào Tiểu Cải. Suốt ngày cha mẹ cứ suy nghĩ đến việc tìm đối tượng cho Tiểu Cải, lần trước lại giới thiệu cho nó một người ở vùng khác, Tiểu Cải không đồng ý”. Diêu Tiểu Đông cũng không phản đối việc kết hôn trước thời hạn, tình cảm của cô thì không thành vấn đề, nhưng việc hôn nhân của em gái lại khiến người ta phiền lòng.

“Tiếp tục như vậy, cũng không phải là biện pháp”. Dương Bắc Kinh trầm ngâm nói, “Tiểu Đông, em bàn bạc với cha em một chút, Tiểu Cải giờ này cũng mười tám rồi, cứ chậm trễ cũng không phải là cách hay, nếu không gặp được người thích hợp, thì hãy để cho nó tìm nhà chồng gả ra ngoài đi. Chờ chúng mình kết hôn, sẽ cho đưa con dâu lòng theo họ Diêu, trở thành đời sau của nhà họ Diêu, có được hay không?”

Giờ cưới còn chưa có cưới, mà đã nói đến chuyện sanh con đẻ cái, Diêu Tiểu Đông đỏ bừng cả mặt, tức giận trừng mắt nhìn Dương Bắc Kinh, nhưng trong lòng cũng đang cân nhắc đề nghị này. Dương Bắc Kinh tình nguyện cho đưa con tương lai theo họ Diêu, coi như là một việc đáng quý ở nông thôn này, anh thật sự muốn giúp Tiểu Cải một phen, anh sẵn sức mình và người nhà mình như vậy, Diêu Tiểu Đông không khỏi cảm thấy ấm áp. Thế nhưng đề nghị ấy, liệu Diêu Liên Phát có đồng ý không?

Diêu Tiểu Đông đỏ mặt, cúi đầu ừ một tiếng. Mà ở bên kia, Diêu Tiểu Cải hồn nhiên không biết chị hai và anh rể đang nói về chuyện của cô, cô cào bùn xong, trèo lên bờ, nhìn thấy hai người chị hai đang chụm vào một chỗ nói chuyện thì nghiêng đầu cười cười bước đi.

Diêu Tam Tam leo lên bờ, thở hổn hển nói: “Ui trời, đào bùn thật là mệt muốn chết. Thế mà anh rể làm việc nhanh nhẹn thật”.

“Ở nhà lười biếng, ở bên ngoài siêng năng, việc ở nhà mẹ vợ không khỏi khiến người ta phải phát rầu”. Diêu Tiểu Đông bĩu môi.

Diêu Tam Tam cười hì hì. Dương Bắc Kinh không lười, nhưng mà làm việc nhà họ Diêu, thật sự là đặc biệt ra sức.

Ao cá khử trùng xong, cũng không vội bơm nước, phơi dưới ánh mặt trời mấy ngày đã, ánh nắng mặt trời cũng có thể khử trùng rất tốt. Đợi đến khi thời tiết trở nên ấm áp, thả nước vào, thì mấy cái ao này đã có thể dùng để nuôi cá trê rồi.

–Truyện được edit và đăng tải duy nhất tại diendan .com, những nơi khác đều chỉ là ăn cắp–

“Chị ba, chị tư”.

Có người gọi các cô, Tam Tam và Diêu Tiểu Cải đồng thời ngoảnh đầu lại, chỉ thấy Nhị Văn từ xa xa đang chạy về phía này. Qua mấy năm Nhị Văn đã cao lên, số tuổi tăng, nhưng nhìn qua vẫn là bộ dạng quỷ quyết, lươn lẹo, hơn nữa càng ngày càng láu cá, tham ăn biếng làm. Phải nói Diêu lão nãi cũng thật thú vị, lại cho rằng tính tình láu lỉnh của Nhị Văn là biểu hiện của sự thông minh, ưa thích Nhị Văn nhất trong đám cháu trai, hề có cơ hội là lại khen ngợi thằng cháu này với người khác.

Diêu Tam Tam cảm thấy, thằng nhóc Nhị Văn này lớn lên tính tình bất chính như vậy, công lao của Diêu lão nãi và thím hai phải hơn một nửa.

“Chị ba, chị tư”. Nhị Văn chạy đến trước mặt, mắt láo liên nhìn Dương Bắc Kinh đang tạt vôi trong ao cá, chào hỏi rất nhiệt tình. “anh, anh cũng tới rồi hả? Công việc này vừa bận vừa mệt, lên nghỉ chút đi! Chị hai, chị cũng lên nghỉ ngơi trước đã”. Nhị Văn gọi Dương Bắc Kinh là anh, chưa cưới thì chưa gọi là anh rể.

“Vừa bận vừa mệt, thì cũng phải có người làm tiếp chứ?” Diêu Tam Tam cười cười nói, “Nhị Văn, nếu không em với chị làm tiếp một lát?”.

“Cái đó... em rất bận rộn”. Nhị Văn vội vàng từ chối, “Em tìm mấy chị là có công chuyện”.

“Chuyện gì?”

“Thì là, ngày mai anh hai em phải xem mắt, không phải ngày mai có phiên chợ sao, người ta giới thiệu cho anh một cô gái, nghe nói là rất xinh, ngày mai lên trấn gặp gỡ. D ã lq.đ. Nội mình nói, muốn kêu mấy chị theo xem mắt, tránh cho đi theo toàn là người lớn, bà già, con gái người ta ngượng ngùng. Mình đều là người nhà, mấy chị đi theo chung mới có vẻ thân thiết”.

Nhị Văn cố làm ra vẻ tự nhiên vén vén mấy sợi tóc dài trên trán, còn cười hì hì nhìn Diêu Tiểu Đông nói: “Chị hai, bà nội dặn, trong chúng ta chị là lớn nhất, chị nhất định phải đi theo”.

Đại Văn xem mắt mà bảo tụi cô đi theo? Làm chi chứ? Diêu Tiểu Cải nhướn mày với Diêu Tam Tam, Diêu Tam Tam vừa nghĩ thoáng qua, đã hiểu được. Cái gì mà sợ cô kia ngại ngùng, rõ ràng là sợ xem mắt thành công, không có chỗ ăn cơm ấy mà!

Tính đến quán Dương Bắc Kinh để chiều đãi đàn gái miễn phí, vừa tiết kiệm tiền vừa có thể lấy thể diện, Diêu lão nãi đúng là tính toán thay Đại Văn rất tốt.

Nói ra thì ấn tượng của Diêu Tam Tam đối với chú hai cũng không tệ lắm, nhưng chuyện này sao lại có cảm giác kì cục như vậy! Dương Bắc Kinh với Diêu Tiểu Đông còn chưa có cưới nhau mà, đến nhà người ta ăn không trả tiền, cứ coi như Dương Bắc Kinh không có ý kiến, thì việc này cũng không thể làm, sẽ khiến người ta chê cười. Với lại, lợi dụng người khác, còn nói được lí do dễ nghe đến thế, lợi dụng người ta còn ra cái vẻ “mày là đồ ngu không biết tao lợi dụng mày”.

Diêu Tam Tam ngẫm nghĩ, rồi nói: “Anh Đại Văn muốn xem mắt hả? Việc tốt à nha! Em xem đó, chuyện ao cá của chị còn đang bẽ bối gấp gấp quá đi, mọi người ở đây cũng không thể nào đi hết, hù dọa con gái nhà người ta, chưa mấy người ở lại làm việc, em thấy được không?”.

“Cũng được”. Nhị Văn gật đầu, quay sang nói với Diêu Tiểu Đông, “Chị hai, chị thì nhất định phải đi đó, kêu anh đây theo luôn cho náo nhiệt”.

Chờ Nhị Văn đi rồi, Diêu Tam Tam liền cười hì hì nói: “Mấy anh chị, ngày mai ở nhà làm việc cho tốt đi, chuyện ngày mai, để em đi”.

“Em đi? Mai không phải thứ hai à? Em không phải đi học sao?”.

Diêu Tam Tam vỗ vỗ ót, nói: “Không có sao, em xin phép giáo viên là được”.

“Đừng có dính vào, em coi trọng việc học của em là tốt nhất”. Diêu Tiểu Cải nói, “Mắc gì tội mình phải đi? Nội không kêu mẹ mình, lẽ mẹ mình đi, còn không biết xấu hổ kêu chị em mình đi! Không ai đi hết, nói là bận làm việc, không có rảnh”.

Theo như lẽ lối nông thôn, thì xem mắt trừ người trong nhà, cho dù muốn đi, cũng phải là mấy người lớn như thím, bác đi theo”.

“Không đi thì nội mình lại đến gây chuyện, cha coi trọng cháu trai cỡ nào, em còn không biết hay sao?”. Diêu Tiểu Đông nói.

“Bây giờ cá này khử trùng sắp xong, ngày mai để đó phơi nắng, cũng không trễ nãi việc gì. Tiểu Cải không muốn đi, thì anh với chị hai em đi vậy, nếu xem mắt thành công, thì anh cũng có thể phụ chiêu đãi”.

Diêu Tam Tam thầm than thở trong lòng, Dương Bắc Kinh này là quá ngốc hay là lòng dạ quá tốt đây? Mọi việc đều là có lần đầu thì sẽ có lần thứ hai, việc này nếu bắt đầu, thì sau này quán ăn nhà họ Dương, coi như sẽ trở thành quán ăn miễn phí dài hạn ngon lành cho mấy đứa cháu nhà họ Diêu.

“Anh, anh đừng có theo góp vui làm gì, hai người còn chưa có lấy nhau mà”. Diêu Tam Tam nói, “Để chị ba đi cũng được, anh với chị hai đừng có đi, anh lo trông nom quán của anh cho tốt đi, có rảnh thì tới làm ao cá tiếp em nè”.

Mèo Mạnh Mẽ - diễn đàn Lê Quý Đôn

Qua hôm sau, Diêu Tiểu Cải lên trên trấn trước, rồi mới tụ họp với mấy người Diêu lão nãi, mặt Diêu lão nãi liền sưng sĩa lên. Diêu lão nãi bây giờ không còn mắng Trương Hồng Cúc là người xui xẻo với cả thế giới nữa, trách đứa con trai nhà mình số mệnh không tốt, mạng tuổi già cô đơn. Vậy mà việc đó cũng không thể làm cho bà ưa mấy cô cháu gái hơn được, không thích là không thích. Không có nguyên nhân khác, ai biểu các cô là cháu gái chứ không phải cháu trai chứ?

“Tiểu Cải, chị hai mày đâu?”.

“Chị hai ạ, chị hai ở nhà làm việc rồi, việc nhà nhiều quá”.

“Tao biểu nó tới đây mà? Tại sao nó không tới? Nó có bận rộn đi nữa, thì em nó xem mắt nó cũng không thể chậm trễ chứ”.

“Bà nội, tại sao phải gọi chị hai con tới? Con tới cũng vậy thôi không phải sao? Chị hai tới thì có ảnh hưởng gì đến việc này ạ?”.

Diêu lão nãi bị Diêu Tiểu Cải chặn họng như vậy, hằm hừ xoay sang chỗ khác không để ý đến cô, bà lão lại tính toán trong bụng, coi như Diêu Tiểu Đông không đến đi, chờ xem mắt thành công, lại mang người đến quán ăn nhà họ Dương, bà cũng không tin, nhà họ Dương kia dám nói chữ “không”!

Diêu Đại Văn mười tám tuổi, mặt mũi cũng không tệ, chỉ là phong cách không ổn, nhìn thoáng qua, có vẻ ủy mị mềm yếu. Còn cô gái kia thì nhìn qua tính tình có vẻ mạnh mẽ, không cao không thấp, bộ dạng cũng dễ coi. Người hai bên vừa gặp nhau, rõ ràng Diêu Đại Văn đã coi trọng cô gái kia rồi, hai mắt cứ nhìn người ta chăm chăm, trông thím hai cũng có vẻ thích.

Diêu lão nãi kéo mẹ cô kia, không ngừng lải nhải khen ngợi cháu trai mình – cháu trai tôi đây đang hoàng lịch sự, cháu trai tôi đây nghe lời hiếu thuận, cháu trai tôi đây làm việc chăm chỉ, cháu trai tôi đây tâm tính phúc hậu...

Không riêng gì Diêu lão nãi, thím hai Diêu cũng ở bên cạnh bè theo khen ngợi, mẹ cô gái kia bị Diêu lão nãi lôi kéo rồi, thì thím hai Diêu bên này khen với cô ta, cũng là cái kiểu lải nhải không ngừng.

Diêu Tiểu Cải lặng lẽ quan sát cô gái kia, trên mặt đã lộ ra chút không kiên nhẫn rồi, Diêu Tiểu Cải nhích xa đám người lũ ra bên ngoài, trong lòng bắt đầu bật cười, chuyện này tám chín phần mười là không thể thành.

“Em là... em gái của cậu kia à?”.

Diêu Tiểu Cải đứng bên cạnh xem trò vui, chợt một người trẻ tuổi cũng rút lui khỏi đám người bắt chuyện với cô. D.đlq.đ. Diêu Tiểu Cải đưa mắt nhìn sang, người này hình như đi cùng đàn gái, chắc là anh em họ gì đó.

“Tôi là em họ của anh”. Diêu Tiểu Cải nói.

“Ồ, thì ra là em họ hân”. người kia nói, “Anh họ của em trông khờ khạo quá”.

“Ừm.” Diêu Tiểu Cải đáp qua loa.

“Anh họ em mười tám phải không? Em nhỏ hơn hân mấy tuổi?”.

Tên này thật lẩm chuyệ! Diêu Tiểu Cải liếc hân một cái, không lên tiếng. Người trẻ tuổi kia cười cười nhìn cô, cũng không nói gì thêm nữa, đứng cạnh cô không đi. Diêu Tiểu Cải cảm thấy kì cục, liền bước xa mấy bước, tiếp tục xem Diêu lão nãi biểu diễn.

Hình như cô gái kia chủ động nói với Diêu Đại Văn mấy câu, cũng không biết là nói cái gì, qua ít lâu, đàn gái nói là phải về trước. Người trẻ tuổi kia cười với Diêu Tiểu Cải, rồi cũng đi theo.

“Nói sao? Đàn gái nói sao?”. Đàn gái còn chưa đi xa, thím hai Diêu đã túm lấy người làm mai mà hỏi.

“Mày gặp cái gì!” Diêu lão nãi đẩy thím hai Diêu ra, bắt đầu nổi lên ý muốn thể hiện, kêu người làm mai: “Cô hỏi cô gái kia, tôi hỏi cháu trai tôi một chút, xem hai đứa nó có ưng ý nhau hay không”.

Người làm mai đuổi theo đàn gái, nhà họ Diêu liền đứng đó đợi. Không bao lâu, người làm mai đã trở lại, cười áy náy nói với Diêu lão nãi.

“Là như vậy, cô bé kia nói cảm thấy không thích hợp”.

“Tại sao chứ? Tôi thấy cô ta còn chủ động nói chuyện với Đại Văn nhà tôi kia mà! Cô ta dựa vào cái gì mà không ưng nó?”. Thím hai Diêu gân cổ kêu lên. Diêu lão nãi đánh mạnh vào khuỷa tay thím hai Diêu, quay sang nói với người làm mai.

“Không có gì, vừa vặn cháu trai tôi cũng không ưng cô ta”.

Diêu lão nãi liếc mạng giữ mặt mũi, ai biết Đại Văn lại không biết nhìn tình huống, mở miệng hỏi: “Cô ấy nói không hợp thể nào?”.

“Người ta nói... nói cảm thấy người nhà cậu không dễ sống chung, tính tình không hợp”. Người làm mai có chút lúng túng, nguyên văn lời nói của cô gái kia đúng là như vậy, cậu trai này nhìn quá nhu nhược, mẹ và bà nội hân lại quá mạnh mẽ, vừa nhìn đã thấy không hợp sống chung.

Diêu lão nãi bĩu môi, cứng rắn nói: “Tôi còn cảm thấy con bé đó quá mạnh dạn, không thích hợp với chúng tôi đây. Cô cũng đáp lời lại, rằng cháu trai tôi không có vừa ý nó”.

Chuyện xem mắt của Đại Văn cứ khép lại như thế, xem mắt không xong, tự nhiên cũng không có lí do đến quán nhà họ Dương ăn một bàn tiệc miễn phí. Diêu lão nãi dẫn đoàn người trở về nhà. Vốn tưởng chuyện này cứ thế trôi qua, ai nào ngờ lại nảy sinh rắc rối khác.

54. Chương 54: Tạm Được

55. Chương 54: Tạm Được

Đại Văn xem mắt không được. Xem mắt ở nông thôn, có được hay không vốn cũng không phải là chuyện hiếm lạ gì, thấy không được thì thôi, nhưng cố tình Diêu lão nãi cứ vệt chết còn cứng mở, sau khi trở về thôn, rao bán dọc đường rằng cháu trai bà không ưa cô gái kia.

“Con gái nhà đó, được cái gì chứ, vừa nhìn đã thấy cay cú hung dữ, chúng tôi không ưa dạng đó. Đại Văn nhà tôi, nhất định phải chọn người vừa lòng đẹp ý tính tình tốt lành”.

Đại Văn đi xem mắt, hàng xóm gần đó biết chuyện nên lúc thấy họ trở lại, bèn hỏi thăm dọc đường, nhóm đàn bà con gái trong thôn khó tránh tò mò, nếu chuyện thành thì tốt còn có kẹo cưới mà ăn. Nghe Diêu lão nãi nói như vậy, liền có người nói phụ họa theo.

“Đúng đó! Đại Văn nhà thím trông được như vậy! Thím Diêu nay, Đại Văn tìm đối tượng, tất sẽ là cháu dâu cả nhà thím, nên mở to hai mắt mà tìm. Thím tính tìm kiểu người như thế nào đây?”.

“Kia ít nhất, trước tiên phải là người không có điều gì trở ngại, tướng mạo phải xứng được với Đại Văn của tôi. Không thể quá mạnh mẽ, đàn bà con gái mà mạnh mẽ quá thì không được, không thể quá cứng nhắc, cứng nhắc quá là không được, không thể quá quê mùa, phải ăn vận sạch sẽ biết chỉnh đốn bản thân, nhưng cũng không thể đom đống quá, đom đống quá sao sống qua ngày cho được”.

Diêu lão nãi dẫn người trong nhà đi dài dài về, Đại Văn đi phía sau vẫn còn không cam lòng, trên nét mặt ngại ngùng là vẻ uể oải đờ đẫn, Diêu lão nãi lại có thể nói khoa trương được đến như thế.

Diêu Tiểu Cải cảm thấy, trong lời nói của hàng xóm láng giềng có pha lẫn ý trêu ghẹo nhạo báng, thế mà Diêu lão nãi lại tưởng thật – bà ấy thật sự cho là như thế, cháu trai của mình là tốt nhất thế giới. Diêu Tiểu Cải thật sự nghe không nổi nữa, cô bước nhanh lên, vượt qua Diêu lão nãi và Đại Văn bọn họ, trở về nhà trước.

“Được không?”. Diêu Liên Phát thấy Diêu Tiểu Cải thì hỏi trước.

“Không được”.

“Không được? Đại Văn không chịu hả?”.

Tự dưng Diêu Tiểu Cải cảm thấy buồn cười, cong nhẹ khóe miệng, cười nói: “Xem như thế đi ạ. Dù sao thì cũng không thành”.

“Không vội, Đại Văn nó mới mười tám, cứ từ từ chọn.”

Diêu Liên Phát xem trọng cháu trai như vậy sao? Quả nhiên mẹ con liền tâm, cũng y hệt như Diêu lão nãi, thật đúng là tự tin. Nhìn lại mắt chọn con rể của ông, liền cảm thấy hình như kiểu người nào cũng đều có thể xứng với con gái nhà mình! Diêu Tiểu Cải buồn phiền trong bụng, liền thuận miệng nói:

“Điều kiện của Đại Văn tốt như vậy, xem ra Thất tiên nữ không xứng với Đại Văn rồi, chờ Vương Mẫu nương nương sinh ra người thứ tám đi!”.

Diêu Tiểu Đông bên cạnh cười khúc khích, Diêu Liên Phát nghe ra lời nói chịu này, hằm hừ nạt Diêu Tiểu Cải: “Con nhỏ này, đi theo anh trai xem mắt có một chút về, mà mày nói chuyện châm chích như thế hả!”.

Nói chuyện châm chích, ý là nói chua ngoa cay nghiệt.

Nói đến chuyện hôn nhân của Đại Văn, Diêu Liên Phát liền liên hệ đến chuyện Diêu Tiểu Cải, lăm bằm bảo cô: “Tiểu Cải, mày với Đại Văn cùng một tuổi, kém nhau mấy tháng, mắt thấy mày cũng không còn nhỏ nữa, mấy lần có người làm mối mày đều không chịu, tiếp tục như vậy nữa, thì sẽ trễ nãi mất”.

“Trễ nãi ă?” Diêu Tiểu Cải nói, “Dù sao thì con cũng không vội”.

“Mày không vội thì tao cũng có thể không gấp!”. Diêu Liên Phát cất cao giọng, “Nếu mày là đứa con có hiếu, thì nhanh chóng tìm người thích hợp, lập gia đình, tao với mẹ mày cũng có chỗ mà dựa vào!”.

Nghe đến chai lỗ tai rồi, Diêu Tiểu Cải quay người bỏ vào phòng. Trên mặt Diêu Liên Phát đầy vẻ tức tối, Diêu Tiểu Đông vội nói: “Cha, cha đừng có mắng nó mãi, chẳng phải tại Tiểu Cải không gặp được người thích hợp thôi sao? Chính cha cũng nói, mấy người ra ngoài ở rể, thì có được mấy ai tốt?”.

Diêu Liên Phát thở dài, không lên tiếng. Diêu Tiểu Đông nói thăm dò: “Cha, dù sao thì mặc kệ nó có ở nhà bắt rể hay không, thì bốn chị em con, cũng sẽ hiếu thuận cha như thế, cũng dưỡng lão như thế. Nếu sau này con giao một đứa con cho nhà mình, để nó theo họ Diêu, cha thấy có được hay không?”.

Diêu Liên Phát đảo đảo mắt, nửa ngày mới nói: “Được hay không cái gì? Mày nói cho rõ ràng coi”.

“Là... Dương Bắc Kinh nói, nếu cha đồng ý, thì mai một tụi con kết hôn, đứa con đầu lòng sẽ cho theo họ Diêu, coi như làm cháu trai của cha, cha để Tiểu Cải gả ra ngoài! Nó cứ găng gượng như vậy, trong lòng đầy uất ức, cũng không phải là một chuyện tốt!” Diêu Tiểu Đông lấp bắp cả buổi, cuối cùng cũng dũng cảm nói ra.

Diêu Liên Phát cúi đầu một lúc lâu, mới nói: “Chuyện ngày sau, ai mà biết được, cứ cho là tụi mày sinh đứa đầu lòng là con trai, cho nó theo họ Diêu, thì chờ nó lớn lên thành gia lập nghiệp, tao cũng bảy tám chục tuổi rồi, tao không nuôi nấng được nó, cũng không trông cậy gì vào nó được”.

“Cha, coi như nó họ Diêu, cũng là tụi con nuôi nấng nó, chẳng phải cha muốn nhà họ Diêu có đời sau ư?”

“Chuyện này... Tao phải suy nghĩ đã. Lại nói mày cưới rồi có con, biết phải đợi mấy năm chứ? Lỡ đến lúc đó nhà họ Dương trở quẻ, tao cho Tiểu Cải gả đi rồi, Tam Tam, Tiểu Tứ tao giữ không được, tới đó tao cũng lạnh lẽo mất rồi”.

Thật ra Diêu Liên Phát còn muốn nói, ai dám đảm bảo đứa con đầu lòng của Diêu Tiểu Đông là con trai? Ông không muốn mạo hiểm dù chỉ một chút.

–Truyện được edit và đăng tải duy nhất tại diendan .com, những nơi khác đều chỉ là ăn cắp–

Cách mấy ngày từ hôm làm mối cho Đại Văn, thím Phùng lại đến nhà họ Diêu. Thím Phùng thấy Trương Hồng Cúc, bèn tùy tiện nói mấy chuyện trong nhà ngoài cửa với bà hồi lâu, sau đó mới bên này kéo dây bầy, bên kia lật xem gáo nước, mấy lần muốn nói lại thôi.

“Chị à, chị tới có chuyện gì sao?”. Trương Hồng Cúc đã sớm nhìn ra.

“A, không có gì hết, tôi chỉ đến tìm chị nói chuyện chơi mà thôi”. Thím Phùng nói, “Tiểu Đông nhà chị, có nhà chồng rồi phải không?”.

“Có rồi!”. Trương Hồng Cúc nói, “Nhà họ Dương ở trên trấn ấy”.

“Trên trấn thì tốt rồi. Đứa con gái thứ hai của nhà chị, cũng nên có nhà chồng rồi nhỉ?”.

Trương Hồng Cúc hiểu ra, người này đến không phải là không có việc, mà là muốn nhắm đến đứa con gái thứ hai của mình. Trương Hồng Cúc bèn nói: “Chị cũng biết, tôi không có bản lĩnh, chỉ sinh được bốn đứa con gái. Đứa thứ hai này, tính giữ nó ở lại nhà!”.

“Tiểu Cải cũng mười tám nhĩ? Kén rể cũng còn sớm, giờ vẫn chưa tìm được đối tượng sao?”.

“Chưa gặp người thích hợp...”.

Thím Phùng vỗ đùi, nói: “Ôi, thôi để tôi nói thật với chị đi, hôm nay tôi đến là do được người nhờ vả, có người nhờ tôi làm mối, người ta coi trọng Tiểu Cải nhà chị. Nhắc đến bên kia ấy, điều kiện là tốt nhất rồi, thằng bé kia tròn hai mươi, tốt nghiệp Trung học, cha của nó là cán bộ trên thị trấn, mẹ nó mở quầy tạp hóa ở nhà, có một chị gái đã lấy chồng, gia cảnh thì chị không phải chọn, người thì cũng nên hài lòng, chỉ là...”.

Thím Phùng ấp a ấp úng một hồi, mới nói: “Chỉ là... Chị xem, nhà chị có bốn đứa con gái mà, cần gì phải giữ đứa thứ hai ở nhà bắt rể chứ!”.

Bấy giờ Trương Hồng Cúc đã nghe rõ, thím Phùng nói người kia là con trai duy nhất, gia cảnh lại tốt, hiển nhiên sẽ không đến ở rể nhà bà, chẳng trách thím Phùng lại nói năng vòng vo, ấp a ấp úng.

Biết rõ Diêu Tiểu Cải phải ở nhà bắt rể, mà còn tới làm mối, hiển nhiên là thím Phùng rất tự tin với gia cảnh của nhà kia. Điều kiện của đối phương tốt, nói không chừng nhà họ Diêu động lòng đồng ý!

“Không được”. Trương Hồng Cúc nói, “Tiểu Cải chúng tôi phải ở nhà”.

“Ôi chao, chị nói mà chị không nghĩ lại, bên dưới chị còn có hai đứa con gái kia mà, chị giữ đứa nào mà không được. Điều kiện nhà này, chị khó mà gặp được. Chị suy nghĩ một chút, chờ cha nó về hưu, thì thằng nhóc ấy liền lên thế chức cha nó, đó chính là cán bộ ăn lương nhà nước thỏa thích rồi. Nói khó nghe một chút, thì con gái nông thôn có muốn trèo cũng trèo không tới đâu, đây cũng là cái phúc của Tiểu Cải nhà chị. Được mối tốt như này, vợ chồng chị còn không nỗ lực mà nỗ lực theo sao?”.

“Việc này, tôi không làm chủ được”. Trương Hồng Cúc nói, “Chị thông thả để tôi bàn bạc lại đã”.

Tối đó Trương Hồng Cúc hỏi Diêu Tiểu Cải, nói chàng trai theo đàn gái tới hôm Đại Văn xem mắt ấy, con cảm thấy thế nào?

“Con không để ý”.

“Gì mà không để ý? Người ta còn nói với con mấy câu mà!” Trương Hồng Cúc nói, “Thằng bé ấy mặt mũi ra sao? Cao chừng bao nhiêu?”.

“Con chỉ lo để ý đến việc xem mắt của Đại Văn, con sao để ý hần cao thấp thế nào được? Hần là nam giới, con nhìn chăm chăm hần làm gì?” Diêu Tiểu Cải nói một cách hiển nhiên.

Vì thế Trương Hồng Cúc liền kể lại chuyện thím Phùng đến làm mối. Chàng trai kia họ Vương, gọi là Vương Lâm Siêu, là anh họ của cô gái hôm nọ đến xem mắt, ngẫu nhiên đi theo xem một chút, kết quả em họ bên trong không vừa ý, bản thân hần lại nhìn trúng một người, đeo bám dai dẳng nhờ thím Phùng tới làm mai.

Việc thành như thế này, nếu để Diêu lão nãi biết được, chắc phải tức tới chết!

–Truyện được edit và đăng tải duy nhất tại diendan .com, những nơi khác đều chỉ là ăn cắp–

Không biết rốt cuộc là Diêu Liên Phát phải đấu tranh tư tưởng đến mức nào, dù sao, thì ông cũng đã đồng ý xem mắt với nhà họ Vương.

Nói xem mắt, dĩ nhiên là nhà họ Vương bên kia không thành vấn đề, chỉ nhìn xem nhà họ Diêu bên này có chịu hay không thôi. Diêu Tam Tam biết tiền nhân hậu quả trong đó, cũng cảm thấy phục chị ba, người ta đến gần chị ấy, chị ấy còn không thêm nhìn nhiều, hoàn toàn không để ý tới. Là do anh chàng kia quá mức bình thường? Hay là do tính tình Diêu Tiểu Cải quá mức lạnh lùng đây?

“Xem mắt, xem mắt, bây giờ cứ hể nghe tới hai chữ xem mắt là chị nổi gai ốc!” Diêu Tiểu Cải bĩu môi, dường như chẳng có chút hào hứng nào. Mấy lần xem mắt trước đây, Diêu Tiểu Cải vừa bị tổn thương mặt mũi lẫn trong lòng, toàn là giới thiệu cho cô dạng người không đứng đắn!

“Bây giờ không giống vậy. Chị ba, nghe nói Vương Lâm Siêu kia không tệ, mình cứ gặp mặt một lần rồi hãy nói!”.

Diêu Tam Tam dĩ nhiên là hi vọng chị ba có được cuộc hôn nhân hạnh phúc, bây giờ cô chỉ có một nghi vấn: nếu Vương Lâm Siêu kia mọi mặt đều tốt, thì sao đã hai mươi tuổi rồi còn chưa có vợ? Phải biết nông thôn thập niên 90, trên căn bản là mười bảy mười tám đều đã đính hôn cả rồi.

Tìm được cơ hội, Diêu Tam Tam bèn đi hỏi thím Phùng, thím Phùng nói, Vương Lâm siêu tốt nghiệp Trung học mới tính đến chuyện kết hôn, nhưng mấy đám vẫn chưa thành.

“Thằng nhóc đó rất cao mắt, xem mắt mấy lần đều không được, ai ngờ dùng một cái đã ngấm trúng chị ba con rồi”. Thím Phùng nói rồi cười ha ha.

Hai bên vẫn là gặp mặt ở trên trấn. Nhà họ Vương bên kia tới, trừ Vương Lâm Siêu, còn có mẹ và chị gái hần, nhà họ Diêu thì Trương Hồng Cúc cùng với mấy chị em Tam Tam đi. Diêu Tam Tam từ xa thấy Vương Lâm Siêu tới, cảm thấy tạm được, anh chàng kia mặc dù không tuấn tú đạo mạo như Dương Bắc Kinh, nhưng tướng mạo cũng đàng hoàng lịch sự, vóc người vừa phải, phong cách tự nhiên, nhìn qua có vẻ biết ăn nói hơn Dương Bắc Kinh, chủ động bắt chuyện với người nhà họ Diêu, hết sức phóng khoáng.

Mẹ và chị gái Vương Lâm Siêu, ăn mặc có vẻ chảnh chu hơn dân quê bình thường, trông khá tân thời, mẹ hần nhìn thấy Diêu Tiểu Cải, liền cười tủm tỉm chăm chú nhìn thêm vài lần, chị hần lại đánh giá trên dưới trái phải, nhìn đến mức Diêu Tiểu Cải bắt đầu có chút lúng túng. Hai mẹ con đều cười mỉm chi, cũng không nói gì nhiều.

“Chị ba, giờ chị đặc biệt đến xem, thấy rõ rồi chứ? Cảm thấy thế nào?”.

“Tạm được”. Diêu Tiểu Cải nói.

Về phần Trương Hồng Cúc, cũng không có ý kiến gì, coi như là đồng ý.

Người làm mai được tiếng của Diêu Tiểu Cải, liền lặng lẽ nói với Vương Lâm Siêu, Vương Lâm Siêu vui mừng đến mức mặt mày phấn chấn, vội vàng thu xếp cho người hai nhà đi ăn một bữa cơm.

“Cũng tới giờ cơm trưa rồi, hai nhà chúng ta tìm chỗ ngồi một chút, dùng chung một bữa cơm, cũng là để quen thuộc hơn”.

“Không cần đâu, trong nhà còn nhiều việc”. Trương Hồng Cúc nói, “Về sau sẽ còn nhiều cơ hội mà”.

“Thím, làm việc thì cũng phải ăn cơm trước, cũng không mất nhiều thời gian đâu mà”.

“Không đi được, không đi được”. Trương Hồng Cúc kiên trì, “Hôm nay là lần đầu gặp mặt, sau này lại nói”.

Trương Hồng Cúc kiên trì, lần đầu gặp nhau xem mắt, nếu mà dùng bữa chung, thì có vẻ như bên đàn gái quá không dè dặt, Diêu Tam Tam cũng nói: “Vậy thì khỏi đi, không cần khách sáo”.

Người làm mai là thím Phùng thấy tình hình này, bèn nói: “Vậy thì hôm khác lại ăn, hôm nay thừa dịp phiên chợ, để cho hai đứa trẻ đi mua mấy bộ quần áo, chúng ta vui vẻ chốt lại hôn sự này thôi”.

“Ừ, chốt lại đi, con trai tôi cũng đã hai mươi, người ta lớn bằng nó đều đã có vợ cả, tôi cứ trông nó cưới vợ suốt, trông đến mức mờ mắt luôn rồi!”. Mẹ Vương Lâm Siêu nói, “Nhưng mà quần áo trong trấn này, ít có thứ nào coi được, trông quê mùa khó coi lắm. Chúng ta đính hôn không thể quá qua loa, theo tôi thấy, bảo Lâm Siêu hôm nào dẫn Tiểu Cải, đến Nghi Thành hoặc Niệm Thành chọn mua mấy bộ đi”.

56. Chương 55: Không Thể Gả

57. Chương 55: Không Thể Gả

Xem ra nhà họ Vương rất coi trọng việc đính hôn của Vương Lâm Siêu, dù sao thì quần áo, lễ hỏi đính hôn cũng liên quan đến thể diện của hai nhà. Mấy hôm sau, Vương Lâm Siêu đặc biệt hẹn Diêu Tiểu Cải đến Nghi Thành mua quần áo.

Sáng sớm hôm nay, Vương Lâm Siêu đến đón Diêu Tiểu Cải, cưỡi một chiếc xe gắn máy Kim Thành mới cóng, ăn mặc cũng rất chú ý, áo khoác nỉ đen, quần là phẳng phiu, sợ để lại ấn tượng ban đầu không tốt.

Vào cửa, Vương Lâm Siêu liền một đường chào hỏi, gọi Diêu Liên Phát là “chú”, gọi Trương Hồng Cúc là “thím”, còn chị hai, em tư, em út, chào hỏi từng người từng người một, khách khí đến mức khiến người ta muốn bật cười. Cảm giác của mấy chị em nhà họ Diêu là tò mò xen lẫn xem xét, người này không giống với Dương Bắc Kinh, lần đầu tiên Dương Bắc Kinh đến nhà họ Diêu thì cũng đã hết sức quen thuộc với chị em nhà họ Diêu, cũng được chị em họ coi là người trong nhà cả rồi.

Vương Lâm Siêu, tạm thời còn chưa có được loại đối đãi này. Cho nên, mấy chị em nhà họ Diêu cũng tiếp đãi hết sức khách khí, vội vàng bưng trà châm trà.

“Thôi thôi, anh không khát. Cái đó... Tiểu Cải, mình đi chứ?”.

Vương Lâm Siêu kêu tên Diêu Tiểu Cải rất tự nhiên, Diêu Tiểu Cải sửa soạn một chút, rồi đi theo Vương Lâm Siêu. Hôm nay bọn họ phải đi Nghi thành, còn xa hơn Niệm Thành nhiều, vì thế nên phải đặc biệt lên đường vào lúc sáng sớm.

Cha Vương Lâm Siêu công tác ở Nghi Thành, nên hiển nhiên là Vương Lâm Siêu rất thông thuộc nơi đây. So với Niệm thành, thì Nghi thành càng giàu có xinh đẹp hơn, cửa hàng vừa nhiều, mà hàng hóa lại vừa đẳng cấp hơn. Vương Lâm Siêu dẫn Diêu Tiểu Cải đi dạo quanh các khu mua sắm, cửa hiệu, hỏi cô muốn mua kiểu quần áo gì.

Diêu Tiểu Cải lần đầu đến Nghi thành, chỗ nào cũng thấy xa lạ, cô gần như không bước ra khỏi cửa, nên khó tránh khỏi có chút cẩn trọng, Vương Lâm Siêu cười cười cầm một chiếc áo lông màu hồng, ước thử lên người cô, rồi nói: “Rất hợp với em, thử xem sao”.

Diêu Tiểu Cải tìm được phòng thử đồ dưới sự hướng dẫn của nhân viên cửa hàng, rõ ràng là một tấm gương, vậy mà tới khi đẩy ra lại là một gian phòng nhỏ, tất cả mọi thứ ở đây đều xa lạ đối với Diêu Tiểu Cải, cô vào thay áo, vừa mở cửa ra, đã thấy Vương Lâm Siêu đứng ở cửa đợi cô. Vừa thấy Diêu Tiểu Cải bước ra, đôi mắt ấy đã sáng rực lên. Áo lông màu hồng nhạt mặc lên người Diêu Tiểu Cải, càng làm khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của cô như tỏa sáng hơn.

“Đẹp quá, mua cái này đi!”

Diêu Tiểu Cải nhìn lại chiếc áo trên người mình, không tán thành: “Màu này dễ bẩn lắm, làm việc một tí là bẩn ngay, tôi mặc cũng không quen”.

Diêu Tiểu Cải tự đi lựa một chiếc áo màu tím bạc, cô vẫn ưa những tông màu lạnh này hơn, màu sắc tươi sáng quá cô không thích.

“Màu này có vẻ hơi già nhỉ?”. Vương Lâm Siêu không tán thành, “Em mặc cái màu hồng mới này đẹp lắm”.

“Nhưng... tôi không thích mấy màu quá sáng”.

Vương Lâm Siêu nhìn chiếc áo màu hồng trong tay với vẻ tiếc rẻ, nói: “Nếu không, mình mua cả hai đi, mấy ngày nữa là đến lúc làm thân rồi, lần đầu em đến nhà anh, vẫn nên ăn mặc tươi tắn thì tốt hơn”.

Mua hết hai cái? Giá tiền của cái áo lông kia thật sự phải khiến cho người ta kinh ngạc, Diêu Tiểu Cải nghĩ đi nghĩ lại, rốt cuộc vẫn phải lấy chiếc áo màu hồng đó.

“Lấy cái này thôi. Mua làm chi tới hai cái!”.

Mua áo xong, Vương Lâm Siêu lại dẫn cô đi mua giày vớ, còn dắt cô đến cửa hiệu mỹ phẩm. Một đồng chai lọ to nhỏ, phấn trang điểm, sữa rửa mặt, dầu gội đầu, nước hoa,... Có những thứ Diêu Tiểu Cải chưa bao giờ dùng qua. Vương Lâm Siêu có vẻ rất cẩn trọng, mua đồ cũng hào phóng, cái gì có thể nghĩ tới, Vương Lâm Siêu đều nghĩ cho cô.

Diêu Tiểu Cải lần đầu chung đụng với Vương Lâm Siêu, nên luôn có chút e dè, có hơi không quen. Dù sao thì bọn họ cũng không tính là thân thuộc.

Lúc bọn họ từ lầu hai khu mua sắm xuống dưới, chạm mặt một người đàn ông trung niên, nhìn thấy bọn họ liền nhìn chằm chằm vào Diêu Tiểu Cải. Vương Lâm Siêu đi tới, kêu: “Cha, cha tới rồi?”.

Diêu Tiểu Cải lập tức cảm thấy e ngại. Diễn. đ. l.q. đôn. Bình thường xem mắt ở nông thôn, anh em chồng và cha chồng sẽ không đi theo, cho nên rất nhiều cha chồng đều phải đợi đến lúc làm thân mới thấy mặt con dâu tương lai, đính hôn cũng chưa được thấy.

Diêu Tiểu Cải đứng đó cảm thấy khó xử, hơi đỏ mặt không biết phải chào hỏi làm sao. Gọi chú, giờ đang đính hôn đó; gọi cha? Đùa hả, còn chưa có bước vào nhà đâu, sao có thể không biết xấu hổ như thế? Nghẹn một lúc, Diêu Tiểu Cải mới đỏ mặt nói một tiếng: “Ngài khỏe”.

“Ừ, khỏe”. Cha Vương Lâm Siêu gật đầu, cười hỏi: “Họ Diêu phải không?”.

“Dạ!”.

“Nhỏ hơn Lâm Siêu hai tuổi à?”.

“Dạ, con mười tám”.

“Học đến lớp mấy?”.

Diêu Tiểu Cải cúi đầu, một lúc sau mới đáp: “Con không có đi học”.

“Ồ”. Cha Vương Lâm Siêu có vẻ hơi ngoài ý muốn, ngay sau đó liền cười cười rồi bảo: “Không có gì, mẹ thằng Lâm Siêu cũng không biết mấy chữ”.

–Truyện được edit và đăng tải duy nhất tại diendan .com, những nơi khác đều chỉ là ăn cắp–

Vương Lâm Siêu siêu tỉ mỉ lựa chọn đồ đính hôn cho Diêu Tiểu Cải, lễ “Tiểu Khai” theo chị hai Diêu Tiểu Đông, cũng cho chín trăm chín mươi tệ, Diêu Tiểu Cải từ hôm nay trở đi, chính là cô gái đã đính hôn. Hàng

xóm láng giềng không ít người nghe nói Diêu Tiểu Cải đính hôn rồi, kéo tới đòi ăn bánh kẹo cưới, hỏi thăm gia cảnh Vương Lâm Siêu, ai nấy đều nhao nhao nói Diêu Tiểu Cải tìm được nhà chồng tốt.

“Tam Tam, chị cứ cảm thấy có một số việc không thể thích ứng được”. Tối hôm đó, Diêu Tiểu Cải nói với Diêu Tam Tam đang làm bài tập.

“Không quen với cái gì?”.

“Là... chuyện nhà họ Vương”.

Diêu Tam Tam cho rằng Diêu Tiểu Cải nói không quen là không quen việc có đối tượng, liền cười nói: “Chị ba, ai mà không phải tìm đối tượng? Chị sẽ quen nhanh thôi”.

“Không phải vậy, chị cảm thấy... người nhà hấn vốn không cùng đường với chúng ta. Vương Lâm Siêu tốt nghiệp Trung học phổ thông, chị thì ngay cả tiểu học cũng chưa từng học, làm sao phù hợp với nhau đây”.

“Tốt nghiệp Trung học với chưa từng đi học, cũng có rất nhiều người, quan trọng cả hai hợp nhau là được”.

“Nhưng...”. Diêu Tiểu Cải biểu lộ vẻ do dự, “Chị với hấn chưa từng chung đụng, hai người xa lạ, bỗng dưng đã thành đính hôn có tiếng có miếng rồi, làm sao chị biết có hợp hay không được? Đính hôn nhanh quá, chị vẫn cứ thấy trong lòng là lạ, khó chịu”.

Diêu Tam Tam muốn nói, nông thôn xem mắt đính hôn, không phải đều như thế này hay sao? Trừ phi thanh niên nam nữ giống như chị hai vậy, yêu đương tự do, nếu không thì đều là xem mắt, đính hôn, chung đụng vài năm rồi kết hôn. Nông thôn thuở ấy, giống như chị hai, tâm đầu ý hợp với Dương Bắc Kinh rồi đính hôn, dù sao cũng là số ít.

“Chị ba, khó khăn lắm cha mới đồng ý gả chị ra ngoài, bây giờ chị cũng đính hôn rồi, xét lại mọi mặt đi, em cảm thấy, Vương Lâm Siêu thực lòng thích chị, người lại không tồi. Về sau chung đụng nhiều hơn, cô lẽ chị sẽ không nghĩ thế nữa”.

Mấy hôm sau, nhà họ Vương đến gọi làm thân, sáng sớm Vương Lâm Siêu đã cùng người làm mai tới rước Diêu Tiểu Cải, Diêu Tiểu Cải mặc chiếc áo lông màu hồng nhạt, sửa sang chỉnh tề đi theo họ. Theo như phong tục, đầu buổi làm thân, Diêu Tiểu Cải phải gặp gỡ bà con thân thích nhà họ Vương, còn phải ở lại nhà họ Vương một đêm.

Thế mà sập tối hôm ấy, Diêu Tiểu Cải đã được Dương Bắc Kinh đưa trở về, Diêu Tiểu Cải vừa vào cửa, đã không để ý đến những câu nghi vấn của người nhà, trầm giọng nói với Diêu Liên Phát:

“Cha, lẽ hỏi nhà hấn đâu? Con muốn từ hôn”.

“Từ hôn? Tại sao?”.

“Cha, cha trước hết đừng hỏi, chuyện cưới xin này, mình không thể không từ”.

Diêu Liên Phát trở mắt ra hồi lâu, mới ném mạnh cái chén trong tay, tức giận ùng ùng nói: “Mày nói mày không ở nhà bắt rể, mày không chịu ở, tao cũng không ép được mày; mày nói mày đồng ý chuyện hôn nhân với nhà họ Vương, mày liền đính hôn, tự mày chọn, cái gì cũng đều tốt, bây giờ bỗng dưng mày nói từ hôn, rốt cuộc mày nghĩ cái gì vậy hả?”.

“Cha, không thể gả cho Vương Lâm Siêu!”. Diêu Tiểu Cải vừa nói xong đã trào nước mắt, cô lấy tay áo lau lưng tung rồi nói: “Dù cho có ở nhà bắt rể, chỉ cần có người thích hợp, con cũng sẽ thật sự cam tâm tình nguyện. Nói sao thì con cũng không thể đến nhà họ Vương”.

Diêu Liên Phát giận đến nổi quay quanh tại chỗ, tìm kiếm cái gì đó có thể đánh người được. “Mày cái con nhỏ chết tiệt này, chuyện cưới xin cũng đã định, nếu hôm nay mày không nói rõ cho tao, tao chặt chân mày!”.

Dương Bắc Kinh vội vàng ngăn Diêu Liên Phát lại, khuyên nhủ: “Chú à, chú khoan hãy nóng giận, Tiểu Cải không phải là người tùy hứng, nó tất nhiên có lý do của nó, mình nghe thử xem nó nói thế nào đã”.

“Nói cái gì? Chính nó đồng ý, người trong thôn này ai ai cũng đều biết nó đính hôn rồi, bây giờ tự dưng muốn từ hôn, nó tưởng đây là chuyện giỡn chơi của trẻ con chắc?”. Diêu Liên Phát thở hắt ra la mắng.

Trương Hồng Cúc cũng trách móc Diêu Tiểu Cải: “Tiểu Cải, mày nói xem mày như thế này làm sao mà bớt lo được? Từ xem mắt tới đính hôn, nhà họ Vương có chỗ nào làm mày không hài lòng? Tất cả mọi mặt người ta có chỗ nào có lỗi với mày? Sao mày không ngẫm lại, chuyện từ hôn có thể tùy tiện nói ra sao? Một đứa con gái, từ hôn sẽ ảnh hưởng xấu biết bao nhiêu!”.

“Con biết là không tốt, nhưng bây giờ mình từ hôn vẫn còn kịp, con biết nếu con không từ hôn, con sẽ phải hối hận cả đời”. Diêu Tiểu Cải quýnh lên, quỳ xuống trước mặt Diêu Liên Phát, nói:

“Cha, con cảm thấy nhà họ Vương này thật sự không thích hợp, chuyện cưới xin này mình phải hủy bỏ thôi”.

Biến cố bất thành linh này khiến Diêu Tam Tam hồi lâu vẫn chưa kịp phản ứng, cô thấy tình cảnh này, liền bước tới muốn đỡ Diêu Tiểu Cải đứng lên, nào ngờ Diêu Tiểu Cải rất quật cường, cứ quỳ bất động như thế. Diêu Tam Tam đành phải khuyên Diêu Liên Phát: “Cha ơi, chị ba sẽ không lấy chuyện này ra làm trò đùa, chị ấy nhất định là có lý do của mình, cha để cho chị đứng lên trước nhé cha?”.

“Cha, hôn nhân là chuyện lớn, nếu thật sự không thích hợp, thì từ hôn cũng không có gì ghê gớm, đợi đến khi gả đi rồi phải chịu uất ức, lúc đó cũng đã muộn. Cha hãy khoan nóng giận, dù sao cũng hãy để cho Tiểu Cải nó nói hết lời được không?”. Diêu Tiểu Đông cũng khuyên.

Mèo Mạnh Mẽ - Diễn đàn Lê Quý Đôn.

Diêu Tiểu Cải vì cái gì mà bỗng nhiên muốn từ hôn?

Nhà họ Vương làm thân, trong nhà dọn dẹp đổi mới hoàn toàn, họ hàng bạn hữu gần xa cũng tới dự hai bàn, bàn tiệc cũng đã được chuẩn bị chu đáo. Cha Vương Lâm Siêu bận đi làm không trở về, mẹ và chị gái Vương Lâm Siêu đều ở đây, cũng coi như nhiệt tình. Bộ dạng Diêu Tiểu Cải xinh đẹp, vóc người lẫn phong thái đều rất tốt, họ hàng thân thích nhà họ Vương nhao nhao khen ngợi, Vương Lâm Siêu cứ cười mãi không thôi.

Đến chiều, họ hàng thân thích giải tán hết, Vương Lâm Siêu kêu Diêu Tiểu Cải vào trong nhà nghỉ ngơi, còn mình cưỡi xe gắn máy đưa một người bà con về đường xa. Diêu Tiểu Cải ở một mình trong phòng cảm thấy nhàm chán, nghĩ đến lúc cơm tối chắc phải bận rộn, mình nên ra giúp một tay, bèn ra khỏi phòng, đi đến nhà chính.

Diêu Tiểu Cải mới vừa đi tới cửa nhà chính, đã nghe thấy tiếng nói chuyện của mẹ và chị Vương Lâm Siêu, giọng mặc dù không lớn, những cũng không phải chú ý nhỏ giọng, đoán chừng là ở trong nhà, lại là nhà của mình, nên nói chuyện cũng tùy ý.

“Mẹ, tối nay ngủ sao đây?”.

“Ngủ sao hả? Đợi Lâm Siêu nó về rồi hãy nói, nếu nó đồng ý ngủ một giường với Lâm Siêu thì vừa hay, thời bây giờ, mới làm thân đã ngủ cùng giường cũng không ít. Nếu nó không chịu, vậy cho ngủ với mày”.

“Ngủ với con hả? Con không muốn, con không thân thuộc gì nó. Mẹ kêu nó ngủ với Lâm Siêu đi”.

“Có thân hay không, thì mai mốt nó cũng sẽ là em dâu mày rồi”.

“Mẹ, mẹ thật sự không thể bỏ được ý nghĩ đó sao? Nó là đứa một chữ bẻ đôi cũng không biết, em trai con nó là học sinh cấp ba, quan trọng nhất, là Lâm Siêu chúng ta mai sau còn có thể tiếp nối công việc của cha, dù cho bây giờ không thịnh hành chuyện tiếp nối chức vụ sau khi về hưu, nhưng con cái của công chức cũng có thể được sắp xếp vào làm. Thứ con gái nhà quê mù chữ như nó, cũng có thể gả vào nhà mình sao?”.

“Chứ mẹ biết làm sao bây giờ? Lâm Siêu vừa ý nó, cứ chớ dán mắt, nó thích rồi, em trai mày đã hai mươi còn chưa có đối tượng, chọn tới chọn lui đều không vừa ý, từ nhỏ tới lớn nó đã tùy hứng quen rồi, mẹ có cách gì đây? Mình không lay chuyển được nó thì biết làm gì?”.

“Haiz, cha con cũng vì cái vụ mù chữ này mà không hài lòng! Tức giận đến giờ cũng chưa trở lại. Mẹ nói xem, trừ cái gương mặt đó ra, thì nó rốt cuộc có được cái gì tốt chứ?”.

“Nó mù chữ gì đó mẹ cũng không lo, Lâm Siêu nó không chê là được. Mẹ chỉ lo, mày xem tướng tá nó đi, cao nhông như cây lúa miến ấy, không biết mai mốt có sinh con trai được hay không. Mẹ nghe nói, trong nhà nó có bốn chị em, mẹ nó sinh bốn đứa con gái không có thằng con trai nào. Đàn bà con gái có sinh con

trai được hay không, hơn phân nữa là theo mẹ nó, chúng ta chỉ có một mình Lâm Siêu, lỡ mai mốt nó phải một đứa con gái, trái một đứa con gái, không sanh được cháu nội trai, mẹ biết sống làm sao?”.

“Cái này không sợ, bây giờ mang thai bốn tháng đã có thể siêu âm biết trai hay gái rồi, mình có người quen trong bệnh viện, nếu mang thai con gái, thì phá đi cũng được chứ sao? Chị dâu con cũng mới vừa phá một đứa đó”.

“Mày nói nghe thật dễ dàng...”

Diêu Tiểu Cải nghe đến đó, liền xoay người cầm đồ đạc của mình, quay đầu rời khỏi nhà họ Vương. Cô một đường vội vã chạy tới trấn trên, lúc ấy trời đã sập tối. Diêu Tiểu Cải vừa mệt vừa tức, cũng sợ khuya rồi không an toàn, nên không thể làm gì khác hơn là đi tìm Dương Bắc Kinh. Vừa thấy Dương Bắc Kinh, Diêu Tiểu Cải liền òa khóc.

“Anh rể, anh đưa em về nhà đi”.

58. Chương 56: Thức Tỉnh

59. Chương 56: Thức Tỉnh

“Sao người nhà đó có thể như vậy chứ!”.

Diêu Tiểu Cải kể lại những gì đã trải qua ở nhà họ Vương, Diêu Tam Tam vừa nghe đã tức giận, thì ra người nhà họ Vương đối đãi với chị ba bằng thái độ đó.

“Chị ba, em ủng hộ chị từ hôn, gả vào cái nhà khắc nghiệt như thế, dù cho Vương Lâm Siêu có thực sự đối với chị đi chăng nữa, thì sống trong kiểu gia đình đó cũng không thể nào hạnh phúc được”.

Diêu Tam Tam quay đầu nhìn cha mẹ. Diêu Liên Phát im lặng thật lâu không lên tiếng, Trương Hồng Cúc cũng im lặng hồi lâu, chợt vỗ bàn một cái, nói: “Từ hôn! Con gái tôi, không lạ gì nhà đó”.

“Từ hôn không phải là chuyện nhỏ, với lại Vương Lâm Siêu không giống với người nhà nó, dù sao thì mai mốt cũng đâu có sống với cha mẹ chồng và chị chồng cả đời, Vương Lâm Siêu đối tốt với nó là được rồi”. Diêu Liên Phát do dự.

“Ông nói nghe thật nhẹ nhàng, từ khi tôi vào cửa nhà họ Diêu, mẹ ông không coi trọng tôi... tôi bị mẹ ông làm cho uất ức biết bao nhiêu? Còn nữa, sau khi Tiểu Đông, Tiểu Cải ra đời, mẹ ông có khi nào coi tôi là con người? Tôi rơi vào nhà họ Diêu, bản thân tôi đã sống kìm nén bức tức cả đời rồi, con gái tôi còn phải trải qua cuộc sống như vậy nữa hay sao? D ã l q ã. Một đứa con gái như Tiểu Cải, gả đến nhà họ Vương chính là cuộc sống mà cả nhà không ai muốn gặp nó, mỗi mình Vương Lâm Siêu thì có thể làm được gì?”.

“Bà xem bà kia, chuyện đã qua, mà dạo này bà cứ lải nhải mãi, tính tình mẹ mình là như vậy đó”. Diêu Liên Phát chợt dạ biện hộ cho Diêu lão nãi.

“Tính bà ấy là như vậy hả? Đối với Đại Văn Nhị Văn, sao bà ấy lại chẳng tính tình? Nhớ tới là thấy tội nghiệp, mấy đứa con tôi hồi con nhỏ, bà ấy có giữ gìn được mấy bữa? Mấy thằng cháu trai đều là bà ấy trông nom tới lớn, nâng niu chiều chuộng trong lòng bàn tay, mấy đứa con của mình thì bà ấy không thêm ngó ngang gì tới, khổ sở biết bao nhiêu? Tiểu Đông nó mới bốn năm tuổi, đã phải suốt ngày dắt Tiểu Cải, ôm Tam Tam, té võ đầu trầy chân, có ai hỏi tới nó hay không? Ông nói xem mấy năm nay, đã trải qua cuộc sống như thế nào!”.

Trương Hồng Cúc càng nói càng giận, nước mắt lã chã, không ngừng chỉ vào Diêu Liên Phát kể lể, Diêu Liên Phát đuối lý, liền cúi đầu nghe bà trách móc.

Con gái lấy chồng, nếu mà không được người nhà của đối phương tiếp nhận, thậm chí là bị bài xích khi dễ, thì dù cho tình cảm vợ chồng có khá hơn đi chăng nữa, cũng không thể nào sống thanh thản hạnh phúc

được, dù sao thì cũng không có người đàn ông nào có thể hoàn toàn không chịu ảnh hưởng bởi cha mẹ anh chị em. Hôn nhân không phải chỉ là chuyện giữa hai người, thử nghĩ việc cả ngày phải đối mặt với cha mẹ chồng không muốn gặp mình xem, sống cuộc sống như thế lâu dài, đau khổ mệt mỏi biết chừng nào!

Huống chi, giữa Diêu Tiểu Cải với Vương Lâm Siêu, bây giờ còn chưa có cảm tình gì đáng nói, càng không thể nào nói đến tình yêu. Diễn đ 1 quý đ. Nông thôn hai mươi ba năm về trước, xem mắt kết hôn vẫn là chính, án theo quan niệm và tư tưởng của địa phương, tự do yêu đương vẫn còn chưa thịnh hành, nam nữ sau khi xem mắt đính hôn, mới có thể quang minh chính đại tới lui, bình thường cũng sẽ chung đụng một thời gian rồi mới kết hôn, vì sao phong tục phải an bài như thế? Dĩ nhiên là để nam nữ hai bên quen thuộc, bồi dưỡng tình cảm.

Như vậy nếu trong lúc đó phát hiện hai người không thích hợp, hoặc đôi phương có khuyết điểm hay tật xấu không thể nào tha thứ được, thì từ hôn lẽ tự nhiên, cũng là lựa chọn sáng suốt.

Cho nên, ở đây, từ hôn cũng xem như chuyện thường tình.

Dĩ nhiên, từ hôn ở nông thôn cũng có quy củ riêng. Dưới tình huống bình thường, nếu nhà trai nói từ hôn trước, thì lễ hỏi, phí tổn nhà gái có quyền giữ lại, một đồng cũng không phải trả; nếu mà nhà gái nói từ hôn trước, thì phải trả lại lễ hỏi, phí tổn đính hôn của nhà trai, quà tặng các thứ đều phải bồi thường.

Đương nhiên, nếu như một bên giấu giếm, lừa gạt dẫn đến từ hôn, ví như nhà gái có bệnh cố ý giấu giếm, nhà trai nói từ hôn trước vẫn có quyền đòi lại lễ hỏi. Nhà trai đính hôn rồi còn dây dưa không rõ với người khác bị phát hiện, nhà gái từ hôn cũng không cần phải trả lại bất cứ lễ hỏi nào.

“Có người, đính hôn nhiều năm rồi cũng từ hôn, Tiểu Cải cũng chỉ mới đính hôn thôi, nó lại không có ngủ ở nhà họ Vương, cứ theo đó, nhanh chóng từ hôn, đỡ phải hối hận về sau!”. Trương Hồng Cúc cảm giận phát tay, “Dù mình có nghèo, có khổ, mình cũng không thể chịu được cảnh sống bị người ta coi thường”.

Diêu Tam Tam không ngờ, Trương Hồng Cúc bỗng cứng rắn như thế. Nghĩ lại thấy cũng phải, Trương Hồng Cúc đã qua nửa đời người, bị Diêu lão nãi kì thị làm khó làm dễ đã nhiều năm như vậy, mấy năm nay kìm nén uất ức, cảm xúc dồn nén quá lâu rồi. Cái gọi là đồng cảnh ngộ, Trương Hồng Cúc chắc là vì cái câu “không sinh được con trai” của mẹ con nhà họ Vương kích thích, lại nghe điệu bộ mẹ con nhà họ Vương cay nghiệt như vậy, cũng dần mình nổi nữa.

Diêu Tam Tam vốn còn đang cân nhắc xem phải lên tiếng ủng hộ chị ba thế nào, giờ xem ra, không cần cô phải nói, thái độ của Trương Hồng Cúc như thế là đủ rồi. Nghĩ lại Trương Hồng Cúc vẫn luôn yếu đuối nhẹn nhọc, bây giờ như thế là đã thức tỉnh rồi ư?

Hoặc là nói, kể từ khi bà biết sinh con gái không phải lỗi của mình, thì đã bắt đầu thức tỉnh.

Rốt cuộc thì người phụ nữ uất ức này, cũng đã nổi giận một lần.

Diêu Liên Phát im lặng nghe Trương Hồng Cúc trách móc xong, trầm mặc hồi lâu, nghiêng răng cắn đứt cọng rơm trong tay, nói: “Từ hôn thì từ hôn, không đủ tiền, tôi mượn. Ngày mai kêu bà mai tới tính sổ lấy tiền”.

Diêu Tam Tam thở phào nhẹ nhõm, dựa vào những lời này của Diêu Liên Phát, người cha này của cô, cũng không phải là không có thuốc chữa, hoặc là nói, cuối cùng thì ông cũng đã có chút cảm thông.

–Truyện được edit và đăng tải duy nhất tại diendan .com, những nơi khác đều chỉ là ăn cắp–

Hơn một tiếng sau, Vương Lâm Siêu vội vàng cưỡi xe máy đuổi tới nhà họ Diêu, thời tiết đầu xuân còn hơi se lạnh, thế mà trên trán anh ta lại đổ một lớp mồ hôi. Vương Lâm Siêu vừa vào cửa, đã hỏi ngay Diêu Tam Tam đang mở cửa cho anh ta:

“Em tư, chị ba em có về chưa?”.

“Về rồi ạ”. Diêu Tam Tam bình thản đáp. Chuyện như vậy, cũng không thể trách Vương Lâm Siêu, nhưng nghĩ đến việc chị ba chịu nhục mạ, Diêu Tam Tam lại bức tức lên.

“Aiz, sao cổ không nói tiếng nào đã chạy về rồi?”. Vương Lâm Siêu nói xong, vội vã chạy vào nhà, nhắc thấy Diêu Tiểu Cải thì thở phào nhẹ nhõm, không nhin được mà oán trách:

“Tiểu Cải, sao em đi mà không nói tiếng nào thế? Anh tìm em anh lo muốn chết. Nếu em không muốn ngủ lại nhà anh, thì em nói với anh, anh cũng sẽ đưa em về nhà mà!”

Một phòng đầy người nhìn anh ta, đều là vẻ mặt bất ngờ, nhất thời không ai lên tiếng.

“Anh đưa bà con trở về, tìm không thấy em, mới đầu còn tưởng em đi nhà xí, sau lại cho rằng em ra ngoài dạo, đi khắp cả thôn tìm em mà tìm khắp nơi không thấy, thiếu chút nữa gặp chết anh, anh còn đang nghĩ em bị lạc đường đó! Ai ngờ em đã tự về nhà rồi”. Vương Lâm Siêu không nghĩ tới chuyện xảy ra biến cố lớn như vậy, cứ thế nói một hơi, “Tiểu Cải, mai mốt có chuyện gì em nói với anh một tiếng, em nói với anh, anh đưa em về mà, một mình em là con gái không thể đi lung tung vậy được”.

Vương Lâm Siêu dừng lại, rút cuộc cũng nhận ra thái độ của người nhà họ Diêu không đúng, anh ta cần thận hỏi: “Chú, thím, Tiểu Cải, đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Vương Lâm Siêu, tôi biết hết rồi, chúng ta... vẫn nên từ hôn đi!”

Những lời này của Diêu Tiểu Cải khiến sắc mặt của Vương Lâm Siêu đột ngột thay đổi, vội vàng hỏi tới: “Tiểu Cải, em biết cái gì? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Thái độ của người nhà anh, tôi đều đã biết”. Bây giờ Diêu Tiểu Cải đã bình tĩnh lại, Vương Lâm Siêu là một người tốt, là một người con trai rất tốt, thế nhưng—

“Vương Lâm Siêu, thật ra chúng ta cũng không mấy quen thuộc, tôi với anh vốn không hợp nhau, thừa dịp vẫn còn sớm, chúng ta nhanh chóng từ hôn thôi”.

Sắc mặt Vương Lâm Siêu trắng bệch, đại khái cũng đoán được đã xảy ra chuyện gì, vội nói: “Tiểu Cải, mẹ anh bà ấy nói lung tung cái gì ư? Em đừng quan tâm đến bà ấy, mẹ anh không có học thức, bà ấy không hiểu đạo lý, em đừng tức giận”.

“Tôi cũng không có học thức, tôi chưa từng đi học”. Diêu Tiểu Cải bình tĩnh nói, “Tôi cũng không trách người nhà anh, bình tĩnh mà nghĩ lại, nếu tôi có em trai, tôi cũng hi vọng nó tìm được đối tượng có trình độ, còn mẹ anh, suy nghĩ của bác ấy cũng là lẽ thường tình, chỉ là tôi không muốn trải qua cuộc sống như vậy. Tôi với anh thật sự không thích hợp, anh chỉ mới gặp tôi một vài lần, anh cũng không hiểu tôi”.

“Tiểu Cải, em đừng nghĩ như vậy. Em nhìn xung quanh đi, người ta đều xem mắt rồi đính hôn, chẳng phải cũng làm quen từng bước một đó sao?”. Vương Lâm Siêu cố lên, “Tính mẹ anh là vậy đó, từ từ bà ấy sẽ thay đổi thái độ thôi. Với lại dù sao thì mình cũng đâu có sống cả đời với cha mẹ, em đừng chấp nệ với bà, hai chúng ta sống tốt là được. Em nói em chưa từng đi học, anh cùng lắm cũng chỉ là học qua cấp ba mà thôi, có gì không hợp đâu?”

“Vương Lâm Siêu, người nhà anh đều không tán thành, dù cho tôi với anh có thành đôi đi chăng nữa, cũng không thể sống thanh thản được. Không nói người nhà anh, nếu mà người nhà tôi cũng phản đối anh, không muốn gặp anh... liệu anh có lòng tin như thế không?”

“Trương Hồng Cúc cũng nói: “Quan hệ mẹ chồng nàng dâu này vốn rất khó xử, người nhà con đã phản đối, thì mai mốt làm sao mà sống? Con gái thím nhất định sẽ bị uất ức. Hai đứa, thật sự không thích hợp”.

“Tiểu Cải sống là sống với con, tại con không để ý tới cha mẹ là được”. Trên mặt Vương Lâm Siêu có sự cố chấp, “Tiểu Cải, anh thật lòng thích em, anh là con trai một, cha mẹ anh không lay chuyển anh được đâu, chẳng phải họ cũng đã đồng ý chuyện đính hôn đó sao? Thật sự là em không cần phải lo lắng đâu, sau này anh sẽ che chở em, anh cam đoan sẽ đối tốt với em. Chúng ta đã đính hôn rồi, dù cho có trắc trở gì, chúng ta cũng nên cố gắng. Mặc kệ thế nào, anh cũng tuyệt đối không đồng ý từ hôn!”

Diêu Tam Tam tin, Vương Lâm Siêu thật sự rất thích chị ba, thích đến nỗi không màng đến sự phản đối của cha mẹ, bất chấp tất cả. Nhưng mà, cả hai không tính là những người quen thuộc, chỉ bằng sự yêu thích đó, là có thể bồi đắp tình cảm, sống cuộc sống hạnh phúc dưới tình thế kia sao?

“Anh Vương Lâm Siêu, anh không muốn từ hôn đúng không, em có một cách”. Diêu Tam Tam vừa mở miệng, tất cả mọi ánh mắt trong nhà đều đổ dồn vào cô. Hình như Vương Lâm Siêu không ngờ một cô bé như cô lại xen vào, nên ngần ngại, hỏi:

“Cách gì?”

“Rất đơn giản, không phải chị ba nói không dám gả vào nhà anh sao? Vậy anh đến nhà em ở rể là được rồi”.

Vương Lâm Siêu rõ ràng là sững sờ, không riêng gì anh ta, những người khác, bao gồm cả Diêu Tiểu Cải cũng sững sờ theo, Vương Lâm Siêu sững sờ hồi lâu, mới lắp bắp nói: “Chuyện này... sao mà được? Nhà anh chỉ có mình anh là con trai”.

“Nếu không như vậy, thì sau này đứa con đầu tiên của chị ba, để cho nó theo họ Diêu. Anh cũng biết, nhà em chỉ có bốn người con gái, chị ba vốn phải ở nhà bắt rể, nhưng bởi vì nhà anh đến cầu hôn, cha em mới đồng ý gả chị ấy ra ngoài”. Diêu Tam Tam bình tĩnh nói tiếp.

Vương Lâm Siêu vừa nghe thế, liền nhìn Diêu Tam Tam với vẻ mặt hơi kì quái.

“Vậy làm sao được? Tiểu Cải gả đến nhà anh, đứa bé đương nhiên họ Vương, anh là con trai duy nhất, cha mẹ anh có chết cũng sẽ phản đối, chuyện này nhất định không được”.

“Anh xem, anh vẫn không thể hoàn toàn không để ý đến cha mẹ anh. Chị ba cũng không quan trọng được như anh vẫn tưởng, không đến mức bất chấp tất cả, thì anh cũng sẽ không sẵn sàng chị ấy nhiều. Dĩ nhiên việc này cũng không thể trách anh, cũng là lẽ thường tình mà thôi. Chỉ vì anh không tiếp nhận nổi việc từ hôn, bản thân không vượt qua được mà thôi, thật ra thì anh suy nghĩ kĩ một chút sẽ thấy, từ hôn đều tốt cho cả hai bên”.

Diêu Tam Tam nhẹ nhàng nói: “Cuộc hôn nhân bị người ta coi thường, con gái nhà họ Diêu sẽ không cần”.

(*) Từ “cần”: nguyên văn là “yao”, QT dịch không đúng mà search cũng không ra nên mình chém đại vậy.

–Truyện được edit và đăng tải duy nhất tại diendan .com, những nơi khác đều chỉ là ăn cắp–

Vương Lâm Siêu là được Dương Bắc Kinh tiễn đi, nhìn bộ dạng như đưa đám của anh ta, Dương Bắc Kinh không đành lòng, vỗ vỗ bả vai kéo anh ta ra ngoài.

Trời đã về khuya, Vương Lâm Siêu cúi thấp đầu, đứng trước cổng nhà họ Diêu, ngẩng đầu ngắm những ngôi sao trên bầu trời, nhẹ nhàng thở dài thật dài.

Dương Bắc Kinh cũng không biết phải an ủi anh ta làm sao, anh ta không lên xe đi, cũng không tiện đuổi đi, liền không thể làm gì khác hơn là đứng cùng anh ta trong gió lạnh đầu xuân.

“Mẹ em vẫn luôn cho rằng cái em thích là gương mặt đó của Tiểu Cải, dĩ nhiên, Tiểu Cải xinh đẹp, tất nhiên là em thích”. Vương Lâm Siêu buồn bực, tóm được Dương Bắc Kinh liền coi anh là đối tượng để dốc bầu tâm sự, “Nhưng em không chỉ thích vẻ ngoài của cô ấy, lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy, cô ấy đứng ngoài đám người, trên gương mặt xinh đẹp là sự trong trẻo lạnh lùng, em bị hấp dẫn ngay”.

“Cô ấy rất đặc biệt, rất cá tính, cũng như ngôi sao trên trời kia vậy, lạnh lùng cao ngạo...”.

Vương Lâm Siêu buồn bã đứng đó nhỏ giọng thổ lộ, Dương Bắc Kinh kéo chặt áo, vỗ vỗ vờ vai anh ta, nói: “Cuộc sống không phải là bài thơ lãng mạn, cậu đó, hãy buông bỏ đi thôi. Tiểu Cải coi như em gái tôi, công bằng mà nói, dưới tình huống nhà cậu như vậy, tôi cũng không bằng lòng gả em gái cho cậu”.

60. Chương 57: Cửa Hiếm

61. Chương 57: Cửa Hiếm

Qua hôm sau nhà họ Diêu liền kêu bà mai tới, trả lại lễ vật đính hôn cho nhà họ Vương, phí tổn mua quần áo và những vật dụng cần thiết khác khi đính hôn cũng trả lại cho họ.

Lúc người khác đến hỏi nguyên nhân từ hôn, nhà họ Diêu cũng chỉ nói hai nhà không hợp. Sau đó ít lâu người làm mai có gặp Trương Hồng Cúc, không khỏi tiếc nuối nói cho bà biết, Vương Lâm Siêu trở về cãi nhau ầm ĩ với người nhà, trong cơn giận dữ, đã xách hành lý đi miền Nam làm việc.

Vương Lâm Siêu rời nhà xuôi Nam, nhưng cũng vì thế mà mở cho mình một con đường, bắt đầu một phần sự nghiệp của bản thân, dĩ nhiên đây đều là chuyện sau này.

Trừ việc bỏ ra một khoản tiền, cuộc sống của nhà họ Diêu cũng không chịu quá nhiều ảnh hưởng, dường như Diêu Tiểu Cải quên đi chuyện này rất nhanh chóng, cô không phải là một cô gái thích tự làm khó mình, sau khi từ hôn, Diêu Tiểu Cải liền không muốn đi xem mắt nữa, nghe đến xem mắt là phiền, cũng không gấp gáp tìm đối tượng, ngược lại càng trầm tĩnh hơn. Cô chủ động nói với Diêu Tam Tam rằng, cô muốn đến trang trại thủy sản cách đó mấy chục dặm để làm công.

“Chị đã nghĩ kĩ rồi, em cũng sắp tốt nghiệp cấp hai. Nếu em thi đậu vào trường cấp ba, chị sẽ đi làm kiếm tiền cho em học lên, còn lên Đại học nữa. Nếu em không đậu, thì về nhà nuôi cá trê, chị đi học kĩ thuật của người ta cho tốt, rồi trở về nuôi với em”.

Giây phút đó, Diêu Tam Tam thiếu chút nữa đã rơi nước mắt, nhưng cô cố gắng nhịn được, cười nói: “Chị ba, chị thương em như vậy, mai mốt em kiếm được nhiều tiền, sẽ mua cho chị một căn nhà lầu thật lớn”.

“Chị cần nhà lầu làm gì”. Diêu Tiểu Cải bĩu môi nói, “Nếu em thật sự có khả năng để mua, thì mua cho chị một trang trại ấy, chị muốn nuôi một vạn con ngỗng, một vạn con gà, nuôi một vạn con dê nữa”. Cô nói rồi quay đầu, nhìn về phía Diêu Tiểu Đông: “Chị hai, em đi rồi, chị chăm sóc dê của em cho tốt nha, chị cho nó ăn giùm em, con dê nhỏ nhất đó, lúc bú sữa không chen lại mấy con kia, chị phải giành giúp nó nha”.

“Biết rồi, nếu không yên lòng thì em đừng đi nữa”. Diêu Tiểu Đông cố ý nói cô, “Mấy con dê kia của em, bình thường chị cũng giúp em cho ăn không ít đâu nha”.

Diêu Tiểu Cải đến trang trại nuôi thủy sản làm việc, là kế hoạch đã có từ trước khi từ hôn, Diêu Tam Tam đã tính toán kĩ lưỡng, để cô đi học kĩ thuật sinh sản cá bột. Trang trại thủy sản cô đến phải đi vòng qua đập nước, nằm ven sông Đại Hà về phía tây, chủ yếu là ấp và kinh doanh cá bột.

Kỹ thuật ấp trứng cá bột cũng không mấy phức tạp, chỉ cần tỉ mỉ và có kinh nghiệm, mặc dù Diêu Tiểu Cải không biết nhiều chữ lắm, nhưng chỉ bằng sự lanh lợi của cô thì cũng dư sức đảm nhiệm công việc này.

Sau khi Diêu Tiểu Cải đi rồi, Diêu Tam Tam luôn cảm thấy trong nhà như thiếu đi rất nhiều người. D đàn equy đ. Chị hai tính tình ôn hòa, chuyện gì cũng nhường mấy đứa em, bình thường trong nhà Diêu Tam Tam với chị ba là hay đấu võ mồm nhất, chị nạt em mấy câu, em đáp lại chị mấy câu, thật ra thì tình cảm hai người rất tốt.

Lâu lâu Diêu Tiểu Cải mới về nhà một lần, mỗi lần trở về, tâm tình Diêu Tiểu Cải đều không tệ, ra khỏi sân nhỏ nhà họ Diêu, cuộc sống không còn là heo với dê của cô nữa, Diêu Tiểu Cải từng bước một tiếp xúc với thế giới bên ngoài, con người cũng trở nên tự tin hơn.

Chị ba chưa từng đi học, bây giờ đã sớm lo cho chuyện lên Đại học của cô, Diêu Tam Tam cảm thấy rất ấm áp. Nay cô đã cấp hai rồi, học hết học kì này là tốt nghiệp. Đường tương lai phải đi thế nào, trong lòng Diêu Tam Tam đã có tính toán—

Cô chỉ sợ phải làm cho chị ba thất vọng.

Diêu Tam Tam không hề có ý định học lên cấp ba rồi lên Đại học, không vì cái gì khác, trong nhà không có điều kiện này, cô không thể ích kỉ như vậy. Nếu cô học cấp ba rồi lên Đại học, không thể dẫn mấy chị em kiếm tiền làm giàu không nói, lại còn phải khiến chị hai chị ba lần lượt chịu khổ để kiếm học phí cho cô, trong nhà còn Tiểu Tứ nữa, gánh nặng nghĩ tới cũng biết.

Một mình cô tốt, hay hi sinh cơ hội lên đại học để có thể khiến mấy chị em đều được tốt, dĩ nhiên là Diêu Tam Tam muốn chọn cái sau. Vả lại, cô tin rằng chỉ cần đi đúng đường, không cần học Đại học, cô cũng có thể mở ra một vùng trời đất như thường.

—Truyện được edit và đăng tải duy nhất tại diendan .com, những nơi khác đều chỉ là ăn cắp—

Học kì cuối cấp càng lúc càng căng thẳng, chủ nhật cũng bắt đầu học thêm, chuyện trong nhà Diêu Tam Tam không thể giúp đỡ được gì. Hai vợ chồng Diêu Liên Phát bận rộn việc đồng áng, Diêu Tiểu Cải vừa đi, chuyện trong nhà liền rơi hết lên người Diêu Tiểu Đông, nuôi heo, nuôi dê, thu mua cá trê. Cả năm ấy Bào Kim Đông đi lính không có nhà, việc mua bán cá trê hết thủy thuộc về Diêu Tam Tam, người thôn lân cận

đều kéo nhau tới nhà họ Diêu bán cá trê, số lượng thu mua nhiều lên, một mình Diêu Tiểu Đông cả ngày bận rộn đến mức xoay như chong chóng.

Thế rồi Diêu Tam Tam rất nhanh đã gặp phải khó khăn – các cô không đủ tiền vốn.

Nhận thuê ao cá phải nộp trước một khoản, cộng thêm phần mua cá trê bỏ vào ao nuôi cũng mất tương đối nhiều tiền bạc, tiền này, dần dần liền quay vòng không kịp.

Dương Bắc Kinh âm thầm cầm một khoản tiền đến, bảo Diêu Tiểu Đông dùng trước.

“Chuyện mua bán cá trê rõ ràng có thể kiếm tiền, có thể nào thì mình cũng phải ráng duy trì. D.đ,l,q’đ. Nếu mình dừng không thu ít lâu, người khác sẽ nhân cơ hội nhảy vào, như thế thì nền móng Tam Tam gây dựng đã nhiều năm liền tiêu tan mất”. Dương Bắc Kinh nói, “Nếu mà thật sự đang cần tiền gấp, thì thả vào ao ít một chút, nếu thật sự bắt đắc dĩ, thì bán một phần dê đi, dù sao thì một mình em cũng làm không nổi”.

“Ừm, làm theo lời anh nói vậy”. Diêu Tiểu Đông nói, “Nhiều nhất là đợi đến mùa đông, ao cá trê của em liền đổi ra tiền, em cũng không buồn”.

Cũng may là cá trê bây giờ, họ không còn phải dùng xe lừa đưa đến Niệm Thành nữa. Mấy năm nay, nhà các cô thu mua cá trê có ảnh hưởng đến xung quanh, các thôn phụ cận đều có người đến bán, số lượng nhiều lên rồi, vừa cá ở Niệm Thành cứ mấy ngày liền chủ động dùng xe ba gác đến nhà họ Diêu chở, thỉnh thoảng lượng cá thu vào ít, không đáng phải dùng xe, Diêu Liên Phát cũng có thể chủ động giúp một tay, đánh xe lừa đưa đến Niệm Thành.

Bây giờ thái độ với bốn đứa con gái của Diêu Liên Phát càng ngày càng thả lỏng—“Con gái mình nó còn giỏi hơn ông, chuyện con gái mình dám làm ông dám làm không? Tiền con gái mình kiếm được ông có thể kiếm không? Nếu ông đã không làm được, vậy thì cũng đừng có mù quáng cản trở tụi nó nữa”.

Trương Hồng Cúc nói Diêu Liên Phát như thế đấy.

Diêu Tam Tam ngồi trong lớp học, nghĩ đến chuyện trong nhà hiện giờ, không khỏi thất thần. Chủ nhiệm lớp là thầy Hàn đi ngang qua, vỗ vỗ lưng cô, ý bảo cô ra ngoài.

“Diêu Tam Tam, cũng sắp đến kì thi chuyển cấp rồi, em tính sao? Thi trong huyện hay là thi trường chuyên? Thật ra thì em thi sư phạm rất tốt, con gái làm giáo viên là quá được rồi, nhanh có việc làm, lại ổn định. Thầy đề nghị lúc điền nguyện vọng em nên điền trường sư phạm. Dù cho có thi không đậu, cũng không làm trễ nãi việc trúng tuyển vào cấp ba, sư phạm ưu tiên chiêu sinh đấy”.

Diêu Tam Tam cúi đầu, trong lòng suy nghĩ tìm từ ngữ, nói sao với Thầy Hàn đây?

Thầy Hàn, em ... không định học lên tiếp ạ”.

Thầy Hàn thở dài, tình huống của Diêu Tam Tam ông cũng biết ít nhiều, nghe nói cô bé này tự kiếm học phí đi học. Nhưng mà, rõ ràng có thể thi đậu, có thể gia tăng tỉ lệ chuyển cấp, buông bỏ cũng quá đáng tiếc.

“Trường sư phạm hoặc trường chuyên, chỉ cần học tiếp ba bốn năm, tốt nghiệp là có thể lãnh lương rồi. Em về bàn lại với gia đình, gian khổ thêm vài năm nữa, em thi đậu Đại học, là có thể nhảy ra khỏi cửa nhà nông rồi”.

Liên tục bốn năm? Bây giờ chị hai mươi chín, chị ba mươi tám, ba bốn năm này, đối với các chị ấy gần như là quyết định số mạng, nhất là chị ba, nếu quả thật để chị ấy kiếm tiền cho mình đi học, vậy bản thân chị ấy phải làm sao?

Mà nếu trong mấy năm ấy, cô có thể dẫn theo người nhà gây dựng cuộc sống ngày một tốt hơn, có một phần sự nghiệp ổn định lâu dài, thì cũng có ích cho chuyện hôn nhân của chị ba.

Coi như mình thi đậu trường sư phạm hoặc trường chuyên, đi làm rồi tan làm, cầm một phần tiền lương không nhiều không ít, cuộc sống của mình dĩ nhiên là trót lọt, nhưng có năng lực gì để giúp đỡ chị em?

Hơn nữa, trừ phí sinh hoạt, học phí trường chuyên còn rất cao, có rất nhiều trường học phí đều phải đóng một lần lúc nhập học. Diêu Tam Tam tin chắc rằng, hiện giờ cô không thể bỏ ra nổi số tiền đó.

“Thầy Hàn, em đã suy nghĩ kĩ rồi, em thật sự không có điều kiện đó, không có ý định học tiếp. Đối với em mà nói, có thể học thêm ba năm trung học này, em đã vui mừng lắm rồi”.

Thầy Hàn thở dài, chuyện thế này trong thôn cũng không hiếm thấy, chắc chắn sẽ có một số bé gái, thậm chí là bé trai có thành tích tốt, vì nguyên nhân gia đình nên phải nghỉ học nửa đường, hoặc học xong cấp hai thì không học nữa. Thầy Hàn vỗ vỗ bả vai cô theo thói quen, rồi xoay người bước đi.

Diêu Tam Tam thấy thầy Hàn đi vào rồi, thì tùy ý dựa vào cột hành lang, ngẩn người nhìn lên bầu trời xa xăm. Bỏ học, đương nhiên có tiếc nuối, thế nhưng cô cũng không buồn lắm, tất cả, dù sao cũng chỉ là việc mà cô đã tính toán từ sớm. Có thể không học lên thì không nhảy khỏi cửa nhà nông được, nhưng có lẽ như thế thích hợp với cô hơn.

Diêu Tam Tam cứ như thế tham gia kì thi chuyển cấp với tâm trạng bình thản, điểm phát ra, điểm của cô đạt mức trúng tuyển trường chuyên. Cô không đền nguyện vọng, nên hiển nhiên cũng không có trường tuyển cô.

Diêu Tam Tam ngồi xổm bên ao cá, nhìn mặt nước yên tĩnh, cố gắng tưởng tượng lũ cá đầy ắp trong ao, đang chui loạn chung quanh. Lúc này là giữa trưa, lũ cá đều đã bơi vào đáy ao mát mẻ rồi, nếu là buổi sáng hoặc tối, sẽ có rất nhiều cá trê nhảy lên mặt nước, làm văng lên bọt nước xinh đẹp, càng xem càng thích.

Tiền mấy năm nay cô gom góp được, hiện giờ đều nằm trong sáu cái ao này, nếu không phải đầu mùa hạ năm nay cố gắng thu mua nhộng ve, kiếm được một khoản tiền, thì đã không có tiền vốn thu số cá trê trước mắt rồi.

Diêu Tam Tam cảm thấy, mình đang canh giữ một kho báu, nhưng muốn giữ được kho báu này thì cô phải có đủ lòng tin.

Nhiều cá trê hơn, sinh vật phù du trong nước bèn trở nên thiếu thốn. Trên thị trường vốn không có bán thức ăn cho cá trê, thức ăn cho cá thì cũng có đấy, Diêu Tam Tam thử mua một ít ném vào ao, nhưng không xuất hiện cảnh tượng cá trê tranh ăn như mong đợi. Một số loại thức ăn trên thị trường, đều dành cho cá mè, cá chép bạc, viên thức ăn khá lớn, có lẽ không được lũ cá trê ưa thích.

Cá trê có tính ăn tạp, hầu như cái gì cũng ăn, lá cây mục nát, rong rêu, côn trùng nhỏ trong nước, nó đều ăn cả. Nhưng ao của cô nhiều cá như vậy, tất nhiên sẽ thiếu thốn thức ăn, bọn chúng lớn rất chậm.

Số thức ăn cho cá đã ném vào kia, từ từ rã ra cũng được lũ cá trê ăn hết, nhưng thứ ấy cũng phải mất tiền.

Giun đất! Diêu Tam Tam nhìn con giun đang ngo ngoáy trong bùn ướt ven đường, trong đầu chợt lóe lên: cho ăn giun nhất định sẽ được.

Vì thế mùa ve sâu năm ấy đã qua, mấy đứa nhỏ bắt nhộng ve cũng im hơi lặng tiếng, nhưng vẫn thường xuyên có người nhìn thấy Diêu Tam Tam dẫn Tiểu Tứ đã được nghỉ hè, xách cái giỏ tòn ten, đi vòng vòng đào đất. Ở quê nhiều giun lắm, tùy tiện đào đại một hố đất là có thể bắt được một đồng lớn. Diêu Tam Tam bằm nát số giun ấy, ném vào ao cá, quả nhiên lũ cá trê tranh nhau ăn mỗi.

Tốt! Ăn đi ăn đi, giành đi giành đi, Diêu Tam Tam cười ngốc nghếch nhìn cả ao cá trê tranh ăn. Chỉ cần lũ cá nhanh nhanh lớn, cũng không uổng công cô mỗi ngày phải bắt mấy con giun khiến người ta ớn ớn kia.

“Chị ơi”. Tiểu Tứ từ xa chạy tới gọi cô, “Thầy chị tìm chị kia”.

“Thầy giáo tìm chị?”. Diêu Tam Tam có chút kinh ngạc, “Thầy nào? Tìm chị làm gì?”.

“Là thầy trong trường chị học chứ còn ai nữa”.

Diêu Tam Tam đi theo Tiểu Tứ, vội vã quay về nhà, quả nhiên trông thấy thầy Hàn đang đứng trong sân, vừa nhìn hoa hồng nở rộ, vừa trò chuyện với Diêu Liên Phát.

“Thầy Hàn, sao thầy đến đây ạ?”. Diêu Tam Tam mừng rỡ nói, ba năm Trung học, thầy Hàn rất tốt với cô, “Cha, sao cha không mời thầy vào nhà ngồi!”.

“Không cần khách sáo, thầy đang thưởng thức hoa nhà em đây”. Thầy Hàn nói, “Diêu Tam Tam, hôm qua trong huyện liên lạc với trường mình, hỏi em có muốn lên học trường huyện không. Em cũng biết, trường

huyện điểm thấp hơn trường chuyên, điểm em cao, nhưng không điền nguyện vọng, bọn họ muốn tuyển em, nên đã chủ động liên lạc. Người ta đã nói, trường học có thể suy nghĩ việc giảm một phần học phí”.

“Thầy Hàn mới nói với cha, kêu cha ủng hộ”. Diêu Liên Phát do dự giải thích với Diêu Tam Tam, lại chuyển sang thầy Hàn, “Con bé này luôn có chủ kiến riêng, tôi có nói cũng không có tác dụng, để nó tự quyết định đi!”.

Lên trường huyện? Vẫn là đạo lý kia, dù cô có thi lên Đại học, ba năm trường huyện, bốn năm Đại học, tổng cộng bảy năm, chị hai chị ba phải cực khổ tới mức nào? Tốt nghiệp Đại học, cuộc sống của cô thì thư thái rồi, nhưng còn người nhà thì sao?

Bây giờ Diêu Tam Tam đã có thể hiểu được trạng thái đến trường của Bào Kim Đông khi ấy rồi, hẳn không cần thành tích tốt, không đếm ngược là được, nếu hỏi cho cặn kẽ nguyên nhân, chỉ sợ là do hẳn không trông mong vào cơ hội lên cấp ba, lên Đại học! Trình độ cấp hai, là điều kiện cơ bản để tuyển lính, tuyển nhân công đạo ấy.

“Thầy Hàn, em thật sự không muốn học tiếp, điều kiện gia đình có hạn là một lẽ, ngoài ra em cũng có tính toán của em”.

Diêu Tiểu Đông buông công việc trong tay, gấp gấp đi tới nói: “Tam Tam, có cơ hội học lên trường huyện, tại sao em không học? Em ngẫm lại nỗi khổ khi không được đến trường của chị ba em mà xem, trong nhà còn có chị với chị ba mà, anh em cũng nói, dầu cho có khó khăn đi nữa, chỉ cần em muốn đi học, cũng sẽ ủng hộ em. Em học lên cho tốt, đi làm rồi, tương lai em cũng có thể lo cho Tiểu Tứ nó đi học”.

Diêu Tiểu Đông nói “anh em”, dĩ nhiên là chỉ Dương Bắc Kinh.

Diêu Tam Tam nghĩ, chỉ bằng thái độ này của chị hai chị ba, quyết định bỏ học của cô hôm nay, vĩnh viễn sẽ không hối hận.

“Chị hai, với em mà nói, lên Đại học không phải là con đường duy nhất. Với lại, dầu cho em có học trường huyện rồi lên Đại học, tương lai cũng khó biết ra sao. Chị phải tin em, em có tính toán của mình rồi”.

Diêu Tam Tam không nói với Diêu Tiểu Cải nữa, ngược lại cười nói với thầy Hàn: “Thầy Hàn, hôm nay thầy đến vừa đúng lúc, em còn đang muốn đi tìm thầy đây. Em có một số chuyện muốn nhờ thầy giúp đỡ một tay ạ”.

“Em nói đi”

“Em biết đôi khi thầy phải vào thành phố hội họp, nếu có rảnh rỗi, nhờ thầy đến hiệu sách chọn giúp em mấy quyển về nuôi trồng thủy sản, nhất là về sách về cá trê và việc sinh sôi nảy nở cá bột, chi phí khi về em sẽ hoàn lại thầy ạ”.

Thầy Hàn lướt mắt qua gian nhà cũ nát, và mảnh sân trồng đầy hoa cỏ của nhà họ Diêu, ông cười và nói: “Xem ra em đã tính toán rất tốt, vậy thầy cũng đành phải ủng hộ em thôi”.

Truyện được edit bởi Mèo Mạnh Mẽ và đăng tải duy nhất tại diendan .com, những nơi khác đều chỉ là ăn cắp

Mùa đông năm ấy, nhà họ Diêu bắt đầu xuống ao bắt cá. Để giữ lại cá trê ương giống cho sau này, kể cả cá trê tự sinh sôi nảy nở, Diêu Tam Tam chừa lại một ao.

Còn lại năm ao cá, một mùa xuân một mùa hè, đã thả vào không ít cá trê, đây gần như chiếm dụng hết số vốn của cô, hôm nay, là lúc số cá này sinh ra tiền lời cho cô rồi.

Ông chủ Hà của vựa cá trê Niệm Thành, đã nhớ thương mấy ao cá này của Diêu Tam Tam từ lâu. Mùa đông đến, ở thành thị lưu hành món canh bổ cá trê, trong thời tiết rét lạnh, cá trê đắt muốn chết, ngặt nỗi nguồn cung lại rất ít. Mất thấy rất nhiều rất nhiều tiền mà lại không có cá trê để bán. Mới vào đông, ông chủ Hà đã đến tìm Diêu Tam Tam mấy bận, giục cô tát ao bắt cá, Diêu Tam Tam đều nhịn được.

Cá trê của cô vẫn còn ở đấy, cũng không chạy đi đâu được, giá tiền lại mỗi lúc một tăng. Có nhiều người dùng bệ xi măng nuôi tạm cá trê, nhưng xi măng không kháng lạnh được, thời tiết mùa đông mỗi lúc một

trở nên lạnh lẽo, cá trê của họ hầu như đều bán sạch rồi, gần tới tết, thì giá tiền càng cao, Diêu Tam Tam chờ đợi chính là giây phút này.

Để nắm rõ lối buôn bán, Diêu Tam Tam đã hao tổn không ít tâm tư cân nhắc.

Hôm nay cô vừa nói muốn bắt cá trê ra bán, ông chủ Hà đã vội vã chạy tới, tỏ ý muốn phụ bắt cá, đưa xe tới cửa kéo— à không, ông ta đưa xe tới ao cá chờ kéo.

“Ông chủ Hà, năm ao cá của con, nói sao cũng phải mấy ngàn cân, ông chiếu cố con đã nhiều năm, con thu cá trê, dĩ nhiên tình nguyện bán cho ông, nhưng mà giá tiền thì... Ông kiếm nhiều tiền, cũng phải để con kiếm nhiều tiền lẻ một chút chứ?”

“Ôi dào, cái này còn cần con phải nói sao, chỉ cần xuất cá ra, chú liền trả con năm tệ một cân, con xem có được không?”

“Vừa cá nhà bác Mã đến tìm con, ra giá đến sáu tệ đấy! Nếu con đồng ý với bác ấy, không chừng bác ấy còn có thể cho thêm mấy đồng”. Diêu Tam Tam cười hì hì.

Hiện giờ cá trê của cô là của hiếm, số lượng lại nhiều, chỉ cần vận chuyển đi, con đường tiêu thụ chính là các thành phố lớn, là việc mua bán kiếm bộn tiền bảo đảm không lỗ được.

Làm sao Diêu Tam Tam có thể không đi hỏi thăm? Hiện giờ người nuôi cá trê rất hiếm, chớ nói chi cá trê này của cô là cá trê đồng. Nghe nói trong các chợ ở mấy thành phố lớn phía Nam, loại cá trê đồng này, vào thời điểm này cao nhất cũng có thể bán tới hai mươi tệ một cân.

“Khỏi bàn nữa, chú cũng trả con sáu tệ, được không? Con thấy đó, chú còn phải vận chuyển đường dài, đến thành phố còn phải giao hàng nữa, cũng cần không ít tiền vốn, con bán cho chú, có tiền thì hai chúng ta cùng kiếm”.

“Năm tệ tám thôi ạ”. Diêu Tam Tam cười ngọt ngào, “Chú luôn chiếu cố con, người khác có ra giá bảy, tám tệ thì con cũng không bán cho họ. Dù con còn nhỏ tuổi, nhưng cũng biết làm người phải trọng chữ tín. Con cũng phải nhường một phần lợi cho chú, vậy liền quyết định năm tệ tám một cân”.

“Được!” Ông chủ Hà cười ha hả vỗ tay một cái, “Giao thiệp với con bé này đúng là sướng khoái mau lẹ!”.

62. Chương 58: Chuyện Cưới Xin

63. Chương 58: Chuyện Cưới Xin

Vào đông, cá trê chui sâu vào bùn đến hết mùa, muốn bắt cá trê hơi phiền toái, Diêu Tam Tam vốn nghĩ rất đơn giản, cô cho rằng chỉ cần tháo sạch nước, đào bùn ra là có thể bắt được, bắt cá, cũng thuận tiện dọn dẹp và tiêu độc cho ao. Nhưng đến khi thực sự bắt đầu, mới phát hiện không hề đơn giản như thế. Trời thì lạnh, bùn ao lại lún sâu, bắt cá rất khó khăn.

Sớm biết như vậy, cô nên bắt trước vào cuối thu, nuôi tạm trong bể xi măng, mà nói thì nói vậy thôi, chứ cũng sợ đông lạnh, rất khó giữ cá được đến giờ để bán giá cao.

Cũng may là ông chủ Hà ở Niệm Thành biết cách, ông nói đến giúp một tay, cuối cùng lại thật sự giúp không ít việc.

Trước tiên, bọn họ tháo nước ao, đào mấy cái rãnh rộng chừng nửa mét dưới đáy ao, cách một đoạn rãnh lại đào một cái hố, trong ao không có nước, trong rãnh và hố lại có nước đọng, thế là cá trê liền tụ tập và rãnh, cứ thế dùng lưới là bắt được.

Nhưng cá trê trong ao rất nhiều, dưới tình huống bình thường, cá trê cũng chui vào bùn rồi. Bắt được một phần như vậy thôi, còn phần lớn cá trê vẫn trốn trong bùn đến qua mùa đông.

Diêu Tam Tam kêu Diêu Liên Phát tìm mấy người đến, cộng thêm người nhà và mấy người ông chủ Hà dẫn tới, mặc quần vằn cao su, đào bùn lên, liền thấy từng nhóm từng nhóm cá trê dồn chung một chỗ, bấy giờ cá trê không linh hoạt lắm, nên bắt cá cũng không mấy tốn sức.

Bắt được cá trê, còn phải sợ nó bị lạnh chết, phải mau chóng bỏ vào bồn sắt, phủ đệm cỏ chở đi.

Cá trê này, đúng là trở thành bảo bối thật rồi.

“Không có kinh nghiệm, không có kinh nghiệm mà”. Diêu Tam Tam nói nhỏ, “Bắt như vậy phiền toái quá. Xem ra sang năm phải tìm cách khác. Tốt nhất là cuối thu bắt lên nuôi tạm, nếu xây bể xi măng âm xuống đất, thì có nâng cao sức kháng lạnh không nhỉ?”.

“Mấy hôm nay ánh nắng ấm áp, cũng không tính là lạnh, nên cũng dễ bắt. Mình còn sợ bắt đến đầu xuân sao? Đây đều là tiền đó! Bắt hai ba năm, cha cũng không thấy phiền”. Diêu Liên Phát cười nói.

Theo Diêu Tam Tam đoán, một ao như này, phải bắt được đến bốn năm trăm cân cá, năm ao, năm tẻ tám một cân, tính sơ sơ cũng hơn một vạn tẻ!

Hơn một vạn tẻ, đời này Diêu Liên Phát chưa từng thấy nhiều tiền đến vậy!

Bắt xong ao đầu tiên, tổng cộng được bốn trăm bốn mươi sáu cân cá. Đợi đến khi bắt xong cả năm ao, tính ra tổng cộng là hai ngàn một trăm ba mươi tám cân. Ông chủ Hà đếm một hơi một vạn hai ngàn bốn trăm tẻ đưa cho Diêu Tam Tam.

Lúc trả tiền ông chủ Hà có hơi do dự, Diêu Liên Phát đang đứng bên cạnh, Diêu Tam Tam mười lăm tuổi cũng đứng bên cạnh, nhưng ông chủ Hà chỉ hơi do dự một chút, đã giao xấp tiền dày cộp cho Diêu Tam Tam.

Ai là chủ gia đình ông cũng thấy kệ, nói sao thì người đứng ra làm ăn với ông trước mắt là cô bé này.

Chú hai Diêu cũng được gọi tới hỗ trợ, ông mở to hai mắt, nhìn xấp tiền thật dày, bị ông chủ Hà giao vào tay Diêu Tam Tam. Thử nhìn lại Diêu Liên Phát xem? Rất vui vẻ, giống như là không thấy có gì không đúng cả?

Xem ra, nhà anh cả hiện giờ hơn phân nửa đã do con bé Tam Tam này gánh rồi! Nói chú hai Diêu không kinh ngạc là nói dối. Dĩ nhiên l ệ quy đôn. Nhưng ông chẳng qua chỉ suy nghĩ một chút, rồi cũng thấy bình thường, số tiền này, còn không phải đều là do Tam Tam kiếm được hay sao? Để cô quản lý, càng hữu dụng hơn bất cứ ai.

Hơn một vạn hai ngàn tẻ! Quá cừ, cả thôn Thổ Câu thiếu chút nữa đều oanh động. Nhà họ Diêu chỉ bán cá trê thôi, bán một cái là hơn một vạn hai! Hồi lúc hè nhà ông ta thu một cân cá trê có một tẻ mấy đồng thôi, bây giờ mùa đông bán tới năm tẻ tám! Cộng thêm heo với dê, rồi thêm lương thực nhà ông ta, sợ rằng năm nay nhà họ Diêu thu vào không dưới hai vạn đâu!

Mấy ngày ấy, thôn Thổ Câu có không biết bao nhiêu là người tính toán thu nhập thay nhà họ Diêu.

Trước khi bán cá, Diêu Tam Tam và chị hai đã bán hết số dê có thể bán, vẫn giữ lại dê cái và dê con khỏe mạnh. Mười bảy con dê béo, chỉ bán dê thôi đã thu vào đến hai ngàn ba trăm tẻ.

Bây giờ Diêu Liên Phát cũng không vội đòi tiền trong tay con gái, ông biết, dầu cho tiền đó có bao nhiêu đi chăng nữa, cuối cùng cũng vẫn là của nhà họ Diêu ông, tiền ở trong tay Tam Tam, lại càng có thể sinh ra nhiều tiền hơn.

Rất nhanh đã bán xong cá trê, bước vào cuối năm. Hai mươi tháng chạp, Diêu Tiểu Cải được nghỉ làm trở về nhà, vừa vận Dương Bắc Kinh đến tặng lễ thường niên, cả nhà họ Diêu tề tựu lại, chưa bao giờ náo nhiệt đến thế. Diêu Liên Phát uống mấy ly rượu nhỏ với Dương Bắc Kinh, mặt mũi hồng hào tính nhăm cho cả nhà nghe.

“Bán cá trê, một vạn hai ngàn tư; bán heo, năm trăm bảy; bán dê, hai ngàn ba; lương thực, cũng được một ngàn, còn mấy thứ thêu thùa, thu nhộng ve l ẻ tẻ thì tôi không kể vào. Tiền năm nay nhà mình thu vào, coi như hơn một vạn rưỡi rồi”. Diêu Liên Phát nói rồi hô lên với Trương Hồng Cúc đang bưng thức ăn lên bàn:

“Bà nghe không? Mình là nhà vạn tẻ(*), mình bỏ xa một vạn rồi”.

(*)Nguyên văn là “vạn nguyên hộ”: Chỉ những gia đình có thu nhập từ một vạn trở lên. Vào thời ấy thì vạn nguyên hộ tương đương với một gia đình rất khá, bởi một vạn có thể mua được rất nhiều thứ. Đây là từ xuất hiện vào những năm bảy mươi của thế kỉ hai mươi và đã trở thành khái niệm lịch sử.

“Nếu cha muốn tính như vậy, thì cha, năm nay con đi làm cho người ta, cũng kiếm được hai ba ngàn tệ tiền lương đấy”. Diêu Tiểu Cải cười nói, “Cha thêm vào, cũng đủ hai vạn rồi”.

“Ông gào thét vớ vẩn chi đó! Sao ông không ra giữa đường đứng hét lên luôn đi! Xem ông hả hê kia, trong số đó có được bao nhiêu là do ông kiếm? Coi ông đặc ý kia!”. Trương Hồng Cúc không khách khí quở trách Diêu Liên Phát. Trong mối quan hệ vợ chồng, Trương Hồng Cúc bắt đầu có chút địa vị, cũng càng lúc càng dám trách móc Diêu Liên Phát đôi câu.

Bên kia tính toán náo nhiệt, bên này Diêu Tam Tam ở trong phòng các cô, cũng đang tính toán đây, cô đây là đang tính tiền vốn và lợi nhuận. Trời lạnh, cô mang giày bông chị hai làm, ngồi bên lò sưởi nhỏ, cận thận xem lại sổ sách trong một năm qua.

Phí thuê sáu ao cá một năm là hai ngàn hai, xuân hè năm nay, thu mua cá trê thả vào, cũng gần hai ngàn.

Trong đó không thể không kể đến ao cá cô còn giữ lại kia. Cái ao đấy, bên trong ít gì cũng còn đến bốn năm trăm cân, hai ba ngàn tệ.

Như vậy tính sơ sơ, sáu ao cá trê này của cô, nói thế nào cũng mang lại từ một vạn lợi nhuận trở lên.

Đồng thời Diêu Tam Tam cũng đang suy nghĩ, bắt cá trê vào mùa đông, tương đối gầy, giá tiền dầu cao, nhưng cân nặng lại bớt đi so với mùa thu. Vấn đề này phải giải quyết làm sao đây? Với lại gạo cá trong ao vào mùa đông, thật ra thì không có bắt sạch được, vẫn còn có không ít cá trê đang ẩn núp trong bùn lầy. Năm ao cá kia, phơi nắng mấy ngày trừ độc, rồi phải dẫn nước vào, tránh cho số cá còn lại thiếu nước lâu mà chết.

Mà kể ra thì mùa này cá trê cũng chỉ cần có bùn ướt, năng lực sống còn rất mạnh mẽ.

“Nhỏ mê tiền kia, giờ còn ở đây kiếm tiền nữa!”. Diêu Tiểu Cải bước vào phòng, trèo lên giường lăn mò tìm được cái túi, lấy ra một xấp tiền, để xuống trước mặt Diêu Tam Tam, nói: “Cho nè, đây là tiền lương nửa năm của chị, một ngàn tư”.

Diêu Tam Tam cầm xấp tiền lên, tức giận nói với Diêu Tiểu Cải: “Chị ba, chị thật là, chị đi làm cho người ta tổng cộng mười tháng, tiền lương mỗi tháng hai trăm tám mươi tệ, chị trước sau cầm về hai ngàn tám trăm tệ, bình thường chị thật sự không tiêu tiền à?”.

Xuân hè năm nay thiếu hụt tài chính, mỗi tháng Diêu Tiểu Cải lãnh lương ra, đều đưa hết cho Diêu Tam Tam làm tiền vốn.

“Cuối năm phát tiền lương, người ta cho chị thêm một trăm tệ làm tiền lì xì, chị giữ lại tiêu rồi”. Diêu Tiểu Cải nói, “Bình thường chị có tốn tiền gì đâu? Ăn ở đều ở trang trại, chị chỉ có ngồi xe về nhà tốn một chút, mua đồ ăn vặt cho Tiểu Tứ, ngoài ra cũng đâu có tiêu xài gì nữa”.

Diêu Tam Tam bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nói: “Chị nói xem chị đã là cô gái mười mấy gần hai mươi tuổi rồi, sao chị không lo chăm chút ăn mặc một tí? Chị mua thêm ít quần áo đi”.

“Chị cả ngày làm việc cho người ta, ấp trứng cá, làm thức ăn cho cá, chị mặc cho cá nhìn chằm”.

“Vậy tiền của chị, chị giữ đi”.

“Em giữ đi, đây là tiền vốn để mình làm giàu đó”.

Diêu Tam Tam cất kĩ tiền, rồi ra ngoài tìm Diêu Liên Phát.

“Cha, mấy ngày tới cha đi tìm cán bộ thôn đi, nói hai việc, một là còn mười ao cá trước thôn, nếu có thể, mình nhận thuê hết. Thứ hai nữa, là cha hãy đi xin một cái nền nhà, đầu xuân mình xây nhà lại đi”.

Nhà họ Diêu bây giờ chỉ có hai gian, muốn một phòng mới, ít nhất phải có bốn gian mới đủ nhỉ?

“Được, phải làm!”. Diêu Liên Phát vui mừng, giọng cũng to hơn hẳn, “Để cha đi xin, bọn họ nhất định phải cho mình một cái nền nhà thật tốt, ở giữa thôn, mình phải xây một cái nhà thật cao, thật lớn”.

“Không cần ở giữa thôn đâu cha, cha xin nền nhà trước thôn ấy, tốt nhất là kê bên sân phơi lớn”.

Xin nền nhà trước thôn? Vậy đâu có hay, Diêu Liên Phát thao thao bất tuyệt giảng đạo lý hồi lâu: xây nhà, phải xây trong thôn mới tốt.

“Cha, cha tin con sẽ không sai đâu, xây trước thôn, kê phía nam sân phơi ấy”.

Vài năm sau, nhà dân ai nấy đều làm sân xi măng, thu lúa mạch cũng đều bằng máy móc, sân phơi dần dần sẽ dùng làm việc khác.

–Sân phơi ấy, không dùng mấy năm cũng sẽ được Diêu Tam Tam dùng, cô muốn một cái sân lớn mấy chục mẫu, dựng lên trại nuôi cá trê, trại ương giống của mình.

Diêu Tam Tam nói xong, thò tay vào mâm bốc một miếng thịt gà, bỏ vào miệng ăn. Trương Hồng Cúc thấy thế, đánh tay cô, trách cứ:

“Anh con còn đang uống rượu ở đây đó, con gái con đứa, thò tay bốc đồ ăn, không biết mắc cỡ à!

Diêu Tam Tam rụt cổ lại cười hì hì, Dương Bắc Kinh vội nói: “Thím, đồ ăn cũng đủ rồi, gọi mấy đứa em tới ăn cơm luôn đi ạ”.

“Hai chú cháu uống rượu trước đi, mấy đứa nó đợi lát nữa ăn sau”. Trương Hồng Cúc vội vàng nói. Quy củ nông thôn vùng Tô Bắc Lỗ Nam, khách tới nhà, đàn ông uống rượu thì đàn bà con gái không được lên bàn.

(*)Tô Bắc: Bắc Giang Tô, vùng đồng bằng rộng lớn với nhiều sông ngòi kênh rạch

Lỗ Nam: Là một khái niệm địa lý, chỉ Sơn Đông của khu vực phía Nam, phía đông của vùng biển Hoàng Hải, phía bắc của núi Thái Sơn, phía nam của Bắc Giang Tô, phía tây đến tỉnh Hà Nam. Nguồn: DĐLQĐ

“Thím, con còn là người ngoài sao?”. Dương Bắc Kinh cười đẩy Diêu Tam Tam. “Tam Tam, em đi gọi chị hai chị ba, Tiểu Tứ nữa, tất cả đều tới ăn đi”.

“Dạ được”. Bây giờ Diêu Tam Tam cảm thấy, đàn bà con gái không được lên bàn uống rượu, hoàn toàn là cái quy củ rắm chó, hướng chỉ người tới là Dương Bắc Kinh. Cô gọi Diêu Tiểu Đông đang nấu cháo trong bếp một tiếng:

“Chị hai, mau ra ăn cơm đi, anh rể thương tiếc chị, sợ chị đói đây nè!”.

–Truyện được edit bởi Mèo Mạnh Mẽ và đăng tải duy nhất tại diendan .com, những nơi khác đều chỉ là ăn cắp–

Cuộc sống nhà họ Diêu trước mắt rất phát đạt, vì thế cuối năm này, không khí trong nhà rất tốt, còn có liên tiếp hai người đến làm mai cho Diêu Tiểu Cải, cả hai đều muốn ở rể.

Diêu Tiểu Cải từ chối ngay không cần nghĩ ngợi.

Diêu Liên Phát muốn nói, điều kiện của hai người kia đều rất tốt, là con nhà nhiều anh em, nghèo khó, tính tình đứng đắn có thể tin tưởng. Bây giờ cuộc sống nhà họ Diêu đã tốt hơn nhiều, khoản tiền thu vào kia khiến người ta chú ý, lại truyền ra tin đầu xuân tính xây nhà mới, tự nhiên cũng có thể dẫn tới những cậu trai có điều kiện tốt.

Diêu Tiểu Cải hoàn toàn không nghe mấy ý này của ông, lý do cô từ chối cũng thật tuyệt – ai có thời gian rảnh rỗi như vậy chứ, con rất bận.

“Cha, cha đừng bận tâm tới. Sau này nếu con muốn tìm đối tượng, con nhất định không xem mắt, con phải tự chọn, là người quen thuộc, mọi mặt đều phù hợp”.

Diêu Tiểu Cải đã nói thế, Diêu Liên Phát cũng không tiện can thiệp nữa, đứa con gái thứ hai bây giờ cũng càng lúc càng cứng cỏi, Diêu Liên Phát cảm thấy không làm chủ được, liền để mặc cô thôi. Với lại trước mắt ông cũng rất bận, ông phải liên lạc chuyện thuê ao cá cho Tam Tam, xin thôn cấp nền nhà, ngoài ra, còn có một chuyện quan trọng hơn, là chuyện vui của Diêu Tiểu Đông.

Qua năm nay Diêu Tiểu Đông hai mươi tuổi, đã đến tuổi kết hôn. Mười bảy tuổi đính hôn với Dương Bắc Kinh, bây giờ cũng nên tính toán chuyện cưới xin rồi. Lúc uống rượu, Dương Bắc Kinh đã đề nghị với Diêu Liên Phát, Diêu Liên Phát vừa nghe liền đồng ý ngay.

“Nhà con chọn ngày đi, chuyện này để nhà con làm chủ”.

“VẬY con sẽ về bàn bạc với anh cả một chút, rồi quyết định ngày tháng!”. Dương Bắc Kinh mỉm cười, có vẻ rất bình tĩnh, thật ra thì dưới mặt bàn, hai tay đã hưng phấn đến nỗi nắm chặt thành quả đấm.

Thật tốt quá, rốt cuộc anh cũng có thể lấy được vợ về nhà rồi!

Đính hôn hai ba năm, chuyện hôn nhân này cũng nên kết trái. Mấy năm nay, cửa nhà họ Diêu đã bị Dương Bắc Kinh giẫm đến hư rồi. D đàn lee quý đoan. Đều nói con rể là một nửa con trai, giờ đây Diêu Liên Phát cũng rất coi trọng Dương Bắc Kinh, từ lâu đã coi anh là người trong nhà, rất nhiều việc đều chịu nghe ý kiến của anh.

Riêng Dương Bắc Kinh, từ lâu đã không còn cha mẹ, cũng tình nguyện gần gũi cha mẹ vợ, đến nay, địa vị của anh trong nhà họ Diêu đã trở nên rất quan trọng!

“Con rể cũng là một nửa con trai, chờ mai một chúng ta già, còn phải trông cậy vào con, nếu thật sự có thể nhường một đứa con cho nó theo họ Diêu, thì chú cũng sẽ theo ý mấy đứa em con, đứa nào muốn ở thì ở, không muốn ở, thì cứ gả đi, chú cũng đã nghĩ thông, tụi nó sẽ không để chú thiếu ăn thiếu uống..., còn có một đứa cháu trai họ Diêu, thì chú còn bận tâm nhiều như vậy làm gì?”.

Bữa rượu nhỏ này của cha vợ, càng uống càng vui, Diêu Liên Phát uống đến say, Dương Bắc Kinh hiển nhiên cũng thấy hơi say, Diêu Tiểu Đông thấy anh uống rượu, liền không chịu để anh chạy xe về một mình.

“Không sao đâu, anh uống không nhiều lắm, chút xíu là đến nhà rồi”.

“Không được, anh nhìn anh kia, mặt mày đỏ gay rồi, chạy xe nguy hiểm lắm!”.

Diêu Tiểu Đông bưng nước đến cho Dương Bắc Kinh rửa mặt giải rượu, Dương Bắc Kinh tựa hồ vào đầu giường, cứ nhìn Diêu Tiểu Đông mà cười mãi. Diêu Tiểu Đông dùng khăn lông nóng lau mặt cho anh, anh liền ngoan ngoãn để cô lau, sau đó đưa tay, bắt được đôi tay cô, áp vào mặt mình, cúi đầu cười.

“VỢ ƠI, mình sắp cưới rồi. VỢ ƠI, thật là tốt, anh sắp cưới vợ rồi”.

“NÓI GÌ THẾ KHÔNG BIẾT, TÊN SAY NGỐC NÀY”. Diêu Tiểu Đông đỏ bừng cả mặt, vội vàng xoay mặt nhìn ra cửa, chỉ sợ em cô đi vào nghe thấy.

“AI LÀ TÊN SAY NGỐC CHỨ! ANH MỚI UỐNG CÓ MẤY LY THÔI. ANH LÀ ĐANG VUI MỪNG”.

Diêu Tiểu Đông cầm khăn lông, muốn tránh khỏi tay anh, nào ngờ Dương Bắc Kinh lại bắt được cô, hơi dùng sức, liền kéo cô qua, ghé vào ngực anh. Dương Bắc Kinh dang tay, ôm ghì cô vào lòng, vuốt mái tóc mềm mại của cô, thì thầm.

“VỢ NÀY, CHỜ CƯỚI NHAU RỒI, HAI ĐỨA MÌNH MỖI NGÀY ĐỀU ĐƯỢC Ở CÙNG MỘT CHỖ”.

“Aiz... ANH BUÔNG EM RA ĐI, MẤY ĐỨA NÓ VÀO BÂY GIỜ...”.

“MẤY ĐỨA NHÓC ẤY HẢ? ĐỨA NÀO CŨNG TINH RANH NHƯ QUỲ ẤY, TỤI NÓ KHÔNG THÈM VÀO ĐÂU!”.

Dương Bắc Kinh ôm cô gái mình yêu, bốn mắt nhìn nhau, không nhìn được liền kề lại gần, khe khẽ hôn lên mặt cô một cái. Nhìn gương mặt đỏ ửng của Diêu Tiểu Đông, anh chợt thất bại ngã ra giường, nhỏ giọng thì thầm:

“PHẢI CHI HÔM NAY MÌNH CƯỚI THÌ TỐT BIẾT MẤY...”.

Diêu Tiểu Đông đỏ mặt, tay chân luống cuống sửa sang tóc tai, thu dọn thau nước bưng ra ngoài, vừa ra khỏi cửa, đã thấy Diêu Tam Tam đứng bên ngoài, nháy mắt mờ ám với cô.

“Say rồi hả?”.

“Ai biết, mà uống cũng hơi nhiều”.

“Em chỉ chị cách giải rượu cực hay nè”.

Diêu Tiểu Đông ngây thơ đi theo hỏi: “Cách gì thế?”.

“Chị đi múc một thau nước lạnh, tạt lên đầu anh rử một cái, bảo đảm ảnh tỉnh liền lập tức”. Diêu Tam Tam nói xong thì cười khúc khích, xoay người bỏ chạy.

“Chị hai, anh rử uống nhiều quá rồi hả?”. Diêu Tiểu Cải ló đầu tới hỏi.

“Dù sao cũng có uống, không dám để ảnh chạy xe”.

“Nhà mình có hai gian thôi, cũng không thể giữ ảnh lại một đêm được”. Diêu Tiểu Cải chớp chớp mắt, “Nếu không, để ảnh ở trong chuồng dê một đêm nhé?”.

“Ha ha ha... chị ba, chị cũng không phúc hậu gì hơn em đâu”. Diêu Tam Tam đứng cách đó mấy bước, cười đến đau cả bụng.

“Ai nói? Chị hiền hậu hơn em nhiều”. Diêu Tiểu Cải nghiêm trang nói, “Chị hai, gọi anh rử dậy đi, em đưa ảnh về nhà cho”.

Diêu Tiểu Cải nói đoạn, bước tới bên xe máy của Dương Bắc Kinh, đẩy xe một cách phong độ, leo lên, có vẻ rất thành thạo.

“Chị ba, chị biết chạy xe hả?”. Diêu Tam Tam kinh ngạc.

“Biết, có người dạy chị rồi”.

“Nhưng... nhưng mà là xe máy đàn ông chạy, chứ không phải xe đạp đâu, lại chở thêm anh rử nữa, chị chạy được hả?”.

“Yên tâm đi, nếu không thì làm sao? Để ảnh ngấn ngơ trong chuồng dê thật hả?”.

Dương Bắc Kinh thật ra cũng không có uống đến say, chỉ uống có mấy ly, cũng chưa đến mức say. Anh đứng dậy ra khỏi phòng, liền nhìn thấy Diêu Tiểu Cải đang ngồi trên xe, lưu loát khởi động, anh cũng sợ hết hồn.

“Tiểu Cải, mau xuống đây. Anh không sao, anh tự đi được”.

“Đi thôi, em đưa anh về, bằng không nhất định tối nay chị hai em sẽ lo lắng ngủ không yên”.

Dương Bắc Kinh sững sốt hồi lâu, Diêu Tiểu Cải lại cười xe, vũng vàng ra khỏi cổng. Trương Hồng Cúc đuổi theo ra, khiển trách:

“Tiểu Cải, mày đi xuống cho mẹ! Mày cũng dám chạy xe máy hả? Đừng có làm mẹ sợ”.

“Chẳng qua chỉ là lái xe máy thôi mà, con biết lái thật mà. Lúc ở trại thủy sản, con đã lái rồi, còn chở người ta nữa đó, con lái tốt lắm đấy”.

Cuối cùng, Dương Bắc Kinh bất đắc dĩ ngồi lên xe, để Diêu Tiểu Cải chở đi. Vừa đi, Dương Bắc Kinh vừa âm thầm thề, mai một tuyệt đối không thể uống rượu ở nhà họ Diêu, nếu không mấy đứa nhóc này...

Về phần Diêu Tam Tam, cô thất thần nhìn Diêu Tiểu Cải vũng vàng chạy xe đi, trong lòng không nhịn được mà nghĩ:

Ai dạy chị ba lái xe gắn máy nhỉ?

64. Chương 59: Cô Dâu

65. Chương 59: Cô Dâu

Edit: Mèo Mạnh Mẽ

Dương Bắc Kinh bên kia rất nhanh đã chọn xong ngày cưới, ngày mồng chín tháng tư âm lịch, anh cả Dương đặc biệt tìm người chọn ngày lành đại cát đại lợi. Mồng chín tháng tư, xuân về hoa nở, quả nhiên là ngày lành. Ngày cưới đã định, nhà họ Dương liền vội vàng trang hoàng phòng tân hôn, nhà họ Diêu hiển nhiên cũng phải chuẩn bị một ít đồ cưới.

Trước khi kết hôn, theo phong tục thì phải “trao đại khái”, tức là phải đưa phần sính lễ lớn nhất, cũng như nhiều nơi gọi là “Đại sính”, “Quá đại lễ”.... Tục lệ này vô cùng quan trọng, Dương Bắc Kinh, người làm mai và người lớn trong nhà cùng tới nhà họ Diêu, đốt một dây pháo lớn, mang tặng bốn loại lễ là gà, cá, thịt, rượu, cho Diêu Tiểu Đông mấy bộ quần áo, giày vớ, quan trọng nhất là lễ hỏi bốn ngàn tệ. Để cho may mắn, số tiền ấy đã được lấy bớt một tệ, trong bao lì xì chỉ có ba ngàn chín trăm chín mươi chín tệ – ý là tam sinh trường cửu(*).

#Mèo: Mấy cái lễ này mình không thể viết hóa nổi, đành edit tầm tầm méo mó như này vậy, mấy nàng đọc thông cảm ^^!

(*)Tam sinh trường cửu: Đại loại là tình cảm bền chặt đến ba kiếp.

Nhà họ Diêu cũng muốn làm long trọng một chút, Diêu Liên Phát làm hai bàn tiệc, mời người lớn trong nhà và bà con họ hàng. Diêu lão gia và Diêu lão nữ, vợ chồng chú hai Diêu, vợ chồng chú ba Diêu. Đây chính là cơ hội để Dương Bắc Kinh chính thức ra mắt người lớn và họ hàng thân thích nhà họ Diêu.

Lúc Diêu lão nữ tới, vẻ mặt không rõ là gì, có lẽ là muốn biểu hiện vẻ hiền từ thân thiết, lại muốn tiếp tục giữ dáng vẻ thanh cao nghiêm nghị, nói hiền từ thì không giống hiền từ, mà nói dè dặt lại càng không giống dè dặt, nói chung là khó chịu.

Mà nói gì thì bốn chị em cũng không ai để ý tới, tất cả mọi người đều rất bận, ai lại đi nhìn bà chăm chăm? Thím hai Diêu trông vẫn như cũ, có chút thô lỗ có chút sững sờ, thím ba Diêu lại phát huy hết khả năng khéo ăn khéo nói, lôi kéo Trương Hồng Cúc giả vờ thân thiết, nói một lát thì nói đến chuyện tiền mừng.

“Chị dâu, chị xem chị càng ngày càng sung sướng, một năm kiếm được chừng đó tiền, người ta lại cho lễ hỏi Tiểu Đông đến bốn ngàn, thật là tứ tứ như ý. Chừng ấy tiền, đừng nói nhà chị muốn xây nhà lớn, em thấy có xây nhà lầu đi chẳng nữa thì cũng đủ”.

“Lầu gì chứ, thím nói quá. Cha Tiểu Đông mới xin thôn cấp cho cái nền nhà, cho cái nền sáu gian, tôi chỉ tính xây cái nhà ngói thôi”. Trương Hồng Cúc nói.

“Nhà sáu gian?”. Thím hai Diêu bên cạnh kêu lên, “Bây giờ trong thôn cũng cho nhà chị mặt mũi quá, người ta đều là bốn gian, quả nhiên có tiền có khác. Mai mốt để Tiểu Cải ở nhà, cả gia đình lớn ở cũng còn rộng”.

“Cái gì mà mặt mũi, còn không phải tại nhà tôi đông miệng ăn sao”. Trương Hồng Cúc nói, “lễ hỏi đại khái của Tiểu Đông, tôi với anh cả thím đã bàn rồi, cho nó đem đi hết. Chồng nó được như ngày nay cũng không phải dễ dàng gì, bây giờ chúng tôi đã đủ tiền xây nhà, tiền đó cho nó đi, vợ chồng son ổn định cuộc sống dễ dàng hơn. Tôi còn tính cho nó ít đồ cưới đấy”.

Giọng điệu này, lại có mấy phần “tài đại khí thô”. Mặc dù Trương Hồng Cúc bây giờ tài vẫn chưa tính là bao, nhưng khí thế càng lúc càng lớn. Lễ hỏi của Diêu Tiểu Đông, lúc kết hôn đều cho cô mang theo hết, đây một mặt là Diêu Liên Phát coi trọng Dương Bắc Kinh, mặt khác, cũng thật là vì kính tế trong nhà nay đã rộng rãi.

(*)Tài đại khí thô: Có tiền trong tay thì mạnh miệng hơn.

Trương Hồng Cúc nói xong, dẫn hai người vào phòng con gái, trong phòng toàn là bông vải, chất đồng thật nhiều thật cao, đây là chuẩn bị làm chăn cưới cho Tiểu Đông. Trương Hồng Cúc giới thiệu: “Tôi chuẩn bị chăn cho nó trước, Tam Tam mua vỏ chăn và bông tốt nhất ở Niệm Thành cho nó. Chỗ mình cũng nhỏ, máy may, xe đạp, tủ áo này kia thì đến trước ngày cưới lại đặt mua chỗ khác”.

“Lẽ hỏi cô cho nó đem hết đi hả? Cô còn muốn cho nó của hồi môn? Còn mua nhiều đồ như vậy?”. Diêu lão nãi thật sự không nhịn nổi, trừng to mắt, nói Trương Hồng Cúc, “Mẹ Tiểu Đông, đây chính là tiền của nhà họ Diêu ta, Tiểu Đông nó là con gái, gả đi thì nó đã là người nhà họ Dương rồi, cô cho nó bao nhiêu tiền thì cũng đều là của nhà người khác, cô phải tính toán phân chia cho rõ. Dù cho bây giờ nhà cô có được ít tiền, cô cũng không thể phá của như vậy”.

“Lẽ hỏi vốn là do nhà họ Dương cho, còn chuyện của hồi môn, nhà con chỉ có bốn đứa con gái đó mà thôi, tiền là do con gái kiếm, con tiêu vào người con gái, thì có gì không đúng?”. Những năm gần đây, Trương Hồng Cúc hiếm được một lần cứng rắn trước mặt Diêu lão nãi, bà liếc nhìn Diêu lão nãi, thấy bức tức trong lòng, “Con cho con gái của hồi môn, thì sao lại nói là phá của? Số mệnh con chính là bốn đứa con gái đó, làm ra tiền không cho con gái thì cho ai?”.

Diêu lão nãi cứng họng, hồi lâu không nói được gì, hằm hừ ngoe nguẩy bỏ ra. Diêu lão nãi ra ngoài đi một vòng, nhìn thấy Diêu Liên Phát cầm hai gói thuốc lá từ bên ngoài đi vào, liền kéo ông lại.

“Thằng cả, mày lại đây, mẹ có chuyện nói với mày”.

Diêu Liên Phát nhìn thuốc lá trong tay, nói: “Mẹ, mẹ có chuyện gì đợi lát nữa hãy nói, con mắc mua thuốc đãi khách rồi!”.

“Tao nói có mấy câu thôi, cũng làm chậm trễ mày nữa sao?”. Diêu lão nãi trợn mắt, mắng Diêu Liên Phát, “Trong mắt mày không có người mẹ này nữa rồi hả? Tao nuôi mày uống công phải không?”.

“Mẹ, mẹ coi con còn một đồng khách đây kìa...”. Diêu Liên Phát bất đắc dĩ thở dài, “Có chuyện gì mẹ nói đi”.

Diêu lão nãi kéo Diêu Liên Phát đến chỗ chuồng dê, nhìn thấy xung quanh không có ai, liền hằm hừ hỏi: “Tao nghe nói mày cho con Tiểu Đông không ít của hồi môn, còn cho nó giữ lễ hỏi hả?”.

“Đúng vậy”. Diêu Liên Phát nói, “Cũng không có gì nhiều, chỉ là mấy thứ của hồi môn bình thường ở quê thôi. Còn lễ hỏi, chồng nó không cha không mẹ, một mình lập nghiệp, cũng không dễ dàng. Với lại bình thường nhà người ta cũng cho theo thôi mà?”.

“Nhưng mà trên dưới mấy ngàn tệ...!”. Diêu lão nãi hỏn hển nói, “Thằng cả, mày họ Diêu, nó gả ra ngoài họ Dương. Trong tay mày có được ít tiền, nhưng mày không thể quên cội nguồn, mày nhìn lại nhà thằng hai coi, ba đứa con trai, cũng chỉ có cái nhà bốn gian, ba đứa con trai cũng chưa có sắp xếp gì, nhà thằng ba cũng không giàu có. Trong tay mày có tiền, chẳng phải mày nên giúp đỡ một chút sao? Cả này, tết này Đại Văn nó cũng mười chín rồi, nhưng nó là cháu trai trưởng của chúng ta đấy, giờ nó cũng nên xem mặt cưới vợ rồi, mày không có con trai, nhưng nó là cháu ruột của mày, mày không tính lo cho nó sao?”.

“Mẹ, nếu thằng hai nó thật sự khó khăn, tự nó sẽ đến nói với con, con có thể giúp thì nhất định sẽ giúp”. Diêu Liên Phát do dự nói, “Đại Văn là cháu ruột con, sao con có thể không thương nó chứ?”.

“Cần phải đợi nó tự nói với mày hả? Tao nói với mày cũng vậy thôi”. Diêu lão nãi mạnh mẽ nói, “Mày để tiền của hồi môn cho Tiểu Đông lại dành cho Đại Văn đính hôn dùng. Đó là cháu trưởng của chúng ta đó! Thân mày không có con trai, sao mày không biết che chở cho mấy trụ cột nhà họ Diêu hả?”.

Trái một câu “không có con trai”, phải một câu “không có con trai”, rốt cuộc Diêu Liên Phát cũng giận, cuối cùng ông cũng cảm nhận được cảm giác uất ức của Trương Hồng Cúc.

“Mẹ, con cũng muốn giúp lắm, nhưng con với mẹ Tiểu Đông, trông trọt cả năm nay, tổng cộng bán được có một ngàn tệ thôi”. Diêu Liên Phát thở dài, “Mẹ chỉ nhìn thấy nhà con kiếm được mấy đồng, nhưng trong đó có bao nhiêu là do con kiếm? Mấy chị em nó tự kiếm tiền, mẹ kêu con cứng rắn đem đi cho Đại Văn tiêu? Con dựa vào cái gì chứ?”.

“Dựa vào cái gì? Đại Văn là cháu đích tôn của chúng ta, là hương khói đời sau của nhà họ Diêu ta, mày không cho nó, mày đem tiền đi cung phụng cho nhà khác họ hết, mày làm như vậy coi được sao?”.

“Bà nội, Đại Văn rồi tới Nhị Văn, xong rồi còn Tam Văn với Trạ Tử nữa, đều cần phải dùng tiền mấy chị em con làm ra để nuôi có phải hay không? Nội cứ đem mấy đứa cháu gái bán phứt đi, xây nhà cho cháu trai được không?”. Diêu Tiểu Cầm đột nhiên chui ra từ chuồng dê, tức giận nói với Diêu lão nãi.

Hôm nay nhà đông khách khứa, trong nhà có mẹ với chị hai bận rộn, cô liền tranh thủ núp vào chuồng dê hí hoáy lo mấy con dê mới đẻ, ai ngờ lại nghe được màn kịch như vậy! Diêu Tiểu Cải tức đến nghẹn thở!

“Còn nữa cha à, cha trông cậy vào ai để dưỡng lão đây? Cháu trai dưỡng lão cho cha à? Tiền là chị em con kiếm, dầu cho chú hai chú ba có khó khăn, muốn mượn tiền thì cũng phải là họ tự mở miệng, đâu đến lượt người khác lo giùm, chớ nói chi là muốn lấy không không trả, tiền của ai cũng không phải là tự nhiên gió thổi tới cho”.

Diêu lão nãi tức đến nổi gương mặt già nua tím như quả cà, ngoảnh mặt bỏ ra ngoài, vừa đi vừa mắng Diêu Liên Phát”

“Mày là cái đồ hèn nhát, cái nhà của mày bây giờ, để cho mấy con quỷ nhỏ này giương nanh múa vuốt rồi hả? Mày không làm chủ được hả? Mày đi chết đi”.

Diêu Tiểu Cải nhìn bóng lưng Diêu lão nãi bỏ đi, khẽ nhếch môi: “Cha, con thấy coi bộ cha là do bà nội nhật được đó”.

“Mẹ mày, tránh chỗ khác”. Diêu Liên Phát mắng Diêu Tiểu Cải một tiếng, cầm thuốc lá trở vào nhà. Hai bên đều không được hòa thuận, tâm trạng Diêu Liên Phát thực sự không tốt chút nào.

Diêu Tiểu Cải lặng lẽ kể lại chuyện này cho Diêu Tam Tam nghe, Tam Tam vừa nghe đã thấy tức giận, họ cho chị hai ít của hồi môn, Diêu lão nãi liền muốn đến chặn ngang. Diễn đàn lê quý đoan. Như đã nói qua, mấy năm nay, chị hai vất vả khổ sở, nói là của hồi môn trong nhà, chứ thật ra số tiền kia còn không phải do chính chị ấy kiếm ra hay sao? Cái giá mà chị ấy phải trả cho nhà này, đâu chỉ bằng số của hồi môn nọ?

“Mai mốt tiền của mình, thật sự không thể giao vào tay cha, tính tình cha như thế, nói không chừng nóng lên, liền móc tiền cho bà nội hết”. Diêu Tam Tam nói xong bật cười.

“Em còn cười nữa, chị tức muốn chết đây nè”.

“Tức gì mà tức, chị còn chưa quen nữa sao?”.

Sợ Diêu Tiểu Đông biết được sẽ tức giận, Diêu Tiểu Cải với Tam Tam không nhắc tới chuyện này trước mặt cô. Ngày “trao đại khái” của Diêu Tiểu Đông làm rất náo nhiệt, sau đó mấy chị em vừa bận việc nhà, vừa bắt đầu chuẩn bị đồ cưới cho chị hai. Mặc dù trong tay họ có tiền, nhưng cũng không tiêu xài xa xỉ, chỉ cố gắng chọn cho chị hai những thứ tốt vừa ý, nhưng nếu đem so với trong thôn thì cũng được coi là một khoản hồi môn rất ra dáng rồi.

–Truyện được edit bởi Mèo Mạnh Mẽ và chỉ được đăng tải duy nhất tại diendan .com, những nơi khác đều là ăn cắp–

“Chị ba, cách ấp trứng cá chị học xong chưa? Học xong thì năm nay mình ấp cá trê thử đi”.

“Vây thì thử”. Diêu Tiểu Cải nói, “Dù sao thì một năm nay, chị cũng ấp trứng cá đến quen tay rồi, kĩ thuật bên trong không làm khó chị được. Nếu không thì sao ông chủ trang trại lại trả chị hai trăm tám chục tệ chứ? Mấy người làm việc lật vật, ông ấy chỉ trả hai trăm tư thôi. Chị nghĩ, ươm giống cá trê cũng giống cá bột thôi, đợi trời ấm áp tí thì mình làm thử”.

Nếu Diêu Tiểu Đông phải gả đi, thì chuyện trong nhà cũng nên sắp xếp lại. Diêu Tiểu Cải quyết định năm nay không đến trại thủy sản nữa, ở nhà nuôi heo nuôi dê, giúp Diêu Tam Tam nuôi và ươm giống cá trê.

Phía nam thôn kề bên đập nước, một dãy hai mươi ao cá, đều đã được đào từ mấy năm nay. Bây giờ Diêu Tam Tam đã thuê sáu ao, Diêu Liên Phát đi liên hệ với thôn, lại thuận lợi thuê thêm sáu ao nữa.

Lần này, cô đã có mười hai ao cá rồi.

Diêu Tam Tam vốn định thuê nhiều hơn, tốt nhất là thuê hết. Nhưng cô nuôi cá trê kiếm ra tiền như thế, người trong thôn nhìn thấy mà thèm, không ít người cũng muốn nuôi. Ao cá vốn không có ai muốn thuê, bây giờ lại trở thành miếng mồi ngon, không chỉ có người tranh nhau nhận thuê, mà còn có vài nhà nói muốn nuôi cá trê.

“Mấy người này, thấy lợi là nhào vô, toàn là thấy mình làm ra tiền thôi, sao không nhìn coi chúng ta đã cực khổ bao nhiêu? Mình đã tìm kiếm đầu mối biết bao nhiêu năm trời!”. Diêu Tiểu Cải nói thâm.

“Thuê ao nuôi cá trê, đâu có dễ dàng vậy! D, đ.lq đ. Dù sao mình cũng đã thu mua cá trê hơn mấy năm, bây giờ họ bắt đầu thu thì cũng không thu được bao nhiêu. Mình còn có một ao cá trê nữa, đầu xuân là có thể sinh đầy cá trê con”. Diêu Tam Tam nói, “Chị ba, vừa hay chị có thể làm ra cá trê con, nếu không riêng gì nhà mình nuôi, thì nhất định sẽ có người mua”.

“Chị nhất định có thể làm được!”. Diêu Tiểu Cải rất có lòng tin.

Bên này hai chị em đang nghĩ muốn ương giống cá trê, bên kia Diêu Liên Phát cũng bắt tay vào xây nhà, nhà ngói sáu gian, Diêu Tam Tam cố ý dặn dò, xây mấy ao xi măng trong sân gần tường rào, vài cái nhỏ, chừng ba thước vuông, thêm vài cái lớn, cứ tùy theo diện tích sân, mà xây càng lớn càng tốt.

Vừa qua tết, Diêu Liên Phát liền bắt tay vào xây nhà mới, nhân công vật liệu đều đã được chuẩn bị, trước khi Diêu Tiểu Đông gả đi, ngôi nhà mới của họ đã được dọn dẹp sẵn sàng. Nhưng do mới vừa trát vôi, trong nhà toàn là mùi nước sơn, người nhà bây giờ chưa thể vào ở nên Diêu Tiểu Đông vẫn gả ra từ nhà cũ.

Mồng sáu tháng tư, Dương Bắc Kinh tới “trao áo”, tức là đem đồ cưới đến cho Diêu Tiểu Đông. Đồ cưới đồ thẩm kiểu Trung Quốc cổ điển, là do Dương Bắc Kinh và Diêu Tiểu Đông đặc biệt vào thành phố đặt may, trang nhã sang trọng, vừa hợp người lại vừa xinh đẹp. Buổi chiều ngày mồng tám tháng tư, cổng nhà họ Diêu vang dội tiếng chiêng trống náo nhiệt, bạn bè thân thích, hàng xóm láng giềng, nghe được tiếng chiêng trống thì biết rằng nhà họ Diêu gả con, rất nhiều người chạy tới đưa quà cưới.

Tới đưa quà cưới, theo lệ thường thì đa phần là khách nữ, Diêu Tiểu Đông trốn trong phòng, các em cô bao gồm cả Tiểu Tứ, đều đứng đón khách ngoài cổng. Quà cưới ở địa phương theo thông tục là mấy gói bánh rán (một loại điểm tâm làm từ bột mì và đường trắng), còn có tiền mừng. Nếu là người có quan hệ thân thiết thì còn có thể tặng áo gối, khăn lông các thứ, Diêu Tiểu Cải và Tiểu Tứ phụ trách nhận bánh rán, Diêu Tam Tam phải ghi sổ sách, hôm ấy náo nhiệt đến tận khuya.

Thế mà đêm ấy mấy chị em vẫn không ngủ được, ngày mai chị hai phải gả đi rồi, mai mốt không thể ở chung mỗi ngày, nghĩ tới lại có chút không nỡ. Mấy chị em nhỏ giọng trò chuyện.

“Ây da, bữa nay em mệt muốn chết đi được”. Diêu Tam Tam xoay xoay xai, xoa xoa tay, “Chị hai, tại sao chị lấy chồng, mà người mệt lại là tụi em vậy chứ?”.

Lúc đãi khách nhận quà cưới, bình thường đều là em gái, chị dâu gì đó của cô dâu. Diêu Tiểu Cải lấy chồng, tất nhiên việc này phải do các cô làm thôi.

“Chị hai lấy chồng, ba chúng ta đãi khách, chờ chị ba lấy chồng, em với chị tư đãi khách”. Tiểu Tứ xòe ngón tay đếm, “Ôi, chờ chị tư lấy chồng, chỉ còn mình em tiếp khách, như vậy thì bận bịu nhiều việc dữ lắm”.

Con nhóc này, lo xa như vậy? Diêu Tam Tam cố ý trêu nó, “Ôi ôi, vậy chờ đến khi em lớn lên đi lấy chồng, thì chẳng còn ai tiếp khách giúp em nữa đâu”.

Cứ tưởng Tiểu Tứ sẽ xấu hổ, ai ngờ Tiểu Tứ mới bước sang tuổi mười hai ngồi dậy, gật gật cái đầu nhỏ, nói: “Ừ, vậy thì em không lấy chồng nữa, khỏi phải mệt mỏi”.

Ba người lớn vừa nghe, đều bật cười khúc khích.

Nửa đêm mới ngủ, mới canh năm đã bị kêu dậy, Diêu Tiểu Đông được ba đưa em hí hoáy trang điểm, đánh phấn, đánh má hồng, rồi tô son môi lên, lập tức trở thành cô dâu rực rỡ.

Diêu Tiểu Cải chải tóc chị hai thành một búi trên đầu, mấy đứa em cũng vây quanh chị hai tết tóc, tết thật nhiều bím tóc nhỏ, nói không chừng phải đến một hai trăm bím tóc. Sau đó chia số tóc đã tết ra làm bốn, quấn lên đầu thành hình con bướm, ở giữa cài một đóa hoa lụa xinh xắn, trên đóa hoa lụa là những chuỗi hạt nhỏ, lắc lư nhẹ nhẹ theo mỗi động tác của Diêu Tiểu Đông.

“Sao nào? Em thiết kế kiểu này có đẹp không chứ?”. Diêu Tam Tam không ngừng đắc ý.

“Đẹp lắm, có điều tối nay anh rể tháo mấy bím tóc này chắc hơi mệt”. Diêu Tiểu Cải cười.

“Có gì đâu, vợ chồng son từ từ mà tháo, không cần nóng nảy. Đúng không chị hai?”.

Đáp lại là nụ cười ngọt ngào hạnh phúc của Diêu Tiểu Đông, khuôn mặt được tôn bật lên bởi bộ áo cưới đỏ, trắng nõn hồng hào, cứ như có thể véo ra nước.

Bà ba bưng một tô trứng rán tới, kêu Diêu Tiểu Đông và ba đứa em tới ăn.

“Cái này kêu bằng bữa cơm phân chia, ăn cơm này, là chia thành hai nhà, sau này chị hai về nhà sẽ là thân thích”.

Diêu Tam Tam vốn vui vẻ cầm đĩa tính ăn, nghe nói xong, liền đặt đĩa xuống: “Con không ăn đâu, con với chị hai, mãi mãi không chia nhà”.

“Đúng, không chia lia”. Diêu Tiểu Cải cũng không ăn. Tiểu Tứ đảo đảo mắt, cười hì hì, nói: “VẬY con cũng không ăn, con chờ bụng, đến nhà ăn rể ăn”.

Mấy người phụ nữ trong phòng cười ầm lên, không thể làm gì khác hơn là bảo Diêu Tiểu Đông: “VẬY con ăn đi, ăn lót dạ, cô dâu không thể để bụng đói xuất giá được”.

Trong tiếng pháo thúc giục, Dương Bắc Kinh bước vào nhà, trên người là tây trang phẳng phiu màu lam, cà vạt kẻ sọc hồng, áo sơ mi trắng tinh, lịch sự tuấn tú, vừa chín chắn lại vừa đẹp trai, quả thật phải dùng đến “ngọc thụ lâm phong” để hình dung.

Dương Bắc Kinh vừa vào nhà, liền không còn nhìn thấy ai khác nữa, chỉ lo nhìn cô dâu của anh thôi, cái này không trách anh được, cô dâu nhà anh hôm nay thật sự quá đẹp.

Diêu Tiểu Đông không có anh em trai công cô xuất giá, lúc Dương Bắc Kinh tiến vào, mấy cô mấy thím đang bàn xem phải làm sao, có người nói, kêu Diêu Đại Văn đến công, có người nói, kêu Diêu Liên Phát công cũng được. Dương Bắc Kinh nghe vậy, khom lưng một cái, liền bế Diêu Tiểu Đông ra cửa.

Kể từ hôm nay trở đi, đây đã là vợ anh, muốn công thì để anh công, muốn ôm thì để anh ôm. Dương Bắc Kinh bế Diêu Tiểu Đông, bước ra cổng giữa tiếng khen ngợi ào ào của người cả sân, Diêu Tiểu Đông xấu hổ giấu mặt vào ngực anh, nào dám ngẩng đầu lên! Dương Bắc Kinh vững vàng bế cô dâu, định ngồi vào xe rước dâu của nhà họ Dương.

“Thả xuống thả xuống, tính ôm cô dâu bỏ chạy à! Để Tiểu Đông dập đầu quỳ lạy cha mẹ nó đã”. Bà ba ngăn anh lại.

Cô dâu xuất giá phải dập đầu lạy cha mẹ, cái dập đầu này, coi như gả ra khỏi nhà mẹ đẻ, Dương Bắc Kinh nghe vậy, liền cẩn thận thả Diêu Tiểu Đông xuống, ngay sau đó liền có người đến trải một tấm vải đỏ lên mặt đất, Diêu Liên Phát và Trương Hồng Cúc đứng trước cổng, Dương Bắc Kinh đỡ Diêu Tiểu Đông, cùng quỳ xuống với cô.

“Cha, mẹ, con đi phải đi rồi”.

“Cha, mẹ, vài hôm nữa con sẽ đưa Tiểu Đông về”.

Vợ chồng son cùng dập đầu lạy Diêu Liên Phát và Trương Hồng Cúc, đám người đứng xem náo nhiệt liền hỉ hả cười đùa, khen nhà này chọn con rể thật không tệ, dập đầu lạy theo cô dâu, kêu cha mẹ ngọt quá, ăn nói cũng đàng hoàng lễ phép.

Trương Hồng Cúc không biết sao mà thấy cay cay khóe mắt, nhìn Dương Bắc Kinh bế con gái lên xe. Phía sau là mấy chiếc xe kéo đồ cưới, trong mắt toàn là màu đỏ vui mừng, ba đứa em gái cũng theo lên xe, các cô là dâu phụ, phải theo tiền chị hai về nhà chồng.

Một tràng tiếng pháo thật dài vang lên, đoàn xe từ từ rời khỏi thôn Thổ Cầu. Con gái lớn nhà họ Diêu, đã thuận lợi vui vẻ xuất giá.

#Mèo: Chuẩn bị có giai lạ lên sàn, chàng là ai? Kính mời bà con đón xem hồi sau sẽ rõ a-hi-hi ~^o^~

66. Chương 60: Đùng Có Đoán Mò

67. Chương 60: Đùng Có Đoán Mò

Edit: Mèo Mạnh Mẽ

Theo phong tục địa phương thì bốn ngày sau đám cưới là ngày lại mặt. Hôm nay, Dương Bắc Kinh đưa Diêu Tiểu Đông trở lại từ sớm. Tính tình hai người đều chín chắn, sẽ không biểu hiện ân ái thân mật trước mặt người khác, nhưng cũng bất giác có vài động tác nhỏ ẩn ý. Diêu Tam Tam nhìn chị hai, đuôi mày khoe mắt rõ ràng không tự giác chứa đựng nụ cười ngọt ngào.

Dĩ nhiên, cặp vợ chồng anh rể và chị hai, thật sự không còn chỗ nào để người ta phải lo lắng nữa.

Con rể lại mặt sau đám cưới, thông thường phải uống vài ly, là người trong nhà cả rồi, nên cũng không chú ý lắm, Trương Hồng Cúc đi xào vài món ăn ngon miệng, người một nhà ngồi quanh bàn, vừa ăn vừa nói chuyện, Diêu Liên Phát vui vẻ thoải mái uống chút rượu, riêng Dương Bắc Kinh giờ đã có kinh nghiệm, tay bưng ly rượu, chỉ nói uống, chứ vẫn không thấy cạn.

“Anh rể, anh không uống rượu sao?”. Diêu Tam Tam cố ý nói.

“Anh uống đây”.

“Nhưng anh bưng ly rượu lâu rồi, anh kính rượu cha em như vậy, thành ý đâu?”.

“Tưởng lượng cha tốt, có thể uống. Còn anh nếu uống say quá, ai chở chị hai em về nhà đây?”.

Dương Bắc Kinh nói thầm trong bụng, anh mà uống say quá, không thể mang vợ về nhà thì không nói đi, mấy đứa nhóc tui em, kiêu gì mà không la hét đòi ném anh vào chuồng dê nữa chứ.

Nghe thấy có người gõ cửa bên ngoài, Tiểu Tứ liền đặt đĩa xuống, tay còn cầm chân gà chạy đi mở cửa, rất nhanh đã chạy vào với vẻ mặt thần bí, nháy nháy mắt với Diêu Tam Tam, nói với Diêu Tiểu Cải:

“Chị ba ơi, có người tìm chị kìa”.

“Tìm chị hả?”. Diêu Tiểu Cải nói, “Ai tìm chị? Sao em không kêu họ vào?”.

Diêu Tiểu Cải nói rồi đứng dậy đi ra ngoài, cô vừa đi, Tiểu Tứ liền ngoéo ngoéo ngón tay Diêu Tam Tam, Diêu Tam Tam hiểu ý, hai đứa chuồn ra ngoài như hai tên trộm.

Một chiếc xe gắn máy dựng ngoài cổng lớn, bên cạnh là một người đàn ông trẻ tuổi, vóc người không cao không thấp, mặc áo sơ mi trắng, có vẻ rất lịch sự. Diêu Tiểu Cải kinh ngạc hỏi:

“Kỹ thuật viên Lục, sao anh rảnh rồi đến đây thế?”.

Người nọ vừa thấy Diêu Tiểu Cải ra ngoài, liền cười nói: “Hôm nay anh đi ngang qua đây, có mang ít đồ cho em. Sổ ghi chép bảo bối của em vẫn còn ở chỗ anh, anh đem qua cho em luôn”.

Người này nói ngôn ngữ địa phương, nhưng khẩu âm có hơi khang khác, nếu không lắng nghe kĩ, cũng nghe không rõ. Diêu Tiểu Cải nghe vậy thì cười rạng rỡ, vội hỏi:

“Đem thứ tốt gì cho em? Em còn đang tính đi tìm anh đó”.

“Tìm anh hả? Thế sao em không đi?”.

“Gần đây bận rộn chuyện đám cưới chị hai em. Mấy ngày tới không phải sẽ ầm ập sao, em đang tính ươm giống cá trê, có điều em mò không ra thuốc trọt sản. Cá trê nhỏ, nghĩ chắc không thể dùng thuốc giống mấy chục cân cá lớn ở trại thủy sản đâu nhỉ?”. Diêu Tiểu Cải lú lo nói một hơi, sau đó vội hỏi:

“Anh đem cái gì cho em?”.

“Đem cho em ít tài liệu, có lẽ em sẽ cần dùng tới”.

Người nọ nói rồi lục tìm trong ba lô, Diêu Tam Tam và Tiểu Tứ đang vịn khung cửa nhìn ra, lúc này Diêu Tam Tam bước ra, cố ý ho khan một tiếng, nói:

“Chị ba, chị có khách hả? Sao chị không mời khách vào nhà ngồi?”.

Diêu Tiểu Cải vỗ ót, nói: “Mừng quá nên quên mất. Kỹ thuật viên Lục, mau mau vào nhà ngồi chơi”.

Lúc này Diêu Tiểu Đông cũng đi theo ra cổng lớn đón tiếp, Diêu Tiểu Cải giới thiệu: “Kỹ thuật viên Lục, đây là chị hai em, hai đứa quỷ nhỏ này, là em tư và em út của em”.

“Chào mọi người”. người nọ gật đầu với Diêu Tiểu Đông, khẽ mỉm cười nói: “Tôi là Lục Cảnh Ba, là đồng nghiệp của Tiểu Cải”.

Đồng nghiệp? Là người chị ba quen khi đi làm? Diêu Tam Tam nhìn thoáng qua chiếc xe gắn máy, không khỏi nhớ đến nghi vấn của cô lúc trước, anh chàng Lục Cảnh Ba này, không phải là người dạy chị ba lái xe gắn máy đấy chứ?”.

“Vào trong nhà ngồi đi. Tiểu Cải thật là, sao lại để đồng nghiệp đứng ngoài cửa nói chuyện thế!”. Diêu Tiểu Đông dẫn Lục Cảnh Ba vào nhà chính, Dương Bắc Kinh cũng đang đứng ở cửa, nét mặt của Tiểu Tứ mới rồi rõ ràng là có chuyện gì đó, trông Dương Bắc Kinh cũng có vẻ hiếu kỳ.

Mấy người dẫn Lục Cảnh Ba vào nhà, Diêu Liên Phát và Trương Hồng Cúc thấy một người đàn ông trẻ tuổi tới nhà, thì hơi kinh ngạc, ngay sau đó đứng dậy mời Lục Cảnh Ba ngồi xuống. Trước tiên, Lục Cảnh Ba lễ phép chào hỏi Diêu Liên Phát và Trương Hồng Cúc, đoạn nhìn lướt qua bàn rượu và thức ăn, ngượng ngùng nói:

“Con... vừa lúc đi ngang qua, tới thật không khéo, thôi con xin phép”.

“Xem con nói kìa, con tới vậy mới đúng dịp, mau mau ngồi xuống uống rượu”.

Dương Bắc Kinh vỗ vỗ Lục Cảnh Ba, kéo anh ngồi xuống, Diêu Tam Tam lập tức thay ly và bát đĩa sạch. Lục Cảnh Ba có chút ngượng ngùng, vội nói: “Thật sự không cần, con đến Nghi Thành công tác. D, đ l’ q đ. Có mua ít đồ về cho Tiểu Cải, cũng không nghĩ nhiều đã chạy tới đây. Thật là mạo muội quá”.

“Hôm nay con gái lớn lại mặt, ai tới cũng phải uống vài ly”. Diêu Liên Phát ra tay rót cho Lục Cảnh Ba một ly rượu, cười nói: “Con là đồng nghiệp của Tiểu Cải, lần đầu đến chơi, sao có thể không ngồi chơi một lát chứ?”.

Nghe Diêu Tiểu Cải gọi Lục Cảnh Ba là “kỹ thuật viên Lục”, hai vợ chồng Diêu Liên Phát liền khách khí với Lục Cảnh Ba hơn mấy phần. Thập niên tám, chín mươi, ở mỗi vùng quê đều có một trạm kỹ thuật nông nghiệp, kỹ thuật viên nông nghiệp là người nhà nước có tiếng có miếng trong mắt dân quê, ăn tiền nhà nước, bưng chén cơm nhà nước đấy.

Ba người đàn ông cứ thế ngồi uống rượu, thật ra thì chỉ có mình Diêu Liên Phát uống..., Dương Bắc Kinh luôn làm bộ bưng ly rượu, không dám uống, sợ uống say, mà Lục Cảnh Ba cũng không dám uống.

“Con lái xe tới, về nhà còn tới mười mấy dặm đường, nên không dám uống rượu ạ”.

“Không có gì, trước đây có lần tôi uống say, còn được Tiểu Cải lái xe đưa tôi về nhà đấy”.

Dương Bắc Kinh vừa nói vậy, Lục Cảnh Ba liền quay đầu nhìn Diêu Tiểu Cải mà cười. Diêu Tiểu Cải cúi đầu ăn cơm, hình như không có phản ứng gì. Diêu Liên Phát gặp hai người trẻ tuổi, liền bàn tán chuyện trên trời dưới đất, phải nói Dương Bắc Kinh cũng thật nhanh trí, mới nói chuyện một chút, đã moi được gần hết lai lịch của Lục Cảnh Ba.

Lục Cảnh Ba đúng là không phải người địa phương, nhà anh cách đây đến hai trăm dặm đường, anh tốt nghiệp trường nông nghiệp, được phân về công tác tại trạm kỹ thuật nông nghiệp. Hiện chưa lập gia đình, vẫn chỉ có một thân một mình ở chỗ này.

Sở dĩ tự xưng là đồng nghiệp của Tiểu Cải, là vì phạm vi công việc của anh, anh thường xuyên đến trại thủy sản công tác.

Sau đó, Dương Bắc Kinh có chút ai oán, Lục Cảnh Ba này, còn lớn hơn anh hai tuổi.

“Anh hai bốn rồi hả? Còn lớn hơn tôi hai tuổi”. Dương Bắc Kinh cười bưng ly rượu lên, “Vậy, anh Lục, tôi uống một ly, Tiểu Cải đến trại thủy sản làm việc, phải cảm ơn anh đã săn sóc nhiều”.

Lục Cảnh Ba lại nghiêng đầu nhìn Diêu Tiểu Cải, nói: “Cô ấy rất giỏi, đều là cố ấy chăm sóc người khác nhiều”.

“Kỹ thuật viên Lục, anh hiểu biết nhiều như thế, vậy phiền anh giúp chúng em một chút đi, chị ba đang suy nghĩ việc ấp trứng cá trê đây”. Diêu Tam Tam chen vào, “Tụi em đều không hiểu, cứ như đưa đá qua sông ấy”.

“Thật ra thì anh cũng không rành về nuôi trồng thủy sản lắm, ở trường anh cũng chưa từng học qua. Diễn đàn lee quyên đơn. Nhưng sau khi đi làm thì cũng học được chút ít từ thực tế”. Lục Cảnh Ba nói, “Kỹ thuật sinh sản cá trê, cũng coi như hiểu biết, ở miền Nam có người làm, chỉ là chỗ này của chúng ta không có, điều kiện của các em bây giờ, có thể chọn cách sinh sản bán tự nhiên. Cách này anh cũng chưa từng làm qua, có điều lý thuyết không khó, và lại mình luôn có một số sách báo, tài liệu có thể tham khảo”.

Lục Cảnh Ba nói xong, kêu Diêu Tiểu Cải: “Mấy thứ quan trọng như tỉ lệ trộn thuốc cân đối, nhiệt độ, không chế thời gian đó, anh đều đã viết ra cho em rồi, không khó đâu, anh đã cố gắng viết rất rõ ràng, em cũng có thể xem hiểu đây”.

“Được ạ”. Diêu Tiểu Cải gật đầu, “Để em suy nghĩ trước, có chỗ nào mò không ra thì em lại hỏi anh”.

“Hỏi anh cũng chưa chắc hữu dụng, anh cũng như em, cũng là lần đầu gây giống cá trê, nhưng anh có thể suy nghĩ cùng em. Bây giờ em có thể bắt đầu làm rồi, cố gắng dùng bệ xi măng nhỏ mà làm, ấp được trứng cá trê, thì coi như em đã thành công, còn về phần nuôi cá trê con như thế nào, thì em còn kinh nghiệm hơn cả anh”.

–Truyện được edit và đăng tải duy nhất tại diendan .com, những nơi khác đều chỉ là ăn cắp–

Lục Cảnh Ba không nán lại lâu, uống rượu với Diêu Liên Phát và Dương Bắc Kinh một lát, liền đứng dậy muốn về.

“Cái này cho em. Mấy tấm giấy này là những bước quan trọng mà anh đã viết ra, em hãy xem kỹ một chút”. Lục Cảnh Ba đưa một quyển sổ ghi chép bìa cứng cho Diêu Tiểu Cải, trong đó kẹp một xấp giấy. Diêu Tiểu Cải nhận lấy, tiện tay để xuống, nói:

“Kỹ thuật viên Lục, anh uống rượu, có thể lái xe được không đó?”.

“Không có gì đâu, yên tâm đi”. Lục Cảnh Ba nói, thật ra thì nhà họ Diêu đều nhìn ra, anh trên căn bản là không uống bao nhiêu rượu.

Người nhà họ Diêu cùng nhau tiễn Lục Cảnh Ba ra ngoài, nhìn Lục Cảnh Ba lái xe đi. Trở vào nhà, Diêu Tam Tam liền bước nhanh tới xem bản ghi chép của anh. Cô tiện tay lật nhanh, thì thấy hơn nửa quyển chỉ chút chữ, chữ viết tương đối lớn, tròn trĩnh ngay ngắn, giống như học sinh tiểu học viết ra, trong đó còn có lỗi chính tả và chữ ghép vần, Diêu Tam Tam nhận ra đây là do chị ba viết.

Trong sổ ghi chép của Diêu Tiểu Cải, là những thứ mà cô học được khi đến làm ở trang trại thủy sản, Diêu Tam Tam tùy tay lật đi lật lại, cái gì mà “cách lựa cá giống”, “mồi cho cá bột”, “cần lưu ý khi thả cá bột vào ao”, từ đầu đều là lỗi chính tả và chữ ghép vần.

Dù sao thì Diêu Tiểu Cải cũng chỉ mới học theo Tiểu Tứ hai ba năm, nhận được một sổ chữ tương đối thông dụng, để cô ghi chép vẫn còn có chút khó khăn, khó tránh khỏi có một số chữ viết sai, chữ không biết viết, vì thế cô liền viết chữ ghép vần.

Lật tiếp về sau, bên cạnh chữ viết của Diêu Tiểu Cải, bắt đầu xuất hiện chữ viết cứng cáp thoải mái của người khác, viết hết những chữ ghép vần kia thành chữ hoàn chỉnh, ngay ngắn rõ ràng. Chữ nào sai, cũng sửa lại. Có nhiều chỗ, Diêu Tiểu Cải ghi thiếu hoặc sai, thì chỗ trống cạnh đó sẽ có một hai đoạn bút tích của người khác, có vài chỗ còn vẽ luôn sơ đồ.

Diêu Tam Tam cầm quyển sổ ấy, bỗng đứng lại thấy lòng vừa chua xót, lại vừa vui mừng. Đã nói chị ba thông minh lanh lợi mà, đâu chỉ học văn hóa hai ba năm tiểu học, nhưng chị ấy lại có thể ghi chép được kiến thức ấp cá bột, cách nuôi dưỡng các loại cá, có khi phải dùng chữ ghép vần, nhưng chị ấy vẫn tự cố gắng.

Mà nếu như cô đoán không lầm, chữ viết còn lại trên quyển sổ này, chắc là của Lục Cảnh Ba. Người đàn ông này vô cùng có lòng, hết sức tử mĩ. Rốt cuộc là anh có thái độ gì đối với chị ba? Chỉ đơn giản là muốn dạy kỹ thuật cho chị? Hay vẫn còn ý tứ khác?

Coi như anh ta có ý tứ khác, thì hai người này, có thích hợp hay không đây? Diêu Tam Tam không khỏi lại nhớ đến chuyện Vương Lâm Siêu. Vương Lâm Siêu là học sinh cấp ba, mà người nhà họ Vương còn chê bai chị ba mù chữ, cộng thêm sắc mặt trọng nam khinh nữ đáng ghét của nhà ấy, kết quả cuối cùng là từ hôn. Mà bây giờ Lục Cảnh Ba này...

“Em lấy sổ chị làm gì, đưa đây chị!”. Diêu Tiểu Cải chớp lấy quyển sổ, “Cuốn sổ này là bảo bối của chị đó, rất hữu dụng với chị”.

“Chị ba, chị rất thân với kỹ thuật viên Lục đó hả?”.

“Cũng coi như thân, anh ấy thường đến trại thủy sản, còn ở lại đó một thời gian, nên cũng thân thuộc”. Diêu Tiểu Cải nói, “Anh đó tốt lắm, em hỏi anh cái gì, anh cũng nói với em rất kĩ càng tường tận”.

“Anh hai mươi bốn tuổi rồi hả? Còn chưa có đối tượng sao?”.

“Đúng rồi”. Diêu Tiểu Cải nói, “Hai bốn rồi, ở quê mình người ta có con rồi, mà em xem anh cũng không gấp. Lúc ở trại thủy sản, có người giới thiệu đối tượng cho anh, là một giáo viên tiểu học, trình độ văn hóa khá cao, người cũng xứng đôi, lúc xem mắt tại chị cũng có dịp nhìn thấy, thấy tốt lắm, không biết sao mà hai bên không vừa ý nên không thành”.

“Chị ba này, anh đối với chị cũng không tệ nhỉ?”.

Diêu Tiểu Cải nghe ra ý đặc biệt trong lời nói của Diêu Tam Tam, ngẩng phắt đầu lên, nói Diêu Tam Tam: “Không phải em lại đoán mò đó chứ? Với ai kỹ thuật viên Lục cũng tốt hết, bản bóng dáng là người vùng khác, nên đối với ai cũng khách khí lễ độ cả. người ta là tốt nghiệp trường chuyên, có nghề nghiệp có tiếng có miếng, chị là con gái nhà quê mù chữ, em nghĩ bầy bạ gì thế!”.

Không phải Diêu Tiểu Cải tự xem thường mình, cô chỉ cảm thấy, chuyện hôn nhân, tất nhiên là phải tương xứng ở mọi phương diện mới đúng. Từ chuyện từ hôn nhà họ Vương lần đó, Diêu Tiểu Cải cảm thấy, tìm đối tượng, nhất định phải có trình độ, thân phận, hoàn cảnh gia đình ngang nhau, mới không bị ai coi thường.

Diêu Tiểu Cải cô, không hề muốn với cao ai cả.

68. Chương 61: Thả Cá Con

69. Chương 61: Thả Cá Con

Edit: Mèo Mạnh Mẽ

Sau đó ít lâu, nhà họ Diêu dọn vào nhà mới, mặc dù phòng ốc rộng rãi, nhưng Tam Tam với chị ba và Tiểu Tứ vẫn ở chung một phòng, trong một phòng bày ba cái giường nhìn có vẻ chật hẹp, nhưng ba chị em đã quen ngủ chung một chỗ, không muốn tách ra.

Chỉ có khác là, trong nhà đặc biệt chừa ra một phòng, một giường, chuẩn bị cho chị hai anh rể tới ở.

Diêu Tam Tam tiếp tục thu mua cá trê, lớn thì bán luôn, nhỏ chút thì giữ lại thả vào ao nuôi. Cô huy động cả nhà cùng hỗ trợ, cá trong cái ao năm rồi Diêu Tam Tam đã chừa lại, nay được bắt ra thả vào những ao khác, số lượng cá đã lớn, đầu xuân lại càng sinh sôi nảy nở nhiều thêm, chỉ một ao thì không tài nào chứa hết.

Cái ao rộng đó được khử độc phơi nắng mấy ngày, sau khi khử độc và sửa sang lại, được chuẩn bị để sau này thả nuôi cá trê con.

Lúc bắt cá trê, Diêu Tiểu Cải tỉ mỉ lựa chọn một số cá trê lớn, đặc biệt nuôi riêng trong một ao sạch, đây là Diêu Tiểu Cải giữ lại để làm cá giống.

Lúc thu mua gặp con cá nào có sức sống mạnh, Diêu Tiểu Cải cũng giữ lại nuôi riêng. Đó đều là những con cá may mắn được cô chọn trứng, được nuôi bằng bột cá, cám gạo, cỏ non .

Diêu Tam Tam theo sau chị ba, nhìn cô chọn lựa cá trê. Lúc Diêu Tiểu Cải làm những việc ấy, có một loại trầm tĩnh chú tâm, trong lòng không có việc khác. Cá trê được nuôi chung theo tỉ lệ trống mái 1:2, sau đó vớt từng con ra, chuẩn bị thuốc trợ sản và ống tiêm để tiêm cho cá.

Nhưng cá trê rất trơn, Diêu Tiểu Cải cầm mãi mà cầm không chắc, cầm không chắc thì cô đâu dám tiêm!

Diêu Tiểu Cải suy nghĩ một lát, bèn lấy một cái khăn lông ướt, cách khăn lông cầm được cá trê, cuối cùng đập nó một cái. Đập xong tiêm thuốc, rồi thả lại ao nhỏ.

Trong thời gian đó Lục Cảnh Ba có tới một lần, đặc biệt xem cô ươm giống, thấy cô lấy khăn lông ướt cầm cá trê, bèn nói:

“Lấy khăn lông cầm nó, có khi nào ép bụng, làm nó bị thương không? Nhất là cá trê, trong bụng toàn là trứng, rất dễ bị thương”.

“Nhưng nó trơn quá không bắt được”.

Vậy một ít đất cát lên người nó đi, có người dùng cách này rồi”.

Diêu Tiểu Cải liền thử một chút, cá trê dính đất cát, quả nhiên rất dễ nắm, cũng không đè ép bụng cá, nhưng đất cát lại ảnh hưởng đến dịch nhờn của cá, khiến nó dễ sinh bệnh, nói chung cũng vẫn có ảnh hưởng.

“Thứ cá này trơn tuột, cũng không còn cách nào khác”. Diêu Tiểu Cải cẩn thận bắt được cá trê, Lục Cảnh Ba thuận thực rút thuốc vào ống tiêm, đưa cho cô.

Diêu Tam Tam bưng hai ly nước đến, thấy chị ba và Lục Cảnh Ba tập trung vào cá trê, hai người cách nhau một cái bàn nhỏ, đầu chụm đầu, chỉ lo chú ý cá trê trên bàn, một người bắt cá đặt lên bàn, một người tiêm thuốc cho cá, rất tập trung và ăn ý.

“Kỹ thuật viên Lục, anh nghỉ ngơi uống miếng nước đi”.

Lục Cảnh Ba nghe thấy ngẩng đầu lên, cũng không khách sáo, tiện tay nhận lấy một ly, đưa cho Diêu Tiểu Cải, Diêu Tiểu Cải cầm lấy uống một hơi hết nửa ly, rồi cúi đầu tiếp tục làm việc.

Lục Cảnh Ba đón lấy ly khác, uống vài hớp, rồi tiếp tục giúp đỡ Diêu Tiểu Cải.

Diêu Tam Tam nhìn hai người kia phối hợp ăn ý, thầm than thở, trông hai người ở chung một chỗ hài hòa như vậy, thế mà tạo hóa trên người, sợ chị ba phải tổn thương một lần nữa, nên bây giờ cô cũng không dám mong đợi.

Sau khi trợ sản thủ công, chuyển số cá mang trứng vào một ao, dùng làm ao ấp trứng. Vừa nói đó đã qua Đoan ngo, nhiệt độ vô cùng thích hợp, chỉ mất ba bốn ngày, trứng cá trê liền nở.

“Mau nhìn mau nhìn, cá trê nhỏ nở hết rồi”.

Diêu Tiểu Đông nằm cạnh ao, mặt mày vui vẻ gọi Diêu Tam Tam. Diêu Tam Tam học theo cô, nằm cạnh ao, neho mắt nhìn hồi lâu, hình như trong ao đúng là có ít thứ nho nhỏ, không động đậy, mà nhìn cũng không rõ lắm.

Vài ngày sau, Diêu Tiểu Cải lại vớt cá lớn ra, bây giờ, Diêu Tam Tam đã có thể thấy những con cá nhỏ đang bơi lội trong ao, bé xíu, hình như có râu, chứng thật sự có thể bơi trong nước. Mèo Mạnh Mẽ D. đi q' đ. Diêu Tiểu Cải liền dùng một cái sàng vải, lọc sữa bột thả vào nước, “mở miệng” cho số cá trê mới nở.

Tiếp đó, để chăm sóc cá trê con, càng là những việc mà Diêu Tiểu Cải đã làm đến quen tay tại trại thủy sản. Cô gần như cả ngày đều canh chừng bên ao, cho số cá trê chỉ dài mấy milimet ăn lòng đỏ trứng, sữa đậu nành.

“Chị ba, chị giỏi quá, nhìn mấy con cá nhỏ này bơi bơi, em thấy mừng quá”.

Diêu Tam Tam nằm cạnh ao với Diêu Tiểu Cải, nhìn cá trê còn vừa lớn bằng một centimet trong nước, mặt mày vui sướng, ấp ra được cá trê con, mai một họ có thể nuôi với quy mô lớn, không cần tốn tiền thu mua cá trê thả nuôi nữa.

Tỉ lệ ấp trứng cá trê so với cá trê sinh sản tự nhiên rất thấp, Lục Cảnh Ba bày cho Diêu Tiểu Cải biện pháp này, không yêu cầu điều kiện kỹ thuật cao, vậy mà số trứng chị ba ấp ra được vẫn rất nhiều.

“Không được, cá trê này lớn chậm quá”. Diêu Tiểu Cải nói nhỏ, “Nước với môi cũng đâu có vấn đề gì đâu nhỉ? Kỹ thuật viên Lục mãi không tới, tới giúp mình tìm ra vấn đề”.

Diêu Tam Tam cười nói: “Em cảm thấy như vậy là lớn nhanh lắm rồi, mới đầu mình còn nhìn nó không ra đó”.

Nhưng Diêu Tiểu Cải lại rất gắng sức, cô chạy tới chỗ Lục Cảnh Ba một chuyến, Lục Cảnh Ba cũng không tìm ra vấn đề gì, Diêu Tiểu Cải rất sốt ruột, liền bắt đầu mày mò thí nghiệm. Cô nhớ trước đây có nghe một người công nhân lớn tuổi ở trại thủy sản nói, lươn con phải nuôi bằng “nước phù sa”, hoặc thả phân giun, phân gà, biến nước thành màu xanh lá.

Cá trê với lươn, coi bộ cũng giống giống nhau đấy, Diêu Tiểu Cải liền thử lấy một bát “nước phù sa” nhỏ, thả vài con cá trê con vào.

Kết quả là sau mười mấy ngày, cá trê trong “nước phù sa” rõ ràng có ưu thế hơn cá trê trong nước thường.

Tốt rồi! Diêu Tiểu Cải quả quyết đổi nước phù sa cho cá trê con.

Diêu Tam Tam cảm thấy, nếu chị ba có cơ hội đi học, nhất định sẽ là một nhân tài khoa học. Chị ấy làm việc gì cũng đều hết sức chuyên tâm, chịu đựng tâm suy nghĩ, lại vừa sáng ý thông minh, trách không được Lục Cảnh Ba thấy “nước phù sa” của cô, cũng phải than thở, thật sự bội phục sự can đảm thận trọng của cô.

Trong một tháng sau đó, cá trê con lớn bốn, năm centimet, như vậy là có thể thả vào ao nuôi rồi.

Hôm thả cá trê con, Lục Cảnh Ba cố tình chạy tới. Kể từ khi Diêu Tiểu Cải bắt đầu tự ương giống cá, Lục Cảnh Ba đã hết sức chú ý, anh dùng vợt lưới vớt mấy con cá nhỏ, nhìn cá con chừng bốn, năm centimet đang giẫy giụa trong vợt, quay qua cười nói với Diêu Tiểu Cải:

“Tiểu Cải, em đã làm được việc mà rất nhiều người không làm được”.

“Ồi dào, cũng không khác mấy so với những việc đã trước kia em làm ở trại thủy sản, không có gì khó khăn mà”. Diêu Tiểu Cải ngượng ngùng.

Thùng cá đầu tiên, là do Lục Cảnh Ba thả vào ao. Anh cởi giày, xắn quần lội xuống nước, trước tiên là đặt hơn nửa thùng xuống nước, sau đó cũng không vội đổ ra, mà từ từ hạ xuống để nước ao chảy vào thùng, hòa lẫn với nước trong thùng. Đây là để cá trê con trong thùng thích ứng với chất nước và nhiệt độ trong ao, sau đó mới cẩn thận đổ từ từ vào ao.

Lục Cảnh Ba cúi người quan sát cá trê con bơi ra thật nhanh, lặn vào ao cá. Nếu nuôi tốt, thì đến cuối năm là số cá này có thể bán.

Dương Bắc Kinh và Diêu Tiểu Đông đang đi tới trên con đường nhỏ, từ xa đã trông thấy Lục Cảnh Ba đứng dưới nước, Diêu Tiểu Cải và Diêu Tam Tam đứng trên bờ. Nghe nói hôm nay muốn thả cá con, hai người bọn họ liền đặc biệt chạy tới giúp một tay.

“Em có thấy Lục Cảnh Ba này rất có ý tứ không. Dạo này anh ấy hay chạy đến nhà em”. Dương Bắc Kinh nói.

“Đừng có nói mò, người ta chỉ đến giúp đỡ chỉ dẫn thôi”. Diêu Tiểu Đông tất nhiên nghe được ý tứ của Dương Bắc Kinh, “Chắc chắn là Tiểu Cải cũng không nghĩ gì đâu”.

Dương Bắc Kinh liền thôi không nói nữa.

Có Dương Bắc Kinh cộng thêm Lục Cảnh Ba hai người, liền chuyển mấy thùng cá lớn đến thả vào hết. Ba chị em trở về dùng xe ba gác chở thùng đến.

Gần đó có người đến xem ngạc nhiên, đuổi theo Diêu Tam Tam hỏi: “Tam Tam, cá trê nhỏ nhà con có bán không? Có bán hay không?”.

“Bây giờ không bán ạ”. Diêu Tam Tam nói, “năm nay nhà con chỉ ấp đủ nuôi thôi”.

Mười hai ao cá, Diêu Tam Tam liền nói với Diêu Liên Phát, cần người trông ao cá. Bằng không vịt ngỗng nhà ai lội xuống ao, thì số cá con mới thả vào sẽ bị tổn thất lớn. Diêu Liên Phát nghe vậy, lập tức nói mỗi ngày ông sẽ đến trông ao.

–Truyện được edit bởi Mèo Mạnh Mẽ và chỉ được đăng tải duy nhất tại diendan .com, những nơi khác đều là ăn cắp–

Cá trê con xuống ao rồi, thì sát đó là mùa gặt lúa mạch, mùa lúa vừa qua, Diêu Tam Tam lại bắt đầu thu nhộng ve. Năm ngoái bán cá trê kiếm được một số tiền lớn, nhưng xây nhà mới, cộng thêm chị hai lấy chồng, còn nhận thuê ao cá phải nộp tiền trước, lần lượt như thế, đã không còn dư được bao nhiêu.

Cho nên, tất nhiên là cô phải thu nhộng ve để kiếm chút tiền.

Cũng may cá trong ao nuôi là cá con, bây giờ cô thu cá trê, trừ cá quá nhỏ ra, còn lại đều bán thẳng cho Niệm Thành, không cần chiếm quá nhiều tiền vốn nữa.

Mọi thứ, đều đang phát triển theo hướng mà cô mong đợi, trừ chị ba bên kia vẫn luôn không có động tĩnh gì.

Diêu Tam Tam cho cá trê ăn trở về, liền thấy Trương Hồng Cúc tiến thím năm trong tộc về, Diêu Tam Tam chào hỏi xong, liền đi lo việc của mình.

“Tam Tam, con biết thím năm con tới làm gì không?” Trương Hồng Cúc đi theo hỏi:

“Làm gì ạ?”

Trương Hồng Cúc cứ cười mãi: “Tới làm mai đó”.

Còn làm mai nữa? Chị ba nghe thấy lại bực bội cho coi. Diêu Tam Tam bèn nói: “Mẹ, mẹ còn lo chuyện làm mai này sao, chị ba đã nói kiên quyết không xem mắt rồi mà”.

“Không xem mắt, tới chừng nào nó mới tìm được đối tượng?”. Trương Hồng Cúc nói xong chợt đổi đề tài, cười híp mắt, “Có điều thím năm con không phải tới làm mai chị con đâu. Thím ấy làm mai cho con đó”.

“Cho con?”

Diêu Tam Tam ngẩn người, ném cỏ heo trong tay vào chuồng, lau sạch tay, rồi mới bắt đầu tiêu hóa những lời này của Trương Hồng Cúc. Chỉ mới chớp mắt, mà cô cũng đã mười sáu tuổi, vậy là bắt đầu làm mai rồi đó hả?

Diêu Tam Tam nghĩ ngợi, rồi nói: “Mẹ, thím năm không có làm đó chứ? Con mới mười sáu thôi, chị ba còn chưa có tìm đối tượng đó”.

“Chị ba con ương ngạnh, nó cứ không muốn tìm, con cũng không tìm theo hả?”. Trương Hồng Cúc không đồng ý, “Lẽ ra thì con cũng không lớn, có điều không phải chị hai con cũng mười bảy đã đính hôn rồi đó sao? Mà thật sự là mọi mặt đều phù hợp, nên mẹ cũng cần nhắc”.

Cuộc sống nhà họ Diêu giờ đây càng lúc càng tốt, con gái nhà họ Diêu, cũng bắt đầu bị chú ý. Nhà ai cưới được con gái biết kiếm tiền của nhà họ Diêu, thật sự là phúc đức ba đời!

Trương Hồng Cúc dĩ nhiên biết rõ điều đó, nên bà cũng không gấp, luôn có cảm giác khổ tận cam lai, bà đã tính rồi, phải từ từ, lựa chọn cho cẩn thận. Nhất là Tam Tam, nó mới có mười sáu tuổi, mà đã có mười mấy ao cá trên tay, tiền kiếm ra nhất định là mười dặm quanh đây đều biết tên.

(*)Khổ tận cam lai: thời kỳ cực khổ đã qua, cuộc sống an nhàn sẽ tới.

“Nhà thím năm con nói là họ Tống, thằng nhóc kia đã đi lính, nghe nói xuất ngũ sẽ đi làm, tiền đồ rất tốt! Nếu mà lấy được, cũng coi như bước khỏi quê rồi, không cần đánh dấu họ nông dân nữa”(*).

(*)Theo ngụ ý của mình thì hẳn là khi ghi giấy tờ v.v phải đánh dấu vào thành phần gia đình các thứ, nếu là nông dân phải đánh vào ô nông dân.

Họ Tổng? Trái tim Diêu Tam Tam chợt nảy lên, nghe thấy chữ “Tổng” này cô liền cảm thấy khó chịu, nhà chồng kiếp trước của cô, chẳng phải cũng họ Tổng đó sao?

“Họ Tổng à?”. Diêu Tam Tam nghĩ, sẽ không trùng hợp đến vậy chứ?

“Đúng vậy, ở trấn Đào Lý ấy, nghe nói điều kiện gia đình rất tốt”. Trương Hồng Cúc không để ý thấy sắc mặt âm u của Diêu Tam Tam, bô lô ba la giới thiệu, rồi hỏi cô: “Bằng không mình đi nhìn thử một chút nhé?”.

Trấn Đào Lý? Không phải nhà họ Tổng kiếp trước? Không phải cũng không được, họ gì không họ, lại đi họ Tổng! Diêu Tam Tam tự dưng cảm thấy buồn phiền vô cớ.

“Không xem. Mẹ, chuyện xem mắt như vậy, mẹ bớt lo liệu một chút đi mà. Xem mắt là chuyện có thể tùy tiện hay sao? Mẹ hãy nói với thím năm là con chờ vài năm sau mới nói”.

Nhưng suốt cả buổi trưa ấy tâm thần Diêu Tam Tam cứ không yên, làm lính hả, xuất ngũ có tiền đồ hả, không cần trở lại đâu— đi gặp quỷ đi!

Cô trở vào nhà, mở tủ nhỏ của mình ra, bên trong là một xấp thư, là “thư miễn phí của lính nghĩa vụ”, mấy năm qua, Bào Kim Đông cứ hễ hai ba tháng lại gửi tới một lá thư, hẳn viết thư, chừng hơn một tháng, cô viết thư đáp lại, gửi đến tay hẳn, đi đường lại mất hơn một tháng.

Hai năm rồi, hình như cô cũng không còn nghĩ đến hẳn, cô rất bận rộn. Nhưng mà, nếu người này cũng không về đây, Diêu Tam Tam cứ có một loại cảm giác không vui nổi.

Sau liên tiếp ba tháng không thấy thư Bào Kim Đông, Diêu Tam Tam bắt đầu gạn cá trê, đào rãnh thoát nước như năm ngoái. Cá trê cũng tụ lại trong hố, kéo lưới chụp tới, là đầy một lưới cá, quả thật khiến người ta nhìn mà thấy vui sướng.

Mười hai ao cá, cô giữ lại hai ao không bắt, đây là chừa sang năm ương giống.

Diêu Tam Tam cũng không gấp bán, cô thả số cá kia vào nuôi tạm trong ao xi măng ở sân nhà mình. Trong ao xi măng cũng thả bùn đất, ao lớn nuôi đầy cá, ao nhỏ bây giờ không cần ấp cá trê con nên cũng nuôi đầy. Ao nhà cô đều xây âm xuống đất, mới có thể kháng lạnh. Nếu gặp thời tiết quá lạnh, tìm cách chống rét thích hợp thì cũng không có vấn đề gì.

Đợi đến hôm tết thời tiết lạnh lẽo, giá cá trê tăng vọt, mấy ngàn cân cá trê của cô, mới tùy lúc vớt ra khỏi ao xi măng đem bán.

Anh không gửi thư cho tôi, tôi cũng không rảnh để ý đến anh! Tôi bận muốn chết đây này. Diêu Tam Tam như đang giận dữ với ai đó, cũng không gửi thư đi. Ngay vào lúc mùa thu trôi qua, thời tiết cổ khô sương trắng kéo đến, Bào Kim Đông liền xuất hiện trước mặt cô.

70. Chương 62: Nghỉ Phép Thăm Nhà

71. Chương 62: Nghỉ Phép Thăm Nhà

Edit: Mèo Mạnh Mẽ

Mùa thu vừa qua đi, thời tiết cổ khô sương trắng kéo đến, Bào Kim Đông chợt xuất hiện trước mắt Diêu Tam Tam. Trong ánh nắng mai, hẳn đứng sau lưng Tam Tam, lưới biếng gọi cô:

“Tam Tam.”

Khi đó Diêu Tam Tam đang đứng cạnh ao, thơ thẩn nhìn nước bùn đen nhánh trong ao. Cái ao này mới vừa gạn cá lên, vẫn chưa được phơi nắng trừ độc. Cô dậy sớm đến thăm ao một chuyến, giống như người ta có vật cưng yêu thích, không thể mang theo bên cạnh, nên luôn có thói quen mau chân đến nhìn chừng nó.

Không khí tốt, tâm trạng thoải mái, cả người cũng hết sức khoan thai.

Diêu Tam Tam vừa quay đầu lại, đã thấy Bào Kim Đông. Trang phục quân đội, trông rất chỉnh tề, ngay cả nón lính cũng đội ngay ngắn trên đầu, thoạt nhìn có vẻ hiên ngang mạnh mẽ, nhưng nhìn kỹ, lại thấy có loại cảm giác mệt mỏi lười nhác.

Ừm, hình như càng cao lớn, mặt mũi cũng ngăm đen, trông không khác gì nước bùn này cho lắm.

Diêu Tam Tam bình tĩnh dõi mắt nhìn hẩn hồi lâu, mới ngoảnh mặt đi, tiếp tục nhìn bùn đất dưới đáy ao.

“Ồ hay, con bé này, nhìn thấy anh mà làm lơ không hỏi tới vậy đó hả? Uống công anh sáng sớm đã bò tới tìm em”.

Bào Kim Đông bước vài bước tới cạnh ao, giơ tay bắt được cánh tay Diêu Tam Tam, Diêu Tam Tam có cảm giác như bị hẩn xách lên vậy, đành cam chịu để hẩn lôi lên sườn dốc cạnh ao cá, đứng trên chỗ đất bằng.

“Nhìn thấy anh mà không có phản ứng gì hết vậy? Em cái con bé này!”.

“Bất ngờ quá, nên không kịp phản ứng. Anh mạnh khỏe mấy tháng không có tin tức, cũng không viết thư nói một tiếng”. Cô oán trách.

“Tại anh nghĩ, thư đi đường cũng mất một hai tháng, nói không chừng thư còn chưa tới, thì anh đã tới trước rồi”.

Cái này cũng đúng, có điều, cô bất ngờ chút không được sao?

Bào Kim Đông quan sát cô mấy lần, cười cái rồi nói: “Cuối cùng cũng cao lên được một chút, chắc đến cầm anh nhỉ?”. Nói xong, thò tay lên đỉnh đầu cô khoa khoa một cái, “Ừm, vẫn không được như mong đợi, hơi kém một chút, gần như con cò”.

Diêu Tam Tam có cảm giác rất kì quái, Bào Kim Đông đâu có chỗ nào giống đã rời đi hai năm? Hình như hẩn chỉ mới rời đi một chút, mười ngày? hay nửa tháng? Chẳng qua chỉ là xa nhà một chuyến, bây giờ đã chạy về.

Diêu Tam Tam bắt giác dẩu môi lên, phản nản: “Anh Kim Đông, em còn đang suốt ngày vui mừng mình đã cao lên, anh có thể ngưng đả kích em đi được không!”.

Bào Kim Đông đáp lại bằng cách vỗ vỗ đầu cô, cười hơn hớn. Bộ dạng kia, vẫn cứ coi cô là đứa bé, hình thể hẩn có ưu thế quá lớn, đầu có coi cô là đứa trẻ cô cũng không có cách nào. Nhưng cô đã mười sáu tuổi rồi, vóc người thiếu nữ bắt đầu trở mã, bắt đầu lộ ra, mặc dù dáng dấp còn hơi ngây ngô, nhưng đã có một loại khí chất trầm tĩnh.

Ánh mắt Bào Kim Đông tới lui vài lần trên người cô, sau đó dừng tại khuôn mặt nhỏ nhắn, cười nói: “Đúng là có cao lên, rốt cuộc cũng hơi có vẻ người lớn rồi”.

“Anh coi coi... bộ dạng anh vậy là sao? Giải phóng quân người ta đều tư thế hiên ngang, thẳng, anh nhìn anh kia, bộ dạng lười nhác”. Diêu Tam Tam đả kích hẩn không hề nể mặt.

Thư viết về không ít, nhưng hẩn chưa từng gửi hình cho cô, Diêu Tam Tam cũng từng tưởng tượng ra, Bào Kim Đông mặc quân phục lên, sẽ đẹp trai phong độ cỡ nào. Bây giờ thấy rồi, quân phục hiển nhiên làm nổi bật sự cao lớn của hẩn, nhưng nhìn tư thế hẩn xem, rõ ràng là lười nhác.

“Em được rồi, tối qua hơn nửa đêm anh mới xuống xe lửa về đến nhà, sáng sớm hôm nay đã gắng gượng bò khỏi giường chạy tới tìm em, anh lấy đâu ra nhiều tinh thần như vậy. Anh đến nhà em tìm, lại tìm đến nhà mới của em, em út em nói em tới ao cá rồi”. Bào Kim Đông nói, “Đây đâu phải cái ao của mình hả?”.

Không xa lạ chút nào, giống như chỉ mới vừa tách ra mấy ngày thôi, Diêu Tam Tam liền lôi kéo tay áo hẩn, cùng đi xem cái ao ban đầu họ thuê. Cá trên ao kia đã được gạn sạch, bắt đầu phơi nắng, trong ao toàn là bùn.

“Làm sao đây? Cá trê trong này, đều bị em bắt đi bán hết trơn rồi”. Diêu Tam Tam nghiêng đầu cười.

“Bán sạch rồi hả?”. Bào Kim Đông nói, “Vậy nuôi nữa chứ sao?”.

Diêu Tam Tam lại lúi húi thông thả đi về phía trước, vừa đi vừa sức nhớ ra hỏi hần: “Anh Kim Đông, sao anh về rồi? Không phải nói làm lính ít gì cũng phải ba năm sao?”.

“Lính năm hai có thể về thăm nhà”. Bào Kim Đông nói, “Anh có thời gian một tháng?”.

“Một tháng?”. Diêu Tam Tam nói, “Vậy anh có thể gốc ở nhà một tháng rồi hả?”.

“Cho là vậy đi, trên đường ngồi xe lửa, mất bốn năm ngày. Cộng thêm đổi xe đến liên đội, cả đến cả đi, mất hơn mười ngày rồi”. Bào Kim Đông ra vẻ ai oán, “Đúng rồi, anh có mang nho, mít quả, thịt xông khói về cho em đó. Toàn là đặc sản ngon lành của Tân Cương đó. Để chút nữa anh đưa cho em”.

“Em nghe nói mấy cô gái Duy Ngô Nhĩ mới là đặc sản vùng Tân Cương, em thấy trên TV, tóc họ tết rất dài”. Diêu Tam Tam cười hì hì hỏi, “Anh Kim Đông, anh có gặp chưa? Đuôi sam của các cô ấy có thật sự dài tới bắp chân không?”.

(*)Người Duy Ngô Nhĩ là một dân tộc Trung Á sống chủ yếu ở khu tự trị Tân Cương, Trung Quốc. Tuy là người Trung Quốc, nhưng người Duy Ngô Nhĩ có những đặc điểm rất khác biệt và dễ bị nhầm với người nước ngoài. Họ có vẻ bề ngoài thu hút với nước da trắng, gương mặt thanh tú, đôi mắt to và sâu, lông mày dài và rậm, sống mũi cao thẳng và dáng người cao ráo “rất Tây”.

“Chưa từng thấy”.

“Chẳng phải anh đã ở Tân Cương hai năm rồi sao? Sao lại chưa từng thấy?”. Diêu Tam Tam bĩu môi nói, “Khó được đi lính Tân Cương, anh còn không mang một người về?”.

[!!!.... Editor đã xỉu vì không chịu nổi không khí quá chua... *o*]

“Yên tâm đi, chỗ đóng quân của liên đội anh rất hoang vắng, ngay cả một con thỏ cái cũng không thấy đâu”. Bào Kim Đông tức giận nói, làm Diêu Tam Tam cười to một trận. Thỏ cái, một hần nói ra được.

Đi tới hai ao cá trê còn chưa gạn, cô chỉ vào mặt nước phẳng lặng mà nói: “Anh xem, trong này nói ít cũng mấy trăm cân cá đó. Đây cũng là của em luôn”.

Hai ao này, cô vốn giữ lại để năm sau ương giống.

Sau đó Diêu Tam Tam bắt đầu khó xử, lúc đầu họ cùng thuê chung một ao, phí thuê bốn trăm tệ là là cả hai ra tiền, cá trê cũng là hai người vừa thu mua, vừa nhặt con nhỏ bỏ vào, bây giờ một mình cô bán lấy tiền, phải chia cho hần thế nào đây?

“Em chia cho anh thế nào bây giờ?” Diêu Tam Tam hỏi, “Nếu không, em nhường hai ao này cho anh nhé?”.

“Chưa cần vội nhường đâu”. Bào Kim Đông duỗi một ngón tay gõ gõ lên trán cô, nói: “Giữ đó từ từ sinh ra lời”.

Bào Kim Đông nói rồi thuận tay kéo Diêu Tam Tam: “Đi, chúng ta chạy vài vòng, chạy vài vòng cho có tinh thần. Trên đường anh rảnh rồi ngủ ngon, hơn nửa đêm tới nhà, mệt rồi”.

Bào Kim Đông bày ra tư thế, từ từ chạy trước mười mấy bước, quay đầu nhìn lại, Diêu Tam Tam đứng tại chỗ hoàn toàn không động đậy, hần liền quỳ trở lại, hỏi cô”

“Em không muốn chạy hả?”.

Diêu Tam Tam lắc đầu, bắt đầu chỉ cho hần thấy ao cá của cô, cái này, cái này, cái này nữa... rốt cuộc Bào Kim Đông cũng kinh ngạc.

“Một hàng mười mấy cái, em đều thuê cả sao?”.

“Ừm”. Diêu Tam Tam nói, “Anh Kim Đông, anh đừng có giữ lại sinh lời, anh là cái tên tham tiền nhất, quỷ ma lạnh, ai biết anh tính lời bao nhiêu? Em nhường hai ao cá đó cho anh, nói rồi nhé. Hai cái này là của anh”.

Được rồi, coi như đền bù cho hần đi, cá trong ao xi măng, cô vẫn có thể ươm giống tiếp.

“Được rồi”. Bào Kim Đông gấp một cái thật to, giơ tay xoay xoay bả xai, “Để em quản lý trước đi, dù sao anh cũng không rảnh để trông coi, chờ anh cần dùng lại nói”.

Hần còn tưởng là thật? Diêu Tam Tam nghĩ, đền cho hần hai ao, có hơi đau lòng. Nếu hần nói, hai chúng ta mà tính cái gì, quyết định thuộc về em hết, cô còn có thể tham tiền chút chút”.

Có điều nghĩ tới việc hần nói mang cho cô rất nhiều đồ ngon, cô lại vui vẻ ngay.

Hai người chậm rãi băng qua dãy ao cá đến đập nước, tùy ý đi dạo, trò chuyện trên đồng ruộng đầu đông. Bào Kim Đông nhìn thấy đồng ruộng rộng lớn để trống, liền bắt đầu ngựa nghè, hứa rằng buổi trưa sẽ gài bẫy, bắt thỏ hoang cho cô nướng ăn.

–Truyện được edit và đăng tải duy nhất tại diendan .com, những nơi khác đều chỉ là ăn cắp–

Hôm đó Diêu Tam Tam trở về nhà, mặt trời đã lên cao. Diêu Tiểu Cải thấy cô đi vào, tức giận nói: “Sao không đói cho chết em luôn đi! Ăn sáng cũng không thèm ăn”.

“Em có việc bận, với lại cũng không thấy đói”.

“Có chuyện gì? Còn không phải là Bào Kim Đông trở về sao! Mẹ hần đã tới nhà mình kiểm hai lần rồi, nói con trai hơn nửa đêm mới về đến nhà, mới sáng sớm đã ra ngoài còn chưa ăn sáng, chắc là tới tìm em”. D. đl. qđ. Diêu Tiểu Cải nói, “Mẹ hần lớn tiếng như vậy, bây giờ chắc hàng xóm không ai là không biết em với Bào Kim Đông chạy ra ngoài chơi đâu”.

Diêu Tam Tam bất đắc dĩ thở dài trong lòng, mấy cô mấy thím ở miền quê này, vẫn rất thích tám chuyện. Cô vừa vào nhà đã bắt đầu bị Trương Hồng Cúc cản năn. “Tam Tam, con cũng mười sáu rồi, đâu phải con nít nữa, có một số việc, sao có thể giống như lúc nhỏ? Bào Kim Đông nó cũng là người lớn rồi, mai một con chú ý một chút?”.

Sáng sớm mẹ Bào Kim Đông tới tìm con trai, Diêu Liên Phát liền nói với Trương Hồng Cúc, ông thấy thẳng hai nhà họ Bào không tệ, nếu hai đứa nhỏ có ý, thì dứt khoát đính hôn, công khai lui tới; còn nếu mà không có ý kia, thì không nên tiếp xúc như vậy, cũng không biết kiêng dè một chút.

Hiển nhiên là Diêu Tam Tam nghe là được hàm ý của Trương Hồng Cúc, con là con gái lớn, Bào Kim Đông cũng đã hai mươi, hai đứa chẳng là gì, còn tùy tiện tùm lại một chỗ, còn ra thể thống gì nữa!

Diêu Tam Tam vỗ ót, trong lòng cũng thầm ảo não. Nghĩ lại cô cũng coi như đã sống hai đời người, bình thường đã sớm cảm thấy mình là người lớn, nhưng ở gần Bào Kim Đông, lại cứ không ý thức được có tâm trạng cô gái nhỏ, ở cạnh hần, luôn cảm thấy thoải mái nhẹ nhõm. Cũng không tự chủ được, đi chơi với hần tới bây giờ mới về nhà.

Diêu Tam Tam không thể không nghĩ tới chuyện ở cạnh Bào Kim Đông, lúc nhỏ không nghĩ đến việc này, bây giờ người ta đều tới tìm cô làm mai, nếu cô không nghĩ, thì cũng quá chậm hiểu rồi. Nhưng bất luận cô có nghĩ sao, thì Bào Kim Đông cũng chưa từng bày tỏ gì với cô, kêu cô phải làm sao bây giờ?

Kêu cô theo đuổi trước hả? Thôi đi, xem ai chịu giỏi hơn ai!

Diêu Tam Tam vừa oán thầm trong bụng, vừa tự đi hâm cơm ăn. Nhưng mới quay đầu, cô đã mong đợi, Bào Kim Đông nói trưa nay bẫy thỏ, hần nướng thỏ hoang, mùi vị đó thật sự rất là kích thích.

Trương Hồng Cúc vẫn mang tâm trạng bình tĩnh đối với việc này của con gái thứ ba, bà không gấp gáp, hai đứa nhỏ này chung một chỗ, tất nhiên bà đồng ý, dù sao hai đứa cũng rất thân thiết, đã cùng nhau lớn lên.

Nhưng nếu không thành, thì bà cũng không cảm thấy có gì đáng tiếc, đúng là con trai thứ hai nhà họ Bào không tệ, nhưng giá trị con gái thứ ba nhà họ Diêu, đã không giống trước, điều kiện tốt hơn cũng không khó tìm. Với lại, chẳng phải Tam Tam cũng chỉ mới mười sáu tuổi thôi sao?

Nhưng cha mẹ Bào Kim Đông thì lại không nghĩ vậy. Diêu Tam Tam mới mười sáu tuổi, nhưng Bào Kim Đông đã hai mươi rồi, ở quê này, đáng lẽ phải đính hôn từ lâu rồi, đều đã cưới vợ sinh con. Hơn nữa, con bé thứ ba nhà họ Diêu là bọn họ nhìn nó lớn lên, vẫn rất ưa thích, mấy năm nay con bé ngày càng trưởng

thành, dáng dấp nhỏ bé ngày một lớn lên xinh xắn, lại còn rất khôn khéo giỏi giang, rất biết kiếm tiền, con gái như vậy, nhà ai người ta cũng ao ước.

Huống hồ chỉ hai người từ nhỏ đã thân thiết, Bào Kim Đông coi trọng Diêu Tam Tam cỡ nào, cha mẹ hẳn sao lại không thấy? Từ cái dạo hẳn đèo Diêu Tam Tam đi học mỗi ngày, người lớn đã cảm thấy có ý tứ, còn quan tâm hơn cả em trai, em gái họ hẳn nhiều.

Bởi vậy, mẹ Bào Kim Đông liền có ý riêng, sáng sớm đã âm thầm đi đến nhà họ Diêu tìm con, chắc là muốn nhắn nhủ với nhà họ Diêu rằng:

Hai đứa nhỏ thân thiết như vậy, có phải người lớn cũng nên suy nghĩ một chút hay không?

Bào Kim Đông về đến nhà, cũng bị mẹ hẳn nói bóng nói gió một trận.

“Con bé Tam Tam ấy, bây giờ trở mã thành người lớn rồi, càng ngày càng giỏi giang, hai năm nay nó thu nuôi cá trê, cất được nhà lớn luôn rồi”. mẹ Bào Kim Đông theo sau hẳn cầu nhàu, “Không phải ban đầu hai đứa bây nói hùn nhau nuôi cá trê sao? Trước khi đi mầy có nói chuyện đó không cần trong nhà can thiệp, lúc nhà bên kia bán cá trê, mẹ cũng không nói câu nào. Mẹ thấy, hai đứa bây là ai với ai, cũng không cần phải phân chia rõ ràng như vậy đúng không?”

Bóng gió như vậy, mà Bào Kim Đông chỉ lo cời bỏ đôi giày dính đầy bùn náo, chẳng ừ hử câu nào.

“Mà hai đứa bây cũng lớn hết rồi, không thể chỉ lo chơi giống con nít vậy được. Mẹ nghe nói hôm kia có người đến làm mai cho Tam Tam rồi đó, nhà họ Diêu tạm thời không đồng ý. Nó năm nay mười sáu rồi, muốn làm mai cũng không phải chỉ một hai nhà đâu, mầy nghĩ coi con gái giỏi giang xinh xắn vậy ai mà không thích?”.

Rốt cuộc Bào Kim Đông cũng dừng tay, nhú mày nhìn mẹ mình, sau đó quay đầu đi, tiện tay cời áo lính ra, hỏi mẹ hẳn:

“Mẹ, có ăn cơm không? Đi này giờ, con đói muốn chết đây nè”.

–Truyện được edit và đăng tải duy nhất tại diendan .com, những nơi khác đều chỉ là ăn cắp–

Cả buổi chiều hôm đó, Diêu Tam Tam đều ở nhà trông ngóng Bào Kim Đông, hẳn tối, là có thể đi ra đồng bẫy thỏ rồi. Bởi vậy cô không dám đi đâu, sợ lúc hẳn tối không tìm được mình, vậy mà Bào Kim Đông lại không tới, Diêu Tam Tam lại không tránh được bắt đầu tự oán trách mình.

Mày xem mày đi... mày thật đúng là cô gái nhỏ không hiểu chuyện sao? Cho đến giờ người ta cũng chưa từng nói bóng gió gì với mày, mày không nên tự mình đa tình như vậy.

Thanh mai trúc mã lớn lên, có lẽ hẳn chỉ xem mình là em gái thôi nhỉ?

Diêu Tam Tam nghĩ vậy, bèn bắt đầu tự võ trang nội tâm cho mình. Diêu Tam Tam cô, có thể sống lại một đời, sẽ không cần dựa vào đàn ông, cô sẽ sống cuộc sống tự lập, cái cần thiết nhất chính là phải làm giàu, phải là một người con gái gây dựng được sự nghiệp.

Cô sống không phải vì bất kì người đàn ông nào, cô cũng không ỷ lại bất kì ai.

Diêu Tam Tam tự nhắc nhở mình một phen, liền cảm thấy trong lòng bình thản hơn rất nhiều. Cô ngẫm nghĩ một lát rồi bắt đầu đi tìm chuyện để làm, cô thay nước cho ao xi măng, từ giờ cá trê sẽ phải chui vào bùn trốn qua mùa đông rồi, ao xi măng đâu sao cũng không lớn, nhiều cá như vậy chen chúc trong một ao, ao lớn ao nhỏ gì cũng nuôi đầy. Đâu đã chui vào bùn, nhưng cũng phải để ý trông nom mới được.

Đổi nước xong, cô lại lật xem sách kĩ thuật nuôi dưỡng, thật ra thì cô không nghĩ nhiều về chuyện kĩ thuật, về mặt kĩ thuật, để chi ba lo còn hiệu quả hơn cô nhiều, cái cô lo, là thị trường. Cá trê năm nay, cô không định bán cho ông chủ Hà nữa, muốn tự vào thành phố thăm dò thử xem.

Ông chủ Hà mua cá trê của cô, chẳng phải cũng để kiếm tiền hay sao? Số lượng cá trê của cô lớn như vậy, đủ để tự đi thăm dò đường lối một phen rồi.

Diêu Tam Tam bận rộn suốt buổi chiều, đến tận cơm tối, vẫn không thấy bóng dáng Bào Kim Đông. Lần này, Diêu Tam Tam thật sự có chút tức giận.

Tiểu nhân không giữ chữ tín!

#Mèo: Chương sau: Ai chờ ai?

72. Chương 63: Ai Chờ Ai

Chủ động nói dắt cô đi bấy thỏ, nhưng suốt buổi chiều Bào Kim Đông vẫn không xuất hiện, Diêu Tam Tam càng nghĩ lại càng tức.

Cho đến sau bữa tối, hần mới đến nhà họ Diêu. Lần này hần đã thay quân trang, mặc áo bông mỏng thường ngày, bước vào sân nhà họ Diêu rất tự nhiên.

“Thím, ăn cơm chưa?”.

“Ăn rồi, ăn rồi”. Trương Hồng Cúc cười ha hả trả lời, trong tay bà là nĩa khoai khô, để phơi ở ngoài, giờ cũng sắp tối, mới nhớ phải lấy vào. Trương Hồng Cúc hỏi Bào Kim Đông:

“Khoai mới phơi đó, con ăn không?”.

“Khoai lang khô?”. Giọng Bào Kim Đông rõ ràng rất hưng phấn, “Muốn ăn muốn ăn. Con thèm cái này lâu rồi, mà năm nay mẹ con không có phơi”.

Bào Kim Đông nói xong đưa tay bốc một nắm lớn, nhét vào miệng ăn. Khoai lang khô, là khoai sau khi nấu chín vào mùa đông, cắt thành lát phơi nắng mà thành, không thể phơi quá khô, phơi đến lúc nửa mềm nửa dẻo. Khoai trừ từ mùa đông, càng thêm ngọt mềm, cứ như đồ vật làm từ đường, khoai phơi đủ nắng rồi ăn càng ngon hơn.

“Thích ăn vậy, lát nữa đem về một mớ để dành ăn đi”. Trương Hồng Cúc cười ha hả nói.

“Được đó ạ, tốt nhất là lấy thêm cho con nhiều chút, lúc trở về đồng đội con đòi đặc sản, đem cái này ra đuổi bọn họ thì còn gì bằng”.

Da mặt dày, cho anh ăn anh ăn thật, ăn rồi còn muốn đem về! Diêu Tam Tam âm thầm khinh bỉ tên kia. Lại nói Bào Kim Đông rất quen thuộc với nhà họ Diêu, trước kia có khi nào quá mấy ngày mà hần không chạy tới nhà họ Diêu? Cũng không cần khách sáo làm gì. Ed: Mèo Mạnh Mẽ. Nhưng lúc đó Trương Hồng Cúc và Diêu Liên Phát cũng không có ở nhà, Bào Kim Đông với vợ chồng Diêu Liên Phát cũng không tính là quen thuộc.

“Được, để thím lấy cho con một bọc”. Trương Hồng Cúc vội nói.

Bào Kim Đông thuận tay đưa cái túi trên tay cho bà, nói: “Thím, đây là đặc sản con mang về từ Tân Cương, chú thím ăn thử đi”.

Trương Hồng Cúc khách sáo một chút, Bào Kim Đông tiện tay đặt túi lên bàn. Diêu Tam Tam mở ra nhìn, là nho khô, mơ khô, hạnh nhân, còn có một gói thịt xông khói nhỏ, cô bốc một quả mơ khô, cắn một miếng, chua toét miệng.

“Ăn không ngon”. Diêu Tam Tam bỏ mơ khô xuống, xoay người bỏ đi, rốt cuộc lúc gần đi cũng không nhận được, tiện tay lấy túi nho khô đi. Bào Kim Đông cười cười, đi theo sau Diêu Tam Tam ngay trước mặt Trương Hồng Cúc, còn vừa đi vừa nói”

“Vậy con đi chơi nha, thím?”.

“A, con đi chơi đi”. Trương Hồng Cúc đồng ý, trong bụng nói, thằng nhỏ này, cứ như đang ở nhà nó vậy nhỉ?

Bào Kim Đông đi theo Diêu Tam Tam vào nhà cô, Tiểu Tứ đang làm bài tập, thấy chị tư và Bào Kim Đông kẻ trước người sau đi vào, liền toét miệng cười tinh nghịch, Diêu Tam Tam đưa nho khô trong tay cho nó. Diêu Tiểu Cải đang đọc một quyển sổ, cô nhìn thoáng qua Bào Kim Đông, rồi buông sổ trong tay, quay qua Diêu Tam Tam mà nói”

“Em đi chơi đi, đừng có quấy rầy chị với Tiểu Tứ”.

Bào Kim Đông nở nụ cười như ý, kéo tay Diêu Tam Tam, nói: “Đi thôi, ra ngoài chơi đi, chị ba em đuổi mình rồi!”.

Diêu Tam Tam vẫn còn đang tức giận, dùng dằng một chút, liền bị Bào Kim Đông kéo đi. Hai người ra đến cổng, vừa vặn chạm mặt Diêu Liên Phát đi dạo loanh quanh trở về, Diêu Liên Phát thấy Bào Kim Đông tùy tiện lôi kéo con gái mình, nặng nề ho khan một tiếng, thế mà Bào Kim Đông chẳng những không buông tay, còn chào hỏi nhiệt tình.

“Chú, không đi tìm người đánh bài sao?”.

Diêu Liên Phát chấp tay sau lưng, không đáp những lời kia, mà lớn tiếng căn dặn”

“Trời tối rồi, đừng có chạy lung tung”.

“Dạ, biết rồi ạ”. Bào Kim Đông đáp, rồi trắng trợn kéo con gái nhà người ta đi mất.

–Truyện được edit bởi Mèo Mạnh Mẽ và chỉ được đăng tải duy nhất tại diendan .com, những nơi khác đều là ăn cắp–

Ra khỏi cổng nhà họ Diêu là đụn sân lớn, Bào Kim Đông kéo Diêu Tam Tam đi bộ dọc theo sân, Diêu Tam Tam vung tay, thoát khỏi tay Bào Kim Đông.

“Anh đừng có kéo em”.

“Sao thế?”.

“Không phải anh nói bắt thả sao? Cả chiều không thấy bóng”.

Giận rồi? Bào Kim Đông vội nói: “Lúc sáng anh với em tách ra, về đến nhà ăn xong, ngã đầu xuống giường một cái là ngủ thẳng tới bây giờ, anh nghĩ có bắn đại bác chắc anh cũng không tỉnh được”.

Nói xong tự hấn cũng cảm thấy buồn cười.

“Ngủ như heo”. Diêu Tam Tam lắc đầu, tức giận với hấn thật không thú vị. Với lại mình tức giận cũng thật kì lạ, nghĩ lại thì, tức giận có gì tốt?

“Sáng sớm mai tới đập nước chơi đi, anh bắt vịt trời cho em”.

“Nói không giữ lời, ai mà thèm đi theo anh!”.

“Thả đồng chứ gì? Ngày mai nhất định sẽ bắt cho em”. Bào Kim Đông nói rồi vỗ ót một cái, “Ngày mốt, ngày mốt đi, anh rảnh anh sẽ đi bắt liền. Anh mới về tới nhà, đã hai năm không về, cũng phải chạy một vòng đến nhà bạn bè thân thích”.

Vịt trời, thả đồng, hấn đây là xem cô như con nít! Diêu Tam Tam không hiểu nổi cảm giác trong lòng mình là gì, liền nhàm chán đá hòn sỏi nhỏ trên đường vắng ra trước. Bào Kim Đông chợt vòng lấy người cô, kéo cô ra sau đóng cửa khô.

Diêu Tam Tam hoảng sợ, vừa muốn lên tiếng, Bào Kim Đông đã kề tai cô nói nhỏ: “Đừng có lên tiếng”.

Diêu Tam Tam ngẩn ra, dưới ánh trăng, Bào Kim Đông chỉ chỉ đằng trước, nhưng không nói tiếng nào, một tay còn đang nắm vai cô, gần như dán vào lưng cô, thò đầu nhìn ra phía trước. Không lâu sau, thấy hai bóng người đi tới, kẻ nhau rất gần, từ dáng người có thể nhìn ra được là hai người trẻ tuổi.

Dưới bầu không khí đó, Diêu Tam Tam cũng bắt giác nín thở, nhìn chăm chăm hai người nọ. Một người hình như là con gái trong thôn – Yến Tử, Yến Tử cũng xấp xỉ Diêu Tam Tam, vóc người cao ráo, tròn trịa hơn Diêu Tam Tam. Còn người nam kia, Diêu Tam Tam không nhận ra.

Hai người nọ hình như không phát hiện gần đó có người, nhỏ giọng thì thầm, nghe không rõ, đang ở cách xa họ mấy bước từ từ đi tới.

Đợi hai người kia đi xa, Bào Kim Đông buông Diêu Tam Tam ra, nhưng cũng không bước ra, mà quay sang tựa người vào chông cỏ, duỗi lưng một cái rồi hỏi:

“Cô đó là ai?”

“Hình như là Yên Tử”. Diêu Tam Tam nói, “Người kia là ai?”

“Kim Lai chứ ai, ngay cả nó em cũng nhìn không ra hả?”. Bào Kim Đông có vẻ không tin được, hồi còn nhỏ hẳn dắt theo Tam Tam, còn thường xuyên chơi cùng với Bào Kim Lai đó. “Nhóc, lúc nãy ăn cơm thím ba còn oán trách nó không chịu xem mắt đấy, anh còn hỏi nó có phải đã có ý riêng hay không, nó nói không có. Giờ chẳng phải đã bị anh bắt được sao? Cô đó thế nào?”

“Yên Tử rất được, tính tình hoạt bát, người cũng siêng năng giỏi giang”.

“Trông cao lớn nhỉ”. Bào Kim Đông nói, “Cái thằng Kim Lai đó, toàn thích kiểu con gái này, còn nói cũng đều là tiêu tiền cưới vợ, cao béo càng có lời không phải sao?”

Ặc... Diêu Tam Tam liền nhịn không được, bật cười hì hì.

Bào Kim Đông tựa vào chồng cổ, dịch người qua lại một chút, đổi một tư thế thoải mái hơn, nói với vẻ bùi ngùi.

“Mới chớp mắt đó mà lớn cả rồi, Kim Lai mười chín, thím ba cả ngày không có việc khác, là cứ thu xếp kiếm con dâu cho nó. Đành ê qđ. Anh đây mới vừa về đến, mẹ anh đã theo cằn nhằn anh. Mấy cô mấy bà tới tuổi này, sao cứ thích lo mấy chuyện này thế không biết?”

Diêu Tam Tam không lên tiếng, đề tài này hơi nhạy cảm, cũng có chút nguy hiểm. Trong lòng cô nghĩ, mẹ Bào Kim Đông nói gì với hẳn nhỉ? Không phải là kêu hẳn đi xem mắt đó chứ?

Hai người nhất thời im lặng.

“Tam Tam, mai một trời tối đừng có tùy tiện ra ngoài, cái sân này, nhất định là một căn cứ yêu đương, không cẩn thận sẽ đụng phải một cặp”. Bào Kim Đông không yên tâm dặn dò.

“Vậy sao anh còn dẫn em tới đây?”. Diêu Tam Tam hỏi lại.

“Anh dẫn thì em đương nhiên có thể tới rồi, có anh che chở em được. Tự em thì không nên ra ngoài, nhà mới của em kề bên sân lớn, buổi tối không có việc gì thì đừng có tới đây chơi, bị ai thấy được rất dễ sinh chuyện thị phi. Chuyện mờ ám của họ, thành được thì đương nhiên là tốt, nhưng cũng không nhất định sẽ thành, nếu không thành thì hiển nhiên họ cũng không hi vọng có người biết”.

Bào Kim Đông nói rồi đứng dậy, chợt lại gần Diêu Tam Tam, hỏi với vẻ thần bí: “Biết tại sao mấy người đó đều tới đây hẹn hò yêu đương không?”

Diêu Tam Tam lắc đầu.

“Là vì ở đây có rất nhiều đồng cỏ đó!”. Bào Kim Đông tựa như nói đến chuyện gì đó rất thú vị, tự đứng đó cười một mình. Diêu Tam Tam vừa nghĩ, liền nghĩ đến mặt xấu hổ kia, cô bấu môi, không để ý đến lời hẳn nói.

“Aiz, không nói mấy chuyện đó với em”. Bào Kim Đông cười đủ rồi, tự nói một mình.

“Chuyện gì anh cũng rành ha? Hơn nữa chuyện gì xấu thì anh đều rành”. Diêu Tam Tam cảm thấy, mình là người của hai thế giới, cảm giác đã rất quen với chuyện thể thái nhân tình, nhưng vẫn có một số việc cô vốn không thông thuộc, Bào Kim Đông lại biết rất nhiều. Đđ qđ. Ví như ban đầu, chuyện Nhị Văn dùng nhang để phóng hỏa, hẳn đều biết rất rõ.

“Cái gì gọi là chuyện xấu?”. Bào Kim Đông cãi lại, “Anh là con trai lớn, thường xuyên ở chung một chỗ với mấy đứa con trai trẻ tuổi khác, mấy chuyện nhỏ nhặt đó làm gì lại không biết chứ, em tưởng anh là tiểu thư đài các chắc! Đđ ông con trai với nhau có chuyện gì mà không nói?”

Bào Kim Đông lại dựa vào đồng cỏ, hình như đang thưởng thức nàng trăng trên bầu trời, Diêu Tam Tam cũng nhất thời không biết nói gì, hai người lại im lặng. Một lát sau, Bào Kim Đông bỗng nhiên thò tay sờ sờ tay Diêu Tam Tam, miệng hỏi:

“Em có lạnh không?”.

Rõ ràng là chuyện..., vậy mà hấn lại làm đúng lý hợp tình, bình thản tự nhiên, giống như sờ tay cô bắt quả là chuyện thường tình mà thôi.

Tim Diêu Tam Tam đột nhiên tăng nhanh mấy nhịp.

“Này, anh làm cái gì đó!”.

“Sao?”. Hình như Bào Kim Đông không biết cô phản đối cái gì, bàn tay nhỏ bé của cô vùng vẫy một cái, rồi cuộc Bào Kim Đông cũng hiểu ra, lại cười, dứt khoát cầm luôn tay kia của cô.

“Em nói cái này hả?”. Bào Kim Đông than thở một tiếng, “Tay em, anh nắm còn ít sao? Hồi trước đi học, tuyết đổ mưa rơi, còn không phải đều là anh nắm tay em kéo đi học sao!”.

Nhưng mà... Diêu Tam Tam nhất thời ghen hòng. Bạn nói người này xem, rốt cuộc là hấn tự nhiên, hay là lưu manh đây? Con là lưu manh một cách vô tư nữa chứ?

“Nhưng... đó là hồi còn nhỏ”.

Bào Kim Đông im lặng trong chốc lát, lẳng lặng nhìn cô dưới ánh trăng, nhẹ giọng nói: “Em bây giờ anh còn chê ngại nhỏ đây! Lớn chỗ nào? Anh nghe nói đã có người làm mối cho em rồi, Tam Tam, mấy chuyện lộn xộn đó, bây giờ đừng để ý tới. Em nhìn mấy người con gái ở quê này đi, mười sáu mười bảy đã đính hôn kết hôn hết rồi, mười tám mười chín tuổi đã làm mẹ, đã sớm không còn là cô gái tươi tắn hăng hái, cả ngày phải vây quanh chuồng heo bệ bếp. Tam Tam, em đừng giống vậy”.

Diêu Tam Tam thừa nhận, mình có chút... cảm động.

Bào Kim Đông nắm tay cô, giống như chuyện bình thường. Tay cô rất nhỏ, ngón tay khéo léo, mảnh khảnh. Tay cô không lạnh, hơi ấm áp. Tâm trí Bào Kim Đông đột nhiên có chút dao động, cô gái mười sáu tuổi trước mặt, hấn giữ đã hơn mấy năm. Vốn là thân thiết bình thường, cô là một cô bé, mạnh mẽ, kiên cường, cuộc sống không dễ dàng, khiến người ta đau lòng, vô tình khơi dậy ý muốn bảo vệ trong lòng hấn.

Nhưng trong mắt hấn khi ấy, cô với em trai, em gái họ nhà hấn, không có gì khác biệt.

Kể từ khi nào? Hấn bắt đầu ý thức được, đối với mình, cô không phải là đứa trẻ bình thường, không giống như em trai em gái hấn? Không nói được, hấn là từ lúc hấn đi lính, hấn chợt có chút không nữ, lúc ấy hấn nghĩ, em vẫn còn nhỏ như thế, em hãy chờ ở đây, chờ anh trở lại, anh sẽ tiếp tục che chở em.

Trải qua hai năm đời lính, đúng như hấn nói, ngay cả một con thỏ cái còn không thấy, ở nơi hẻo lánh gian khổ, một vùng hoang vu. Điều hấn nghĩ tới nhiều nhất trong cảnh hoang vắng, không phải là cha mẹ trong nhà, không phải anh em trai, mà là cô bé trước mắt này. Thậm chí một tấm hình hấn cũng không dám gửi cho cô, sợ cô cũng gửi lại, nhìn thấy cô gái nhỏ trong hình kia, cảm giác nhớ nhà của hấn liền phun trào khó lòng đè nén.

Lần này hấn trở về, trên đường về vắng vẻ, hấn vẫn luôn tưởng tượng, đáng vẻ cô lớn lên sẽ ra sao. Giây phút nhìn thấy cô, cô bé nhỏ xíu kia, đã trở thành thiếu nữ làm rung động lòng người. Khoảnh khắc ấy hấn đã hiểu rõ tâm tư của mình.

Cô bé này, hấn đã bảo vệ mấy năm trời, mai này hấn còn muốn tiếp tục che chở, tuyệt đối không muốn cho bất kì kẻ nào nhúng chàm.

Làm mai hả? A, ai muốn giành với hấn, hấn diệt kẻ đó!

Có điều, còn chưa phải là bây giờ!

Trong lòng Bào Kim Đông chợt có chút tự giễu, vẫn tưởng cô vẫn ở một chỗ đợi hấn, không ngờ cô không ở một chỗ, mà cô sải bước tiến tới, mà hấn, vẫn đang đợi cô lớn lên, nhưng trước mắt, hấn vẫn phải tiếp tục chờ.

Dưới ánh trăng, người con trai cao lớn tựa lưng vào đồng cỏ, vô cùng xúc động. Cô gái xinh xắn trước mặt hấn, hấn nắm được bàn tay nhỏ bé kia, liền không còn muốn buông ra nữa.

73. Chương 64: Hai Bàn Tay Trắng

Edit: Mèo Mạnh Mẽ

Tối hôm đó Bào Kim Đông trở về rất khuya, hẩn lặng lẽ vào cửa nhà, lại phát hiện trong nhà còn sáng đèn, Bào Kim Đông vừa thò đầu vào, đã thấy cha mẹ hẩn vẫn chưa ngủ, đang ngồi bóc đậu phộng.

“Kim Đông, tối nay mày lại đi chơi với Tam Tam phải không?”.

Mẹ Bào tay bóc đậu phộng, mắt nháy nháy với chồng mình, nở nụ cười.

Bào Kim Đông bước vào rót một ly nước, uống một hơi cạn sạch, rồi mới nói: “Cha, mẹ, sao hai người còn chưa ngủ?”.

“Mẹ với cha mày đang bàn, có nên nghiêm túc mời người làm mai, tới nhà họ Diêu một chuyến hay không? Mày về từ hôm qua đến nay, ngoài việc ngủ, còn lại đều là mày chạy tới chỗ Tam Tam, bộ không sợ người nhà họ Diêu đuổi mày đi hả. Ở đây ngẩng đầu không thấy thì cúi đầu gập, người lớn hai nhà cũng không dễ nói chuyện. Nếu hai đứa thân t như vậy, mình đính hôn đằng hoàng không tốt hơn sao? Nếu không, người ta sẽ nói mẹ với cha mày làm cha mẹ mà không biết quan tâm lo lắng”.

“Mẹ, chuyện này mẹ đừng nhúng tay vào, tự con có tính toán”.

“Mày tính toán cái rắm!”. Rốt cuộc cha Bào Kim Đông cũng mở miệng, “Nhà họ Diêu bây giờ đã khác xưa, Tam Tam nó có chỗ nào thua kém mày? Tự mày nhìn lại xem mày có cái gì? Một nhà có con gái trăm nhà muốn hỏi, đợi người ta gặp được cảnh cao rồi, cha xem mày còn có thể tính cái gì!”.

“Nếu giữa hai đứa tốt như thế, thì mau mau đính hôn đi, để đem dài lắm mộng không phải sao? Mày làm như mày còn nhỏ lắm vậy!”. Mẹ Bào cũng cần nhần theo.

Bào Kim Đông đặt ly xuống, giữa tình thế cha mẹ hẩn hai bên giáp công, chỉ nói một câu: “Chuyện này hai người đừng tham gia vào, để tự con sắp xếp. Con rửa chân đi ngủ đây”. Sau đó liền tiện tay ôm phích nước nóng vào phòng mình.

Bào Kim Đông ngủ một giấc thật ngon, thật dài, nếu mà không ai tới quấy rầy hẩn ngủ nướng ấy thì càng tốt hơn, nhưng lại có người nhất định lôi hẩn ra khỏi chăn, lại còn dán bàn tay lạnh lẽo lên gương mặt ngủ đến ấm nóng, kêu hẩn:

“Dậy đi dậy đi, bây giờ mấy giờ rồi? Anh ở trong quân đội cứ ngủ như vậy đó hả?”.

Nói rồi, người nọ còn thò cái tay lạnh ngắt vào chặn hẩn, tính dán vào người hẩn. Bào Kim Đông liền bực mình hất tay người nọ ra, ngồi bật dậy, thuận tay cho người kia một đấm.

“Ui da...”. Bào Kim Lai bị đánh một cái độc ác, thật may quả đấm ấy không dùng nhiều lực. “Đứng lên coi, anh tư, em có việc tìm anh đây”.

Bào Kim Đông liếc xéo Bào Kim Lai một cái, rồi tiếp tục nằm xuống. Bào Kim Lai vội lay hẩn: “Anh Tư, anh dậy đi mà, em thật sự có việc tìm anh đó”.

Bào Kim Đông là thứ hai trong nhà, xếp thứ tư trong mấy anh em chú bác, nên mấy đứa em họ liền gọi hẩn là anh Tư.

Từ lúc Bào Kim Đông về nhà thăm người thân, Bào Kim Lai còn chưa nói được với hẩn mấy câu— hẩn về tới nhà chỉ làm ba chuyện, ăn cơm, ngủ, đi tìm Tam Tam chơi. Thấy Bào Kim Đông buồn ngủ híp mắt không quan tâm đến hẩn, Bào Kim Lai đành nói:

“Anh Tư, mẹ em ép em đi xem mắt, không thềm bàn với em một tiếng mà đã đi hẹn với người ta rồi. Anh đi theo ứng phó với em chút đi!”.

Bào Kim Đông mở mắt ra nhìn hẩn, trong mắt chứa ý xem thường, ngáp một cái, vẫn không để ý tới hẩn như cũ. Hẩn không rời giường, Bào Kim Lai cũng ngồi yên trước giường hẩn mà rầu rĩ.

“Anh tư, anh với Tam Tam, hai người có phải nên đẩy nhanh tiến độ một chút hay không? Hồi trước hỏi anh, anh cứ nói em nói bậy, nói em ấy là con nít, mà em cứ luôn cảm thấy giữa hai người có chuyện gì đấy. Nếu như tốt đẹp, chuyện về này của anh, có nên sắp xếp đính hôn không?”.

Bào Kim Lai im một lát, rồi lại bắt đầu ồn ào.

“Nếu anh đã thực sự coi trọng Tam Tam, thì anh nên nhanh chân chút đi, không nói đầu xa, thẳng nhóc Bào Xuân Sinh sau thôn kia, em thấy nó cứ hề không có việc gì là lại lượn lờ trước mặt Tam Tam đó. Chính mắt em thấy mấy lần ở ao cá nhà họ Diêu rồi, cứ xán lại nói nhảm, em thấy thẳng nhóc đó thật chướng mắt”.

“Tam Tam để ý tới nó rồi hả?”. Cuối cùng Bào Kim Đông cũng mở miệng.

“Cái đó thì... cũng không giống vậy”.

“Vây là xong rồi không phải sao”. Bào Kim Đông khịt mũi, “Mày nghĩ nhóc Tam Tam có thể tùy tiện để ý tới ai? Tính tình em ấy, nếu không thân thuộc tin tưởng, sẽ không thèm nói nhiều thêm một câu nào đâu”.

Bào Kim Đông có cảm giác nguy cơ hay không? Có. Hắn không tin được hai vợ chồng Diêu Liên Phát, thậm chí vọng hai người này ngàn vạn lần đừng sắp xếp tìm nhà chồng gì cho Tam Tam. Nhưng Bào Kim Đông cũng có loại cảm giác chần chừ lạ kì với Diêu Tam Tam, kiểu thanh mai trúc mã đó, tình cảm thảng rộng năm dài, hẳn là sẽ không dễ dàng thay đổi.

Với lại cô bé Tam Tam kia, sẽ không dễ tin người như vậy, cô rất khôn khéo.

Đóa hoa đẹp nhà họ Diêu sinh ra, là ai cũng có thể nghĩ tới sao? Hắn nuôi dưỡng đã nhiều năm từ lúc nhỏ bé khô cằn, đến nay phát triển rồi, gây chú ý rồi, thì ai cũng có thể tới giành à? Không bàn đến việc cô nhóc kia có dễ dụ hay không, hẳn cứ thoải mái tưới cây bón phân xới đất như thế suốt, rõ ràng bọn họ là một đôi, khiến mọi người xung quanh ai cũng ngầm biết rõ, còn ai có thể không mở to mắt mà nhớ thương cô?

Đây hẳn là sách lược của Bào Kim Đông rồi.

Bào Kim Đông ngồi dậy, vừa mặc quần áo, vừa tức giận mắng Bào Kim Lai: “Sáng sớm mày đã chạy tới đây la lối ồn ào, chỉ vì để nói với anh mấy chuyện này đó hả? Sao mẹ mày với mẹ anh lại giống nhau đến thế? Nếu mày rảnh rồi không có việc làm, thì mày liệu mà chạy đi sắp xếp chuyện này cho tốt nhanh đi. Nếu hôm nay mày đi xem mắt, để anh xem trở về mày ăn nói làm sao với Yến Tử nhé!”.

Bào Kim Lai giật mình, thiếu chút nữa lảo đảo xuống ghế. Hắn vội vàng luống cuống tay chân giữ vững ghế ngồi, mở to hai mắt hỏi Bào Kim Đông.

“Anh, anh... sao anh lại biết chuyện này? Chẳng phải anh chỉ mới vừa về nhà thôi sao?”.

“Chỉ biết mỗi chuyện hư hỏng đó của mày thôi!”. Bào Kim Đông nói.

Bào Kim Lai vịn chắc ghế, ủ rũ ngồi xuống nói: “Em còn nghĩ không có ai biết! Cũng không phải như anh nghĩ... Tụi em vẫn đang tốt đẹp, cũng không biết sao, mẹ em bắt đầu ép tới. Mà Yến Tử bên kia... Thì cũng tại em chưa xác định được thôi. Không đi nhìn xung quanh, làm sao biết có hợp hay không?”.

“Không xác định mà mày còn dám nhắm mắt qua lại với con gái người ta!”. Bào Kim Đông lạnh lùng liếc Bào Kim Lai một cái.

Gia cảnh Bào Kim Lai không tệ, chú ba từ nhiều năm về trước đã xây nhà, mua máy kéo, mấy năm nay kéo than đá đi bán cũng gây dựng không ít của cải, cũng coi như là một nhà giàu trong thôn, đáng đắp Bào Kim Lai không tồi, Bào Kim Đông thâm biết, Yến Tử kia cũng không phải là lần “không xác định” đầu tiên của hắn.

Tình yêu nông thôn niên đại ấy, nói sao đây? Cũng không phải chỉ cần tâm đầu ý hợp là được. Lúc học cấp hai Bào Kim Lai có quen một bạn học nữ, sau đó lại vì “cầm tinh không hợp” mà bị mẹ bạn nữ kia ngăn cấm, thất tình được một thời gian. Sau đó lại đến cô gái thôn bên, kết quả phát hiện cô gái kia quá xu lợi, quen với hắn là vì gia đình hắn giàu có, một khi thấy ai giàu hơn, là dao động ngay.

Kể ra Bào Kim Lai cũng thật đau thương.

“Anh Tư, chuyện anh với Tam Tam, sao anh có thể chắc chắn chứ? Sao anh có thể xác định tình cảm của mình, xác định tình cảm của cô ấy?”. Mặt Bào Kim Lai có vẻ hoang mang, tự hoang mang về chính mình.

“Chuyện dai dẳng anh không giống với chuyện của mày”. Bào Kim Đông miễn cưỡng đáp, sau đó lật người xuống giường mang giày.

“Đã như vậy, sao anh còn không dứt khoát tính chuyện đính hôn đi?”.

“Đâu có đơn giản như mày nói vậy?”. Bào Kim Đông nói, “Thích là chuyện của hai người, đính hôn là chuyện của hai nhà. Bây giờ anh tay trắng tay, anh lấy cái gì đính hôn với em ấy? Dù sao tuổi em ấy cũng còn nhỏ, không vội, anh không thể để em ấy tủi thân được. Anh muốn người khác phải cảm thấy hai đứa anh rất xứng đôi, Bào Kim Đông anh xứng với Diêu Tam Tam, chứ không phải là Bào Kim Đông anh thật may mắn, cảm thấy anh trèo cao Tam Tam”.

“Anh còn phải đi lính đó, anh không sợ không có anh trước mặt, có người chặn ngang một gậy à?”.

“Hắn dám!”. Bào Kim Đông dí dí quả đấm trước mặt Bào Kim Lai, dùng trên chóp mũi hắn, “Tam Tam sẽ không đâu!”.

Được làm bởi mèo và đăng duy nhất tại diễn tại đàn tại lê tại quý tại đôn tại chấm tại com, những nơi khác đều là ăn cắp.

Sáng sớm Diêu Tam Tam thức dậy, đi một vòng quanh ao cái, kiểm tra cá trê trong ao xi măng một lượt, sau đó lại lượn quanh chuồng dê... trong lòng vẫn cảm thấy còn có chuyện gì chưa làm.

Bây giờ buổi sáng Trương Hồng Cúc nấu cơm, cho heo ăn, chị ba sẽ chủ động cho dê ăn, Diêu Liên Phát cũng giúp đỡ làm ít việc nhà, tỷ như thỉnh thoảng quét sân, cho heo ăn gì đó, thành ra Diêu Tam Tam lại rảnh rỗi

Mà lúc này, cô đi dạo quanh sân, Diêu Tiểu Cải xách một túi khoai khô, tức giận kêu cô: “Đi đi, em rảnh rỗi như vậy thì đem khoai tới cho Bào Kim Đông đi, không phải tới qua hắn nói muốn ăn sao?”.

Thái độ của Diêu Tiểu Cải đối với Bào Kim Đông có chút buồn cười, một mặt là cô vui khi việc thành, biết Bào Kim Đông thật lòng tốt với em gái mình. Mặt khác cô lại cảm thấy, tên kia dám nhớ thương em gái mình, dám cướp em gái mình! Vì thế liền thấy Bào Kim Đông hơi chướng mắt.

Thấy từ sáng đến giờ, Diêu Tam Tam cứ đi qua đi lại như mất hồn, Diêu Tiểu Cải liền quyết định sai cô chủ động đi tìm người.

Diêu Tam Tam đón lấy túi khoai, nở nụ cười ngờ nghệch đáng yêu với chị ba, giống như là cuối cùng cũng có chuyện để làm, cô xách túi khoai, ra cửa đi tìm Bào Kim Đông.

Nhà Bào Kim Đông ở hướng tây nam thôn, ban đầu cách nhà cũ của nhà họ Diêu khá xa, bây giờ nhà mới của họ xây lên trước thôn, thành ra lại gần với nhà kia. Diêu Tam Tam đi qua hai con ngõ, lại đi xuyên qua một ngõ nhỏ, là đến nhà Bào Kim Đông.

“Bác hai gái”.

Diêu Tam Tam cất tiếng kêu cửa, đón tiếp cô là tiếng chó sủa. Con chó mực to bụng của nhà họ Bào sủa gâu gâu mấy tiếng, thấy Diêu Tam Tam đẩy cửa đi vào, liền vẫy vẫy đuôi, trở về ổ.

Con chó này nhận ra cô!

Một bóng người nho nhỏ lắt lư chạy ra từ nhà chính, Diêu Tam Tam nhìn thấy, là đứa cháu Lôi Lôi ba tuổi rưỡi của Bào Kim Đông, con trai anh cả hắn, trong tay còn đang cầm nửa cái bánh, ăn đến mặt mày dính đầy vụn bánh. Diêu Tam Tam liền bước tới, ngồi xuống hỏi nó:

“Lôi Lôi, người nhà con đâu, bà nội đâu”.

“Ông nội bà nội đi thăm bà con rồi, đi hết trơn rồi”.

“Vậy chú hai con đâu?”.

“Chú hai đi xem mắt rồi”.

Cái gì? Diêu Tam Tam sững sốt một lát, không chắc lắm nên hỏi lại lần nữa: “Lôi Lôi, chú hai con đi đâu?”. “Xem mắt đó. Chú sáu cũng đi. Hứa về mua kẹo cho ăn đó”. Lôi Lôi há miệng cười toe toét, “Chỉ có chú út ở nhà với con thôi, chú út đến nhà con lấy A Tích rồi, con ở đây giữ nhà nè”.

Diêu Tam Tam cảm thấy đầu mình ong ong, giống như có tiếng của hàng ngàn con côn trùng, cô sững sốt một chút, rồi ra sức lắc lắc đầu, đứng dậy. Đi vài bước, rồi đi trở lại, đưa bịch khoai trong tay cho Lôi Lôi: “Lôi Lôi, cái này cho con ăn nè. Cô đi nha”.

“Cô Tam Tam, cô không ở lại chơi A Tích với con sao?”.

Diêu Tam Tam cũng không còn lòng dạ đâu mà hỏi nó A Tích là cái gì, thuận miệng nói: “Thôi con chơi đi nha”.

“Vậy cô đi đâu vậy? A Tích chơi vui lắm đó”.

Diêu Tam Tam dừng chân, nhìn Lôi Lôi mà nói: “Cô Tam Tam cũng đi xem mắt đây, đi về mua kẹo cho con ăn”. Nói xong, Diêu Tam Tam vội vã rời khỏi nhà họ Bào.

Ra khỏi cổng nhà họ Bào không xa, Diêu Tam Tam gặp được Bào Kim Thành em út của Bào Kim Đông. Bào Kim Thành cùng tuổi với Tam Tam, còn lớn hơn cô hai tháng, hắn vừa thấy Tam Tam liền cười hì hì nói: “Tam Tam, cậu tìm anh hai tôi hả? Ảnh đi ra ngoài rồi”.

“Tôi mới không tìm ảnh.”

Diêu Tam Tam vội vã đi lướt qua người Bào Kim Thành, Bào Kim Thành thấy cô đi xa, còn nói với theo: “Tam Tam, chừng nào anh hai tôi về, tôi sẽ kêu ảnh tới kiếm cậu”.

Cậu kêu hắn đi gặp quý đi! Diêu Tam Tam tức tối rời khỏi nhà họ Bào, cô cũng không về nhà mình, mà đi men sân lớn về phía nam, đến chỗ ao cá của mình. Diêu Tam Tam ngồi yên cạnh hồ cá đến trưa, cho tới lúc ăn cơm trưa, Tiểu Tứ chạy tới kêu cô về.

Lúc ăn cơm Diêu Tiểu Cải cứ nhìn cô, hỏi cô có chuyện gì không, Diêu Tam Tam chối.

“Đâu có gì đâu! Có thể có chuyện gì chứ?”.

Diêu Tiểu Cải liền không hỏi nữa, Diêu Tam Tam về phòng mình, tìm quyển sách nuôi trồng thủy sản, lật lung tung cả buổi trưa, đầu óc lại cứ thả trôi tạt đâu đâu.

Bào Kim Đông thế mà đi xem mắt rồi!

Có điều, có gì hắn lại không thể đi xem mắt?

Nhưng mà, hắn lại dám chạy đi xem mắt rồi!

Hắn còn chưa đính hôn với ai, hắn đi xem mắt thì có e ngại ai?

Aiz....

Diêu Tam Tam trầm nghĩ, Bào Kim Đông đi xem mắt chắc cũng không thành. Sao hắn có thể tùy tiện thích cô gái nào? Hoặc là nói hắn sẽ không dễ dàng gì thích ai ngay được.

Nhưng mà, sao hắn lại có thể chạy đi xem mắt chứ!

Lại vòng trở về rồi.

Thứ làm cô rối rắm, vẫn cứ là chuyện “xem mắt”.

74. Chương 65: Đúng Là Bịp Bợm Mà

Edit: Mèo Mạnh Mẽ

Có thể nào Bào Kim Đông cũng không thể ngờ tới, hần lại bị một đứa nhỏ ba tuổi lừa gạt.

Bị hổ... đến nỗi cả người vô lực.

Chiều hôm ấy, Bào Kim Đông về đến nhà, rất nhanh đã phát hiện ra túi khoai khô. Tam Tam mang tới? Bào Kim Đông đặc ý trong lòng, hần lấy một miếng ăn, hỏi em trai Bào Kim Thành:

“Tam Tam mang tới?”

“Anh cũng biết hả?”. Bào Kim Thành cười mờ ám, “Anh hai, tâm ý tương thông quá ha! Hồi sáng Tam Tam đem tới, anh không có ở nhà, nên về luôn”.

“Có nói gì không?”.

“Lúc đó em không có ở nhà, chị cả kêu em trông Lôi Lôi mà, Lôi Lôi chơi một lát thì đòi em về nhà lấy đồ xếp gỗ cho nó”. Bào Kim Thành nói. Con cả của nhà họ Bào cưới vợ rồi ra ở riêng, ở nhà họ Bào không xa. “Em vừa mới qua nhà anh cả, Tam Tam đã tới rồi lại đi”.

“Cô Tam Tam không mang kẹo tới cho con”. Lôi Lôi ôm bánh quy Bào Kim Đông mới mua cho nó, miệng nhét đầy bánh quy, vừa ăn, vừa nói ư a không rõ, “Cô Tam Tam nói đi xem mắt rồi”.

Cái gì? Bào Kim Đông từ từ đặt khoai khô xuống, từ từ ngồi xổm xuống nhìn Lôi Lôi, từ từ hỏi: “Lôi Lôi, cô Tam Tam đi đâu?”.

“Đi xem mắt rồi”. Lôi Lôi cười toe toét, bột bánh quy rơi lả tả.

Bào Kim Thành cũng kinh ngạc nhìn anh mình, Tam Tam xem mắt? Sao không nghe thấy phong thanh gì? Bào Kim Thành nheo mắt nhìn Bào Kim Đông với vẻ mặt kì quái, trách cứ Lôi Lôi: “Lôi Lôi, đừng nói bậy, con mà biết gì!”.

“Biết mà. Xem mắt thì sẽ có bánh kẹo cưới để ăn, mẹ nói với con vậy mà”. Lôi Lôi hơi uất ức chu chu cái miệng nhỏ, “Chú hai với chú sáu đi xem mắt, về sẽ đem kẹo cưới cho con ăn. Chú hai, kẹo của con đâu?”.

Bào Kim Đông đứng dậy đi ra ngoài, Bào Kim Thành hoảng hốt đuổi theo sau Bào Kim Đông mà nói: “Anh hai, anh khoan hãy nóng nảy, coi chừng làm ra chuyện gì không hay!”.

“Con mắt nào của em thấy anh nóng nảy”. Bào Kim Đông nạt em trai một câu, “Tránh qua một bên coi”.

Bào Kim Đông vội vã bước ra cổng lớn, mẹ Bào đương bận rộn trong sân cũng kêu với theo: “Kim Đông, sắp sửa ăn cơm rồi, mày con chạy đi đâu đó?”.

“Con ra ngoài một lát”. Bào Kim Đông vừa nói vừa sải bước đi xa. Mẹ Bào liếc nhìn đứa con trai nhỏ đang đuổi theo, hỏi: “Kim Thành, anh mày đi đâu mà gấp gấp quá vậy?”.

“Mẹ đừng hỏi con... con không biết đâu”. Bào Kim Thành vỗ vỗ mặt mình, nói thầm trong bụng: Sẽ không xảy ra chuyện gì xấu chứ?

Bào Kim Đông đi thẳng tới nhà họ Diêu, vừa vào cửa, đã thấy Diêu Tam Tam đang đứng trước ao xi măng, bên cạnh là Diêu Tiểu Cải, ngoài ra còn có... một người đàn ông trẻ tuổi.

Bào Kim Đông quan sát người đàn ông chường mắt đỏ, vóc người trung bình, mặt trắng nhỏ, áo khoác nỉ xám tro, nhìn có vẻ nho nhã. Mấu chốt là tên đó đang nghiêng đầu, cười cười nói nói gì đó với Tam Tam.

Xem mắt? Bào Kim Đông không tin, sao Tam Tam có thể chạy đi xem mắt được? Lôi Lôi nói vậy, hần sợ là nhà họ Diêu muốn sắp xếp chuyện xem mắt gì đó cho Tam Tam, nên vội vã chạy tới xem.

Nhưng mới qua hai ngày, cái tên yếu ớt này ở đâu nhảy ra?

“Tam Tam”. Bào Kim Đông bước vội tới gần Diêu Tam Tam, nhìn cô mà nói, “Anh tìm em có việc, ra ngoài với anh một chút”.

“Anh có thể có chuyện gì chứ?”. Diêu Tam Tam nghiêm mặt nói, “Em rất bận!”.

Diêu Tam Tam từ nhà họ Bào về, cả ngày tâm trí không yên, cứ buồn phiền trong lòng, nhưng không biết phải làm sao để phát ra. Lúc chiều, vừa hay Lục Cảnh Ba tới.

Gần đây cứ cách mười ngày nửa tháng Lục Cảnh Ba lại tới một lần, đây cũng là do Diêu Tam Tam nhờ vả anh. Cô đã được một bài học kinh nghiệm về việc bới bùn bắt cá trê vào mùa đông năm rồi, nên cuối thu năm nay liền gạn hết cá trê chuẩn bị chui vào bùn trốn đông, thả vào ao xi măng nuôi tạm.

Nhưng ao xi măng dù sao cũng có hạn, mặc dù đã tận dụng diện tích sân để xây lớn nhất có thể, nhưng mười ao cá, hơn mấy ngàn cân cá trê, đều thả vào một ao xi măng, tất nhiên sẽ phải chen chúc. Lại nói mặc dù ao xi măng này được xây âm xuống đất, nhưng cũng không nhất định có thể kháng lạnh.

Diêu Tam Tam thậm chí có tâm lý đánh cược, cô đánh cược trời lạnh cá vẫn có thể chen lấn sống qua đông, cũng cược ao nhà mình có thể kháng lạnh, nhưng cô vẫn rất cẩn thận, chuẩn bị rơm rạ giữ ấm quanh ao.

Vậy nếu lỡ thua cuộc thì sao?

Chính vì sợ sai lầm, cho nên cô phải cẩn thận trông coi, một khi phát hiện ra có gì không ổn, liền bán cá đi, dù sao lúc này cá cũng đang bán rất chạy, không phải tổn thất gì. Nhưng nếu có thể chịu lạnh qua được thời gian này, đợi đến trước tết, số cá này của cô có thể bán rất được giá.

Cá trê sống vào mùa đông không thể nào linh hoạt được, ngày nào Diêu Tam Tam cũng ngó chừng, cẩn thận đề phòng cá chết, mặc kệ là chết do rét hay do thiếu dinh dưỡng, thì cá chết cũng đều không đáng giá. Dù chỉ chết một con, thì Diêu Tam Tam cũng phải đau lòng.

Tình huống trước mắt có vẻ hoàn hảo. Nhưng thời tiết mỗi ngày một trở lạnh, Diêu Tam Tam cũng mỗi ngày một thận trọng hơn.

“Anh thấy tạm ổn, cá trê chui xuống bùn để tránh đông vẫn có thể chịu được mật độ dày, thời tiết thế này cũng có thể thích ứng, cá tránh rét tự nhiên trong mương máng, phải chịu lạnh chịu đóng băng, cũng qua đông được. Chỉ cần cẩn thận hơn, nếu gặp phải thời tiết cực rét, em phủ thêm rơm rạ, tốt nhất là trùm một tầng ni lông mỏng, như vậy có thể tăng độ ẩm.

“Em cũng muốn trùm ni lông, nhưng lại sợ trong ao thiếu dưỡng khí”. Diêu Tam Tam nói.

“Mùa đông bọn nó đều chui vào bùn, rơi vào trạng thái ngủ đông hết, nhất thời cũng không thiếu khuyết dưỡng khí, trưa nắng nhiệt độ cao em tháo ni lông ra là được. Anh thấy người ta nuôi cá vàng, phủ ni lông lên ao cũng không có vấn đề gì, mùa đông cá không cần nhiều oxy, nhất là cá trê. Có điều cái ao này em nuôi hơi nhiều cá, mật độ quá lớn, nên mới phải thường xuyên tháo ni lông ra cho nó có không khí, nếu lỡ đóng băng, phải kịp thời phá băng để cấp oxy”.

Diêu Tam Tam gật gật đầu, Lục Cảnh Ba cười nói: “Thật ra thì anh cũng là lần đầu thôi, không biết nhiều hơn em bao nhiêu, chúng ta cùng nhau đưa đá qua sông vậy!”.

Anh nói dứt lời, Tam Tam và Diêu Tiểu Cải đều bật cười. Thật ra thì Lục Cảnh Ba là kỹ thuật viên nông nghiệp, nơi công tác của anh không phải ở đây, cũng không có chuyên môn nuôi trồng thủy sản, nhưng anh nguyện ý chạy đến nhà họ Diêu, Diêu Tam Tam cũng tình nguyện tìm lý do cho anh đến, đơn giản là vì trong lòng cô tồn tại một niềm hi vọng.

Diêu Tam Tam cảm thấy, Lục Cảnh Ba này hẳn là có ý tứ với chị ba. Nếu không anh làm kỹ thuật viên không tẻ, cần gì phải chạy đến mảnh đất Thổ Câu này? Đây cũng không phải là chỗ anh công tác; cũng không phải không có việc gì làm mà suốt ngày tìm tài liệu cho chị ba, giúp đỡ chị ba, viết sổ hướng dẫn cho chị ba, còn kiêm luôn chức giáo viên tiểu học, sửa lỗi chính tả cho chị ba nữa.

Hiện giờ chị ba đã có thể xem được sách tài liệu, cũng do Lục Cảnh Ba tốn một phen tâm tư, dạy chị ba tra từ điển. D’đ lê q.d. Quyển từ điển trên bàn Diêu Tiểu Cải kia, cũng là do Lục Cảnh Ba mang tới.

Có điều, chị ba chỉ xem anh là “kỹ thuật viên”, rốt cuộc là thật sự không nhìn ra, hay là giả vờ như không biết? Diêu Tam Tam nghĩ, nút thắt trong lòng chị ba, vẫn chưa buông xuống được.

Chỉ không biết chị ba có thể tháo gỡ nút thắt trong lòng hay không, Lục Cảnh Ba rốt cuộc thích chị ấy đến mức nào, người nhà của anh có thật lòng tiếp nhận chị ba “mù chữ” hay không.

Hôn nhân, thật sự không chỉ đơn giản là tình cảm, không chỉ cần hai người thích nhau là được hay sao?

“Anh Lục, tối nay thế nào anh cũng phải ở lại ăn cơm nha, anh không biết đó thôi, chị ba nấu món thịt hầm đậu ăn là nghiện, ngay cả anh rể làm đầu bếp mà còn phải khen đó nha. Làm cá trê kho tàu, canh cá trê nóng hổi ăn cũng rất ngon”.

Dù sao thì thứ cô có cũng là cá trê mà.

Lục Cảnh Ba nhìn Diêu Tiểu Cải, cười nói: “Muốn ăn lắm. Có điều anh còn phải đi về mười mấy dặm đường, trời cũng sắp tối, chạy xe buổi tối cũng lạnh, nên để dành hôm nào lại ăn vậy”.

“Còn sớm mà, chị ba đã bắc nồi hầm thịt rồi, mẹ em đang nấu cơm đó, rất nhanh thôi là có cơm ăn, ăn cơm no rồi có đi bộ cũng thấy ấm mà”. Diêu Tam Tam cực lực giữ lại, không riêng gì chút ít tâm tư của cô, mà cũng vì cô thật lòng biết ơn Lục Cảnh Ba đã nhiệt tình giúp đỡ.

Diêu Tiểu Cải vẫn đứng bên cạnh, lúc này chỉ nói một câu: “Tam Tam nói rất đúng, anh ở lại ăn cơm đi”.

“Vậy được rồi. Cứ ăn cơm ở đây miết, da mặt cũng dày lên rồi”. Lục Cảnh Ba nghe vậy, liền đồng ý ngay.

Phải rồi! Diêu Tam Tam thầm nói, em nói nửa ngày, cũng không bằng chị ba nói một câu ha! Cô xoa xoa hai tay lạnh cứng, cười mời Lục Cảnh Ba vào trong nhà, chính vào lúc đó, Bào Kim Đông vội vã đẩy cổng bước vào.

“Tam Tam, anh tìm em có việc, ra ngoài với anh một chút”.

“Anh có thể có chuyện gì chứ? Em rất bận!”.

Kết quả là ngay trước mặt Diêu Tiểu Cải và Lục Cảnh Ba, Bào Kim Đông trực tiếp bước đến trước mặt Diêu Tam Tam, thoải mái bắt lấy tay cô mà nói: “Thật sự có việc, nghe lời, đi theo anh một chút”.

Nói rồi Bào Kim Đông lại nhíu mày, giơ tay kia ra nắm lấy vải áo trên tay cô, nói: “Sao tay em lạnh quá vậy? Em mặc ít hả?”.

Đáng ghét! Diêu Tam Tam vùng vẫy mấy lần, nhưng tuy hai năm qua vóc người cô có cao lớn hơn, vẫn không thể so sánh với Bào Kim Đông, vẫn là thân nhỏ sức yếu, để Bào Kim Đông túm lấy là hoàn toàn không thể tránh được, cứ thế bị Bào Kim Đông thoải mái kéo đi, thoát nhìn còn có vẻ hết sức thuận lợi.

“Bào Kim Đông, nhà em sắp ăn cơm!”. Diêu Tiểu Cải không nhịn được nói với theo.

“Đợi lát nữa anh đưa em ấy về liền”. Bào Kim Đông nói năng hùng hồn, “Tiểu Cải, em nói với thím một tiếng nhé”.

Trước khi đi, Bào Kim Đông liếc Lục Cảnh Ba một cái, rồi kéo Diêu Tam Tam ra khỏi cổng nhà họ Diêu, đi thẳng tới sân phơi. Sân phơi là một con rạch thoát nước rộng nửa mét, cách một đoạn là có lối băng qua, Bào Kim Đông ngại đường vòng phiền toái, liền dứt khoát một tay nắm tay Diêu Tam Tam, tay còn lại kéo eo cô, cứ thế “xách” cô nhảy qua.

Đợi đến khi Bào Kim Đông tìm được một đồng cỏ khô cản gió, dừng chân đứng lại, thì trong lòng Diêu Tam Tam cũng đã tức tối tới cực điểm, quá đáng giận, quá đáng giận!

Quá mất mặt, quá mất mặt rồi, sống đã hai đời, còn để cho người ta khi dễ đến mức này!

Nếu đổi bất cứ ai khác, Diêu Tam Tam đã sớm tát cho một cái!

Đúng, cho hấn một cái tát!

Thế nhưng, hấn không phải là bất cứ ai khác, hấn là Bào Kim Đông.

Diêu Tam Tam tự tìm lý do cho mình, nhìn đi, hấn vừa cao lại vừa khỏe, mình đánh cũng không lại hấn.

“Nhóc, cái gã mới vừa rồi là ai?”.

“Anh quán được sao!”.

“Anh mà để mặc em thì ai quán em!”. Bào Kim Đông nói, “Em dám xem mắt sau lưng anh hả?”.

Diêu Tam Tam tức giận, rốt cuộc cũng nhịn không được, hung hăng đá Bào Kim Đông một cái, quay lưng bỏ đi. Một đá kia trúng vào bắp chân Bào Kim Đông, hắn cũng không để ý, cứ như không biết đau là gì, vội vàng sải bước đuổi theo Diêu Tam Tam, kéo cô lại.

“Gió mát quá, em ngồi đây một lát đi”. Bào Kim Đông dùng giọng điệu dỗ con nít, “Tam Tam, anh đã nói gì với em em quên hết rồi sao? Nếu người nhà em thật sự muốn em đi xem mắt, em cũng không thể đồng ý”.

“Rốt cuộc ai mới là người đi xem mắt vậy?”. Diêu Tam Tam ảo não nói, “Hôm nay anh đi đâu? Còn không phải đi xem mắt sao?”.

“Anh xem mắt?”. Bào Kim Đông không hiểu ra sao cả, “Nói bậy bạ gì đó, dù cho cô kia có lớn lên đẹp như tiên nữ, anh cũng không lạ gì mà phải xem mắt với cô ta! Em nghe ai nói bậy đó?”.

Diêu Tam Tam há miệng, nhưng không nói được gì, cô hoang mang nghĩ, có phải đã có chỗ hiểu lầm nào không? Cảm giác... như có chỗ nào đó không đúng lắm.

Ôi, cô đã nói rồi mà, Bào Kim Đông sao lại nhàn rỗi không có chuyện gì mà chạy đi xem mắt chứ!

“Lôi Lôi nói anh đi xem mắt”. Diêu Tam Tam chợt dạ nói. Ặc, hình như cô cũng nói với Lôi Lôi, cô Tam Tam cũng đi xem mắt.

Thuận miệng nói lấy một câu, bây giờ...

“Lôi Lôi...”. Bào Kim Đông vừa bực mình vừa buồn cười, hắn suy ngẫm lại một chút, đại khái hiểu ra nguyên nhân kết quả trong đó, mới nói: “Lúc sáng thím ba bắt Kim Lai đi xem mắt, Kim Lai nó không muốn đi, chạy tới chỗ anh kể khổ, kêu anh đi đối phó với nó cho xong, sau đó Lôi Lôi tới, túm được anh không cho đi, kêu chơi với nó. Chị dâu ra miệng dụ nó, nói chú hai chú sáu đi xem mắt rồi, sẽ mang kẹo về cho con ăn...”.

“Kim Lai nó đi, em giờ cũng biết rồi đó, nó đi xem mắt cũng chỉ là đối phó thím ba thôi, anh với nó lên trên trần, sau đó anh liền đi thăm ông ngoại với cha mẹ, giờ mới về tới nè”.

Vòng tới vòng lui, rốt cuộc cũng làm sáng tỏ chuyện này, Bào Kim Đông thở dài thật dài, bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Diêu Tam Tam sững sốt thật lâu, chỉ thiếu không xấu hổ mà chết. Chuyện thế này, cũng quá buồn cười rồi? Đúng là bịp bợm mà!

“Cái thằng Lôi Lôi này, uống công anh mua cho nó một bịch bánh quy. Chỉ lo ăn thôi, vì có mấy cục kẹo đã lừa gạt chú hai nó rồi. Thằng quý, chờ xem anh về trừng trị nó ra sao!”.

“Anh muốn trừng trị nó thế nào? Diêu Tam Tam buồn cười hỏi.

“Bắt nó trả bánh quy lại cho anh!”.

Diêu Tam Tam chợt bật cười, Bào Kim Đông thấy cô cười, cũng cười theo.

“Aiz, chuyện này cho qua! Cái đó, Tam Tam, người đàn ông mới vừa rồi ở nhà em là ai?” Bào Kim Đông còn chưa có quên đâu đấy.

“Lục Cảnh Ba, anh ấy là kỹ thuật viên nông nghiệp, tới giúp tụi em một tay”.

Kỹ thuật viên nông nghiệp? Bào Kim Đông cân nhắc giọng điệu của Diêu Tam Tam, chắc hẳn là Diêu Tam Tam sẽ không có ý nghĩ gì khác, có điều Lục Cảnh Ba kia—ai có thể bảo đảm?

“Tự anh ta chạy tới hả? Anh ta chắc không phải cứ chạy tới nhà em hoài đấy chứ?”. Bào Kim Đông lo lắng dặn dò, “Tam Tam, lòng người khó đoán, ở cùng một chỗ với người khác, em phải đề phòng một chút”.

“Anh nói cái gì vậy!”. Diêu Tam Tam tức giận nói, “Anh khá thân với chị ba em đó”.

Ặc... Bào Kim Đông sờ sờ mũi, “Vậy... thì không thành vấn đề”.

Không thành vấn đề? Diêu Tam Tam bĩu môi, hỏi Bào Kim Đông: “A Tích là cái gì?”.

Chỉ đơn giản là tò mò, tự nhiên nhớ ra.

“A Tích?”. Bào Kim Đông ngẫm nghĩ, “Ồi dào, là lúc về anh mua cho Lôi Lôi một hộp xếp gỗ, bên trong có hình dạng hai đứa bé, bé trai gọi là A Tích, bé gái gọi là A Mộc. Hôm nay Lôi Lôi đến nhà anh chơi quên đem theo, liền nhờ nhẽo đòi Kim Thành đi lấy cho nó, Kim Thành mới vừa đi, là em đến. Kết quả—”.

Bào Kim Đông bắt đắc dĩ buông thông hai tay, chuyện này, cũng thật là ngoài ý muốn!

Một cơn gió lạnh thổi qua, Bào Kim Đông nhích lại gần chồng cổ, theo thói quen sờ sờ tay Diêu Tam Tam, miệng hỏi: “Có lạnh hay không? Em phải mặc nhiều áo một chút”.

Tay nhỏ cũng đã nắm được, Bào Kim Đông dứt khoát sẽ không buông, thậm chí còn kéo luôn tay kia qua, cùng nắm trong lòng bàn tay ấm áp của hắn, không hề có chút ý nghĩ không chính đáng nào.

Động tác nhỏ ấy, hắn làm một cách quang minh chính đại, đúng lý hợp tình, Diêu Tam Tam cũng lười kháng nghị.

Hai người lẳng lẳng hưởng thụ sự ấm áp yên tĩnh của hoàng hôn, Bào Kim Đông một lòng một dạ ủ ấm đôi tay trong tay mình, nhìn có vẻ rất bình tĩnh, nhưng thật ra trong lòng hắn lại đang rối rắm sôi trào.

Chuyện cũng đã đến nước này rồi, nếu hắn còn không nói cho rõ ràng với Tam Tam, thì cũng quá không đàn ông rồi nhỉ?

Nhưng, nhưng mà... Bào Kim Đông tự cân nhắc trong lòng, rốt cuộc hắn nên thổ lộ với cô bé này như thế nào đây? Là đàn ông con trai, hắn còn chưa từng học qua mấy lời nói buồn nôn kia đâu!

75. Chương 66: Quyền Sở Hữu

Edit: Mèo Mạnh Mẽ

Bào Kim Đông muốn thổ lộ.

Bào Kim Đông không biết phải thổ lộ thế nào.

Không phải tại Bào Kim Đông ăn nói vụng về, mà tại... trước đó hắn vốn không nghĩ đến chuyện thổ lộ. Hắn còn cần phải thổ lộ nữa sao?

Trong tiềm thức của Bào Kim Đông, phải là “lòng anh em hiểu, lòng em anh cũng đều hiểu”, hết thấy đều là thuận nước đẩy thuyền, không cần phải nhiều lời.

Hai người họ là ai với ai chứ? Còn cần phải nói mấy lời giả dối buồn nôn kia sao?

Có điều, chuyện trước mắt khiến trong lòng Bào Kim Đông dấy lên hồi chuông báo động, nếu hắn còn không xác minh quyền sở hữu với cô gái này, lỡ như cô còn nhỏ lòng dạ không vững, đêm dài lắm mộng thì biết làm sao?

Ngộ nhỡ lại có chuyện hiểu lầm nữa thì sao?

Cho nên, Bào Kim Đông rối rắm trong bụng cả buổi trời, soạn sẵn vài phiên bản trong đầu rồi, mà vẫn cứ cảm thấy... kì cục! Không thể nói ra miệng được, cuối cùng tự hắn cũng không nhận được cười.

“Tam Tam, anh phải nói sao đây?”.

“Nói sao cái gì?”. Diêu Tam Tam không hiểu.

“Là... anh muốn thổ lộ với em, thì anh phải nói như thế nào?”.

“Anh...”. Diêu Tam Tam thật tình hết nói nổi, tự nhiên lại có loại kích động muốn đá hắn một cái.

Mà thực tế là Diêu Tam Tam cũng làm thế thật, trong cơn xấu hổ, cô nhắc chân đá tới. Bắp chân Bào Kim Đông trúng một đá, vậy mà hai tay cô vẫn còn nắm y trong lòng tay hắn, ngay lúc ấy, hai cánh tay hắn ra

sức một chút, liền kéo luôn người ta vào kề ngực mình. Giống như chỉ để ngăn không cho cô đá nữa, hẳn thuận thể dựa vào đồng cỏ khô, ôm cô, cười mỉm chỉ nhìn cô.

“Aiz, em đừng giận anh, tại anh...”. Bào Kim Đông ôm lấy Tam Tam, dừng một chút, dứt khoát kéo áo khoác bông mặc khi huấn luyện, kéo cô bé kia vào lòng mình, nhét hai tay cô vào áo bông, giống như bà ngoại đang ôm cháu bé, cố gắng kéo vạt áo ra ngoài, gần như bọc cả người cô vào lòng hẳn.

“Nhóc con, em xem đi, đặt em vào lòng anh, là tốt nhất”. Bào Kim Đông nhẹ giọng dụ dỗ.

Trời mới hoàng hôn, còn chưa có tối đâu, để người ta nhìn thấy còn không mắc cỡ tới chết à? Diêu Tam Tam giãy mạnh mấy cái, rồi đành buông xuôi. Cái tên kia cao to khỏe mạnh, mà ước chừng là ôm quá chặt, nên cô có muốn nhúc nhích cũng không xong. Hơn nữa cái ôm ấy, cũng không hề cảm thấy có chút chán ghét nào, đó là loại cảm giác không thể quen thuộc hơn.

Rất an tâm.

“Tam Tam, em xem, nếu là người khác đá anh một cái, dựa vào hẳn là ai, cho dù có là nữ giới, anh cũng nhất định phải cho hẳn một đấm, nhưng nếu là Tam Tam đá anh... anh liền cảm thấy là chuyện đương nhiên, bị đá rất thoải mái”. Bào Kim Đông ôm người trong lòng, cảm thấy vui sướng đến choáng váng bay bổng, cả người như phình to ra, mà trong lòng lại càng kiên định hơn.

“Tam Tam, em thấy không, hai đứa mình chính là một đôi thiên kinh địa nghĩa. Em đã sớm ở trong lòng anh, đã đâm chồi mọc rễ rồi”.

“Tam Tam, dù sao em cũng còn nhỏ, anh còn phải làm lính một năm, em chờ anh sang năm trở lại, anh với em cùng kiếm tiền, cùng gây dựng sự nghiệp, sau đó đính hôn, kết hôn, sống qua ngày, làm vợ anh, anh bảo đảm sẽ hết lòng thương yêu em, cả đời đều cưng chiều em”.

“Aiz, nhỏ này, em không nói chuyện, tức là em đồng ý đó nha!”.

Cái này là... tỏ tình đó hả? Hoàn toàn là thông báo không cho quyền cự tuyệt mà. Vâng trán Diêu Tam Tam dán vào lồng ngực hẳn, có chút bất đắc dĩ mà nghĩ, thôi đi, muốn hẳn nói cho dễ nghe lãng mạn hơn một chút, thì khác gì bắt heo leo cây.

Thấy Diêu Tam Tam im lặng, Bào Kim Đông cũng không hỏi nữa, tự nhiên xem đó là tỏ tình thành công, đã xác minh quyền sở hữu. Hẳn liền yên tâm ôm người trong lòng, hưởng thụ cảm giác tốt đẹp dạt dào.

Trời mỗi lúc một tối đen, ánh trăng vẫn tròn như cũ, ánh đèn trong thôn bắt đầu rải rác sáng lên, gió thổi hơi lạnh, Bào Kim Đông siết chặt vòng tay, yên tâm thoải mái ôm Diêu Tam Tam không chịu buông.

“Mình về nhà đi”. Cả hai còn chưa ăn cơm đâu.

“Anh còn chưa có ôm đủ đây”.

“Anh... lưu manh”. Oán trách một cách yếu ớt.

“Nói bậy. Anh chỉ giở trò lưu manh với em, người khác cầu xin anh giở trò lưu manh anh còn không thèm để ý đấy!”.

Aiz, chỉ toàn là nói càn.

Bào Kim Đông phát hiện ra tình huống trước nhất, quả nhiên là lính gác đồn, hẳn nhẹ nhàng linh hoạt dịch người xuống, từ sườn đông chồng cỏ khô dịch sang phía nam, rất nhanh đã thấy một bóng người chạy tới, phía sau còn có một người đuổi theo.

Người phía sau đuổi theo, kéo người phía trước lại, nhỏ giọng nói gì đó, người trước hất hẳn ra, tiếp tục xông về phía trước, cứ chạy tới đuổi theo như thế, cho đến khi qua khỏi chồng cỏ mà Bào Kim Đông và Diêu Tam Tam đang ẩn nấp, cho đến... lúc xảy ra kịch tính. Hình như là người phía sau cứng rắn ôm lấy con gái nhà người ta, bắt đầu cưỡng hôn.

Đang ở chỗ cách Tam Tam và Bào Kim Đông không xa, hai người hôn nhau.

Bào Kim Đông hứng thú dạt dào, lặng lẽ thò đầu ra nhìn, chắc một tiếng, Diêu Tam Tam vội vàng đẩy hán xuống, ý bảo hán dừng lên tiếng. Thoạt nhìn chỉ cách nhau chừng mười lăm bước thôi, nếu lỡ bị phát hiện, thì khỏi ai cần làm người nữa.

Xem ra, chuyện xem mắt của Bào Kim Lai ban sáng, thật sự đã chọc giận Yến Tử, cứ theo năn nỉ không thành, lại dùng chiêu này! Mắt thấy bên kia hôn càng lúc càng nóng bỏng, Diêu Tam Tam bên này lại im lặng nín thở, căng thẳng muốn chết, cũng xấu hổ muốn chết.

Sân phơi này, quả nhiên không phải là nơi thâm thương, ai mà ngờ được trong đồng cỏ khô bên cạnh còn có hai người ẩn nấp chứ!

Dưới ánh trăng loang loáng, chỉ thấy hai người kia ôm hôn nhau, ban đầu Yến Tử còn kháng cự, sau đó liền thuận theo, thật lâu sau hai bóng người nọ mới tách ra, Bào Kim Lai ôm vai Yến Tử, cùng đi về phía trước.

“Chắc, cái thằng này!”. Bào Kim Đông nói nhỏ, cái thằng Kim Lai này cũng đủ bá đạo thật! Hán không dám ư? Hay là không nỡ? Hán không nhin được cúi đầu, cọ cằm vào tóc Diêu Tam Tam, dán bên tai cô nói nhỏ: “Thấy không? Cái đó mới gọi là giở trò lưu manh”.

Diêu Tam Tam có cảm giác mặt mình đã phát sốt, tình cảnh quá nóng bỏng mập mờ, cô vội vàng đẩy Bào Kim Đông ra, vòng quanh đồng cỏ khô lặng lẽ chuồn mất. Bào Kim Đông mấy bước đã đuổi kịp cô, nắm tay cùng đi dưới trăng.

Có một số việc, không phải là hán không muốn, không phải là không dám, mà là... không thể gặp được. Giống như có một món đồ yêu quý, bạn phải giữ lại từ từ mà ăn.

Tối đó Diêu Tam Tam trở về, Diêu Tiểu Cải đã lên giường, cô ngồi trong chăn thêu đệm giày. Trước kia hầu như ngày nào Diêu Tiểu Cải cũng thêu đệm giày, cô coi đó là việc tiêu khiển lúc rảnh rỗi. Nhưng hai năm qua Diêu Tiểu Cải cũng bắt đầu bận rộn, cuộc sống phong phú hơn, nên bình thường cũng không thêu đệm giày.

Diêu Tam Tam lặng lẽ chạy vào phòng, Diêu Tiểu Cải ngẩng đầu về nhìn phía cô cười một tiếng, trong nụ cười ấy có gì đó làm Diêu Tam Tam hơi lúng túng. Cô ngồi xuống bên giường chị ba, cầm chỉ thêu lên chơi đùa. Cô nhìn lướt qua đệm giày chị ba thêu, hoa văn xanh trắng đan xen, đơn giản mà rất bắt mắt, không có họa tiết gì lớn, chắc là chị ba tự thêu cho mình.

“Có muốn thêu một đôi không?”.

“Không muốn. Chị thêu đẹp vậy em lấy ra xài ké là được, dù sao thì cỡ giày của em với chị của không khác gì mấy”. Diêu Tam Tam nói, đời trước cô cũng am hiểu mấy chuyện thêu thùa này, bây giờ cô lại cảm thấy ngàn vạn đường kim mũi chỉ, rất lãng phí thời gian, có thời gian ấy, còn không bằng làm những chuyện hữu dụng hơn.

“Em không thêu một đôi tặng người ta sao?”. Diêu Tiểu Cải cười hỏi.

“Em tặng ai chứ?”. Diêu Tam Tam nói vậy, nhưng lại không tránh được ngượng ngùng.

“Chị nói hai người nha, đã đính nhau như thế, không bằng đính hôn đi thôi”.

“Gấp gấp gì chứ”. Diêu Tam Tam hơi túng quẫn thừa nhận, “Không vội mà. Không phải chị ba chị vẫn chưa có đính hôn đó sao!”.

“Em không thể so sánh với chị được”. Diêu Tiểu Cải nói, “Tự chị không có bản lĩnh, cuối cùng cũng phải bị người ta khi dễ, hiện giờ chị tạm thời không muốn tìm đối tượng”.

“Chị ba, Lục Cận Ba đi rồi sao?”.

Diêu Tam Tam chợt nhắc tới Lục Cận Ba, Diêu Tiểu Cải im lặng một lát mới nói: “Ăn cơm xong rồi thì đi chứ sao”.

“Anh ấy... là người rất tốt”.

“Đúng là rất tốt”. Diêu Tiểu Cải lạnh nhạt nói, “Vậy thì sao!”.

Chị ba sáng dạ thông minh như thế, Lục Cảnh Ba có ý với chị ấy, quả nhiên chị ấy vẫn luôn biết. Chỉ là, chị ấy không muốn đáp lại. Diêu Tam Tam thầm nghĩ, rốt cuộc là chị ba trốn tránh, hay còn có ý khác?

Nhìn Lục Cảnh Ba kia tính tình nguội lạnh, đừng phải chị ba tính tình lạnh nhạt, hai người này chắc phải hết đời mới có tiền triển mắt! Được làm bởi Mèo Mạnh Mẽ và chỉ được đăng tải tại diễn tại đàn tại lê tại quý tại đôn tại chấm tại com.

Nhưng Diêu Tam Tam rất nhanh đã phát hiện ra dấu vết mới— mấy ngày sau đó, Lục Cảnh Ba lại tới, nói là đi ngang qua thuận tiện ghé xem một chút. Nhưng mà, thứ trên cổ anh là cái gì kia?

Nếu Diêu Tam Tam nhìn không lầm, thì đó là khăn quàng cổ màu trắng mà chị ba tự tay đan, chị ba tự đan cho mình.

May là mũi đan rất bình thường đơn giản, Lục Cảnh Ba là nam giới quàng lên cũng không có gì kì quái, vừa vặn hợp với chiếc áo khoác nỉ xám tro của anh.

Diêu Tam Tam nhìn chăm chăm cái khăn quàng cổ kia, Diêu Tiểu Cải cũng nhìn chăm cái khăn quàng cổ đấy, hơn nữa là trong lòng Diêu Tiểu Cải đang nảy lên—

Tối đó Lục Cảnh Ba ăn cơm xong sắp đi, trời nổi gió lạnh, Trương Hồng Cúc liền đi kiểm cái áo bành tô cho Lục Cảnh Ba chắn gió, cũng không biết là vô tình hay cố ý, Trương Hồng Cúc thuận tay cầm khăn quàng cổ của Diêu Tiểu Cải đi đưa cho Lục Cảnh Ba quàng tạm.

Khăn quàng cổ của Diêu Tam Tam và Tiểu Tứ đều có màu sắc tươi sáng, ít nhất cũng không phải là màu sắc mà đàn ông có thể dùng. Chỉ có Diêu Tiểu Cải luôn luôn thích màu sắc trang nhã và màu trắng đơn giản. Diêu Tiểu Cải tình nguyện tin tưởng, rằng Trương Hồng Cúc là vô ý thuận tay, bà cũng không thể lấy cái khăn tươi sáng đáng yêu của Tiểu Tứ cho Lục Cảnh Ba quàng đúng không?

Thế nhưng, lần này Lục Cảnh Ba mang áo bành tô đến trả, mà dường như quên mất phải trả lại chiếc khăn quàng kia, còn rất thân nhiên quàng lên. Diêu Tiểu Cải nhìn chiếc khăn trên cổ hắn, cứ cảm thấy hết sức mất tự nhiên.

Cô cũng không thể mở miệng đòi lại. Aiz!

Sau khi Lục Cảnh Ba đến, không lâu sau, Dương Bắc Kinh cũng vừa vặn dắt Diêu Tiểu Đông về tới. Thấy Lục Cảnh Ba, Dương Bắc Kinh có vẻ vui mừng, mà Diêu Tiểu Đông cũng không khỏi nhìn chăm chăm chiếc khăn quàng trên cổ Lục Cảnh Ba, thậm chí còn nhìn Diêu Tiểu Cải một cách đầy thâm ý.

Trong lòng Diêu Tiểu Cải lại nảy lên một cái!

Coi trọng con rể tới nhà, hơn nữa có Lục Cảnh Ba đến, Diêu Liên Phát liền thu xếp cho người nấu nướng để ăn uống chung. Dương Bắc Kinh liền bị cử ra ngoài, ra tay cầm muối xào thức ăn.

Thịt quay lại nồi còn chưa kịp quay lại nồi, Bào Kim Đông đã tới.

(*)Thịt quay lại nồi: Nguyên văn là hồi oa nhục, hiểu theo nghĩa đen là thịt hai lần chín, món ăn được đặt tên như vậy vì những miếng thịt ba chỉ béo ngậy lần đầu tiên được luộc lên, lần thứ hai được đem chiên trong chảo với các loại gia vị và tỏi tây. Đây là một món ăn Tứ Xuyên ít cay, thịt có hương vị ngon ngọt.

Trong tay xách một con thỏ đồng béo ú, gây sự chú ý dọc đường, thoải mái vào cổng nhà họ Diêu. Vừa thấy Lục Cảnh Ba đứng trong sân nói chuyện, Bào Kim Đông cũng nhếch miệng cười, chào hỏi một tiếng: “A, anh cũng tới nữa sao?”.

Ngày đó Lục Cảnh Ba đã gặp Bào Kim Đông một lần, ấn tượng vẫn còn khắc sâu, lúc ấy hắn gọn gàng dứt khoát kéo Diêu Tam Tam đi. Trong lòng Lục Cảnh Ba vẫn còn mấy phần chú ý, liền cười gật đầu với hắn một cái.

“Chú, nhìn xem con thỏ này mập ghê không?”. Bào Kim Đông giơ con thỏ trong tay, cười híp mắt chào hỏi Diêu Liên Phát, “Tam Tam nói muốn ăn, con đặt mấy cái này mới bắt được nó đó”.

Diêu Tam Tam luôn cảm thấy mỗi lần Bào Kim Đông đến nhà họ Diêu, đều không giống ai, da mặt dày, tự quen thói, có chút khí phách, có chút vô lại.... Nói chung, không coi mình là người ngoài.

Mặc kệ thế nào, mục đích của Bào Kim Đông cũng coi như đã đạt được, cái tư thế này của hắn, người bình thường nhìn vào cứ nghĩ là do Diêu Tam Tam làm mối giật dây.

Dương Bắc Kinh đang nấu nướng trong bếp, Diêu Tiểu Cải theo phụ anh rể, Bào Kim Đông liền xách thỏ chui vào nhà bếp, bàn bạc với Dương Bắc Kinh xem con thỏ này phải làm sao.

“Thỏ viên kho tàu đi”. Dương Bắc Kinh cười nói, “Em bắt thỏ, em đi lột da đi, lấy ra anh băm”. Bào Kim Đông xách thỏ ra ngoài, Diêu Liên Phát thật sự không nhìn nổi, liền nhận lấy thỏ hoang, tự mình ra bệ giăng lột da. Bào Kim Đông cũng không theo giành, đứng trong sân tùy tiện hàn huyên vài câu với Lục Cảnh Ba, lại đến xem cá trê trong ao xi măng.

“Chú, thím, trong nhà có khách, vậy thôi con về trước nhé?”.

Bào Kim Đông vừa nói thế, Trương Hồng Cúc đã vội vã giữ hắn lại: “Sao mà đi được? Ở lại ăn cơm”.

“Thật chứ? Vẫn là thím thương con”. Bào Kim Đông cười. Diêu Tam Tam bĩu môi, ném cho hắn một ánh mắt khinh bỉ. Diễn đàn lee quý đôn. Thật ra thì Bào Kim Đông vốn không tính ở lại ăn cơm, nhưng nhìn xem, Dương Bắc Kinh đến đây, Lục Cảnh Ba cũng đến đây, hắn không nên ở lại sao?

Bữa tiệc rượu này của nhà họ Diêu, thực sự khiến hai vợ chồng Diêu Liên Phát cũng không rõ mình có tâm trạng gì. Thật không biết là nên vui mừng hay sốt ruột đây.

Diêu Liên Phát ngồi ở vị trí đầu, nhìn ba người bên kia đang uống rượu với ông, Dương Bắc Kinh tuần tú trầm ổn, Lục Cảnh Ba lịch sự, Bào Kim Đông lại cao lớn anh tuấn, ai cũng đều rất xuất sắc.

Nói là vui mừng hả, Dương Bắc Kinh là con rể lớn của mình dĩ nhiên là không có gì để nói, nhưng Lục Cảnh Ba kia không biết ý tứ ra sao, có hay không có để còn yên lòng; lại nhìn Bào Kim Đông, chuyện đã rành rành, nhưng còn chưa đính hôn, danh bất chính ngôn bất thuận.

Thật là không bớt lo được! Diêu Liên Phát nói thầm trong bụng.

Thứ ăn vừa lên đủ, con gái nhà họ Diêu dưới sự lôi kéo của Diêu Tam Tam, đều thoải mái ngồi lên bàn ăn cơm. Cái gì mà đàn ông uống rượu đàn bà con gái không được lên bàn, hiện giờ Diêu Tam Tam ngấm lại thấy hoàn toàn là quy củ chó má, không để ý tới cũng không sao. Chỉ có Trương Hồng Cúc là chưa lên bàn ăn cơm, vội vàng sắp xếp nước trà cơm canh cho bọn họ.

Diêu Tiểu Cải vội vã ăn cơm no, liền đứng dậy rời đi, Tiểu Tứ vội vàng ăn no để đi học, trên bàn chỉ còn sót lại Diêu Tiểu Cải và Diêu Tam Tam là nữ giới, lúc Trương Hồng Cúc đi vào, không nhịn được nói:

“Hai đứa, ăn uống nhanh nhanh, đừng làm phiền bọn họ uống rượu”.

“Đâu có làm phiền gì đâu ạ!”. Diêu Tam Tam vô tội nói. Cô ở trong nhà mình, dựa vào cái gì đàn ông uống rượu cô không thể lên bàn ăn cơm chứ? Tư tưởng cũ của Trương Hồng Cúc thật là không dễ sửa.

Bào Kim Đông rất thích món cá trê kho tàu mà Dương Bắc Kinh làm, vừa ăn vừa gấp thịt thỏ bỏ vào chén Diêu Tam Tam. Trước kia lúc Bào Kim Đông ở nhà, hai người hay cùng ra ngoài, thường xuyên ăn cơm chung, gấp thức ăn cho Tam Tam cũng là thói quen. Diêu Tam Tam hiển nhiên cũng không cảm thấy có gì lạ, thịt thỏ hoang ngon tuyệt, ăn thôi. Nhưng người khác trên bàn lại không nghĩ được như vậy.

Cái thằng này, lớn lối quá ha?

Dương Bắc Kinh cười, liền tiện tay gấp cho Diêu Tiểu Đông món cô thích.

Diêu Liên Phát vừa uống rượu vừa suy nghĩ, có nên tỏ ý với nhà họ Bào: hoặc là đính hôn, hoặc là biến, cách xa con gái nhà tôi một chút hay không!

Diêu Tiểu Cải trong phòng cũng đang nghĩ: cô phải làm sao để đòi lại khăn quàng cổ đây?

76. Chương 67: Chị Em Lên Đường

Edit: Mèo Mạnh Mẽ

Có vẻ như tư tưởng của Diêu Liên Phát vẫn còn dừng lại ở những năm 70, hoặc nói cách khác, vùng thôn quê xa xôi như thế, ý thức tư tưởng vẫn tương đối lạc hậu. Mặc dù đã là thập niên 90, nhưng dân bản xứ vẫn có cái nhìn không mấy thiện cảm với việc tự do yêu đương, những người yêu nhau, đều yêu trong âm thầm, dường như chỉ khi đính hôn rồi, mới có thể thoải mái tới lui.

Tư tưởng của Diêu Liên Phát chính là: hai đứa bầy hợp nhau, vậy thì đính hôn đi, đính hôn rồi thì có đính một chút tao cũng không cần phải lo. Ông nghĩ vậy, nhưng thật ra hai người lớn nhà họ Bào còn đang gấp hơn cả ông, cứ nghĩ con trai phải mau mau đính hôn với Tam Tam mới đúng, cưới vợ phải cưới liền tay, chớ để đêm dài lắm mộng.

Về mặt này thì cha mẹ hai nhà rất hợp nhau, nhưng hai người trong cuộc lại không nghĩ vậy. Gấp gì chứ? Đính hôn hay không đính hôn, cùng lắm cũng chỉ là vấn đề hình thức.

“Mẹ, mẹ xem, kì nghỉ của con sắp kết thúc rồi, đính hôn vội vã thế làm gì? Con không thể để Tam Tam uất ức được, chờ sang năm con về đi”.

Kì nghỉ kết thúc Bào Kim Đông phải về đơn vị, thế nhưng Diêu Tam Tam lại không thấy có cảm giác không nề, dường như chỉ mấy ngày nữa là hẳn trở về. Đăng tải duy nhất tại diễn tại đàn tại lê tại quý tại đồn. Mà hiển nhiên là tính tình Bào Kim Đông cũng không có loại “khổ sở khi biệt ly” như đàn bà con gái.

“Tam Tam, em không đưa anh đi sao?”.

“Người nhà anh không tiễn anh sao?”.

“Anh cả đưa anh lên xe”.

“Anh đi tiễn anh đấy còn gì!” Diêu Tam Tam vô lương tâm cười trộm, “Em là gì của anh chứ? Em theo đưa tiễn, nhất định người nhà anh sẽ cười em”.

“Aiz! Em đúng là!”. Bào Kim Đông bắt được cô, giơ một ngón tay, làm bộ muốn chọt vào cổ cô, Tam Tam sợ nhột nên vội vàng né đi, nhưng có chỗ nào để né? Còn không phải cuối cùng vẫn phải trốn vào lòng hẳn sao?

Nơi hẹn hò buổi chiều, rốt cuộc cũng không giới hạn trong sân phơi nữa. Tối hôm ấy không có gió, hai người rời khỏi cổng chính nhà họ Diêu, men theo sân phơi đi về phía nam, vòng qua đập nước, đi vòng qua ao cá, vô thức đến đường ruộng nhỏ sau thôn.

Trời rất lạnh, loại tinh thần này, cũng chỉ có ở những kẻ đang yêu như họ. Hẹn hò trong thôn thì có thể đi đâu? Đến nhà họ Diêu? Tam Tam ở cùng phòng với chị ba và Tiểu Tứ; đến nhà họ Bào? Tam Tam có chịu đi hay không không nói, mà là Bào Kim Đông cũng không có phòng riêng.

Thật bí thống.

Bào Kim Đông đau thương nghĩ, không trách được thanh niên nam nữ ở nông thôn cứ hễ có mối quan hệ tốt một chút là vội vã đính hôn, đính hôn rồi, liền vội vã kết hôn, còn không phải là để có thể ở chung một chỗ cả ngày tới chán chê hay sao!

Mặc dù Diêu Tam Tam có thể làm ra sự nghiệp, nhưng ở trong mắt Bào Kim Đông, cô vẫn chỉ là cô bé mà hẳn vẫn hằng bảo vệ thôi. Thời gian này trong lòng hẳn một mực tính toán tương lai cho hai người, làm đàn ông, tình cảm bây giờ, gia đình tương lai, đều là trách nhiệm của hẳn.

“Sang năm anh xuất ngũ sẽ trở lại, em ngoan ngoãn ở nhà chờ anh đi”.

“Anh không tính ở lại quân ngũ sao? Nghe nói cơ hội chuyển sang lính tình nguyện của lính biên cương tương đối lớn”. Chỉ đơn giản là thắc mắc.

Chuyển sang lính tình nguyện, là hi vọng của rất nhiều người đi lính muốn nhảy khỏi cửa nhà nông. Bào Đại Toàn trong thôn tham gia quân ngũ cùng năm với Bào Kim Đông, người nhà hẳn đã rêu rao với bên ngoài, nói biểu hiện Bào Đại Toàn tốt, có cơ hội chuyển sang lính tình nguyện.

“Không tính. Làm lính chỉ là một trải nghiệm, anh đã trải qua rồi, sang năm sẽ xuất ngũ trở về lo cho vợ”. Bào Kim Đông nói, Tam Tam là một cô gái có tham vọng, việc làm ăn của cô ngày một lớn, sao hấn có thể để vợ mình ở nhà phần đầu một mình.

Bào Kim Đông nói xong, nhanh như chớp cho cây dương bên cạnh một đám, cây lớn không hề nhúc nhích, Bào Kim Đông xoay người tựa vào cây dương, kéo đôi tay nhỏ bé của Tam Tam, ngẩng đầu nhìn bầu trời đã sáng rực ánh trăng, thời gian nửa tháng, mới đẩy đã trôi qua, nhanh như thế!

Đêm đông muộn, càng khuya trời càng lạnh, Bào Kim Đông giữ lại bài cũ, kéo áo bông ôm Diêu Tam Tam vào lòng.

“Nếu có thể bỏ em vào ba lô vác đi thì tốt biết mấy!”.

Đi bộ cả buổi tối, ngủ muộn, Diêu Tam Tam ngủ đặc biệt ngon, không có nổi khổ tương tư, không có đau đớn ly biệt, người nhà nông thường có thói quen dậy sớm, vậy mà trời sáng rõ rồi cô vẫn còn đang ngủ nướng.

Có gì mà phải chia tay đau khổ? Dù sao thì cô cũng rất bận bịu, hấn sẽ trở về rất nhanh thôi.

“Tam Tam, em còn chưa chịu dậy nữa hả? Mặt trời lên cao ba sào rồi”.

Tiểu Tứ đi học sớm, cũng đã dậy ăn cơm, Diêu Tiểu Cải làm cơm sáng xong, vào phòng thấy Diêu Tam Tam còn đang đắp chăn kê gối ngủ ngon. Diêu Tiểu Cải biết hôm nay Bào Kim Đông phải đi, nghe người nhà hấn nói sáng sớm sẽ đưa lên xe.

Thật ra thì Diêu Tiểu Cải muốn nói, em thật sự không tính dậy đi tiễn hấn một chút sao?

Kết quả là Diêu Tam Tam lại kéo cao chăn, ra sức chui vào chăn, thân mình cong thành con tôm. Diêu Tiểu Cải lắc đầu cười, quay lưng bỏ ra ngoài.

Chẳng ngờ Diêu Tiểu Cải vừa mới bước ra cửa, đã nhìn thấy Bào Kim Đông cả người mặc quân trang chỉnh tề, lặng lẽ đẩy cổng nhà họ Diêu tiến vào. Diêu Tiểu Cải nhìn hấn bước tới, bất đắc dĩ giơ tay chỉ chỉ vào trong nhà, rồi xoay người đi ra ngoài.

Tiểu Tứ đang ăn cơm trong nhà chính, Diêu Liên Phát đi trông ao cá, Trương Hồng Cúc... hình như đang dọn dẹp trong nhà chính rồi. Thôi, không quản hấn nữa.

Thật ra Bào Kim Đông cũng biết, hành động của mình không quang minh chính đại tới cỡ nào, nhưng mà, đã đeo ba lô lên, thu dọn hành lý xong, gần tới giờ phải rời khỏi nhà rồi, hấn bỗng dưng... nhất thời kích động chạy tới.

Bào Kim Đông cảm kích cười với Diêu Tiểu Cải, sau đó rón rén đẩy cửa vào phòng. Cô gái trên giường còn đang cuộn người, trùm chăn kín đầu, chỉ lộ ra mái tóc đen nhánh. Bào Kim Đông lặng lẽ ngồi xuống bên giường, vỗ vỗ cô. Ai ngờ Diêu Tam Tam chỉ hơi động dậy một chút, rồi ngủ tiếp.

Ặc, –hấn còn tưởng rằng, cô hấn phải dậy rồi chứ.

“Aiz... Bào Kim Đông không nhịn được, kéo chăn để cô lộ đầu ra. Người trong chăn hé ra khuôn mặt hồng hồng nhỏ nhắn, tóc tai lộn xộn rải rác dán lên đầu và cổ, Bào Kim Đông giơ tay áp lên mặt cô, ngón cái vô thức sờ sờ tai cô.

“Này!”

Lạnh quá! Diêu Tam Tam đưa tay định đẩy cái tay lạnh ngắt kia, kết quả người nọ lại chuyển qua vịn mũi cô, Diêu Tam Tam trở mình, mở mắt ra, mới phát hiện Bào Kim Đông đang mỉm cười nhìn cô.

“Heo ham ngủ, sao còn chưa chịu dậy!”.

Diêu Tam Tam mơ mơ màng màng chớp mắt mấy cái, sững sốt hồi lâu, lẩm bẩm hỏi: “Anh còn chưa đi sao?”.

“Đi ngay đây.”

Diêu Tam Tam vuốt vuốt tóc, dừng một chút, mới nói: “Vậy... để em dậy đưa anh đi!”.

“Thôi đi, hôm nay lạnh lắm.”

Bà Kim Đông ngăn động tác muốn ngồi dậy của cô, chợt khẽ sát lại, thơm nhẹ lên mép tóc cô, nhìn bộ dạng ngẩn người của cô, cười cười, vỗ vỗ chân, rồi vội vã đứng dậy bỏ đi.

Cái tên này! Diêu Tam Tam tựa người vào đầu giường, không ngủ được nữa.

Bà Kim Đông nên đi thì phải đi, Diêu Tam Tam nên làm gì vẫn phải tiếp tục làm này, cá trê của cô phải bán rồi.

Thời tiết mỗi ngày một thêm giá lạnh, Diêu Tam Tam vẫn còn đương do dự năm nay phải bán cá trê kiểu gì đây. Giá cá trong thành phố hiện nay mỗi lúc một cao, nhưng tự vào thành phố bán, thì cách thức còn chưa rõ ràng lắm, không có kinh nghiệm vận chuyển. Diễn đi lee q đôn. Nếu bán cho ông chủ Hà, về giá cả thì vẫn được, nhưng nếu so với giá tiền ở thành phố lớn, thì vẫn còn kém rất xa.

Kích thước còn nhỏ, nếu mà lớn chút nữa, chắc cũng đủ để thu hút khách hàng từ thành phố đến thu mua trực tiếp. Mấy ngàn cân cá trê này của cô, tự mượn xe chở vào thành phố bán, chỉ sợ cũng không có lời, ngộ nhỡ phương pháp vận chuyển trên đường không đúng, cá trê chết dọc đường, thì sẽ tổn thất rất lớn.

Quanh nhà cô, năm nay cũng có mấy hộ nuôi cá trê, đều là làm nhỏ ăn chơi, mua ít cá trê hồi hè nuôi tạm, lượng thu mua đương nhiên không thể so với nhà cô, bây giờ cũng bán gần hết rồi. Huống chi nhà cô áp được cá trê con, lượng cá trong mười ao này, năm nay nhiều hơn năm trước không chỉ là gấp đôi thôi đâu.

Cuối cùng Diêu Tam Tam quyết định, cô muốn “xuôi nam khảo sát” một phen. Mặc dù năm nay cũng bán cho ông chủ Hà, nhưng tìm hiểu thị trường một chút, làm công tác chuẩn bị cho mai sau, dù sao cũng không phải là chuyện xấu.

“Năm ngoái bán năm tẻ tám, được giá như vậy, bán thì bán thôi”. Xem ra với Diêu Liên Phát, số tiền có thể kiếm được đó đã kinh người lắm rồi, “Một mình mày con gái con đứa, chạy lung tung vào thành phố làm gì!”.

“Con đâu có đi lung tung đâu chứ”. Diêu Tam Tam nói, “Để chị ba đi chung với con đi”.

Diêu Tam Tam đã lên kế hoạch đâu vào đó cả rồi, phải để chị ba đi ra ngoài, cái gọi là đi nhiều thấy rộng, kiến thức nhiều, cả người cũng tự nhiên trở nên cởi mở phóng khoáng hơn.

Nhà họ Diêu hôm nay, chủ gia đình là Diêu Liên Phát đã không thể làm chủ mọi việc, cuối cùng đành đồng ý với ý kiến của Diêu Tam Tam.

Diêu Tiểu Cải lần đầu tiên đi xa nhà, về phần Diêu Tam Tam thì thật ra cũng chưa từng đi xa đến thế. Mục đích của cô, là ban đầu đến thành phố đi dạo xem một chút, người không đi ra ngoài, ru rú trong đây giăng, thì làm sao có thể có kiến thức có thành tích gì? Nhưng người trong nhà vẫn rất lo lắng, Diêu Tiểu Đông định nói, để Dương Bắc Kinh đi với họ.

“Không cần đâu ạ”. Diêu Tam Tam nói, “Anh rể bề bộn nhiều việc, em với chị ba cũng không khờ khạo ngốc nghếch, coi như ra ngoài chơi một chuyến thôi, cũng không có gì lớn”.

Trước khi họ đi, Lục Cảnh Ba vội vã chạy đến, áo khoác màu lam, trên cổ vẫn là chiếc khăn quàng Diêu Tiểu Cải đan. Hắn đưa cho Diêu Tiểu Cải một tờ giấy, dặn dò cô:

“Nếu lỡ có chuyện gì, thì gọi cho anh bằng số điện thoại này nhé”.

Diêu Tiểu Cải im lặng nhận lấy tờ giấy, cùng với Diêu Tam Tam mỗi người đeo một cái ba lô không lớn lắm, bước chân lên đường. Thật ra thì Diêu Tiểu Cải rất muốn hiểu rõ thế giới bên ngoài là như thế nào, nhưng cũng có mấy phần thấp thỏm với lần xa nhà này. Diêu Tam Tam lại không lo lắng nhiều, họ ngồi xe lửa, là nơi đông người, trừ việc tiêu tốn cho lộ phí, cũng không mang quá nhiều tiền, chỉ cần cẩn thận đề phòng, cẩn thận không để lạc nhau, sẽ không xảy ra chuyện gì.

Hai chị em ngồi trên xe lửa, nhìn ruộng hoang đồi núi nhanh chóng lướt qua ngoài cửa xe, hai cô gái đều xinh đẹp hơn người, nên liền có người đến bắt chuyện, nhưng hai chị em ngoại trừ phép lịch sự cơ bản, còn lại đều rất ít mở miệng, người đến cũng không thể làm gì khác hơn là đi chỗ khác.

Hôm nay Diêu Tiểu Cải quàng một chiếc khăn len màu hạt dẻ, làm nổi bật lên làn da trắng nõn. Cô ngồi yên lặng, nhìn ra cửa xe đến mất hồn. Diêu Tam Tam không nhận được nghĩ đến chiếc khăn quàng cổ kia.

Thật sự muốn biết tình huống bên trong ra sao.

“Chị ba, khăn quàng cổ kia của anh Lục Cảnh Ba...”.

Cô còn chưa nói dứt lời, Diêu Tiểu Cải đã phiền chán nói: “Mẹ cho anh mượn đó!”.

Khăng quàng cổ, Diêu Tiểu Cải đã từng mở miệng nói. Kết quả thì sao?

“Anh quàng rất hợp, quàng cũng đã quàng rồi, trả lại cho em cũng ngại. Nếu em không nõ, thì anh mua cho em một cái khác nhé?”.

Diêu Tiểu Cải nghĩ, cũng thế, dù anh ấy có trả lại, thì mình cũng đâu có quàng được nữa? Nhưng anh ấy cứ giữ làm của riêng, suốt ngày thoải mái quàng lên, tính làm cái gì vậy chứ!

Ban đầu ở trại nuôi trồng thủy sản, cô vẫn rất thích tiếp xúc với người này, hiểu biết, kiên nhẫn, Diêu Tiểu Cải luôn có một đồng vấn đề muốn xin anh chỉ bảo, anh liền dạy cô viết sổ ghi nhớ, dành thời gian dạy cô học tập.

“Em là cô gái mạnh mẽ, cầu tiến nhất mà anh từng gặp”.

Khi ấy, Diêu Tiểu Cải chưa từng nghĩ đến phương diện gì khác, Lục Cảnh Ba ở trại thủy sản, đối xử với mọi người rất tốt, đối với nhóm nữ công nhân đều rất thân thiện.

Trong tiềm thức, đó là chuyện không thể nào.

Trại thủy sản cách trấn trên mười mấy dặm đường, Lục Cảnh Ba thường tới lui giữa trại thủy sản và trấn trên. Thỉnh thoảng các nữ công nhân khác cần mua đồ, liền nhờ anh mua hộ. Nhưng nếu có vài thứ của phái nữ không thể nào nhờ anh mua hộ, thì sẽ có người đến nói với anh, kỹ thuật viên Lục, anh cho em quá giang lên trấn một chuyến nhé.

Diêu Tiểu Cải cũng từng đi nhờ anh một lần, trên đường Lục Cảnh Ba nói, Tiểu Cải, có muốn cưới mô tô không? Anh dạy cho em.

Anh dạy thật, mà cô cũng thật sự dụng tâm học, sau đó anh liền bớt chút thời gian tìm khu đất trống, dạy cô chạy xe. nửa tháng sau, lại có người nói, kỹ thuật viên Lục, anh chở em lên trấn giùm với.

Tiểu Cải, em chạy xe của anh đi chơi với em ấy đi, đi đường chậm một chút nhé”.

Vóc người Diêu Tiểu Cải không thấp, nhưng lại gầy, dáng vẻ thanh tú yếu ớt, cưỡi xe mô tô dành cho nam giới, vẫn có loại phóng khoáng riêng. Cô thích lái mô tô, cảm giác lướt đi trong gió thật thích. Diêu Tiểu Cải còn nghĩ, chờ mình kiếm được nhiều tiền, mình cũng mua một chiếc thể này, đặc biệt phải mua loại mô tô như thể này.

Khi ấy con gái có gia cảnh tốt, đều sẽ đi xe gắn máy kiểu dáng tinh xảo một chút, Diêu Tiểu Cải lại luôn cảm thấy, xe gắn máy không đủ oách.

Diêu Tiểu Cải làm công một năm ở trại thủy sản, rồi sau đó cô thôi việc trở về nhà, người và việc ở trại thủy sản cũng dần dần phai nhạt. Hơn hai tháng sau, Lục Cảnh Ba bỗng dưng xuất hiện ở cổng nhà họ Diêu, nhìn cô và nói:

“Thuận đường, mang cho em ít đồ”.

Lục Cảnh Ba mang sổ ghi chép đến cho cô, ngoài ra còn có một số tư liệu về nuôi trồng, ươm giống thủy sản. Lúc cô nghĩ việc, Lục Cảnh Ba không có ở đó, sổ ghi chép vẫn ở trong tay anh. Diêu Tiểu Cải định bớt chút thời gian đi lấy về, nhưng lúc ấy đang bận rộn, cô còn chưa lo đến, anh đã tới trước rồi.

Diêu Tiểu Cải cũng không nghĩ nhiều, anh ấy chỉ là thuận đường thôi. Lục Cảnh Ba là một người tốt bụng và nhiệt tình, Diêu Tiểu Cải đã biết từ lâu.

Về sau nữa, Lục Cảnh Ba càng ngày càng nhiệt tình, nhiệt tình đến mức khiến Diêu Tiểu Cải không thể không suy nghĩ nhiều.

Diêu Tiểu Cải khó hiểu nghĩ, người này bắt đầu có suy nghĩ không đơn giản từ khi nào vậy nhỉ?

Cô dám nói, ban đầu, Lục Cảnh Ba hoàn toàn không có tâm tư gì khác, thậm chí việc anh đi xem mắt, cả trại thủy sản đều biết.

Anh xem mắt không thành trở về, chỉ thần nhiên nói: “Không thích hợp”.

Không phải Diêu Tiểu Cải không tán thưởng người này. Nhưng tán thưởng anh là phải thương anh, gả cho anh sao? Diêu Tiểu Cải hâm mộ chuyện tình cảm như Tam Tam và Bào Kim Đông vậy, cả hai, nước chảy thành sông xứng đôi vừa lứa với nhau.

Còn cô và Lục Cảnh Ba, không hề xứng đôi. Không phải là ai không xứng với ai, chỉ đơn giản là không xứng đôi.

Dần dần, Lục Cảnh Ba ghé đến, Diêu Tiểu Cải liền bắt đầu xa lánh, chỉ thấy anh và Tam Tam nói chuyện, cô tận lực ít mở miệng.

Không thích hợp.

Có bài học từ Vương Lâm Siêu, như vậy là đã đủ lắm rồi.

77. Chương 68: Nhà Giàu Mới Nổi

Hai chị em Diêu Tam Tam và Diêu Tiểu Cải, đã quyết phải “xuôi Nam khảo sát” một phen. Trạm đầu tiên họ tới là một thành phố, xe lửa đi trễ, đến trạm đã là hoàng hôn, một thành phố lớn như thế, hai cô gái nông thôn vốn không ra khỏi cửa, tự dưng có cảm giác bơ vơ bất lực.

Trong phòng chờ của nhà ga, việc đầu tiên Diêu Tam Tam làm đi tìm mua một tấm bản đồ thành phố. Tuy cô là người của hai kiếp, nhưng kiếp trước vốn không hề ra khỏi nông thôn, chưa từng trải việc đời, thấy cảnh tượng người người vội vã trong nhà ga, cũng không tránh được cảm giác thấp thỏm. Diêu Tam Tam âm thầm tự khích lệ mình, nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng—

Cũng chỉ là một thành phố thôi mà.

Hơn nữa cô biết, chị ba sau lưng còn thấp thỏm hơn cô, lạ nước lạ cái, hiện giờ cô đã trở thành nơi dựa dẫm trong lòng chị ba. Mà cô, tuyệt đối không thể yếu ớt nhất gan.

“Đi thôi, Chị ba.”

Hai chị em hòa vào dòng người, ra khỏi phòng chờ nhà ga. Đứng trước con đường đã sáng đèn, bầu trời thành phố là một rặng mây đỏ rực rỡ.

Trị an thành phố những năm 90, thật sự khiến người ta cảm thấy bất an. Diêu Tam Tam một tay lôi kéo chị ba, im lặng tránh né người từ mấy quán trọ nhỏ để lên la bắt chuyện, vội vã ra khỏi trạm xe.

“Tam Tam, mình làm gì bây giờ?”.

“Mình kiếm chỗ ở lại trước đã”. Diêu Tam Tam nhỏ giọng bàn bạc với chị ba, “dù có phải mất nhiều tiền, cũng phải tìm được một khách sạn ổn thỏa để ở”. Nói rồi cô lại an ủi chị ba: “Trước khi đến đây em đã hỏi thăm cả rồi, không có gì đâu!”.

Nghe nói xung quanh nhà ga có rất nhiều nhà trọ không chính quy, Diêu Tam Tam kéo chị ba nhảy lên một chiếc xe buýt công cộng lái về phía nội thành, thật ra thì cô cũng không có nơi dừng chân cụ thể, có chăng chỉ là phương hướng đại khái. Xe buýt cứ đi về phía trước, đường đi đã bắt đầu vắng lạnh, lái một đoạn đường dài, rẽ cua hai lần, trên xe báo một trạm dừng Đại học. Diêu Tam Tam ngẫm nghĩ một chút, rồi lôi kéo chị ba xuống xe.

Một con đường không thể coi là sầm uất, nhưng cũng không hề quanh quẽ, đây là trạm dừng chân gần trường Đại học nhất, hẳn là có không ít người, hẳn là khách sạn cũng thuộc loại bình dân. Hơn mười phút sau, hai chị em đã đứng trong một khách sạn công làm thủ tục nhận phòng.

Chuyến “xuôi nam khảo sát” của hai chị em bắt đầu như thế đó.

Xem bản đồ, tìm xe buýt, hai chị em ở thành phố mấy ngày, cứ thế mỗi ngày đều vui vẻ thoải mái, tràn trề hăng hái xuôi ngược thành phố như con thoi, mọi thứ đều hết sức mới lạ. Mà những nơi họ đến, chủ yếu vẫn là chợ thủy sản.

“Sao đắt dữ vậy!” Lần đầu Diêu Tiểu Cải nghe được giá cá trê mà tiểu thương báo ra, quả thực muốn lú cả lưỡi. 18 tệ một cân, thế mà tiểu thương còn khen là rẻ.

“Giá này mà còn đắt hả? Con gái, cô bán vậy là quá lời cho con rồi. Giờ là lúc nào chứ? Tháng mười trời đông giá rét như vậy, bắt cá trê đông không được, cá nuôi cũng rất ít ỏi, hoàn toàn không lấy được hàng, Bắc Kinh, Thượng hải bây giờ còn bán được tới hai ba chục tệ lận đó. Chỗ cá này của cô đó hả, chờ tới trước tết mấy ngày đi, nếu mà không lên tới hai chục tệ thì con cứ đến tìm cô!”

Cửa hiếm mới là cửa quý, cá trê vào những năm 90 sợ là không thể có giá mềm như tương lai. Dẫu sao thì những người nuôi được cá trê khi ấy vẫn còn quá ít ỏi.

“Cá này lấy ở đâu vậy cô?”. Diêu Tam Tam hỏi.

“Chợ sỉ thủy sản ở thành tây đó”. Có lẽ cho rằng hai cô gái trẻ tuổi không thể mang lại nguy cơ gì, hai vợ chồng tiểu thương trung niên nói năng cũng khá tùy ý, “Mấy thứ cá mắm trong chợ này hầu như đều từ chỗ đó mà ra. Chỉ có mấy sạp nhỏ nhỏ là của ngư dân từ ngoại thành trực tiếp mang tới bán kiếm lời”.

“Chợ sỉ thủy sản thành tây?”. Diêu Tam Tam cố ý nói, “Vậy không phải là rất xa ư? Không còn chỗ nào khác sao ạ?”.

“Xa thì sao chứ? Ba bốn giờ sáng bữa nào chú cũng phải đi lấy hàng đó”. Tiểu thương cầu nhàu, “Còn một vựa sỉ lớn ở đông nam thành phố nữa, xa hơn, mà lấy hàng cũng không rẻ gì hơn”.

Qua hôm sau, hai chị em đón chuyến xe buýt sớm nhất, chạy đến chợ sỉ thành tây một chuyến. Đúng là cá trê không nhiều cho lắm, ngoài tiểu thương nội thành đến lấy hàng, thì các khách sạn lớn một chút cũng đều chạy thẳng tới đây, hai chị em nghe thấy giá tiền, cá trê mười bốn mười lăm tệ một cân.

Hay thật! Diêu Tam Tam nghĩ, cô cực cực khổ khổ nuôi cá trê lớn, một cân cô bán năm sáu tệ, xấp xỉ với tiền vận chuyển đi một nghìn dặm đường vào thành phố, người bán sỉ liền bán tới mười bốn mười lăm, dù là tiểu thương bán lẻ trong thành phố, cũng có thể kiếm lời ba bốn tệ một cân.

Không ngờ cô nuôi cá trê như thế, cô kiếm được số ít, còn phần nhiều còn lại là để người ta đến lấy?

Hai chị em đi vòng vo trong chợ sỉ suốt cả buổi sáng, xem đã rồi, liền tìm một sạp hàng nhỏ ngoài chợ, ngồi xuống ăn sáng. Ra ngoài từ sớm, Diêu Tam Tam cảm thấy hơi đói, cô kêu hai chén cháo nhỏ, thêm một bánh quẩy một bánh tiêu, ngồi xuống ăn với Diêu Tiểu Cải.

“Có nhiều tiền cũng là để cho người ta lấy”.

Diêu Tiểu Cải than thở. Diêu Tam Tam không đáp, cô cắn bánh tiêu, lòng rối rắm với những suy tính. Tiểu thương kiếm tiền cô không để ý, cô cũng không thể đi tính toán với tiểu thương, lại nói họ còn phải trả chi phí thuê, thuế thu, cũng tốn hao không ít, tiền kiếm được không hề dễ dàng như nhìn mặt ngoài.

Bán sỉ, cũng không thể không nhắc tới tiền vận chuyển. Mặt khác, cá trê dẫu gì cũng là vật sống, vận chuyển đường dài, cũng phải chịu nguy cơ tổn thất.

Nhưng mà người làm thủy sản lâu dài, nhất định phải có kinh nghiệm, có phương pháp trong quá trình vận chuyển.

Diêu Tam Tam nghĩ ngợi thật lâu, trước mắt thì việc vận chuyển cá trê nhà mình vào thành phố là không mấy thực tế, tốt nhất là có thể liên lạc với chủ những vựa cá sỉ.

Hai chị em ăn sáng xong, liền tiếp tục đi dạo lòng vòng trong chợ cho đến trưa, buổi sáng trước tám giờ, là lúc mà nhà bán sỉ bận rộn nhất, qua mười giờ sáng, cũng ít buôn bán, thỉnh thoảng mới có vài khách hàng rải rác đến mua.

Sau khi hỏi thăm vài vựa thủy sản, Diêu Tam Tam liền tìm đến một nhà.

Chủ vựa bán sỉ trong chợ, cũng không phải là loại thủy sản nào cũng mua bán, mà có những loại hàng quan trọng riêng. Diên đ. lê q đôn . Ví như vựa trước mắt này, chủ yếu là mua bán cá nước ngọt phương Bắc, gồm cá mè hoa đại đông bắc, ngoài ra thì cá trê cũng là mặt hàng chủ yếu của họ.

Diêu Tam Tam kéo Diêu Tiểu Cải, thoải mái bước vào cửa hàng, tìm đến ngay chủ vựa. Chủ vựa chừng bốn mươi tuổi, vóc người hơi phốp pháp. Ông ta quan sát hai cô gái trước mắt, đôi chị em này có vẻ không phù hợp với chợ cá hỗn độn này lắm, gọn gàng xinh đẹp, duyên dáng yêu kiều, tuy rằng trông không thời thượng lắm, nhưng cũng không có vẻ quê mùa.

“Hai cháu... muốn mua cá à?”.

Ông chủ vựa rất muốn nói, hai cô gái nhỏ sạch sẽ xinh xắn như này chạy tới chợ sỉ mua cá, thật hiếm thấy à.

“Tụi con không mua cá”. Diêu Tam Tam cười nói, “Ông chủ Tạ, xin phép ông mấy phút, tụi con muốn hỏi một chút, nhà ông vẫn bán sỉ cá trê liên tục sao ạ?”.

“Đúng vậy, con muốn bán à?”.

“Cá trê nhà chú chủ yếu là lấy từ đâu tới ạ?”.

“Mua rải rác ở nông thôn, mua mỗi lâu dài. Hai đứa nhỏ, rốt cuộc muốn nói gì?”.

Tạ lão bản khá kiên nhẫn với hai cô nàng. Diêu Tam Tam đoán, Ông chủ Hà thu mua tại chỗ như vậy, hẳn là đến bán cho những vựa cá sỉ trong thành phố như ông chủ Tạ đây vậy.

Diêu Tam Tam cười, nói: “Trong tay con có khoảng năm ngàn cân cá trê, muốn tìm người mua cá!”.

“Năm ngàn cân?” Ông chủ Tạ nhìn nhìn Diêu Tam Tam với vẻ nghi ngờ, “Trời này, con lấy đâu ra nhiều như vậy?”.

“Chỉ có hơn chứ không có ít”. Diêu Tam Tam nói, “Ở quê ạ, cách chỗ này chừng một nghìn dặm”.

“Lớn hay nhỏ đây?”.

“Chừng hai chục con một cân”.

Ông chủ Tạ quay lưng kêu người: “Tiểu Chu, rót hai ly nước”. Vừa nói vừa kêu hai chị em, “Ngồi bên này. Con xem chỗ chú đây không có được một chỗ sạch sẽ nữa”.

Trong vựa đúng là rất hỗn độn, hai chị em ngồi xuống chiếc ghế mà ông chủ đưa ra, ông chủ Tạ không có chỗ ngồi, liền ngồi lên thùng cá biển đông lạnh sau lưng.

“Con có nhiều cá trê như vậy thật hả? Mấy đứa thu mua à?”.

“Là nhà con nuôi, kiểu cá đồng nuôi thả”. Diêu Tam Tam nói, “Cá trê nhà con lớn nhỏ gì thì phẩm chất cũng có thể tuyệt đối bảo đảm”.

Ông chủ Tạ nhìn hai cô gái trẻ tuổi trước mặt, dường như vẫn còn có chút không thể tin được.

“Ôi, năm ngàn cân”. Ông chủ Tạ lẩm nhẩm, “Bán cho chú đi! Một mình chú e là không thể nuốt một hơi số cá lớn như vậy, bán sỉ không ra ngay được, chú cũng phải tìm người hùn vốn đã. Con muốn chuyển hết tới một lượt hả?”.

“Nếu chú muốn mua thật, thì chúng ta phải thương lượng lại chuyện vận chuyển đã”.

Ông chủ Tạ vừa nghe thế liền cười, nói: “Nếu con không chuyển tới, thì tự chú đưa xe đến chuyển về, chú đây đổi xe nhỏ chút, chia làm hai ba lần chuyển về, cũng không cần tìm người nhập bọn nữa. Có điều—”

Ông chủ Tạ vẫn có chút e dè, dù sao ông cũng đang bàn chuyện làm ăn với hai cô gái trẻ tuổi xa lạ, “Chú không trả cọc cho con trước được, chú phải đến xem hàng trước đã”.

“Như vậy đi”. Diêu Tam Tam nói, “Chú cháu mình cứ thương lượng giá cả trước, chú mang xe đến chuyển, hàng lên xe, chú trả tiền, như vậy ổn thỏa chứ ạ?”.

Ông chủ Tạ tỏ vẻ đồng ý, ông ra giá, là tám tệ năm một cân, ông chuyển vào thành, theo như giá bán sỉ ra bây giờ là 14, 15 tệ. Tiền vận chuyển... cô không nắm chắc lắm.

“Chú Tạ, chú xem lần này con có đến năm ngàn cân, có bán chó ai thì họ cũng không thể trả giá thấp như vậy đâu! Con cũng không phải chỉ hỏi thăm riêng mỗi vừa chú, với lại giá cá mai mới chỉ có thể ngày một tăng lên thôi”. Diêu Tam Tam luôn mỉm cười, “Chú cho giá không thích hợp rồi. Con tính sáng năm còn hợp tác với chú đây”.

“Người khác đưa đến tận nơi cho chú, cũng không đến 12 tệ đâu”. Ông chủ Tạ cũng cười, “Chú cũng muốn làm ăn với mỗi lớn như con chứ, tiền vận chuyển cao, đi một đường dài vào thành phố, qua cầu qua đường, bảy tiền tám bạc, thứ gì cũng đều phải ra tiền! Tiền lời của chú cũng không lớn. Chú là muốn nhận năm ngàn cân hàng này của con, trước mắt nguồn hàng không đủ, có đủ hàng rồi, hú cũng có thể chiếm một vị trí trong thị trường này”.

Diêu Tam Tam và chị ba liếc nhìn nhau, vẫn mỉm cười như cũ, ông chủ Tạ vỗ đùi, nói: “Thôi vậy đi, nếu hàng giống như lời con nói thật, thì chú trả con giá cao nhất là một số may mắn, tám tệ tám, con phát mà chú cũng phát!”.

Diêu Tam Tam cùng Chị ba liếc mắt nhìn nhau, như cũ cười yếu ớt, Tạ lão bản vỗ đùi, nói: “Như vậy đi, hàng nếu là thật giống như như người nói vậy, ta cao nhất cho người một may mắn đêm, tám khối tám, người phát ta cũng vậy phát!”

Tình hình thuận lợi hơn mong đợi, Diêu Tam Tam nghĩ, xem ra cá trê của cô nuôi không sai chút nào.

“Trời ơi, năm ngoái mình bán cho ông chủ Hà 5 tệ 8, giờ một cân bán nhiều hơn 3 tệ, chẳng mấy chốc mà mình bán được hơn một vạn tệ đấy!”. Rời khỏi chợ sỉ thủy sản, Diêu Tiểu Cải liền vô cùng kích động, “Tam Tam, em nhất quyết đi khảo sát một chuyến, quả nhiên là quyết định sáng suốt”.

“Chim Cu trên trời, cá trê dưới đất, quê mình không coi trọng cá trê, chứ trong thành nó lại là thứ quý giá. Giờ là mùa đông, lại càng thành vật hiếm mới là quý”. Diêu Tam Tam không biểu hiện trước mặt ông chủ Tạ, chứ thật ra là cô cũng cảm thấy rất vui mừng.

Đoán chừng tiền lãi của ông chủ Tạ vẫn rất lớn, có điều năm nay là lần đầu, cô chưa lần được chi tiết, nhìn tình thế thấy cũng không tiện bàn cãi nữa.

“So với mấy vừa mình hỏi, giá ông chủ Tạ ra, cũng coi như tạm được”.

Một khi đã vui mừng, Diêu Tam Tam liền lôi kéo chị ba đi dạo phố. “Đi, chị ba, mình đi dạo một chút đi, mỗi người mua hai bộ đồ đẹp mà mặc, chị hai với Tiểu Tứ cũng hai bộ, mua cho mẹ mình nữa”.

“Thôi đi cô!”. Rốt cuộc Diêu Tiểu Cải cũng không mấy phần chán, “lúc đi chị đâu có mang nhiều tiền vậy đâu!”.

Ặc... Mất hứng! Lúc đi sợ mang nhiều tiền hơn sẽ không an toàn, nên chỉ mang đủ cho hai chị em tiêu xài cơ bản. Diêu Tam Tam vừa hồi hận vừa quyết định, chờ bán cá trê ở nhà, rồi nhất định phải vào thành phố chơi mấy ngày cho thỏa lòng.

Hai chị em không thể làm gì khác hơn là tiệc nuôi dạo chơi trong thành phố một ngày, tiếp tục xuôi nam theo kế hoạch đã vạch ra từ trước, đến hai thành phố liền kề khảo sát kiêm vui chơi một chuyến, xong xuôi liền lên đường về nhà. Sau khi họ về đến nhà, ông chủ Tạ quả nhiên mang xe tới. Sau khi nhìn cái ao đầy cá trê trong sân nhà họ Diêu xong, ông chủ Tạ liền cười nói: “Độc đường đi chú đây còn lo lắng mình bị dụ, còn cố tình dẫn theo hai người nữa đấy”.

Ông vừa nói thế, mọi người ở đấy đều bật cười lớn.

Năm đó nhà họ Diêu bán cá trê, không tốn sức như năm ngoái nữa, nhân thủ cũng ít đi. Người trong nhà cộng thêm người ông chủ Tạ dắt tới, rất nhanh đã dọn dẹp xong hai ao nước bùn, chuyển cá trê lên xe.

Ông chủ Tạ không giống với ông chủ Hà, ông chuyển cá lên xe là trực tiếp chở đi luôn. Diêu Tam Tam bèn để ý quan sát cách họ vận chuyển. Họ vẫn dùng loại thùng xốp trắng kia, trên nắp thùng có đục lỗ thông khí. Cách này vừa có thể giữ ẩm, sẽ không chết rét trên đường, lại dễ dàng mang đi xa.

Diêu Tam Tam liền trò chuyện với ông chủ Tạ, ông chủ Tạ nói, cá trê này mà có rời nước một thời gian cũng không sao, ngày họ trời nắng nóng, rời nước còn sống sáu tiếng, có thể vận chuyển tới tỉnh thành. Mùa thu đông thì chỉ cần giữ ẩm thông khí, thì rời nước mười hai tiếng cũng không thành vấn đề.

“Nếu đường xa nữa, thì phải dùng biện pháp khác, bơm ô xy”. Ông chủ Tạ nói.

Ông chủ Tạ chở một chuyến hơn hai ngàn cân cá trê, số còn lại giữ đó mười ngày, trước tết sẽ chuyển một đợt nữa, chuyến ấy chắc vì đã hoàn toàn an tâm, ông chủ Tạ không đích thân tới nữa, chỉ có hai công nhân và tài xế đến chuyển, cũng vẫn là hàng lên xe, liền trả tiền mặt.

Sau hai chuyến, cá trê còn nhiều hơn ba trăm cân so với con số năm ngàn mà Diêu Tam Tam dự tính, hơn 4 vạn 6 ngàn tệ! nhà họ Diêu lập tức có cảm nhận được cảm giác “người có tiền”, người một nhà vô cùng kích động hoan, bởi vậy Diêu Liên Phát cũng không dám nói thật với bên ngoài là bán được bao nhiêu tiền.

“Người khác có hỏi, thì nói là bán được chừng hai vạn tệ”. Diêu Liên Phát lặng lẽ dặn dò người trong nhà. Cảm giác người nghèo đột nhiên giàu, chẳng phải vênh váo như tưởng tượng, ngược lại có mấy phần dè dặt cẩn trọng.

“Năm nay mình không bán cho ông chủ Hà, ổng sẽ không ghi thù mình đó chứ?”. Diêu Liên Phát đang cầm tiền, cứ lo lắng không yên.

“Không cần lo lắng, cha”. Diêu Tam Tam an ủi ông, “Đợt hồi hè chẳng phải cũng bán cho ổng sao? Con đã nói với ổng từ sớm rồi, là năm nay còn tự bán”.

“Tam Tam, số tiền lớn như vậy, mình phải làm thế nào”. Trương Hồng Cúc nói.

“Mình gửi ngân hàng trước đi, số lẻ còn lại để dùng”.

Giữ số lẻ lại tiêu xài? Diêu Liên Phát hỏi: “Giữ số lẻ hơn 700 tệ này lại hả”.

“Ôi dào cha ơi, gửi 4 vạn, còn dư giữ lại hết để nhà mình chi tiêu tết nhất”. Diêu Tam Tam nói, “nhà mình nên mua một cái tivi nè, lúc chị hai kết hôn chưa có mua tivi cho chị, anh rể đã mua rồi, thì giờ mình mua cho chị hai một cái máy giặt đi. Qua tết, nhà mình gắn điện thoại đi”.

Giờ đây Diêu Tam Tam đã không còn nhấn mạnh với Diêu Liên Phát đây là tiền cô kiếm, không cần thiết nữa. Tiền này, dù sao cũng đều là do cô đem đi ngân hàng, gửi dưới tên cô, dùng như thế nào chủ yếu cũng là do cô quyết định. Dĩ nhiên, đã có tiền rồi, còn không phải là để tiêu vào nhà hay sao?

“Chị ba, chị ước giống, công của chị là lớn nhất đó, chị muốn mua cái gì nè?”.

“Muốn mua gì hả?”. Diêu Tiểu Cải suy nghĩ hồi lâu, rồi nói: “Sao chị cứ thấy tiền này kiếm được giống như nằm mơ vậy nhỉ?”.

“Mấy vạn tệ này là chị đã nằm mơ rồi hả?”. Diêu Tam Tam cười nắc nẻ, “Mai mốt hai chị em mình liên thủ, tiền còn cũng đủ rồi, còn phải kiếm nhiều tiền thêm, thì chẳng phải là chị sẽ ngủ không yên giấc rồi sao?”.

“Đêm nay sợ là chị đã ngủ không yên rồi đó”. Diêu Tiểu Cải cười, “Mình mua một chiếc mô tô đi”.

“Được đó”. Diêu Tam Tam nghĩ, mua một chiếc, có đi ra ngoài cũng tiện lợi.

“Hay là mình đừng mua mô tô, mua một chiếc xe gắn máy nhỏ đi, em muốn lái cũng dễ hơn”. Diêu Tiểu Cải nói.

“Xem thường người kia. Chị ba có thể lái mô tô, thì em cũng lái được vậy”. Diêu Tam Tam vênh váo hò hét. Mô tô chứ gì?

Có điều, ngày mai đến Niệm Thành trước đã, mấy chị em mua mấy bộ đồ đẹp mà mặc, ừm, cả nhà ai cũng mua.

Diêu Tam Tam vừa tính toán, vừa vui vẻ nghĩ, chẳng trách người ta thường gọi người nghèo chột giàu lên là “nhà giàu mới nổi”, lý tưởng của cô hiện giờ, chính là tiếp tục phấn đấu, làm một nhà giàu mới nổi siêu bự.

78. Chương 69: Có Mức Độ

Editor: Puck

Mặc dù sau khi nhà họ Diêu bán cá chạch bùn * cố gắng khiêm tốn, nhưng khó tránh khỏi bị dân chúng quanh thôn để ý tới. Bán mấy ngàn cân cá chạch bùn đi, dân chúng trong thôn đều chắc chắn, tối thiểu thu vào cũng phải đảo lộn một cái so với năm trước? Nói cách khác, khẳng định không chỉ hai vạn đồng như Diêu Liên Phát nói, tối thiểu phải xuất hiện ba vạn!

(*) : Cá chạch bùn hay Cá dojo (Tiếng Nhật: dojō; Danh pháp khoa học: *Misgurnus anguillicaudatus*) là một loài cá nước ngọt trong họ Cobitidae có nguồn gốc từ Đông Nam Á và được phổ biến như là một cá cảnh được du nhập tới những nơi khác ở châu Á và châu Âu và Bắc Mỹ. Đây là loài cá có giá trị kinh tế. (Bạn editor trước đã nhầm lẫn chút xíu, dựa theo danh pháp khoa học thì tên chính thức của loài cá này là cá chạch bùn chứ không phải cá trê, nhìn hình thì hai loài này khá giống nhau)

Sau khi bán cá chạch bùn, ngay sau đó nhà họ Diêu lại bán một đàn dê, việc này khiến cho người chung quanh trông thấy mà thèm rồi. Tính toán như vậy, bán cá chạch bùn, bán dê, bán heo, trồng trọt tổng cộng còn thu vào nữa đi? Bình thường nhà ông ta bán cá chạch bùn rồi đến hè bán ve sầu... Có người hiểu chuyện tính thu nhập thu vào cho nhà họ Diêu.

Kết luận chính là: Nhà họ Diêu giàu rồi!

Người nhà họ Diêu không chú ý đến những việc này, người một nhà bận rộn chuẩn bị lễ mừng năm mới. Tâm trạng dễ chịu, nên không tránh được mấy ngày tết trôi qua hết sức sung túc náo nhiệt. TV, xe motor, máy giặt quần áo mua cho Diêu Tiểu Đông cũng mua rồi, vốn tưởng rằng máy giặt rất đắt, lúc đi mua mới thấy, có hơn bảy trăm đồng. Diêu Tam Tam và Diêu Tiểu Cải thương lượng, dứt khoát cùng mua hai cái.

Mỗi nhà một cái.

Dương Bắc Kinh không ngừng chối từ. Quan niệm ở nông thôn, con gái ra khỏi nhà là hết, sao có thể nhận đồ nhà mẹ đẻ! Nhưng mà Diêu Tiểu Cải lại nói đùa một câu: “Anh rể cả, mua cũng đã mua rồi, tụi em cho chị cả, chứ không cho anh!”

(*) Mình sẽ chuyển xưng hô của các nhân vật về chị cả (Tiểu Đông), chị hai (Tiểu Cải), em ba (Tam Tam), em tư (Tiểu Tứ) theo đúng thứ tự như tên của nhân vật Tam Tam nha, tiện thể các bạn đã theo dõi bộ truyện này cũng biết truyện được kể dưới giọng của nhân vật nữ chính Tam Tam nên họ hàng của Tam Tam như Diêu lão nhị = chú hai Diêu, Diêu lão tam = chú ba Diêu... Còn về Diêu nãi nãi = Bà nội Diêu, vì chữ hiếu rất quan trọng, dù xấu xa với mình đến mấy cũng ko thể quên gốc ^^

Dương Bắc Kinh cũng là người thành thật, hôm sau mấy chị em đi thành niệm chơi, mua chút quần áo đồ ăn vặt gì đó, Dương Bắc Kinh thầm nói với Diêu Tiểu Cải, tốn tám trăm đồng, mua đôi bông tai vàng, vòng bạc cho Trương Hồng Cúc, nói là vừa vặn tặng lễ năm mới.

Nói khi đó giá vàng cũng có lợi, bảy mươi sáu đồng một chỉ vàng mười *, một chỉ bạc có ba đồng. Phần lễ như vậy đưa đến trong tay Trương Hồng Cúc, Trương Hồng Cúc kích động đến sắp bắt đầu lau nước mắt rồi.

(*) vàng mười: vàng nguyên chất, vàng đủ tuổi, vàng y

Theo nguyên gốc thì là gram vàng, gram bạc, nhưng mình chuyển về cách gọi của Việt Nam theo chỉ và theo lượng cho dễ hiểu.

Là người chân đất quê mùa hơn nửa đời người, ngoảnh mặt đã đeo vàng mang bạc rồi, đây là hưởng phúc từ con gái đó! Lại nhìn quần áo bông mới mấy chị em mới mua cho bà, Trương Hồng Cúc cười đến cả ngày không khép miệng.

Diêu Liên Phát cũng có áo ghi lê mới bằng da chó màu đen, còn có áo khoác mới, nhanh chóng mặc thử, vẻ mặt hài lòng.

Xoay đầu lại, Diêu Liên Phát bắt đầu thương lượng với mấy cô con gái: “Áo ghi lê da chó đen này, người già mặc tốt nhất, chống rét lạnh tốt nhất, tuổi tác của cha cũng không tính là lớn, cha cũng không thiếu quần áo mặc, vậy tặng cho ông nội các con mặc được không?”

Diêu Tam Tam vỗ đầu, lại quên mất chuyện nhỏ nhất này.

Cô ngẫm nghĩ nói: “Cha, cha cứ mặc đi, lễ mừng năm mới chúng ta cũng phải đưa lễ cho ông nội, cha đi chợ mua cho ông nội một cái là được rồi. Nhưng lúc đưa lễ mừng năm mới, cha cũng nên mua chút ít đồ cho bà ngoại con.”

“Vây, cũng được, cũng được” Diêu Liên Phát lập tức vui mừng hơn hở đi ra ngoài.

Không được bao lâu, Diêu Liên Phát mang về hai con cá mè hoa, kêu là Trương Hồng Cúc cho con gái, con rể làm cá ăn bữa tối, người một nhà đang vô cùng náo nhiệt chuẩn bị ăn cơm. Chú ba Diêu đột nhiên đến đây.

Chú ba Diêu đến đây làm gì? Đến vay tiền. Nói định qua năm mua máy cày điều khiển bằng tay, mở miệng đã muốn mượn bốn ngàn đồng.

Một chiếc máy cày mới mới, cả xe, cũng không đến năm ngàn đồng. Tiền chú ba Diêu mượn, Diêu Liên Phát hơi khó xử, khó xử không phải ở vấn đề cho mượn hay không, mà tiền nhà ông, đều ở trong tay con gái!

“Tam Tam, con xem...”

Diêu Tam Tam đang ngồi trước bếp lò nhỏ, nhìn nồi cá chưng cách thủy, cười cười hỏi chú ba Diêu: “Chú ba, chú muốn mua máy cày, một máy cày hơn bốn ngàn đồng, trong nhà chú chuẩn bị bao nhiêu?”

“Hai năm qua chú thu vào ít, trong nhà lấy tiền đâu ra?” Chú ba Diêu nói đúng lý hợp tình, “Mượn nhà cháu bốn ngàn, nhà chú bán chút lương thực, gom góp lại, cũng đủ rồi.”

“Chú tam, chú muốn mua máy cày, vốn định làm gì?”

“Để nông dân trồng trọt chứ sao.” Chú ba Diêu nói, “Cháu nói dùng con lừa, không kéo xe được, không cày ruộng được, mua máy cày không phải thoải mái hơn nhiều sao?”

Chú thì thoải mái rồi, tiền người bên ngoài cho chú mà! Diêu Tam Tam trầm thổ dài, trước kia nhà cô dù khó khăn như thế nào, bị kế hoạch hóa gia đình phạt tiền ép đến mức không còn cách nào khác, cũng không có ai mượn một đồng tiền cho nhà cô mà? Mà hai năm qua, cuộc sống của nhà chú ba, phải dư dả hơn nhà Diêu Tam Tam nhiều.

“Để hộ nông dân trồng trọt, chú mua một chiếc máy cày cũng không lợi lắm.” Diêu Tam Tam vẫn cười híp mắt nói, “Chú xem chúng cháu, cũng không mua máy cày? Không phải cha cháu mới mua một con lừa vào năm ngoái sai?”

“Không phải bây giờ nhà cháu có tiền sao? Cháu bán cá chạch bùn kia cũng có chút tiền. Chú mua máy cày, qua hai năm tiểu Trạ phải cưới vợ, cũng có mặt mũi.”

Chú ba Diêu không hề cảm thấy có gì không đúng, vay tiền với lời lẽ đương nhiên như thế, cảm giác kia đúng là, nhà cháu có tiền, chú là chú ba của cháu, cháu cho chú mượn tiền là chuyện đương nhiên, cháu không cho chú mượn tiền chính là quên gốc, cháu chính là không nói tình người, không thể nào nói nổi.

Diêu Tam Tam cũng bất đắc dĩ. Chuyện vay tiền này, để ở đâu cũng là chuyện mơ hồ không rõ ràng.

Diêu Tam Tam thầm nghĩ, tiền này nếu cho chú ba mượn, đoán chừng đừng trông cậy vào lúc trả lại, hơn nữa, đoán chừng, mượn lần này, còn có lần tới. Theo tình huống nhà chú tam mà nói có lẽ không cần vay tiền làm gì, chỉ có điều cảm thấy, nhà cháu có tiền, chú có thể mượn là chuyện không thể không có.

Làm suy luận, vốn muốn ăn mỳ tôm, cháu có tiền? Cho chú mượn, chú làm bữa tiệc lớn!

Nông dân có câu tục ngữ nhạo báng chuyện vay tiền, gọi là, “Một ngày không trả, hai ngày không có tiền”, có người vay tiền, chính là có mượn không trả.

Lấy không được, cuối cùng trở thành ta cứ tùy tiện đòi lấy, vẫn là lẽ đương nhiên.

Nhưng mà nếu không mượn, chú ba Diêu định âm ỉ không nói, theo như tính tình Diêu Liên Phát, chỉ sợ sẽ náo loạn một trận trong nhà không được tự nhiên, một ngày tết trôi qua cũng không thoải mái.

Trong đầu Diêu Tam Tam suy nghĩ cực kỳ nhanh, đã nói: “Chú ba, chú xem năm nay nhà cháu bán cá chạch bần, đúng là bán được chút tiền, chỉ có điều cháu gửi trong ngân hàng rồi, mới gửi lên!”

“Vay cháu rút ra, qua hết năm chú muốn sử dụng rồi!”

“Được.” Diêu Tam Tam nói, “Vay chú ba đợi mấy ngày đi.”

Lúc ăn cơm tối hôm đó, Diêu Liên Phát vẻ mặt cười thỏa mãn, giống như lấy lòng gấp một miếng bụng cá lớn cho Diêu Tam Tam, giống như cảm thấy mình quá rõ ràng rồi, lại nhanh chóng gấp cho tiểu Tứ một miếng lớn.

“Cha, thật ra chuyện này con cần phải thương lượng lại với cha.” Diêu Tam Tam và chị hai đưa mắt, đặt chén cơm xuống.

“Sao vậy?” Diêu Liên Phát vội hỏi, “Con không định cho chú ba mượn tiền? Mất mặt lắm đó, đây chính là chú ba ruột của con.”

“Chú ba ruột, tới mượn.” Diêu Tam Tam nói không nhanh không chậm, “Lúc này nhà chú ấy mua máy cày, tới mượn; lần tới tiểu Trụ học, kết hôn, cưới vợ xây nhà, tới mượn, Hồng Hà lấy chồng, có tới mượn không?”

“Cái này...” Diêu Liên Phát há hốc mồm, hồi lâu mới nói, “Vay nếu chú ấy mở miệng, chúng ta có, nhiều ít chúng ta cho mượn chút.”

“Vay sau này tiểu Trụ còn muốn mua xe con, cha có cho mượn không?”

“Nói càn, nó sao mua nổi xe con, nó sao có thể mua?”

“Bây giờ nhà chú ấy không mua nổi máy cày đâu, tổng cộng chưa tới năm ngàn đồng, chú ấy mượn bốn ngàn, chú ấy cũng không cần phải mua?”

Diêu Liên Phát ngẩn người, đột nhiên mất hứng, nói: “Con nhóc này, chú ba con chỉ muốn mượn vài đồng, chúng ta cũng có, lấy đâu ra nhiều chuyện sau này như vậy? Không phải mượn chút tiền của con sao?”

“Ông gào to cái gì!” Trương Hồng Cúc để đũa xuống, trên mặt mang tức giận, “Ông có bản lĩnh gào to với con gái, sao không gào to với thằng ba? Chú ba thím ba con bé, ban đầu đối xử với chúng ta như thế nào? Coi như nó tới vay tiền, nó rần khi khang lớn như vậy đấy sao? Vay tiền mượn được rồi ngang ngược như thế nào?”

Rần khi khang, ý chỉ một người nói lời không hòa dịu, không khách khí.

“Người phải nhìn về phía trước, đó là anh em cùng một mẹ sinh ra với tôi, tôi không thể chỉ nghĩ đến chuyện đã qua!” Diêu Liên Phát ưỡn cổ nói, mắt thấy hai người này định cãi vã. “Cha, cha đừng vội, con cũng chưa nói không cho mượn.” Diêu Tam Tam vội khuyên, chị cả, anh rể cả còn ở đây, cả nhà đang ăn cơm, cãi vã rồi cơm này ăn như thế nào!

Nói xong, Diêu Tam Tam đưa mắt ra hiệu cho chị hai.

Diêu Tiểu Cãi đổi giọng rồi, “Cha, cha xem, chú ba tới vay tiền, chúng ta cho mượn. Vay ba con trai nhà chú hai thì sao, gánh nặng còn hơn nhà chú ba, bà nội con đã sớm nói để chúng ta giúp đỡ! Cha nói nếu như chú ấy tới vay tiền, có phải chúng ta nên cho mượn?”

“Con trai nhà chú hai con nhiều nặng gánh hơn, chúng ta nên cho mượn!” Giọng Diêu Liên Phát nặng nề.

“Vâng.” Diêu Tiểu Cải nghiêm trang gật đầu, “Nhà chú hai ba con trai, thêm hai đứa bé nhà chú ba, vậy xây nhà, đính hôn, cưới vợ, tương lai sinh con, cháu cưới vợ... Chắc chắn Tam Tam à, chúng ta phải làm ra thật nhiều tiền, chuẩn bị xong cả tiền nhà chú hai và chú ba cần dùng. Còn có tiền dưỡng lão gì đó của ông bà nội chúng ta, đoán chừng cũng do cả nhà chúng ta chuẩn bị.”

79. Chương 70: Chương 69.2

Diêu Tiểu Cải vừa nói như thế, Tam Tam nhin không được phì cười một tiếng, Dương Bắc Kinh và Diêu Tiểu Đông cũng âm thầm bật cười, tiểu Tứ bên cạnh đã không bưng nổi chén cơm, bật cười ha hả rồi.

Diêu Tiểu Cải nói xong, bản thân lại không hề cười, thong thả ung dung ăn cơm của mình.

Trên mặt Diêu Liên Phát lập tức xấu hổ, đành mặt nói: “Sao có thể giống như các con nói? Người nào không có lúc nhất thời cần dùng gấp? Người nào không có bạn bè người thân?”

“Cha, con không nói không cho mượn.” Diêu Tam Tam bưng chén cơm lên tiếp tục ăn, lạnh nhạt nói: “Không phải chú ba muốn mua mấy cây sao? Con không thể cho chú ấy mượn bốn ngàn đồng, chú ấy không thể trồng cây toàn bộ vào đi mượn, nhà chú ấy phải tự giải quyết một nửa, con cho chú ấy mượn hai ngàn đồng, ngày mai con sẽ giao tiền cho cha, tùy cha nói sao với chú ấy thì nói. Chỉ có điều nếu hai ngàn đồng này chú ấy không trả lại, lại còn tới vay tiền, vậy không có lần sau đâu. Đến lúc đó cho dù chú ba lấy lý do gì vay tiền, cha cũng đừng mở miệng với con, mở miệng con cũng sẽ không để ý, cha xem được không?”

Diêu Liên Phát suy nghĩ một chút, gật đầu đồng ý.

Bạn cho rằng vậy đã xong chưa? Diêu Liên Phát vừa mới giao hai ngàn đồng cho chú ba Diêu không được mấy ngày, ngày hai mươi tám tháng chạp, thím hai Diêu đã tới vay tiền rồi, nói Đại Văn muốn kết hôn. Suốt hai năm này Đại Văn chọn chọn lựa lựa, cô gái anh có thể nhìn trúng, người ta lại không nhìn trúng anh, có thể nhìn trúng anh, anh lại không hài lòng, cứ như vậy cao không tới, hôm nay cuối cùng chọn trúng một cô gái tiểu Quan trong thôn.

Nghe xem thím hai Diêu nói như thế nào?

“Đều nói bây giờ nhà họ Diêu chúng ta giàu có rồi, Đại Văn đính hôn, cũng không nên quá keo kiệt, đứa trẻ nhà thím nhiều, trong tay cũng thiếu thốn, nếu không sẽ không tới tìm nhà cháu!”

Mượn bao nhiêu? Thím hai mở miệng cũng là bốn ngàn đồng. Đính hôn bốn ngàn đồng? Trong thôn nhà ai đính hôn có thể tốn nhiều tiền như vậy? Định hai lần ba lượt cũng đủ.

Chị em nhà họ Diêu chỉ có thể cười.

Thật ra thì những năm này trong nhà chú hai cũng không khác Đại Hoa Tiêu, đoán chừng chút tiền đính hôn của Đại Văn, chú hai Diêu có thể lấy ra, nhưng là thím hai lý luận rất rõ ràng:

Nhà lão tam cháu cho mượn tiền, cháu dựa vào đâu mà không cho thím mượn? Vậy thím thua thiệt rồi.

Cách nói giống như trước, Diêu Tam Tam cũng cho nhà chú hai vay hai ngàn đồng. Mặt khác, mặc dù thím hai đáng ghét, chú hai làm người coi như đáng khen, nhà chú ba đã mượn, nhà chú hai không thể không mượn; mặt khác, Diêu Tam Tam cũng bị ép bắt đắc dĩ.

Cho dù quan hệ trước đó như thế nào, bây giờ nhà các cô có chút tiền, bạn bè thân thích tới mượn tiền, kiên quyết không cho mượn, sẽ bị người trong thôn nói. Rất nhiều người chính là như vậy, hình như bạn có tiền, bạn không cho bạn bè người thân, chính là bạn không nhớ tới tình cảm, chính là bạn không đúng.

Bốn ngàn đồng, chị em nhà họ Diêu thầm nói, coi như cho Diêu Liên Phát thấy rõ tình thế.

Nhưng mà đầu mùa xuân sau, lại có bảy cô tám bà tới vay tiền, họ hàng bán đại bác cũng không tới, nói là định mua mô tô cho con trai. Diêu Tam Tam kiên quyết từ chối, cô nói, đầu mùa xuân cháu phải bỏ vốn, cháu cũng thiếu tiền.

Bất cứ chuyện gì, cũng nên có mức độ.

Đối với kế hoạch đầu mùa xuân, Diêu Tam Tam vẫn chưa cân nhắc kỹ lưỡng đâu, người một nhà thừa dịp cày bừa vụ xuân trước, đầu tiên rửa sạch trừ độc nước bùn đồng ao nuôi cá chạch bùn bán, chuẩn bị năm đó ươm giống cá chạch bùn, lưu lại hai ao cá này ươm cá chạch bùn, nhỏ chia đến ao khác nuôi, lớn để Diêu Tiểu Đông lựa làm cá cha mẹ sinh sản. Vừa bắt hết hai ao cá, cũng nhanh chóng sửa sang gia cố trừ độc.

Lúc này có dân thôn đến tận cửa rồi, hỏi thăm muốn mua giống cá chạch bùn nhà cô. Trong thôn đã có nhà nuôi cá chạch bùn theo phong trào, chủ yếu trước kia nhận thầu ao cá, cũng có người nhìn có thể kiếm tiền, quyết đoán mang nhà mình đi khai hoang đào ao, phải nuôi cá chạch bùn, còn có một nhà, chỉ đơn giản đào ao trong sân nhà mình.

Lại có người cách hơn vài chục dặm tìm tới tận cửa, nói nghe thân thích nói nhà họ Diêu có cá chạch bùn giống, quyết định muốn sửa ruộng nước nhà mình thành ao nuôi cá.

Ruộng trong thôn dựa vào đập nước lớn, nhưng bởi vì ở bên cạnh đầu nguồn đập chứa nước, không có ruộng nước, ăn gạo còn phải mua. Vừa nghe người này muốn sửa ruộng lúa thành ao nuôi cá chạch bùn, mắt Diêu Tam Tam sáng lên.

Thứ cá chạch bùn này, không cần nước quá sâu, ruộng lúa sửa thành ao cá, chắc chắn cũng làm được.

“Tam Tam, nếu người nuôi cá chạch nhiều hơn, chúng ta có thể bán giá cao như vậy sao?” Diêu Liên Phát lo lắng như vậy.

“Vậy không phải sẵn dịp? Tất cả mọi người đều nuôi cá chạch bùn, chúng ta có thể bán lượng lớn cá giống, vừa thu cá. Ở đây nuôi nhiều hơn, thành quy mô rồi, ngoài thị trường cũng có sức cạnh tranh.” Diêu Tam Tam thầm nói, con còn ước gì được như vậy.

Cá chạch bùn giống nuôi thả, quan trọng là năm đó thu về có thể trưởng thành, vừa đạt quy cách bán. Vì vậy Diêu Tam Tam bắt đầu thương lượng với chị hai, có biện pháp gì có thể ươm cá giống ra trước. Phương pháp năm trước, vừa người vừa tự nhiên ươm giống sinh sôi nảy nở, tỉ lệ cá ấp trứng nở ra trong tự nhiên, tỉ lệ sống sót rất thấp, phương pháp kia của các cô, chính là nâng cao phương diện này rồi.

Lúc tham khảo với Lục Cảnh Ba, Lục Cảnh Ba lập tức tự giác đi tra tài liệu hỏi chuyên gia, quay đầu lại nói trước mắt không dễ dàng. “Trước mắt chúng ta dựa vào môi trường tự nhiên và nhiệt độ, không có sẵn điều kiện cao.”

Diêu Tiểu Cải lại suy nghĩ, dù là biện pháp cũ, cũng có thể cố gắng trước thời hạn, tất cả đơn giản là đuổi theo một chữ “Sớm”, chọn lựa cá cha mẹ lớn nhất tốt nhất, sớm sinh dục, sinh trứng non, sớm ấp trứng, sau khi ấp trứng có thể nhanh chóng nuôi lớn đến tiêu chuẩn cá giống.

Nói dễ dàng làm khó, Diêu Tiểu Cải cũng tốn không ít tâm tư. Cô gái này làm việc đặc biệt đi sâu, chịu đựng nỗ lực, một trận này, hai chị em đều ở cùng cá chạch bùn, cộng thêm Lục Cảnh Ba thường tới giúp đỡ, một nhóm trứng cá chạch bùn đã ấp nở sớm một chút vào đầu tháng tư rồi.

Lúc Lục Cảnh Ba tới, thấy Diêu Tam Tam đứng bên cạnh ao ấp trứng, nhìn trong ao cười ngây ngô. Cá chạch bùn giống vừa ấp trứng vẫn không thể bơi lội, nhìn cẩn thận bằng mắt thường có thể thấy, Diêu Tam Tam nhìn những vật nhỏ kia, không ngừng cười.

Còn Diêu Tiểu Cải, tập trung ngồi trước bàn nhỏ, đang bận tiêm thúc để cho cá chạch bùn, chuẩn bị ấp trứng đám tiếp theo. Trong tay cô dính đầy bùn đất để phòng cá trơn, dù sao vẫn hơi trượt, lại không dám dùng sức quá, chỉ có thể cố gắng khống chế ổn định, cẩn thận đâm kim vào.

“Còn chưa dễ dàng, cá chạch bùn chịu ảnh hưởng như vậy, sau khi đẻ trứng luôn có cá chết.” Diêu Tiểu Cải thầm nói, nếu có thứ gì, vừa có thể tóm cá chạch bùn lại, vừa không làm tổn thương cá, còn có thể không trở ngại đến tiêm cho nó, cũng quá tốt.

“Có thể dùng lưới cố định nó lại không...” Diêu Tiểu Cải nói nhỏ, những ngày qua cô chỉ lo bận rộn ương giống cá, sáng sớm tóc cũng không vấn nghiêm túc, có một túm tóc mềm mại tuột ra, lay động trên trán, chướng mắt.

Hai tay Diêu Tiểu Cải bận rộn với các rồi, nên đưa cổ tay lên vén ra sau, tóc kia bướng bỉnh lại rũ xuống, Diêu Tiểu Cải còn chưa phản ứng kịp, Lục Cạnh Ba ngồi bên cạnh đã đưa tay túm tóc này ra đằng sau.

Diêu Tiểu Cải không khỏi sững sờ, ngược mắt nhìn Lục Cạnh Ba.

Hình như Lục Cạnh Ba cũng không nghĩ đến mình lại lạnh chanh lấu tấu làm ra động tác như vậy, hai người nhất thời hơi lúng túng.

Chỉ có điều thoáng một lát, Diêu Tiểu Cải lại cúi đầu làm việc, Lục Cạnh Ba che giấu bối rối của mình, đứng lên gọi Diêu Tam Tam: “Tam Tam, tìm kẹp tóc.”

Diêu Tam Tam liếc nhìn bọn họ, lấy kẹp tóc màu đen trên đầu mình xuống, loại bình thường nhất, cô đi tới vừa nhìn, tay chị hai chắc chắn không tiện, nên đưa kẹp tóc cho Lục Cạnh Ba.

Lục Cạnh Ba giống như không ngờ Tam Tam sẽ làm như vậy, liếc nhìn trộm Diêu Tiểu Cải, do dự có nhận hay không.

“Tam Tam, cài lên cho chị, vướng víu!” Diêu Tiểu Cải bình thản nói.

80. Chương 71: Anh Chờ Em

Vì để cá chạch bùn không trượt không chết trong khi tiêm trợ sản, Diêu Tiểu Cải tốn không ít tâm tư.

Cầm khăn lông ấn chặt, sợ đề cá chạch bùn, tiêm cũng không dễ; để cá chạch bùn dính lên bùn cát, ngược lại dễ phòng trơn trượt, nhưng dễ dàng tổn thương dịch nhờn trên da của cá, dù sao luôn không như ý.

Lục Cạnh Ba nói, sau khi tiêm kích để có tỷ lệ tử vong nhất định là không tránh khỏi.

Diêu Tiểu Cải cũng không chết tâm, cô buông đồ trong tay, đi vào trong nhà, nhanh chóng cầm khung thêu hoa ra ngoài.

Khung thêu hoa này, là hai mảnh trúc cuộn tròn, phía ngoài gồm hai vòng trúc hợp lại, có thể kéo căng chặt vải thêu.

Diêu Tiểu Cải cầm khung thêu, lớn bằng miệng chén, cô tìm một mảnh lưới cá mắt nhỏ mềm, kéo căng phía trên, nhấn nhấn, để cho lưới đánh cá lỏng ra một chút, rồi xiết chặt khung thêu.

Diêu Tiểu Cải cầm “Vòng lưới” cải tạo này, vớt một con cá chạch bùn lớn ở trong thùng ra, thuận tay khẽ bóp vòng lưới, quả nhiên đặt cá trơn mượt uốn éo nằm yên trên bàn.

Tay trái cô giữ chặt vòng lưới, tay phải cầm ống tiêm, châm kim lên vây lưng cá qua mắt lưới tinh xảo, tiêm nước thuốc vào.

Lục Cạnh Ba ngồi xổm trước bàn, vui mừng nhìn việc Diêu Tiểu Cải làm, Diêu Tam Tam cũng đứng lại gần, thứ như vậy, xem ra dùng rất tốt!

“A tiểu Cải, đầu óc của em đúng là chịu đi sâu, thứ này có thể xin phát minh độc quyền rồi.” Lục Cạnh Ba nói.

Ban đầu mọi người đều cho rằng loại cá nhỏ kể cả cá chạch bùn khi tiêm thuốc trợ sản, không phải đều là cứng rắn túm cứng rắn cầm.

“Chỉ là cái lưới nhỏ, có gì mà phải độc quyền!”

“Trên con dao làm bếp đánh một cái lỗ để treo lên, người ta còn xin độc quyền đấy!” Lục Cảnh Ba nói, “Thứ này tuyệt đối xem như tiến bộ kỹ thuật của em. Anh tìm được phương pháp, phương pháp gây tê, phương pháp nước đá, kể cả cho nó dính bùn cát, tất cả đều có chỗ thiếu sót.”

Diêu Tiểu Cải cầm lưới vòng này vẫn suy nghĩ, Diêu Tam Tam nhìn một chút, nói: “Dùng tốt. Mình làm thêm một cái chuyên biệt, mảnh trúc hẹp một chút, hoặc đứt khoát dùng dây thép vòng lại, làm nhỏ một chút, hơi lớn hơn cá chạch bùn một chút là được, thì càng tiện tay rồi.”

“Để anh làm.” Lục Cảnh Ba nói.

Ngày hôm sau Lục Cảnh Ba mang hai cái lưới vòng đã sửa đổi, dùng dây thép mỏng uốn vòng lại, vì sợ làm xước đến cá chạch bùn hoặc chạm vào tay, còn đặc biệt bọc vỏ dây điện thật mỏng, lưới phía trên cũng tỉ mỉ chọn lựa, rất mềm mại, mắt lưới to bằng đầu ngón tay út, vừa có thể giữ chặt cá chạch bùn, lại không ảnh hưởng đến tiêm.

Diêu Tiểu Cải dùng công cụ sửa đổi này, quả nhiên có hiệu quả gấp rưỡi.

Tay chân cô lưu loát vớt cá chạch bùn, tiêm, bỏ vào trong nước. Lục Cảnh Ba bưng một cái ghế nhỏ ngồi bên cạnh, hỗ trợ ổng tiêm, nước thuốc gì đó cho cô.

Nhà nông giữa mùa xuân sau giờ ngọ, trong sân to như vậy hoàn toàn yên tĩnh, Diêu Tam Tam cầm lưới có cán dài, đang chăm sóc cá chạch bùn trong ao. Vợ chồng Diêu Liên Phát, một muốn đi coi ao cá, một đi xuống ruộng nhổ cỏ. Dưới hành lang chỉ có hai người Diêu Tiểu Cải và Lục Cảnh Ba ngồi, ngồi đối diện nhau, bận rộn ăn ý.

“Kỹ thuật viên Lục, anh xem, anh thường xuyên đến hỗ trợ chỉ đạo, chúng em cũng không có gì tốt để cảm tạ, thật ra công việc của anh cũng bận rộn, không cần anh lại đến.”

Diêu Tiểu Cải đột nhiên nói như vậy, trên mặt Lục Cảnh Ba nhin không được chút mất mát, anh nhìn ngón tay tinh xảo của Diêu Tiểu Cải cầm ống tiêm, nhẹ nhàng nói: “Tiểu Cải, em nên biết.”

“Em biết gì chứ!” Diêu Tiểu Cải bình tĩnh nói, “Anh xem, bản thân anh là kỹ thuật viên nông nghiệp, anh cũng có công việc đằng hoàng phải làm, chuyện của chúng em không thể làm trễ nải thời gian của anh, theo em thấy, anh cũng nên bận rộn công việc của mình.”

“Tiếp theo có phải em còn muốn nói với anh: Anh nên coi trọng lớp của anh, nên tìm đối tượng của anh, nên sống cuộc sống của chính anh, nên tránh xa ra?”

“Nói đúng lắm.” Khóe miệng Diêu Tiểu Cải nhếch lên cười, “Anh xem anh cũng biết. Anh không còn trẻ, anh nắm chắc tìm đối tượng phù hợp, chúng em cũng được uống rượu mừng.”

Thì ra cô từ chối người ta như vậy, Lục Cảnh Ba hỏi ngược lại: “Vậy còn em? Em quyết định đối tượng muốn tìm chưa?”

“Em à, đợi lúc thích hợp tìm.” Giọng Diêu Tiểu Cải, hết sức bình thản.

“À, vậy anh chờ em.” Giọng Lục Cảnh Ba cũng ôn hòa bình tĩnh.

Diêu Tiểu Cải nhất thời trầm mặc.

Lần này dáng vẻ hai người nói chuyện với nhau, lại giống như gió nhẹ nước chảy, hình như chỉ bàn luận trên trời có mây, ngoài cửa có cây...

Diêu Tam Tam đứng gần cửa bờ ao, cẩn thận chăm sóc cá trong ao, cá đã đẻ trứng phải đúng lúc vớt ra ngoài, kịp thời bổ sung tổ cá mới vào, nếu không nói không chừng cá sẽ tự ăn trứng của mình.

Cô vụng trộm quan sát hai người dưới hành lang, hai người bọn họ không vội, cô đã hơi nóng nảy.

“Người nhà anh không gấp?” Cuộc đối thoại giữa Diêu Tiểu Cải và Lục Cảnh Ba vẫn còn tiếp tục.

“Người nhà?” Lục Cảnh Ba cười nhạt, “Không gấp.”

“Mười mấy năm trước cha mẹ anh đã ly hôn, cũng đã sớm có gia đình riêng, bọn họ vẫn coi như có trách nhiệm, hai bên đều bỏ tiền cho anh đi học, tốt nghiệp rồi không ai để ý tới nữa.” Giọng Lục Cảnh Ba ôn

hòa yên tĩnh, thậm chí mang theo vẻ lười biếng ngày xuân, “Cha mẹ anh cũng từng là cặp vợ chồng rất xứng đôi trong mắt người khác, vậy thì sao.”

Chuyện gia đình anh, Diêu Tiểu Cải đã từng nghe nói trước, có lẽ cô theo bản năng tránh không hỏi, chỉ biết Lục Cảnh Ba rất ít khi nhắc tới gia đình anh với người khác, có người hỏi cũng thuận miệng tránh né. Mà hôm nay anh đột nhiên lạnh nhạt nói đến như vậy, khiến Diêu Tiểu Cải có cảm giác hơi khó hiểu.

Hơi... Đau lòng.

Cá giống mở miệng, nước bùn, tự ăn, mà ngay cả nước trong ao, cũng phải lọc qua hai tầng băng gạc mới có thể bỏ vào, sợ đi vào có hại tới sự phát triển của cá giống.

Dưới sản sóc tỉ mỉ của hai chị em, một tháng sau, cá giống của nhà họ Diêu đã dài chừng bốn, năm centimet, cỡ cá giống có thể bán.

Năm nay bởi vì không ít người có dự định, trong ao xi măng nhà họ Diêu nuôi đầy cá giống.

Sau thu tạm nuôi lớn cá chạch bùn, đầu xuân ương giống, tất cả ao xi măng lớn nhỏ trong sân đều được trọng dụng.

Hiện giờ Diêu Tam Tam chỉ hận không đủ chỗ, sáu gian nhà, sân chiều rộng mười tám mét chiều dài hai mươi mấy thước, vẫn chừa nhỏ.

Từ từ đi, cô an ủi mình. Tất cả phải từ từ đi, cá chạch bùn không gấp được, tính tình chị hai cũng không gấp được.

Một khi cá giống có thể bán, người dự định trước kia lập tức tới mua.

Cùng thôn, xe ba gác thậm chí xe đẩy là tốt rồi, dự định bỏ cá giống vào trong thùng lớn, đặt từng thùng vào trong xe đẩy đi. Thôn trấn bên ngoài, chạy xe ba bánh đến mua, dùng thùng lớn bằng nhựa trắng.

Giống như bán cá giống, cá chạch bùn giống của Diêu Tam Tam không dùng cân bán, mà dùng đuôi. Cá chạch bùn giống dùng cân bán, có cân hay không có cân, đều là dụ dỗ người.

Diêu Tiểu Cải dùng chính là phương pháp đếm cá bột theo giá thức ăn, dùng lọ nhỏ đo, một vụn đuôi cá chạch bùn giống bọn họ bán sáu mươi đồng. Nói như vậy, một mẫu mặt nước có thể nuôi thả hơn mười vụn đuôi. Diêu Tiểu Cải nói, duy trì cho ăn, mới có thể nuôi thả đến hai mươi vụn đuôi.

(*) Cách đếm cá bột: Đổ vào cốc thủy tinh có chia độ 3-4 cc nước. Sau đó đổ một ít cá bột đã róc nước vào cốc cho nước dâng lên 2-3 cc. Đếm số cá bột trong cốc và tính ra 1 cc có bao nhiêu cá bột. Tiếp đó tính ngược từ số cá bột định mua ra số cc tương ứng. (Nguồn: Sonongnghiep)

Một mẫu mặt nước cá giống, Diêu Tam Tam có thể kiếm sáu trăm đồng.

81. Chương 72: Anh Chờ Em 2

Trước mắt các cô nuôi cá chạch bùn giống không có ai cạnh tranh, bán phần độc nhất, khi hai chị em thương lượng giá bán, Diêu Tiểu Cải sợ đưa giá đắt, giá tiền này vẫn cao hơn giá thức ăn nuôi cá bột. Nhưng mà Diêu Tam Tam tính sổ sách như vậy: “Bọn họ mua cá chạch bùn giống của chúng ta, một mẫu mặt nước tiêu sáu trăm đồng mua giống, phí nhận thầu chỉ hai ba trăm đồng, nuôi đến cuối năm, ít thì có thể có bốn năm trăm cân cá chạch bùn, theo như giá tiền sáu đồng, thu vào hai ba ngàn đồng, chị nói người ta có lời hay không có lời?”

Diêu Tiểu Cải vừa nghĩ, đúng vậy, nên quyết định giá này. Người mua cá giống nghe giá tiền như thế, cũng biết tính toán, quả nhiên mừng rỡ đón nhận.

“Đây đều là cá giống no, dùng lòng đỏ trứng gà nuôi, sau đó cá dễ dàng nuôi dưới ao, mọi người về tăng dinh dưỡng cho nước ao trước, cá này sinh trưởng trong môi trường tự nhiên, tỷ lệ sống sót mới có thể chừng bảy

mười phần trăm.” Diêu Tiểu Cải bán cá chạch bùn giống, còn kiêm chức hướng dẫn kỹ thuật, mấy năm nay cô học kỹ thuật quả nhiên không uổng phí.

Cô cẩn thận dặn người mua cá chạch bùn giống cho cá non xuống ao, nước dinh dưỡng cần phải chú ý những gì, bình thường nuôi dưỡng cần phải chú ý những gì, v.v...

Kết quả cá chạch bùn giống không đủ bán, chỉ có thể miễn cưỡng đủ cho người đặt trước. Dù sao bọn họ có hai ba người, lượng ươm giống không lớn, còn phải lưu đủ cho mười ao cá nuôi thả trong nhà. Người có dự định đến mua cá chạch bùn giống, chị em nhà họ Diêu không thể làm gì khác hơn là nói rõ xin lỗi lần nữa, cam kết sang năm sẽ bán giống cho họ.

Lại nói nơi đó dựa vào trăm ngàn mẫu mặt nước hồ chứa nước lớn nuôi cá, đủ các loại cá. Nhưng mà cá nước ngọt không chịu nổi vận chuyển đường dài, những năm kia con đường cũng ít, tôm cá chủ yếu tiêu thụ ở thành phố và thị trấn nông thôn chung quanh, giá cả không cao lên được.

Thị trường địa phương vốn không thiếu cá, trong hồ nước lại nuôi cá, còn kém cá trong đập chứa nước, sản lượng cũng ít, nuôi cá chạch bùn ngược lại là đường đi tốt.

Cũng biết nhà họ Diêu nuôi cá chạch bùn kiếm nhiều tiền rồi, rất nhiều người có ao nuôi cá, đều theo phong trào nuôi cá chạch bùn.

Bởi như vậy, cá chạch bùn giống nhà họ Diêu nổi tiếng rồi, từ cuối tháng tư bắt đầu ươm giống, trước sau hơn một tháng, các cô đều ươm giống bán cá giống. Một kỳ xuân hè bán cá chạch bùn giống, lại kiếm được một số lớn. Người trong thôn chỉ thấy nhà họ Diêu vừa ra cá giống, lập tức có mấy chiếc xe, từng thùng khiêng ra, không phải đều là tiền sao?

Người khác chỉ thấy nhà họ Diêu làm ra tiền rồi, nhưng đâu thấy chị em nhà họ Diêu cùng cá nhiều tháng một đến ngắt ngư!

Vào tháng sáu, lẽ ra cũng có thể ươm giống, nhưng mà Diêu Tam Tam vẫn quyết định không ươm giống nữa. Lúc này ươm giống nuôi thả, đến cuối năm cá chạch bùn không đủ lớn, tiêu thụ giá thấp.

Diêu Tam Tam và Diêu Tiểu Cải ngồi xuống tính toán một chút, một quý bán cá chạch bùn giống, thêm nhà mình nuôi thả, các cô lại kiếm trọn vẹn hơn một vạn đồng. Cao hơn mong đợi của bản thân Diêu Tam Tam nhiều.

“Chị hai, sang năm chúng ta không thể như vậy, không đủ bán, sang năm em nhất định phải mượn hai công nhân, chị mang theo bọn họ làm, chúng ta ươm giống cá sống tốt hơn.”

“Được, vấn đề này cứ giao cho chị.” Diêu Tiểu Cải hết sức vui mừng, “Thật ra thì ươm giống này không có kỹ thuật cao thâm gì, tỉ mỉ thuần thực là tốt rồi, chỉ sợ ươm giống sẽ có người học chúng ta làm.”

“Biết không khó, khó không biết, trong mắt người khác không dễ như chị nói vậy. Lại nói chờ bọn họ làm, chúng ta đã làm lớn.” Diêu Tam Tam tràn đầy lòng tự tin.

Bán xong cá chạch bùn giống, Diêu Tam Tam lại đặt tâm trí mình ở trong mười hai ao cá.

Trước khi cá chạch bùn giống xuống ao thì cô đã sớm đọc tài liệu và dựa theo kinh nghiệm của mình, bón phân hữu cơ dưới ao, nước ao màu mỡ, sinh vật phù du hết sức nhiều, cá chạch bùn gần như không cần cho ăn thức ăn gia súc, chỉ có điều sau khi vào thu thì bắt đầu cho ăn thêm bột đậu tương, giun...

Dài đi dài đi, Diêu Tam Tam vui mừng, dài ra đều là tiền!

Mới vừa vào thu, Diêu Tam Tam đã sinh ra ý định “Đi về phía nam”.

Bây giờ cô vừa nhắc tới muốn đi thành thị lớn phía nam đi dạo một chút, trong nhà không có ai phản đối nữa.

Lần trước hai chị em đi từ phía nam trở về, cá chạch bùn bán luôn giá cao, cho nhà họ Diêu thu vào tăng thêm ước chừng một hai vạn!

Lần này Diêu Tam Tam ra cửa, mục đích rất rõ ràng, vào thu cô nên chuẩn bị bán cá chạch bùn rồi.

Cô bán cá chạch bùn giống rồi, cô còn muốn thu cá chạch bùn nữa, bán cá chạch bùn rất kiếm ra tiền, thay vì để người ngoài kiếm, còn không bằng để cô kiếm?

Lại nói chung quanh những người mua cá chạch bùn giống nuôi, nếu không có đường tiêu thụ ổn định, cũng sẽ hao tâm tổn trí.

Số lượng lớn như vậy, đoán chừng một mình ông chủ Tạ hợp tác năm ngoái sẽ ăn không vô. Lại nói, sau này sản nghiệp lớn rồi, tại sao muốn lệ thuộc vào người khác tiêu thụ?

Theo buôn bán lớn hơn, tầm mắt mở rộng, trong lòng Diêu Tam Tam dần dần xây dựng ra một chuỗi sản nghiệp lớn, trước mắt cô muốn làm xong chuỗi sản nghiệp này từng chút một, làm to.

Nói thật, từ ban đầu khi cô và Bào Kim Đông chung vốn nuôi một ít cá chạch bùn, chính cô cũng chưa từng nghĩ tới sẽ làm kế hoạch lớn như vậy.

Lần này ra cửa, Diêu Tam Tam đương nhiên vẫn mang theo chị hai, ngoài ra, cô định mang theo cả chị cả. Chỉ có tiểu Tứ bận học không thể đi, miệng vênh lên thật cao, ba chị em đành an ủi con bé, nói trở về nhất định sẽ mua nhiều đồ tốt cho con bé.

Ba chị em quyết định đi Thượng Hải.

Trước khi đi, Diêu Liên Phát và Trương Hồng Cúc tiễn ba cô con gái ra cửa, không đưa đến bến xe. Dương Bắc Kinh đương nhiên muốn đưa vợ lên xe, dặn đi dặn lại, giống như tiễn một đứa bé không yên lòng vậy.

“Chị cảm thấy sau khi chị cả gả cho anh rể cả, cả người đều thoải hóa. Em nhìn anh rể cả kia, coi chị cả giỏi giang thông minh của chúng ta như đứa bé mà nuôi, ra cửa thôi, em xem anh ấy cứ không yên lòng này không yên lòng nọ.” Diêu Tiểu Cải và Tam Tam cắn lỗ tai nói đùa.

Vừa đúng lúc này, Dương Bắc Kinh quay đầu dặn dò hai cô: “Hai em, chăm sóc tốt cho chị em, cô ấy chưa đi khỏi nhà xa, còn có thể say xe.”

Các cô chăm sóc chị cả? Điên đảo rồi? Diêu Tam Tam và Diêu Tiểu Cải liếc nhìn nhau, chịu hết nổi ha ha cười không ngừng.

Diêu Tiểu Đông hơi ngượng ngùng, Dương Bắc Kinh cũng không để ý đến, nói với Diêu Tiểu Đông: “Quả cam này, ăn có chút tác dụng khi say xe, em thử cầm vỏ quả cam ngửi, có thể thoải mái một chút. Mang theo bình giữ nhiệt này, trên xe chắc có nước ấm...”

“Anh rể, anh cứ đi theo chúng em là được, chúng em không chê cười anh!” Diêu Tam Tam trêu anh.

“Được rồi, anh yên tâm đi, em cũng không phải đứa bé.” Diêu Tiểu Đông nhỏ giọng trách.

Lục Cảnh Ba đứng lảng lảng sau lưng Dương Bắc Kinh, anh khác Dương Bắc Kinh, bây giờ anh không thể giống như Dương Bắc Kinh, thoải mái thể hiện quan tâm người nào đó, hơn nữa người kia, còn không mở rộng lòng đón nhận anh.

Nhìn vợ chồng son người ta lưu luyến, ngàn căn vạn dặm, Lục Cảnh Ba chua chát trong lòng, biết rõ trường hợp tiễn biệt này, anh không được người theo đuổi tiếp nhận sẽ hơi lúng túng, nhưng vẫn thôi.

Đang buồn bã, Diêu Tiểu Cải lại chủ động nói chuyện với anh, “Anh đi về đi.” Diêu Tiểu Cải nhìn Lục Cảnh Ba nói, “Có chuyện gì em sẽ gọi điện thoại cho anh.”

Lục Cảnh Ba vừa nghe, lập tức lấy lại tinh thần, vội nói: “Được, có chuyện gì gọi điện thoại cho anh. Đi đường cẩn thận chăm sóc bản thân.”

Diêu Tam Tam bĩu môi, được rồi, những người này ức hiếp cô người cô đơn dưới mắt đúng không?

82. Chương 73: Đại Thượng Hải

Trạm đầu tiên của ba chị em nhà họ Diêu đi Thượng Hải.

Một mặt, Diêu Tam Tam muốn mang hai chị đến Thượng Hải như vậy để quen việc ở thành thị lớn, khảo sát một chút thị trường hải sản. Quan trọng hơn, là vì chị cả Diêu Tiểu Đông.

Phải nói là chuyện mà đến nay Diêu Liên Phát và Trương Hồng Cúc còn chưa hài lòng, đó chính là Diêu Tiểu Đông. Tại sao? Bởi vì Diêu Tiểu Đông kết hôn đã một năm rưỡi rồi, nhưng vẫn không có tin vui. Lẽ ra hai vợ chồng nhỏ này ân ái ái ái, thêm mỡ trong mật, sớm mang bầu mới phải chứ?

Diêu Liên Phát và Trương Hồng Cúc đương nhiên hết sức chú ý chuyện này, ban đầu Dương Bắc Kinh từng cam kết, cho đứa con đầu họ Diêu, hai ông bà có thể không tha thiết mong đợi sao! Dần dần hai ông bà cũng không chịu được, Trương Hồng Cúc lặng lẽ hỏi Diêu Tiểu Đông, ban đầu Diêu Tiểu Đông cũng không coi là quan trọng, không nhin được mỗi lần Trương Hồng Cúc cầu nhau, nên cùng Dương Bắc Kinh tới bệnh viện một chuyến, khám bệnh bởi vì thể hàn.

Diêu Tam Tam cũng biết tật xấu đau bụng kinh của chị cả, chỉ cho rằng là tình huống thường có của con gái, vừa nghe nói thể hàn vô sinh, không khỏi cũng vô cùng lo lắng.

Sao lại thể hàn đây?

Sau khi Diêu Tiểu Đông biết, trong lòng cũng khổ sở.

Sao lại thể hàn? Căn cứ vào cuộc nói chuyện của cô và bác sỹ, chính cô cũng biết nguyên nhân.

Ban đầu con gái khi mới tới kỳ kinh lần đầu, cha mẹ hàng năm không ở nhà, năm ấy cô một cô bé gái hiểu được cái gì? Không ai quan tâm thì thôi, làm chị cả, cô còn phải coi sóc việc nhà, còn phải xuống ruộng làm việc, ở dưới ruộng làm việc khát nước, cũng cầm nước lạnh tới uống, làm việc nặng mệt nhọc, cho tới bây giờ cũng không chú ý tới bản thân. Nhớ có một lần trùng hợp cuối thu, ở dưới ruộng khoai lang đột nhiên nổi mưa lớn, cô còn mắc mưa, lạnh đến môi tím bầm. Từ sau lần gặp mưa đó, tật đau bụng kinh tăng thêm.

Bây giờ nghe bác sỹ nói, thể hàn, còn không phải tới từ đây sao?

Cũng may vợ chồng son kết hôn mới hơn một năm, còn không khiến cho người ta nói ra nói vào, Dương Bắc Kinh luôn quan tâm săn sóc vợ, không bởi vì chuyện này mà gây áp lực cho cô, ngược lại càng vì vậy mà thêm đau lòng săn sóc.

Nhưng mà Diêu Tiểu Đông ở bệnh viện huyện uống thuốc bắc liên tục hơn hai tháng, ăn khổ rồi, lại xem nữa, bác sỹ nói phải từ từ điều trị, không thể nóng lòng, lại kê một bọc thuốc Đông y lớn mang về.

Dương Bắc Kinh nhìn bọc thuốc Đông y lớn này, mặt cũng nhăn, giận dỗi nói, em không uống thuốc này nữa.

“Cả ngày uống thuốc đắng ngắt này, người khỏe cũng ăn hỏng rồi. Dù sao cũng không cần con sớm, em từ từ ăn uống điều trị, ăn nhiều chút đồ ấm gì đó, uống nhiều chút canh thịt dê, canh táo đỏ, thân thể chăm sóc tốt rồi, sẽ từ từ khá hơn.”

Dương Bắc Kinh săn sóc như vậy, trong lòng Diêu Tiểu Đông ngược lại càng khó chịu.

Gia đình nông thôn những năm chín mươi, áp lực “Vô sinh” có thể nghĩ.

Diêu Tam Tam và Diêu Tiểu Cải đương nhiên cũng đau lòng chị cả, nên lặng lẽ hỏi thăm chung quanh có bác sỹ tốt không. Ở nông thôn nhiều phương thuốc địa phương, nhưng các cô không dám cho chị cả dùng thử loạn.

Tình cờ có một lần nghe người đến mua cá chạch bùn giống tán gẫu, nói em út nhà mình kết hôn bao nhiêu năm không có đứa bé, thể hàn vô sinh, cũng ăn mấy năm thuốc, sau tới Thượng Hải chỗ một bác sỹ Đông y khám, thân kỳ rồi.

Diêu Tam Tam để ý hỏi rõ địa chỉ, lại hợp kế với Diêu Tiểu Cải, mượn cớ ra ngoài khảo sát thị trường hải sản, mang Diêu Tiểu Đông ra ngoài.

Hai chị em lặng lẽ thương lượng, bây giờ trong nhà tốt hơn, trên kinh tế không khó khăn, không riêng gì muốn đứa bé, coi như tốn nhiều tiền hơn nữa, cũng phải chữa trị khỏi thân thể cho chị cả. Tật xấu đau bụng kinh mỗi tháng một lần, thật lòng không phải khổ mà người chịu được.

Ba chị em đi đường vẫn thuận lợi, Diêu Tiểu Đông không hề say xe. Một bọc lớn đồ ăn vặt quả cam, ô mai... Gì đó, vốn sợ vợ say xe, Diêu Tiểu Đông không ăn gì cả, ngược lại vào hết bụng hai em gái.

“Chị, chị thật sự không có cảm giác gì? Chóng mặt không? Có muốn ới không?”

Diêu Tiểu Đông nói: “Thật ra không có cảm giác gì, dựa vào cửa sổ xe là không có chuyện gì. Thật ra thì chị không say xe, có hai lần ngồi trong xe quá nát, mùi xăng quá nồng, nên chị hơi không thoải mái. Nào nghiêm trọng như anh rể em nói?”

“Anh rể thương vợ thôi!” Diêu Tam Tam trêu ghẹo.

“Em nói nhăng nói cuội gì vậy!” Diêu Tiểu Đông quăn bách.

“Đúng vậy, em nói nhăng gì đó!” Diêu Tiểu Cải trách cứ Tam Tam, “Anh ấy không thương vợ thì thương ai?”

Sau đó, ba chị em cười đùa thành một đoàn.

Dựa theo địa chỉ lấy được, ba chị em xuống xe, rồi tới một khu thành cũ ở Thượng Hải, trước tìm một khách sạn yên ổn ở lại.

Lúc ấy đã xế chiều, sắc trời còn sớm, ba chị em đi dọc theo con đường rất có cảm giác hoài niệm thời dân quốc, đi xuyên qua khu có nét đặc biệt riêng của Thượng Hải.

Lúc mới vừa lên đèn, ba chị em ăn xong cơm tối vị Thượng Hải, súp đậu hũ và miến, bánh màn thầu chiên, Diêu Tam Tam ăn đến bụng no rồi vẫn muốn ăn, lại tiện thể cầm một bao đậu ngũ vị về ăn vặt, ba chị em thông dong trở lại khách sạn trong ánh đèn ne on.

Vừa đến khách sạn, Diêu Tiểu Đông vội vàng gọi điện thoại cho Dương Bắc Kinh, nói đã báo với Dương Bắc Kinh, khi nào đến nơi thì gọi điện thoại cho anh.

Diêu Tiểu Đông gọi điện thoại cho Dương Bắc Kinh báo bình an dưới ánh mắt chế nhạo của hai em gái, sau đó Diêu Tam Tam cũng bấm số điện thoại của nhà họ Diêu, nói một tiếng với cha mẹ và Tiểu Tứ.

Diêu Tam Tam khích lệ chị hai: “Không phải chị cũng có số sao? Chị cũng gọi một cuộc cho người ta?”

“Đi đi, em nói mò cái gì!”

“Sao lại nói mò? Chẳng lẽ người kia chưa đưa số cho chị? Người ta đặc biệt viết cho chị, chị còn không gọi một lần.”

Diêu Tiểu Cải xấu hổ lại không biết làm sao, tức giận mắng em gái: “Đó là điện thoại cơ quan của anh ấy, buổi tối khuya gọi cho quỳ hả!”

Phụt – Diêu Tam Tam và Diêu Tiểu Đông rất không phúc hậu mà cười. Nhìn theo tình hình này, không bao lâu, nhà họ Diêu chắc lại có việc mừng?

Ba chị em đặt một phòng, hai giường, Diêu Tam Tam bò lên giường lớn trước, đợi Diêu Tiểu Cải tắm xong, đã nhìn thấy Diêu Tiểu Đông tìm quần áo để tắm, còn Diêu Tiểu Cải mở rộng tay chân thành hình chữ đại, giống như ra ư một mình chiếm giường lớn.

Diêu Tiểu Cải bĩu môi, cười nói: “Em che đi, chị không lạ gì ngủ với em rồi, đã lâu chị không ngủ chung giường với chị cả, tối nay đúng lúc ngủ với chị cả.”

Tính sai rồi. Diêu Tam Tam cũng không quản chị ấy, định một mình ngủ một giường lớn.

Mấy chị em lớn lên cùng nhau, đầu tiên ba người chen một giường lớn, sau khi Tiểu Tứ về nhà, hai chị em Diêu Tiểu Cải và Diêu Tiểu Đông một giường lớn, còn Diêu Tam Tam và Tiểu Tứ một giường lớn, đã thành quen.

Đến khi nhà họ Diêu chuyển sang nhà mới, phân chia giường mấy chị em, cũng vẫn chung một phòng.

Thành thị lớn quả nhiên không yên tĩnh bằng nông thôn, bên ngoài vẫn huyền náo, tiếng xe lán tiếng người. Ba chị em tán gẫu một chút, đường dài mệt mỏi, hai chị lớn đều ngủ sâu, chỉ còn một mình Diêu Tam Tam lật tới lật lui trên giường, rất khuya vẫn không ngủ được.

Mất ngủ đã lâu, cô bò dậy, dùng sức kéo kín rèm cửa sổ, lại trở lại trên giường, trợn tròn mắt nằm yên.

Ngủ quen giường! Hay là – cô nhớ người đó rồi.

Đều do chị cả chị hai, một ngọt ngọt ngào ngào, một quăn quăn quýt quýt, khiến cho nhớ nhung của cô bị vạch ra.

Diêu Tam Tam luôn tự nhận, trong thân thể mười bảy tuổi của cô là một linh hồn trưởng thành thảng thảm, nhưng mà càng là người phụ nữ thành thực, cô càng vì yêu mà nhớ nhung.

83. Chương 74: Đại Thượng Hải 2

Editor: Puck

Theo thời gian, đã vào thu, Bào Kim Đông cũng nên sắp trở về rồi. Trong nháy mắt lại một năm nữa, giờ phút này cô đang ở Thượng Hải xa lạ, nằm trên giường mềm mại, quả cam đặt ở đầu giường chị cả tỏa ra mùi thơm ngọt ngào tươi mát, ngoài cửa sổ tiếng xe giống như từng tiếng sóng, mà cô, lặng lẽ nhớ nhung người kia.

Đây có lẽ chính là cảm nhận cuộc sống hạnh phúc.

Tối ngày đầu tiên ăn rất no, sáng hôm sau, hai em gái chỉ lo bản thân ăn sớm một chút, cũng không cho chị cả ăn. Họ phải đi khám sớm một chút, mặc dù là trung y, nhưng lỡ như phải kiểm tra xét nghiệm gì đó thì sao?

Các cô tìm được địa chỉ là một khu nhà dân, một sân rất lớn, nhà truyền thống ngói xanh, nhìn đáng đáp có vẻ lâu lắm rồi, giống như là ngôi nhà của một hộ gia đình lớn, xưa cũ nhưng không lộ vẻ cũ kỹ.

Nghe nói tổ tiên của chủ nhà là danh y giỏi bậc nhất thời Thanh triều, sở trường vô sinh phụ khoa. Đến thể hệ này, trước kia cũng làm trong bệnh viện lớn, bây giờ mới mở bệnh viện riêng.

Diêu Tam Tam vốn không làm sao dám tin vào mấy chữ “Danh y tổ truyền”, nhưng mà người nói với cô chắc như đinh đóng cột, có chứng cứ có căn cứ, nên không nhịn được muốn tới, tới một lần xem chút tình hình. Lỡ như là thật? Coi như đồ dành người, chẳng qua ném mấy đồng tiền, coi như dẫn chị cả ra ngoài giải sầu thôi.

Nhìn sân lớn trước mắt, không giống phòng khám bệnh mặt tiền nhỏ bé gập người, sáng sớm trong sân rõ ràng đã có hai ba mươi người xếp hàng rồi, nhìn thấy cả người tỉnh khác.

Chủ nhân chỉ xem bệnh vào buổi sáng, tám giờ bắt đầu.

Chị em nhà họ Diêu vào bốc số, lúc kiểm tra thì tiến vào với chị cả.

Bác sỹ nhìn qua chừng bốn mươi tuổi, là nam, có một cô gái nhỏ ngồi bên cạnh, xem đáng vẻ là con gái của ông.

Bác sỹ ngẩng đầu lên liếc nhìn ba chị em, Diêu Tiểu Đông cầm tờ số thứ tự trong tay, bác sỹ phát phát tay, kêu Diêu Tam Tam và Diêu Tiểu Cải: “Hai cô gái, đi chơi đi.”

Hai chị em mang theo thấp thỏm đi ra ngoài, vừa lo lắng bị lừa, lại lo lắng bệnh chị cả, thấp thỏm mong đợi chừng hai mươi phút, chị cả đi ra, hai chị em vội vàng nghênh đón.

“Nói không khó điều trị, gọi đi lấy thuốc.”

Diêu Tam Tam đoạt lấy đơn thuốc, hỏi chị cả: “Ông ấy nói thời gian bao lâu có thể điều trị hết? Phải mất bao nhiêu tiền?”

“Nói uống mấy thang thuốc trước, uống nửa tháng, một tháng sau kêu anh rể em đi cùng trở lại một chuyến. Tiền thuốc không biết.”

“Vậy em đi ra ngoài tìm bác sỹ khác xem đơn thuốc.” Diêu Tiểu Cải vội nói.

“Đơn thuốc này của ông ấy, đoán chừng người khác xem không hiểu, đến kiểm tra đều hốt thuốc nhà ông ấy.” Diêu Tiểu Đông nói.

Biết ngay là vậy! Nếu không ông ấy làm ra tiền thế nào?

Diêu Tam Tam kéo chị cả đi lấy thuốc. Nửa tháng, mười lăm thang thuốc, đúng là một bọc lớn, nhìn cũng khổ thay chị cả.

Người phụ nữ hốt thuốc còn dặn đi dặn lại, uống thuốc này, kỵ đồ ăn lạnh nhiều dầu mỡ, kỵ thức ăn mặn.

Bao nhiêu tiền? Chín trăm đồng.

Nhiều hơn dự đoán của Diêu Tam Tam.

Những năm chín mươi, là nửa năm thu nhập trống rỗng của gia đình nông thôn rồi, chỉ có điều, cái này còn trong phạm vi có thể tiếp nhận. So sánh với phí điều trị đắt đỏ, giá tiền này, rất khó chắc chắn là gặt người. Nếu thuốc này thật sự điều trị được bệnh, Diêu Tam Tam cảm thấy ra tiền gấp mấy lần cũng được!

“Dù sao đều là chút thuốc bắc, chị cả, chị cần chặt răng, uống xem!” Diêu Tam Tam đương nhiên vẫn còn nghi ngờ lo lắng, nhưng nếu đến đây, cũng chỉ có thể nhìn thử một chút rồi, nửa tháng, dù sao cũng dễ tiếp nhận hơn biện pháp đến bệnh viện uống thuốc cả tháng.

Khám bệnh lấy thuốc, tâm tình ba chị em thả lỏng một chút, bắt đầu thăm dò Thượng Hải.

Chỗ họ muốn đi, theo thường lệ là thị trường thủy sản.

Có thể mới vào thu, cá chạch bùn trong chợ thủy sản có, nhưng không nhiều lắm, hình như người mua cũng rất ít, giá tiền cao hơn chỗ khác một chút, Diêu Tam Tam mò không ra người không thích ăn cá chạch bùn ở đây.

Nhưng nếu cô muốn bán cá chạch bùn vào Thượng Hải, chính là đập một bàn chân vào thành thị lớn, chỉ cần tình hình chín muồi, cho dù như thế nào Diêu Tam Tam cũng phải thử một chút.

Suy tính đến đường xá đến Thượng Hải khá xa, chuyện vận chuyển cá chạch bùn là một vấn đề, Diêu Tam Tam xuất phát từ suy nghĩ ổn thỏa, nên không vội vã liên lạc tiêu thụ.

Xem xem nhiều một chút, vĩnh viễn không phải sai lầm.

Ba chị em vừa thả lỏng đi dạo phố du ngoạn, vừa lưu ý dò xét mấy cửa hàng thủy sản, vật giá ở Thượng Hải thật sự cao hơn chỗ các cô, hình như người ở đây rất chung tình với hải sản tôm cua, thị trường thủy sản rất bề bộn nhiều việc.

Ví dụ như cá diếc mà nói, ở chỗ các cô, cá diếc đồng lớn chừng bàn tay, tùy tiện chỗ lạch ngòi nào cũng có thể tóm được mấy con, kiểu xương nhiều thịt ít gì đó, tiện lợi đến gần như tặng không, nhưng mà vào bến Thượng Hải, lúc này còn cần bảy tám đồng tiền một cân, nhìn còn không giống như nuôi đồng. Có thể đoán được, đến tháng mười trời đông giá rét, thứ này chắc chắn đến dọa được người rồi.

Diêu Tam Tam ngồi xổm trước sạp cá diếc, không ngừng than thở.

Suy nghĩ một chút, ở quê trăm ngàn mẫu hồ chứa nước lớn, cô coi như vận chuyển được cá đến đây, sẽ kiếm được bao nhiêu tiền! Nhưng chỉ có điều đồ thủy sản không dễ vận chuyển đường xa!

“Đi thôi Tam Tam, em chưa từng thấy cá diếc à!”

Nghe thấy Diêu Tiểu Cải gọi cô, Diêu Tam Tam đứng dậy đuổi theo chị cả chị hai.

Hai bên chợ đều là cửa hiệu, giữa các dãy đều là quầy hàng rực rỡ muôn màu.

Ba chị em đi theo lối đi ở giữa tiến về phía trước, bỗng nhiên có người gọi các cô.

“Diêu Tiểu Cải! Diêu Tiểu Cải!”

Trong chợ cực kỳ huyên náo, ban đầu mấy chị em không chú ý, cho đến khi người nọ đuổi theo, mặt hưng phấn ngăn họ lại.

“Diêu Tiểu Cải!” Người nọ nhìn Diêu Tiểu Đông và Diêu Tam Tam bên cạnh, vẻ mặt tươi cười mừng rỡ: “Sao mấy người lại ở đây?”

Diêu Tam Tam nhìn chằm chằm người kia, kinh ngạc chớp mắt mấy cái, người này là... Vương Lâm Siêu!

Ban đầu Vương Lâm Siêu vừa thấy Diêu Tiểu Cải đã yêu, đã từng đính hôn ngán ngủ, bởi vì nhà họ Vương xu lợi khinh miệt, ngay sau đó từ hôn kết thúc.

Đại Thượng Hải gì chứ, đúng là địa phương nhỏ.

“Vương Lâm Siêu, thật trùng hợp, sao anh ở đây?” Diêu Tam Tam mở miệng.

“Anh làm ở đây. Ban đầu... Sau khi anh rời khỏi nhà, vẫn đi làm ở Thượng Hải. Ông chủ anh buôn bán hải sản, anh giao hàng cho ông ấy.” Hình như Vương Lâm Siêu thành thực không ít, dáng vẻ sáng sủa, “Thật nhanh, thoáng cái đã hơn hai năm.”

Hơn hai năm? Diêu Tiểu Cải đang nghĩ, thật nhanh, thậm chí thoát không ngờ đã hơn hai năm. Thiếu nữ nông thôn mười tám tuổi u mê lúc trước, bây giờ đã không giống ngày xưa rồi, cô tự tin, thành thực, con người cũng cởi mở rồi.

“Còn chưa nói, sao mấy người lại ở đây vậy? Tới du lịch?” Vương Lâm Siêu cười hỏi.

“Tới chơi.” Diêu Tam Tam thuận miệng nói.

Đã từng có quan hệ với Vương Lâm Siêu, luôn là chút chuyện không vui vẻ, người họ Diêu khó tránh khỏi hơi lúng túng. Ba chị em nói mấy câu, định rời đi.

“Đồng hương gặp gỡ đồng hương, nước mắt lưng tròng, nếu gặp được, dù sao cũng ngồi một chút đi!”

84. Chương 75: Hối Hận Đến Xanh Ruột

Editor: Puck

Vương Lâm Siêu nói xong, thậm chí không chờ chị em nhà họ Diêu có phản ứng gì, đã bước nhanh chạy về chiếc xe đông lạnh cỡ nhỏ màu trắng cách đó không xa, nói câu gì đó với người đang dỡ hàng, nhanh chóng chạy lại, cười cười nói với ba chị em nhà họ Diêu: “Này, xem như gặp người cùng quê, chúng ta ra khỏi chợ, tùy tiện tìm một chỗ ngồi đi?”

Thái độ của Vương Lâm Siêu, giống như chưa bao giờ xảy ra chuyện không vui, bọn họ chỉ giống như vô tình gặp được người quen cùng quê.

Làm chị cả, Diêu Tiểu Đông hơi do dự, hơi khó xử nói: “Không cần đâu, cậu còn bận việc của cậu, chúng tôi chỉ tùy tiện đi dạo.”

“Hàng cũng giao gần xong rồi, tôi để đồng nghiệp đưa xong về trước, không cần chờ tôi.” Vương Lâm Siêu vẫn tươi cười, dáng vẻ rất vui vẻ, “Nếu không, mấy người đi đâu? Tôi đi dạo cùng. Đường Thượng Hải bây giờ, tôi hầu như đều biết.”

Cái này...

Xe ba gác đằng sau đã thúc giục, bọn họ chặn đường nói chuyện không tốt, Diêu Tam Tam liếc chị cả chị hai, dứt khoát nói: “Được rồi, tìm chỗ nào nghỉ chân cũng tốt.”

Đoàn người vừa nói chuyện, Vương Lâm Siêu dẫn họ đi về hướng bắc, ra khỏi chợ không xa, anh kêu họ vào một quán trà. Một gian quán trà rất bình thường, thời gian này không có ai, bên trong cũng yên tĩnh.

“Mấy người... Ăn cơm chưa?” Ba chị em ngồi xuống, Vương Lâm Siêu ngập ngừng cười, hỏi một câu.

Đồng hồ tinh xảo bắt mắt treo trên tường, mới qua mười giờ sáng, anh hỏi như vậy là sao?

“Thời gian này ăn cơm gì?” Diêu Tam Tam đùa giỡn.

“... Vậy mấy người gọi đồ uống thôi.” Vương Lâm Siêu ngượng ngùng cười cười, sờ sờ đầu, “Tôi phải gọi chút đồ ăn, buổi sáng ra ngoài gặm hai bánh bao, ngay cả nước nóng cũng không chú ý uống, không ngại chứ?”

Mỗi chị em gọi một ly trà sữa, rồi ngồi yên lặng, nhất thời không tìm được gì để nói, Vương Lâm Siêu kêu một canh thập cẩm, lại cố ý gọi một đĩa trái cây cho ba chị em nhà họ Diêu.

Nhìn Vương Lâm Siêu, Diêu Tam Tam cảm nhận được biến hóa thật lớn của anh ta. Vương Lâm Siêu ban đầu, là con trai độc nhất của một gia đình giàu có nông thôn, trẻ trung, đơn thuần, không trải qua mưa gió gì. Mấy năm đi làm ma luyện trong cuộc sống, khiến cho anh trước mắt thành thực sáng sủa rất nhiều.

“Thật trùng hợp, không nghĩ tới có thể đụng phải mọi người ở đây.” Vương Lâm Siêu cảm khái nói, “Mỗi ngày tôi đều đến đây giao hàng, có lúc một ngày có thể tới hai chuyến. Vừa rồi liếc cái đã thấy mọi người, vẫn hơi không thể tin được. Mọi người tới chợ thủy sản làm gì?”

“Đi dạo xem một chút.” Diêu Tam Tam nói, “Trong nhà chúng em nuôi cá chạch bùn, nên thuận tiện tới xem chút tình huống. Hình như cá chạch bùn bán không nhiều.”

“Thượng Hải bán cá chạch bùn, còn chưa tới lúc nóng. Bây giờ bên này đang lưu hành lấu cá chạch bùn, phương pháp thưởng thức kiểu Tứ Xuyên, Trùng Khánh, trời lạnh chút nữa, cá chạch bùn sẽ bán chạy rồi. Thứ này bình thường đều là quán ăn lấy hàng trực tiếp, ông chủ chỗ anh làm, làm kinh doanh nhập khẩu hải sản, quán ăn lớn một chút, đều giao hàng tận nơi. Mặc dù quán ăn nhỏ, cũng đã sáng sớm đến chợ lấy hàng, lúc này em xem trong chợ, không nhiều lắm.”

Vương Lâm Siêu nói xong thì cười, lộ ra hàm trắng trắng tinh, “Chuyện này anh quen thuộc. Chỉ có điều trong nhà em nuôi cá chạch bùn, có thể có bao nhiêu? Đường xá quá xa, thật sự không đáng bán sang bên này.”

Anh hiển nhiên đánh giá thấp, chỉ cho rằng nhà họ Diêu nuôi chút cá chạch bùn, nhiều lắm xấp xỉ chừng một ngàn cân thôi.

“Cũng không tính là ít.” Diêu Tam Tam cười, “Năm nay đoán chừng khoảng một hai vạn cân thôi. Sau này có thể còn nhiều nữa.”

“Một hai vạn? Nhiều như vậy!” Lần này Vương Lâm Siêu kinh ngạc, ngay sau đó có nét mặt suy nghĩ sâu xa, “Đến mùa đông, thứ này sẽ bán chạy. Anh sẽ không giải thích nhiều, cá chạch bùn bên Thượng Hải này, phần lớn đều từ phía Chiết Giang mang tới, nuôi dưỡng. Giang Chiết, Lương Quảng, bình thường người phương nam thích ăn thứ này.”

Diêu Tam Tam đột nhiên thấy xúc động, không ngờ tình cờ đụng phải Vương Lâm Siêu, anh ngược lại hết sức quen thuộc mặt thủy sản này. Cô cười nói: “Bây giờ ngược lại anh quen thuộc về phương diện này rồi.”

“Haizzz, hai năm qua, anh đều đi theo ông chủ kinh doanh hải sản, cả ngày khắp người mùi cá, không khác mùi cá muối lắm.” Vương Lâm Siêu cười tự giễu.

“Em thật sự có thể lấy ra hai vạn cân cá chạch bùn, ngược lại thật sự có thể tới Thượng Hải thử một chút, dù sao nơi này thị trường lớn. Nếu không -” Vương Lâm Siêu trầm ngâm một lúc, anh lướt qua nhìn từng chị em, mới nói: “Em cho anh thử một chút?”

“Anh?” Đến lượt Diêu Tam Tam kinh ngạc, “Anh định tự mình ra ngoài làm ăn?” “Cũng là cơ hội.” Vương Lâm Siêu cười, “Hai năm qua anh cũng coi như quen thị trường thủy sản rồi, cũng đâu thể cả đời làm công! Anh vốn cũng có chút tính toán, thị trường bây giờ, chỉ cần em không thăm dò rõ chi tiết, dù làm quán nhỏ cũng có thể làm ra tiền, ông chủ của anh nhập khẩu hải sản, tiền giấy rất nhiều mà lợi nhuận rất nhiều, người nhìn cũng trông mà thèm. Bây giờ nhà làm kinh doanh thủy sản bên này, anh quen thuộc rất nhiều. Nếu em cảm thấy được, chúng ta tìm cơ hội nói tỉ mỉ.”

Hợp tác với Vương Lâm Siêu? Diêu Tam Tam lưỡng lự, sao quanh đi quẩn lại, quẩn đến chỗ này rồi?

Nhưng cô nghĩ đi nghĩ lại, chuyện ban đầu đã qua hơn hai năm, không chừng Vương Lâm Siêu này đã kết hôn thành gia, chỉ là làm ăn thôi, có thể thử xem.

“Vây, cũng được.” Diêu Tam Tam nói.

“Ừ, chờ thêm chút nữa, anh tìm em liên lạc.”

Hai người trò chuyện như vậy, Diêu Tiểu Đông và Diêu Tiểu Cải ngồi bên cạnh vẫn không nói lời nào.

Vương Lâm Siêu và Diêu Tam Tam lại tùy ý hàn huyên mấy câu, đột nhiên nhìn Diêu Tiểu Cải cười nói: “Tiểu Cải bây giờ chắc đã kết hôn rồi?”

Diêu Tiểu Cải bất ngờ bị điểm đến, thoáng ngẩn ra, sau đó trả lời một câu: “Đang suy nghĩ!”

Lời nói mơ hồ này, Diêu Tiểu Cải tự nhiên không muốn nói cho anh ta, tôi còn một đối tượng! Hơn nữa – Đúng là cô đang suy nghĩ.

Nhưng mà Vương Lâm Siêu vừa nghe, lại cho rằng cô đang suy nghĩ chuyện kết hôn rồi. Cô gái nông thôn, ngoài hai mươi, nên kết hôn.

“Anh chỉ có mỗi năm về nhà mấy ngày, không biết tin tức của em.” Vương Lâm Siêu vẫn cười như cũ, ánh mắt lại rơi vào cái ly trên tay, “Chúc phúc cho em!”

Xem ra có thể kêu Lục Cảnh Ba tăng nhanh tốc độ rồi. Diêu Tam Tam thầm nghĩ.

Lúc ba chị em trở về, Dương Bắc Kinh và Lục Cảnh Ba đứng đón. Dương Bắc Kinh lôi kéo vợ, cẩn thận hỏi, nhìn qua xem lại. Lục Cảnh Ba vẫn ôn hòa lịch sự như cũ, nhưng sắc mặt lại thoáng u sầu. Người khác có thể không chú ý đến, nhưng Diêu Tiểu Cải lại nhạy cảm nhận ra, “Anh có chuyện gì hả?”

Diêu Tam Tam đi đầu, tránh dính lấy mấy người này.

Dương Bắc Kinh kéo vợ cũng đi phía trước, Diêu Tiểu Cải và Lục Cảnh Ba đi phía sau, Diêu Tiểu Cải đột nhiên hỏi Lục Cảnh Ba một câu.

“Ông nội anh ngã bệnh.”

“... Ông cụ sao rồi?”

“Lớn tuổi.”

Trong lời Lục Cảnh Ba mang theo lo âu và bất đắc dĩ. Lớn tuổi, có một số việc không có cách nào, một khi ngã bệnh, khó tránh khỏi khiến cho người ta lo lắng. Cha mẹ Lục Cảnh Ba ly dị, sau khi cha tái hôn, anh vẫn sống cùng ông nội, nghe được ông nội bị bệnh, khó tránh khỏi lo lắng trùng trùng rồi.

“Vậy anh nhanh về xem một chút!”

“Ừ, tối hôm qua mới nhận được điện thoại.” Lục Cảnh Ba nói, “Anh báo cơ quan xin nghỉ, định đi về. Xem chút tình huống rồi nói sau.”

“... Sẽ không có chuyện gì.” Diêu Tiểu Cải không thể làm gì khác hơn là an ủi anh như vậy.

Xế chiều hôm đó Lục Cảnh Ba lên đường về nhà, vài ngày sau gọi điện thoại cho Diêu Tiểu Cải, nói bệnh tình ông cụ ổn rồi, sẽ không có chuyện lớn gì, đoán chừng mấy ngày nữa anh sẽ trở lại. Nhưng mà một tuần lễ trôi qua, Lục Cảnh Ba lại không trở lại.

Lục Cảnh Ba không trở lại, Vương Lâm Siêu lại trở về.

85. Chương 76: Hối Hận Đến Xanh Ruột (2)

Editor: Puck

Dù sao lúc trước đính hôn từ hôn, bây giờ Vương Lâm Siêu không tiện đính đặc đến nhà họ Diêu, nên gọi điện thoại cho Diêu Tam Tam trước, thương lượng chuyện cá chạch bần.

Thời tiết chuyển lạnh, Diêu Tam Tam đã bắt đầu thu xếp thu mua cá chạch bần rồi, cô đã định trước với người nuôi cá chạch bần rồi, ra giá tiền sáu đồng rưỡi, nhưng yêu cầu các nhà tự mình bắt tạm nuôi, hoặc đợi mùa đông sẽ bắt cá ra, nếu không, cô cũng không đủ chỗ nuôi nhiều cá chạch bần như vậy.

Giá tiền này, cao hơn giá thành Niệm thu mua rồi, còn gần đây lại bớt việc, các hộ nuôi đương nhiên thích bán cho cô.

Diêu Tam Tam quyết định chủ ý, phải chờ tới đầu mùa đông bắt đầu bán cá chạch bùn, một mặt khi đó giá tiền cao, tạm thời trên thị trường giá tiền chỉ có năm đồng thôi đấy. mặt khác, cá chạch bùn vào đông, vận chuyển đường dài chịu được lâu hơn lúc này.

Vương Lâm Siêu không tiện đến nhà họ Diêu, lại đến đầu thôn Thổ Câu, anh đến ao cá nhà Diêu Tam Tam xem, hai người nói chuyện buôn bán bên ao cá.

Mùa đông năm ngoái Diêu Tam Tam đi ien n#dang# yuklle e#q quiq on bán ra giá tiền là tám đồng tám, năm nay chỗ ông chủ Tạ trên tỉnh nàng cũng đồng ý bán năm ngàn cân, tùy theo thành thị, giá cả năm nay phải chờ đầu mùa đông mới được thống nhất.

Sau khi Vương Lâm Siêu biết, đã nói: “Như vậy đi, theo giá tiền của em cho ông chủ Tạ, một cân anh đưa thêm cho em hai xu. Chỉ có điều anh không thể lập tức bỏ ra nổi số tiền nhiều như vậy, có thể giao hàng trước, quay vòng một chút rồi đưa cho em tiền, em xem được không?”

Diêu Tam Tam vừa nghĩ, ông chủ Tạ đều xe đến trả thù lao, Vương Lâm Siêu trả thù lao muộn một chút, mỗi cân thêm hai xu, làm ăn này cũng hợp lý, thấy vậy Vương Lâm Siêu coi như cũng chạm đến buôn bán rồi. Đây không phải làm một cú, dù sao Vương Lâm Siêu này không phải nợ khó đòi.

Hai người đứng cạnh bờ ao thỏa thuận buôn bán, dường như Vương Lâm Siêu cũng nên đi, nhưng mà trước khi đi, anh đột nhiên hỏi một câu: “Tam Tam, anh nghe nói, chị hai em bây giờ cũng vẫn chưa tìm đối tượng?”

“Cũng” chưa tìm đối tượng? Anh đây là đang nói mình cũng độc thân sao?

Tâm tư của Diêu Tam Tam khẽ chuyển, rồi cười cười nói: “Không phải chị hai đã nói rồi sao, chị ấy đang suy nghĩ. Chị ấy bây giờ, thật sự có người nghĩ đến.”

“Đó chính là không có rồi.” Vương Lâm Siêu nói, “Chuyện ban đầu, trách anh tuổi trẻ gấp gáp, người trong nhà còn chưa thu phục, đã vội vã làm mối kết hôn, ngược lại khiến cho cô ấy bị uất ức. Kể từ sau khi anh về, biết cô ấy vẫn chưa có đối tượng, anh chỉ nghĩ, không phải trong tối tăm tụi anh vẫn còn duyên phận sao, bằng không sao hơn hai năm tụi anh còn có thể gặp gỡ, cũng đều độc thân.”

“Nhưng mà... Em cảm thấy tâm tư của chị hai đã dừng lại rồi.” Diêu Tam Tam uyển chuyển nói, “Có một số việc, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, sao có thể đứng tại chỗ không động.”

“Vậy, để nói sau.” Vương Lâm Siêu cười tẻ ngắt.

Hình như bệnh của ông nội Lục Cảnh Ba lúc tốt lúc xấu, giữa đó Lục Cảnh Ba vội vã trở lại hai chuyến, không bao lâu, lại vội vã đi về.

Một tháng sau, Vương Lâm Siêu đánh xe tới, tới nhà họ Diêu vận chuyển nhóm cá chạch bùn đầu tiên.

Mặc dù đã biết chuyện Tam Tam và Vương Lâm Siêu hợp tác bán cá chạch bùn, hai vợ chồng Diêu Liên Phát và Trương Hồng Cúc thấy Vương Lâm Siêu vẫn hơi khó chịu. Vương Lâm Siêu giống như không có gì khác, lễ phép gọi chú thím, cũng tự nhiên hào phóng. Người trẻ tuổi, dù sao cũng không bảo thủ như thế hệ trước.

Dù sao Vương Lâm Siêu cũng có kinh nghiệm làm thủy sản, anh dùng hộp xốp vận chuyển thủy sản, chuyển đi xa cũng thuận tiện.

Lần này anh chở đi, chủ yếu là mấy hộ nuôi thu về sau đó bắt ra, dùng ao xi măng nhỏ nuôi tạm, Diêu Tam Tam tạm thu trước, cô lo lắng thời tiết tiếp tục lạnh, người ta không bảo vệ tốt cá chạch bùn, sẽ bán trước mất.

Những người này bình thường đều là một nhà một ao, hai ao, số lượng không lớn, mấy nhà mới đủ một xe. Sợ bọn họ lo lắng chuyện tiền, Diêu Tam Tam thanh toán tiền trước, chỉ cần trên tay cô đủ tiền rồi, chính cô chờ Vương Lâm Siêu quay vòng tiền là được.

Diêu Tam Tam cũng cảm thấy, bây giờ cô buôn bán kiểu nể tình càng ngày càng thành thực, chỉ hy vọng bên Vương Lâm Siêu sẽ không trễ nải quá lâu.

Buổi chiều xe chất xong, Vương Lâm Siêu lập tức theo xe lên đường, dù sao cá chạch bùn là vật sống, anh phải vội vàng vận chuyển.

Ngay tại đầu xe cá chạch bùn chờ đi buổi chiều hôm đó, nhà họ Diêu đột nhiên có khách không ngờ đến, một phụ nữ chưa tới ba mươi, trong tay ôm mấy thứ quà tặng.

Người này, Diêu Tiểu Cải loáng thoáng còn nhận ra được, là chị gái Vương Lâm Siêu.

“Chú, thím, Tiểu Cải...” Trên mặt Vương Lâm Phương mang cười, vẻ mặt hơi kỳ cục, “Chú xem, cháu lên lút tới, đừng chê cháu mạo muội!”

Sau khi người nhà họ Diêu biết thân phận của cô ta, cũng đều không được tự nhiên đứng dậy – Cô còn chưa đủ mạo muội sao?

“Tiểu Cải, chị tới chính là muốn trò chuyện với em, em xem chị đây... Vốn là mẹ chị định tới, nhưng tuổi đã lớn... Nên để chị tới trước.”

Sai bảo con gái, không phải muốn giữ lấy cái mặt mo của mình sao.

Diêu Tiểu Cải ngồi một bên, trên mặt không lộ vẻ gì.

“Vương Lâm Siêu biết chị tới?” Diêu Tam Tam hỏi.

“Không có, nó không biết.” Vương Lâm Phương lắc đầu liên tục, “Tụi chị không nói cho nó biết.”

Vương Lâm Phương nói xong, lại bắt đầu rơi nước mắt.

“... Trong lòng Lâm Siêu vẫn trách cứ tụi chị, hai năm qua, trừ lễ mừng năm mới trở về mấy ngày, bình thường nó đều đi đi về về không bằng lòng trở về. Nói cho nó vài đối tượng, nó vừa nghe xem mắt thì phiền, vốn không để ý tới tụi chị. Em nói tụi chị chỉ có một đứa em trai như vậy, thêm năm nữa đã hai mươi ba rồi, người trong nhà đều hối hận đến ruột xanh rồi.”

“Mọi người đều có duyên phận của riêng mình.” Diêu Tiểu Cải lạnh nhạt nói, “Chị đến nhà tôi nói những việc này, không thích hợp.”

Hối hận đến ruột xanh rồi, sợ rằng không riêng gì mối hôn sự lúc trước, nhà họ Diêu bây giờ khác rồi, Diêu Tiểu Cải đâu còn là cô nhóc nghèo khổ mù chữ trước kia.

“Nhưng mà, tiểu Cải, chuyện lúc trước đều tại tụi chị, không liên quan gì đến Vương Lâm Siêu. Chị bây giờ, cũng thay mẹ chị nói lời xin lỗi em, tụi chị không nên can thiệp vào chuyện của Lâm Siêu, không nên nói như vậy, nhưng Lâm Siêu nó đối với em là một tấm chân tình.” Vương Lâm Phương trông mong nhìn Diêu Tiểu Cải, “Tiểu Cải, em xem em và Lâm Siêu, hai năm qua cũng vẫn không có đối tượng, bây giờ nó lại chạy đến nhà em làm buôn bán cá chạch bùn, bây giờ tụi chị đều mong đợi hai đứa có thể hòa hảo, mẹ chị nói rồi, chỉ cần hai đứa có thể hòa hảo, bà bảo đảm sẽ đối xử tốt với em, coi em như con gái ruột mà yêu thương.”

“Nói xin lỗi cũng không cần, ý nghĩ ban đầu của nhà các người, tất cả đều là suy nghĩ bình thường, tôi cũng không trách các người. Tôi và Vương Lâm Siêu, chẳng qua chỉ là xem mắt đính hôn, không có tiếp xúc bao nhiêu, không thích hợp đã đành, cũng không dây dưa gì khác.”

Diêu Tiểu Cải bình tĩnh nói tiếp, “Bây giờ anh ấy làm buôn bán cá chạch bùn với em gái tôi, Vương Lâm Siêu anh ấy rất tốt, anh ấy sẽ có duyên phận của anh ấy, nếu chị nói trước kia không nên can thiệp chuyện của anh ấy, vậy bây giờ càng không nên tự tung tự tác rồi.”

Diêu Tiểu Cải nói xong, khóe môi nhếch lên một nụ cười tao nhã.

“Bây giờ tôi đã có người tốt, có thể qua một thời gian nữa sẽ đính hôn. Chị nói vài lời này với chúng tôi, thật sự không thích hợp.”

86. Chương 77: Nhà Họ Lục

Editor: Puck

Trương Hồng Cúc cứng rắn cột lễ vật Vương Lâm Phương mang tới lên xe đạp, bình tĩnh hòa nhã tiễn Vương Lâm Phương đi.

Người một nhà không ai bàn về chuyện nhà họ Vương, phải nói nhà họ Diêu đánh giá bản thân Vương Lâm Siêu không tệ, nhưng vật đổi sao dời, người và vật không còn, bây giờ người nhà họ Vương làm vậy cũng quá đương nhiên rồi.

Trong nhà chính, hai người Diêu Tam Tam và Diêu Tiểu Tứ lôi kéo chị hai, bắt đầu bao vây tấn công tám chuyện.

“Chị hai, chị nói thật?”

“Thật giả gì?”

“Đính hôn đó, chính chị vừa mới nói, không cho giả ngu.”

“Cái gì tự chị nói.” Diêu Tiểu Cải hơi xấu hổ, “Cũng không phải chuyện tự chị quyết định.”

“Ôi em nói này chị hai, chị đối xử công bằng chút với anh Lục đi, cái gì gọi là không phải tự chị quyết định, không phải người ta còn một mực chờ chị gặt đầu sao!”

“Đúng vậy đúng vậy, chị hai, chính chị đã nói ra miệng, không cho ăn vạ.”

“Cũng nên thu xếp chuyện này, hai đứa cũng không còn trẻ. Chính do thằng nhỏ Cạnh Ba kia cố chấp, đổi lại là người khác đã sớm không để ý đến con.” Trương Hồng Cúc cũng cầu nhàu theo.

Diêu Tiểu Cải tỏ vẻ lúng túng, vẫn còn mạnh miệng nói: “Mọi người về phe ai vậy? Anh ấy không phải... Cũng không làm gì cả sao!”

“Chuyện rành rành.” Diêu Tam Tam lập tức phê phán chị mình.

“Nên có một sắp đặt rồi.” Diêu Liên Phát cũng lên tiếng, “Thời gian dài này nó luôn chạy về chỗ chúng ta, người nào không có mắt nhìn? Con nói con không nói không hát, giống chuyện gì chứ!”

Diêu Tiểu Cải sờ sờ mũi không nói. Được rồi, sao chuyện này vừa nói toạc ra, tất cả đều tới chỉ trích cô? Rốt cuộc Lục Cạnh Ba thu mua lòng người như thế nào!

Nhìn bên này cuối cùng Diêu Tiểu Cải và Lục Cạnh Ba tu thành chính quả, bên kia Diêu Tam Tam lại bắt đầu buồn bực.

Bào Đại Toàn đi lính cùng Bào Kim Đông, trước đó vài ngày đã giải ngũ về nhà rồi, đi khắp thôn, thăm người thân bạn bè, nhưng Bào Kim Đông kia còn không thấy bóng dáng, Diêu Tam Tam chờ chờ đợi đợi, ngược lại chỉ có một phong thư rất ngắn, chỉ nói trên tay mình có việc, qua một hai tháng rồi trở về.

“Tam Tam, con biết Kim Đông nó có việc gì không? Bào Đại Toàn nói nó cùng một đám xuất ngũ, Bào Đại Toàn người ta đã về rồi, sao nó còn chưa về nhà!”

Mẹ Bào Kim Đông đến nhà họ Diêu tán dóc, ngược lại hỏi Diêu Tam Tam hành tung của con trai.

“Không biết. Nói không chừng cô gái nhỏ mái tóc dài nào ở Tân Cương lừa gạt đi rồi.” Diêu Tam Tam nửa đùa nói. Hừ hừ, Bào Kim Đông là gì của cô chứ?

“Ngay cả con cũng không biết, vậy xem ra không thể làm gì khác hơn là chờ vô ích rồi.” mẹ Bào nói, không mấy may coi lời nói đùa của Diêu Tam Tam là gì, “Thằng này, có chuyện nó cũng không nói rõ ràng, để cho con lo lắng. Tam Tam, chờ nó về, con xem bác có cầm giày gọi nó không!”

Ừm! Diêu Tam Tam gật gật đầu, trong lòng tự nhủ chờ anh về, bác cầm giày dùng sức kêu.

Nhưng mà cô không buồn bực quá nhiều vì chuyện này, Bào Kim Đông người này, đoán chừng vút vào trong sa mạc anh cũng sẽ không sao, nên đến lúc trở về thì anh trở về.

Thời gian này Diêu Tam Tam rất bận rộn, ông chủ Tạ trên tỉnh thành theo sát sau Vương Lâm Siêu, xe ông ta tới kéo đi nhóm hàng đầu tiên, hai ngàn cân cá chạch bần.

Năm nay giá tiền cá ở tỉnh không có thay đổi lớn, ông chủ Tạ và Diêu Tam Tam thương lượng thống nhất giá tiền, vẫn là tám đồng tám, hàng lên xe, theo ước định trả tiền.

Tối hôm đó, Diêu Tam Tam đang tính tiền bạc, Diêu Tiểu Cải nhận một cuộc điện thoại. Sau khi cúp điện thoại, cô đứng tại chỗ suy nghĩ mấy phút, rồi nói với người nhà, cô muốn đi ra ngoài mấy ngày.

“Đi ra ngoài mấy ngày? Con đi đâu? Đi làm gì?” Trương Hồng Cúc vội vàng hỏi.

“Ông nội Lục Cảnh Ba sắp không được rồi.”

Những lời này của Diêu Tiểu Cải khiến cả nhà yên lặng xuống.

Diêu Liên Phát và Trương Hồng Cúc trao đổi ánh mắt, Diêu Liên Phát nói: “Dù sao tuổi đã lớn, con bảo nó nghỉ thông suốt. Nhưng nói thế nào hai đứa còn chưa đính hôn, con đến nhà nó, rất không tiện đâu?”

“Con thế nào cũng phải đi thăm.” Diêu Tiểu Cải nói, “Con đi thăm bọn họ.”

“Chuyện như vậy, cả đời chị có thể gặp phải vài lần! Chị hai chị không yên lòng thì đi đi, chúng ta cũng nên có một người đi thăm.” Diêu Tam Tam nói.

Diêu Tiểu Cải gật gật đầu, rồi xoay người về phòng các cô.

“Quy củ nông thôn chúng ta lớn, nếu chưa đính hôn...” Diêu Liên Phát còn đang giãy giụa, “Sao con gái chúng ta, mỗi đứa đều chủ ý lớn!”

“Ông lấy đâu ra nhiều quy củ vậy!” Trương Hồng Cúc nói, “Biết con gái ông có chủ ý lớn, chút suy nghĩ nhỏ này của ông, đừng mặc kệ nó nữa. Thằng nhóc Lục Cảnh Ba kia, ông còn gì không yên lòng?”

Sáng hôm sau, Diêu Tam Tam đưa chị hai lên xe. Cô nhét một bao nhỏ vào trong tay chị hai, nói: “Chị hai, chị cầm đi, lo trước khỏi họa.”

Diêu Tiểu Cải nhìn bao nhỏ làm bằng tay thêu hoa kia, tiện tay bóp, biết bên trong là tiền, nên gật gật đầu, xoay người lên xe.

Lúc Lục Cảnh Ba gọi điện thoại, ông cụ có thể không xong, bệnh viện không cho ở lại, kêu về nhà chuẩn bị đi.

“Mấy năm nay cũng không ít lần bị bệnh, anh cho rằng lúc này ông có thể qua.”

“Làm hết khả năng, nghe mệnh trời.” Diêu Tiểu Cải an ủi anh, “Dù sao ông cụ cũng lớn tuổi rồi, không có khả năng vẫn luôn ở bên chúng ta.”

“Anh biết. Chính là có cảm giác rất có lỗi với ông, luôn khiến ông phải quan tâm.” Lục Cảnh Ba nói xong, hai đầu điện thoại đều trầm mặc, thật lâu, Lục Cảnh Ba nhẹ giọng hỏi cô, “Tiểu Cải!”

“Hả?”

“Ông nội anh nói... Không thấy anh lập gia đình, ngay cả một đối tượng cũng không có, ông không nhắm mắt được... Anh thật sự đau lòng.”

“Ừ...”

“... Oán hận anh quá vô dụng.” Đầu điện thoại bên kia, Lục Cảnh Ba không nghe thấy gì nên thở dài một tiếng, “Em nghỉ ngơi đi, anh đi xem ông nội anh.”

“Không phải.” Diêu Tiểu Cải nhẹ giọng gọi anh lại, “... Lục Cảnh Ba, anh cho em địa chỉ, ngày mai em sẽ đến.”

Diêu Tiểu Cải có câu không nói ra – em không thể để cho anh đau lòng cả đời này.

Quê Lục Cảnh Ba, ở một trấn nhỏ cách hai trăm dặm, Lục Cảnh Ba tới đón Diêu Tiểu Cải, sắc mặt tiêu tụy không ít, xem ra ngày đêm trông chừng ông cụ, đều không thể nghỉ ngơi tốt.

Nhìn thấy Diêu Tiểu Cải mang theo ba lo, dáng người mảnh mai đứng ở đầu đường nhà ga, Lục Cảnh Ba đột nhiên cảm thấy trông mắt hơi nóng lên. Cô gái anh thích, quả nhiên không phải tầm thường, hai năm thâm lặng bảo vệ yêu say đắm, ngay khi anh cho rằng không đợi được đáp lại thì cô đột nhiên cứ làm việc nghĩa không chùn bước như vậy mà chạy đến.

Lục Cảnh Ba đi tới, “Tiểu Cải.”

“Ừ.” Diêu Tiểu Cải đáp lời, “Ông nội anh như thế nào?”

“Ở nhà rồi, cha anh, các chú họ trông chừng.” Lục Cảnh Ba nói, “Tiểu Cải, làm khó em.”

Bọn họ vẫn chưa có bước đính hôn, kết hôn kia, cô là con gái nhà người, cứ như vậy mang danh nghĩa vợ chưa cưới của anh đến đây.

“Nói gì vậy, đi thôi.”

Lục Cảnh Ba yên lặng đưa tay, nhìn cô, Diêu Tiểu Cải đầu tiên giật mình, ngay sau đó kịp phản ứng, cô cười khẽ một tiếng, tự giác đặt bàn tay nhỏ bé vào trong lòng bàn tay anh, rồi đi theo anh về phía xa xăm.

Lục Cảnh Ba mang theo Diêu Tiểu Cải, vừa mới vào thôn, đã có người xung quanh chú ý.

Một người phụ nữ trung niên chào đón, Lục Cảnh Ba giới thiệu, là thím nhà chú hai anh.

“Thím.” Diêu Tiểu Cải thông dong chào người.

“Ôi! Ôi! Chao ôi, cô gái này thật tốt!” Người phụ nữ kéo Diêu Tiểu Cải lại, vỗ tay cô nói, “Cảnh Ba, cháu nói cháu xem, đã có đối tượng, cháu cũng không rỉ ra một gió, cháu nói cháu để cho ông nội cháu cả ngày trông mong.”

Lục Cảnh Ba đành phải cúi thấp đầu, Diêu Tiểu Cải đã nói: “Thím, trách cháu, cháu nên tới sớm.”

Lại có mấy người phụ nữ theo sát vây tới, suốt dọc đường vây quanh Diêu Tiểu Cải tiến đến cửa chính nhà họ Lục, ngược lại đẩy Lục Cảnh Ba rút phía sau.

Vừa bước vào sân nhỏ, đã có người hắng giọng hô: “Ông nội Lục, ông nội Lục, cháu dâu ông đến này. Cháu dâu ông đến thăm ông.”

87. Chương 78: Nhà Họ Lục 2

Trong phòng thoáng cái có vài người đi ra, nữ có nam có, trung niên, thanh niên đều có, Diêu Tiểu Cải lặng lẽ đánh giá, dù sao cũng không nhận ra, dứt khoát không lên tiếng.

Diêu Tiểu Cải bị đám đông đưa vào phòng, liếc thấy một ông cụ đầu tóc trắng xóa ngồi trên chiếc giường kê ở bức tường phía Bắc, dựa vào đồng chắn nệm, đang khẽ cười nhìn cô.

Diêu Tiểu Cải không biết sao, đột nhiên trong lòng đau xót, suýt chút nữa rơi nước mắt.

Một người phụ nữ lôi kéo cô đi đến trước giường, lớn tiếng nói với ông cụ: “Bác hai, bác xem, đây là cháu dâu bác, đối tượng của Cảnh Ba.”

Ông cụ cười nhìn Diêu Tiểu Cải, thân thể giật giật, tự mình chống cánh tay định ngồi dậy, lập tức có người đỡ ông ngồi thẳng, lại kê cái gối ra sau lưng ông.

Diêu Tiểu Cải tiến lên ngồi xuống mép giường, ông cụ cười ha hả mà đưa tay ra, Diêu Tiểu Cải vội đưa tay tới, ông cụ lập tức nắm lấy tay cô.

“Được, được!” Ông cụ Lục vỗ tay Diêu Tiểu Cải, “Thằng nhóc kia, lại không nói sớm với ông, ông còn lo lắng nó độc thân đấy!”

“Ông nội, trách cháu.” Diêu Tiểu Cải nói, “Cháu nên sớm tới thăm ông.”

“Không trách cháu được, không trách cháu.” Ông cụ luôn miệng nói, “Trách thằng nhóc Cạnh Ba kia, không hiểu chuyện, nên sớm nói với ông.” Ông cụ nói xong, đưa tay lục lại đầu giường, gọi người chung quanh, “Cái bao ông chuẩn bị đâu?”

Một người đàn ông trung niên đưa tay luồn xuống dưới đồng chăn nệm, móc một bao bằng lụa màu đỏ ra, ông cụ cầm bao lụa, đặt trong tay Diêu Tiểu Cải, còn yên tâm mà vỗ vỗ.

“Ông nội lần đầu thấy cháu, không thể nhìn không, cái này cho cháu mua bộ quần áo mặc.” Ông cụ đây là nghe thấy dinendian.lorqidlon cô định tới, sớm đã chuẩn bị lễ gặp mặt cho cô!

Diêu Tiểu Cải vội nói: “Ông nội, cháu có tiền, cháu kiếm tiền hiếu thuận ông mới đúng.”

“Vào cửa nhà họ Lục ông, cầm!” Ông cụ đơn giản chỉ nhét bao lụa vào trong tay cô, lôi kéo cô giới thiệu từng người đứng trước giường, đây là ông năm, đây là chú ba, đây là thím hai... Ông chỉ người đàn ông trung niên bên giường nói, “Đây là cha Cạnh Ba.”

“A!” Diêu Tiểu Cải vội vàng gật đầu, theo phong tục, bây giờ cô cũng không cần gọi cha, nên dứt khoát không gọi, dù sao... Cảm giác quan hệ của Lục Cạnh Ba và cha anh lạnh nhạt.

Người một phòng, có người ông cụ giới thiệu, có người không giới thiệu, không giới thiệu đến mẹ kế của Lục Cạnh Ba, Diêu Tiểu Cải tự nhiên cũng sẽ không hỏi đến, chắc ông cụ sợ cô cảm thấy không được tự nhiên, cố ý không giới thiệu.

Có hai nam thanh niên, một chừng mười sáu mười bảy, một chừng mười bốn mười lăm, ông cụ chỉ nói là em trai Lục Cạnh Ba, chắc chính là con trai của mẹ kế rồi.

Diêu Tiểu Cải ngồi cùng ông cụ, ông cụ đột nhiên nhìn người bên giường cười, híp mắt nói: “Hôm nay ông còn chưa ăn cơm đâu! Ông hơi đói rồi.”

“Ôi, bác hai bác đói rồi? Muốn ăn gì? Con đi làm cho bác.”

Ông cụ nói “Canh mỳ”, lập tức khiến nhóm phụ nữ nhanh chóng đi thu xếp nấu canh.

“Ông nội, cháu nấu cơm cũng không tính khó ăn, cháu đi làm cho ông!” Diêu Tiểu Cải nói.

Ai ngờ ông cụ giữ cô lại nói: “Để cho bọn họ làm đi, cháu mới đến đây sao có thể bảo cháu vào phòng bếp nấu cơm?”

Mấy phút sau, đã có người bưng chén mỳ hơi lớn vào, cầm thìa đút ông cụ ăn, ăn xong một chén, có người nói, để ông hai nằm xuống nghỉ ngơi một chút đi.

“Ông hai, ông mệt rồi, trước nghỉ ngơi một chút đi.”

“Ừ, vậy thì nghỉ ngơi một chút.” Có người rút gối đầu chặn bông sau lưng ông cụ ra, đỡ ông cụ nằm xuống, ông cụ dieenddafnleequysddoon không yên lòng nhấn lại một câu: “Mấy người đi chơi đi, ông ngủ một lát. Mấy đứa mang vợ Cạnh Ba cùng chơi.”

Trong phòng yên tĩnh trở lại, có người rời đi trước, mấy thím họ ra đầu kêu Diêu Tiểu Cải ra ngoài, tới cửa nhỏ giọng nói với cô, “Mấy ngày chưa ăn cơm rồi, trông thấy cháu tới, một khi cao hứng, lại ăn nhiều thêm nửa chén cơm. Ôi, bây giờ nhìn ra được, cao hứng lắm, chỉ sợ là... Hồi quang phản chiếu * thôi.”

(*) Hồi quang phản chiếu: bắt nguồn từ kinh Phật với ý nghĩa quay ánh sáng trở lại, soi rọi chính mình. Chỉ hiện tượng người ốm nặng đột ngột hồi tỉnh, khỏe lại trước khi qua đời.

Đã hồi lâu rõ ràng không thấy Lục Cạnh Ba, Diêu Tiểu Cải nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy Lục Cạnh Ba đưa lưng về phía các cô, đứng dưới một gốc cây trong sân nhỏ, giữa ngón tay cầm một điếu thuốc, nhưng chỉ yên lặng đứng, không thấy anh hút.

Diêu Tiểu Cải đi tới, dừng lại sau lưng anh.

Nhìn vẻ mặt Lục Cảnh Ba thật sự bình tĩnh, anh đứng không nhúc nhích, chỉ đưa tay kia ra đầu tiên chạm đến cánh tay Diêu Tiểu Cải, đi xuống dưới, cầm lấy tay cô.

Đêm hôm đó, Diêu Tiểu Cải lưu lại, Lục Cảnh Ba mang cô đến gian phòng phía tây, tự tay trải xong giường cho cô, dặn dò cô nghỉ ngơi.

“Cha anh làm thợ mỏ ở huyện trên, chỗ mẹ anh làm việc của xa. Lúc nhỏ sau khi bọn họ ly hôn, mỗi người đều có công việc, mỗi người đều có gia đình, trong nhà còn lại anh và ông nội, anh vẫn luôn ở phòng này...” Lục Cảnh Ba nói, “Em ngủ đi, có việc gọi anh một tiếng.”

“VẬY CÒN ANH?” Diêu Tiểu Cải hỏi, xem ra anh sẽ không nghỉ ngơi tốt.”

“Anh đi phòng kia trông chừng ông nội.” Lục Cảnh Ba đi tới cửa, đột nhiên xoay người lại, dang hai cánh tay ôm Diêu Tiểu Cải vào trong ngực, dùng sức ôm chặt cô, “Tiểu Cải, cảm ơn em.”

Trưa ngày hôm sau, ông cụ Lục vẻ mặt yên bình mà thẳng bước đi.

Người của nhà họ Lục vội vàng đổi quần áo cho ông cụ, vội vã dọn dẹp xong xuôi, đặt linh cữu trong nhà chính, bày rơm khắp nơi, con, cháu các thế hệ sau cũng nằm quỳ trong nhà chính túc trực bên linh cữu, một đám con trai con dâu ở trước linh cữu khóc lớn tiếng, Diêu Tiểu Cải đứng sau mấy phụ nữ, thấy Lục Cảnh Ba không hề khóc rống đau buồn như người khác, anh quỳ gối bên cạnh linh sàng *, dựa trán vào đầu ông nội, nằm sấp ở đó hồi lâu không nhúc nhích.

(*) linh sàng: giường để thi hài trước khi nhập quan.

Trong khung cảnh đau buồn, Diêu Tiểu Cải chịu hết nỗi nước mắt tràn ra.

“Tiểu Cải, anh kêu người tiễn em về thôi.” Sau khi xong đầu ra đấy, Lục Cảnh Ba bớt chút thời gian ra ngoài, kéo Diêu Tiểu Cải nói. Về mặt anh uể oải, mắt ửng đỏ.

Nói xong, Lục Cảnh Ba kêu một em họ mười bảy mười tám tuổi, “Em đưa chị em ra bến xe, nhìn chị ấy lên xe.”

“Này, Cảnh Ba, sao cháu có thể để cho đối tượng của cháu đi chứ? Cô ấy là con dâu của cháu trưởng nhà họ Lục, đã tới rồi, cô ấy cần phải đưa ma.”

“Nhưng mà... Cô ấy không phải con gái đã xuất giá!” Lục Cảnh Ba khó xử, nhưng lại không dễ giải thích, bạn nói Diêu Tiểu Cải một cô gái con nhà người tuổi còn trẻ, bọn họ thậm chí còn chưa chân chính đính hôn, yêu cũng còn chưa đứng đắn bắt đầu nói đâu, đã muốn để cô ấy đưa ma cho ông cụ theo nghi lễ của cháu dâu, quy củ tang lễ ở nông thôn lại nhiều, Lục Cảnh Ba khó tránh khỏi bị khó xử.

Ông nội đã hài lòng rồi đi, những chuyện hình thức như đưa ma này, có cần thiết không?

“Nhưng cái gì! Chưa xuất giá cũng đã là cháu dâu rồi. Con gái người ta đã tới, theo lý nên để cho người ta đưa ma cho ông nội cháu, lúc này rồi đi, gọi là gì chứ?”

Lục Cảnh Ba âm thầm nắm chặt tay Diêu Tiểu Cải, Diêu Tiểu Cải cũng dùng sức nắm chặt tay anh, nói: “Em nên đưa tiễn ông nội.”

Tang lễ của ông nội Lục cử hành theo phong tục nông thôn, Diêu Tiểu Cải vốn tưởng rằng cô chỉ cần theo sau mấy thím đưa ma là được, nhưng mà mấy thím lại vội vàng sắp xếp cho cô.

Theo như phong tục địa phương, con dâu chưa qua cửa, cháu dâu đưa ma cho ông cụ, dù sao cũng khác đã gả qua cửa, cô dâu chú rể được cúng chiều, phải “Khoác lụa đỏ”.

Phụ nữ khác đều là một chiếc khăn tang thật dài cột trên đầu, mà Diêu Tiểu Cải là một bộ đồ tang màu trắng rộng thùng thình, dài vừa mắt cá chân, cộng thêm khăn tang màu trắng trên đầu, che toàn thân cô, bên ngoài đồ tang còn có ý choàng một áo choàng bằng vải tơ màu đỏ chói.

Trong thời tiết đầu đông, đội ngũ nhà họ Lục quanh co một hàng thật dài đưa ma.

Trong hàng ngũ đốt giấy tang, lại thấy có một cô gái hết sức mảnh mai, đồ tang trắng, áo khoác đỏ, càng nổi bật đáng người xinh đẹp thoát tục của cô. Người nhìn qua đều chỉ vào nói, đó là cô vợ chưa qua cửa của Lục Cảnh Ba.

88. Chương 79: Trăm Ngày Để Tang

Vài ngày sau, Diêu Tiểu Cải về nhà họ Diêu trước, theo như phong tục, Lục Cảnh Ba phải giữ tang đến “đầu bảy” * mới có thể rời nhà.

(*) “Đầu bảy”: Là một tập tục trong tang lễ, theo tập quán cho rằng “đầu bảy” chính là chỉ ngày thứ bảy sau khi người qua đời.

Chuyến đi này của Diêu Tiểu Cải chừng mấy ngày, người nhà họ Diêu đã sớm hơi lo lắng rồi, sợ Diêu Liên Phát cầu nhau, Diêu Tiểu Cải không nói nhiều chuyện đưa ma, chỉ nói là, ông cụ nhà họ Lục đã qua đời rồi.

Chuyện đặc biệt, Diêu Liên Phát và Trương Hồng Cúc cũng không nói gì nhiều.

Lại nói Diêu Liên Phát cũng không có tâm tư hỏi nhiều, ông đang phiền lòng lắm phiền lòng gì chứ? Thím hai Diêu lại vay tiền rồi, nói là Diêu Đại Văn định kết hôn vào mùa xuân.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Diêu Tam Tam, năm ngoái chú hai Diêu, chú ba Diêu mỗi nhà mượn hai ngàn đồng, nói cũng không nói một chữ, bây giờ ngược lại đỉnh đạc tới vay tiền, mở miệng chính là tám ngàn đồng, còn lý luận hào hùng tính toán cho Diêu Liên Phát nghe: Sính lễ ăn hỏi đối đại khái*, ít mất mặt, phải năm ngàn đồng chứ? Tiệc xài hôn lễ, tiệc rượu, phải bốn ngàn đồng chứ? Tám ngàn đồng còn chưa đủ! Nhà bà còn phải gom góp một ngàn đồng mới được.

(*) Đối đại khái:

Dựa trên sáu lễ trong lễ cưới cổ đại (nạp thái, vấn danh, nạp cát, nạp trưng, thỉnh kỳ, thân nghênh) mà diễn biến thành hình thức Cầu hôn, xem mặt, đính hôn, xem thời gian, thúc giục, thành hôn. (Việt Nam thu gọn thành ba lễ: Chạm ngõ, ăn hỏi, lễ cưới)

Đính hôn, trước đây bình thường được gọi là “Trao đổi khái”. Khái là công văn dùng đính hôn, có cách viết cố định, khái được chia thành tiểu khái đại khái.

Đối đại khái là một hình thức ký kết đính hôn chính thức. Sau khi đối đại khái, hai nhà có thể bàn chuyện kết hôn, trao đổi quà tặng trong ngày lễ (nguồn: baike).

Diêu Tam Tam cũng không nhiều lời, cô chỉ cười cười nói với Diêu Liên Phát: “Cha, chuyện lúc đầu như vậy, chúng ta có ước định, bây giờ chính cha nhìn mà làm đi!”

Năm ngoái nhà chú hai, chú ba vay tiền, Diêu Tam Tam đã nói trước với Diêu Liên Phát: Nếu họ không trả hai ngàn đồng lại, còn tới vay tiền, vậy không có lần tới nữa. Đến lúc đó cho dù bất cứ lý do gì, cô đều không để ý đến.

Diêu Liên Phát nhìn con gái, chỉ có thể há hốc miệng.

Cái gọi là giúp đỡ khẩn cấp chứ không cứu nghèo, nếu như thật sự có gì cần dùng gấp, Diêu Tam Tam tự nhiên sẽ giúp, nhưng có người luôn nghĩ không làm mà hưởng, cầm tiền người khác đến tiêu xài xa hoa phung phí, sẽ không để ý đến.

Huống chi gia đình nông thôn, tùy cơ ứng biến. Nếu như không phải bây giờ tình huống nhà cô rất tốt, Đại Văn kết hôn mở tiệc mừng, tự nhiên cũng có thể theo tình hình kinh tế nhà mình mà làm. Chẳng lẽ bởi vì nhà bác cả giàu có, có tiền, cháu trai có chuyện vui, nên tiêu tiền bác cả? Nên có thể thỏa sức phô bày giàu sang?

Diêu Liên Phát bị dồn ép không còn cách nào, không thể làm gì khác hơn là nói cùng thím hai Diêu, trong nhà mình cũng không có nhiều tiền, hai ngàn đồng ban đầu không cần, coi như hỗ trợ Đại Văn kết hôn.

Thím hai Diêu vừa nghe không cho mượn, gương mặt rũ xuống rồi đi.

Kết quả, ngày hôm sau bà nội Diêu tới nhà, chỉ vào Diêu Liên Phát mắng to: “Mày một đáng mày râu, mày còn là chủ gia đình, mày lại không trả được cái rầm lớn. Đại Văn kết hôn mở tiệc mừng, nó là cháu trai lớn của mày, mày lại độc ác không giúp nó, mày không phải người nhà họ Diêu?”

Diêu Liên Phát vâng dạ hồi lâu, nói: “Sao con không giúp chứ! Tiệc cưới bận rộn, có thể giúp đỡ con sẽ đi giúp một tay, tiền mừng đương nhiên con không thể thiếu.”

“Hừ! Mày đúng là có mặt để nói!” Bà nội Diêu hung tợn chỉ vào mặt Diêu Liên Phát mắng, “Đại Văn anh em nó nhiều, trong nhà tiền túng thiếu, mẹ nó vay tiền mày không cho mượn, mày nói vậy được sao? Chính mày không có con trai thì thôi, Đại Văn là cháu ruột mày, là cây hương khói nối dõi tông đường nhà họ Diêu ta, mày thật sự có thể mặc kệ?”

Diêu Liên Phát bị bà nội Diêu chọc trúng chỗ đau, hồi lâu không lên tiếng.

Trương Hồng Cúc tức không nhịn được, đứng ra cãi lại: “Đại Văn nó có cha có mẹ, còn có ông bà nội nó đi theo giúp đỡ, nó nào có chỗ nào không ai quản? Năm ngoái chúng con cho nhà nó mượn hai ngàn đồng rồi, nhà nó cũng không nói trả lại, thiếu tiền lại tới mượn, nhà chúng con là ngân hàng nhà nó hả? Bằng gì mà nó kết hôn muốn chúng con phải ra tiền? Con thiếu chúng nó cái gì? Trước khi lúc chúng con khó khăn, mua muối ăn cũng không có tiền, tại sao không có ai giúp chúng con dù chỉ nửa cắc?”

Bà nội Diêu bị chặn họng không nói lại được một lời, xua tay kêu Trương Hồng Cúc: “Mày chết mẹ mày đi, tao nói chuyện với con trai tao, không có chỗ cho mày xen miệng vào. Chuyện nhà họ Diêu tao, mày đàn bà đừng giở trò xấu bên trong!”

Quay đầu lại mắng Diêu Liên Phát: “Mày đồ nhút nhát, kẻ bất lực, mày mặc kệ cháu ruột, muốn mượn mày hai đồng mày cũng không cho, mày còn chút ý nghĩa con người sao?”

Diêu Tam Tam ở trong nhà nghe, không biết sao chỉ muốn cười. Bà nội Diêu người này, suy cho cùng không phải người bình thường!

Tiểu Tứ thở phà phò định đi ra ngoài, Diêu Tam Tam kéo con bé lại, “Tiểu Tứ, em định làm gì đó?”

“Em muốn đi phân rõ phải trái với bà nội, quá khinh người.”

“Em đừng đi, đọc sách của em.” Diêu Tam Tam ngăn tiểu Tứ lại, “Mặc kệ bà.”

“Nhưng mà, bà dựa vào cái gì mà sai bảo chúng ta? Chúng ta không ra, cha mẹ sẽ bị bà bắt nạt.”

“Dựa vào bà là mẹ của cha mình, cha do bà sinh, bà sẽ cảm giác bà có quyền.” Diêu Tam Tam bình thản nói, “Em cứ để cho bà nói ầm ĩ đi, thái độ này của bà, vốn do cha, không phải bà cảm thấy có thể bắt bí cha sao! Dù sao cũng phải để cho cha tự mình nhìn rõ tình thế, cha tự mình tỉnh táo, em đi phân rõ phải trái thì có ích lợi gì? Chúng ta vẫn đừng mong sống yên ổn.”

Ngoài nhà, bà nội Diêu còn đang chỉ vào Diêu Liên Phát mắng chửi: “Anh em ruột của mày đó! Cháu ruột của mày đó! Bản thân này không có con trai, những gia sản này của mày, tương lai còn định để cho mấy con nhóc mang cho người khác họ hả? Sao mày không phân rõ trong ngoài chứ? Mày là một thằng oắt con, cháu ruột mày còn không giúp nó, mày có còn là người sao?...”

Bà nội Diêu mắng con trai lớn, thậm chí cảm thấy là điều tất nhiên. Diêu Liên Phát là con trai bà, lại không sinh cháu trai cho bà, bà cũng chỉ muốn tiền cho cháu trai, làm như vậy là quá mức sao? Ở trong lòng bà nội Diêu, là chuyện đương nhiên, không hề quá phận.

“Mẹ! Mẹ mắng đủ chưa?” Diêu Liên Phát cuối cùng tức giận, “Con không có con trai, con chính là số mệnh tuổi già cô đơn, không đến lượt người khác ghét bỏ con, lại khiến cho mẹ ruột con ghét bỏ, mẹ một đao đâm vào trong lòng con đi...”

Mắt Diêu Liên Phát đỏ lên, đột nhiên cầm một con dao, vọt tới trước mặt bà nội Diêu: “Không phải mẹ không muốn gặp con sao? Những năm này mẹ còn không liếc mắt nhìn con, không phải mẹ ghét bỏ bốn đứa con gái nhà con sao? Được, con đưa dao cho mẹ, mẹ một đao chém chết con, chém chết con rồi mẹ cầm gia sản của con đi, cầm đi mẹ thích ai mẹ đưa cho người đó!” Nói xong, Diêu Liên Phát cứng rắn nhét dao vào trong tay bà nội Diêu.

Bà nội Diêu đột nhiên thấy Diêu Liên Phát cầm dao xông lại, sợ hết hồn, lại nghe Diêu Liên Phát nói thế, há to mồm sững sờ hồi lâu, đột nhiên một tiếng kêu khóc kinh thiên động địa phóng lên trời, “Trời đất ơi, con trai tôi sinh này, coi tôi là kẻ thù! Cầm dao khoa tay múa chân với tôi...”

Diêu Tam Tam ở trong nhà cũng bị dọa sợ hết hồn, vội vàng chạy ra ngoài, Trương Hồng Cúc cũng kinh sợ chạy nhanh qua, định lấy dao trong tay Diêu Liên Phát, ai ngờ Diêu Liên Phát vung dao lên, gọi bà nội Diêu: “Mẹ, mẹ chém chết con đi, dù sao con cũng vô dụng như vậy, dù sao mẹ cũng không thích con, chém chết con tránh khỏi mẹ ghét bỏ con đây đứa con trai mẹ không muốn nhìn! Tránh khỏi ghét bỏ con không sinh được con trai!”

Náo loạn động tĩnh lớn như vậy, đã sớm có không ít hàng xóm vây quanh ở cửa nhìn, thấy náo loạn đến bước này, có mấy nam tới, cẩn thận kéo Diêu Liên Phát, các phụ nữ thì kéo bà nội Diêu từ dưới đất lên, rồi rít nói bà.

“Bà à, mỗi nhà có cuộc sống của mỗi nhà, có một số việc, không tới bà làm bà nội ra mặt.”

“Đúng đấy, bà xem bà ép cha tiểu Đông, nếu cậu ấy có việc không hay xảy ra, bà tuổi đã lớn, sao tốt được?”

Có người lén lút bàn luận nói, bà nội Diêu trọng nam khinh nữ, thiên vị quá lớn rồi.

“Bà bức tử con trai lớn, bà còn muốn sao? Cách thiên vị kia của bà, bà là bà mẹ chồng ác...” Bên này Trương Hồng Cúc nóng lên, dứt khoát bỏ nhào tới liều mạng với bà nội Diêu. Mọi người xung quanh nhanh chóng can ngăn.

Các nhà hàng xóm ba chân bốn cẳng kéo bà nội Diêu kêu khóc liên tục đi, cũng có người kéo Diêu Liên Phát vào nhà, để cho ông ngồi xuống ghế dựa, Diêu Liên Phát ngây ngẩn ngồi một chút, đột nhiên ôm đầu hu hu khóc. Người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, khóc như vậy, khiến trong lòng Diêu Tam Tam cũng không chịu nổi rồi.

Thuốc này, có phải mãnh liệt quá không? Nhưng mà cô cũng không dự đoán trước được sẽ náo loạn thành như vậy! Sau khi Diêu Tiểu Cải về, Diêu Tam Tam đơn giản nói chuyện này lại cho chị hai, Diêu Tiểu Cải nghe khoe miệng chỉ khẽ nhếch, nói: “Giận cũng tốt, tự bản thân cha nghĩ rõ ràng mới được.”

“Sớm muộn gì cũng có một lần như vậy.” Diêu Tam Tam đồng ý. Cô vừa nói chuyện lại chuyển luôn đề tài, hỏi Diêu Tiểu Cải: “Chị hai, chuyện của chị và anh Lục, phải thu xếp như thế nào?”

“Chờ anh ấy tới rồi nói thôi.” Diêu Tiểu Cải nói.

Vài ngày sau, Lục Cảnh Ba tới.

89. Chương 80: Trăm Ngày Để Tang (2)

Editor: Puck

Diêu Tam Tam vẫn cho rằng Lục Cảnh Ba là một người có tính tình không nóng không lạnh, không ngờ người này cũng không phải người bình thường – anh vừa vào cửa nhà họ Diêu, đã gọn gàng dứt khoát lên tiếng với Diêu Liên Phát và Trương Hồng Cúc: “Chú, thím, cháu thích tiểu Cải, cháu thề cả đời sẽ đối xử tốt với cô ấy, xin chú thím gả tiểu Cải cho cháu!”

Ngầu! Diêu Tam Tam còn thiếu nhảy ra ngoài giơ ngón tay cái lên với anh. Nhìn lại Diêu Tiểu Cải, đã sớm đỏ mặt, cúi đầu nhìn mũi chân mình.

Sắc mặt Diêu Liên Phát hơi kỳ cục, lưỡng lưỡng: “Thằng nhóc này, cháu nên tìm người làm mai tới nói chuyện mới đúng.”

“Ông muốn bà mai làm gì? Ăn ngon hay dễ uống?” Trương Hồng Cúc lại vui rạo rức, bà mắng nhiếc Diêu Liên Phát xong, quay sang nói với Lục Cảnh Ba: “Cảnh Ba à, chuyện tuổi trẻ các con, cả hai đều có ý, muốn kết hôn thì hai đứa tự định đi.”

“Chú, thím, vậy chúng con lập tức kết hôn. Chú thím giúp đỡ chọn ngày, con nghĩ kết hôn trong tháng ba.”

Lần này, Trương Hồng Cúc cũng không bình tĩnh.

Diêu Tam Tam và tiểu Tứ ở bên cạnh nghe, thiếu chút nữa vỗ tay nhảy dựng lên – anh rể hai, anh quá ngẫu nhiên!

“Con biết con quá nóng nảy vội vã hấp tấp, làm khó cho chú thím. Nhưng ông nội con vừa qua đời, bây giờ con đang để tang, nếu không kết hôn trong trăm ngày để tang, phải đợi ba năm sau.”

Lục Cảnh Ba nói xong, đột nhiên một gối kê cong quỳ xuống đất, tiếp theo một chân khác cũng hạ xuống, vung vung quỳ xuống rồi. Anh thẳng thắn quỳ ở đó, liếc nhìn Diêu Tiểu Cải, quay đầu nhìn Diêu Liên Phát và Trương Hồng Cúc, vẻ mặt bình tĩnh mà trịnh trọng. “Chú, thím, con hiểu rõ như vậy uất ức tiểu Cải, nhưng con không muốn đợi thêm ba năm, con sẽ dùng thời gian cả đời bồi thường cô ấy, chỉ cầu chú thím đồng ý con.”

Đúng vậy, vừa nghe thì thấy thằng nhóc này liều lĩnh, lỗ mãng, nhưng nghĩ như vậy, cậu ta nói cũng hợp tình hợp lý. Diêu Liên Phát nhìn Trương Hồng Cúc, lại nhìn hai cô con gái ở bên cạnh đã đỏ mặt, nói: “Đợi ba năm, hai đứa đã bao lớn rồi? Vậy... Cứ như vậy đi! Nên làm thì nắm chặt mà làm!”

“Mau dậy đi mau dậy đi, nhìn xem thằng bé này!” Trương Hồng Cúc tỏ vẻ vui mừng, vội vàng kéo Lục Cảnh Ba, cười ha hả nói: “Con bé tiểu Cải là đứa cố chấp, sau này con khoan dung nó nhiều hơn.”

“Cám ơn chú và thím. Vậy con mang tiểu Cải ra ngoài.” Lục Cảnh Ba đánh bất ngờ thành công, nên khẽ cười cười, quay người lại, thoải mái kéo Diêu Tiểu Cải đi.

“Wow...” Tiểu Tứ tỏ vẻ sùng bái mà kinh ngạc kêu lên, “Chị Tam, rất cảm động nha! Chờ anh hai Bào tới nhà chúng ta cầu hôn, chị nhất định cũng phải để anh ấy quỳ một lần.”

Diêu Liên Phát đang chấp tay sau lưng đi ra ngoài, Trương Hồng Cúc vui đến quên hết tất cả, đi vào trong nhà.

Diêu Tam Tam ghé vào lỗ tai tiểu Tứ thầm nói: “Em ngốc thật, phải quỳ, chị để cho anh ấy quỳ xuống cầu hôn chị mới đúng.”

Lục Cảnh Ba kéo Diêu Tiểu Cải ra cửa, lên thẳng xe máy anh dừng ở cửa, khẽ gọi Diêu Tiểu Cải: “Đi lên.”

Diêu Tiểu Cải phản ứng thoáng dừng lại, liếc mắt nhìn trong cửa, thuận theo lên xe máy, Lục Cảnh Ba mang theo cô chạy đi.

Trước khi đến nhà họ Diêu, anh hào khí vạn trượng, giống như quyết đánh đến cùng ra chiến trường, bây giờ lại cũng xấu hổ khi đối mặt với người nhà họ Diêu.

Lục Cảnh Ba chạy xe, một đường ra khỏi thôn, theo đập nước đi lên phía trước, luôn luôn có một chút cảm giác muốn bay lên.

Anh hít một hơi không biết chạy ra rất xa, đứng trên bờ đê cao ở đập chứa nước lớn, kéo Diêu Tiểu Cải xuống đê, ngồi trên thềm đá ở mép nước.

Hai người chỉ lẳng lặng ngồi, Lục Cảnh Ba nắm tay cô, vuốt ve ngón tay nhỏ bé của cô, trong lòng cảm giác từng đợt dạt dào tràn đầy.

Thật lâu, Diêu Tiểu Cải nhẹ giọng hỏi: “Rốt cuộc anh yêu thích em vì cái gì? Em ngay cả tiểu học cũng chưa từng học.”

“Thích em vì cái gì à?” Lục Cảnh Ba nhìn mặt nước xa xa, “Em là cô gái mà anh đã thấy có hiểu biết nhất, có chí vươn lên mạnh nhất. Bắt đầu là như vậy, xa hơn sau đó, đã không nói rõ thích vì cái gì rồi, chỗ nào cũng thích, chỗ nào cũng tốt.”

Đây là lần đầu tiên bọn họ “Nói chuyện yêu đương”, thẳng thắn tình cảm của mình.

Diêu Tiểu Cải vẫn không muốn đáp lại, bởi vì cô cảm thấy hai người không xứng, cô sẽ không dễ dàng bỏ ra tình cảm của mình. Song khi người bên cạnh đi vào lòng mình, cô gái có tính tình lạnh lùng này, một khi xác định tình cảm của mình, sẽ thẳng nhiên ném toàn bộ vào.

“Anh đi hỏi người khác một chút, người ta chắc chắn nói anh ngu, muốn tìm người như nào chẳng có!” Diêu Tiểu Cải không phải tự ti, chỉ nói chuyện đời thường.

“Muốn tìm người như tiểu Cải nhà mình, bên cạnh chắc chắn không có.” Lục Cảnh Ba cười khê.

“Tiểu Cải, xin lỗi, hai chúng ta thậm chí không một lần tử tế nói lời yêu. Thật ra thì cho dù có trăm ngày để tang hay không, em là một cô gái, vì anh, không hề kiêng dè đi nhà anh, đốt giấy để tang cho ông nội anh, anh chỉ có thể nghĩ đến, chính là lập tức cưới em về nhà, ba tháng cũng ngại lâu. Tiểu Cải, chúng ta kết hôn trước, khi kết hôn chúng ta lại chậm rãi nói yêu đương, nói yêu đương cả đời, được không?”

Lục Cảnh Ba quả nhiên vội vàng, ngày hôm sau đã dẫn Diêu Tiểu Cải đi mua đồ đính hôn, quần áo, giày vớ, còn mua nhẫn vàng. Lúc ấy ở nông thôn khi đính hôn đã mua nhẫn rồi. Lục Cảnh Ba dĩ nhiên cũng không muốn uất ức cô gái mình thích ở phương diện này. Hai người cuối cùng đính hôn theo phong tục nông thôn.

Rất nhanh, Lục Cảnh Ba và nhà họ Diêu đã thống nhất được thời gian đính hôn, chọn ngày hai mươi tám tháng chạp là ngày tốt.

Từ giờ đến ngày hai mươi tám tháng chạp, tính dọc tính ngang coi như không đến hai tháng, xem ra cả nhà họ Diêu bận rộn, vừa chuẩn bị chuyện vui cho Diêu Tiểu Cải, vừa tiếp tục nắm lấy thời cơ bán cá chạch bùn.

Bây giờ trong nhà này, Diêu Tiểu Cải cũng coi như là quân chủ lực kiếm tiền làm giàu rồi, hơn nữa cô ương giống cá chạch bùn, xem như rất quan trọng, làm ra tiền nhiều hơn. Diêu Tam Tam ngẫm nghĩ, muốn chuẩn bị tốt của hồi môn cho chị hai, ti vi, tủ lạnh, máy giặt quần áo, còn có đồ gia dụng hợp thời nhất... Tất cả trên danh sách mua đồ của cô.

Mặt khác, cô còn có một ý tưởng, theo phong tục nông thôn, con gái đã gả ra như tát nước ra ngoài, từ trước đến giờ die,n; đều không thể được chia tài sản nhà mẹ. Diêu Tam Tam nghĩ, thừa dịp hiện tại, trước tiên nói ra, chia sản nghiệp nhà họ Diêu ra làm vài phần, đều chia vào trong tay bốn chị em, tránh cho cả ngày có người nhớ nhưng.

Lần thứ hai Vương Lâm Siêu tới nhà họ Diêu kéo cá chạch bùn, muốn nổi bật mà mang cho nhà họ Diêu hai chậu hoa. Một chậu phật thủ, một chậu tắc (quất) vàng.

Lúc ấy ở nông thôn ít bán hoa cỏ, dân quê làm việc trồng trọt bận rộn không xong, không quá coi trọng những thứ này.

Nhưng mà chị em nhà họ Diêu lại thích hoa, hoa cỏ quý giá không có, trong sân ngoài sân hễ là chỗ trống, đều trồng mấy loại hoa cỏ thường gặp như hoa hồng, hoa nguyệt quế*, hoa cúc...

(*) Nguyệt quế (gốc:): Tên khoa học là *Murraya paniculata*, là một loài thực vật có hoa thuộc chi *Murraya*, được William Jack mô tả khoa học năm 1820. Loài này cũng được gọi theo tên tiếng Trung là Nguyệt quất () hoặc Cửu lý hương (). Nguyệt quế là tên gọi phổ biến trong tiếng Việt, mà theo học giả An Chi đây là cách phát âm từ “nguyệt quý” theo phương ngữ miền Nam, nhưng cần lưu ý rằng “nguyệt quý” () vốn đề cập đến loài hồng Trung Hoa (*Rosa chinensis*). Một số sách báo cũng gọi nhầm loài này bằng tên của loài *Laurus nobilis* là “nguyệt quế” (). (Theo wikipedia)

Một chuyến Vương Lâm Siêu tới kéo cá chạch bùn, tuy nói đã đầu đông, nhưng mấy cây hoa hồng kia rõ ràng còn nở hoa đỏ tươi.

“Ngắm lại những thứ này hiếm có, nhân tiện mang hai chậu đến cho mọi người chơi. Hai thứ này, để trong phòng, đầy phòng đều là mùi thơm ngát thoải mái.”

Đây là lần đầu tiên Vương Lâm Siêu nhìn thấy Lục Cảnh Ba.

Lục Cảnh Ba ra ngoài giúp đỡ sắp xếp cá chạch bùn, Diêu Tiểu Cải đi theo bên cạnh anh, dáng vẻ hai người rất ăn ý ăm ắp.

Diêu Tam Tam liền cười giới thiệu, đây là anh rể hai nhà cô, hai người sẽ kết hôn trước năm mới.

Không phải thời gian trước vẫn nghe nói cô chưa kết hôn sao? Vương Lâm Siêu rõ ràng sưng sờ một chút, ngay sau đó thì cười nói: “Thật vui vẻ. Chúc mừng nhé!”

“Cám ơn.” Lục Cảnh Ba khách khí gật đầu, mỉm cười đáp lại.

Diêu Tiểu Cải liếc nhìn đã thích hai chậu hoa này, cô ngồi chồm hồm xuống ngồi ngửi, hít sâu một hơi nói: “Thật dễ ngửi, Tam Tam, em quay lại đưa tiền đi, cũng không thể để cho ông chủ Vương người ta thua thiệt, đoán chừng rất đắt tiền.”

“Không đáng bao nhiêu tiền, đưa cho nhà em chơi.” Vương Lâm Siêu yên lặng nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tươi cười của Diêu Tiểu Cải, khi chạm đến ánh mắt Lục Cảnh Ba thì dời đi.

“Tiểu Cải, nếu em thích, anh mua thêm mấy chậu, đặt trong phòng cưới của chúng ta.” Lục Cảnh Ba mỉm cười nói.

“Lấy chậu tắc vàng đi, nhìn vui mừng hứng thú.”

“Được.” Lục Cảnh Ba lập tức đồng ý.

“Anh không biết sớm. Chuyến sau anh mang đến thêm cho mọi người ba chậu giống vậy, góp thành một tứ tứ như ý *, xem như đưa quà tặng tân hôn cho hai người đi.” Vương Lâm Siêu nói

(*) tứ tứ như ý: Hài âm với vạn sự như ý

“Đường quá xa xôi, không cần làm phiền anh, tôi và tiểu Cải bớt chút thời gian đi thành Nghi chọn mấy thứ là được.” Lục Cảnh Ba khách khí mỉm cười.

Lục Cảnh Ba biết chuyện lúc trước nhà họ Diêu, nhà họ Vương đính hôn từ hôn, nhưng mà Diêu Tam Tam lại không nắm chắc được, rốt cuộc Lục Cảnh Ba có biết đối phương chính là Vương Lâm Siêu trước mắt. Với tính tình của chị hai, đoán chừng sẽ không lừa gạt anh. Cho dù có biết hay không, người anh rể hai này, đều là người không thể coi thường, giết người trong vô hình.

90. Chương 81: Vàng Khảm Ngọc

Lễ đính hôn của Diêu Tiểu Cải và Lục Cảnh Ba xác định vào hai mươi tám tháng chạp, thời gian cấp bách, người một nhà vội vàng chuẩn bị.

Diêu Tam Tam cẩn thận liệt kê lại danh sách đồ cưới của chị hai, người trong thôn Thổ Câu chỉ thấy nhà họ Diêu không ngừng kéo đồ gia dụng, đồ điện về, lớn như tủ lạnh ti vi, nhỏ như nồi cơm điện, bình đun nước, có thể nghĩ đến, hẳn là đồ có thể sử dụng điện, Diêu Tam Tam đều chuẩn bị mua đủ thứ.

Bây giờ cuộc sống trong nhà tốt, kinh tế rộng rãi, cô không cho chị hai của hồi môn tử tế, nói sao cũng áy náy.

Người trong thôn theo đó bàn tán, nói con rể lớn nhà họ Diêu mở quán ăn trên trấn, buôn bán náo nhiệt; mà con rể thứ hai nhà họ Diêu lại là nhân viên kỹ thuật nông nghiệp bùng phát cơm nhà nước, văn hóa cao, có uy tín danh dự có thân phận. Nhà họ Diêu sinh mấy cô con gái không chịu thua kém, cặp đôi Diêu Liên Phát và Trương Hồng Cúc này, mấy năm nay thật sự đi lên rồi.

Người trong thôn có hâm mộ, có ghen tỵ, nhưng than thở nhiều hơn: Nhà họ Diêu có bốn cô con gái, không có con trai, nhưng xem cuộc sống nhà người ta xem! Lại nhìn đồ Diêu Liên Phát mặc trên người, không hề kém một trưởng trấn!

Cùng lúc đó, cũng định ngày kết hôn của Diêu Đại Văn, ngày sáu tháng giêng, việc vui hai nhà rất gần.

Sau khi Diêu Liên Phát và bà nội Diêu náo loạn một trận, không ai tới nhà tổ nữa, chỉ có ông cụ Diêu gặp được Diêu Liên Phát trong thôn, nói với con trai chuyện Đại Văn kết hôn vào mùa sáu qua năm. “Mẹ con ấy mà... Con cũng đừng để ý. Con và thằng hai thằng ba, anh em ruột thịt tình cảm sâu đậm, đừng làm xa lạ.”

“Vâng cha, có chuyện gì cha thông báo một tiếng, con đây cũng bận rộn, không thường qua được.”

Hồi đầu Diêu Liên Phát thường xuyên đến nhà tổ, hôm nay xách hai cân đường, ngày mai xách miếng thịt, coi như hết sức ân cần rồi. Một mặt Diêu Liên Phát bị bà nội Diêu gây khó dễ đã quen, về mặt khác, ông có tư tưởng khác đang tác quái, luôn cho rằng mình không có con trai, sợ người ta nói ông không kính trọng người già, không hiếu thuận.

Ông cụ Diêu nghe xong, biết trong lòng Diêu Liên Phát có khúc mắc với bà nội Diêu, cụ há to miệng, cuối cùng không thể nói gì, than thở rồi đi.

Mà cá chạch bần nhà họ Diêu còn đang từng xe vận chuyển ra ngoài, đưa trước tết âm lịch, cá chạch bần Diêu Tam Tam thu về và cá chạch bần nhà mình, về cơ bản đều bán ra ngoài.

Vương Lâm Siêu cũng hết sức giữ chữ tín, chủ động đưa về hơn nửa tiền hàng, còn nói chậm một chút rồi thanh toán tiền.

Diêu Tam Tam cũng chủ động nói không vội, Vương Lâm Siêu tự mình khởi nghiệp bắt đầu buôn bán thủy sản, không riêng gì làm cá chạch bần nhà cô, còn có thủy sản khác, đoán chừng tiền bạc sẽ không quá dư dả.

Nhà họ Diêu bận đủ chuyện, Diêu Tam Tam dứt khoát dọn dẹp khử trùng ao cá, mượn người làm. Cô nghĩ đến thời tiết giá rét lạnh, nên ra giá hai mươi đồng tiền công một ngày, lúc ấy lương công nhân bình thường chính là ba bốn trăm đồng một tháng, cho nên cô rất dễ dàng mời được sáu lao động sung sức, kêu bọn họ xả sạch ao nước, trừ độc phơi nắng, chuẩn bị đầu xuân năm sau lại dùng.

Bởi vì vậy, ngoại trừ tiểu Tứ phải đến trường, người một nhà đều bận rộn đến chân không chạm đất.

Mười sáu tháng chạp, là thời gian Lục Cảnh Ba tới đặt sính lễ “Đổi đại khái”, người một nhà sớm chuẩn bị một chút.

Theo như phong tục, nhà họ Diêu muốn mời các bậc bề trên trong dòng họ tới uống rượu, chính tức giới thiệu Lục Cảnh Ba cho người trong dòng họ biết.

Nhà họ Diêu đã tính xong phải chuẩn bị ba mâm rượu tiệc, mấy ngày trước đã bắt đầu mua thức ăn.

Đầu buổi chiều, Diêu Tiểu Đông và Dương Bắc Kinh tới sớm một chút, nhà họ Diêu tự chuẩn bị đầu bếp, Dương Bắc Kinh đến mới chuẩn bị nấu ăn.

Chân giò phải chưng rồi luộc, cá chép phải trụng qua dầu, thịt viên tứ hỉ vừa vào nồi, nổ ra từng đợt văng dầu nóng.

Diêu Tiểu Đông ngồi trong phòng giúp Dương Bắc Kinh nhóm lửa, Diêu Tam Tam cũng bê một băng ghế ngồi bên cạnh chị cả, giúp đỡ nhặt hành nhặt tỏi, băm ớt.

“Chị cả, chị nghỉ một lát đi, em phụ anh rửa cả nấu rượu.” Diêu Tiểu Cải nói.

“Em nghỉ ngơi đi, ngày mai chiều đãi tốt em rửa hai của chị là được.” Diêu Tiểu Đông đùa em gái, “Lại nói phụ anh rửa em nấu rượu, cũng không dễ dàng như vậy, người khác phụ anh ấy nấu rượu, anh ấy luôn ngại cái này không được, cái kia không được.”

“Được rồi, nhóm chút lửa anh ấy còn muốn chọn! Hai vợ chồng anh chị, em đã biết hai người rồi, được chưa?” Diêu Tiểu Cải cũng bật lại chị cả.

Mấy chị em vừa làm việc trên tay, vừa tán gẫu chuyện nhà, Diêu Tam Tam lại hỏi thân thể chị cả.

Lại nói Diêu Tiểu Đông uống thuốc bác sỹ Thượng Hải, thân thể ngược lại tốt hơn nhiều, triệu chứng đau bụng kinh vốn biến mất. Sau theo bác sỹ dặn dò, lại đi một lần, sau khi bác sỹ bắt mạch chỉ nói, uống thêm vài thang thuốc nữa, đoán chừng nên tốt lắm.

Nhưng đã hai ba tháng trôi qua, vẫn không có động tĩnh gì.

“Mới hơn hai tháng, chị cả cũng quá nóng lòng.” Diêu Tiểu Cải an ủi chị cả.

“Đúng vậy, thân thể cần từ từ điều dưỡng. Anh rửa thấy đúng không?” Diêu Tam Tam nói.

“Đúng vậy, em cả ngày nghĩ nhiều cái này làm gì! Chỉ cần thân thể em tốt rồi, mạnh hơn bất cứ cái gì.” Dương Bắc Kinh đang cầm muỗng lớn, vớt một miếng thịt gà cắt gọn trung vào dầu sôi, dự định ngày mai làm gà xào cay.

Anh đảo gà chiên, rất muốn khuyên bảo vợ vài câu, có thể vì nhìn thấy hai em vợ bên cạnh, có mấy lời không tiện nói.

Diêu Tam Tam đưa lưng về phía cửa phòng bếp, chỉ lo nói chuyện với chị cả, Dương Bắc Kinh đột nhiên nhìn sau lưng cô, cười cười, Diêu Tiểu Cải cũng liếc mắt nhìn, cười cười theo, bấu bấu môi với Diêu Tam Tam cúi đầu làm việc.

Diêu Tam Tam chuyên tâm bấm ớt của cô, không chú ý, Diêu Tiểu Đông liếc thấy vẻ mặt của Dương Bắc Kinh và tiểu Cải, nên cũng ngẩng đầu nhìn lại, ngay sau đó cười nhìn về phía Diêu Tam Tam, thấy cô cúi đầu không có phản ứng, không nhin được gọi em gái, “Tam Tam, Tam Tam!”

“Chuyện gì?” Diêu Tam Tam ngẩng đầu liếc nhìn chị cả, thấy nụ cười của chị hơi kỳ lạ, mới chậm chạp quay đầu.

Đang ở phía sau cô, Bào Kim Đông mặc bộ đồ lính, nhìn cô cười, thấy cô quay đầu lại, không nhin được trên: “Tiểu Nha, đáng người anh to như vậy, cảm giác tồn tại kém như thế sao?”

Diêu Tam Tam nhìn anh, đột nhiên có kích động định nhào qua. Dĩ nhiên, kích động chỉ là kích động, anh rể, chị cả chị hai của cô đều ở bên cạnh nhìn cô mà cười đấy, Diêu Tam Tam không khỏi đỏ mặt lên, cách cách cắt xong một trái ớt, giọng không tự chủ làm nũng nói: “Anh còn biết trở lại hả!”

“Anh còn biết trở lại!” Trong lòng Diêu Tam Tam chua chát, từ khi vào thu giải ngũ, đến giờ cũng sắp bốn tháng rồi, người này rốt cuộc làm gì?

Trong tiếng cười nói của người một nhà, hai người ra khỏi cửa chính, vẫn đi bộ, vòng qua đập nước đi ao cá.

Diêu Tam Tam quan sát Bào Kim Đông, ngăm đen, cường tráng, một bộ đồ quân đội, không hề có bất cứ ký hiệu quân đội nào, hơn nữa bộ quần áo này rõ ràng hơi bẩn, xem ra vừa đến nhà đã tới đây tìm cô rồi.

“Anh nè, vừa giải ngũ lập tức tìm việc làm, làm công mấy tháng này cho người ta, áp tải xe.” Bào Kim Đông nói xong, kéo cô ngồi xuống bên giường, “Tân Cương, xe vận chuyển than đá, chủ yếu vận chuyển theo hướng đông bắc, đường về thuận đường vận chuyển chút thổ sản đông bắc đến Tân Cương. Tiền lương cho không tệ, chỉ có điều cả ngày trên xe, do đó, cả người đều đen như than rồi.”

Áp tải xe? Đây chính là việc vừa khổ vừa nguy hiểm. Cả ngày ăn gió nằm sương không nói, dọc theo đường đi nói không chừng có thể gặp phải điều gì ngoài ý muốn! Diêu Tam Tam vừa nghe, vừa lo lắng, vừa đau lòng, nên oán giận nói, “Không trách được gửi thư cũng không nói rõ ràng đang làm cái gì. Anh nói anh đó, giải ngũ không nhanh chóng về nhà, anh chạy đi làm công gì chứ!”

“Cũng đúng dịp, lúc giải ngũ, có bạn chiến đấu giới thiệu.” Bào Kim Đông nói xong, kéo tay nhỏ bé của cô vuốt ve, không biết móc ra chiếc nhẫn từ đâu, không hỏi một tiếng đã đeo lên tay cô rồi.

“Em xem, bây giờ em có thể có triển vọng, còn anh vẫn là kẻ nghèo rớt mồng tơi, anh còn không nghĩ kiếm chút tiền, nhà chúng ta đính hôn làm sao! Nếu không anh về đến nhà, anh lấy gì ra đính hôn?”

Diêu Tam Tam nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn trên tay, vàng rực, tờ vàng phía trên bọc lấy một hạt ngọc xanh óng ánh.

Bào Kim Đông ở bên cạnh nói, ngọc Hòa Điền bên Tân Cương, phong cách dân tộc thiểu số gì đó, “Người ta nói cái này gọi là vàng khảm ngọc, em mang phù hợp.”

“Anh nói anh chạy đi áp tải xe, làm công mấy tháng, vì mua thứ này?” Giọng Diêu Tam Tam nhẹ nhàng hỏi.

Bào Kim Đông không hề cảm thấy gì, thuận miệng nói, “Sao có thể chứ, tiền còn dư lại! Cộng thêm tiền tích góp trên người, làm lính còn dư lại chút trợ cấp, dù sao cũng đủ dùng để chúng ta đính hôn.”

“Anh ngu ngốc!” Diêu Tam Tam đột nhiên phát tác, “Bởi vì thứ đồ nát này, anh chạy đi áp tải xe bán mạng? Dọc đường Tân Cương đông bắc này, đó đều là chỗ nào chứ, mạng anh không đáng bao nhiêu tiền đúng không?”

Diêu Tam Tam càng nói càng tức, định bò dậy đá anh một cước, “Anh muốn làm ra tiền, anh tới nhà giúp em bốc hàng, chuyển cá chạch bùn, em cũng cho anh tiền công, được chưa? Trí tuệ không phát triển, ai mà thèm dính hôn với anh!”

91. Chương 82: Vàng Khảm Ngọc 2

Bào Kim Đông cũng không tức giận, xoay tay lại, giữ chặt eo cô kéo cô ngồi xuống bên người, “Em nói khi còn bé em là cô nhóc ngoan ngoãn, sau mấy năm nay nuôi dưỡng thành trái ớt nhỏ rồi hả?” Bào Kim Đông vô tình cười cười, “Anh là một đấng mày râu, làm lính trên núi hoang ba năm, em cho anh là giấy bồi sao? Làm gì có quá lo lắng, đây không phải vẫn tốt đẹp trở về sao!”

Diêu Tam Tam nhìn anh chăm chăm, im lặng, định không để ý đến anh, ngồi đó dẫu môi giận dỗi cho anh nhìn. Thua thiệt cô còn cả ngày nhớ anh đó, người này vì kiếm vài đồng tiền, bốn ba mấy tháng này, phải ăn bao nhiêu khổ chứ! Cô không thiếu mấy đồng tiền này có được không! “Em không thiếu tiền, em đáng giá để anh chịu khổ dính vào nguy hiểm sao?”

“Bây giờ em không thiếu tiền rồi, nhưng sao em không suy nghĩ một chút, áp lực của anh lớn bao nhiêu.” Bào Kim Đông tỏ vẻ nghiêm túc, “Anh một đấng mày râu, chẳng lẽ còn tiêu tiền vợ? Đây là lòng tự ái của đàn ông có được không!”

Chủ nghĩa đàn ông! Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt phớt tỉnh của Bào Kim Đông, Diêu Tam Tam yên lặng nuốt mấy lời đến khóe miệng vào. Tính tình người đàn ông này như thế nào, cô còn không biết sao?

“Em tiểu Nha này, thiệt thòi anh mỗi ngày chịu khổ vất vả, cũng không ngủ yên ổn mấy lần, chỉ nghĩ tới trở về đính hôn thôi, nào nghĩ tới phản ứng của em như vậy. Thật không sợ anh đau lòng sao!” Bào Kim Đông quả trách cô.

“Đau lòng?” Diêu Tam Tam nhéo nhéo cánh tay anh.

“Đau lòng.”

“Đau lòng thật hả?” Diêu Tam Tam dứt khoát dính lấy cánh tay anh.

“Đau lòng thật.”

“VẬY... Anh tốt nhất đau lòng đi!” Diêu Tam Tam cười hì hì ngó khuôn mặt kia, tay nhỏ bé nhéo cánh tay cứng rắn của anh, thấy anh còn giả bộ không để ý đến, dứt khoát nghiêng người dựa vào trên người anh, nhìn chân trời phía tây mặt trời sắp xuống núi, khẽ đung đưa thân thể, dương dương tự đắc.

Bào Kim Đông rút tay ra, dùng sức, kéo cô đang ngửa mặt vào trong ngực, để cho cô gối lên cánh tay mình, ôm cô cùng nhau lắc lư.

Dưới trời chiều, một hình ảnh ấm áp.

“Đau lòng anh rồi hả?”

“Người nào đau lòng anh!”

“Tiểu Nha, chúng ta đính hôn đi!”

“Ừ, chờ việc cưới xin của chị hai xong đã.”

Bào Kim Đông cảm khái, động tác của lão Lục khá nhanh!

“Anh cũng đừng xem thường anh rể hai, một giây trước anh ấy tự mình cầu hôn, một giây sau để cho cha mẹ em đồng ý nhanh chóng gả chị hai cho anh ấy.” Diêu Tam Tam nhớ tới khoảnh khắc quan trọng, vội vàng nói với Bào Kim Đông, “Anh rể hai quý xuống, khi nào anh cũng làm một lần?”

Bào Kim Đông toét miệng cười: “Em chậm rãi chờ đi, nhất định có cơ hội.”

Lại nói nhà họ Diêu, sau khi Tam Tam để Bào Kim Đông đưa đi, những người khác tiếp tục chuẩn bị món ăn, dọn dẹp quét tước.

Đang bận rộn, trong nhà chính, Trương Hồng Cúc và Diêu Liên Phát đột nhiên náo loạn lên.

Mấy chị em lấy làm sợ hãi, vội vàng bỏ việc xuống đi lên nhà chính. Thời gian quan trọng, hai người cãi vã không được tốt!

Muốn mời bậc bề trên, người một nhà đã thông báo sớm một chút. Đầu buổi chiều, Diêu Liên Phát tự mình đi mời ông cụ Diêu, khi trở về sắc mặt chần chừ nói với Trương Hồng Cúc, bà nội Diêu cho Tam Văn làm con thừa tự nhà mình.

“Thằng cả à, con là con lớn nhất, con nói mẹ có thể không đau lòng con sao? Mẹ có vài lần sốt ruột ồn ào, còn không phải lo lắng con không có con trai sao? Mẹ với cha con, em hai con thương lượng, cho Tam Văn làm con thừa tự cho con, thằng hai nhiều con trai, kêu nó đưa một đứa cho con, dù sao vẫn là huyết mạch nhà họ Diêu, tốt xấu có người dưỡng lão tổng chung * cho con, chờ sau con trăm tuổi, cũng có người hóa vàng mã viếng mồ mả cho con?”

(*) dưỡng lão: phụng dưỡng lúc về già, tổng chung: lo ma chay lúc lâm chung.

Bà nội Diêu nói những lời này, nói lời khẩn thiết, đáng vẽ tận tình khuyên bảo.

Diêu Liên Phát ngó ông cụ Diêu bên cạnh, ông cụ Diêu đứng tại chỗ không lên tiếng, chỉ hút thuốc lá gạt gạt đầu.

Diêu Liên Phát lại nhìn hai em trai, vì nói lời này, bà nội Diêu phải cố ý gọi thằng hai thằng ba đến. Chú ba Diêu vẽ mặt chất phác, đáng vẽ chẳng liên quan đến em. Còn chú hai Diêu?

“Chú hai, ý của chú là?” Diêu Liên Phát hỏi.

“Em nghe mẹ sắp xếp. Anh cả không có con trai, em đưa cho anh một đứa. Đại Văn mẹ nói rồi, nếu anh ngại Tam Văn nhỏ, không thể lao động, vậy cho anh Nhị Văn cũng được.”

Nghe chú hai Diêu nói lời này, rõ ràng thật tình cho rằng đây là một chuyện tốt, không phải sao?

Ông đưa cho anh cả một đứa con trai, nhà anh cả có hậu, có thể nối tiếp hương hỏa. Hơn nữa, nhà anh cả có tiền, Tam Văn cho làm con thừa tự nhà anh cả, chắc chắn không thiệt thòi – đây là nguyên văn lời thím hai Diêu.

Cho nên ở trong lòng chú hai Diêu, đây đều là chuyện tốt càng thêm tốt.

Diêu Liên Phát ngồi chồm hổm ở đó hút thuốc, bà nội Diêu lại lên tiếng: “Thằng cả à, chuyện này con cũng không thể tai mềm được. Tiểu Đông con không giữ lại, tốn số tiền gả con bé; tiểu Cải con không giữ lại, con xem xe đồ cưới này sẽ kéo đi; còn Tam Tam, sớm muộn gì cũng tìm nhà chồng cho mình, trong thôn có ai mà không biết? Ba đứa con gái này, không một nhà nào chọn ở rể, chẳng lẽ con định trồng cây vào tương lai chỗ tiểu Tứ? Con nói nếu không cho Tam Văn làm con thừa tự cho con, tương lai con già rồi, gia sản cũng đều do mấy đứa con gái lấy hết đi, con trồng cây vào ai?”

“Đúng vậy, anh cả.” Chú hai Diêu cũng nói, “Dù cho con gái, con bé có thể dưỡng lão cho anh, nhưng con bé không thể tổng chung cho anh.”

Mấy người vây quanh Diêu Liên Phát khuyên can mãi, Diêu Liên Phát rề rề rà rà nói: “Con rể tiểu Đông nói rồi, tương lai cho một đứa bé theo họ Diêu ta.”

“Con đừng nói tiểu Đông.” Bà nội Diêu tức giận nói, “Con bé đã kết hôn hai năm rồi, không hề có chút động tĩnh gì, cũng không biết có tật xấu gì. Cho dù con bé mang bầu, còn không biết là trai hay gái đâu, con có thể trồng cây vào?”

Diêu Liên Phát lắng nghe, rõ ràng động lòng.

“Bà ta muốn Tam Văn làm con thừa tự chúng ta? Bà ta tính toán gì, làm như tôi không biết? Bà ta vẫn còn nhớ thương tiền của chúng ta! Cho Tam Văn làm con thừa tự của chúng ta, nuôi lớn thành người, kết hôn thành gia thất, đều dùng tiền của chúng ta, chúng ta có thể kiếm cái gì?” Trương Hồng Cúc vừa nghe thì tức giận, lôi kéo Diêu Liên Phát nói rõ lý lẽ. “Tự ông nói đi, cháu trai cho làm con thừa tự có thể mạnh hơn con gái ruột? Tam Văn có cha có mẹ, không phải ông sinh, ông nuôi lớn nó, tốn tiền thành gia cho nó, nó cũng không thể thân thiết với ông, rốt cuộc có ích lợi gì? Ông thì kiếm tiền cho nó dùng tiền quan tâm nó.”

Thấy con gái, con rể đi vào, Trương Hồng Cúc kéo Diêu Tiểu Đông nói chuyện này, giận dữ: “Con nói bà nội con, làm chuyện gì chứ! Làm cái tính toán gì tốt chứ! Không phải bà ta nhớ kỹ chúng ta có chút tiền sao? Không mượn được tiền, lập tức nghĩ tới chiêu cho làm con thừa tự. Tiểu Cải kết hôn, chúng ta mua chút đồ cưới, trông mắt bà nội con cũng sắp lòi ra. Có cũng là tiền hai con gái mẹ tự mình kiếm, bà ta dựa vào cái gì mà can thiệp?”

“Tôi đây không phải đang thương lượng với bà sao!” Diêu Liên Phát nói.

Không phải ông không hiểu đạo lý này, nhưng tư tưởng phong kiến “Nổi dôi tông đường” đang tác quái, cho cháu trai làm con thừa tự, viết trên gia phả cũng coi như là con ông, haizzz! Nếu không lên gia phả, Diêu Liên Phát ông đã có thể không người nổi dôi rồi.

“Ông vậy là đang thương lượng với tôi sao? Ông dám nói ông không có ý định này? Cũng chính là hai năm qua con gái không chịu thua kém, mới qua vài ngày ầm ập, đã bắt đầu giày vò.” Trương Hồng Cúc càng nói càng khổ sở, chuyện đau lòng trước kia lập tức vọt lên trái tim, lau nước mắt bắt đầu khóc.

“Bà nói bà xem, không phải tôi còn chưa nói gì sao? Khóc, khóc, chỉ có bản lĩnh khóc.”

“Ông còn kêu tôi? Những năm tôi đến nhà ông, trôi qua những ngày gì...” Được rồi, Trương Hồng Cúc lại bắt đầu nói quá trình cách mạng trong nhà rồi, những năm kia bà chịu bao nhiêu khổ...

Kết quả Diêu Tam Tam về đến trong nhà, đã thấy nhà náo loạn thành đoàn, Diêu Liên Phát ngồi chồm hổm trong sân, cúi đầu hút thuốc lá, Trương Hồng Cúc trong phòng khóc lóc kể lể mắng chửi, quả thật khiến người ta nhức đầu.

“Cha, giờ là thời đại nào rồi, còn có cách nói cho làm con thừa tự!” Diêu Tiểu Cải nói Diêu Liên Phát, “Cha nghĩ kỹ chưa, nếu cha đồng ý, vậy tự cha giải quyết.”

“Mẹ, mẹ cứ khóc như vậy, có thể giải quyết cái gì?” Diêu Tam Tam ở trong nhà nói Trương Hồng Cúc: “Tam Văn nó không vào được nhà chúng ta, mẹ trước hết đừng làm rộn, ngày mai là ngày tốt chị hai đổi đại khải, nhà mình yên ổn trước có được không?”

Chuyện náo loạn như vậy.

92. Chương 83: Việc Vui Tới Cửa

Bà nội Diêu định cho Tam Văn làm con thừa tự cho Diêu Liên Phát, vì chuyện này, Trương Hồng Cúc và Diêu Liên Phát náo loạn lên. Bọn nói việc vui ngay trước mắt, ngày thật tốt, thật sự đủ lo lắng.

Bà nội Diêu muốn cho Tam Văn làm con thừa tự, sớm không nói, muộn không nói, lúc này nói ra, còn không rõ sao? Lúc trước nhà chú hai, chú ba vay tiền, được gọi tên là mượn, thật ra là muốn có mượn không trả, may mà Diêu Tam Tam đề phòng trước, bây giờ chặt đứt con đường vay tiền của hai nhà, hơn nữa Diêu Tiểu Cải đính hôn, của hồi môn nhà họ Diêu cho tiểu Cải hết sức phong phú xa hoa, nên khiến như thế nào bà nội Diêu cũng không ngồi yên.

Ở trong lòng bà nội Diêu, cháu gái vốn không được coi là người nhà họ Diêu.

Do đó, bà nội Diêu muốn ra một chiêu như vậy. Cho Tam Văn làm con thừa tự cho Diêu Liên Phát, trên danh nghĩa Tam Văn là con trai của Diêu Liên Phát rồi, toàn bộ gia sản dĩ nhiên thuộc về nó, vừa giảm bớt gánh nặng cho nhà đứa thứ hai, lại bảo vệ gia sản của con trai lớn, tính toán tốt biết bao!

Đáng tiếc bà nội Diêu bỏ quên một sự thật: Tài sản trong nhà Diêu Liên Phát, vốn chính là do các cháu gái mà bà xem thường kiếm được, đều do Diêu Tam Tam nắm chặt trong tay!

Bây giờ Diêu Liên Phát “Mệnh tuổi già cô đơn” không hoành hành trong nhà được, chuyện cho làm con thừa tự, không phải một mình Diêu Liên Phát làm chủ được?

Diêu Tam Tam nắm tài sản trong nhà, còn không phải đề phòng người cha hồ đồ của cô sao, bao gồm cả nhóm người bà nội Diêu!

Cho nên, con gái vừa mở miệng nói lý lẽ, sao cha có thể cầm tiền chị em con kiếm nuôi con trai nhà người khác? Diêu Liên Phát tự biết mình đuối lý, cúi đầu im lặng.

Ngày hôm sau, là ngày tốt Diêu Tiểu Cải dienda4nle3qu21ydo0n đối đại khải hạ sinh lễ, nhà họ Diêu mời bậc bề trên ruột thịt trong gia tộc, đúng chín giờ sáng, Lục Cảnh Ba mặt mũi hớn hở đi tới nhà họ Diêu.

Lục Cảnh Ba đốt một quả pháo lớn ở cửa chính nhà họ Diêu, bốp bốp nổ vang ầm ầm, không khí hết sức náo nhiệt.

Sinh lễ Lục Cảnh Ba mang tới, trừ quần áo, giày vớ theo phong tục nông thôn, tam kim hợp thời (Dây chuyền vàng, bông tai vàng, nhẫn vàng), còn bao gồm 4999 đồng lễ hỏi.

Cái gọi là nước lên thì thuyền lên, lễ hỏi những năm chín mươi tăng vô cùng nhanh.

Hai năm trước Diêu Tiểu Đông lấy chồng, lễ hỏi nhà họ Dương được coi là hạng nhất rồi. Bây giờ phần lễ hỏi này của nhà họ Lục, khiến trong thôn ngẩng cao đầu rồi.

Thật ra tiền lương của Lục Cảnh Ba không tính là cao, anh mang hết tiền làm việc mấy năm qua ra hết.

Diêu Tiểu Cải nói trước với anh, không cần quá phô trương đâu, cô tuyệt đối không để ý những thứ này, hơn nữa ông nội Lục vừa qua đời, sau khi cha mẹ Lục Cảnh Ba ly hôn cũng không quan tâm gì đến anh, chỉ có thể dựa vào chính anh.

Lục Cảnh Ba lại cảm thấy, lễ hỏi ở nông thôn liên quan đến mặt mũi con gái, mặc dù Diêu Tiểu Cải tuyệt đối không để ý, nhưng tốn tiền cho bà xã, sao anh có thể hẹp hòi!

Ba mâm tiệc rượu, một bàn chuẩn bị cho người trong nhà họ Diêu, trừ chị em nhà họ Diêu và Trương Hồng Cúc, chính là mấy khách nữ tới, đặt trong phòng phía tây. Hai bàn khác, chính là bậc bề trên ruột thịt trong gia tộc nhà họ Diêu, đều là khách nam, đặt trong nhà chính.

Diêu Liên Phát luôn coi trọng gia tộc, đương nhiên phải mời ông cụ Diêu, ông cũng đã thông báo cho ông chú hai Diêu, ông chú ba Diêu, hai người này đều tới. Thật ra thì Diêu Liên Phát cũng mời bà nội Diêu, kết quả bà không tới, Trương Hồng Cúc cũng không đi gọi bà.

Mở tiệc vào buổi trưa, Lục Cảnh Ba lần lượt mời rượu từng bàn, Diêu Liên Phát đi theo bên cạnh giới thiệu: Đây là ông hai, đây là ông ba, đây là bác cả...

Lục Cảnh Ba lần lượt chào.

Lục Cảnh Ba lịch sự, tao nhã, lễ độ, còn là kỹ thuật viên nông nghiệp trên trấn, tướng mạo phong cách đều hết sức xuất chúng, các bậc bề trên đang ngồi đều ríu rít tán dương Diêu Tiểu Cải tìm được con rể tốt.

Qua ba vòng rượu, một nhóm người nông thôn già cả bắt đầu kéo máy hát, kéo đông kéo tây, nói chút chuyện phiếm. Nói xong, ông hai trong nhà chọn một câu chuyện, hỏi Diêu Liên Phát: “Chú die nda nl e q uu ydo n nghe cha mẹ con nói, chọn Tam Văn cho con thừa tự phải không? Tiểu Đông tiểu Cải lấy chồng rồi, tiểu Tam, tiểu Tứ nhìn cũng không thể trông cậy vào, con không để con gái chọn rể, cho Tam Văn làm con thừa tự cũng rất hợp.”

Diêu Liên Phát ngăn người, chuyện này, hai bên còn chưa xác định đâu, sao ông nội Diêu và bà nội Diêu lại nói với ông hai?

Diêu Liên Phát nhìn ông hai Diêu, vâng dạ nói: “Chuyện đó, chuyện cho làm con thừa tự... Cũng chỉ thuận miệng nhắc tới như vậy thôi, không coi là thật...”

Chúng con không định nhận con thừa tự, một câu nói như vậy chẳng phải kết thúc? Nhưng vào trong miệng Diêu Liên Phát, ngược lại trở nên chột dạ, Diêu Liên Phát trầm nghĩ phải từ chối như thế nào, vâng dạ hồi lâu, cũng không thể hùng hồn tỏ rõ thái độ.

“Sao vậy, chẳng lẽ con sợ thằng hai nhà con không bỏ được? Nó chịu. Ba hứa con trai nhà nó, cho Tam Văn cho nhà con. Mẹ con tìm chú nói rồi, ngại Tam Văn nhỏ, con nhận Nhị Văn cũng được.” Ông hai uống mấy ly rượu, nói tới nói lui đều mang theo mùi rượu.

Nhìn dáng vẻ, đây là thuyết khách bà nội Diêu mời, định ở tiệc rượu, ngay trước gia tộc đòi Diêu Liên Phát gật đầu đấy.

Diêu Liên Phát cúi đầu, cổ họng mắc nghẹn hồi lâu, mới nói: “Con phải thương lượng với trong nhà mới được.”

“Chuyện này con thương lượng cái gì? Con gái con không giữ được, cháu trai tiếp tục kế thừa, mong chờ nhà con không có người nối dõi đúng không? Đề nghị này của mẹ con, còn không phải nghĩ vì con.” Ông nội Diêu nghiêm mặt nói.

Ông hai còn đi theo phụ họa: “Đúng vậy, còn không phải vì tốt cho nhà con!”

Một bữa tiệc rượu tốt đẹp, làm thành như vậy, chị em nhà họ Diêu ở phòng phía tây nghe được, đều giận đến không xong.

Kết quả ông nội Diêu vẫn ở nhà chính thuyết phục Diêu Liên Phát: “Tam Văn cho con làm con thừa tự, chuyện này đều tốt cho con, cho chúng ta. Cha thấy trước tết, để bạc bề trên trong gia tộc làm chứng, xử lý việc này đi, vừa đúng để nó tiến chị hai lấy chồng.”

Dương Bắc Kinh và Lục Cảnh Ba đều ngồi ở đó, hai người liếc mắt nhìn nhau, trong lòng cũng không cam chịu.

Lục Cảnh Ba thấy Diêu Liên Phát bị làm khó, nên đứng lên, nâng ly rượu, nói: “Các vị bề trên, hôm nay là ngày con đổi đại khảo với tiểu Cải, các vị tới uống rượu, chuyện khác, hôm nay chúng ta không nói.”

Lục Cảnh Ba vừa nói như thế, mấy người vừa nói cũng ý thức được mình nói hơi quá, hai con rể nhà họ Diêu đều ở đây, thật sự muốn sưng mặt lên, tất cả mọi người khó coi, nên chuyển đề tài rồi.

Hôm nay Diêu Liên Phát cảm giác mình là con chuột trong ống bẫy - bị hai đầu khinh bỉ, chiều muộn hôm đó khách mời vừa đi, Trương Hồng Cúc lại mang theo tức giận cường điệu với ông: Chuyện Tam Văn làm con thừa tự, ông nghĩ cũng đừng nghĩ!

Chuyện bà nội Diêu khuyến khích Tam Văn làm con thừa tự, trải qua một trận náo loạn như vậy, nhanh chóng truyền ra trong thôn.

Cái gì cũng nói, có người tự nhiên nói, ý tưởng này của bà nội Diêu, còn không phải hướng về tiền của nhà họ Diêu sao? Nếu không sao trước đó không thấy bà cụ nói chuyện này?

Dĩ nhiên cũng có cụ già có tư tưởng phong kiến khác nói, nhà họ Diêu không có con trai, con gái lại không kén rể, cho cháu trai làm con thừa tự rất bình thường.

Chị em nhà họ Diêu không phải sợ mấy người bà nội Diêu, nhưng chuyện này trước lễ đính hôn của Diêu Tiểu Cải, nên không muốn náo loạn lên, khó tránh khỏi tâm trạng hồng hồng bết rồi.

“Những người này ấy mà, ý vào là thân thích với nhà em, ý vào nhà em không thể làm gì họ.” Bào Kim Đông nói, “Nên trở mặt thì trở mặt, nếu không thì ngày nào mới có thể sống yên ổn!”

“Anh nói thật nhẹ nhàng đơn giản, thời gian trước cha em không trở mặt với bà nội em? Dao cũng móc ra, trở mặt có tác dụng sao?” Diêu Tam Văn nói, “Đây không phải đề lên việc vui của chị hai sao, em không muốn theo chân bọn họ làm âm i.”

Trước sau tết âm lịch ở nông thôn, từ trước đến nay nhiều việc vui.

Một ngày chính giữa, mười sáu tháng chạp, Bào Kim Lai và cô gái tiểu Yến của anh cuối cùng kết mối duyên lành.

Bào Kim Đông và Diêu Tam Tam đi tham gia náo nhiệt, buổi tối còn náo động phòng, nhà Bào Kim Lai rất gần nhà Bào Kim Đông, lúc trở lại, Bào Kim Đông kéo Diêu Tam Tam đi nhà anh.

“Sau này phòng này của riêng một mình anh rồi.” Bào Kim Đông rất hả hê, em ba của anh - Kim Viễn – đã đính hôn nửa năm trước, cha Bào mẹ Bào chấp vá lung tung, cuối cùng lại xây thành ba gian phòng, Kim Viễn đi qua trông phòng mới, kéo Kim Thành theo làm bạn.

Mẹ Bào thấy Tam Tam tới, cao hứng kỳ quái, cũng không để ý tới con trai thích cùng một chỗ với con gái người ta, lại gần tìm Tam Tam nói chuyện, đầu tiên nói đến chuyện Diêu Tiểu Cải đính hôn, tiếp theo khó tránh khỏi chuyện nhận Tam Văn làm con thừa tự.

“Bác nói này, bà nội con cũng không phải, bây giờ là thời đại gì, nào còn có chuyện cho con làm con thừa tự sao? Cho đứa bé làm con thừa tự, cho dù đối đãi với nó tốt hơn nữa, suy cho cùng vẫn không phải ruột thịt, nó vẫn không thân thiết với mình! Cho nó tiền lập gia đình, cho nó thừa kế gia nghiệp, nó vẫn muốn cha mẹ mình!”

“Cũng không sai! Thật ra bản thân cha con cũng hiểu.” Diêu Tam Tam than thở, “Nhưng một mặt cha con không cứng rắn, trong lòng ông ấp ấp úng úng, không đối phó được mấy người bà nội con; mặt khác, mấy người bà nội con quá đáng ghét rồi, bác nói cũng không có việc gì, cách một thời gian bà luôn nhảy ra làm cho người ta ảm ức.”

Ngồi nói một chút, mẹ Bào cười hỏi Tam Tam: “Tam Tam, con nói bác thích con từ nhỏ, bây giờ Kim Viễn có vợ rồi, hai đứa còn không thừa dịp lễ mừng năm mới náo nhiệt, nhanh chóng kết hôn thôi.”

93. Chương 84: Việc Vui Tối Cửa 2

Nói khiến Diêu Tam Tam xấu hổ, Bào Kim Đông tiếp lời: “Con lại bị rút lại phía sau, thằng ba Kim Viễn vừa đính hôn nửa năm rồi, bây giờ ngay cả Kim Thành cũng bắt đầu hấp dẫn con gái.”

Mẹ Bào vừa nghe thì tinh thần tỉnh táo, vội hỏi tới: “Kim Thành? Nó nhìn trúng con gái nhà ai?”

“Chưa đâu vào đâu.” Bào Kim Đông nói, “Mẹ chậm rãi chờ xem đi.”

Mẹ Bào thấy hỏi không ra cái gì, nên lôi kéo Tam Tam: “Haizzz, bác đây buồn chết rồi. Kim Đông là thằng hai, cháu nói nhà mới này, theo lý nên cho Kim Đông, năm nay Kim Đông hai mươi hai rồi, phải cho hai đứa chuẩn bị dùng khi kết hôn. Nhưng phía Kim Viễn, cũng không nhỏ, nói với bác muốn kết hôn. Kim Thành thằng út này qua năm mới cũng đã mười tám, một mảnh ngói còn chưa chuẩn bị cho nó. Haizzz, bốn anh em này, giết bán thịt bác với cha tụi nó, ngay cả xương rang dầu cũng bán, xem có thể làm thân già này chút tiền hay không!”

Tính tình mẹ Bào hùng hục hổ hổ, thích nói thích cười, nghe giọng điệu nhạo báng này của bà, Diêu Tam Tam không nhịn được muốn cười. Không trách được Bào Kim Đông luôn cường điệu tất cả dựa vào bản thân anh, đoán chừng từ nhỏ nghe nhiều những giọng điệu này của mẹ Bào.

“Con nói mệnh của bác làm sao, lôi kéo sinh ra bốn viên thịt thối.” Mẹ Bào khoa trương than thở, “Không có con trai muốn có con trai, không có con gái thì muốn con gái rồi. Con nói bốn anh em chúng nó, nếu có hai đứa là con gái, bác lấy đâu ra gánh nặng như vậy. Bác ngược lại hăm mộ cha mẹ con đó, bốn chị em con thân thiết hiểu thuận, bọn họ nên biết đủ đi!”

Diêu Tam Tam cười nói: “Bác, nếu cha mẹ con cũng muốn như vậy thì tốt. Bác có rảnh rồi thì theo lắm nhảm với cha mẹ con, kêu bọn họ biết đủ!”

“Có rảnh rồi bác thật sự phải tìm bọn họ lắm nhảm.” Mẹ Bào đột nhiên lại gần Tam Tam, cười hi hi nói, “Bác đi tìm bọn họ lắm nhảm, đưa Kim Đông cho nhà con, bác không cần buồn rầu lo lắng tốn tiền cho nó, con xem có được không?”

Diêu Tam Tam vẫn coi là bà đùa giỡn, đã nói: “Bác, bác không phải lo lắng, anh Kim Đông vẫn nói dựa vào chính mình, biết gánh nặng của hai bác đó! Chúng con cũng trẻ tuổi, bản thân có thể làm ra tiền, không cần bác quan tâm những thứ này.”

“Haizzz, không riêng gì chuyện gánh nặng.” Mẹ Bào phất tay, “Con nói hai con, từ nhỏ đã tốt, ở một thôn, con gả cho nhà chúng ta hay nó được kén rể đến nhà con, đều ở bên cạnh chúng ta, còn không hợp thành một sao? Các con có thể không hiếu kính bác và cha nó sao? Nếu nó được kén rể cho nhà con, chính nó chắc chắn có ngày tốt lành, không phải sẽ giải quyết những chuyện phiền não kia của nhà con sao?”

Diêu Tam Tam vừa nghe, trời ạ, lời mẹ Bào nói đúng!

Bào Kim Đông ở bên cạnh cũng nghe ra ý tứ, tức giận nói mẹ mình: “Mẹ, không ngờ mẹ lại chèn ép con như vậy, nào có ai một lòng khiến con trai ở rể!”

“Mẹ chèn ép được con sao? Mẹ vẫn còn cảm thấy vấn đề này có hai phía được lợi!”

“Gì mà hai phía được lợi! Con thấy mẹ chính là ghét con trai của mẹ hơn. Sao mẹ không cho Kim Thành đi ở rể?” Bào Kim Đông hơi dở khóc dở cười.

“Nếu Kim Thành có nhà vợ tương lai tốt như vậy, mẹ cũng không phản đối.” Mẹ Bào nói, “Không cảm kích thì thôi, không quản mấy đứa nữa.”

Mẹ Bào nói xong đứng dậy rời đi, lúc gần đi còn nói thêm một câu: “Thằng Kim Thành kia kêu nó chậm một chút, nó vội vã kết hôn, mẹ khóc cũng không có chỗ.”

Chờ mẹ Bào vừa đi, Bào Kim Đông kéo Diêu Tam Tam ngồi xuống, lắc lắc đầu, chịu hết nổi tự cười rộ lên. Ở rể cho Tam Tam? Anh đúng là chưa từng nghĩ.

Suy nghĩ một chút, nếu ở rể cho Tam Tam, ở rể cũng không có gì không tốt, nhưng mà ở nông thôn, ở rể luôn là chuyện mất mặt.

“Trời không còn sớm đâu, em về.” Diêu Tam Tam đứng lên phải đi, Bào Kim Đông đưa cô ra ngoài, theo thói quen, ra cửa tiếp tục đưa, trời tối, cho dù hai người đi đâu chơi, anh luôn đưa cô về tận cửa, nhìn cô vào nhà.

Diêu Tam Tam chậm rãi đi về phía trước, trong lòng suy nghĩ, để Bào Kim Đông tới nhà làm con rể, nghe rất không sai đó.

Anh em nhà họ Bào nhiều, gánh nặng, cô gả đi, cũng khó tránh khỏi tương lai sẽ có chuyện chị em bạn dâu bất hòa, nếu Bào Kim Đông đến ở rể nhà cô, thì không cần quá lo lắng chuyện quan hệ chị em bạn dâu. Đương nhiên, cho dù Bào Kim Đông kén rể đến nhà cô, cô khẳng định sẽ dưỡng lão hiếu kính cha Bào mẹ Bào.

“Nghĩ gì thế, tiểu Nha?” Bào Kim Đông thấy cô vẫn không lên tiếng, nên hỏi cô.

“Nghĩ lời mẹ anh nói.”

“Em còn tưởng cho là thật hả?” Bào Kim Đông nói, “Em nói anh một đấng mày râu, đứng cao hơn người, ngủ dài hơn người, bản lĩnh làm ra tiền xây nhà cưới vợ, anh vẫn phải có. Em qua năm cũng mười tám, chờ em hai mươi tuổi đủ tuổi kết hôn, anh bảo đảm sẽ chuẩn bị cho em một căn nhà nhỏ yên tĩnh.”

“Vậy nếu anh đến nhà em, có gì không tốt chứ?”

“Không có gì không tốt.” Bào Kim Đông nói, “Thế diện không được chứ sao.”

“Nhưng mà -” Diêu Tam Tam dừng chân, xoay người tựa vào ngực anh, “Em cảm thấy cần anh.”

Bào Kim Đông không lên tiếng, anh là người vui vẻ cởi mở, nghiêm túc ngẫm lại, ngoại trừ vấn đề mặt mũi nhất thời, anh thật sự muốn kén rể đến nhà họ Diêu, vấn đề nhà họ Diêu đúng là sẽ giải quyết, tối thiểu mấy người bà nội Diêu, đừng nghĩ nhảy lên nữa.

“Anh thấy đó, bây giờ quầy hàng nhà chúng em càng mở càng lớn, không phải là chuyện của một mình em nữa rồi, là chuyện của cả nhà, trong nhà không có người đàn ông chống cửa, em luôn lo lắng có người bắt

nạt. Nhưng nếu nhà em có anh, thì yên tâm toàn bộ. Em coi như gả vào nhà anh, còn không phải bị trói buộc trong nhà?”

“Anh Kim Đông, em lấy chồng hay không lấy chồng vào nhà họ Bào, không có ảnh hưởng gì đến nhà họ Bào, nhưng nếu như anh đến nhà chúng em, ảnh hưởng sẽ lớn, cả đời em coi anh như anh hùng đến!” Cô nói xong, bắt đầu lắc lắc cánh tay anh làm nũng.

“Anh Kim Đông, anh xem đi, chúng ta tốt từ nhỏ, coi như kén rể, người ta cũng biết là anh yêu thương em, là vì che chở em, cũng không phải cô dâu xấu xí nghèo rớt, sao có thể mất mặt mũi?”

“Được rồi được rồi, em tiểu Nha này, lừa gạt anh đâu!” Bào Kim Đông nói, “Đây không phải chuyện nhỏ, em phải cho anh nghĩ mấy ngày đi!”

Kết quả trước khi cô con gái thứ hai nhà họ Diêu lấy chồng, một tin tức truyền tới khiến thôn Thổ Cầu khiếp sợ, nói Bào Kim Đông và Diêu Tam Tam muốn đính hôn, Bào Kim Đông kén rể đến nhà họ Diêu.

Chuyện này, cao hứng tới hổng mất là Diêu Liên Phát rồi.

Theo quy củ nông thôn, con rể chọn ở rể giống như con trai, ông vẫn luôn thưởng thức thằng nhóc Bào Kim Đông này, bây giờ chen vào cửa đến nhà ông, làm con trai cho ông? Nằm mơ cũng có thể sướng đến bật cười. Bạn nói thằng nhóc vừa gấu vừa bá chủ, về sau ai còn dám trợn mắt nhe răng với Diêu Liên Phát ông?

Hơn nữa dưới bảy mươi tính kế sắp xếp của Diêu Tam Tam, Diêu Liên Phát cũng thoải mái hào phóng tỏ vẻ với nhà họ Bào: Bào Kim Đông kén rể tới đây, không cần để cho nó sửa họ Diêu, dù sao hai mươi mấy năm, ở cùng một thôn, mọi người đã sớm quen tên Bào Kim Đông, tương lai cho đứa bé theo họ Diêu là được. Hơn nữa còn nói, coi như kén rể, ngày nào đó vợ chồng son cũng hiếu kính cha mẹ Bào, giống như đường lão với con trai bên cạnh.

Bởi như vậy, người hai nhà đều rất vui mừng.

Đương nhiên, người trong thôn cũng nói này nói kia. Hơn nữa bên phía bà nội Diêu, còn đang tính toán thúc đẩy sớm chuyện cho Tam Văn làm con thừa tự, đã truyền đến tin tức như vậy, Diêu Liên Phát thậm chí không thèm tới cửa nói với bà cụ, bà nội Diêu vẫn là nghe người khác nói.

Tính toán của bà nội Diêu rơi vào khoảng không, nhưng không hề có cách nào.

Hôn ước hai nhà Bào Diêu hợp với quy củ nông thôn, con rể đến ở rể chính là con trai, hơn nữa Bào Kim Đông này vốn không phải người dễ chọc, phía sau nó còn theo nhà họ Bào to như vậy, bà nội Diêu thật sự là khí cầu rơi vào ổ gai – xẹp cả rồi.

Một khi Diêu Liên Phát cao hứng, vẫn muốn đuổi trước tết, đính hôn cho Bào Kim Đông và Diêu Tam Tam.

Năm cũ còn có vài ngày, Diêu Tiểu Cải lấy chồng vào hai mươi tám tháng chạp làm chuyện vui, Diêu Liên Phát và Trương Hồng Cúc thương lượng, nói dứt khoát, chuyện mới làm mới, hai nhà Bào Diêu ngồi xuống ăn một bữa cơm, trò chuyện, xác định xuống cho hai đứa nhỏ là được.

Ngày đính hôn chọn ngày hai mươi sáu tháng chạp, Diêu Liên Phát mạnh mẽ đuổi trước ngày kết hôn của Diêu Tiểu Cải, đơn giản đúng là nghĩ tới, chuyện này xác định xuống, Bào Kim Đông có thể lấy thân phận em trai ruột, tiền Diêu Tiểu Cải lấy chồng rồi.

Người một nhà vốn vội vàng chuẩn bị việc cưới xin của Diêu Tiểu Cải, bây giờ lại vội vã chuẩn bị chuyện kết hôn của Diêu Tam Tam, loay hoay đến tui bụi.

Nhưng mà hai người Diêu Liên Phát và Trương Hồng Cúc, cả ngày vui sướng hài lòng không ngậm miệng được, đi đường cũng mang theo gió!

Chủ đề bây giờ trong thôn Thổ Cầu, chính là việc vui nhà họ Diêu, nhà họ Diêu song hỷ lâm môn!

94. Chương 85: Phò Mã

Editor: Puck

Nhà họ Diêu liên tiếp truyền ra tin vui, đầu tiên là Diêu Tiểu Cải kết hôn trước tết, ngay sau đó truyền đến tin tức Bào Kim Đông đồng ý đến ở rể nhà họ Diêu.

Tin tức này khiến rất nhiều người kinh ngạc, dù sao chuyện ở rể này đều không dễ tiếp nhận với đàn ông, lúc ấy đàn ông ở rể trong thôn, coi như là chuyện thật mất mặt.

Bào Kim Đông này là ai chứ, khí thế mạnh mẽ, có thể làm, nhân vật tốt, đã từng đi lính, tuy thẳng nhóc này mới hơn hai mươi, nhưng ở trong thôn này, tuyệt đối là người trẻ tuổi rất xuất chúng. Thì ra cậu ta và cô con gái thứ ba nhà họ Diêu đã sớm tốt rồi, nếu không giày của những cô gái ngưỡng mộ cậu ta có thể vấy kín cửa nhà – đây chắc là những đánh giá của người trong thôn rồi.

Sao đột nhiên thoáng cái, đã đến ở rể nhà họ Diêu rồi?

Cha Bào mẹ Bào ngược lại nghĩ thông chuyện này, cũng giống như nói: Chúng ta có bốn con trai, không có gì lạ, nhà họ Diêu không thể không có con trai sao, được, cho nhà họ Diêu, ai bảo nó thích Tam Tam!

Bốn con trai, không tạo điều kiện nổi. Nếu thằng hai không ở rể, không chừng thằng tứ phía dưới phải cho ở rể nhà ai đó.

Mà nhà họ Diêu đó, con gái tốt, gia cảnh được, với tính tình này của thằng hai, qua đó ở rể có thể làm chủ nhà, sẽ không uất ức không bị khinh bỉ, tương đương với kiếm được phần gia nghiệp tốt, một con dâu hiền.

Hơn nữa, ở rể vẫn ở trong thôn này, bọn họ vẫn có thể được lợi từ đứa con trai này.

Mà với nhà họ Diêu, con rể tới cửa làm con trai, khẳng định là chuyện tốt cầu còn không được.

Cha Bào mẹ Bào tính toán hết sức thẳng thắn, nói như vậy ngay trước mặt Diêu Tam Tam và Bào Kim Đông.

Tính tình Bào Kim Đông rộng rãi khí thế lớn, anh nghĩ lại: Nếu mình gả cho Tam Tam, càng có ích hơn Tam Tam gả vào nhà mình, vậy thì như thế đi, dù sao bản chất vẫn là mình vào Tam Tam chúng ta kết hôn chứ sao.

Sau đó, chẳng phải anh đồng ý sao!

Nhưng mà chuyện này, trong dòng họ nhà họ Bào không được sáng suốt như vậy, nghe nói mấy bậc bề trên ở nhà họ Bào có ý kiến.

Về phần người trong thôn, đều có nói mạn nói nhạt, dù sao chuyện kén rể này, đại đa số người nghĩ không thông.

Nói gì? – Nếu nhà họ Diêu là quý nghèo, nhà họ Bào có thể tình nguyện sao? Còn không phải mưu đồ nhà họ Diêu giàu có có tiền.

Trong chuyện này, mặt ngoài bà nội Diêu không hề phản đối, nhưng sau lưng lại tìm người chung quanh thăm oán trách: Nhà họ Bào này, chẳng phải nhìn trúng gia sản con trai lớn nhà bà...

Mà hai nhân vật chính ở giữa bàn luận, giờ phút này đang trốn trong phòng nhỏ của Bào Kim Đông.

Trời rất lạnh, Bào Kim Đông xách lò sưởi nhỏ bằng than vào, lấy một nắm đậu phộng đặt lên miệng lò sưởi nướng. Ăn không quan trọng, ấm áp lại vừa thích thú.

“Lúc trước anh đã đoán trước, nhất định sẽ có người nói này nói nọ, thật sự không nghĩ đến nói hung ác như vậy!” Bào Kim Đông tặc lưỡi, “Haizzz, những người này! Hôm nay anh gặp thẳng nhóc Bào Xuân Sinh ở sau thôn, em đoán xem nó nói anh cái gì?”

“Nói gì?”

“Phò mã!”

“Phò mã?” Diêu Tam Tam cười khúc khích, “Vậy anh nói người ta như thế nào?”

“Anh nói, này, cháu trai, thật hiểu chuyện. Nhân tiện tát cho nó một cái.”

Nhìn thấy vẻ nén cười của Diêu Tam Tam, Bào Kim Đông tỏ vẻ vô tội, “Chính nó gọi anh là ông.”

Bào Kim Đông lật đậu phộng trên cửa lò, không cẩn thận một hạt rơi vào, rơi lên than đỏ, Bào Kim Đông nhanh tay nhặt ra ngoài, ngón tay không tránh khỏi bị phỏng, anh ủa một tiếng, đặt ngón tay lên môi thổi, Diêu Tam Tam kéo tay qua, túm lấy ngón cái, ngón trỏ nhìn nhìn, không bị bỏng, lại buông ra, đặt tay mình lên cửa lò hơi lửa.

Hai tay đặt lên cửa lò, lò lửa chiếu rọi đến ngón tay đỏ lên.

Bào Kim Đông nắm lấy tay nhỏ bé của cô, vuốt ve từng đầu ngón tay của cô.

“Em xem ngón tay này của em, nhỏ như vậy! Hai ngón cũng không to bằng một ngón của anh – anh đưa cho em nhìn gì đây?”

“Không mang. Ngày mai mới đính hôn mà!” Diêu Tam Tam nói, “Để cho tụi chị cả nhìn thấy, lại sẽ chế giễu em.”

“Anh không dễ gì mới mua được chút đồ cho em, để sau này đeo.” Bào Kim Đông nói, “Không phải anh mang về chút tiền sao? Mua chiếc nhẫn này cho em, còn dư lại không tới ba ngàn, vốn định đính hôn mua chút đồ cho em, hôm nay mẹ anh nói với anh, nói ngược lại kén rể, kết hôn không cần anh bỏ tiền, kêu anh lấy ra dùng cho lễ hỏi của Kim Viễn.”

Giọng Bào Kim Đông hết sức bình thản, nghe không ra oán trách hay mất mát, hình như chỉ tự thuật một chuyện thôi.

Diêu Tam Tam ngẩng đầu liếc nhìn cửa phòng, cha Bào đã chạy ra ngoài, mẹ Bào chắc ở trong phòng với thím ba Bào đồ trẻ.

Diêu Tam Tam khẽ nói: “Phong tục chính là như vậy, mẹ anh làm vậy cũng là hợp lý hợp tình. Sau này chúng ta tự mình kiếm tiền, anh muốn mua gì cho em cũng được.”

“Anh không phải oán mẹ, chỉ đơn thuần nói chuyện này. Người nghèo chí ngắn, cha mẹ anh đó, đầu năm nay nuôi lớn bốn đứa con trai, có thể dễ dàng sao?” Bào Kim Đông bình thản nói, “Anh cả kết hôn, lột một lớp da của cha mẹ, bây giờ Kim Viễn lại xây nhà kết hôn, lại lột bỏ một tầng da, sau này còn có Kim Thành, cũng khó tránh bọn họ kiên trì kén rể cho nhà em.”

Bào Kim Đông kén rể đến nhà họ Diêu, hình như hợp lý hợp tình, chính anh đáp ứng. Nhưng bạn nói trong lòng Bào Kim Đông không hề không tự nhiên, đó là không thể nào. Hơn nữa bây giờ bên ngoài nói ngắn nói dài, nói gì cũng có. Làm một đấng mày râu, trong lòng Bào Kim Đông cũng khó tránh khỏi hơi không thoải mái.

“Tiểu Nha, chuyện này sao lại không giống như anh nghĩ xa xôi chứ?” Bào Kim Đông than thở, “Anh thì nghĩ, trước làm lính vài năm, tôi luyện xong, rèn luyện bản thân cho tốt, mới có thể che chở em, sau đó, anh sẽ kiếm thật nhiều tiền, xây nhà tốt nhất trong thôn, làm người có tiền nhất trong thôn, sau đó anh sẽ thuận lợi vui vẻ, anh chạy xe con tới cưới em, khiến con gái toàn thôn đều hâm mộ em. Nhưng bây giờ em xem, nào nghĩ tới giải ngũ rồi, anh vẫn sạch trơn, em thì phát triển sự nghiệp thành như vậy.”

Nói xong, Bào Kim Đông xòe rộng hai tay, đánh trống lảng cười cười, “Anh ngược lại thành phò mã rồi! Có một người vợ rất có thể làm việc, cũng không hoàn toàn là chuyện tốt.”

Diêu Tam Tam túm lấy ngón tay anh nghịch nghịch, nhìn anh cười cười, khẽ hỏi anh: “Anh hối hận à?”

“Ừ, hơi hơi.” Bào Kim Đông hất cằm lên, tỏ vẻ kên kiệu.

“Hơ, anh không thể hối hận, giữ lời. Sau này anh dẫn em đi, khiến cuộc sống sau này tốt rồi, để người ta biết Bào Kim Đông anh là một người đàn ông có bản lĩnh, khiến những người đó bị lật tẩy đi!”

“Vậy nếu như anh thật sự đối ý thì sao? Em làm như thế nào?” Bào Kim Đông hỏi.

Diêu Tam Tam có lúc nghĩ, là người của hai thế giới, cô cho rằng mình đã sớm nếm đủ chuyện lạ, nhìn thấu rồi, tại sao cứ tin tưởng yêu say đắm người đàn ông này? Bởi vì anh giống như giọt nước, từng giọt từng giọt, năm rộng tháng dài, đã sớm tan vào trong cuộc đời cô rồi.

Diêu Tam Tam nghiêng đầu, uất ức mà khụt khịt, nói: “Anh không kén rể cho em, vậy thì em gả cho anh thôi! Còn có thể làm sao?”

“Tiểu Nha, lại đây!” Bào Kim Đông kêu cô.

Diêu Tam Tam xem xét, hai người ngồi đối mặt, chính giữa chỉ cách lò sưởi, còn qua thế nào?

Bào Kim Đông đưa tay kéo cô, Diêu Tam Tam liền đứng lên đi tới bên cạnh anh, Bào Kim Đông tiện thể dùng lực, ôm chặt lấy cô, ôm cô ngồi trên chân mình.

Anh vùi đầu vào người cô, dùng giọng điệu rất cảm tính nói: “Vợ à, có những lời này của em, cho dù là cái hổ, Bào Kim Đông anh cũng nhảy!”

Hai mươi sáu tháng chạp, Diêu Liên Phát bày hai bàn tiệc rượu thượng hạng, mời cả nhà họ Bào, Diêu Tiểu Đông và Dương Bắc Kinh, Lục Cảnh Ba sắp là con rể chính thức cũng đến, hai nhà vui vui vẻ vẻ ngồi chung một chỗ, đính hôn cho Bào Kim Đông và Diêu Tam Tam.

Lục Cảnh Ba đầu óc linh hoạt, đề nghị không cần đính hôn như phong tục trong nông thôn, bạn nói Bào Kim Đông một đấng mày râu như vậy, bạn làm như cô gái nhỏ, đưa cậu ta đi mua quần áo, cho cậu ta lễ ra mắt gì đó, khiến cậu ta kỳ cục chết rồi.

Dưới thu xếp của Lục Cảnh Ba, nhà họ Diêu mua quà tặng đính hôn cho Bào Kim Đông và Diêu Tam Tam, một cặp đồng hồ đeo tay tình nhân, hôm nay Diêu Liên Phát rất vui mừng, nhìn Bào Kim Đông cảm thấy sao tốt vậy, chi tiền hết sức rộng rãi, cặp đồng hồ tây tình nhân này, đắt tiền nhất cửa hàng tổng hợp thành Nghi rồi, tốn hơn hai ngàn ba trăm đồng.

“Nói yêu thương từng giây từng phút, giành giật từng giây làm sự nghiệp.” Tiểu Tứ tổng kết một câu chúc phúc, chọc cho mọi người cười ha ha.

95. Chương 86: Phò Mã (2)

Editor: Puck

Người hai nhà ăn cơm, hai bà mẹ chuẩn bị đủ thứ, dù sao là chuyện vãn đã đóng thuyền, sau này khi kết hôn đổi giọng lại càng mất tự nhiên, chỉ bằng kể từ bây giờ để cho hai đứa nhỏ đổi giọng luôn. Vì vậy trong tiếng cười của anh chị em trong hai nhà, Bào Kim Đông đổi giọng gọi Diêu Liên Phát và Trương Hồng Cúc là cha và mẹ, Diêu Tam Tam cũng theo đó gọi cha mẹ Bào là “Cha mẹ.”

Nhưng mà Bào Kim Đông và Diêu Tam Tam vừa đính hôn cũng không có thời gian nói chuyện yêu đương, tán gẫu cả ngày cũng không nhiều, bên này tiệc rượu vừa kết thúc, cha Diêu và cha Bào uống nhiều đang dựa nghiêng trên ghế khoác lác, tiểu Tứ cười hì hì chạy vào gọi bọn họ.

“Anh rể cả, anh rể hai, anh ba!” Tiểu Tứ vừa kêu đã chạy tới, khoe mẽ kéo cánh tay Bào Kim Đông, “Ra ngoài làm việc, đưa bàn đến rồi!”

Nếu Bào Kim Đông kén rể đến nhà họ Diêu, sau này tiểu Tứ chính đáng hợp tình gọi anh là anh ba, không gọi anh rể.

Hai mươi tám tháng chạp Diêu Tiểu Cải lấy chồng, ngày mai là hai mươi bảy, bạn bè thân thích sẽ đến đưa quà cưới rồi, nhà họ Diêu đương nhiên muốn bày tiệc mừng chiêu đãi.

Bàn ghế trong nhà chắc chắn không đủ dùng, trần trên có tiệm kinh doanh cho thuê bàn ghế, chuyên môn cho người ta thuê mở tiệc dùng. Do đó, người ta đưa tới.

Tiểu Tứ vừa kêu, Dương Bắc Kinh, Lục Cảnh Ba và Bào Kim Đông ba người đàn ông nhanh chóng đi ra ngoài, người đưa bàn tới là một thanh niên, lái máy kéo đưa đến.

Vài người ra tay chuyển bàn ghế xuống, sắp xếp địa điểm phù hợp dọn xong.

Chị em nhà họ Diêu đương nhiên không làm việc nặng như vậy, đều bận rộn quét dọn dọn dẹp.

Những chuyện lật vật này, cần người trong nhà làm. Ngày mai quà cưới không giống vậy, người trong nhà chỉ cần tiếp đãi người thân bạn bè, có mời mấy nhà có giao tình tốt bên chắc phụ trách chuyện vật như rót nước, bưng thức ăn, dọn dẹp.

Dương Bắc Kinh định đi theo làm giúp việc vui, chắc chắn đầu bếp chính không đến tay, nên mời hai đầu bếp chuyên môn phụ trách tiệc mừng, bàn ghế vừa dọn xong, đầu bếp theo giao hẹn đã tới, bắt đầu dựng bếp lò, chuẩn bị món ăn. Thật tốt, đã xong một chuyện.

“Ngày mai càng bận rộn hơn, nhiều người.” Dương Bắc Kinh cười nói, “Ngày mai bận rộn, chỉ có điều chờ cậu đưa tiểu Cải đi, tụi anh thoải mái rồi.”

“Vậy tối nay em chạy xe đưa cô ấy đi thôi, mọi người đỡ phải bận rộn.” Lục Cảnh Ba nói đùa.

“Bỏ trốn bớt việc nhất!” Bào Kim Đông trêu ghẹo người sắp đảm nhiệm anh rể hai, “Anh tính toán thử một chút?”

“Cậu đi luôn đi!” Lục Cảnh Ba cười.

“Này, anh nói ba người chúng ta, tối nay anh lấy chút đồ ăn, ba chúng ta họp mặt.” Dương Bắc Kinh nhỏ giọng đề nghị.

Bào Kim Đông vừa nghe, chặc một tiếng: “Còn uống hả? Buổi trưa em uống không ít.”

“Coi như vĩnh biệt đời độc thân cho Cảnh Ba.” Dương Bắc Kinh nói, “Dù sao bây giờ phòng nhiều, uống say rượu tối nay ở đây. Chỉ có điều Cảnh Ba cậu cẩn thận một chút, uống say vợ cậu sẽ vứt cậu vào trong bãi nhốt dê.”

Năm đó Diêu Tiểu Đông “Đổi đại khái” hạ sinh lễ, Dương Bắc Kinh uống hơi nhiều rượu, Diêu Tiểu Cải nói giỡn một câu, trong nhà không có chỗ ở, kêu anh rể cả đi bãi nhốt dê ngủ một đêm thôi. Do đó, Dương Bắc Kinh nhớ chuyện này, lấy ra nói giỡn.

Bên này ba người cười cười nói nói làm việc, bên kia chị em nhà họ Diêu cũng thu xếp đồ đạc, đồ cưới phải xếp ngay ngắn, chuẩn bị chỗ thu quà cưới điểm tâm, phải dọn chỗ quà tặng.

Ba chị em vừa bận rộn cũng vừa nói vừa cười, Diêu Tam Tam nhanh mắt nhìn thấy trên ngón tay chị cả nhiều thêm một nhẫn vàng sáng long lanh, nên hỏi chị: “Chị cả, mua khi nào?”

“Hôm trước lúc đi thành Niệm mua.” Diêu Tiểu Đông cười đến ngọt ngào, “Anh rể em nói, hai em đều đã có, chị không có, nhất định mua cho chị một cái.”

Lúc này tiểu Tứ đã chạy tới, cười hì hì mặt báo: “Mấy người anh rể cả nói, tối nay muốn cùng nhau uống rượu, từ biệt đời độc thân cho anh rể hai.”

Diêu Tiểu Cải bĩu môi: “Từ biệt đời độc thân? Uống say ném toàn bộ vào bãi nhốt dê đi.” Hai mươi bảy tháng chạp, người một nhà quả nhiên bận tối mày tối mặt.

Người tới tặng quà cưới gần như đều là khách nữ, theo như tập tục mang theo điểm tâm. Chiều đãi khách nữ, bình thường đều là em gái, chị dâu của cô dâu, vì vậy công việc của Tam Tam và tiểu Tứ cực kỳ lu bu.

Từ giữa trưa đã có khách tới, tới tận đêm rất khuya, Diêu Tam Tam và tiểu Tứ mới có thể đi ngủ.

Trương Hồng Cúc đứng trong nhà chính, rất không cao hứng nói với mấy cô con gái: “Con xem những người này làm chuyện gì! Thím hai, thím ba các con bận rộn không đến giúp thì thôi, quà cưới cũng không tới tặng, thím hai con sai Nhị Văn tặng hai bịch điểm tâm, ba mươi đồng. Thím ba con cũng sai Hồng Hà, cũng tặng lễ giống vậy, bà nội con dứt khoát không có quà tặng. Hôm nay mẹ còn mời ông nội con uống rượu, bà nội con lại làm được chuyện này!”

“Mẹ à, bà không đến coi như thôi đi, chẳng lẽ mẹ còn một lòng muốn gọi bà tới?” Diêu Tiểu Cải nói.

“Nhưng bà dựa vào đâu mà không đến tặng quà cưới? Không có tình người, cháu gái ruột lấy chồng.” Trương Hồng Cúc cực kỳ cảm phẫn, “Không phải bà muốn cho Tam Văn làm con thừa tự, mẹ không đồng ý sao? Quà tặng lễ mừng năm mới, mẹ cũng tặng, cha con tặng một miếng thịt lớn, một trăm đồng đó, bà lại không tới cho tiểu Cải quà cưới. Mẹ không phải tham tiền của bà, không phải tham đồ của bà, đã nói chuyện họ làm, thật sự không có tình người.”

“Con thấy không đến vừa đúng, tránh khỏi bà lại sinh sự.” Diêu Tam Tam nói, “Bà nội không khiến chúng ta ngọt ngào, trong lòng bà không thoải mái. Về sau chúng ta cách xa bà một chút. Về phần thím hai thím ba, không phải mẹ càng dễ xử lý? Chờ đến mừng sáu đầu năm Đại Văn kết hôn, mẹ cũng kêu người nào đó đưa ba mươi đồng đi, không được sao?”

Anh em trong gia tộc ở nông thôn, mặc dù bình thường náo lớn náo nhỏ, chuyện vui chuyện tang cũng nên lui tới, nếu không thật sự có thể đoạn tình. Diêu Tam Tam lại cảm thấy, chung đụng như thế, thà rằng không lui tới mới tốt.

Trong tiếng chiêng trống rung trời, xe hoa của Lục Cảnh Ba đến đón cô dâu vãng vàng dừng trước cửa lớn nhà họ Diêu, trước đó có người xuống xe, đốt một bánh pháo, đây là đang “Thúc giục”, nói cho cô dâu trong phòng, chú rể tới cửa, cô dâu nhanh chóng trang điểm ăn mặc đi! Pháo thúc giục này phải đốt ba lần: Lần thứ nhất, cô dâu rửa mặt chải đầu; lần thứ hai, cô dâu thay quần áo cưới; lần thứ ba, thúc giục cô dâu ra cửa.

“Ba giục bốn mời” không thể không có đạo lý, đoàn xe vừa đến cửa, thừa dịp ba giục bốn mời này, người giúp chuyện vui nhanh chóng mang đồ cưới ra xe.

Nhà họ Diêu tặng đồ cưới hồi môn phong phú như vậy, Lục Cảnh Ba đã cân nhắc trước, mang theo một chiếc xe tải có thùng xe không mui, mỗi một món đồ cưới được nhắc ra từ trong sân, treo hồng treo xanh, lại dùng sợi dây đỏ gói chặt.

Mỗi lần mang đồ cưới ra, những người xem náo nhiệt đều chắc chắn ra tiếng. Còn có nhiều người biết nói, nhà họ Diêu cho chú rể mang tất cả tiền lễ hồi “tiểu khải”, “đại khải” về, cái khác chắc chắn trả lại một số cho cô dâu áp đầy hòm, chắc hẳn số lượng không ít.

Sau ba giục bốn mời, cô dâu được nuông chiều cuối cùng chuẩn bị xong, đồng ý ra cửa.

Chú rể vội chạy nhanh qua nghênh đón.

Diêu Tiểu Cải mặc một bộ đồ đỏ, mời thợ trang điểm ở trần trên tới trang điểm, cả người cực kỳ chói lọi, xinh đẹp, giống như ngôi sao trên lịch treo tường, Lục Cảnh Ba vừa tiến tới, đôi mắt lập tức dán trên người cô dâu.

Theo như phong tục, chị em gái lấy chồng, muốn anh em trai nhà mẹ công lên xe. Theo đó chú rể cũng phải chuẩn bị chút tiền lì xì cho anh em vợ.

Vì vậy, Bào Kim Đông cố ý cản Lục Cảnh Ba: “Anh rể hai, lấy tiền lì xì ra!”

Diêu Tiểu Cải nhìn Bào Kim Đông, kiêu ngạo hất cằm lên hỏi: “Kim Đông, cậu bao nhiêu tuổi?”

“Hai mươi hai, sao vậy?”

“Chị hai mươi một.” Diêu Tiểu Cải cười hả hê không ngừng, “Ngoan, gọi chị hai.”

“Vâng, anh rể hai, em đây phải công chị hai lên xe!” Bào Kim Đông nắm tay đầm đầm Lục Cảnh Ba, vẽ mặt chế nhạo, nói xong đưa tay định kéo Diêu Tiểu Cải.

Lục Cảnh Ba sao có thể để cậu ta đụng phải! Vội vàng chụp một bao lì xì vào trong tay Bào Kim Đông, đẩy Bào Kim Đông ra, tự mình ôm lấy vợ đi, bạn bè người thân vây quanh xem náo nhiệt lập tức cười ầm lên.

Cửa chính nhà họ Diêu vang lên tiếng pháo lần thứ tư.

Dây pháo lần này, dài hơn ba lần pháo trước, đi đùng vang lên không ngừng, xe hoa đón pháo, chậm rãi rời đi.

96. Chương 87: Nói Nghĩa Khí

Lục Cảnh Ba và nhà Diêu Tiểu Cải, do công việc của Lục Cảnh Ba ở trấn trên, Bào Kim Đông và Diêu Tam Tam, Diêu Tiểu Tứ đều đi theo đưa gả.

Người thân nhà họ Lục cũng không có ai, sắp xếp trong hôm nào trở lại nhà cũ mời bà con, tổ chức tiệc.

Lục Cảnh Ba là người rất được, trong hôn lễ, đồng nghiệp, bạn bè tới rất nhiều, cũng có mấy đồng nghiệp Diêu Tiểu Cải biết ở trường chăn nuôi khi trước, cũng hết sức náo nhiệt.

Gặp mặt, các đồng nghiệp cũ không tránh được muốn chế giễu một phen, có người nói, lúc ở trường chăn nuôi đã xác định hai người có gì không thích hợp rồi.

“Nào có chứ...” Diêu Tiểu Cải ngượng ngùng.

“Nào có?” Có người nghi ngờ, xoay mặt nói với mọi người: “Này, mọi người không biết chứ, lúc Diêu Tiểu Cải ở trường chăn nuôi, là một người đẹp lạnh lùng tiêu chuẩn, hơn nữa cô ấy vốn không hề nói chuyện gì với các nam thanh niên trẻ tuổi khác, cũng chỉ có Lục Cảnh Ba có thể nói chuyện với cô ấy.”

“Đó là thủ đoạn của Lục Cảnh Ba người ta tốt, từ từ đào hầm gài bẫy! Do vậy, đã lừa được cô vợ xinh đẹp về đúng không? Về phần mấy cậu nhóc ấu tã kia -” người nói chuyện tiện tay chỉ một vòng, “Mấy người này, không có bản lĩnh, chỉ có thể đổ mắt.”

“Khi đó có phải hai người bọn họ đã tốt rồi?” Có người đứng là bắt đầu chất vấn rồi, kéo Lục Cảnh Ba tới hỏi, “Chú rể, cậu hãy thành thật khai báo!”

Chỉ thấy Lục Cảnh Ba sờ mũi, nghiêm trang nói: “Vợ nói có là có, vợ nói không có, vậy thì không có thôi!”

Lời nói này, người đầy phòng cười ầm.

Buổi trưa ăn tiệc mừng, đồng nghiệp giúp Lục Cảnh Ba thu xếp chuyện vui sắp xếp một chiếc mini bus, chuẩn bị đưa người nhà mẹ đẻ đưa gả về.

Tới đưa gả là mấy người lớn nhà mẹ đẻ cô dâu, còn có vài cô gái trẻ tuổi nhà họ hàng, cầm bánh kẹo cưới, điểm tâm cưới lấy việc vui nhà chú rể đưa, từng người một hoan hoan hỉ hỉ lên xe về nhà.

Lục Cảnh Ba và Bào Kim Đông lặng lẽ thương lượng, gọi Bào Kim Đông và Tam Tam, tiểu Tứ lưu lại chơi hai ngày.

Ông nội Lục vừa qua đời, quan hệ giữa Lục Cảnh Ba và cha mẹ đã ly dị tương đối nhạt, nhà lại ở vùng khác, Bào Kim Đông nói với Diêu Tam Tam, nếu không chúng ta lưu lại nhào vô giúp vui thôi.

Diêu Tam Tam đương nhiên nói được, hỏi tiểu Tứ, tiểu Tứ lắc đầu liên tục: “Không cần, em muốn về nhà.”

“Em đó, không muốn lưu lại chơi sao?” Bào Kim Đông hỏi con bé.

Tiểu Tứ dẩu môi lắc đầu: “Em không làm bóng đèn. Anh nhìn họ xem, hai người mới kết hôn, hai người thì vừa đính hôn, để cho em một con nhóc ở lại đây, em chơi với ai?”

Người nghe chung quanh không nhịn được bật cười, tiểu Tứ mười bốn tuổi, càng ngày càng quỷ tinh ranh.

Diêu Tam Tam buồn cười mà vỗ vỗ đầu con bé: “Con nhóc này! Sao lo lắng quá mức như vậy.”

Tiền mấy người tiểu Tứ đi, Diêu Tam Tam trở lại phòng tân hôn với chị hai.

Trong phòng tân hôn trừ Diêu Tiểu Đông, còn có hai cô gái trẻ tuổi vẫn ở đó, nói là bạn gái của bạn Lục Cảnh Ba, chú rể luôn chiều đãi khách, phải phiên các cô ấy đến làm bạn với cô dâu.

“Anh Lục thật tử tế, người kia nhà em, cho tới bây giờ cũng chưa từng sẵn sàng như vậy!”

“Tôi thấy tiểu Triệu nhà cô cũng không kém! Chỉ có nhà tôi xấu nhất rồi, đi dạo phố cũng có thể ném tôi lại cách nửa dặm đường!”

“Thôi đi, xấu nhất cô còn muốn anh ấy? Còn coi như bảo bối?”

...

Con gái trẻ tuổi nhiều đề tài, mấy người cứ tùy ý tâm sự như vậy, cười cười nói nói, thời gian trôi qua trong vô tình.

Mấy người bạn, đồng học gì đó từ xa tới của Lục Cảnh Ba, uống rượu vào khó tránh khỏi không kết thúc, hát hò trò chuyện, mắt thấy sắc trời sắp hoàng hôn, Lục Cảnh Ba lại bị một nhóm người vây quanh, kể cả Bào Kim Đông đồng thời trở về.

Đây là tư thế định trêu chọc cô dâu chú rể nha!

Diêu Tam Tam lặng lẽ quan sát Lục Cảnh Ba, giống như uống nhiều rượu, vào phòng tân hôn, lập tức dựa vào trên ghế sa lon, cười híp mắt không nói lời nào, cảm giác chính là say. Ủ, đoán chừng với dáng vẻ này của anh, cũng không có ai nhẫn tâm âm ỉ trêu chọc cô dâu chú rể rồi.

Lại nhìn Bào Kim Đông, người khác vào phòng, anh ngược lại không đi vào, yên tĩnh tựa lưng vào cạnh cửa không cử động, dáng vẻ bí ẩn.

Diêu Tam Tam đi tới, lắc lắc cánh tay anh, Bào Kim Đông lười biếng cười cười, một phát ôm chầm lấy cô, ôm cô đi ra ngoài.

Phòng tân hôn của Lục Cảnh Ba là ba gian nhà trệt do đơn vị cho, kèm theo sân nhỏ. Ra khỏi sân, lại rẽ ra cửa chính trạm kỹ thuật nông nghiệp, đã đến trên đường cái.

Ban đầu Diêu Tam Tam tưởng Bào Kim Đông dẫn cô ra, là có chuyện gì muốn nói, ai ngờ Bào Kim Đông ôm cô, một hơi đi lên đường cái, cũng không nói chuyện, tiếp tục đi về phía trước.

Diêu Tam Tam vội vàng kéo anh, “Này, anh định đi đâu?”

“Tìm chỗ ngủ. Ở chỗ lão Lục không có nhiều phòng.”

“Đi đâu?”

“Phía trước.” Bào Kim Đông giơ một ngón tay lên chỉ, “Nhà khách trên, lão Lục đặt phòng cho chúng ta.”

“Nhưng mà...” Diêu Tam Tam dừng lại, “Bọn họ muốn náo động phòng, em không thể đi che chở cho chị hai chút sao?”

“Có Lục Cảnh Ba mà, em còn ngại chuyện gì!” Bào Kim Đông nói, “Yên tâm đi, những người bạn kia của Lục Cảnh ba, cũng là người văn minh, sẽ không náo loạn quá mức.”

Bào Kim Đông này... Có vấn đề!

Mùi rượu rất nồng, đoán chừng uống nhiều quá. Đi tới đi lui, lại dựa vào trên người Diêu Tam Tam. Diêu Tam Tam hơi nhức đầu, người này sẽ không say khướt chứ? Lại nói cô còn chưa từng thấy anh uống say. Đi ra không quá xa quả nhiên thấy nhà khách, khu nhà hai lầu, nghe nói là kiến trúc nhà hai lầu duy nhất trên trấn, lầu một để ăn uống, lầu hai đều là phòng khách.

Nhắc đến Lục Cảnh Ba, cô gái ở nhà khách đã nói, Lục Cảnh Ba kêu người đặt phòng trên lầu hai, hai lớn hai nhỏ, hỏi bọn họ muốn phòng nào.

Chắc trừ hai người bọn họ ra, còn phải bố trí cho các bạn đồng học, bạn bè khác từ xa tới...

Bào Kim Đông liền cười nói, muốn hai gian phòng nhỏ, lưu lại hai gian phòng lớn, cho mấy người bạn lão Lục chen chúc náo nhiệt đi.

Cái gọi là phòng khách, bố trí hết sức đơn giản, hai giường đơn mặt đối mặt, chỉ có điều cũng gọn gàng sạch sẽ.

Lục Cảnh Ba cầm chìa khóa hai phòng, lên lầu mở gian phòng phía trong cùng ra trước, anh ôm lấy Diêu Tam Tam đi vào, rồi buông cô ra, bản thân ngồi xuống giường, hai tay chống ra sau lên giường, gọi cô: “Tiểu Nha, lấy chút nước cho anh uống.”

Có lẽ bởi vì uống rượu, Bào Kim Đông nói chuyện chậm rì, mang theo giọng mũi.

Diêu Tam Tam vội rót cho anh ly nước, thử nóng lạnh, bưng cho anh uống xong. Trong miệng không nhịn được oán trách: “Sao anh còn uống say! May không bị say ngã trên đường.”

Với vóc người này của anh, nếu say khướt trên đường cái, một chết cô cũng kéo không động nổi.

“Em không biết chứ, anh cần rượu thay cho lão Lục... Nếu không phải có anh và tiểu Triệu kia, anh ấy sớm bị chuốc ngã. Tối nay anh ấy động phòng hoa chúc, không thể uống say.”

“Cần rượu?” Diêu Tam Tam nói, “Thật nghĩa khí nha!”

“Đương nhiên!” Bào Kim Đông hí mắt cười, “Anh ấy kết hôn, anh cần rượu giúp anh ấy, chờ anh kết hôn, không phải anh ấy cũng sẽ tới giúp anh một lần sao?”

“Nhưng em thấy anh rể hai uống không ít!”

“Giả bộ... Giả say, người ta không náo động phòng, thì anh ấy có thể yên tâm động phòng chứ sao...”

Bào Kim Đông nói xong, ngã lên giường, lằm bằm lầu bầu dặn dò một câu: “Tiểu Nha, anh ngủ trước... Ban đêm nếu em có tỉnh, gọi anh dậy uống nước.”

Ngủ? Diêu Tam Tam chạy vội qua kéo anh, ngay cả giày cũng không cởi, cứ ngủ như vậy.

“Anh Kim Đông, đứng lên đi, cởi áo đã rồi ngủ tiếp.”

“Ừm, đừng quấy rối... Anh ngủ trước một lát...”

Ngủ như vậy? Diêu Tam Tam than thở, ngồi xuống giường đối diện, trong lòng ngẫm nghĩ, mình ở đây nhìn anh đi, để phòng anh ói, ban đêm cho anh uống nước.

Bào Kim Đông tỉnh lúc nửa đêm, vì khát mà tỉnh. Anh ngồi dậy, liếc cái đã thấy Diêu Tam Tam nằm ở giường đối diện, ngay cả giày cũng không cởi, chân thò ra bên ngoài, trên người đang đắp hờ một chiếc chăn, đang ngủ say.

Bào Kim Đông vội vàng xuống giường, ừm, giày của anh đã cởi, áo khoác cũng cởi.

Tiểu Nha này!

Bào Kim Đông rón rén cởi giày ra cho cô, nhét chân cô vào, nhặt chăn đắp kín cho cô, bản thân rón rén đi uống nước, một hơi cạn sạch. Quay đầu ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, ngủ thật say nồng, mấy ngày nay cô cũng thật sự mệt mỏi.

Bào Kim Đông đứng trước giường Diêu Tam Tam, phát ngốc, lắc đầu, còn hơi choáng váng, liền từ từ nằm xuống bên cạnh cô, nhẹ nhàng, sợ đánh thức cô.

97. Chương 88: Nói Nghĩa Khí (2)

Editor: Puck

Ngủ một chút, anh lại ngồi dậy.

Ừm, lỡ như say rượu không quản được bản thân thì làm sao?

Bào Kim Đông vỗ vỗ gáy, trở về trên giường mình tiếp tục ngủ.

Một giấc ngủ này của hai người, vẫn ngủ đến khi mặt trời lên cao.

Diêu Tam Tam tỉnh ngủ thì Bào Kim Đông cũng tỉnh.

Diêu Tam Tam lật người, ngồi xếp bằng trên giường, khuôn mặt vừa tỉnh ngủ mang theo vẻ ngây thơ, vuốt vuốt tóc, hỏi Bào Kim Đông: “Anh như thế nào?”

“Không có chuyện gì. Nhớ kỹ, sau này anh uống nhiều quá, để cho anh ngủ một giấc là được.”

Hai người quá quen thuộc, rõ ràng không cảm thấy bất kỳ lúng túng hoặc mập mờ hay xấu hổ nào, hình như tỉnh lại cùng một gian phòng, là chuyện quá mức tự nhiên.

Rửa mặt dọn dẹp, đi ra đường ăn sáng.

Chờ bọn họ tùy ý ăn chút đồ trên đường, đi bộ một vòng trở lại, cũng gần đến buổi trưa, mới nhìn thấy Lục Cảnh Ba và Diêu Tiểu Cải nắm tay tìm bọn họ.

Ặc – hai người này, hình như cũng thức rất khuya, hoặc là... Chơi đùa rất khuya!

Bào Kim Đông đột nhiên hơi buồn bã rồi, được rồi, hai người kết hôn, sao người mệt mỏi lại là mình và vợ của mình?

Xế chiều hôm đó, Lục Cảnh Ba và Diêu Tiểu Cải lên đường khởi hành về nhà cũ, định chạy trốn về trước đêm nay, đêm ba mươi sẽ mở tiệc mời họ hàng trong dòng họ.

Bào Kim Đông và Diêu Tam Tam lại nhàn hạ rảnh rỗi, định không trở về, hai người thương lượng đi thành Niệm chơi, đêm ba mươi ngày mai mới trở về nhà.

Không có mục đích, từ thành Niệm lại đi bộ đến Mã Phụ. Mã Phụ có một nhà, họ Cảnh, ban đầu thu cá chạch bùn, cũng từ trước khi Diêu Tam Tam nuôi cá chạch bùn, nhà ông ấy thu cá chạch bùn nhỏ vào xuân hè tạm thời lấy nước bùn ao nuôi, đợi đến cuối thu bắt lên đi bán. Sau đó nói là chịu ảnh hưởng của phương pháp nhà họ Diêu, cũng bao hết ao cá, muốn nuôi đường cá chạch bùn theo cách khác.

Không ít người biết đến nhà Diêu Tam Tam, mùa hè bọn họ tìm được nhà họ Diêu, muốn mua cá chạch bùn giống, nhưng vì không báo trước, nên không mua được. Lúc ấy Diêu Tam Tam đáp ứng năm sau nhất định bán cho họ.

Hai người đi dạo một vòng ở trấn Mã Phụ, thưởng thức bánh nướng nổi danh Mã Phụ.

Bánh nướng Mã Phụ tên là “Bánh nướng móng ngựa”, hình đúng như một chiếc móng ngựa, nghe nói có thể để một tháng không hư, cứng rắn, cần răng khỏe, nhưng ăn đặc biệt thơm.

Trong miệng cắn bánh nướng móng ngựa, Diêu Tam Tam lại mua một bọc mang theo, nên lôi kéo Bào Kim Đông tới ao cá nhà họ Cảnh đi dạo.

Bốn ao cá kề bên bờ sông, ba cái đang phơi nắng trừ độc, một vẫn bị băng mỏng che, chắc bên trong còn chút ít cá chạch bùn qua mùa đông.

“Bốn ao cá, cũng không nhỏ! Ông ấy đặt em trước năm trăm ngàn đuôi cá chạch bùn giống. Chờ đến hè, ít nhất em cũng có thể kiếm được ba ngàn đồng từ nhà ông ấy.”

“Tiểu mê tiền!”

“Tham tiền có gì không tốt? Em lại không trộm không cướp.” Diêu Tam Tam nói, “Sau này anh theo em cùng tham tiền. Lý tưởng lớn nhất cuộc đời em, chính là làm bà chủ phía sau anh.”

“Hả? Vì sao lại theo phía sau anh?” “Anh phụ trách làm việc, em phụ trách theo kiếm tiền đó!” Diêu Tam Tam cười mờ ám.

Bào Kim Đông không chú ý đến câu đùa giỡn kia, anh nghĩ tới vấn đề sau này của nhà họ Diêu.

Nuôi cá chạch bùn mang của cải đến cho Diêu Tam Tam, cá chạch bùn giống làm cho của cải của cô kéo dài mở rộng, nói đến cá chạch bùn giống, bên trong lại liên quan đến Diêu Tiểu Cải. Kể cả chị cả Diêu Tiểu Đông, cũng là người hết sức tận tâm.

Bào Kim Đông thầm nghĩ vấn đề này trong lòng, Diêu Tam Tam lại bận rộn tính toán năm nay cô thu vào bao nhiêu. Thời gian này bận rộn, vẫn chưa tính toán kỹ lưỡng đâu!

Mùa hè bán cá chạch bùn giống, thu vào hơn mười bốn ngàn đồng, không bao gồm cá giống mình nuôi thả. Vào mùa đông cá chạch bùn nhà mình bán không tới năm mươi ngàn, cá chạch bùn thu về bán trao tay,

tổng cộng kiếm được chừng ba mươi ngàn đồng, về phần heo dê rồi lương thực trong nhà, Diêu Tam Tam bỏ qua qua luôn không tính tới.

Một năm này, thu nhập không ít hơn chín mươi ngàn đồng. Trong gia đình nông thôn những năm chín mươi, thu nhập này chính là một con số rất lớn rồi.

Nhưng mà bây giờ Diêu Tam Tam có nhiều lòng tin hơn nói: “Bản kế hoạch sự nghiệp theo suy nghĩ của cô, giờ mới bắt đầu trải rộng ra.

Đi từng bước một cho tới hôm nay, lúc trước chính cô cũng không ngờ.

“Nhiều như vậy!” Bào Kim Đông kinh ngạc, “Anh biết nhà em một năm thu vào dù sao cũng phải có mấy chục ngàn, thật không nghĩ đến có nhiều như vậy.”

“Hi hi, lúc trước làm thăm dò, kinh phí đầu tư thiếu, cộng thêm thu nhập của vài năm đầu, dù sao trước mắt trong tay em, vẫn nhẹ nhàng linh hoạt lấy ra được hơn một trăm ngàn đồng.” Diêu Tam Tam đắc ý, một khi cao hứng, thì kéo tay Bào Kim Đông lắc lắc, “Anh Kim Đông, tiền này trừ tiêu dùng trong nhà, để trong tay sẽ thành tiền chết, em phải khiến nó sống, anh nói em nên đầu tư vào phương diện nào đây?”

“Đừng chỉ nghĩ tới kiếm tiền, lại nói đây cũng không phải chuyện của cá nhân em.” Bào Kim Đông vừa nói vừa ngẫm nghĩ, “Tam Tam, em xem đi, tuy nói sản nghiệp nhà em đều do em nắm trong tay, nhưng người một nhà đều đi theo bận việc cả, nhất là chị hai em, cho dù bây giờ chị ấy kết hôn, nhưng em ướm giống cá chạch bùn gì đó, vẫn phải có chị ấy cùng làm chứ?”

“Đó là đương nhiên, chị hai có kết hôn hay không, không ảnh hưởng đến sự nghiệp làm chung của chị ấy và em. Lại nói bây giờ chị ấy cũng không có công việc gì khác.”

“Vậy chị cả em thì sao?”

“Chị cả, chị ấy và anh rể cả, mấy năm nay quan tâm trong nhà không ít.” Diêu Tam Tam gần như nghe ra ý, nhưng dienda4nle3qu21ydo0n cô chưa nói, ngược lại hỏi Bào Kim Đông, “Anh Kim Đông, anh nói những chuyện này, đang nghĩ gì vậy?”

“Kiếm tiền, em phải nghĩ đến vấn đề phân phối lợi ích, nhìn lâu dài, chị em ruột cũng nên phân chia rõ ràng, như em một cô nhóc, nắm tiền trong chính tay tay, lâu dài không tốt.” Bào Kim Đông vỗ đầu cô theo thói quen, nói tiếp: “Chúng ta còn chưa kết hôn mà, lẽ ra sản nghiệp nhà em anh không nên xen vào, chỉ có điều ngược lại nghĩ rằng, không bằng thừa dịp chúng ta chưa kết hôn, sắp xếp những chuyện này trước, cũng tránh cho người ta nói mạn nói nhạt.”

Trong lòng Diêu Tam Tam nóng lên, Bào Kim Đông chủ động nghĩ tới phương diện này, đúng là đáng quý. Phải biết rằng, theo phong tục nông thôn địa phương, nếu Bào Kim Đông kén rể đến nhà các cô, tiền tài trong nhà lẽ ra đều của Bào Kim Đông, phân chia tài sản trong nhà cho chị em gái đã lấy chồng, vốn không có quy củ này.

Mà, hoàn toàn là suy nghĩ khoảng thời gian trước cô đang nghĩ.

“Vậy anh nói thế nào thích hợp?”

“Mọi người cùng nhau làm sự nghiệp, mọi người cùng nhận hoa hồng.” Bào Kim Đông nói, “Về phần rốt cuộc chia như thế nào, em nên thương lượng với mấy chị em em một chút. Em làm rõ phương diện này rồi, cũng tránh được luôn có người cảm thấy anh hướng về số tiền ấy của nhà em.”

Diêu Tam Tam bật cười hi hi, người đàn ông này, xem ra trong lòng còn mất hứng vì bị người ta chỉ trích đây! Anh mất hứng không tự kìm nén, càng không giận dữ với cô, ngược lại quang minh lỗi lạc chủ động đưa ra ý chia hoa hồng cho chị em, đây là khí phách lớn của Bào Kim Đông rồi.

Diêu Tam Tam nhất thời kích động, không để ý bên bờ sông còn có người, quay người lại ôm lấy hông Bào Kim Đông.

“Anh Kim Đông, em yêu anh chết mất!”

“Có người ở đây!” Bào Kim Đông vuốt vuốt lưng cô, trong miệng nói vậy, lại không cam lòng đẩy cô ra, cứ mặc cho cô núp trong ngực.

Thân thiết trước mặt người ngoài, với tính tình của Bào Kim Đông tuyệt đối không làm được.

Về phần cô nói yêu anh – cái này còn phải nói sao?

98. Chương 89: Qua Năm Mới

Editor: Puck

Trao đổi như vậy với Bào Kim Đông, Diêu Tam Tam tính toán đợi khi người một nhà cùng một chỗ, sẽ nói ra chuyện chia hoa hồng cho chị em.

Nhà họ Diêu trôi qua năm mới náo nhiệt trước nay chưa từng có. Muốn nói náo nhiệt, thật ra thì đêm ba mươi, đầu năm người một nhà ít đi mấy người – theo phong tục, Diêu Tiểu Đông phải về nhà chồng ăn mừng năm mới, Diêu Tiểu Cải và Lục Cảnh Ba về mở tiệc mời khách nhà ông bà, nên lưu lại qua lễ mừng năm mới rồi, Bào Kim Đông còn chưa kết hôn, anh đang ở nhà họ Bào mừng năm mới.

Chỉ còn lại hai vợ chồng Diêu Liên Phát và Tam Tam, tiểu Tứ, Diêu Liên Phát thật sự chuẩn bị đủ thứ giết gà, giết cá, chiên thịt viên, làm bánh trôi... Sai Trương Hồng Cúc vòng quanh, việc vui của Diêu Tiểu Cải vừa qua, trong nhà thịt hấp chỉ còn dư lại một chậu lớn thôi, còn thừa không ít món ăn, dân quê không thích lãng phí nhất, không thể làm gì khác hơn là chia cho họ hàng, các nhà hàng xóm ăn, mình còn lại không ít, mà ăn xong, cũng không ngăn được Diêu Liên Phát cao hứng.

Bản thân Diêu Liên Phát vội vàng dán câu đối xuân, dán giấy đỏ lên cửa, đào hồ cắm một cây trúc xanh, gọi là “Cây tiền của Diêu”, phía trên còn buộc đậu phộng nhuộm xanh nhuộm đỏ, tiền giấy Mao, chuối tiền đồng gì đó; trên bàn còn đặt một cái thưng một mét, bên trong chứa trầu cấm, ngụ ý “Cao thăng hữu phúc”^{*}; mặt trời ngày ba mươi còn chưa lặn, ông đã loay hoay tìm cây gậy gỗ, chặn trước cửa lớn, nói cái này gọi là “Lan kim mã câu tử”^{**}, gia tài không chạy được, năm sau thịnh vượng; ngay cả trên chuồng heo ông cũng dán câu đối “Ngũ cốc được mùa, lục súc thịnh vượng”, bận rộn đến vô cùng cao hứng.

(*) Cái thưng: Đồ đo lường, bằng một phần mười cái đấu (“thưng” do chữ “thăng” đọc chệch ra). Trầu cấm [fū] có cách đọc gần giống chữ phúc [fú]

(**) “Lan kim mã câu tử”: Ngăn không cho ngựa vàng (tài vận) chạy đi.

Hai con gái gả cho con rể vừa ý lại có mặt mũi, đứa thứ ba định hôn biến thành con rể tới nhà tốt như vậy, thu nhập trong nhà nóng hôi hổi, Diêu Liên Phát dùng một câu tục ngữ chính là “Người nghèo mới giàu, thẳng lưng lòi bụng”, không biết nên đốt tiền như thế nào mới tốt nữa.

Lễ mừng năm mới... Thật ra rất nhàm chán, ăn ăn ăn, uống uống uống, xem ti vi, nông thôn sẽ không làm việc gì khác.

Nơi này còn có phong tục hơi khôi hài, lễ mừng năm mới không được làm việc, trong mấy ngày đầu năm không được gội đầu, giặt quần áo, còn không cho phép nói lung tung, nếu không để ý câu nào phạm vào kiêng kỵ của người lớn.

Cái khác đều dễ nói, không cho phép gội đầu, Diêu Tam Tam vừa ăn cơm tối xong mới nhớ tới, không thể làm gì khác hơn là đêm ba mươi nấu nước gội đầu.

Gội đầu xong nhìn lại, trong nhà có hai người gọi là chú, bác hàng xóm tới, đánh cờ với Diêu Liên Phát, Trương Hồng Cúc bưng đậu phộng rang, đậu rang, cũng ngồi bên cạnh xem.

Bàn cờ của người nông dân, nơi đây gọi là “Lục chu”, mấy ô vuông mấy cục đá, bên ngoài không biết có cách chơi này hay không, nông dân ở nông thôn đều thích, nghe nói là cờ đàn ông chơi, Diêu Tam Tam cũng sờ nhìn không hiểu.

Xem ra tiểu Tứ cũng chuẩn bị chơi, Diêu Tam Tam xoa tóc dài ướt nhẹ, lau sơ sài, dứt khoát cũng lạng lẽ chạy ra cửa, quen cửa quen ngõ chạy đến nhà họ Bào chơi.

Cả nhà họ Bào, nhiều người thật, còn náo nhiệt hơn nhà họ Diêu, cha Bào mẹ Bào, bốn cậu con trai, cộng thêm chị dâu và Lôi Lôi.

Lôi Lôi vừa nhìn thấy Diêu Tam Tam, liền cười hì hì kéo cô: “Cô Tam, bà nội con nói sang năm mới sẽ cho con tiền mừng tuổi, mẹ con cũng cho, cô có cho không?”

Diêu Tam Tam sờ sờ, hồng rỗi, không mang tiền, nên vội nói: “Lôi Lôi, ngày may mới mừng một đầu năm, cô nhất định cho con.”

“Bản thân cô Tam của con vẫn là một đứa trẻ, con còn đòi cô cho tiền mừng tuổi!” Mẹ Bào cười nói Lôi Lôi. Trong quan niệm của người nông dân, chưa kết hôn đều là trẻ con, đòi người khác cho tiền mừng tuổi mới đúng.

“Không giống nhau, có Lôi Lôi, bây giờ con cũng lẫn lộn thành bậc cô chú!”

Diêu Tam Tam vừa nói như thế, cả gia đình đều bật cười, Kim Thành đi theo nghịch ngợm, khuyến khích Lôi Lôi: “Lôi Lôi, con phải gọi là thím Tam, cô ấy sẽ cho con nhiều tiền hơn.”

“Đừng dạy lung tung đứa trẻ, còn chưa kết hôn!” Mẹ Bào trách cứ Kim Thành, dù sao người lớn tuổi cũng bảo thủ.

Mẹ Bào nhìn Diêu Tam Tam hỏi: “Trời lạnh như vậy, buổi tối khuya con còn gội đầu?”

Mẹ Bào vừa nói, Diêu Tam Tam tiện tay sờ, bên ngoài lạnh, chỉ trong quãng đường ngắn, phần tóc phía dưới lại kết băng rồi, đông cứng một mảng, cầm trong tay nhìn, trên sợi tóc toàn là băng trắng trắng.

“Nhanh chóng qua bếp lò sấy trước.”

Mẹ Bào vừa nói xong, một cái khăn lông sạch lớn chụp xuống phủ lên đầu, Bào Kim Đông tức giận lau vài cái cho cô, kêu cô: “Tự lau sạch đi!”

“Vẫn là chú hai biết thương người!” Chị dâu cả nhà họ Bào trêu ghẹo, Tam Tam vừa mới đi vào, người này đã đứng dậy đi ra ngoài, thì ra đi tìm khăn lông.

“Anh cả không thương chị?” Bào Kim Đông liếc chị dâu nói, “Chị dâu, anh cả không thương em thương chị.” Phong tục địa phương, anh chồng phải hết sức tôn trọng em dâu, nhưng em chồng có thể thoải mái trêu chọc chị dâu, Bào Kim Đông lớn lên ở nông thôn, đương nhiên thông dong phản kích, chị dâu cả nhà họ Bào chỉ bị thua thiệt. Mọi người cũng đều không để ý, kể cả anh cả Bào cũng cười theo.

Chị dâu cả nhà họ Bào lập tức sai Lôi Lôi: “Lôi Lôi, đi đánh chú hai con giúp mẹ.”

“Đánh không lại.” Lôi Lôi chạy một vòng trước mặt Bào Kim Đông, lại chạy trở về, đáng vẻ uất ức thật thú vị.

Diêu Tam Tam thích không khí nhà họ Bào. Tính tình cha Bào mẹ Bào đều rất vui vẻ, thích nói thích cười, không câu nệ, tuy nói nặng gánh, việc nhà nông mệt mỏi, trong nhà cũng khó khăn, nhưng mẹ Bào lại hết sức lạc quan, cả ngày vui vẻ.

Diêu Tam Tam nhớ tới mẹ mình Trương Hồng Cúc, thời gian khóc tương đối nhiều.

Thật sự người không giống nhau, cách sống cũng không giống nhau.

Có lẽ bởi vì như vậy, cho nên tính tình Bào Kim Đông cũng rộng rãi phóng khoáng.

Diêu Tam Tam trầm nghĩ trong lòng, nhà họ Bào chỉ trông cậy vào vài mẫu như vậy, luôn không phải là cách, không giải quyết được gánh nặng lớn như vậy, nên nghĩ cách để cho cha Bào mẹ Bào tìm một việc làm thích hợp.

Cô có thể nghĩ tới, Bào Kim Đông cũng có thể nghĩ đến, quay đầu lại sẽ cùng nhau bàn luận đi.

Chơi cả đêm ở nhà họ Bào, Bào Kim Đông đưa cô về, suốt dọc đường vang lên tiếng pháo, đã không còn sớm, trở về nhanh chóng ngủ, đợi lát nữa tiếng pháo đánh thức cô, một năm mới đã đến rồi.

Mừng hai đầu năm, đón con gái.

Theo phong tục, ngày này người nhà mẹ đẻ phải đưa người đi đón con gái về. Diêu Tiểu Đông, Diêu Tiểu Cãi không đợi người nào đi đón, từ sớm đã tự giác chạy về.

Diêu Tiểu Cãi mới cưới, coi như là lại mặt sau cưới, nên quan trọng hơn, hai vợ chồng son mang theo rất nhiều quà tặng, đáng về mới cưới ngọt ngào, không tự chủ đã bộc lộ ra ngoài rồi. Dương Bắc Kinh kết hôn mấy năm, tùy tiện xách hai loại điểm tâm, thoải mái tùy ý đến rồi.

Diêu Liên Phát gọi Diêu Tam Tam, kêu cô đi đón Bào Kim Đông. “Hai đứa còn chưa kết hôn, sáng mai nó mới đến nhà chúng ta, theo lễ tiết ngày mừng hai chúng ta nên đến đón nó.”

“Đón gì mà đón, còn để con đi đón? Chắc chút nữa anh ấy sẽ đến.” Cách hai ngõ hẻm còn để cô đến đón, quá buồn cười! Lại nói chiều ngày mừng một Diêu Tam Tam còn chạy đến nhà họ Bào chơi, cho Lôi Lôi tiền, ăn xong sủi cỏ mới về.

Quả nhiên không lâu sau, Bào Kim Đông lắc lư đẩy cửa tiến vào, chào hỏi người nhà họ Diêu, rồi cùng Dương Bắc Kinh, Lục Cảnh Ba chuẩn bị mọi thứ đánh bài.

Đánh bài cần bốn người, không đủ tay, Tam Tam và tiểu Tứ xem phi truyền hình, Diêu Tiểu Đông và Diêu Tiểu Cãi bị kéo đi làm một tay, hai chị em kết phưởng làm một nhà, nghe nói vẫn thua thật mất mặt. Càng mất mặt hơn chính là, nghe nói hai chị em còn ăn vạ, bị ba người kia giễu cợt.

Ăn cơm xong ngồi tán gẫu, Diêu Tam Tam nói ra suy nghĩ chia tiền hoa hồng cho mấy chị em.

Nào ngờ cô vừa nói, nhiều người phản đối, người đầu tiên nhảy ra phản đối chính là Diêu Liên Phát, “Chị cả chị hai con đã lấy chồng rồi, tiểu Tứ còn nhỏ, con chia với ai?”

Ý tứ này của Diêu Liên Phát còn thiếu không nói thẳng, ông ấy, tư tưởng cũ, tâm ý từ trước tới nay luôn thiên vị. Ở trong ý tưởng của Diêu Liên Phát, nếu Bào Kim Đông được chọn ở rể, đó chính là con trai kế thừa gia sản trong nhà rồi, mới đúng là cây có cành, cho dù nhà họ Diêu có bao nhiêu gia sản, đều là của Bào Kim Đông, hoặc nói là của Bào Kim Đông và con gái, về đứa khác – không phải đã cho chút đồ cưới rồi sao!

Diêu Tam Tam không trông cậy vào người cha sẽ tiến bộ, hơn nửa đời người, tư tưởng này thật sự khó thay đổi.

Trương Hồng Cúc không lên tiếng, không biết bà đang nghĩ gì.

“Cha, đây là chuyện giữa chị em con, cha đừng quản.” Diêu Tam Tam vừa nói như thế, Diêu Liên Phát thiếu chút nữa tức giận, được rồi, tiền do con gái kiếm, cha ruột đứng sang một bên đứng không?

Ông đang định quát Diêu Tam Tam vài câu, Lục Cảnh Ba lại nói: “Cha nói rất có lý. Hơn nữa nhà anh và anh rể cả đều không có gì khó khăn, chúng ta giúp đỡ thêm trong nhà mới đúng. Tam Tam em suy nghĩ nhiều.”

“Anh rể hai, anh có ý gì?” Diêu Tam Tam cố ý nói, “Khai xuân nhà chúng ta dựa vào chị hai đến ươm giống, năm nay chúng ta còn định mở rộng, chuẩn bị đủ thứ lại muốn công nhân, anh thật oách! Anh vừa nói như vậy, có phải không nỡ để chị hai đến làm việc?”

“Miệng lưỡi bén nhọn.” Diêu Tiểu Cãi thấy đáng về cười bắt đắc dĩ của Lục Cảnh Ba, nên mở miệng trợ giúp chồng mình, “Tam Tam, em nói những thứ kia, vốn không hợp với quy củ nông thôn ta.”

99. Chương 90: Qua Năm Mới 2

“Quy củ gì!” Diêu Tam Tam khinh thường, “Chị hai, chị cả muốn nói quy củ thì thôi, hai chị em mình, chúng ta từ lúc nào chú ý tới đạo lý quy củ kia? Chị cả đó, anh rể cả còn có bà mới tới, chị và anh rể hai kết hôn đã kết rồi, bà mới ở đâu? Kêu ra em xem một chút?”

Những lời này, khiến cả nhà cười vang ầm ầm.

Diêu Tiểu Cải cũng cười quở trách em gái: “Em con bé này, em đang nói gì vậy!”

“Không nói cái này, vậy chị nói, người trong nhà đều bận rộn kiếm tiền, đều nắm trong tay em một con nhóc, lại hợp quy củ?”

“Để anh nói, tiểu Cải và Tam Tam, hai em kết hợp mới dễ làm sự nghiệp, kiếm được tiền tiểu Cải chia hoa hồng, cũng coi như hợp tình hợp lý. Về phần anh và chị cả các em, anh cũng có chuyện của nhà mình, không thể giúp được bao nhiêu, không góp sức cho nhà thì thôi, lại theo lấy tiền, thành cái gì!” Dương Bắc Kinh nói.

“Anh rể cả, em không nói chị cả đã làm bao nhiêu vì cái nhà này, không nói mấy năm nay anh lại vì chúng em đã làm bao nhiêu. Em nói theo như suy nghĩ của em, sau này chỗ cần anh và chị cả góp sức còn rất nhiều!”

“Ra thêm chút sức vì nhà không phải là đương nhiên sao, nhà ai con gái đã lấy chồng còn chia tiền kiếm được từ nhà mẹ đẻ chứ!” Diêu Tiểu Đông lên tiếng ủng hộ chồng mình.

“Này, em nói các anh chị nha!” Diêu Tam Tam dứt khoát đứng lên, vẫn nhìn người một nhà, “Trong gia đình chúng ta, thiếu ai cũng không được. Mọi người kiếm củi đốt lửa cao, người một nhà chúng ta, đồng tâm hiệp lực làm việc, mới có thể làm càng lớn càng tốt! Nếu cùng nhau làm việc, đương nhiên cũng cùng nhau nhận hoa hồng, đây là chuyện nước lên thì thuyền lên, bây giờ mới kiếm được bao nhiêu tiền? Sau này em còn muốn làm sự nghiệp lớn hơn nữa! Anh chị không cần chỉ nghĩ anh chị lấy tiền từ trong nhà, nếu anh chị nghĩ, anh chị nghĩ ra sức kiếm tiền cho nhà có được không?”

“Em cảm thấy Tam Tam nói đúng.” Bào Kim Đông vẫn yên lặng ngồi bên cạnh lên tiếng, “Tất cả mọi người hãy đưa mắt nhìn ra xa, suy nghĩ này của Tam Tam, mới có thể là con đường đúng để phát triển.”

“Thật sự mà nói, chuyện này, vốn do anh Kim Đông nói ra.” Diêu Tam Tam nói, “Chính là đạo lý này, mọi người đồng tâm hiệp lực, đưa ánh mắt nhìn ra xa.”

Cứ như vậy, coi như thông qua đề nghị này, Diêu Tam Tam cũng không quản người nào còn giữ ý kiến, đã nói ra ý nghĩ của mình. Nếu nhà họ Diêu có bốn chị em, vậy chia ra làm bốn phần, sau này lợi nhuận kiếm được, đều chia ra cho bốn chị em cô. Mặc dù tiểu Tứ còn nhỏ, nhưng con bé đến trường đọc sách, phải dùng tiền nhiều chỗ, hơn nữa sau này tiểu Tứ đã có tiền đồ, dự đoán năng lực cho nhà sẽ lớn!

“Có phải mọi người đã quên một chuyện?” Diêu Tiểu Đông chen vào một câu.

“Quên gì?”

“Ban đầu Tam Tam bắt đầu nuôi cá chạch bùn, tiền vốn của hai người Kim Đông và Tam Tam, bọn họ hợp tác. Sau đó khi Kim Đông đi lính, để cho một mình Tam Tam quản lý.”

“A, đúng rồi! Tiểu Đông nói cái này là đúng rồi!” Diêu Liên Phát có thể coi như tìm được đề tài tốt, vỗ đùi, hưng phấn nói: “Tiền vốn có một nửa của Kim Đông, tối thiểu nên chia cho Kim Đông một nửa?”

Diêu Tam Tam và Bào Kim Đông liếc mắt nhìn nhau, không nhận được buồn cười. Lý luận này của Diêu Liên Phát sao mà đơn giản như vậy, Bào Kim Đông tới chính là con trai của ông rồi, có thể dưỡng lão tổng chung cho ông, có thể đập bồn cho ông, có thể hóa vàng mã cho ông, sau này đứa bé của bọn họ chính là cháu nội nghiêm chỉnh của ông, kế thừa hương khói nhà họ Diêu...

Đối với ông, cô thật sự không có cách nào rồi.

Chỉ có điều, chị cả nói chuyện này, cũng không phải không có đạo lý, nếu bây giờ không phải cô và Bào Kim Đông đính hôn rồi, đổi thành người khác, vẫn phải chia tiền đưa cho người ta chứ?

“Mọi người thật sự suy nghĩ nhiều rồi.” Bào Kim Đông nói, “Ban đầu em và Tam Tam hợp tác làm ăn, tổng cộng bao một ao cá, mỗi người ra hai trăm đồng phí nhận thầu, lúc thu cá chạch bùn, thì nhân tiện bỏ cá chạch bùn nhỏ không bán được vào tạm nuôi, nuôi cũng không được bao nhiêu. Sau khi em đi làm lính, cũng không để ý chưa từng hỏi, đã sớm nói đưa cho Tam Tam rồi.” Lời này của Bào Kim Đông thật sự thẳng thắn.

Diêu Tam Tam lại trầm nghĩ, lúc trước cô cũng đã nói muốn giữ hai ao cá cho Bào Kim Đông, bây giờ, sắp xếp sao cho ổn đây?

Lúc này Lục Cảnh Ba mở miệng nói: “Như vậy đi, chúng ta anh em chị em, anh lớn tuổi nhất, nếu không mọi người hãy nghe anh nói vài câu?”

Lúc nói lời này, mắt Lục Cảnh Ba mang theo ý cười nhìn Dương Bắc Kinh, hà hà, anh rể cả nhỏ hơn mình hai tuổi!

“Trong chúng ta Cảnh Ba có văn hóa cao nhất, không bằng nghe cậu ấy nói.” Dương Bắc Kinh ngược lại không vội vã kéo chân sau của em rể hai.

“Mấy người bỏ quên một sự kiện, sản nghiệp bây giờ của nhà họ Diêu, bắt đầu do Kim Đông và Tam Tam kết hợp làm ăn, tiền vốn sau này, gần như đều của Tam Tam. Anh không biết nói gì, anh và anh rể cả, mỗi người đều có việc của mình, anh rể làm quán cơm của anh ấy, anh bạn lớp của anh, không giúp được nhà bao nhiêu, mà Kim Đông cậu ấy không giống, sau này cậu ấy đến nhà họ Diêu, nhà họ Diêu chính là trách nhiệm của cậu ấy, cậu ấy tất nhiên bận rộn sự nghiệp trong nhà, làm sự nghiệp nhà họ Diêu lớn hơn. Nếu như không phải suy tính đến phương diện này, chỉ nói bốn chị em chia đều, vậy tiền lương của anh, tiền lời tiệm cơm của anh rể cả, có phải muốn lấy ra chia đều cho nhau?”

Mấy câu nói của Lục Cảnh Ba, nói đâu vào đấy, đạo lý rõ ràng, anh vừa nói xong, Dương Bắc Kinh lập tức bày tỏ đồng ý, “Rốt cuộc uống mực nước nhiều, suy tính của Cảnh ba, tuyệt đối có đạo lý hơn chúng ta.”

“Vậy con nói đi! Cảnh Ba con nói một chút xem sao!” Diêu Liên Phát vừa nghe có lợi cho Bào Kim Đông, lập tức tỏ vẻ ủng hộ.

“Con đề nghị, chia làm năm phần, Kim Đông cậu ấy ra tiền vốn, ra lực, sau này còn trông cậy vào cậu ấy góp sức làm chủ, sau này nhà họ Diêu gánh trên vai cậu ấy, nói như thế nào cũng có thể cho cậu ấy hai phần. Bốn chị em các cô ấy, mỗi người cũng hai phần. Ngoài ra con cảm thấy, Tam Tam tính toán cực kỳ lớn, buôn bán cũng mỗi ngày một lên, nếu nghiêm túc, người trong nhà làm việc, cũng phải cho tiền lương p hù hợp, ví dụ như chị cả và tiểu Tứ, tạm thời không có thời gian làm việc, sẽ không phát tiền lương.”

“Vợ chồng chúng con, riêng hai phần lợi nhuận, cũng đủ vừa lòng rồi, chính là theo như bây giờ thu vào, cũng nhiều gấp mấy lần tiền lương một năm của con!” Lục Cảnh Ba cười híp mắt thoải mái vỗ lưng mỗi, vỗ Diêu Tiểu Cải: “Vợ, về sau em có tiền lương, còn có hoa hồng, cưới được em, coi như anh được cả người cả cửa.”

Lúc ấy tiền lương thấp, nhân viên làm việc trong đơn vị trên thị trấn, tiền lương mỗi tháng chỉ có mấy trăm đồng.

Lục Cảnh Ba vừa nói như thế, khiến cho cả nhà cười ầm.

“Anh rể hai, coi như em đã nhìn ra, trong nhà chúng ta cáo già nhất chính là anh!” Diêu Tam Tam cười hì hì nói một câu.

“Nói càn!” Lục Cảnh Ba cũng cười, “Kim Đông, cậu nói đi?”

Bào Kim Đông ngồi hồi lâu bên cạnh, vẫn nghịch xấp bài lơ khơ trong tay, thấy Lục Cảnh Ba nhắc tới mình, thì nhếch miệng cười: “Anh nói hết lời rồi, còn để cho em nói?”

Ích lợi hợp lý, với tính tình như vậy của Bào Kim Đông, anh sẽ không từ chối nữa, Lục Cảnh Ba nói không sai, nếu bỏ công bỏ sức, đó chính là anh nên nhận được.

Nghĩ như vậy, Bào Kim Đông cười cười với Diêu Tam Tam: “Tam Tam, quy củ cũ, vẫn để em trông coi dùm anh!”

“Tiểu Tứ, này giờ em vẫn không nói gì?” Diêu Tiểu Cải hỏi tiểu Tứ, con nhóc này vẫn luôn ngồi bên cạnh, tập trung cắn hạt dưa.

“A?” Tiểu Tứ ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn rất ngạc nhiên, “Còn có chỗ cho em nói chuyện sao?” nhưng mà ngay sau đó cô nhảy dựng lên, nhảy hai vòng quanh nhà, giơ tay hoan hô – “Wow a, em được làm tiểu phú bà!”

Quyết định chuyện này, tất cả mọi người đều hết sức vui mừng, nên hi hi ha ha chuẩn bị bắt đầu đánh bài. Trương Hồng Cúc tỏ vẻ vui mừng đi rửa táo cho mọi người, từ kinh nghiệm của bà mà nói, về sau các con gái đều có địa vị kinh tế, bà tán thành trăm phần trăm.

Diêu Liên Phát cũng vui vẻ, thật lâu sau mới phản ứng kịp, ông nhớ tới vội hỏi: “Này, không đúng, vậy cha không có phần à?”

“Ông còn muốn phần? Cho ông một cái công, ông gõ hay không gõ?” Trương Hồng Cúc giấu cợt, “Bọn nhỏ thiếu ông ăn? Thiếu ông uống? Ông ấy, giờ cao chờ đứa nhỏ hiếu kính là được.”

“Vây... Vây tôi có tiền lương không?”

Diêu Tam Tam cười nói cho cha biết, “Cha, ao cá này của con đều do cha trông, đương nhiên cha có tiền lương. Nhưng trước mắt chỉ nghĩ vậy, bây giờ tiền con kiếm còn ít, đầu tiên phải dùng để đầu tư sản xuất.”

Còn thiếu sao? Diêu Liên Phát định nói, con bé này, tư tưởng cũng quá lớn rồi.

100. Chương 91: Dự Tính Mới

Nhân dịp năm mới thanh nhàn, Diêu Tam Tam kéo Bào Kim Đông thương lượng tính toán trước mắt, thật ra thì nói trắng ra chỉ có một mục đích – em cần một chỗ a a a.

Cô cần càng nhiều chỗ hơn để ương giống cá chạch bùn.

Trong suy nghĩ của Diêu Tam Tam đã sớm thiết kế xong đại khái dáng vẻ, ao xi măng, hai cái lớn, một hàng nhỏ, cuối mùa xuân ương giống, cuối thu bắt cá chạch bùn nuôi tạm trong hồ. Phía bắc dựng một hàng phòng ở, dù sao cũng có chỗ cần dùng.

Theo như nếp sống cách làm trong thôn, con trai hoặc con rể do con gái kén tới, có thể cho một nền nhà. Nhà họ Diêu đã lấy sáu nền, chỗ nhà cũ còn có hai gian, lại tìm thêm chỗ quan trọng trong thôn, cũng không hề để ý có tác phong hay không, Diêu Tam Tam đánh mục đích lên đầu Bào Kim Đông.

Nhà họ Bào có bốn con trai, bây giờ ở nhà cũ mới có ba nền, có thể dùng danh nghĩa Bào Kim Đông muốn thêm một nền không?

Đương nhiên rồi, càng lớn càng tốt.

“Chỗ nhà cũ hai gian, quá nhỏ, không dùng được gì nhiều. Anh xem những cán bộ kia ở trong thôn, vốn đều là người nhà họ Bào, anh ra mặt xin, em muốn biến nó thành nơi ương giống cá chạch bùn.”

“Lấy nền nhà chắc chắn hơn.” Bào Kim Đông nói, “Anh suy xét thấy sau này phòng ở trong nhà không rộng rãi. Sáu gian nhà, bây giờ chị cả, chị hai em đều không ở đây thì còn được, sau này khi chúng ta kết hôn, không phải càng thiếu!”

Nhà họ Diêu có sáu gian phòng, hai gian làm một phòng. Diêu Liên Phát và Trương Hồng Cúc ở một phòng, Tam Tam và tiểu Tứ ở một phòng, còn một phòng, nếu Diêu Tiểu Đông và Diêu Tiểu Cải đều đến, đúng là không có cách nào ở.

“Nhưng nếu em định dùng nền nhà xây nơi ương giống, anh thấy không được. Coi như cho em sáu, tám gian, đó mới bao nhiêu? Tạm thời đủ dùng rồi, nhìn lâu dài, vẫn không đủ.” Bào Kim Đông ngắt lời.

Diêu Tam Tam cũng nghĩ đến điều này, cô chỉ nghĩ, đi từng bước một!

Năm trước ương giống cá chạch bùn dùng ao xi măng trong sân nhà mình, năm nay muốn mở rộng, nhiều thêm một nền tốt hơn không có.

“Vây anh nói phải làm sao?”

“Làm sao? Thoải mái đi xin là được.” Bào Kim Đông cười cười, “Cứ đi tìm chính quyền thị trấn mà đòi. Nói muốn làm xí nghiệp, bây giờ đang khích lệ nông dân mở xí nghiệp. Thật sự không được, lấy danh nghĩa thu hút đầu tư, nói không chừng còn có thể nhân tiện tìm được chính sách giúp đỡ đó. Cho dù địa điểm tạm thời không dùng được, trước tiên lên mặt đã rồi bàn.”

“Em còn định từng bước một, ý định của anh, thoảng cái thành quy mô lớn.” Diêu Tam Tam thầm tính toán trong lòng, nói: “Em thấy được. Đầu tư có thể phải thật nhiều, em định đến thu mua một xe, tự nhà mình tiêu thụ món cá chạch bùn này, cá chạch bùn bán cho hai chỗ bán sỉ, không phải bọn họ muốn kiếm tiền của em? Em tự mình tiêu thụ bán sỉ, tiết kiệm khâu trung gian, lại có thể kiếm nhiều chỗ. Bây giờ xem, nếu tài chính không đủ, mua xe cứ từ từ, trước tiên xây nơi ương giống.”

Theo như kinh nghiệm đời trước của Diêu Tam Tam, đất này, chỉ cần bạn có thể nắm trong tay, nó sẽ không phải mất tiền. Nhân dịp chính sách khuyến khích bây giờ, xin một mảnh đất lớn ở thôn bên cạnh –

Ngẫm lại cũng kích động lòng người!

Bây giờ Bào Kim Đông cảm thấy, Diêu Tam Tam giống như có một khát vọng và nhạy cảm trời sinh với tiền. Khi mới mười mấy tuổi, người ta bên ngoài bắt ve sầu bán, cô lại có thể nghĩ đến thu mua ve sầu, buôn bán hai đầu, lý luận chính là, người bán hàng rong thu tiền ve sầu của em, còn không phải vì kiếm tiền của em?

Xa hơn sau đó anh bắt cá chạch bùn bán, Tam Tam lại bắt đầu thu mua cá chạch bùn, vẫn là câu nói kia, người thu mua cá chạch bùn, còn không phải vì muốn kiếm tiền của em?

Mà bây giờ, được rồi, lại nữa rồi, muốn tự mình làm khoản tiêu thụ bán sỉ này.

Xem ra ai nghĩ tới tiền tiểu Nha này kiếm, không dễ dàng!

“Ừ, quyết định! Anh Kim Đông, anh phụ trách kiếm chỗ quan trọng.” Diêu Tam Tam cười tủm tỉm phân công.

Bào Kim Đông nhú mày: “Này, sao anh đi?”

“Chủ ý do anh nghĩ, đương nhiên anh đi. Hơn nữa, em là tiểu Nha tuổi còn trẻ, em mới không giao tiếp với đám chính quyền thị trấn ngồi không mà hưởng đâu!” Diêu Tam Tam tỏ vẻ vút đi.

Được rồi, anh là đàn ông, anh cần phải đi giao tiếp với đám chính quyền thị trấn ngồi không mà hưởng kia. Bào Kim Đông cười cười đồng ý: “Được, qua năm mới bắt đầu đi làm thì anh đi.”

Hai người phân công “Nam chủ ngoại, nữ chủ nội”, đại khái bắt đầu từ đây. Diêu Tam Tam phụ trách vạch ra chiến lược dùng cách cô nói ngồi chồm hổm trong nhà kiếm tiền, giao tiếp liên lạc bên ngoài, chuyện mở rộng ra sức làm, là nhiệm vụ của Bào Kim Đông.

Mùng sáu đầu năm, trong thôn lại vang lên tiếng chiêng trống và tiếng pháo, Diêu Đại Văn kết hôn.

Một ngày trước hôn lễ, chú hai Diêu kêu Diêu Nhị Văn tới mời Diêu Liên Phát đi uống rượu mừng, ngày hôm sau không ai tới gọi mấy mẹ con nhà họ Diêu đi ăn tiệc, Trương Hồng Cúc để tiểu Tứ mang năm mươi đồng đi.

Diêu Tiểu Cải lấy chồng, thím hai tới cho ba mươi đồng, vì sao cho thêm hai mươi đồng đây? Ý tưởng của Trương Hồng Cúc thật tuyệt diệu: Hai con gái của mình xuất giá, nhà đó trừ ba mươi đồng, không phải còn có hai bao điểm tâm sao? Hai ba điểm tâm này cũng phải ba bốn đồng rồi, cho nhà đó nhiều thêm chút, chúng ta không thiếu hai đồng này, để nhà đó không nói được bất kỳ lời gì, kể cả người trong thôn cũng không nói ra hai lời.

Tiền mừng việc vui ở địa phương, bình thường không ai cho con số bốn mươi, vì vậy Trương Hồng Cúc thoải mái cho năm mươi.

Sau khi tiểu Tứ đưa đi rồi quay về, nói chú hai giữ con bé lại ăn tiệc mừng, thím hai lại ở bên cạnh trợn trắng mắt.

“Con nói bài tập kỳ nghỉ đông còn chưa làm xong, đã vội vàng chạy về.” Tiểu Tứ cười hì hì nói, “Nhưng hình như thím ba cũng không đi, Hồng Hà cũng không đi, chú ba và Trại Tử đi. Con loáng thoáng nghe

người ta nói, thím ba và bà nội náo loạn một trận, nói bà nội cho Đại Văn thêm tiền, chưa cho nhà thím. Bà nội nói Trự Tử còn nhỏ, tạm thời không cần tiền, thím ba liền mắng bà nội là bà già thiên vị.”

“Tâm tư đều dùng vào những việc này.” Trương Hồng Cúc lắc đầu, “Chỉ muốn mò vét thứ có sẵn, bản thân không tự nghĩ cách kiếm tiền làm giàu, trông cậy vào người ngoài cho một chút mảnh nhỏ, kiếp sau cũng không giàu nổi.”

“Hôm nay giấc ngộ của mẹ thật cao!” Tiểu Tứ và Tam Tam thay phiên liếc mắt nói giỡn.

“Mẹ nói sai sao? Cha của con cũng là anh trai bọn họ, nguyên một đám tự mình không nhìn xa, cả ngày đấu tranh của nội bộ, khó có một chút tiền đồ. Việc vui hôm nay không đi lên phía trước lại đi lùi lại, ngược lại khiến người bên ngoài chế giễu.”

Buổi trưa Trương Hồng Cúc mới nói vậy, đến tối muộn truyền đến chuyện cười lớn: Nhị Văn chạy mất.

Nhị Văn chạy trốn không đơn giản, nó không chạy một mình.

Nghe nói ban ngày Đại Văn kết hôn, kêu Tam Văn và chú ba ghi sổ thu lễ, chú ba ghi sổ, Nhị Văn thu tiền.

Bạn bè người thân đều cho tiền mừng đó, tới quá trưa, bạn bè người thân cũng đã tặng lễ xong, thu được chừng một ngàn đồng, chú ba Diêu nói với Nhị Văn, hai người đi ăn chút cơm trước, ăn cơm no rồi cùng đối chiếu sổ sách, tiền thu lễ do Nhị Văn tạm thời bảo quản.

Lại sau đó, Nhị Văn mất tích.

Tiền cũng mất tích theo. Túi đen đựng tiền tìm thấy trên giường nó, bên trong ngược lại có một tờ giấy, nói muốn đi ra ngoài và chạm thể giới, đợi đến khi gia nhập tốt rồi thì áo gấm về nhà làm rạng rỡ tổ tông.

Nếu không gia nhập được, sẽ không trở về. Đây là câu nói sau cùng.

Nhà chính bên kia náo loạn thành một đoàn, bà nội Diêu vừa khóc vừa kêu, khiến người nhanh chóng đi tìm Nhị Văn về, lo lắng cháu nội ra ngoài gây chuyện, lo lắng cháu nội thật sự một đi không trở lại...

Thím hai Diêu còn cãi vã với chú ba, thím hai đổ tội lên người chú ba, chú ba phụ trách ghi sổ, cũng oán trách chú không trông coi Nhị Văn!

Mà hai vợ chồng son trong phòng cưới cũng ồn ào, cô dâu mới cho rằng tiền thu trong hôn lễ, đương nhiên thuộc về vợ chồng son bọn họ, xem ra không có, nên cũng náo loạn lên, chần mèn đổ bị ném trên mặt đất.

Một chữ loạn chữ còn gì nữa!

101. Chương 92: Dự Tính Mới 2

Editor: Puck

“Ra chuyện như vậy, đầu tiên bà nội và thím hai vẫn nghĩ đến, là che chở cho Nhị Văn, coi nó như đứa trẻ ranh! Có chuyện dọa người hôm nay, còn không phải đều do bà nội quản!” Một nhà Diêu Tam Tam ăn cơm tối, nói đến chuyện này.

“Mặc kệ nó, chuyện dù sao cũng không liên quan đến chúng ta!” Trương Hồng Cúc nói.

Diêu Liên Phát bưng chén cơm lên thở dài.

Mới nói xong lời này không lâu, bà nội Diêu đã khóc sụt sùi đi tới.

Vừa vào cửa chính, bà nội Diêu đã đặt mông ngồi dưới đất, khóc đến kêu trời đập đất: “Thằng cả à, con cũng không thể tuyệt tình mặc kệ! Con nhanh chóng tìm Nhị Văn giúp mẹ, bên ngoài nhiều người xấu, nếu nó ở bên ngoài có việc không hay xảy ra, sẽ từ nay không trở lại, con bảo mẹ làm sao sống đây...”

“Mẹ, không phải con nói mẹ, Nhị Văn đã lớn như vậy, làm ra chuyện này, mẹ còn tập trung tinh thần lo lắng cho nó, che chở nó, con thấy toàn bộ bị mẹ làm hư rồi.” Diêu Liên Phát khó có được nói lời công bằng.

“Không phải Nhị Văn còn nhỏ sao! Thằng bé nó nhất thời không nghe lời, con lại có thể không để ý đến nó? Cây lớn tự thẳng, bản thân nó vẫn còn nhỏ thì hiểu chuyện sao!”

“Còn nhỏ? Nhị Văn đã mười tám tuổi rồi, mẹ còn tưởng nó còn bú sữa mẹ sao? Nó chỉ nhỏ hơn Tam Tam nhà con mấy tháng, mẹ nhìn Tam Tam xem, mẹ nhìn lại nó xem!” Diêu Liên Phát nói chuyện mang theo tức giận, “Đứa bé ngoan cũng mẹ làm hư rồi, giở trò xấu *.”

(*) nguyên gốc: (nhị lang tám trứng) – phương ngữ: đòi trụ, kẻ xấu

“Cho dù con muốn dạy dỗ, vậy trước tiên phải tìm nó về đã chứ? Trên người nó còn mang theo tiền, lỡ như có người hại nó...” Khóc thét.

Trương Hồng Cúc nghe cũng không vui lòng rồi, vừa sang năm mới, bà nội Diêu vừa vào cửa đã khóc kêu kéo gọi, đây gọi là chuyện gì! “Được rồi, kêu cha tiểu Đông cho người đi tìm, bà mau dậy đi, mau về nhà đi tìm.” Trương Hồng Cúc suy nghĩ nhanh chóng kêu bà đi.

“Không được, con đi tìm ở đâu? Đã tìm khắp xung quanh rồi, tìm không ra! Thằng cả à, nhà con nhiều con cái, mấy đứa con rể đều có mặt mũi bên ngoài, con nhanh chóng kêu chúng đến giúp đỡ đi tìm, cái khác không coi trọng thể diện, dù sao con cũng phải xem nó là cháu ruột của con, cùng huyết mạch đó!”

Bà nội Diêu lại bắt đầu kêu khóc, “Con nói tiểu tổ tông kia, nó cứ không nghe lời như vậy, nếu không tìm được nó về, sau này mẹ sống làm sao...”

Bà nội Diêu ngồi trong sân kêu khóc, trời tối đen, nghe rất khiếp người.

Diêu Tam Tam đi tới, ngồi chồm hổm xuống cách mấy bước, nói với bà nội Diêu: “Bà nội, bà về trước đi, nhiều người tìm luôn tốt. Cháu đi gọi điện cho anh rể cả, anh rể hai bọn họ tìm giúp. Bà nhanh chóng đi về, được không?”

Bà nội Diêu nghe, cuối cùng bò dậy rời đi.

Diêu Liên Phát một mặt tức giận, một mặt nhớ tới nó là cháu ruột mình, cau mày nói với Diêu Tam Tam: “Vậy nếu không, con gọi điện thoại cho anh rể cả, anh rể hai con? Kêu bọn họ ở trên trấn giúp đỡ tìm một chút.”

Diêu Tam Tam nói: “Cha, cha cũng không nghĩ tới, trên người nó mang theo tiền đó, bản thân chạy, nếu nó có lòng tránh người, cha đi hướng nào tìm? Bình thường nó không đi lại với chúng ta, anh rể hai thậm chí cũng không biết mặt nó, sao tìm được?”

“Vậy con nói làm sao?”

“Làm sao?” Diêu Tam Tam tức giận nói, “Tiền hết, nó sẽ tự trở lại.”

Năng lực làm việc của Bào Kim Đông quả nhiên không kém, vừa qua Tết Nguyên tiêu, anh đã nói với đám chính quyền thị trấn muốn một chỗ thích hợp.

“Mảnh đất phía trước trường tiểu học, phía bắc dựa vào tường trường tiểu học, phía tây giáp sân phơi lớn, cách ao cá chúng ta không xa, cách đường lớn phía nam cũng gần.”

“Rộng bao nhiêu?”

“Chia cho mình mười lăm mẫu.” Bào Kim Đông nói, “Sau này nếu không đủ, anh lại nghĩ cách từ từ mở rộng.”

“Mười lăm mẫu?” Diêu Tam Tam kêu lên, “Đòi tiền không?”

“Không cần.”

“Lợi hại vậy!” Diêu Tam Tam kích động, nhảy dựng lên ôm cổ Bào Kim Đông, suýt chút nữa dán lên mặt anh rồi, “Anh Kim Đông, sao anh có được vậy?”

“Vốn trong trấn cũng không quá thoải mái.” Bào Kim Đông cười hết sức đắc ý, “Anh liên hệ với một người bạn chiến đấu phía nam, làm một chiêu kêu gọi đầu tư trên danh nghĩa, ổn thỏa.” Thập niên chín mươi, các địa phương điên cuồng đầu tư nóng lòng phát triển kinh tế, các cán bộ kêu gọi đầu tư trên trấn thường có nhiệm vụ, đều gấp gáp đến đỏ mắt rồi.

Bào Kim Đông này đúng là cơ hội.

“Đến lúc này, không chỉ được nhận, mình còn có thể được hưởng chút chính sách ưu đãi nữa!”

“Kêu gọi đầu tư?” Diêu Tam Tam vội hỏi, “Vậy anh ta đầu tư thật đầu tư giả, anh ta sẽ không theo chúng ta chia tiền chứ?”

“Yên tâm đi, chỉ mượn danh nghĩa, bề ngoài cậu ấy chiếm chưa tới một nửa phần, pháp nhân là em. Anh và cậu ấy âm thầm ký hiệp nghị, đợi đến tay, mở chỗ ương giống, cậu ấy sẽ chuyển nhượng cổ phần cho anh. Đây là anh tìm anh rể hai góp ý, không có vấn đề.”

Bào Kim Đông nói xong, túm lấy hai cánh tay cô, kéo cô từ trong ngực mình ra, trên mặt tỏ vẻ hơi đáng nghi, “Tam Tam, sau này em không thể như vậy với anh, hiểu không?”

“Sao cơ?” Diêu Tam Tam nhún mày, “Không cho em tới gần anh?”

“Cái này gọi là ôm ấp yêu thương hiểu không?” Bào Kim Đông bất đắc dĩ lấy tay gõ đầu cô, “Nói cách khác, có chuyện gì phát sinh em tự gánh lấy hậu quả!”

Tự gánh lấy hậu quả? Hừ, cô sợ sao! Diêu Tam Tam cười trộm trong lòng, lén làm mặt quỷ với anh.

Cuối tháng giêng, mảnh đất kia chính thức phê duyệt xuống, Bào Kim Đông và Diêu Tam Tam liên tục chạy thành Nghi mấy lần, đi tiến hành làm các thủ tục.

Mà coi như cầm vào tay thuận lợi, nhưng các loại thủ tục lại đủ rắc rối, hôm nay một mình Bào Kim Đông đi đưa phần tài liệu, lúc trở về, xách theo một người về.

Ai vậy?

Nhị Văn.

“Anh đi ngang qua cửa tiệm game, thấy nó đang bị mấy người đánh, anh quát đuổi mấy người kia đi, xách nó về.”

Tính toán thời gian, mừng sáu Nhị Văn trộm tiền biểu kết hôn của Đại Văn chừng một ngàn đồng rời nhà, mấy người bà nội Diêu tìm cả ngày, không hề thấy bóng dáng, đến nhà Diêu Tam Tam các cô hỏi hai lần, Diêu Tam Tam đều nói đã tìm nhưng không tìm được.

Hôm nay qua hơn hai mươi ngày, tiền cũng nên tiêu hết.

Không khó dự đoán, nó đây trốn ở thành Nghi, dù sao trên người có tiền, ăn cơm ở trọ chơi game, thời gian thần tiên.

Trong phòng game những năm chín mươi, không phải không có game arcade, máy đánh bạc con hổ*, chắc hẳn Nhị Văn thua hết sạch tất cả tiền, bởi vì nguyên nhân gì bị người ta đánh.

(*) hai game này đều dùng xèng để chơi. Game arcade còn gọi là game thùng.

Nhìn lại Nhị Văn, đầu bù xù cúi thấp xuống, hai tròng mắt đỏ ngầu mà lòi ra, môi khô nổi lên một lớp da, hai mắt ngây ngốc, vẻ mặt chết lặng.

Diêu Liên Phát nhảy dựng lên định mắng, lại bị Trương Hồng Cúc huých một khuỷu tay, Diêu Liên Phát dè dặt xuống, kìm nén bức bối gọi Nhị Văn: “Đi thôi, bác đưa con về nhà con.”

Từ đầu đến cuối, Nhị Văn không hề mở miệng nói chuyện, như cương thi đi theo sát Diêu Liên Phát.

Nghe nói về đến nhà, chú hai Diêu và Diêu Đại Văn, mỗi người cầm một cây gậy nhào tới, nhưng ngay sau đó bà nội Diêu và thím hai Diêu cũng nhào tới.

“Không thể đánh! Khó khăn lắm mới tìm về, con đánh khiến nó chạy mất thì làm sao?” Bà nội Diêu nói.

“Xấu xa nữa cũng là con trai ông, ông thật sự có thể đánh giết con sao? Nhị Văn không phải đứa xấu xa, con nhất định bị người xấu dụ dỗ rồi.” Thím hai Diêu nói.

Diêu Liên Phát lắc đầu mà thở dài, xoay người trở về nhà, trong khoảng mấy ngày, nhắc tới còn buồn rầu than thở.

Chỉ có điều không tới mấy ngày, một tin tức tốt truyền đến, Diêu Liên Phát lại lập tức mặt mày hớn hở.

Tin tức tốt gì? Diêu Tiểu Đông mang thai.

102. Chương 93: Cá Kim Châm

Khẩu vị của Diêu Tiểu Đông nhẹ, bình thường thích ăn ít thức ăn. Diêu Tam Tam còn từng đùa giỡn chị cả: Trước kia trong nhà nghèo, chị không ăn thịt, còn tưởng rằng chị không nở, giữ lại cho tụi em còn nhỏ ăn; bây giờ trong nhà không thiếu rồi, chị còn không muốn ăn thịt, chắc chị do con thô biến thành rồi.

Qua năm, ra tháng giêng, Diêu Tiểu Đông bất ngờ bắt đầu thích ăn thịt rồi. Nghe nói trời mới tờ mờ sáng, cô đã thâm thâm thì thì một lòng muốn ăn sườn hầm cách thủy, cũng may nhà mở tiệm cơm, Dương Bắc Kinh luôn đau vợ đến sợ, nên đứng dậy hầm cách thủy cho vợ!

Sau đó chị dâu cả nhà họ Dương nói, có phải mang thai không!

Sau đó Diêu Tiểu Đông đỏ mặt nói, không biết nữa!

Ôi trời ạ, chuyện như vậy cô có thể nói không biết sao? Thời gian này trong nhà bận rộn, lại chuẩn bị lễ mừng năm mới, có một số việc qua loa qua, bây giờ xem ra, không thể qua loa.

Dương Bắc Kinh vội vàng mang vợ đến bệnh viện.

Bác sỹ nói, cũng không sao, mang bầu, trở về ăn cơm thật ngon!

Nghe thấy cô nói từng bị thể hàn vô sinh, bác sỹ còn kiên nhẫn giải thích một phen: Chắc thuốc ở Thượng Hải có tác dụng, thể hàn kia của cô chữa trị khỏi rồi. Nhất thời không mang thai, chắc do tư tưởng áp lực quá lớn. Áp lực tinh thần này ảnh hưởng đến nội tiết trong cơ thể người, áp lực tinh thần quá lớn, luôn lo lắng nghi ngờ không mang thai đứa nhỏ, càng lo lắng, càng khó mang thai.

Trước đó Diêu Tiểu Đông còn một lần tự trách, nếu không phải cô đã lâu không có bầu, không thể nhanh chóng sinh đứa bé mang họ Diêu cho cha, chuyện Tam Văn làm con thừa tự sao có thể náo loạn lên!

Qua thời gian này, nhà họ Diêu việc vui liên tiếp, tiểu Cải lấy chồng, Tam Tam đính hôn lừa Bào Kim Đông tới ở rể, cả người Diêu Tiểu Đông thả lỏng hẳn. Tâm tình tốt, áp lực không có, kết quả, mới ra giêng, không phải mang thai sao?

Diêu Tam Tam nói, cục cưng của chị cả nhất định thật biết điều, đứa bé có hiếu. Bạn xem thử, không ỏi không không nhèo, sau khi mang thai khẩu vị ngược lại tốt lên, trừ không ngủ được thịt sống gì đó, cá tôm không muốn ăn, Diêu Tiểu Đông ăn đến ngon lành, nhất là rất thích ăn thịt. Đứa nhỏ này hiểu chuyện, không giày vò mẹ nó!

“Lại nhìn anh rể cả em xem, sắp biến thành gà mẹ rồi, còn là gà mẹ ấp trứng.”

Những lời này của Diêu Tiểu Cải, khiến cho người một nhà cười ầm lên. Mong đợi đã lâu, đương nhiên cực kỳ quý trọng.

Sau khi Diêu Tiểu Đông mang thai, Dương Bắc Kinh không dám để cho vợ động chạm vào cái gì, việc cũng không cho làm, bước đi sợ nhanh, trên đường phố sợ đụng phải, ngay cả bưng nước rửa chân cũng sợ làm cô ngã...

Hôm nay trở về nhà mẹ, Dương Bắc Kinh vẫn đi theo sau cô.

May nhờ phản ứng có thai của cô không lớn, bằng không, cuộc sống này của Dương Bắc Kinh thật sự không cách nào qua được.

Mọi người hiểu tâm tình bọn họ mang thai không dễ, cũng đều cẩn thận chăm sóc chị cả, nhưng mà, không thể không giễu cợt anh rể cả, ha ha!

Vừa vui mừng chuyện Diêu Tiểu Đông mang thai, người một nhà vừa bận rộn xây nơi ươm giống.

Đất tới tay, đầu tiên xây tường rào, Diêu Tam Tam và Diêu Tiểu Cải, lại kéo thêm Lục Cảnh Ba làm cố vấn, cùng thương lượng quy hoạch bố trí nơi ươm giống.

Ao lớn xây tường từ trên mặt đất xuống, cao hơn mực nước hai mươi phân là được rồi, giữ nước ẩm tự nhiên, mùa đông chống lạnh; ao nhỏ cao hơn mặt nền một mét, lợi cho ánh mặt trời chiếu, khiến nước ẩm, tiện ươm giống.

Phía trên ao nhỏ xây lều, chuẩn bị lưới nhỏ trùm lên, phòng ngừa côn trùng gây hại gì đó. Phải biết rằng, dù chỉ một con bọ gây, cũng có thể ăn hết cá chạch bùn giống mới ấp trứng.

Phía bắc xây một hàng phòng ở, xây rộng rãi thoáng mát.

Hai chị em chỉ phụ trách lên ý tưởng, thực hiện cụ thể đều do Bào Kim Đông làm. Một mảnh đất lớn như vậy, sẽ nhanh chóng chất đầy đủ loại kiến trúc, cần người trông nom đó!

Diêu Tam Tam nghĩ kế, kêu cha Bào đến trông nom.

Cha Diêu trông ao cá, cha Bào trông khu ươm giống, hai cha, ngày nào đó đều phát tiền lương giống nhau.

Chuyện phát tiền lương, Diêu Tam Tam không vội nói với cha Bào, ngày nào đó cho hai cha, không được sao!

Cha Bào vừa nghe có việc cần dùng ông, lúc này mới đầu xuân, cũng không có việc nông gì, mà trông coi lại chủ yếu vào buổi tối, không chậm trễ việc khác, cha Bào không nói hai lời đã vui tươi hơn hử đi.

Thời gian hơi gấp gáp, bên ngoài xây ao xi măng, xi măng cứng là có thể dùng, nhưng phòng thì không được, phòng tương đối khó khăn, đuổi nhanh đuổi chậm, cuối cùng sau hơn hai tháng, bay hết mùi sơn mới có thể sử dụng.

Diêu Tam Tam nhanh chóng chuẩn bị đủ thứ tuyển chọn công nhân.

Công nhân ươm giống, điều kiện đầu tiên chính là cô gái trẻ tuổi chịu khó lạnh lợi, yêu cầu văn hóa trung học. Không phải làm quanh năm, nhưng mà học kỹ thuật không dễ dàng, còn phải giữ chân công nhân, vì vậy Diêu Tam Tam tạm đưa ra tiền lương là ba trăm năm mươi đồng một tháng, năm thứ hai lại cho thêm.

Mức lương này còn cao hơn tiền lương của thầy giáo mới tốt nghiệp phân đến dạy trường học trong thôn vài chục đồng, thầy giáo phân công chính thức, hàng tháng ba trăm hai mươi đồng, còn về thầy giáo tư lúc này, một tháng mới cầm một trăm bảy mươi đồng thôi đấy!

Người vốn trong thôn, thôn bên cạnh, không ít cô gái tới báo danh.

Diêu Tam Tam giao những cô gái này cho Diêu Tiểu Cải giữ cửa chính, dù sao những công nhân này muốn học chính là kỹ thuật, sau này là người làm việc dưới quyền Diêu Tiểu Cải.

Diêu Tiểu Cải chọn người theo kiểu của cô, cô nói chuyện phiếm với các cô gái này, tỉnh bơ không biến sắc quan sát đôi tay các cô ấy.

Ngón tay dài nhỏ linh hoạt, trên tay có vết chai, cơ bản có thể chắc chắn cô gái này khéo léo chịu khó, mới có thể làm công việc ươm giống.

Cô gái nhỏ nói chuyện cẩn thận, không âm âm ĩ ĩ, tính tình trầm tĩnh, mới có thể bền bỉ làm tốt công việc ươm giống.

Sau khi Diêu Tiểu Cải kết hôn, bắt đầu luôn luôn về nhà mẹ đẻ, sau đó, chưa tới hai ngày sẽ không đến – chuyện khu ươm giống, cần cô thương lượng.

Đợi đến khi bắt đầu lựa chọn cá bố mẹ, chuẩn bị ươm giống, Lục Cảnh Ba nói dứt khoát, em chuyển về ở đi, anh tạm cưỡi xe motor chạy tới chạy lui.

Anh thanh niên trai tráng chạy chút đường, dù sao cũng đỡ mệt hơn vợ chạy tới chạy lui trên đường!

Vì vậy, vợ chồng nhỏ không hề khách khí, mang bao quần áo, trở lại nhà mẹ để chiếm hai phòng còn dư lại, thường trú rồi.

Lần này, nhà họ Diêu lại thêm náo nhiệt.

Chủ nhật không đi làm, Lục Cảnh Ba cũng tự giác chạy tới hỗ trợ Bào Kim Đông, thu xếp chuyện khu ươm giống.

Hôm nay sau buổi trưa, có một cô gái nhỏ tới báo danh, người này rất ngoài ý muốn của Diêu Tam Tam và Diêu Tiểu Cải.

Cô ấy là Diêu Hồng Hà, con gái của thím ba.

“Chị hai, chị ba.” Hồng Hà vừa vào cửa đã áp úng gọi người, giống như hơi ngưng ngừng, “Chị hai... Công việc ươm giống này, chị xem em có thể làm không?”

Hồng Hà nhỏ hơn Diêu Tam Tam hai tuổi, đầu năm trước tốt nghiệp trung học, vẫn đi theo sau thím ba làm việc nhà nông.

Diêu Hồng Hà mười sáu tuổi, có khuôn mặt xinh đẹp rất giống thím ba, lúc nhỏ ngược lại biết ăn nói cái miệng khéo, bây giờ lớn hơn một chút, lại trở nên dịu dàng ít nói hướng nội rồi.

“Hồng Hà, em muốn tới làm công? Thím ba thím... Thím ấy nói như thế nào?”

“Mẹ của em hoàn toàn không biết...” Hồng Hà lắc đầu, “Thời gian trước mẹ em thu xếp để cho em đi học thối tượng tử, nói cái đó kiếm tiền nhiều, mẹ có người thân làm, kêu em kiếm tiền, chuẩn bị phòng cho Tru Tử cưới vợ, em không muốn học cái kia...”

Học tượng tử? Diêu Tiểu Cải và Diêu Tam Tam trao đổi ánh mắt, hai chị em đều hơi kinh ngạc.

Ở đây gọi kèn Xô-na là “Tượng tử”, cũng chỉ người thổi kèn Xô-na.

Người dân ở đây lo việc tang, đều mời tượng tử, vốn là nghề nhân trong dân gian thôi.

Nhưng mà đến thập niên chín mươi, vật chất phát triển rất nhanh, nền văn minh tinh thần lại lạc hậu rồi, tượng tử ở địa phương càng lúc càng thay đổi mùi vị, trước kia tượng tử chủ yếu là đàn ông, thổi là được, bây giờ tượng tử đều lấy cô gái trẻ tuổi, trang điểm diêm dúa lòe loẹt, không ngừng thổi kèn Xô-na, lúc tổ chức tang lễ cũng bắt đầu diễn một vài vở kịch thô tục nhỏ, thậm chí, còn múa thoát y, dùng cô gái nhỏ trẻ tuổi tươi đẹp nhất thu hút người.

Khiến việc tang nặng nề trở nên bát nháo, thật sự kỳ lạ, haizzz!

Cũng bởi vì vậy, cô gái thổi tượng tử đương thời, thanh danh không tốt được, giống như xã hội cũ mọi người thường xem thường ca kỹ, con hát.

Hơn nữa đều làm việc nơi đất khách, làm ngành này, bình thường không kinh doanh tại chỗ, miễn cho cái gọi là người nhà không có mặt mũi.

Kêu con gái mình đi học tượng tử, thím ba này, cũng thật tuyệt.

Diêu Tam Tam suy đi nghĩ lại, mới nói: “Hồng Hà, chuyện này em phải thương lượng xong với thím ba mới được.”

103. Chương 94: Cá Kim Châm 2

“Chị ba, chị cũng biết, mẹ của em thiên vị con trai, bà nội em thiên vị cháu trai, em cả ngày cẩn thận nịnh nọt hai người, cũng không thấy hai người suy nghĩ cho em, hôm nay em nói rõ với mẹ em rồi, em không cần mẹ lo cho em, kiếm được tiền, em cũng bằng lòng đưa cho mẹ. Nếu mẹ muốn trông coi em, cùng lắm thì em nhanh chóng tìm cho mình một nhà chồng, nhanh chóng gả đi, xem mẹ em có thể làm sao!”

Mười sáu tuổi, vì tránh né mẹ ruột, nhanh chóng tìm nhà chồng gả đi? Con bé đây là nghĩ ra khỏi hang hổ, lại vào hang sói sao?

“Chị hai, chị ba, nếu các chị không quan tâm em, em định đi ra vùng khác làm công, nhưng hình như người ta gọi làm công đều phải trên mười tám tuổi, em không đủ, tạm thời buồn phiền. Dù sao em không thể ở nhà để cho mẹ em bố trí, nếu em thật sự đi học tượng tử, các chị cũng biết, sau này muốn tìm đối tượng cũng không dễ dàng, người ta xem thường.”

Diêu Tam Tam thở dài trong lòng, dù sao cũng là chị em họ ruột, chỉ cần chính em ấy có thể giác ngộ, có khả năng giúp đỡ thì vẫn muốn giúp, “Chị hai, theo chị thì sao?”

Diêu Tiểu Cải suy ngẫm rồi nói: “Hôm nay chị đã chọn trúng mấy cô gái kia rồi, nhiều thêm em, cũng không phải không được, nhưng đầu tiên em phải nói rõ với thím ba, không thể để bà ấy sinh sự. Lại nữa, nếu tới khu ương giống làm việc, em cũng phải nghe chị quản lý, em là em họ của chị, chị cũng yêu cầu giống như người ngoài.”

“Mẹ em không có khả năng. Em nói rõ với mẹ, nếu mẹ gây chuyện, tiền em kiếm được, một xu cũng không đưa cho mẹ!”

Trương Hồng Cúc đứng là có ý kiến với việc nhận Hồng Hà làm việc, sau khi bà biết, nói với con gái nhà mình: “Thím ba của các con, trước sau như một luôn mong người ta nghèo, ước gì người bên ngoài không sống tốt, tính tình tư lợi, bất cứ việc gì đều muốn giẫm lên đầu người khác. Thím ấy có thể dạy ra đứa nhỏ tốt như thế nào? Hai chị em con, cũng đừng khiến bị khinh bỉ!”

“Mẹ của nó là mẹ của nó, nó là nó, bà không lưu nó, thật nhẩn tâm để cho nó một cô nhóc bị mẹ nó lừa gạt?” Diêu Liên Phát nói chuyện giúp cháu gái.

Diêu Tam Tam đã nói: “Mẹ, mẹ không cần lo lắng những chuyện này, con thấy em ấy thật tâm muốn tìm một đường ra. Em ấy một cô nhóc, nếu thật sự có ý xấu đó, em ấy cũng không có cách nào cả. Đều ở dưới mắt con và chị hai mà!”

Cứ như vậy, Diêu Hồng Hà trở thành công nhân khu ương giống.

Mặc dù tuổi cô gái này không lớn lắm, nhưng lanh lợi, học ương giống cũng dễ tâm, cô ấy có thể nghiêm túc nghe lời Diêu Tiểu Cải.

Tháng tư âm lịch, Diêu Tiểu Cải dẫn theo các cô gái khu ương giống, chọn lựa tạm nuôi một lượng lớn cá cha mẹ, bắt đầu gây giống một lượng lớn cá chạch bùn giống năm nay.

Diêu Tam Tam đã từng nói với Diêu Tiểu Cải, biết không khó, khó là không biết, lời này quả thật bị cô nói trúng rồi.

Diêu Tiểu Cải cảm thấy, ương giống này, quá đơn giản nha, chọn lựa cá bố mẹ, phân ra bố mẹ, tời đưa nước thuốc đã phối tốt cho cô, cá mẹ tiêm vào ít nước thuốc, cá bố tiêm vào nhiều nước thuốc, số lượng cá bố mẹ cân bằng, sau đó đặt cá vào ổ, để nó tự do giao phối, để trứng, ấp trứng, nước dinh dưỡng, nói ra... Thật đơn giản!

“Được rồi được rồi! Chị hai, chị nói liên tiếp vậy, em cũng choáng váng đầu, em còn theo chị một năm đấy. Bây giờ chị coi như là người lành nghề trong phương diện này, chị không thể yêu cầu người khác lập tức thuần thục tinh thông giống như chị.”

“Chị chính là đi từ từ mà, chị không phải cầm tay dạy sao!”

“Này, Hồng Hương, em châm đi đâu vậy!” Vừa nói chuyện, Diêu Tiểu Cải buông vợt lưới trong tay, gọi một công nhân lại, “Lên trên. Phải châm vào vây trước của cá chạch bùn, chỗ em châm, thiếu chút nữa châm vào bụng rồi, vậy không được!”

“A, chị tiểu Cải, em biết rồi.” Cô gái tên Hồng Hương le lưỡi, vội vàng sửa lại.

Diêu Tam Tam cười. Đã nói với tính tình này của chị hai, thích hợp làm công việc mang tính kỹ thuật, nghiêm túc, tỉ mỉ, cẩn thận.

Từ từ Diêu Tiểu Cải cũng thích ứng được với tiết tấu của công nhân, không thể gấp, từ từ sẽ đến, những cô gái này, không thể nào như cô ngày, nhưng xem ra tốt rồi.

— — — Puck.d.d.l.q.đ — — —

Vì nuôi ra cá chạch bùn có chất lượng như hoang dã, mấy người Diêu Tam Tam năm nay dùng để ươm giống cá chạch bùn, đều thu cá chạch bùn hoang dại mới, dân chúng bắt từ trong sông ngòi hồ nước tới.

Công việc thu mua cá chạch bùn, không cần phải nói, giao lại cho Bào Kim Đông rồi, bây giờ có Bào Kim Đông, Diêu Tam Tam cảm thấy mình lười biếng rất nhiều, trở nên hơi ỷ lại rồi.

Bào Kim Đông mang theo một thùng nhỏ đi vào khu ươm giống, liếc nhìn thấy Diêu Tam Tam ngồi trên mép bờ ao xi măng, mặt trời phơi nắng đến nhìn cô có vẻ lười biếng.

“Lại lười biếng đấy!”

“Không có, chị hai kêu em lại đây nhìn một chút.” Diêu Tam Tam cười hì hì nhảy xuống, hỏi Bào Kim Đông: “Anh Kim Đông, anh xách gì vậy?”

Bào Kim Đông không trả lời, chỉ cười tủm tỉm đưa thùng trong tay cho cô xem.

Bên trong là hơn mười con cá kim châm linh hoạt.

Cá kim châm này, chính là một loại cá hoang ở phía bắc, tên tương đối chính thức là cá bò vàng *, loại cá này không có vây, chưa trưởng thành, cùng lắm thì dài một gang tay lớn, nặng mấy lạng.

(*) Cá bò: Tên khoa học *Pelteobagrus fulvidraco* (Richardson, 1846) thuộc họ cá lăng, tên khác: cá bò vàng (Yellow catfish)

Cá kim châm thích sống trong vùng nước trong, vây ngực vây lưng trên đều dài như “Kim châm”, sắc nhọn đâm người.

Các thiếu niên ở nông thôn nghịch nước mò cá, nếu sờ đến loại cá này, không để ý bị nó đâm nát tay, rất đau.

Cá kim châm rất ít ỏi, không dễ bắt, nhưng mà loại cá này ăn tuyệt đối ngon! Chất thịt nó rất mịn màng, vây cá đâm dài lên trên, nhưng không đâm loạn vào trong thịt, thịt kho tàu, sốt tương, hấp, trứng dầu, hầm cách thủy... Cho dù ăn như thế nào, đều là món ngon tuyệt hảo trong các món thủy sản!

Đôi mắt Diêu Tam Tam lập tức phát sáng.

“Anh Kim Đông, sao anh bắt được? Tốt quá, tối nay hầm cách thủy nấu canh ăn.”

“Em đúng là cam lòng mang đi ăn hả?” Bào Kim Đông nói, “Tham nha, chỉ có biết ăn thôi! Anh không có ý định cho em ăn.”

Diêu Tam Tam vừa nghe, trong đầu nhanh chóng hiện lên một ý niệm.

Thứ này, ăn ngon nhưng rất ít, nó thì mắc! Dù ngay trên đường, cũng không thể mua được số lượng lớn, đúng dịp mua được trên sạp cá hoang dã lộn xộn án, cơ bản đều câu tới, không dễ bắt được!

Thứ này sống ở chỗ nước cạn nơi nước lợ, dễ dàng có ở trong những con lạch nhỏ, suối nhỏ, bởi vì nó mắc, hai năm qua thậm chí có người dùng thuốc bắt, dùng thiên địch giết chết, còn có người dùng bình điện ắc quy chích, nên càng ngày càng ít.

“Đúng rồi, không thể ăn!” Diêu Tam Tam nhẹ giọng nói, “Đưa cho chị hai. Nếu chúng ta có thể thực giục ươm giống, có thể nuôi dưỡng có quy mô, nhất định có thể kiếm tiền.”

“A! Coi như em vẫn chưa thềm ăn đến vầng đầu.” Bào Kim Đông cười trêu chọc cô.

“Đi chết đi!”

“Anh nghĩ, người ta nhận thầu đập chứa nước nuôi cá, đều nhận thầu mặt nước sâu, thả lưới. Thứ này lại có thể nuôi ở chỗ nước cạn, một mảng lớn chỗ nước cạn đều nhàn rỗi. Nếu mình dưỡng thành thứ này, sau này mình bán sỉ tiêu thụ đồng cá chạch bùn này, mang theo nó cùng, cũng đáng làm.”

Diêu Tam Tam cao hứng đến vỗ hai tay: “Đúng vậy. Chỉ cần có thể tạo giống, đường này chắc chắn được. Thời gian này em còn đang cân nhắc nhà cha mẹ anh, cứ luôn trông cậy vào vài mẫu như vậy, không giải quyết được gánh nặng này, em vốn định cho bọn họ cũng nuôi cá chạch bùn, dù sao em cũng có rất nhiều cá chạch bùn giống. Nếu có thể ươm giống cá kim châm, vừa vận cho anh nuôi trong nhà.”

“Em vẫn kêu họ nuôi cá chạch bùn đi!” Bào Kim Đông lắc đầu, “Nuôi cá chạch bùn không cần yêu cầu kỹ thuật cao gì, bây giờ anh cũng quen rồi. Nếu làm cá kim châm giống, để chúng ta đi nuôi đi. Dù sao vật này cần thử, cũng cần chút kỹ thuật.”

“Cũng được.” Diêu Tam Tam tìm kiếm trong đầu, “Bên cạnh vườn rau phía tây thôn có hai hồ nước lớn, anh tìm cách lấy nó. Chỗ đó năm trước Lưu Tam ở phía bắc thôn thả sen trắng, hiệu quả và lợi ích của sen trắng không tốt, anh cho anh ta ít tiền, kêu anh ta qua tay cho anh. Hai ao cá này dựa vào vườn rau, chất nước phì nhiêu, nuôi cá chạch bùn chắc chắn phù hợp.”

“Được, trong lòng anh có tính toán.”

Hai người bàn luận một phen, nên mang theo thùng nước đi tìm Diêu Tiểu Cải.

Ai ngờ Diêu Tiểu Cải giống như Diêu Tam Tam, vừa nhìn thấy thứ này, bật thốt lên nói: “Cá kim châm! Buổi tối thịt kho tàu!”

Cá kim châm đương nhiên không thể để cho cô ăn, nhưng mà Diêu Tiểu Cải muốn ăn, rất muốn cực kỳ muốn ăn.

Nghe thấy Diêu Tam Tam nói, cá kim châm linh hoạt như vậy, khó mới bắt được, giữ lại ươm giống, Diêu Tiểu Cải bất đắc dĩ nói: “Kêu mẹ mua trên đường một chút, câu cá kia, buổi tối làm cá kim châm kho tàu, thả nhiều tỏi chút.”

“Chị hai, chị làm sao mà đột nhiên bắt đầu tham ăn rồi hả? Không phải cũng có việc mừng chứ?” Diêu Tam Tam cảnh giác, ngay sau đó bắt đầu ai oán, “Chị hai, chị và cháu ngoại trai của em thương lượng đi, nói đi ba câu xin bé, tốt xấu gì chờ năm nay chuẩn bị xong cá chạch bùn giống, cá kim châm giống rồi, bé mới được đến biết không?”

“Đi sang bên cạnh.” Diêu Tiểu Cải tức giận trách em gái, “Dì ba như em vậy, không cần cũng được!”

104. Chương 95: Choáng Váng

Diêu Tam Tam còn liều mạng hỏi có phải chị hai có tin vui không, Diêu Tiểu Cải lại không thềm để ý đến, xoay người bình tĩnh cân nhắc cầm cá kim châm lên.

Quyết định ươm ra cá kim châm giống, Diêu Tiểu Cải hoang mang trong lòng, nhưng co cảm thấy dù sao cá cũng không khác nhau nhiều lắm, chắc có thể.

Ngoại trừ cá cảnh nhiệt đới, phần lớn cá khác đều sẽ đẻ trứng ở mùa này, vừa vận bây giờ thử xem.

Ổn thỏa rồi, Diêu Tiểu Cải không cần làm việc khác, lại kêu Lục Cảnh Ba qua, kêu anh tìm tài liệu cho, lúc không đi làm kêu anh theo cùng làm.

“Vợ, bây giờ anh làm ươm giống kia, kém em rất nhiều đó!”

“Có anh giúp đỡ, dù sao vẫn mạnh hơn người ngoài. Hơn nữa anh còn giúp em tìm một chút tài liệu có ích.”

Cá kim châm không giống như cá chạch bùn, cá chạch bùn rời nước, tạm thời không có gì đáng ngại, nhưng cá kim châm rời nước sẽ chết, vốn rất thưa thớt, có gai không dễ bắt, vòng lưới cũng khó tránh không làm nó bị thương.

Vì để bắt được đủ cá kim châm làm giống, Bào Kim Đông sai Bào Kim Lai và Kim Thành, dùng một loại “Lưới cào” của địa phương đi cào bốn phía, cuối cùng kiếm ra cho Diêu Tiểu Cải trên dưới một trăm đũa cá kim châm.

Cá kim châm này, quả thật còn khó làm hơn cá chạch bùn, trơn trượt giống như cá chạch bùn, nhưng trên người nó có gai nhọn đâm người đó, Diêu Tiểu Cải đành phải dùng vòng lưới cô tự nghĩ ra cẩn thận bao lại, thử dùng lượng thuốc thúc để không khác cá chạch bùn lắm, chỉ bỏ vào trong chậu inox cỡ lớn đặc biệt nuôi, cẩn thận quan sát.

Nhưng mà quay người lại, Diêu Tiểu Cải đã vịn vào bàn làm việc dùng để tiêm, mở to miệng nôn thốc nôn tháo.

“Chị hai, chị không sao chứ? Ngày mai qua bệnh viện đi?” Diêu Tam Tam cười híp mắt khoanh tay đứng nhìn, không hề nóng nảy chút nào.

“Không sao, bản thân chị tự biết.” Diêu Tiểu Cải nói.

Hà hà, quả nhiên chị hai mang thai.

Phải nói phản ứng mang thai của Diêu Tiểu Đông không lớn, ăn ngon lành, Diêu Tiểu Cải lại không giống lúc trước, phản ứng dần bắt đầu rõ ràng, mỗi buổi sáng ngủ dậy ới một chút, theo lẽ thường thì Diêu Tiểu Cải ngồi chồm hổm trong sân ới, Lục Cảnh Ba bưng ly nước ấm, yên lặng ngồi chồm hổm bên cạnh.

Diêu Tiểu Cải thật ra không yếu ớt, ới xong rồi, vẫn đi ăn cơm, cố gắng để mình ăn no. Khẩu vị cũng hết sức tráo trở, hôm nay muốn ăn bầu ngâm dấm chua, ăn một bữa, ngày mai lấy một lần nữa cho cô, ngồi trước bàn cơm vừa nghĩ thấy, không được, nhanh chóng chạy đi phun. Có một lần một lòng muốn ăn hương xuân * kho, năm đó nhà họ Diêu không phơi, Trương Hồng Cúc tìm vài nhà hàng xóm mới có, Diêu Tiểu Cải cầm đũa chạm vào một chút, đưa vào trong miệng nếm, nôn khan một chút, lại không chịu ăn rồi.

(*) Hương xuân (tên khoa học: *Toona sinensis*) còn gọi là tông dù, mạy sao, xoan hôi, là một loài thực vật có hoa trong họ Meliaceae. Loài này được (Juss.) M.Roem. mô tả khoa học đầu tiên năm 1846 (Theo wikipedia).

“Em đoán chắc, trong bụng chị cả nhất định là bé gái, tri kỷ nghe lời, bé ngoan. Trong bụng chị hai đoán chừng là một thằng nhóc, không có việc gì cứ giầy vò người!” Diêu Tam Tam nói.

“Con đứa bé này, nói không chính xác. Mẹ nhìn dáng vẻ chị cả con, giống như là một bé trai, còn chị hai con nha, trước mắt tháng còn nhỏ, không nhìn ra, chỉ có điều chua trai cay gái rau tiểu thư, con bé luôn thích ăn đồ chua, chắc cũng nên là một đứa bé trai.” Trương Hồng Cúc nói.

“Cái gì mà chua trai cay gái rau tiểu thư?” Tiểu Tứ cắn đũa hỏi.

“Người mang thai, thích ăn chua có thể mang thai con trai, thích ăn cay đa số là con gái, cả ngày ôm rau gặm cỏ, mười phần thì tám, chín là con gái.” Trương Hồng Cúc giải thích, “Con nhìn chị hai con xem, anh đào còn chưa chín, thì cả ngày thềm ăn anh đào, thích ăn hạnh, ô mai một hơi có thể ăn cả ổ nhỏ.”

“Mẹ, lời lẽ cũ rích này của mẹ không được, ai biết được!” Diêu Tiểu Cải nói, “Chị cả cả ngày thích ăn thịt, con thì không thích, ăn rau cỏ tương đối nhiều, không phải mẹ nói ăn rau tiểu thư sao?”

“Anh rể hai, anh muốn gì? Con trai hay con gái?”

Lục Cảnh Ba vừa vội vàng gấp thức ăn vào trong chén cho vợ, vừa trả lời: “Đứa nhỏ ý mà, em quản nó khi gió gì là con trai hay con gái, vui vẻ khỏe mạnh là tốt rồi.”

Mấy bà mẹ phụ nữ trong thôn, luôn có vài chỗ thần kỳ, cũng ví dụ như nhìn vỏ đoán dưa, nhìn tư thế thân thể mang thai, có thể suy đoán là trai hay gái, có đúng hay không Diêu Tam Tam chưa thử nghiệm, nhưng cô biết, Trương Hồng Cúc nói như vậy, bởi vì mẹ quá hy vọng vào con trai rồi. Vì sinh con trai, nửa đời mẹ ăn khổ, bây giờ hai con gái trước sau mang thai, Trương Hồng Cúc lập tức càng không ngừng tìm “Chứng cứ”: Tiểu Đông thích ăn thịt, đi đường chậm rì, như bé trai; tiểu Cải thích ăn chua, không yếu ớt, cũng giống như bé trai.

Trương Hồng Cúc có thể nghĩ như vậy, bà nghĩ như thế nào, không ai quan tâm. Chỉ cần anh rể cả, anh rể hai không phải trọng nam khinh nữ, thì khiến người ta yên tâm rồi.

Hai chị em trước sau mang thai có tin mừng, rất cuộc, đã có chung chủ đề, ba câu không rời chuyện mang thai, chính là đi khám thai, sẽ có thể đi chung, thuê xe cùng đi.

Cũng may bây giờ chỗ ươm giống mướn công nhân, Diêu Tiểu Cải không cần bất cứ việc gì cũng tự thân vận động, lúc thoải mái, cô làm việc động tác nhanh nhẹn như thường, cẩn thận tỉ mỉ. Khi không thoải mái thì cô há mồm chỉ huy, không hề yếu ớt chút nào.

Mặc dù Lục Cảnh Ba không để ý cẩn thận như Dương Bắc Kinh, thật sự hết sức chăm sóc, mỗi ngày trước khi đi làm, đều sẽ nhét chút đồ ăn vặt điểm tâm vào trong bọc cho vợ, đôi thì ăn chút gì đó, muốn ăn mấy hạt ô mai, táo đỏ, cũng có thể nhét vào.

Không bao lâu, Diêu Tiểu Cải làm xong cá kim châm, áp ra một đám cá bột, chỉ có điều tỷ lệ ấp trứng rất thấp.

Diêu Tiểu Cải suy nghĩ một chút, thử vài loại thuốc kích đẻ, cũng không ngừng điều chỉnh liều thuốc, cuối cùng khi trên dưới một trăm đuôi cá kim châm sắp bị cô giày vò đến sạch, thành công rồi. Tỷ lệ ấp trứng cá bột có thể đạt tới bảy – tám mươi phần trăm, xác suất kia, cho dù là loại cá nào cũng không tệ rồi.

Tiếp theo, mỗi ngày Diêu Tiểu Cải trông coi một chậu cá bột lớn, cần nhắc nuôi nắng sao cho phù hợp.

Xem ra năm nay muốn đạt tới quy mô nuôi dưỡng cá kim châm, là không thực tế rồi.

Từ lúc bắt đầu xây nơi ươm giống, Bào Kim Đông bận rộn, thời gian nói lời yêu thương với vợ cũng không nhiều.

Xây nơi ươm giống do một tay anh xử lý, ươm giống anh bận rộn theo, đợi đến khi bắt đầu bán cá chạch bùn giống ra, mỗi ngày từng thùng lớn thùng lớn cá chạch bùn giống ra ngoài, rất nhiều cực kỳ nhiều tiền giấy đi vào, Bào Kim Đông càng bận rộn.

Diêu Tam Tam nhìn trứng hai cái hồ nước ở vườn rau phía tây thôn, Bào Kim Đông thuận lợi cầm tới tay, thêm chút tiền, đã bán hết sen trắng Lưu Tam nhận thầu, xử lý trừ độc, chuẩn bị thả cá chạch bùn giống.

Hai hồ nước này, một lớn, một hơi nhỏ một chút, đều không phải do người trong thôn đào ao cá, cũng không biết hình thành từ lúc nào, sâu ngược lại không sâu, nhưng từ lâu đã không có quản lý tốt, mấy anh em nhà họ Bào cẩn thận dọn dẹp một phen, Bào Kim Đông tự tay thả hai trăm ngàn đuôi cá chạch bùn giống vào.

Chắc anh mệt chết đi?

Diêu Tam Tam ăn cơm tối rồi đến nhà họ Bào, định an ủi người mệt muốn chết kia.

105. Chương 96: Choáng Váng 2

“Tam Tam à, Kim Đông nó đi chỗ ươm giống rồi. Nói tối nay ở đằng kia, đổi cho cha nó về. Đối tượng Kim Viễn đến đây, không có chỗ ở lại.” Mẹ Bào nói, “Con đi đến chỗ ươm giống tìm nó chơi đi!”

Đối tượng của Bào Kim Viễn đến đây, không có chỗ ở lại, sao không chen chúc với Bào Kim Đông đi? Cô ta không biết xấu hổ chiếm giường anh chồng? Diêu Tam Tam không cân nhắc nhiều, đã nhàn nhả đi đến chỗ ươm giống tìm Bào Kim Đông.

Đẩy cửa, khóa trái rồi. Trên cửa sắt có một lỗ nhỏ to chừng miệng chén, Diêu Tam Tam mở lỗ nhỏ, đa tay vào, cầm chìa khóa mở khóa sắt lớn ra.

Cô dùng sức đẩy cửa chính, cửa sắt vang lên cạch cạch lập tức đưa tới một tiếng quát hỏi: “Ai?”

“Anh Kim Đông, là em.”

Bên trong trầm mặc, mới nói: “Tam Tam à. Vậy em vào đi!”

Trên hành lang phòng đầu tiên phía bắc chỗ ươm giống, treo một chiếc đèn cửa, chỗ này lớn, ngọn đèn này có vẻ hết sức yếu ớt, cả khu ươm giống mông lung đen sì, nhìn không rõ ràng.

Giọng nói giống như truyền từ góc tây nam đến, Diêu Tam Tam dĩ nhiên đi qua bên đó tìm, vừa nói: “Anh Kim Đông, anh ở đâu vậy?”

Mông lung nhìn thấy đường nhỏ giữa các ao xi măng, cô vẫn luôn đi theo về phía nam, đột nhiên nghe thấy một tiếng cười khẽ, “Cô nhóc chết tiệt kia, em thật sự đi lại đây!”

Diêu Tam Tam nghe ra có gì đó không bình thường, cô dừng chân lại một chút, hỏi: “Anh Kim Đông, anh đang làm gì vậy?”

“Anh đang tắm rửa. Buổi chiều thả cá chạch bùn giống, khiến cho toàn thân đầy nước bùn.”

Tắm – rửa -!

Diêu Tam Tam lập tức hiểu ra.

Người này, hóa ra dùng một ao xi măng trồng tắm rửa.

Khí trời đầu mùa hè, trong ao đổ nước sạch, mặt trời chiếu nắng khiến nước ấm lên, anh thanh niên trai tráng, tắm rửa cũng không lạnh.

Ao xi măng nhỏ, cũng phải ba thước vuông, tắm rửa khỏi phải nói rất thoải mái. Người này đúng là biết hưởng thụ!

Không biết sao, một câu “Cô nhóc chết tiệt kia” của Bào Kim Đông, lại bỗng nhiên khiến Diêu Tam Tam sinh ra tư tưởng xấu đùa giỡn.

Cô tiến lên về phía trước vài bước, ngồi xuống một bờ ao, cố ý nói: “Anh ở chỗ đó, em không nhìn thấy.”

Người bên kia hết nói nổi hồi lâu. Sau đó vang lên vài tiếng nước, cách đó không xa.

Lại sau đó, giọng Bào Kim Đông bắt đầu dõng dạc: “Tam Tam, anh không mang đồ lại đây.”

Khóa cửa, cả khu ươm giống chỉ có một mình anh, Bào Kim Đông cũng không có chỗ kiêng dè.

Đàn ông nông thôn, cởi trần bơi lội thường có, hướng chỉ anh khóa cửa tắm rửa trong khu ươm giống thôi, nên tùy tiện cởi quần áo bắn ném trong phòng, thản nhiên lại đây tắm rửa, tắm xong rồi thì sao, thản nhiên đi về, trên người cũng sẽ hong khô luôn rồi.

Ai ngờ cô nhóc này lại chạy tới.

Không cầm quần áo? Cho dù có quần áo, em chắc chắn anh cũng không mặc nghiêm chỉnh ra được. Diêu Tam Tam nghĩ xấu xa, chỉ cần tối nay em cao hứng thêm, anh người này ở trong đó ngâm nước đi ha ha!

“Không cầm quần áo?” Giọng Diêu Tam Tam dịu dàng khả nghi, “Vậy anh làm sao giờ? Em cũng không có ý mang qua cho anh.”

Bào Kim Đông đứng là ngâm nước một chút, khuấy nước vang lên rào rào, có lẽ cuối cùng phát hiện ra cô nhóc này cố ý định chinh anh, Bào Kim Đông dứt khoát nói: “Tam Tam, anh đi ra nha!”

“Này, anh...” Xem đi, Diêu Tam Tam ngược lại không có bản lĩnh, ảo não dậm chân, dẫu môi, đi theo đường nhỏ ra phía đông một đoạn, đưa lưng về phía anh, tùy tiện tìm một chỗ bên cạnh ao xi măng ngồi xuống.

Bào Kim Đông nghe tiếng bước chân, biết cô đi ra, nhanh chóng từ trong ao đi ra, hai tay của anh đặt trên bờ ao xi măng chống lên, thân thể trần trụi lộ ra, nhìn lướt qua, lơ mơ nhìn thấy bóng lưng nho nhỏ của cô ngồi phía xa, Bào Kim Đông cũng không xấu hổ, sải chân không, bước nhanh về phía phòng phía bắc.

Diêu Tam Tam xấu hổ ngồi đằng kia, chờ anh đi xa, cuối cùng không nhịn được liếc mắt nhìn coi, dưới ánh đèn, chỉ thấy một bóng lưng trần trụi sung sức, mắc cỡ đến cô nhanh chóng quay mặt lại.

Bào Kim Đông nhanh chóng mặc xong quần áo đi lại, áo ba lỗ ngắn tay màu đậm, quần lính dài, giống như đồng sắt đen trong bóng đêm.

Chỉ thấy Diêu Tam Tam vẫn quay lưng ngồi về phía tây, ôm đầu gối, nhẹ nhàng đung đưa, dáng vẻ thản nhiên.

“Lưu manh.” Diêu Tam Tam bĩu môi, nhìn thấy anh nghịch ngợm cười cười.

“Nói rõ ràng, rốt cuộc là ai lưu manh?” Bào Kim Đông khẽ cười một tiếng, ngồi xuống bên cạnh cô, đưa tay ra, kéo cô lại, ôm vào trong ngực mình.

Diêu Tam Tam cũng không chống lại, ngược lại bỗng nhúc nhích người, yên tâm mà nằm trong lòng anh, nhìn lên không trung mất hồn.

Tối nay không có trăng sáng, ánh sao đêm hè trên bầu trời cực kỳ rõ ràng, Diêu Tam Tam chợt nghĩ, không biết Ngưu Lang Chức Nữ trên trời làm sao sống, hai người có tình, sao lại không có khát vọng sớm sớm chiều chiều!

“Sao tối nay anh lại chạy tới đây ngủ?” Diêu Tam Tam nói, “Đối tượng của Kim Viễn tới, liên quan gì đến anh?”

“Đối tượng của Kim Viễn tới, Kim Thành sẽ không có chỗ ngủ, chạy sang chen chúc một giường với anh. Anh không thích chen chúc với nó, cho nên để cho cha anh về, anh ngủ lại đây chứ sao.”

Bình thường cha Bào trông chừng khu ươm giống, ngủ lại khu ươm giống.

“Đối tượng của Kim Viễn tới, sao Kim Thành không có chỗ ngủ?” Diêu Tam Tam vẫn không rõ ràng ngay lập tức, “Cô ta ngủ chỗ nào?”

“Chỗ cô ta ngủ, chính là chỗ ngủ của Kim Thành thôi!” Bào Kim Đông cười khẽ một tiếng, “Trước kia không phải Kim Thành ở cùng phòng mới bên kia với Kim Viễn à. Ngốc!”

Ặc... Được rồi, cô ngốc! Thành nhóc Kim Viễn này, cũng thật là!

Lại nói những năm tám mươi chín mươi, ở nông thôn tương đối khoan dung với việc vợ chồng chưa cưới ở chung, có vài nhà, còn mong sao người vợ chưa qua cửa đã sớm ở chung rồi, cũng ít rủi ro đi.

Mặc dù không phải xu hướng chính, nhưng cũng không coi là chuyện kỳ lạ quý hiếm, thậm chí trước hôn nhân đã mang bầu, đến nỗi luống cuống tay chân có con rồi mới cưới.

Diêu Tam Tam sờ sờ mũi, hơi túm quần.

“Bây giờ anh đang nghĩ, có phải anh bạc đãi chính mình!” Bào Kim Đông tự nhiên nói ra. Cô nhóc chết tiệt này, có lẽ nên chỉnh một trận.

“Không không, anh Kim Đông, anh là người tốt, anh là đại nam tử hán, là một thân quang minh chính đại...” Diêu Tam Tam nhanh chóng khen tặng lung tung.

Gì chứ, có một số việc, dù sao nhà họ Diêu cũng chưa từng có.

Hơn nữa, hai người ở một chỗ từ nhỏ, mặc dù cử chỉ thân mật thông thường cũng có, nhưng ngay cả hôn môi đúng đắn còn chưa từng có đâu!

Mới nghĩ như vậy, hơi thở của đàn ông đột nhiên đến gần chớp mũi, sau đó, bị hôn rất sâu, nụ hôn kia tới bá đạo, mang theo thô lỗ mềm mại, thật lâu không chịu buông ra...

Choáng váng rồi.

106. Chương 97: Trong Nhà Làm Chủ

Cái gọi là phát hồ tình, chỉ hồ lễ *, phát hồ tình không khó, chỉ hồ lễ... Lại không dễ dàng!

(*) Phát hồ tình, chỉ hồ lễ: Phát ra từ tình yêu, dừng lại ở lễ nghĩa (Chú thích cuối chương).

Bào Kim Đông ôm cũng ôm, hôn cũng hôn, vốn tưởng rằng hôn một cái thôi là đã ghiền, nào có nhiều thứ, một khi dính vào chỉ có thể cao hơn nghiện.

Máu chốt là, thiên thời còn thiếu, nhưng phương diện khác khó tránh khỏi...

Diêu Tam Tam trong choáng váng xây sẩm không dễ gì tỉnh táo lại một chút, vội vàng đẩy Bào Kim Đông ra, nhanh chóng lui ra đến chỗ cách anh một mét, ngồi nơi đó lòng tràn đầy cảm giác khó xử.

Cô nào có thể không hiểu?

Bào Kim Đông thề, anh thật sự chỉ muốn hôn một cái mà thôi, thật sự!

Tối thiểu bắt đầu là như vậy.

Ai biết hai cánh tay không chịu nghe lời, ôm chết người ta cô gái nhỏ mang theo mùi xà bông thơm ngào ngạt nhẹ nhàng khoan khoái không chịu buông ra.

Bào Kim Đông ngồi đó hồi lâu không nhúc nhích, lúc sau nói thầm một câu: “Tam Tam, nếu không chúng ta kết hôn đi!”

“... Em năm sau mới đủ tuổi!”

“Cử hành hôn lễ trước, đủ tuổi rồi lấy giấy chứng nhận, trong nông thôn làm vậy còn nhiều. Kim Viễn cũng không đủ đâu, đến thu kết hôn, sang năm mới đủ tuổi cầm chứng nhận.” Bào Kim Đông nói xong, lại ai oán, “Nếu không, em học tập đối tượng của Kim Viễn đi!”

“Nói vậy!” Tên này, đúng là dám nói ra! Diêu Tam Tam càng ngưỡng ngừng thêm rồi, “Anh vẫn nên học tập Kim Thành đi, Kim Thành sống độc thân từ nhỏ, không có đối tượng đâu!”

Bào Kim Đông dở khóc dở cười. Nhìn cô vợ co ro lại, được rồi được rồi!

Thấy anh không nói gì, Diêu Tam Tam khẽ nói: “Anh Kim Đông, em... Quý trọng tình cảm của chúng ta, không muốn qua loa.”

Là người của hai thế giới, lúc đầu cô cực kỳ trông mong, chỉ có điều cả đời này có thể cầu bình an no ấm thôi, nhưng mà phần tình cảm này cũng vượt qua quá xa chờ mong của cô, nên càng khiến cô thêm quý trọng che chở.

Vì vậy tối hôm đó, sau khi Diêu Tam Tam đi, Bào Kim Đông ở trong khu ươm giống rộng lớn tiến hành hoạt động mạnh. Nhào lộn, chống đẩy – hít đất, nhảy vào bay tới bên cạnh nhào lộn, lúc tham gia quân ngũ từng huấn luyện chiến thuật như vậy suốt, kiên quyết rèn luyện thân thể là được!

Bán cá chạch bùn giống, hiện giờ đều dùng thùng nhựa lớn màu trắng, trên nắp có mắt võng nhỏ, để thuận tiện vận chuyển, lại có thể để cho không khí lưu thông.

Sáng hôm sau, Diêu Tam Tam sớm đã không ăn cơm rồi, theo thói quen ra cửa trước đi bộ một vòng.

Đi bộ đến khu ươm giống, sớm như vậy, đã có người đến mua cá chạch bùn giống rồi, Bào Kim Đông đang giúp đưa lên xe.

Diêu Tam Tam nhìn lên, điệu bộ quá lớn, đánh một xe vận tải nhỏ đến, đưa vào đầy một thùng xe.

Người mua chừng ba mươi tuổi, nói chuyện với Bào Kim Đông, nghe giọng nói không giống người địa phương.

“Ông anh, anh đến từ đâu vậy?” Diêu Tam Tam chủ động hỏi thăm.

“Từ Đông Hương, hơn một trăm dặm đó.” Người nọ cười ha hả trả lời, “Nghe người thân nói ở đây có cá chạch bùn giống, tối hôm qua tôi đã đi rồi, muốn thừa dịp sáng sớm kéo về, sợ đi chậm trên đường bị mặt trời phơi nắng, ảnh hưởng tới con giống. Theo ý tôi, chỗ này của các vị đáng lẽ ra nên làm quảng cáo, ví dụ như đi dài truyền hình trên huyện, thành phố tốt hơn rồi, chỗ chúng tôi nhiều ao nước, nuôi thứ này quá tốt, thức ăn gia súc thiếu, bán lấy tiền không ít, thứ này cũng dễ bán, hơn nữa nhà các cô còn thu mua lại nữa.”

“Năm nay cũng không có nhiều giống, rất nhiều năm trước đã dự định rồi, không lo bán.” Diêu Tam Tam cũng cười, “Sang năm nếu lại mở rộng, tôi nhất định làm quảng cáo. Ngài trở về cũng không cần đề phòng cứ tuyên truyền giúp, chung quanh có người muốn nuôi cá chạch bùn, sang năm đến sớm mua, xong rồi tự mình bán cũng được, đưa đến cho tôi tôi cũng thu về.”

Năm nay dù sao công nhân ngưng tay, khu ương giống mới vừa mở, làm quảng cáo, nếu người mua tới rất nhiều, cô không có con giống bán, chẳng phải không giữ chữ tín với người? Một miếng ăn không thành tên béo *, đổi ngược lại, cô ngược lại tình nguyện còn lại một chút, dù sao luôn có chỗ nuôi.

(*) Chuyển từ câu một miếng thành tên béo (), ý chỉ nóng nảy cầu thành, nóng vội, chỉ vì cái trước mắt.

“Cô bà chị nhỏ này, nghe giọng điệu khu ương giống này do cô làm chủ.” Người nọ giống như không tin tưởng cô lắm, khu ương giống to lớn, nào có đạo lý do một cô gái mười bảy mười tám tuổi làm chủ?

Người nọ nhìn Bào Kim Đông, chịu hết nổi hỏi: “Người anh em Bào, rốt cuộc ai là chủ vậy?”

Người thôn Đông Hương, theo thói quen gọi cô gái trẻ tuổi là bà chị nhỏ.

“Tôi là ông chủ, cô ấy là bà chủ.” Bào Kim Đông nói xong liếc mắt nhìn Diêu Tam Tam, giống như ra oai cười, “Chỉ có điều nhà chúng tôi, trong nhà làm chủ.”

Dân vùng này nói trong nhà người vợ quản gia, đàn ông sợ vợ, gọi là “Trong nhà làm chủ”.

“Trời, người anh em Bào, vợ của cậu nhìn thật trẻ tuổi xinh đẹp lại có thể làm được, tôi thấy dù sao cũng chưa đủ hai mươi tuổi.”

Diêu Tam Tam nghe mà vừa bực mình vừa buồn cười, hai người dù sao còn chưa kết hôn, nói “Vợ” như vậy, anh chỉ vụng trộm nói khi có hai người thôi, ở bên ngoài rõ ràng còn không dám nói mò. May mà thời gian còn sớm, công nhân gì đó vẫn chưa đi làm, nếu không cô lại bị trêu chọc giễu cợt.

Chờ người nọ vừa lái xe đi, Diêu Tam Tam đã liếc mắt lườm Bào Kim Đông, trêu chọc: “Ông chủ Bào, ông chủ nhà Bào, về ăn cơm thôi!”

Bào Kim Đông không trả lời, thấy cô không chú ý, kéo cô lại hôn một cái.

Anh bị nghiện rồi, mà cô, chậm rãi nhất định sẽ thành thói quen.

Lần này đối tượng của Kim Viễn đến đây ở bốn ngày, Bào Kim Đông đã liên tiếp ở khu ương giống ngủ lại bốn tối. Sau đó, anh lại phát hiện ra, ở khu ương giống tốt hơn ở nhà nhiều lắm, yên tĩnh, chỗ này lớn, tắm rửa thuận tiện, nhất là, buổi tối Tam Tam đến chơi, cũng sẽ không bị ai quấy rầy ảnh hưởng.

Người này một khi cân nhắc, dứt khoát kêu cha Bào về nhà, một mình quyết định thường trú rồi. Dù sao bây giờ đúng vào đầu hạ, với anh mà nói, một chiếu một giường lớn, một vòng nhang muỗi vậy là đủ rồi.

Nói đến vấn đề nhà ở, bây giờ Diêu Tiểu Cầm làm ương giống mỗi ngày, hai vợ chồng nhỏ ở nhà mẹ đẻ, phòng ở nhà họ Diêu quả nhiên giống như lúc trước Bào Kim Đông dự đoán, không đủ dùng, chị cả Diêu Tiểu Đông đến đây không có chỗ ở. Theo mục đích trước kia của Diêu Tam Tam, Bào Kim Đông trở về khuyên khích mẹ Bào đi vào thôn đòi nền nhà.

Mẹ Bào sẽ phân rõ phải trái!

Đúng chứ?

Mẹ Bào nói với người ta, tôi có bốn đứa con trai, ba nền nhà thôi, nhanh chóng đưa thêm một cho tôi.

Lượn theo bối phận trưởng thôn phải gọi mẹ Bào một tiếng thím hai, thôn trưởng nói rằng, thím hai à, không phải thằng Kim Đông kén rể đến nhà họ Diêu sao, nhà họ Diêu không cho nên nhà sao, nhà cũ nhà mới nhà họ Diêu, còn có hai nền nhà mà.

Mẹ Bào nói, nhà họ Diêu có nền nhà, thì không cho nhà tôi hả? Vậy nếu Kim Đông không kết hôn với Tam Tam, cậu có cho không?

Thôn trưởng vừa nghe đã nói, cho là đương nhiên.

“A, nó kết hôn với Tam Tam, cậu sẽ không cho; nếu nó không kết hôn với Tam Tam, cậu lại cho, cậu có ý kiến với việc hai đứa nó kết hôn đúng không? Rõ ràng cậu can thiệp tự do hôn nhân!”

Nói lệch ra như vậy! Thôn trưởng không có cách nào khác, chỉ đành cho, thiếu còn không được, mẹ Bào cứ nhắc nói hai vợ chồng bà, còn cần hai gian nhà dưỡng lão nữa, do đó phải có sáu nền. Đáng lẽ, Bào Kim Đông vốn là đàn ông chưa lập gia đình của thôn, theo lý phải có nền nhà.

Mấu chốt là, Bào Kim Đông và nhà họ Diêu, bây giờ sao ung dung quá?

Mẹ Bào nói chuyện này cho người trong nhà nghe, đáng vẻ dương dương tự đắc, người một nhà quả thật phì cười.

Sáu gian phòng, Diêu Liên Phát đã nói, bận rộn gặt lúa mạch xong, ông phải đi thu xếp xây lại.

Kết quả Lục Cảnh Ba còn theo thương lượng: “Cha, con ra nửa tiền, đến lúc đó cha phân ba gian cho con được không? Con cân nhắc rồi, sau này tiểu Cải không thể tách rời, chắc chắn thường về bên này ở.”

Diêu Tam Tam vội nói: “Anh rể hai, anh ra tiền cái gì? Bây giờ tiền hoa hồng của chị em em, dù sao vẫn là tiền nhà. Phòng ở trong nhà, vốn nên có phần của chị hai, sau này phòng ở đủ rồi, tùy tiện ở là được.”

Tiếp theo đến trước tết Đoan Ngọ, cũng chuẩn bị gặt lúa mạch rồi.

Bây giờ khu ươm giống bận rộn, gặt lúa mạch vẫn giống như lúc trước, dựa vào lời người trong nhà nói, là bận rộn không giúp nổi, Bào Kim Đông lập tức làm chủ liên hệ máy gặt tới, cắt một hơi lúa mạch hai nhà Diêu Bào, ném lên sân để cha mẹ hai nhà rê thóc phơi nắng.

Khi đó đều là máy gặt quy mô nhỏ, tiên tiến nhất nơi này, cũng chính là mang cả lúa mạch đến, hạt lúa mạch, vỏ lúa mạch đều chung nhau, còn cần người rê sạch sẽ, rê xong, thì phơi nắng trên sân lớn, từng mảng từng mảng lúa mạch, nhìn khiến người vui mừng.

Cắt lúa mạch xong, hai vợ chồng già Diêu Liên Phát và Trương Hồng Cúc đều xuống ruộng trồng bắp.

Diêu Tam Tam đội một nón cỏ lớn, đi chân không bàn chân xòe ra, đi tới đi lui đảo lúa mạch, dùng chân lật qua lật lại lúa mạch, để phơi nắng đầy đủ.

Bên kia mẹ Bào dẫn theo cháu trai Lôi Lôi, cầm một bó to lá ngải cứu trong tay, gọi Diêu Tam Tam: “Tam Tam, mẹ vừa đi cắt lá ngải cứu, nhà con đã cắt chưa?”

“Còn chưa. Mẹ cho con mấy cây, sáng sớm mai con nhét vào cửa.” Diêu Tam Tam sải chân không nhảy tới, nhận lấy một bó lá ngải cứu xanh biếc từ trong tay mẹ Bào.

107. Chương 98: Trong Nhà Làm Chủ (2)

Tiết Đoan Ngọ ở nơi này, trước cửa đều nhét hai cây lá ngải cứu, ăn trứng gà luộc, ăn bánh chưng.

Còn lũ con nít, trên tay, trên cổ, cảng chân đều buộc chỉ màu ngũ sắc, nói là phòng “Năm loại độc”; ăn trứng gà luộc, bọn chúng còn “Đấu trứng” với nhau, cầm trứng nhà mình luộc gõ vào trứng của nhau, xem trứng nhà ai rắn chắc, nếu quả trứng nào đấu đến cuối cùng mà không bị vỡ vụn, đó chính là “Trứng đại Vương” rồi, rất trâu.

“Tam Tam, lá ngải cứu này nhét vào cánh cửa rồi, đừng ném đi, sang thu, cuối hè, nếu bị ngứa mụn nhọt, phát rôm, nấu nước tắm, có tác dụng.” Mẹ Bào nói theo kinh nghiệm đời trước, Diêu Tam Tam đồng ý.

“Tam Tam, có chuyện này.” Mẹ Bào chép miệng, hơi do dự, “Nói với con như thế nào đây!”

“Chuyện gì vậy, mẹ, có việc mẹ cứ nói!” Diêu Tam Tam vội nói.

“Tam Tam, ngày hôm qua lúc tối muộn, mẹ đi chỗ ươm giống gọi Kim Đông ăn cơm, lúc tan việc rồi, mẹ nhìn thấy cô em họ kia của con, tên Hồng Hà ra khỏi cửa chính chỗ ươm giống, giống như là... Có người đợi con bé, con bé đi chung với người nọ rồi đi.” Mẹ Bào cân nhắc nói, “Lẽ ra, mẹ cũng không nên nhiều chuyện như vậy, nhưng mà mẹ nhìn người nọ, giống như là Vương Lục Tử lưu manh ở thôn trước, người nọ cũng không phải hạng người tốt gì, nhị lang tám trứng, sắp ba mươi rồi, vẫn không tìm được một người vợ.”

Ồ! Tâm trí Diêu Tam Tam khựng lại. Hồng Hà coi như trưởng thành sớm, mười sáu tuổi rồi, bản thân đã nghĩ đến chuyện lập gia đình... Nếu thật sự có dính dáng đến một kẻ lưu manh có tiếng xấu, có thể đã nguy rồi.

“Chuyện này ấy mà, có lẽ là do mẹ nghi ngờ. Nhưng chân sạch không giẫm c*t thối, một cô gái con nhà tiếp xúc với người như vậy, luôn không tốt. Thím ba của con đó, mẹ cũng không thêm nói chuyện với người như bà ta, nên mẹ định nói với con bé, không được thì thôi, nói không chừng còn khiến con bé nghi ngờ mẹ đoán mò.” Mẹ Bào nói, “Tam Tam, mẹ đã nói với con, trong lòng con tự cân nhắc.”

“Mẹ, con biết rồi.” Diêu Tam Tam vội nói, “Con sẽ để ý.”

Chào mẹ Bào, chân mày Diêu Tam Tam lập tức nhíu lại. Hôm nay mắt nhìn thấy mấy đứa nhà chú hai, chú ba, không có một đứa nào có tiền đồ, Đại Văn lười biếng mềm yếu, Nhị Văn nhị lang tám trứng, hai đứa tiểu nhân, Trụ Tử và Tam Văn, cũng phải gọi là trong nhà quản không thành người. Cô mới phát hiện Hồng Hà này có chút giác ngộ, nếu lại dính dáng đến chuyện như vậy, danh tiếng nhà họ Diêu nguy rồi không nói, cô nhóc Hồng Hà này sẽ tèo mất.

Coi như không phải là em họ của cô, bây giờ con bé đã là thợ trong khu ươm giống của cô, cũng không nên xảy ra chuyện gì ở chỗ này.

Diêu Tam Tam lặng lẽ nói chuyện này cho Bào Kim Đông, vừa nghe Bào Kim Đông chặc một tiếng, “Anh nói! Mấy ngày trước anh thấy Vương Lục Tử ngồi chồm hổm hút thuốc trên đất phía nam khu ươm giống của chúng ta, anh còn nói làm sao, lúc công việc bận rộn đồ lười biếng này không đi làm việc nhà nông, chạy tới đây ngồi làm gì!”

“Anh nói làm sao giờ?” Diêu Tam Tam vội hỏi.

“Cái gì mà làm sao giờ!” Bào Kim Đông nói, “Hồng Hà cũng không phải em ruột của em, nếu không anh cho hai thằng đó cũng không dám! Đây là chuyện nhà thím ba em, sao em phải quan tâm!”

“Lời không thể nói như vậy. Làm thân con gái, vốn đáng thương, không dễ dàng.” Diêu Tam Tam ngẫm nghĩ trong lòng, “Con bé Hồng Hà này, dù sao cũng không giống như thím ba, rơi vào trong tay bà nội em, vào trong gia đình thím ba em, cũng là đáng thương. Nếu như thật sự có chuyện gì, đời này của Hồng Hà sẽ tèo mất.”

“Cũng đúng, mới mười sáu tuổi!” Bào Kim Đông nói, “Anh nhìn Hồng Hà này, bình thường vẫn coi là chịu khó, không nói nhiều, thấy anh cũng luôn nghiêm túc gọi anh ba, đoán chừng do tuổi còn nhỏ, dễ dàng bị người ta dụ dỗ.”

Diêu Tam Tam thầm cân nhắc một hai trong lòng hồi lâu, gọi Bào Kim Đông: “Anh Kim Đông, anh phải lưu ý giúp em một chút.”

Hai ngày sau, lúc chiều tối tan việc, Diêu Tam Tam gọi Diêu Hồng Hà lại.

Công nhân đều đã tan việc, chị hai die nda nle equ ydo nn cũng đi rồi, Diêu Tam Tam gọi con bé đến cạnh một bờ ao, tùy ý ngồi chỗ ven bờ cao một thước nói: “Hai ngày trước chị nhìn thấy Vương Lục Tử ở thôn trước rồi.” Diêu Tam Tam nói thẳng, “Sao anh ta tới tìm em?”

Sau đó, Diêu Tam Tam kinh ngạc nhìn mặt Diêu Hồng Hà, lại xuất hiện vẻ mặt ngượng ngùng, cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Chị ba, chị biết cái gì?”

Xong rồi, Diêu Tam Tam than thở trong lòng, nói dứt khoát: “Chị chỉ biết, anh ta không phải người tốt gì.”

“Chị ba, người khác nói anh ấy xấu không tốt, em không biết.” Hồng Hà ấp úng nói, “Anh ấy vô cùng tốt với em, rất quan tâm em.”

“Anh ta quan tâm em như thế nào?” Diêu Tam Tam nhin cơn tức nói, “Làm sao em biết anh ta?”

“Lúc đầu mùa xuân, em ở khu đất phía nam thôn đào cây tề thái *, anh ấy tìm em nói chuyện, nên biết.” Diêu Hồng Hà cũng đang hoang mang nói tiếp, “Ban đầu thì hỏi em tên gì, sao không đi học, giúp em đào cây tề thái, sau đó dần từ từ quen thuộc. Anh ấy thích nói chuyện với em, nói rất nhiều việc với em, mẹ của em mắng em, anh ấy kiên nhẫn an ủi em.”

(*) Tề thái, Cỏ tâm giác, tề thái hoa, địa mễ thái, cải đại - *Capsella bursa-pastoris* (L.) Medic., thuộc họ Cải - Brassicaceae.

“Vậy bây giờ anh ta... Nói tính toán gì với em chưa?”

“Anh ấy nói anh ấy yêu thích em, nói có thể mang em đi Ninh Ba làm công, ra ngoài va chạm xã hội, kiếm thật nhiều tiền.” Diêu Hồng Hà nhẹ nhàng nói, “Em không có chứng minh thư, mặc dù đủ mười sáu tuổi rồi, nhưng vẫn chưa đi làm.”

Điều này rõ ràng muốn dụ dỗ, Hồng Hà lại coi như chuyện tốt. Diêu Tam Tam cảm thấy, nói chuyện hơi khó khăn, “Vậy hai người... Bây giờ phát triển đến đâu rồi?”

“Không có gì cả.” Diêu Hồng Hà cúi đầu nói, “Mỗi ngày em đều tới đây làm, tan việc, anh ấy sẽ tìm em nói chuyện, nói một lúc em phải về nhà, trong nhà bận thu lúa mạch, đi về trễ bị mắng.”

Ồi, cảm ơn thím ba mắng chửi người hung ác! Diêu Tam Tam lúc này đang nghĩ, thím ba mắng người có lúc cũng không hẳn là chuyện xấu.

“Nhưng Hồng Hà à, em không biết anh ta là người như thế nào sao! Nổi danh nhị lang tám trứng!”

“Chị ba, coi như toàn thế giới đều nói anh ấy không tốt, nhưng anh ấy đối xử tốt với em, không được sao?” Diêu Hồng Hà nói đến đây, ngẩng đầu lên nhìn Diêu Tam Tam, lại tỏ vẻ hết sức nghiêm túc.

Được rồi được rồi, một thiếu nữ thiếu hụt quan tâm yêu thương, mười sáu tuổi, ngây thơ đơn thuần dốt nát vô tri, quả thật dễ dụ dỗ mà! Diêu Tam Tam cảm thấy thật sâu sắc, kiếp trước chị hai lấy chồng ở xa, mình qua loa đồng ý đến nhà họ Tống, còn không phải do thiếu hụt quan tâm yêu thương, cộng thêm do tuổi còn nhỏ sao? Chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi căn nhà lạnh lùng một chút mà thôi, giống như người trong giá lạnh đông hồng người rồi, theo bản năng muốn đến gần ấm áp chút xíu, cho dù là mộng ảo, cho dù chỉ trong tưởng tượng của bản thân.

Cha mẹ người nhà không quan tâm, tưởng tượng thấy gả cho người, có chồng, dù sao cũng được quan tâm yêu thương đi?

Kết quả như thế nào?

Cũng chỉ là gặp nạn dễ gặp ảo giác uống rượu độc giải khát.

Cái gọi là đàn ông sợ đi sai đường, phụ nữ sợ gả sai chồng. Nhưng giờ phút này trong lòng Diêu Tam Tam tràn đầy suy nghĩ, không biết nên khuyên nhủ Hồng Hà này như thế nào đây.

Chú thích “Phát hồ tình, chỉ hồ lễ” []. Đây là một câu trích trong học thuyết của đức Khổng Tử. Truyền thuyết nói rằng trong “Kinh Thi” do đức Khổng Tử biên soạn, trích mục “Quan Thư”, miêu tả một người nam nhân trẻ tuổi vì yêu thương nhớ một vị nữ tử mà mắc bệnh tương tư, ngày đêm ăn ngủ không yên. Học trò của Khổng Tử, Tử Phục viết lại điều này ghi một lời răn bên dưới “Phát hồ tình chỉ hồ lễ nghĩa”, đó cũng chính là chủ trương của đức Khổng Tử ngày xưa, “Nhạc nhi bất dâm”. Chữ “Hồ” ở đây là giới từ, nghĩa tương đương với từ “Vu”.

“Phát hồ tình chỉ hồ lễ” nghĩa là “Cho dù ái tình có phát sinh thì bên trong ái tình ấy vẫn luôn có những khuôn phép của lễ nghi đạo đức ràng buộc giới hạn con người ta không nên đi vượt quá lần ranh đó.”

Ý tứ ở đây muốn nói rằng: Giữa người và người với nhau ái tình nảy sinh là điều không thể cấm cản, nhưng ái tình đó không được vượt quá giới hạn của lễ giáo cùng lễ thói xã hội, chính là không được có quan hệ tâng tịu bất chính. Giới hạn ở đây không phải là ngăn chặn ái tình giữa hai bên, mà ý muốn nói những phạm vi cho phép của lễ giáo trong xã hội đối với ái tình. Con người phải biết dừng lại trước những điều cấm kỵ vượt quá giới hạn của lễ nghi đạo đức. Không được chỉ vì tình ái mà làm ra những sự việc trái với luân thường đạo lý, đi quá những ràng buộc giới hạn của đạo đức. Chung quy cả cụm có nghĩa là “Phát ra từ tình yêu, nhưng dừng lại ở lễ nghĩa

108. Chương 99: Đến Đầu Một Mình

“Chị ba, coi như toàn thế giới đều nói anh ấy không tốt, nhưng anh ấy đối xử rất tốt với em, không được sao?”

Diêu Hồng Hà mười sáu tuổi, cứ như vậy bị một người lớn hơn con bé mười mấy tuổi dụ dỗ. Giờ phút này trong lòng Diêu Tam Tam tràn đầy suy nghĩ, lại không biết nên khuyên nhủ cô em họ này như thế nào.

Diêu Tam Tam nhìn Hồng Hà, nhúc nhích đầu.

Mắc con bé kiến thức hạn hẹp? Mắc con bé không có đầu óc? Diêu Tam Tam than thở trong lòng, cố gắng ngăn chặn cơn tức, tức giận có ích lợi gì? Gấp gáp có ích lợi gì? Hồng Hà trước mắt này, vừa tròn mười sáu tuổi, đoán chừng chưa từng đi ra khỏi cái trấn nhỏ này, ra cửa xa nhất cũng chính là mấy người thân gần đây, lại gặp phải nhà cũ họ Diêu trọng nam khinh nữ, đại khái cho tới bây giờ cũng chưa từng có người nào kiên nhẫn đối xử tốt với con bé, cũng không để cho người nói đôi lời có ích đã dụ dỗ đến xoay vòng vòng sao!

“Hồng Hà, em từng nghĩ tới chưa, vì sao có nhiều người nói anh ta không tốt như vậy? Nếu anh ta khiến người khác đều ghét, tại sao lại thật lòng đối xử tốt với một mình em chứ?”

“Nhưng anh ấy... Anh ấy thật sự đối xử với em vô cùng tốt.” Diêu Hồng Hà vẫn cúi đầu, nhìn mũi chân mình, “Chị ba, người khác nói anh ấy cái gì, em nào biết thật hay giả? Nhưng anh ấy rất tốt với em, quan tâm em, bản thân em vẫn có thể nhận ra được!”

Nói đơn giản, người đời mắc mớ gì tới em? Anh ấy có thể phụ tất cả người trong thiên hạ, chỉ đối xử rất tốt với một mình em thôi!

Đoán chừng Diêu Hồng Hà này, chưa từng xem mấy vở kịch đang lưu hành lúc này.

“Vậy em nói đi, rốt cuộc anh ta đối xử tốt với em như thế nào? Chính là trò chuyện với em, lời ngon tiếng ngọt, chỉ biết nói ngọt, muốn dẫn em tới thành thị lớn từng trải, cái này có thể chứng minh anh ta đối xử tốt với em rồi hả? Nếu đúng như vậy, đối xử tốt với một người cũng quá đơn giản, toàn bằng há miệng. Hồng Hà, chị ba em cũng là người tốt đó, chị ba nói cho em, muốn dẫn em tới Bắc Kinh Thượng Hải ngắm cảnh, ăn xong đồ, em nói chị ba đối xử với em tốt hay không tốt?”

Diêu Tam Tam cố gắng nén giận, nhưng vẫn không nhịn được giọng nói hơi nóng vội, Hồng Hà không lên tiếng, cũng không biết có nghe vào hay không.

Giọng Diêu Tam Tam lại chuyển, tiếp tục nói: “Nhưng mà vừa xoay mặt, chị lập tức dẫn em ra ngoài, bán tám ngàn đồng, em nói rốt cuộc chị tốt thật hay tốt giả? Chị nghe nói ở thôn bên cạnh có một lão Quang Cồn Tử, cũng sắp bốn mươi rồi, thời gian trước mua một người vợ chỗ bọn buôn người, mới mười bảy tuổi, mỗi ngày tham ăn tham uống dụ dỗ, em nói ông ta có tốt hay không?”

Nghe giọng Diêu Tam Tam nôn nóng, Diêu Hồng Hà ngẩng đầu lên nhìn chị họ, sau lại cúi đầu tiếp: “Chị ba, chị nói đây là hai chuyện khác nhau, anh Lục Tử sao có thể bán em! Anh ấy chắc chắn sẽ không.”

“Đúng, không bán em!” Diêu Tam Tam tức giận nói, “Anh ta độc thân, còn lớn hơn em đến mười mấy tuổi lận, lặn lội đến giờ vẫn không có một người vợ, chỉ cần dụ dỗ em tới tay, còn lời hơn lão Quang Côn Tử nhiều, tiết kiệm tám ngàn đồng!”

“Hong Hà, em nghĩ đi, lão Quang Côn Tử ở thôn trước, mua một cô gái mười sáu mười bảy tuổi về, chỉ cần cô gái kia không chạy, bằng lòng ở cùng lão, đừng nói ăn ngon uống tốt, lời ngon tiếng ngọt rồi, kêu lão ấy coi là tổ tông mà cung phụng, đảm bảo lão ấy cũng bằng lòng.”

Diêu Tam Tam vừa nói đến chuyện như vậy, vừa thâm mắng trong lòng, đối xử với người đáng ghét, hư hỏng như vậy, tại sao không gọi chó hoang đến nuốt sống luôn?

“Nhưng em suy nghĩ một chút, cuộc sống như thế sao sống? Cuộc sống như vậy có thể lâu dài sao? Em cho rằng Vương Lục Tử thật lòng đối xử tốt với em hả? Anh ta không dụ dỗ em, có thể để ý đến anh ta?”

Chuyện đơn giản như vậy, tại sao lại khiến người bị lừa tràn đầy tình nguyện chứ?

“Chị nghe nói Vương Lục Tử này, hết ăn lại nằm, kiểu người đánh cha chửi mẹ, mẹ ruột của anh ta cũng thiếu chút nữa bị anh ta làm tức chết! Hong Hà, em cũng không thể không nghĩ, anh ta đối xử không tốt với cả cha mẹ ruột thịt của mình, em là ai? Anh ta dựa vào cái gì mà đối xử tốt với em? Coi như anh ta thật sự tốt với em, thứ người như thế, anh ta có thể đối xử tốt với em được bao nhiêu ngày? Coi như anh ta đối xử tốt với em là thật được chưa nhưng anh ta một kẻ nhị lang tám trứng, không có một chút tiền đồ nào, anh ta có thể đáng giá em đi theo anh ta sao?”

“Em nhìn em xem, tuổi còn nhỏ, dáng dấp lại đẹp mắt, chỉ cần em sống thật tốt, không học hư, em còn lo không có người thanh niên tốt nào thích em? Hong Hà, em còn dính dáng đến một người lưu manh như vậy, cả đời có thể bị phá hủy!”

Diêu Tam Tam cảm thấy, miệng mình cũng không vụng về, moi hết ruột gan, vắt óc tìm mưu kế khuyển, nói liền thoáng hồi lâu, Diêu Hong Hà này lại nắm chặt tay không lên tiếng, trầm mặc thật lâu mới nói: “Chị ba, em cũng biết rõ, chị vì tốt cho em, chị và chị hai, đối xử với em cũng không tệ. Nhưng mà... Vương Lục Tử trước kia anh ấy không phải không có vợ, trong lòng anh ấy... Cũng khổ, cũng cô độc, không có ai để ý đến hiểu anh ấy... Anh ấy nói rồi, chờ anh ấy có một gia đình hạnh phúc, anh ấy nhất định siêng năng làm việc, chăm nom gia đình thật tốt.”

Cái gì, chuyện này là sao? Vương Lục Tử là con quái vật kỳ diệu gì? Hong Hà này có phải cảm thấy, hai người bọn họ có thể giúp nhau giải thoát ảm áp lẫn nhau? Haizzz! Thật sự muốn mở sọ con bé ra nhìn xem, rốt cuộc trong đầu nhét lúa mạch hay rơm rạ!

“Nói không thông?” Khi Bào Kim Đông đi tới, đã thấy Diêu Tam Tam ngồi dọc theo bên cạnh bờ ao xi măng, ôm đầu gối, bản thân ở đó vỗ gáy phiền não. Anh cười cười, an ủi vỗ về cô.

“Nói không thông. Còn cầu xin em đó, nói em đừng nói với người khác, hơn nữa đừng nói với mẹ nó.” Diêu Tam Tam nói, “Thật ra thì em thấy, bản thân con bé cũng biết Vương Lục Tử không phải người tốt, nhưng vẫn mơ tưởng viễn vông cảm thấy, Vương Lục Tử thật tâm đối xử tốt với mình. Em suy nghĩ, thật sự không biết hai người này đến nông nổi nào rồi, tuyệt đối đừng làm ra chuyện gì xấu.”

“Con nhóc choai choai như vậy, con bé có thể nghe lời em, thì con bé sẽ không ngu xuẩn đến mức phạm phải sai lầm kia!” Bào Kim Đông nói, “Này, em nói lúc chúng ta mười lăm mười sáu tuổi, có phải cũng tự cho là đúng như vậy không?”

“Anh lúc mười lăm mười sáu tuổi?” Diêu Tam Tam nhớ tới chuyện khi còn bé, hơi cảm thấy buồn cười, “Tự cho là đúng? Hơi hơi, còn không phải đồ thừa em trộm dưa chuột nhà anh sao?”

“Em không trộm dưa chuột nhà anh, em chỉ trộm cậu thứ hai nhà họ Bào trung thành và tận tâm của nhà anh thôi.” Bào Kim Đông cười.

Người này, sao lại bắt đầu học được mồm mép lém lỉnh rồi? Diêu Tam Tam liếc mắt nhìn anh, không phản ứng đến anh.

Biết cô lo lắng chuyện của Diêu Hong Hà, Bào Kim Đông liền đi tới, theo thói quen ôm bả vai cô nói: “Đứa nhỏ lớn như vậy, con bé biết cái gì chứ! Anh xem em cũng đừng nên nhúng tay vào, bản thân con bé có cha

có mẹ, em làm chị họ, dù sao cũng chỉ lớn hơn con bé hai tuổi mà thôi, em can thiệp làm sao?”

“Vậy anh nói làm sao? Nếu chúng ta biết rồi, cũng không thể mắt thấy con bé bị phá hủy. Hơn nữa, con bé đi làm ở khu ươm giống nhà chúng ta, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, thím ba thế nào cũng đổ cho chúng ta.”

“Nói cho cha mẹ con bé biết không phải là xong rồi.” Bào Kim Đông nói, “Thổi một tiếng gió cho nhà con bé. Người trong nhà con bé mặc kệ, người bên cạnh can thiệp như thế nào?”

Nói cho chú ba thím ba? Có thể tưởng tượng, ngoài đánh chửi một trận, có thể giải quyết cái gì sao? Vốn chính do chú ba thím ba quan tâm con bé không đủ, thiếu quan tâm yêu thương, mới xảy ra chuyện ngày hôm nay, nói không chừng ngược lại thành phản tác dụng.

Có sao nói vậy, Diêu Tam Tam cũng không có bao nhiêu tình cảm với cô em họ Hồng Hà này, cô cũng không phải người quá tốt, không muốn làm chúa cứu thế, nhưng Diêu Hồng Hà trước mắt, khiến cho cô nhớ tới rất nhiều, nên chịu hết nỗi đồng tình quan tâm một chút.

“Anh Kim Đông, em cảm thấy nói cho người ta biết cũng vô dụng, thím ba đó, không được thì thôi, nói không chừng còn định mắng em vài câu. Anh nghĩ cách giúp em đi, anh nghĩ đi, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, con bé làm công trong khu ươm giống của chúng ta, trong khu ươm giống đều là con gái, ảnh hưởng cũng không tốt.”

“Chính em cũng nói, chú ba thím ba em giải quyết công việc trong thôn là cái dạng gì? Không biết nhìn lòng tốt của người đã đành, sói vàng không thả mùi khai đến thân.”

Sói vàng đánh rắm, như chồn hôi đánh rắm

Bào Kim Đông nói nhảm trong miệng, thấy Diêu Tam Tam lo lắng dẫu môi, lại an ủi cô: “Em cũng đừng quá quan tâm theo, theo anh thấy, em nói rách miệng, cũng không nhất định có tác dụng, Hồng Hà đó vốn không nghe lọt, dầu muối không vào.”

“Anh nói như vậy, chẳng lẽ mặc kệ rồi hả?” Diêu Tam Tam nói, trong lòng lại tức giận. Sớm biết vậy, đã không để cho Hồng Hà tới làm việc, cả ngày kêu thím ba để ý làm việc nhà nông trong nhà, cơ hội gặp mặt ít đi, nói không chừng còn khá hơn, cũng bớt cho cô lo lắng tức giận.

Thấy cô tức giận, Bào Kim Đông chỉ cười cười.

Vốn tưởng rằng, ít nhiều Hồng Hà có thể nghe lọt một chút, kết quả không quá hai ngày, Diêu Tam Tam rõ ràng nghe thấy cô gái ở khu ươm giống nói, Hồng Hà lên đồn công an làm chứng minh thư rồi.

Chẳng lẽ lại bứt dây động rừng rồi, Vương Lục Tử quyết định lừa người chạy trốn rồi hả?

109. Chương 100: Đến Đầu Một Mình (2)

Sau giờ làm việc ngày hôm đó, Diêu Tam Tam đưa chị hai ra cửa lớn, tinh mắt nhìn thấy một bóng người, lén la lén lút ngồi xổm ở góc tường phía đông nam khu ươm giống, nhìn quanh về bên này.

Diêu Tam Tam vốn không biết Vương Lục Tử, nhưng mấy ngày nay chú ý đến người này, cũng ít nhiều có ấn tượng.

Chắc chắn chính là kẻ khốn kiếp này, nhìn tư thế từ xa xa, chính là vẻ hèn mọn bỉ ổi.

Thấy Diêu Tam Tam chú ý đến mình, Vương Lục Tử nhanh chóng đứng dậy, vượt qua tường phía đông, đi về bên phía tường rào phía nam trốn đi.

Trong lòng Diêu Tam Tam tức giận, xoay người lại, trở về khu ươm giống, đối diện với Bào Kim Đông, Bào Kim Đông vừa nhìn sắc mặt kia, mất hứng!

Diêu Tam Tam dĩ nhiên mất hứng, cô và Diêu Hồng Hà nói từ tốt đến xấu một chút, không hề có chút tác dụng nào, cũng chẳng quan tâm đúng không? Diêu Tam Tam cũng không nóng nảy, mấy cô gái khu ươm

giống lục tục đi ra, chờ Hồng Hà đi ra cuối cùng, Diêu Tam Tam nghiêm mặt gọi lại, nói thẳng, “Hồng Hà, em vắng đầu đúng không? Lời tốt lời xấu đều nói cho em hết, đó chính là cái hổ, em cũng dám nhảy vào trong!”

“Chị ba, em...” Suy cho cùng Diêu Hồng Hà cũng hơi sợ chị họ, ban đầu ba chị em này náo loạn nhà thím ba, Diêu Hồng Hà cũng biết ba người chị họ này của mình không dễ chọc, hôm nay cô vốn làm việc ở khu ươm giống, thấy chị ấy nghiêm mặt, trong lòng càng e sợ thêm ba phần rồi.

“Em còn như vậy, chị cũng không có cách nào, buổi tối sẽ nói cho cha mẹ em biết, coi như bọn họ mặc kệ em, vẫn còn phải muốn thể diện chứ?”

“Chị ba, em... Em không làm gì mà...”

“Không làm gì? Vậy Vương Lục Tử lượn lờ ở phía nam làm gì, em cho rằng chị không nhìn thấy đúng không?” Diêu Tam Tam tức giận nói, “Chị nhìn thấy, chị nói thẳng cho em; nếu là người khác trong thôn nhìn thấy, sau lưng sẽ nói như thế nào? Tốt bụng khuyên em, em lại không nghe vào một chút nào hả? Chị thấy, công việc khu ươm giống này, em cũng đừng làm, đi về nhà, kêu chú ba nhìn em mỗi ngày. Suy cho cùng em là em chị, chị có thể trơ mắt nhìn em bị phá hủy?”

“Em nói với anh ấy rồi, kêu anh ấy đừng đến khu ươm giống tìm em...” Hồng Hà ấp úng nói.

Không tới khu ươm giống tìm? Cứ như vậy, không tới khu ươm giống tìm, đương nhiên có thể đổi chỗ khác, đây còn không phải là không đoạn tuyệt sao!

Diêu Tam Tam nói: “Tới chỗ nào tìm cũng không được, em nói em xem, sao không phân rõ tốt xấu vậy!”

Diêu Tam Tam chặn Hồng Hà lại, đang nói, Bào Kim Đông đã lắc lư tới. Vừa thấy khuôn mặt nhỏ nhắn hung dữ của Diêu Tam Tam, liền cười tủm tỉm vỗ vai cô, nói: “Tiểu Nha, có chuyện gì nói tử tế!”

Có chuyện gì nói tử tế? Người này, lúc này lại tới đây ba phải? Diêu Tam Tam trợn mắt lườm Bào Kim Đông, Bào Kim Đông vốn không coi là quan trọng, rất ôn hòa nói: “Hồng Hà, em nói đi, anh ba có đối xử tốt với chị ba không?”

Lời này của anh, Diêu Hồng Hà lập tức không gãi đầu, gật gật đầu mà nói: “Anh ba đối xử với chị ba, đương nhiên là tốt! Các cô gái trong khu ươm giống này đều nói anh ba đối xử thật tốt với chị ba!”

“À!” Bào Kim Đông tỏ vẻ rất hài lòng, gật đầu, “Nếu anh ba không đối xử tốt với chị ba, sao chị ấy có thể đối xử tốt với anh? Cho nên, nếu ai bắt nạt chị ba em, xem anh có lột da người đó không! Nếu người nào ngăn cản anh và chị ba em ở chung một chỗ, anh liều mạng này cũng không tha cho người đó!”

Diêu Tam Tam vừa nghe, người này, nói xen ngang cái gì đâu? Nói những thứ điên rồi gì đâu. Chỉ có điều cô nghĩ, Bào Kim Đông chưa bao giờ là người không có mắt, nói như vậy, nhất định có ý tưởng méo mó gì đó của anh.

“Hồng Hà em xem đi, nam nữ nói yêu thương, chuyện đó có gì không tốt! Nếu không tốt ai lại đi nói chuyện yêu đương đúng không?” Bào Kim Đông vẫn cười tít mắt, “Em nói Vương Lục Tử đối xử tốt với em, anh cũng tin tưởng, nhưng em là em họ của Tam Tam, gọi anh một tiếng anh ba rồi, dù thế nào anh cũng phải chứng minh được anh ta thật sự đối xử tốt với em, nếu anh ta tốt thật, anh xin hứa sẽ nói chị ba em sau này không xen vào nữa.”

Diêu Hồng Hà nhìn Bào Kim Đông, không biết anh đang bán cái nút thắt gì, hơi sững sờ.

“Em đi ra ngoài tìm Vương Lục Tử, anh nhìn rồi, anh ta dựa vào bức tường khu ươm giống phía nam. Em nói với nh ta, anh ba em không cho em lui tới với anh ta, ức hiếp em, mắng chửi em nè! Kêu anh ta tới đấu một mình với anh, chỉ cần anh ta dám đến, anh sẽ không đánh anh ta, anh sẽ thừa nhận anh ta thật tình tốt với em!” Bào Kim Đông nói xong lại thêm một câu, “Là một người đàn ông, thì không thể như gấu chó. Nếu ai bắt nạt chị ba em, có là vua trời anh cũng đấu với người đó, em nói đúng không?”

Nghe những lời này, Hồng Hà ngây ngốc đứng đó, nhất thời không biết phải làm sao cho đúng.

Diêu Tam Tam ở bên cạnh suy nghĩ ra chút ý tứ, cô dứt khoát thêm mắm thêm muối: “Hồng Hà, em đi đi! Nếu anh ta là một người đàn ông có trách nhiệm, đáng giá để em tốt với anh ta, anh ta nên ra mặt vì em

chứ? Em không dám đi, nói rõ chính em cũng không tin tưởng anh ta. Anh hùng người ta ở trên ti vi, vì thích cô gái, chết còn không sợ, đều phải liều mạng tranh thủ đó!” Diêu Hồng Hà sững sờ nhìn hai người này diễn rối đây, suy nghĩ một chút, thật sự đi.

Chờ Hồng Hà vừa đi, Diêu Tam Tam thiếu chút nữa bật cười, là chủ ý này!

Không quản được Hồng Hà, có thể quản tên khốn Vương Lục Tử kia! Đối phó với lưu manh, thô bạo đơn giản có lẽ càng có hiệu quả.

Diêu Tam Tam đoán chắc Vương Lục Tử không dám tới! Vốn chính là chuyện trộm gà trộm chó, anh ta cho rằng làm bí mật, biết tới cửa cầu hôn dĩ nhiên không thể nào, nói không chừng còn định lừa đi, chắc hẳn chính là định lời ngon tiếng ngọt lừa gạt, lạng lẽ dụ dỗ Hồng Hà bỏ trốn với anh ta.

Bạn nói một cô gái nhỏ như hoa như ngọc, theo một tên lưu manh bỏ đi, đi ra ngoài va chạm một năm nửa năm, trở về nhà, chú ba thím ba còn có thể làm sao? Danh tiếng đều đã mất đi, nói không chừng đứa nhỏ đã sinh ra, coi như Hồng Hà đổi ý, cũng không có đường sống mà quay đầu.

Cho nên, vì sao những năm tám mươi chín mươi trong nông thôn thường có chuyện bỏ trốn? Dụ dỗ là một phần, hơn nữa tự do yêu nhưng gặp phải cha mẹ tư tưởng cũ can thiệp, vậy thì sinh gạo nấu thành cơm, tạo thành sự đã rồi, trong nhà hai bên không tiếp nhận cũng phải tiếp nhận thôi.

Sau những năm chín mươi, bỏ trốn vốn không có, vì sao? Yêu tự do bắt đầu thịnh hành, đang thịnh hành, cha mẹ người nhà mặc dù muốn quản cũng không được!

“Anh Kim Đông, em yêu anh chết mất!” Diêu Tam Tam nhất thời kích động, lập tức ôm chặt lấy cánh tay Bào Kim Đông, “Nếu như anh ta dám tới đây, anh cứ đập chết anh ta cho em!”

Vương Lục Tử dĩ nhiên không dám.

Có tật giật mình, vừa nghe nói người trong nhà muốn tìm anh, đương nhiên biết là ý tứ gì. Đó chính là rõ ràng nói cho anh biết, chúng tôi biết chuyện như vậy, anh vẫn nên nghĩ chết hay nghĩ sống đi!

Đấu một mình với Bào Kim Đông? Tìm Bào Kim Đông chứng minh bản thân? Thôi đi, Bào Kim Đông đó, người cao ngựa lớn, nghe nói đi lính mới trở về, coi như không đi lính, trong mười tám dặm thôn này, đoán chừng cũng không có mấy thằng có thể chịu một quả đấm của cậu ta!

“Anh không thể đi gặp cậu ta, cậu ta là gì của em? Cho dù muốn gặp, anh cũng phải gặp người nhà của em chứ, đến lượt Bào Kim Đông cậu ta sao?... Nhưng em cũng biết, những kẻ tầm thường kia, không thể hiểu cho chúng ta... Em nói đều tại em, em ngu xuẩn hả? Không phải anh nói em không thể để cho người khác biết sao?”

“Anh ba nói sẽ không đánh anh thật!” Diêu Hồng Hà thiếu chút nữa bật khóc. Vương Lục Tử này, quả nhiên không hề có dù chỉ một chút khí khái sao?

“Cậu ta nói em cũng tin? Em nói em xem, sao lại nói với người trong nhà, sao em lại thừa nhận chứ... Đều do em làm hỏng...” Vương Lục Tử vừa nói chuyện vừa không yên tâm, nhìn quanh khắp nơi, lo lắng người nhà họ Diêu lập bất anh. Nếu đột nhiên xuất hiện mấy người nhà họ Diêu, cho dù chỉ một mình Bào Kim Đông, cũng đánh anh đủ phẳng bụng!

“Hồng Hà, nếu không, bây giờ em theo anh đi, chúng ta đi Thượng Hải, đi Ninh Ba...”

Vương Lục Tử nói chưa hết, đã thấy Hồng Hà cúi đầu rưng rưng rồi.

Haizzz, có thể dễ dàng hay không còn chưa nói đâu, lại nói thời gian này, người nhà họ Diêu có đang chờ ở phía xa kia không, nếu bị người ta bắt được, có thể cắt đứt chân chó của anh không?

“Nếu không, em về trước đi, sau này anh lại tìm em...”

Vương Lục Tử nói xong, vội vàng vàng hấp tấp chạy mất.

Khi Diêu Hồng Hà trở về, trên mặt rõ ràng đau lòng thất vọng rồi, mắt đỏ lên, cúi đầu, không nói câu nào, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn nhìn rất đáng thương. Diêu Tam Tam nghĩ, không cần nói thêm nữa.

Diêu Tam Tam thở phào một hơi, nhưng mà với Bào Kim Đông mà nói, vẫn không thể vì vậy mà thả lỏng.

Lưu manh sở dĩ là lưu manh, bởi vì chiêu trò gì cũng đều xài tới. Chó nóng nảy, còn có thể nhảy tường!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tam-co-nuong-nha-nong>